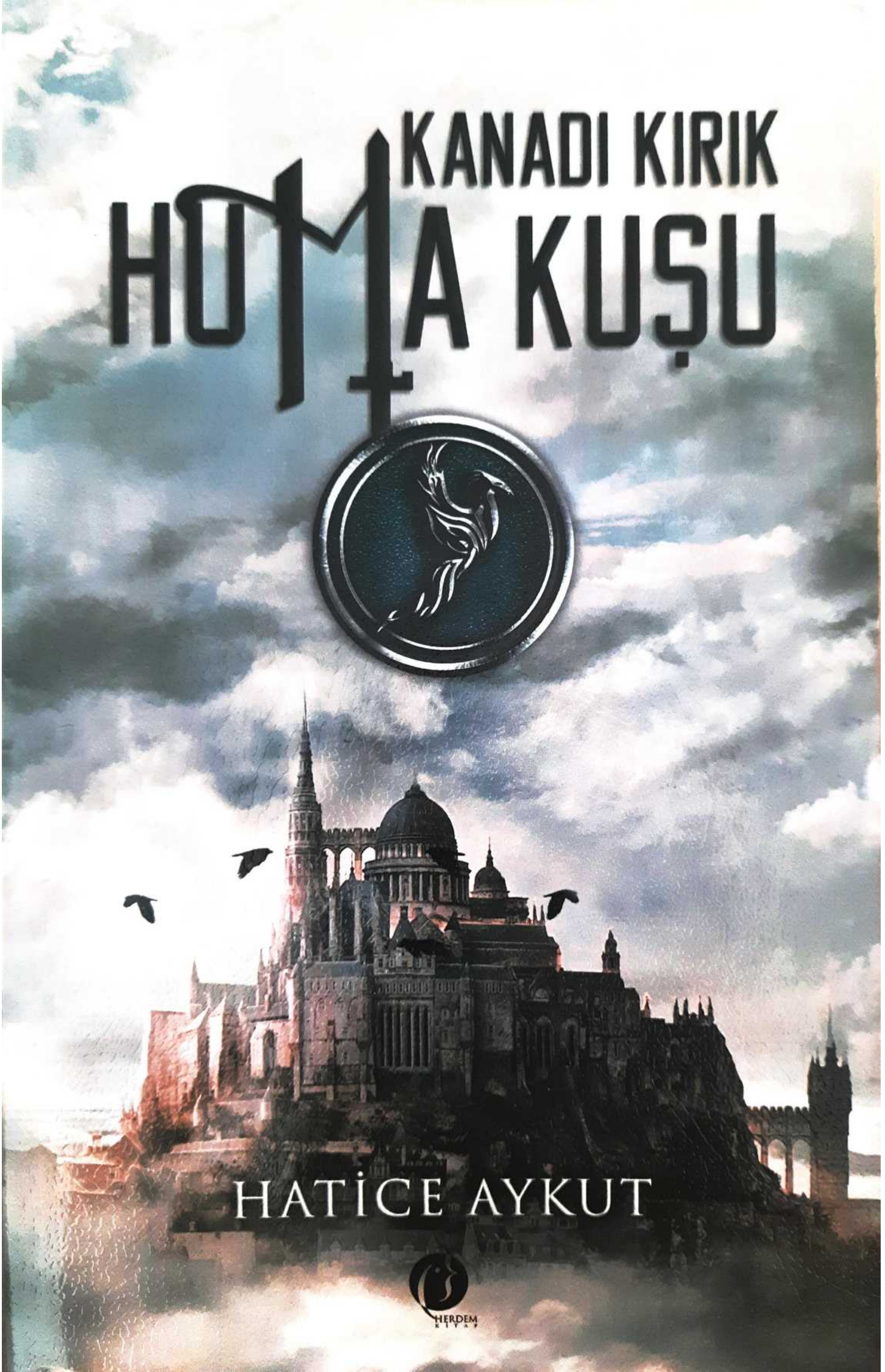
KANADI KIRIK HUMA KUŞU

HATİCE AYKUT

HERDEM KİTAP

1. Kraliçe Kafesi

Ellerinizi bana açıp yakardığınızda gözlerimi sizden kaçıracağım; ne kadar çok dua ederseniz edin dinlemeyeceğim; elleriniz kan dolu (İşaya 1:15).

Yeni yapılmış mezarın kenarında sakince oturan genç adam, eline aldığı bir avuç toprağı yavaşça mezarın üstüne boşaltıyordu. Her bir toprak parçası bir tespihattı onun için; "Allahuekber" diyordu her seferinde.

İçi içine sığmıyordu genç adamın. Adrenalinin, her nefes alışında vücuduna yayıldığının idrakindeydi. Buna alışıktı. Ne zaman bir çatışma çıksa, iliklerine kadar adrenalin dolardı.

Bir kere daha, "Allahuekber" dedi. Yıllardır beklediği görevi için sakinleşmeye çalışıyordu. Dışarıdan bakıldığında amcasının mezarını ziyaret eden normal biri gibi gözüktüğüne emin olmak için biraz daha başını eğdi. Gözlerini kapattı. O sırada, yaklaşmakta olan kaba iki adamın sert ayak seslerini duydu ve hafifçe gülümsedi.

Ne zaman işgal etmek için adım atsalar bu topraklara, hep bu kaba ayak sesleri doldururdu etrafı. Nefret, ölüm ve en büyük vahşet onları takip ederdi. Simsiyah gözleri toprağa bakmak için tekrar açıldı.

Hiç profesyonel değillerdi. Hiçbir zaman da olmazlardı zaten ama bunlar yakınlarındaki hiçbir kamerayı fark etmeden yürürken daha bir dikkatsizlerdi. Muhtemelen, eğitimlerini yeni tamamlamışlardı. Genç adam, sessizce fısıldadı: "İki".

Sonra, "Tüm ağırlığınızı ayaklarınıza verirseniz, hiçbir zaman sessiz olamazsınız." dediğinde iki çift ayak birden

duraksadı. Tekrar hareket ettiklerinde daha hırçınlardı. Çok daha kabaydı ayak sesleri. Sanki, şimdiden gıcık olmuşlardı genç adama.

Tedbirsiz muhafızlar durduklarında arkasını döndü genç adam ve iki adamın da ona tepeden baktığını fark etti. Sinirliydiler.

Genç adam da zaten bunu istiyordu.

Kendi dillerine hiç uymayan adı söylendiğinde, başını hafifçe yana yatırdı. "Sencer sen misin?". "Evet." dedi duygusuz bir sesle. 'Hatta tanıştırayım. Pençe de benim.' dedi, iç sesi. Bu ses duyulsaydı, karşısındaki iki adam da saniyesinde toz olurlardı.

Baştan aşağıya her iki muhafızı da inceledi Sencer. Yıllardır savaşıyor olmanın bir getirisiydi bu tedbir. "Beş dakika." dedi içinden.

İkisi de kurallara göre saçlarını sıfıra vurdurtmuş, meşhur üniformalarını giyiyorlardı. Birinin ayaklarının yere sağlam basmadığını, diğerinin de kolunun hafif yamuk olduğunu fark etti Sencer. Savaş zayiatları. Gözlerinde zekâ, hafifçe parıldayıp söndü. Zaafları belliydi.

Ellerini çırpıp ayağa kalktığında biri hafif geri çekilince, "Üç dakika yeterli" diye düzeltti kendini. Boyu diğerinden kısa olan, siyah üniformasını gereksiz bir dikkatle düzeltti. Eli Hüma amblemine değmişti. İçgüdüsel olarak, arkasında başkaları olduğunu dile getiriyordu beden dili.

Sencer'i gören muhafızlar dikkatli bir şekilde onu incelemek istediklerinde, bu tehlikeli adam onlara bir adım daha yaklaştı. İçlerinde en genç ve toy olan muhafız, "Biz Hüma Hapishanesi muhafızlarıyız." deyince, karşılarındaki adam tekrar alaycı bir şekilde gülümsedi. Gülümseyince, zekâyla işlenmiş simsiyah gözleri onu daha tehlikeli bir adam olarak gösterdi.

"Üniformalarınızdan anlayamamıştım doğrusu." dedi Sencer. İçten içe eğleniyordu.

"Bizimle geliyorsun." dediklerinde, biraz daha olgun olan muhafızın sesi sertleşti.

"Neden?" diye sorduğunda ise hafif ama tehlikeli bir şekilde gülümsedi. Sesi şimdi kadife yumuşaklığındaydı. Gizli tehdidi ise bir türlü gizlenemeyen bir kılıç gibi parlıyordu.

Büyük olan muhafızın sinir uçları, bu gülümsemeyle sanki tek tek koparılıyormuşçasına zıpladı. "Sen emirleri sorgulayabileceğini mi sanıyorsun? Gel diyorsak, geleceksin." dediğinde, muhafızın beklediği tek şey karşısındaki adamın zorluk çıkarmasıydı ama Sencer, ona beklediğini vermedi ve yine o yumuşak ses tonuyla, "Peki." dedi sadece. "Bismillahirrahmanirrahim" dedi içinden. Başlıyorlardı. Bekleyen dakikalar hızla akmaya başlamıştı artık.

"Gidelim." dedi. Kollarını büküp ikisinin de koluna girmesini istediğini belirtti. Daha doğrusu emretti.

Muhafızlar şimdiden ondan nefret ediyorlardı.

Sonunda pes edip, bu iki muhafız da Sencer'in koluna girdiğinde, "Şimdi oldu." dedi Sencer. 3 koca adam beraber arabaya doğru yürüdüğünde, muhafızları parmağında oynatışı ilk değildi. Daha önce de onlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynatmıştı.

Keyifli bir şekilde yanından geçtikleri kuşun şakımasını ıslıkla taklit etti. Bu aslında gizli bir şifreydi. Görev başlıyordu.

Muhafızlardan toy olanı ona ters ters bakarak, "Sanırım amcan öldüğü için çok mutlusun." dediğinde Sencer ona doğru omuz silkti. Yakışıklı yüzü, tasasız gülümseyişine eşlik ediyordu. "İtiraf etmeliyim. Sevmezdim pek ihtiyarı." Muhafızlar yüzlerini buruşturdular.

Esirler Şehri'nin kuşatılıp, alınmış topraklarının üstünde ilerlemeye devam ettiler. Kaç çığlığı saklamıştı bu topraklar, kaç annenin hüznünü besliyordu koynunda.

Şimdi, bütün Müslüman ülkelerine bu zulmü uygulamak için başlattıkları planı bozmaya gidiyordu Sencer. Başaracaktı ve büyük bir birlikle geri dönecekti. Allah'ın izniyle yapmak zorundaydı. Hüma'nın kalbiyle, düşmanın bizzat kendisiyle birlikte geri dönmek zorundaydı.

Birazdan, bu esir şehrinin nefretle atan kalbine, dağın tepesindeki hapishaneye götürecekti bu kanlı eller onu. Önüne

döndüğünde, muhafızların birinin elinde siyah bandı görünce yüzünü aydınlatan bir kahkaha attı Sencer. Bu kahkahadan dolayı, az sayıda yaprağı olan ağacın üstünde duran kuşlar uçtu. Gülüşü kuşların uçuşuyla birden durdu ve dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Karanlık gözlerinde, tehlikeli tuzaklar vardı.

Önünde duran muhafızın dişlerini gıcırdattığını görünce, "Herkes Hüma'ya giden yolu şehrin girişinden bile görebiliyorken bu yaptığınız çok gereksiz değil mi?" dedi.

Bu muhafızların sabrını taşıran son damla oldu. Dinlemediler Sencer'i ve sımsıkı bağladılar gözlerini. Bandı nefes alamayacak kadar sıkmışlardı. Sırf bu yaptığı yüzünden bunu yapan muhafızın burnunu kırmadan öldürmeyeceğini de kafasına not etti. Arabaya zorla bindirildiğinde, onu iten eli daha sonra değil şimdi kırmak istedi ama bunun yerine, tasasız bir şekilde gülümsemeye devam etti.

Hatta muhafız onu itince biraz daha ileri savruldu Sencer. Kimse gücünü bilmeyecekti. O pençelerini saklayan siyah bir aslan gibiydi.

Muhafızların Sencer'i Hüma Hapishanesine götürmelerinin sebebi, Sencer'in güvenlik sistemi deyince akla gelen ilk isim olmasıydı. Kendi elçiliklerini muhafızlar bile aşamamıştı. Yine bu adam, patronlarının akıllı bir planı sayesinde ona bir proje sunmuş ve patron bu projeyi kabul etmişti. Şimdi onu, kullanıp atılacak bir akıl olarak götürülüyordu. Sonra imha edilecekti.

Arabanın içerisi sessizlikle kuşatıldı. Sencer, gittikleri mekanı gözünde canlandırmaya başladı. Bulunduğu mezarlık, hapishaneye çok yakındı. Bu yüzden bulundukları konuma göre, yukarı doğru çıktıklarını, her beş metrede bir muhafızın bulunduğunu,yirmi metrede bir de, yola elli metre uzakta bulunan bir ağaçta, keskin nişancının var olduğunu biliyordu. Yolda bulunan araba tanıma sistemi, eğer arabayı sisteme kaydetmezse, Hüma'ya ulaşamadan arabadan geriye sadece küllerinin kalmasına sebep olurdu. Sencer ise bütün bu sıkı korumaya rağmen, yöneticilerin en büyük düşmanı olarak elini kolunu sallaya sallaya, kurulan bu tuzağa doğru

gidiyor ve bundan zevk alıyordu.

Hüma ölecek, bu iş bitecekti. Bu zamana kadar gönderilen notlardan anladığı buydu. Zaten şehirde dolaşan bütün efsanelerde, bütün bu kumpası başlatanın Hüma adındaki kadın olduğunu söylüyordu.

Kısa bir süre sonra araba durdu ve iki yanında oturan muhafızların ikisi de hareket etti.

"Varmış olamayız." diye düşündü Sencer. Daha beş dakikalık bir yolculukları daha vardı. "Sizce de güzel bir yolculuk için fazla kısa değil miydi?" dediğinde kolundan tutulup dışarı doğru çekildi.

"Marcus'a çenesi için de bir çözüm bulmasını söyleyeceğim." dedi muhafızlardan biri diğerine. Marcus denilince, hipnoz eden doktora getirildiğini anladı Sencer. Askerlerinin göz göre göre ölüme gitmesine sebep olan adamdı bu. Sırf onun kontrolüne girmemek için üç aydır eğitim alıyordu Sencer.

"Çenem gayet yakışıklı ama yine de siz bilirsiniz. Profilimin bozulmasını istemem. Böyle bir mükemmellik herkese nasip olmuyor."

"Çeneni çok güzel bir şekle getirirdim de." diye mırıldanan muhafızın sesini duyunca,hafifçe gülümsedi.

Sert bir zeminden kaygan ve mermer zemine geçtiğinde bağladıkları bezi gözünden çıkardılar Sencer'in. Hafif gözlerini kıstı ve her yeri bembeyaz döşenmiş olan odalara baktı.

Dışarıyı gösteren cama döndü. Esirler Şehri'nin tek dağına ait olan ormana bakıyordu. Bunu büyük uzunluktaki meşe ve çam ağaçlarından anlamıştı. Yaklaşmışlardı.

"Nereye geldiğimizi sormayacak mısın?" diyen muhafızla, dikkatini camdan, ona doğru çekti. Büyük olan muhafız her hareketten şüphelenen bir tipti, bu yüzden Sencer ona hızla dönünce onun kısık gözlerle kendisini incelerken yakaladı. Muhafız, gözlerinin rotasını başka yöne çevirdi yakalandığını bilerek. Sencer, "Çenemi sevmediğinizi düşünüyordum. Bu yüzden inceleyerek bir çıkarım yapmaya çalışıyordum." dediğinde ise ukalalığından dolayı yüzünü buruşturdu muhafız.

İçeriye kısa bir süre Doktor Marcus girdi. Sencer, yine hafif sakallı çenesini kaşıdı ve ellisine dayanmış, saçlarının çoğu dökülmüş, geriye kalan saçları ise beyazlamış, mavi gözlü, kısa boylu adama baktı. Büyük göbeğini önünde yedek bir çanta gibi taşıyordu. Beyaz önlüğünün üzerinde yemek lekeleri doyumsuz nefsinin nişaneleri gibiydi.

Doktor, "Merhaba ben Marcus." diyerek kendini tanıttı. Uçuşan doktor önlüğüyle, hızla masasının ardındaki siyah koltuğuna otururken eliyle çık işareti yaparak, muhafızları dışarı gönderdi.

Yorgun bir şekilde evinde dinleniyor ve yemeğinin, içkisinin tadını çıkarıyorken, acil muayene odasına çağrılmış olan Marcus'un canı çok sıkkındı. Yine aynı prosedürleri uygulayacağını düşünerek girmişti içeriye. Yine bir zavallı, koltuğunda onun kuklası olacaktı ama içeri girince işler değişti.

Karşısındaki adam bir zavallı değildi. Hayır, hem de hiç değildi.

Marcus masaya oturunca, karşısındaki genç adamı dikkatlice inceledi. Ona oturmasını söyleyince, genç adam onu dinledi ve geniş koltuğu tamamen kaplayarak oturdu. Çok uzun, ağır ve düzenli antrenmanlarla anca oluşabilecek kaslı bedenini, sade bir siyah tişört ve kot pantolonla örtmüştü. Tişörtü iki kütük kalınlığında olan kollarındaki kasları örtmüyordu ama.

Sanırım, bir doksanı geçkin var, diye düşündü Marcus.

Geceden bile daha kara gözüken saçları düzgünce kesilmiş, ensesine doğru hafifçe kısalırken ön taraflara doğru gittikçe uzuyordu. Dümdüz ve gürdü. Yana doğru hafif ayırdığı saçları alnına simetrik bir şekilde dökülüyordu. Gözleri odanın bembeyaz ışığına rağmen, siyahın asilliğini çalmıştı. Çenesi keskin, burnu düz ve yüzündeki diğer uzuvlarıyla orantılıydı. Karşısındaki genç adam keskin yüz hatlarına sahip, gerçekten yakışıklı bir adamdı. Marcus kıskançlığın onu ele geçirdiğini hissetti.

'Yaşlılık lanet bir virüs. Yoksa ben de onun kadar iyi görünüyordum.' diyerek teselli etti kendisini. Aslında dediklerine kendisi bile inanmamıştı. Bu yüzden koltuğunda dikleş-

ti sanki rahat koltukta diken varmış gibi. Sencer'in çenesinin iki tarafında sakalların arasına saklanmış çatal uçlu yara izini görünce, "Müslüman mısın?" diye sordu ona Marcus. Yara çatal uçlu kılıca benziyor, çenesinin altında kayboluyordu. Karşısındaki adam gevşek bir biçimde gülümsedi. Hiç bir tepki yoktu yalan söylediğine dair. Göz temasını hiç kesmiyordu. Çünkü Marcus henüz fark etmemiş olsa da o bir profesyoneldi.

"Deistim." dedi sadece Sencer.

Marcus'un küçük gözleri kısıldı ve, "İyi. Çok iyi!" dedi. Amacı umursamaz bir şekilde duran karşısındaki adamı denemekti ama genç adam istediği tepkiyi yine vermedi. Bir an duraksadı, sonra her zaman rahat olduğunu anlatan gülüşü yüzünde tekrar canlanırken, "Aynı fikirde olduğum birisiyle karşılaşmak beni mutlu etti." dedi sadece. Bunun üzerine Marcus da gülümsedi. Rahatlamıştı.

Sencer, adamın bu testi yapacağını tahmin ediyordu. Marcus bu cümleleri kurarken, Nisa suresinin 51 ve 52. ayetleri gelmişti aklına: *"Kendilerine kitaptan nasip/pay verilenleri görmedin mi; cibt ve tâğuta, putlara ve bâtıl (tanrılar)a iman ediyorlar, sonra da kâfirler için: 'bunlar, Allah'a iman edenlerden daha doğru yoldadır' diyorlar..."* buyurmuştu Allah (c.c.).

Marcus'un masanın altından aldığı içi dolu şırıngaya dikkat kesildi Sencer.

Adam yavaşça yerinden kalktı ve "Yüzündeki yaralar nasıl oluştu?" dediğinde hazırlandı.

Zihnim bana ait, diyerek telkin etti kendini. Eskiden askerlerini esir aldıklarında, bu adam yüzünden, delirmiş gibi geri dönerlerdi. Elindeki şırınga insanların bir çeşit zihin felcine uğramasına sebep oluyor ve zihin boşluktayken, duyduğu her komutu bilinçaltına kaydediyordu. Düzenli uygulandığında ise tamamen bağımlıya dönüyordu askerler. Bunların yeterli olmadığının, başka yöntemler uygulandığının farkındaydı Sencer ama bu ilaçlar da mahkûm edilen Müslümanlar için günah kadar büyük bir kötülüktü. Sencer her geri dönüşte, her çığlıkta acı çekerdi. Öldürülmeden durmayacak olan bir sürü insan, bu adamlar yüzünden hayatını

kaybetmişti. Bu yüzden, ona baktıkça nefreti körükleniyordu. Vücudunda dolaşan panzehir ve aldığı otokontrol eğitimi olmasaydı, o da acı çektiği kardeşleri gibi olacaktı.

"Pençe" diyerek cevapladı Marcus'u, nefretini bir gece gibi örterken. Marcus ince, seyrelmiş olan gri kaşlarını kaldırdı. Şaşırmıştı.

"Yüzünü gördün mü yani?" dedi yüksek sesle. Sencer olumsuz anlamda başını salladı. Marcus ise hayal kırıklığıyla önünde duraksadı.

"Hayır, sadece beni öldürmeden kaçmayı düşünüyordum." diyerek hayal kırıklığını perçinledi Marcus'un. Kendi kendisini öldürmeye çalışma hikâyesi, Sencer'i eğlendirdi. Hâlbuki kendini bildi bileli bu yara izine sahipti. Nasıl olduğunu, sebebini o da bilmiyordu.

"Seni öldürmemesi mucize." dedi Marcus hayranlıkla. Sonra, bu hayranlığı nefrete dönüştü ve "O adamın elime düşmesini isterdim. Kariyerimde büyük bir başarı olurdu onu tüketmek."

Karşındayım, demek isterdi Sencer, ellerinde son nefesini vermeden önce.

Ama onun yerine, "Umarım bulmayı başarırsınız. Size de bize de büyük bir belaydı." diyerek Marcus için bir teselli, kendisi için ise kinayeli cümleyi bıraktı ortaya Sencer.

Marcus kabul etti sözlerinin doğruluğunu ve ona bir adım yaklaştı."Üç yıldır ortalıkta yok. Ölmüş olmalı veya kaçmış."Ona doğru bir adım daha yaklaştı. Şırıngayı hazırlıyordu önlüğünün cebinde." Ama birlikleri yüzünden güçlerimiz hâlâ hasar görüyor." dedi. Çünkü Sencer hâlâ komutanlarıydı. Ne kadar yıllardır bu görevde olsa da.

Sencer, her şeyden habersiz olduğunu göstermek için boynunu ortaya çıkaracak şekilde başını geriye attı. Marcus avına yaklaşan bir tilkiden farksızdı. Son adımını atarak eğildiğinde, "Beni yaratan elbette en iyi ve tek koruyucumdur. Zihnimi işgal etmelerine izin verme ya Rab!" dedi Sencer ve tüm gücüyle zihnine odaklandı.

Marcus, gözlerinin içerisine baktı ve şırıngayı Sencer'in boynuna saplayıp enjekte ettikten sonra parmağını şaklattı,

"Uyu!" komutunu verdi.

Çalışmalar işe yaradı ve Sencer uyumadı. Rolü gereği başı Marcus'un omzuna yavaşça düştü. Gözleri kapandı. Marcus kulağına doğru eğildiğinde sigara ve alkol kokan nefesini duyumsadı.

"Patronun dediği bütün emirleri uyandığında uygulayacaksın. Odandan işin olmadığı sürece çıkmak yok. Hüma'nın kafesinde başını kaldırıp Hüma'ya bakmak asla yok." dedi Marcus.

"İşin bittikten sonra, bu dünyada yaşamanın bir manası olmadığıyla ilgili bir not bırakarak, intihar edeceksin."

"Klasik" diye düşündü Sencer. Kullanıp atmak onlara özgüydü. Biraz duraksadı Marcus ve tekrar, "Müslüman mısın?" diye sordu.

Sencer de "Hayır, Değistim." diye cevap verdiğinde, "Ondan geriye sayıp sıfıra geldiğimde uyanacak ve tüm emirlerimi uygulayacaksın. Anlaşıldı mı?" dedi Marcus.

Onayladı onu ve bekledi sayıları, teker teker. Nefret görülebilen bir nesne olsaydı şu an Sencer'in nefreti, Marcus'un kalbine saplanmış bir hançer olurdu. Sıfırı duyunca açılan gözlerinden nefreti yok etti Sencer. Sonra kafasını kaldırıp, "Bir şey mi oldu?" dediğinde Marcus, hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. "Bir şey olduğu yok. Muhabbetimizde bitti zaten." Cevap vermesine izin vermeden muhafızları çağırdı.

"Benimle tanışmak için mi beni buraya çağırdınız, niye buraya getirildim ben?" Sencer, sanki odaklanamıyormuş gibi Marcus'a bakıyordu.

Marcus, "Bazı sorular, bazı yerlerde hiç sorulmamak üzere yasaklanmışlardır." dedi ve sonra muhafızlar içeri girince, "Bir sıkıntın olursa buradayım. Hapishanenin doktoru benim." diyerek konuşmasını bitirdi. Sencer'e karşı bütün ilgisini yitirmişti.

İki muhafızla birlikte tekrar gözleri bağlanarak arabaya bindirildi Sencer. Doktorun ona karşı ilgisini yitirmesi Sencer'in lehineydi. Tehlikesiz rolünü iyi oynamıştı. Bu yüzden, bir amacına daha ulaşmış olarak ayrıldı oradan. Eline uluşan

son küçük notu hatırladı 'amaç' deyince Sencer. Notu attığı yerde oluşan alevlerin parıltısı uçuşuyordu karanlık içerisinde şimdi.

Kısa bir süre sonra tekrar araba durduğunda gözleri açıldı ve arabadan indirildi. Yemyeşil ormanın ortasında duran büyük, beyaz kule ve devasa demirden bir kapı önündelerdi. Yıllardır resimleri, gazeteleri süsleyen hapishanenin karşısındaydı. Kapının üstüne işlenmiş büyük Hüma kuşu, birazdan canlanıp uçacakmış gibi geldi Sencer'e. Son notta yazan cümleler bu kapının üstünde de vardı; ***"Her şey Hüma kuşunun kalbinde."***

Kapılar açıldı ve Hüma kuşu ikiye bölündü. Sencer, devlet kuşunun kalbini artık pençesinde tutuyordu Ölümüne az kalmıştı Hüma'nın.

2. Bölüm: "Pençe"

Sencer hapishanenin içine girdiğinde zayıf düşmüş nefsini tekrar tekrar öldürüyor, ekilmeye çalışılan korku tohumlarını daha kök salmadan yok ediyordu.

Yüzündeki sakin ifadeyle iki muhafızın ortasında yürümeye devam etti. Beyaz kule her adımında üzerine doğru yükseliyor, görevinin büyüklüğünü hatırlatıyordu Sencer'e.

Küçük bir tepeciğe doğru ulaştıklarında, kulenin etrafını kazdıklarını ve hendeğin içinin -doğru tahmin ettiyse- Grejuva'yla doldurulmuş olduğunu görünce "Sanırım efendiniz eski zamanlarda yaşıyor. Birazdan kulenin arkasından bir ejderha mı çıkacak yoksa?" dedi alaycı bir sesle Sencer.

Muhafızların cevapları tekrar koluna girip sürüklemek oldu.

Küçük köprüden geçerken köprünün her iki tarafında muhafızlar ve dört köşede bir atlı duruyordu. Bu da dalga geçmek için söylediği sözleri doğruluyordu Sencer'i. Kulenin 4 bloğu vardı.En öndeki binanın hemen yanında küçük bir kulübe gözüküyordu. Kulübeye fazla dikkat etmeyerek binalara döndü Sencer. Irkına ve grubuna ayrılmış, dışarıya çıkarmadan önce son evreden geçen Müslümanlar. Bu binaların bu işlev için kullanıldığını biliyordu.

Kuleye girmeden önce küçük bir kulübeye sokuldu."Kuleye giriş yapmadan önce tüm kıyafetleriniz ve eşyalarınız imha edilecek. Göreviniz için saklamak istediğiniz özel bir eşyanız var mı?" dedi görevli. Sencer cebindeki flaş biçimdeki çipi ve onu pençe yapan iki parmağı kalınlığındaki küçük bir kütüğe benzeyen silahı çıkardı. Hiç kimse bunun bir silah olduğunu asla anlayamazdı.

"Bunlar ihtiyacım olacak eşyalarım." dedi. Bu kapsül, onun eşyalarını imha etmek ve üniformayı giydirmek üzere tasarlanmıştı. Görevli bu eşyaları eline aldı ve üzerine S harfi işlenmiş olan minyatür kütüğü inceledi. Bunu ne işe yaradığını elbette merak etmişti. Sonra arkasında duran muhafızlara baktı. Sencer arkasına bakmasa da adamın onay aldığını bildiği için, bu hipnoz olayının onun çok işine yarayacağını fark etti.Bütün sistem, bu hipnoz üstünden yürüyordu ve o bunu geçmişti.

Sencer kapsüle girdi.Tüm eşyaları imha edildi. Tamamen giydirildikten sonra kapsül açıldı ve Sencer üstünü inceledi. O da artık beyazlar içerisindeydi.Görevli ona eşyalarını uzattıktan sonra dışarı çıktı muhafızlarla birlikte.

Kısa bir yürüyüşten sonra yine Hüma kuşu işlemeli bir kapının önünde durdular. Üzerinde "1" yazıyordu. Bu kapı da onun için açıldı. Bu sefer kocaman bir avluya giriş yaptıkları sırada, duraksadılar. Burada serbest biçimde dolaşan insanlar vardı. Ayaklarını her yere bastığında mavi bir ışık yayılıyordu zeminden.

"İnsanları ayaklarındaki çip sayesinden istedikleri gibi yönlendiriyorlar." diye düşündü.

Hepsi işçi gibilerdi. Ellerinde eşyalar veya kirli tabaklar vardı. Programlanmış robotlara benziyorlardı.

Kapının girişinde bulunan, ayaklarını yerleştirebileceği iki boşluk vardı. Aldıkları istihbarata göre, bu cihaza ayak bastıktan sonra market ürünleri gibi kodlanıyor, sonra topuk altına yerleştirilen cihazla sadece belli yerlere girebilmene, verilen görevleri harfi harfine yapmana izin veriyorlardı. Eğer bu çip çıkarılırsa ayağını bastığın yerlerde o mavi ışık yanmıyor ve anında fark edilip muhafızlar tarafından kaçak imha ediliyordu.

Ayakkabı kullanmak, verilen kıyafetlerden başkasını giymek, namaz kılmak, emir verilmedikçe koğuşlardan çıkmak yasaktı.

Bunları öğrendikleri istihbaratçıyı bilmiyorlardı. Sadece bir gün elçiye, yani herkesin amcası olarak bildiği Suat Amcasına bir kod gönderilmişti. Bu kod elçinin gizli bilgisaya-

rındaydı ve özel şifreliydi. İpucu 'Osmanlı oku' idi. Bu kodu çözen Sencer olmuştu. Enfal suresinin on yedinci ayetinde; *"Attığın zaman da sen atmadın fakat Allah attı."* kısmını Osmanlıca yazdıkları zaman şifre açılmıştı çünkü Osmanlı zamanında okçular ok atmadan önce bu ayeti okurlardı.

Bu kodlar çözüldükten sonra ayda bir bu notlar gelmeye devam etmişti. Nereden, nasıl geldiği hakkında bir fikirleri yoktu Sencer ve onun ait olduğu kurumun. Tespit etmeye çalıştıklarında bilgisayara düşen mail kendini yok ediyordu. Bu yüzden önce yazıcıdan yazdırıyorlar, sonra tespit etmeye çalışıyorlardı ama nafileydi. Kimse bu kodların nereden olduğunu bilmiyor, sadece Hüma'nın içinden olduğunu tahmin ediyorlardı. Çünkü elçiden yardım istemiş ve bilgi vererek ilk defa yıllardır kimsenin giremediği hapishanenin çıkış kapısını göstermişti bu kişi. Sencer, işte o yardımdı.

Kafasını yukarı doğru kaldırdı Sencer. Huni şeklinde olan bu kule yukarı doğru on iki kat gibi görünüyordu. Her katın tabelaları buradan bile gözüküyordu.

"En üstte iki kat daha olmalıydı ama" diye düşündü. Sencerlere bilgi veren adam, o iki katla ilgili bilgi vermemişti ama her kule on dört kat demişti. Fakat geriye kalan iki kat neredeydi?

Yanında duran siyah muhafızlar gitti ve yerini beyaz giyinmiş bir adam ve kadın aldı. "Ayakkabılarını çıkar." dediler. Şüpheci bir şekilde onlara baktı Sencer. Kilolu ve gözlüklü adam ona pasif gelmişti ama sarışın olup saçlarının ucu kırmızı olan kadın tehlikeliydi.Bunu onun mavi gözlerine baktığında anlamıştı.

Nazik bir şekilde, "Efendimizin sarayına hoş geldiniz." demişti o kadın ve Sencer'in haberi olmasa da onun yakışıklılığından etkilenmişti.

Gözlerini kıstı Sencer.Yüzünde çarpık bir gülüş belirdi. Bu bakışın sebebi, kızın Türkçe konuşmuş olmasıydı çünkü bu Esirler Şehri'nde konuşulan tek dil İbraniceydi.

Genç kadın bu gülüşü yanlış anladı.Kirpiklerinin altından Sencer'i çekici bir şekilde süzmeye başladı. Sencer umursamadı.

"Niye Türkçe konuşuyorsunuz?" diye sorduğunda sarışın kız, "Bu kulemizin dili Türkçedir" dedi. Gülümseyişi işveliydi. Sencer gözlerini kadından hemen uzaklaştırdı.

"Şimdi önünüzdeki iki boşluğa ayaklarınızı koymanızı rica ediyorum sizden." dedi kadın. Ses tonu bu kaçıştan dolayı ciddileşmişti. "Peki." dedi ve ilerledi Sencer.

Cihaza ayaklarını koyduğu anda, kenarından kelepçeler çıktı ve ayağının üstüne kapandı. Küçük bir sızıdan başka hiçbir şey hissetmedi Sencer. "Artık Hümalıyım." diye mırıldandı. Kalbinin de bizzat bu isme ait olacağından habersizdi.

Genç kadın işlem bittikten sonra önüne geçerken, şişman adam da arkasına geçti ve kadın, onu takip etmesini söyledi Sencer'e. Adam hâlâ konuşmamıştı. Bu oldukça tuhaftı.

Geniş avlunun ortasına doğru yürürlerken ayaklarına baktı Sencer. Şimdi bastığı her yerde mavi ayak izleri oluşuyor ve saniyeler sonra yok oluyordu.

Avlunun ortasında durduklarında kadın küçük bir kumandayı çıkardı ve yine küçük, mavi bir düğmeye bastı. Sonra büyük bir gürültü duydu Sencer. Bu gürültünün geldiği yere yani kulenin tepesine baktı. Daha yeni sivrileşen kubbenin ortasında şimdi yuvarlak bir boşluk açılmıştı. Bu boşluktan şeffaf ve içi boş bir sütün üzerlerine inmeye başladı. Durdukları yerin etrafını kapladıktan sonra şeffaf duvarın etrafında kilitlendiğini fark etti Sencer. Sonra ayaklarının altındaki zemin hareket etti ve yukarı çıkmaya başladılar.

"Efendinizin adı ne?" diye sordu Sencer. Yanında duran kadın ona doğru döndü. "Efendimizin kimliği gizlidir ve bundan sonra senin de efendin, Sencer." dedi kadın, kelimelerin üstüne basa basa.

Sencer ona bakmadan, onayladı. Köprüyü geçene kadar ayıya dayı muamelesi yapacaktı.

Yukarıda açılan delikten girdiler, ilk katta durdular. Cam duvarın kapısı açılınca dışarı çıktılar ve resmen minyatür bir saraya girdiler. Artık beyazın yanında, gerçek altın rengi vardı. Odaların girişinde duran muhafızlar altın renginde giyinmişlerdi. Gösteriş karşısında Sencer'in bakışları alaycı bir hale geldi.Yerdeki mermerin üzerine bile altın ren-

gi motifler işlenmişti.Duvarlarda Hüma kuşunun ünlü ressamlar tarafından yapılmış tabloları vardı.

"Efendiniz bir Türk mü?" Koridorda yürümeye başladılar.Sağlı sollu on altı oda saydı Sencer. Bu adam her kimse, bu hapishaneyi tüm dünyanın yönetilmek istendiği gibi yönetiyordu. Zenginlik ve sefilliğin dine göre ayrıldığı bir dünya gibi.

"Hayır, bu şehri yöneten dine mensup." dedi yanında bulunan kadın. Yani zülmedenlerin dinine.

Koridorun sonunda altın varaklı, büyük, Topkapı'nın girişinde bulunan kapının neredeyse aynısı olan bir kapı karşıladı onları. Tıpkı onun küçültülmüş hali gibiydi.

Önündeki kapı tıklatıldı ve cevap beklemeden kadın içeri girdi. Kadını takip etti Sencer. Arkalarında duran adam birden yok olmuştu.

Sencer içeriye girince, odanın duman dolu olduğunu ve sigarayla karışık leş gibi içki koktuğunu duyumsadı ilk. Öksürme isteğine karşı koyarak eliyle önündeki dumanı dağıtmaya çalıştı. Önünde duran kadın sakince ileri doğru hareket ediyordu. Yerde bulunan boş bira şişelerini atlayarak geçtiler. Sonra, bütün şehri gözler önüne seren camın önüne geldiklerinde yine beyaz bir koltuğun üzerinde yatan adam göründü. Sigarası elinde ve gözleri kapalıydı. Üzerinde basit bir gri tişört ve kot bir pantolon vardı. Sigara külü tişörtüne döküldüğü halde hiç umurunda değil gibi gözüküyordu. Hatta mutlu gibiydi.

Tekrar yüzüne baktığında gözlerini istemsizce kıstı ve bu tanıdık simayı çıkarmaya çalıştı. Sonra, hiç saç olmayan kafatasının iki yanında bulunan Süleyman mührünü görünce, zihninde şimşek çakmış gibi hissetti Sencer.

Bu oydu; Aaron. Onu nerde görse tanırdı. O ortalıktan kaybolmadan önce işgalcilerin komutanıydı. O yeni bir görev için atandıktan sonra, Aaron'un da komutanlığı bıraktığını duymuştu.

"Efendim, Sencer Bey!" dediğinde kadının sesi tekrar çekici bir hale geldi. Sencer aralarındaki çıkar ilişkisini anında hissetti.

Aaron demek, zevk demekti. Askerleriyle sürekli âlem yapmaya bayılırdı. Sencer de özellikle bu anları seçerek ciddi büyüklükte baskınlar düzenleyip ordusunu neredeyse yok etmişti. Altı sene önce o da Sencer'le beraber ortaya çıkmıştı ve dört senedir Hüma Hapishanesindeydi. Gün geçtikçe de bu hapishaneler artıyordu.

Aaron Pirlanti, uçuk mavi gözlerini açtığında, istemsizce bütün vücudu gerildi Sencer'in. Yakmak istediği gözler ona doğru yöneldiğinde, "Çık dışarı, adam kalsın!" dedi Aaron.

Kadın odayı terk etti. Aaron'un aç bakışları gidene kadar kadının üzerinde kaldı.

Sencer, ona bakarken nefretiyle Aaron'un bütün vücudunu delik deşik etti.

Aaron yavaşça ona döndü.

Sencer'in nefreti anında gözlerinin karanlığına gizlendi. Ellerini önünde birleştirip hipnoz etkisi altındaki bir adam rolüne büründü. "Beni istetmişsiniz efendim." dedi. Sesiyle itaatkârdı. Duruşu pasifti. Nefreti saklanmıştı.

"Emirlerimi harfiyen yerine getirecek misin?" diye sorduğunda Aaron'un gevşek gevşek konuşmasının sebebi, sarhoşluğuydu.

"Her zaman size itaat edeceğim." dedi Sencer. Aaron sigarasını dudaklarına götürdü ve dumanlı odaya biraz daha duman ekledi. Sigarayı çekmeden önce külü neredeyse yüzüne düşüyordu.

"Güzel." deyip bir anda ayağa kalktığında, sendeleyeceğini bildiği için bir adım geri çekildi Sencer. Ayağına değen bira şişesini tiksinerek geriye doğru itti.

Aaron, Sencer'in tam karşısında durdu. Sencer'den yaklaşık on santim kısaydı. Biri hafif boynu eğik, itaatkâr diğeri ise sarhoşluğun vermiş olduğu bir dengesizlik içerisindeydi.

Aaron dimdik durmaya çalışırken, "Verdiğin projenin gerçekten yapılabileceğine inanıyor musun?" diye sordu. Odanın ortasına doğru ilerliyordu. Garip el kol hareketleri yapıyordu bu sırada. "Bana sakın yalan söyleme. Eğer söylersen kendini hemen imha edeceksin." Dili sarhoş olduğu

halde dolanmıyordu. Bu emirlerini hipnoza dayanarak söylüyordu Aaron.

Sencer; "Evet efendim. İşe yarıyor ama iyi bir çalışma alanına ihtiyacım var."

Aaron, onu tehlike olarak görüp onun yüzüne bakmamıştı bile. "Seni kafesin altındaki laboratuvara yerleştirdim."

Aaron donuk gözlerle ona baktı. "Böylece Hüma, ne yaptığını biliyor olacak." dedi kahkahasını dumana boğulmuş odanın içine bırakmadan önce. Sonra birden ona döndü, Aaron.

Sencer gülmedi. Daha önce kafeste olduğu ima edilen bu kadın kimdi? Neden yaptıklarını bilmesi gerekiyordu? Kafası karışıyordu.

"Tabii efendim. Bu arada, tüm hapishaneyi gezmeye ihtiyacım var. Kimleri itaat altına almam gerektiğini öğrenmem gerekiyor." dedi Sencer. Aaron bu cümlelerden sonra, ilk defa gören gözlerle Sencer'in yüzüne baktı. Bu gözler, onu uzun bir süre tarttı, baştan aşağıya inceledi ve itaatkâr duruşundan dolayı tehlikesiz gördükten sonra, geri çekildi.

Oysa Sencer, tehlikesiz hariç her şekilde tasvir edilebilecek bir adamdı. Ama hayır, asla tehlikesiz değildi.

"Peki." dedi Aaron. Rahatladı Sencer.

Ne çipleri ne yapacağını ne de kontrol altına alacağı Müslümanları nasıl yönlendireceğini sordu Aaron. Bu dikkatsizlik, eline düşen en büyük kozdu.

Aaron, "Beni takip et de seni laboratuvarına götüreyim. Ben de devlet kuşumu görmüş olurum hem." dediğinde Sencer, gittikçe şüphelenmeye başladı. Marcus ve bu adam Hüma denilen kadına karşı saplantılıymış gibi davranıyorlardı. Beklediği bu değildi. Hüma'nın güçlü bir yönetici olduğunu düşünürken, şimdi öldüreceği kadının karşısına hangi kılıkta çıkacağını bilmiyordu Sencer.

"Hüma'ya bakmak zorunda kalırsan bile, görünüşünü hatırlama." dedi Aaron, odadan dışarı çıkarken. Kapının önünde şimdi iki tane altın rengine bürünmüş muhafız du-

ruyordu. "Sesini duysan bile, zihninden yok olsun." Sözleri bir büyü gibiydi.

"Ona karşı asla hiçbir şey hissetmeyeceksin." Doktorun emrini değiştirmişti Aaron.

"Onunla konuşabilirsin ama Müslümanların onun yüzünden nasıl da fazla sefil hale geldiklerini anlat ona." dedi, asansörün olduğu kısımda daha önce görmediği küçük merdivenlere ilerlerken. Dar koridordaki merdivenleri çıkmaya başladılar.

"Ona işkence çektir.Yaptığın çiple etrafındaki herkesin bizden biri olacağını anlat."

Sencer sesli bir şekilde yutkundu. Bütün bu anlatılanlar, Müslüman birisine yapılacak işkencelerdi. Aaron'a göre Müslümanlığın alt edilmesi için getirtilen bir bombaydı Sencer.Ona verilen bilgilerden bu sonuçları çıkarmamıştı oysaki.

Merdivenlerin en üst basamağıyla birlikte, kulenin en yüksek katına ulaştılar. Aaron'un arkasından görebildikleri karşısında Sencer ilk defa şaşırdı.

Kapının girişi bir kafesin kapısıydı. Gerçekten, altın bir kafesin kapısı. Kafes som altındandı. Kulenin sivri kubbesine asılmış, sık demirleri sadece iki elin sığabileceği kadardı.

Aaron cebinden bir kilit çıkardığında, Sencer sabırla içeri girmeyi bekledi. Aaron kapıyı açtıktan, "İçeri gir." dediğinde ona itaat etti ve içeri girdi.

Aaron, "Benim kuşum yine dua mı dileniyormuş?" diyerek içeri girdiğinde, merak Sencer'in düşmanı oldu.

"Bu seni ilgilendirmez Aaron." dedi naif, gerçekten şakıyan bir kuşu andıran ses. Kısık ve saklıydı ama tınısını saklayamıyordu yine de. Çok güzeldi.

Türkçe konuşan bu kadının sesini duyduğunda, merakı daha da perçinledi Sencer'i. Yere döşenmiş halıya bakmak, şimdiden başını ağrıtmıştı. Bir iki dakika geçip de kimse yerinden kımıldamadığında soluklar böldü bu sessizliği sadece.

Sencer kendini kontrol edemeyerek Aaron'un dikkatinin iyice dağıldığı bir anda, gözlerini sesi duyduğu yöne doğru

çevirdi. Kafasını kaldırdığı o ilk an, nefessiz kaldı.

Başını tekrar eğmesi saniyeler sürmüştü belki ama gördükleri ömürlük bir şoktu. "Nasıl olur?" dedi kendi kendine. Zihni duraksadı, kalbi duraksadı ve saniyeler kıpırdamayı bıraktılar. Görüntüler bir bir önünde sıralandı ve Sencer'in hayatı boyunca unutamayacağı bir ana şahitlik yaptılar.

İlk gördüğü görüntü dua için kaldırılmış ellerin geri çekilmesi oldu. Beyaz bir örtü bu kadını örtüyordu. Normal çarşaftan çok farklı bir biçimde beyaza bürünmüştü Hüma kuşu.

Sonra, onlara dönmüş olan yüzünü fark etti Sencer. Bir Hüma kuşu, güzelliğini bu kıza teslim etmiş gibiydi. Kalbini tepe taklak etti ve onu şaşkına çevirdi bu görüntü. Sencer, göğsünü saran garip hissi anlayamadı. Başını hafifçe iki yana doğru salladı.

Sencer'in yüreğine dokunan en acı ayrıntı ise kum tanesi kadar saliseler içerisinde gördüğü yüzdeydi. O yüz uçmak için çırpındığı gökyüzünün tamamının sığdırıldığı gözlere sahipti ama bu gökyüzünü görmekten mahrum edilmişti. Hüma hem Müslüman bir kadındı hem de âmâydı. O bir kafesin içerisinde, kör edilmiş ve yalnız bırakılmıştı.

3. BÖLÜM: "Tutsak"

Sencer'in şaşkınlığını uzun bir süre taşıyamadı saniyeler. Tutulup kaldı. Dünya'yı göremeyen masmavi gözlerin, aydınlığını kaybettiği halde yine masmavi olan gökyüzünü taşıdığına şahit olmuştu. Sanki asırlardır tanıdığını hissettiği ruhu, duru güzelliği çarpmıştı onu. Buydu onun tutulup kalmasının sebebi. Çünkü hapishaneye gelmeden önceki hazırlık sürecinde, bulunduğu kurumun içerisinde gözlerinin önünden ne kadınlar geçmişti de hiçbirine bakmak istememişti. İradesi bu kadar yüksekken, takılı kalmıştı beyazlar içerisindeki o yüzde.

Ama böyle birini görmeyi beklemediği için şaşkınlığa yordu bu hissiyatını Sencer. Yine de gözlerini Hüma'dan çekebilmek onun için oldukça zor olmuştu.

Genç kız, gözlerini kaybetmeden âmâ olanlardandı. Sadece bir yere odaklanamayıp Aaron'dan uzak bir tarafa, yani Sencer'e boş bakışlarla baktığında anlamıştı bunu Sencer.

Onun için uzun sayılacak bir zaman dilimi içerisinde kıpırtısız bir şekilde durdu. Bunu atlatması, o güzelliği ve kendisini yanlış yola sevk eden şaşkınlığını atması gerekiyordu Sencer'in.

Aaron'un ayak seslerini yok eden yumuşak halıya rağmen, hafif sürtünme seslerinden hareket halinde olduğunu tahmin edebiliyordu. Muhtemelen, savunmasız genç kızın etrafında dolanıyordu. Bu durum zihninde tehlike çanlarının çalmasına sebep oldu. Yerde oturan kız hiçbir korumaya sahip değildi ve içkili olan Aaron, büyük bir silahtı. Koruma içgüdüsü ayaklandı. O, savunmasız bir kadındı.

Aaron sonunda sessizliği bölüp, "Özlemişim." diye iç çektiğinde, sesi hüzünlüydü. Bir kaç saniye sonra ise, bu hü-

zün sessizliğinin ardından hiç beklenmedik şekilde kahkaha attı Aaron.

"Keşke, acı çeksen de, reddetmeye devam etsen de tamamen benim olmanı sağlayacak kadar cesaret sahibi olsaydım." dedi az önce sakin konuşan adama hiç benzemeyen bir sesle.

Aaron, babası hariç her şeyini küçük yaşta kaybetmiş ve nefret için yetiştirilmiş bir adamdı. Şimdi karşısında duran, kaybetmemek için kafese kapattığı hazinesine bakarken, hâlâ bir şeyler onun için yetersizdi. Kalbini ona kaptırmak istememişti ama işte, yüzüne bakmayan kadın onun en büyük saplantısıydı. Ondan bir devlet kuşu olarak yararlanamıyor, kadını olarak da elde edemiyordu. Bu yüzden, dibindeki bir kafeste olmasına rağmen yüzünü unutmak için saatlerce içiyordu.

Hüma bu kadar kaçmasına rağmen, kendini kontrol edemeyip hâlâ onu sevdiğinden dolayı, sesinin tınısında nefret vardı Aaron'un.

Hüma büyük bir özveriyle, "Cesaretlendiğin günü bekliyorum." dediğinde bir kez daha şaşırdı Sencer. "Hatta o gün benim Şeb-i Arus'um." dediğinde Mevlana'nın ölüm gününü adlandırdığı şekilde, kendi ölümünü adlandırmıştı Hüma.

"Onun ne demek olduğunu bilmiyorum." Sabahtan beri sarhoş olmasına rağmen çok düzgün bir şekilde Türkçe konuşan Aaron, bocalamış gibiydi.

Hüma ona açıklama gereği duymadı uzun bir süre. Sencer bekledi, Aaron bekledi. Sonunda Sencer dayanamadı ve "Düğün gecesi demek efendim." dedi. Bu sesi duyan Hüma'nın nefesinin kesildiğini kimse fark etmedi.

Başını kaldırdı fırsattan istifade ederek Sencer. Aaron'a baktı. Aaron, genç kızın seccadesinin kenarına çökmüş ona bakıyordu, genç kız ise başını eğmiş Aaron'u hissetmeyi bile reddediyordu.

Bembeyaz giyinmiş iki kadın hizmetçi, durdukları köşede titriyorlardı. Bu da, bu adamın bu kafesin içerisinde yaptıklarıyla sabıkalı olduğunu gösteriyordu.

Aaron, "Demek düğün gecesi," dediğinde gözlerini genç kızdan ayırmamıştı. Bir kaç kere daha tekrar etti aynı sözcükleri Aaron.

"Bir kere, bir kere bana evet deseydin, sırtını dönüp Müslüman olmasaydın, her günü senin için düğüne dönüştürürdüm." derken, gittikçe üstüne eğiliyordu genç kızın.

Sencer için o an hareketsiz kalmak çok zordu. Genç kızın kıpırdamaksızın elindeki tespihi sıkması yüreğine dokunmuştu. Sanki ona vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. Aaron hızla ayağa kalktığında Sencer başını eğmedi, ona baktı hissizce. Genç kızdan uzaklaşması onu rahatlatmıştı.

"Ama yakında senin için hazırlanan o müthiş planı başkalarına uygulama fırsatı yakalayacağım." dedi parmağını Hüma'nın yüzüne doğrultarak. Plan derken neyi kast ediyordu Aaron? Çipler miydi plan?

Hüma'nın buna cevabı yine sessizlik oldu. İçinde oluşan küçük mutluluk kıpırtısını uzun zamandır hissetmemişti. Aynı zamanda büyük bir şaşkınlık yaşıyordu ve bunu yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu.

Eğer duyduğu ses doğruysa, artık ölümü arzulamayacaktı. Beklenmedik şeyler gerçekleşiyor, duaları kabul oluyor, düzen değişmeye başlıyordu.

Aaron, "Buna bir tepkin yok mu? Sonunda kocaman bir ordu kuracağım." dediğinde, bu yüzden sakin kaldı.

Sencer'in aksine sinir sistemi çatırdamaya başlamıştı. Normalde otokontrolü oldukça iyiyken, Aaron'un genç kıza yapmak istediği işkence onun öz kontrolünü sarsıyordu. Öfkesinin hareketlerini etkilememesi için elinden geleni yapması gerekiyordu. Sonucu Müslüman kardeşlerini kurtarmak olan bu savaşta, sabırlı olması gerekiyordu.

"Efendim, beni tanıtmayacak mısınız?" diyerek, araya girdi Sencer. Hüma'ya gittikçe daha çok yakınlaşırken Aaron birden Sencer'e döndü. Sencer istemsizce rahatladı.

"Ah, evet." dedi elini kafasına götürerek Aaron. Hüma taşlaşmış gibi kıpırtısızdı. "Seni unuttum. Bak hayatım," dedi ayağa kalktıktan sonra yine elini alnına koydu, "Ah, gö-

remediğini unutmuşum." dedi dalga geçerek. Genç kız yine tepki vermedi. Ama Sencer zapt ettiği yumruğunun istemsizce ilk defa hareket ettiğini fark etti. O alnına koyduğu elini kırmamak için kendini zor tuttu.

"Duy, hayatım o zaman. Bu Sencer. Bak, senin topraklarından biri sana ihanet edecek. Sen eski elçinin korumasıydın. O da bir ay önce ölen yeni elçinin yeğeni. Müthiş bir hazine. Tıpkı sen gibi." dedi Sencer'i tanıtırken.

Sencer,Aaron'un Hüma'yı aşağılamasını görmezden gelmeye çalışırken, Hüma'nın kurumlarından olma ihtimali onu şaşkınlığa uğrattı. Eski elçinin koruması mıydı bu kız? Bu küçük, genç kız?

Aaron, Sencer'e doğru yaklaşırken, "Seni öyle sildim ki insanların hafızalarından, şu an bana bakan bu adamın boş bakışlarını görsen, onun seni tanımadığına emin olurdun." dedi gülerek. Hüma'nın içinde büyük bir ateş yaktığını bilseydi, istediğine ulaşmanın zevkiyle gülümserdi Aaron.

Sencer, Hüma'nın duygularından habersiz, duyduklarını sindirmeye çalıştı. Nasıl olurdu da bu kızın adını hiç bulunduğu büyük kurumda duymazdı. Yüzü hiçbir hissini yansıtmasa da kendini müşkül duruma düşürmemek için bu düşünceleri zihninin kenarına attı, geriye kalan tek sonuç ise; son notu çok yanlış anlamış olduklarıydı.

Aaron kolunu Sencer'in omzunun üstüne koydu. Sonra onunla beraber Hüma'ya doğru ilerlemeye başladılar. Leş gibi içki kokuyor ve hâlâ yürürken yalpalıyordu.

"Hani, bana kafesin altına niye gizli bir oda yaptırttığımı soruyordun ya, hazır ol!" Aaron boş bakışlarla gülümsedi.

"Envar, yani en yakın dostun ve Sencer, orada çalışacaklar ve sen her gün, onların dünyada cehennemi hazırladıklarını bileceksin. Ama asla buna engel olamayacaksın kuşum." Aaron, cümlesinin sonunda yine bir kahkaha attı.

Sencer, omzuna uzatılan kolu geriye doğru büküp bu pisliğin boş kafasını boynundan koparsa herkes rahatlardı. Gayet rahat yapardı bunu da ama yapmadı.

Onun yerine Aaron ile birlikte genç kızın dibinde durdular.

"Hiç ses yok mu Hüma? Ağlamayacak mısın? Ayaklarıma kapanıp yalvarmayacak mısın, buradaki bütün kardeşlerini birer canavara dönüştüreceğim için?" Aaron, kolunu Sencer'in omzundan çekti.

İstediği tepkiyi alamadığı için sinirlenmişti çünkü. Bu yüzden kızı sıkıştırıyordu. Yine Hüma'nın önünde eğilip bu sefer çenesini avucuna aldı, parmakları arasında sıkıştırdı.

Sencer, ellerinin ikisi de boşta olmasına rağmen tırnaklarına avucuna batırmaktan başka hiçbir şey yapamadı.

Tanışma bahanesinin de işe yaramayacağını görünce, "Efendim, Envar denilen kişi kimse, onunla tanışmalıyım. Tek başıma çalışacağımı sanıyordum." dedi.

Aaron zavallı olarak gördüğü Sencer'e bakıp küfretti. Sonra serbest bıraktı Hüma'yı.

"Bak hayatım, kumlar bir bir dökülüyor. Süreç yeniden başladı." dedi. Hüma'dan hiçbir tepki alamayınca, hırçın bir şekilde Sencer'e döndü. "Sana çalışacağın yeri göstereyim. Muhtemelen Envar da oradadır." Her ne yapıyorsa güç için yapıyordu. Güç demek, Hüma demekti Aaron için.O kendi krallığında, kraliçesi kafeste, kraliçe'nin sevdiği insanların hepsi de onun kölesiydi.

Sencer hiç düşünmeden Aaron'u genç kızdan uzaklaştırdı. Gitmeden önce de kimseye fark ettirmeden Aaron'un kenara fırlattığı sigarasını ayağının altında ezerek, söndürmeyi unutmadı.

Daha sonra, Hüma'nın kim olduğu düşüneceği uzun bir gece vardı Sencer'e.

Hüma,Sencer ve Aaron kafesten çıktıktan sonra adlarını hiç bilmediği hizmetlilere, "Gittiler mi?" diye sordu, yalnızlığını teyit etmek için.

"Evet, efendim." diye cevap veren titrek sesi duyduğunda merhamet kalbini doldurdu ve "Dinlenin. İhtiyacım olursa zaten sizi seslenerek uyandırabilirim." Kalbinin hızlı atışından kulakları uğulduyordu."Ama efendim!"

"Dinlenin dedim." Sonunda itaat edip kocaman olan kafesin diğer ucundaki, iki yatağa ilerledi iki hizmetli de. Bu

kafes, tıpkı duvarsız bir eve benziyordu. Eskiden Hüma'nın katlandığı işkencelere zıt bir lüks içindeydi.

O sesin Pençe'ye ait olması Hüma'nın hayatındaki en büyük olaydı. Gözyaşlarını bırakmak, rahatlamak istedi ama yapamadı.

Bu yüzden içindeki yeni doğmuş tohuma tutundu, tesbihatına devam etti Hüma. Kalbi Rabbine, en huzurlu diyarlara akmaya başladı. Yoksa susmayacaktı.

Sencer ise o anlarda yine dar bir merdivenden başka bir kısma doğru ilerlerken,Aaron onun önündeyken, eline pençesini almamak için oldukça büyük bir savaş verdi. Özellikle o genç kıza yaptıklarını gördükten sonra. Derin bir nefes aldı. "Kontrol, kontrol." diye mırıldandı.

Sözlere, sadece sözlere odaklandı. "Bu genç kıza âşık gibisiniz efendim," diyerek sözleriyle hançerledi Aaron'u.

Puslu zihni açılmış olan Aaron,iç çekmekten başka bir tepki vermedi.

Son olarak yine kocaman, beyaz bir kapıya ulaştıklarında, bu sefer kapının tam ortasında duran akıllı ekran onları fark etti ve Aaron'un yüzünü taradı. Aaron, "Bebeğim, yeni tanımlayacağın bir yüz getirdim sana." dedi akıllı kilit ekranına. Akıllı ekrandan, "Tabi efendim" dedi. Ses, bir kadın sesine aitti. Aaron, kapı ve merdivenlerin arasında küçük boşlukta yana doğru çekilirken, akıllı ekran Sencer'i taradı ve yüz hatlarını tanımlarken, "Köşeli, sert bir yüz. Hım, dudakları çok çekici ve belirgin. "diyerek çatlaklığına dair ilk açığı verdi.Kilidin sesi hafifçe kıkırdayınca, Sencer'in gözleri büyüdü.

Kilit devam etti. "Burun sivri, gözler hafif badem şeklinde büyük ve biraz çekik. Of, sen acayip yakışıklısın ama." dedi. Sencer hafifçe gülümsedi. Ne diyebilirdi ki zaten?

Kilit taramaya devam etti. "Kaşları siyah köşeli. Kirpikler uzun, gözler, hımm gözler. Siyahın hangi tonu o? Kahverengi mi?" Ekranda binlerce ton belirdi ve yok oldu. Sonra ekran tekrar siyaha döndü. "Bu bende kalsın, çok güzel bir tonu var." dedi kilit. Sencer bir kez daha onunla kurlaştığını görünce, kaşlarını kaldırdı ve gülmemek için dudaklarını

birbirine bastırdı.

"Saçlar siyah ve hafif uzun. Sakalları da siyah. Çenesinde iki uzun yara var. Sanırım, bıçak yarası." dedi. Kilit tekrar, "Çok yakışıklı." diye ekleyince, kadın sesi kodlanmış akıllı ekran, bir dudak gösterdi ve dudağın bir kenarı yukarı kalktı. Sencer gözlerini aşağıya indirdi ve sessizce güldü. Kilidin iç çektiğini duyunca başı eğikken gülüşü sırıtışa dönüştü.

"Yüz tanımlandı. Adın nedir yakışıklı?"

"Sencer."

"Pekâlâ Sencer. Ah, bu çok karizma bir isim." dedi ve tekrar kıkırdadı. Sencer hiçbir şey söylemeyince kilide programlanmış ses ciddileşti ve "Bundan sonra, kapı açıldıktan sonra bana bebeğim diyeceksin. Yoksa..." dedi. Kapının iki tarafından çıkan son moda taramalı tüfekleri görünce, saklamadan güldü Sencer. Bu kilidi üreten her kimse, tam bir çatlak olmalıydı.

"Peki, bebeğim" dedi Sencer ve çatlak kilit, yavaşça silahlarını çekti, kapıyı açtı.

Aaron, "Hepsi Envar salağının işi. Kadınlardan bulamadığını teknolojiden alıyor." dedi. Kilidin ona yakışıklı dediğini hiç hatırlamıyordu, fark etmese de bu yüzden rahatsız olmuştu.

Sencer ona cevap vermedi. İçeri girdiklerinde, yaklaşık 1.75-1.77 boylarında olan genç bir adam, ellerinde tuttuğu iki tüple onlara doğru döndü. Oda simülasyon bilgisayarlarla doluydu. Bir makine üretim aşamasında havada duruyordu. Envar'a bakınca Sencer'in ilk düşüncesi, "Genç, bu kadar genç beklemiyordum." oldu.

Adam da Sencer'e şaşkınlıkla bakıyordu. Sapsarı saçları kafasının en tepesinde bir topuz yapılmıştı. Gözleri az önce tutulmasına sebep olan mavi gözlere benziyordu. Kırmızı çerçeveli gözlükleri ve uzun, dağılmaya yüz tutmuş sarı saçları onun dikkat çeken özellikleriydi.

Envar, "Sen de kimsin?" diye sorduğunda, karşısında duran, çok iyi tanıdığı adam başını hafif yana doğru eğdi. Gözleri boş bakıyor, onu küçümsüyor gibi görünüyordu.

Sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi duran adam, uzunca onu inceledi. Bu görüntüsüyle aşırı derecede saldırgan birine benziyordu. Saldırgandı, evet. Envar bunu gayet iyi biliyordu.

"Sencer." dedi sadece, karşısındaki iri cüsseli adam. Envar gözlüğünü yavaşça aşağıya doğru indirdi. Daha iyi görmek istiyordu. Ama yanında duran Aaron, buna izin vermedi. "Senin bir türlü geliştiremediğin çipi üretmeyi başlamış, Sencer Bey. Bundan sonra beraber çalışacaksınız."

Envar o olduğuna iyice emin olunca, gözlerinden bile belli olan sevinci, vücudunun tamamını kapladı.

Heyecanını saklamaya çalışan Envar, "Adınızı hiç duymadım." deyip gözlüklerini geri ittiğinde, "Adımı duyurmak yerine, bizzat kendimi tanıtmayı tercih ediyorum." diyerek ona karşılık verdi Sencer.

Envar onu yeterince iyi tanısa da, hiçbir şey söylemedi. Omuzlarını düşük tutan adamın bilerek böyle davrandığını anlamayacak kadar salak değildi. Bu yüzden hemen şurada tüpleri bırakıp secde etmek istiyordu. Şükürler olsun, sonunda, ümitsizken bir mucize gelmişti.

Aaron'a "Aaron sen içmeye gidebilirsin, ben de yeni arkadaşla tanışıp bunu nasıl başardığını öğrenmek istiyorum. Ayrıca istediğim yere götürebilirim, değil mi?" diye sordu Envar.

Aaron, ona uzun zamandır güveniyordu. Hem de acı verici sebeplerden dolayı. Bu yüzden kabul etti Envar'ın teklifini. "Bundan sonra yetki sizde. İşiniz bitince odama çıkın yeter. Yoksa beni rahatsız etmeyin ve son olarak kalması için senin yan odanı hazırlattım. Ona gösterirsin." Aaron odadan çıktığında Sencer ve Envar yalnız kaldı.

Sencer, "Ne yapacağız?" diye sorduğunda Envar, ellerini ovuşturdu ve "Önce seni en önemli esirlerimizden birine götüreceğim. Kimi etkin altına alman gerektiğini öğrenmen gerekli, öyle değil mi?" dedi.

Envar, Sencer'in kendisini tanıtmasını istemedi. Yapacakları iş hakkında hiçbir soru sormadı. Bu da daha da şüphelendirdi Sencer'i.

"Pekâlâ, gidelim." dedi Envar'a kapıyı göstererek.

"Hadi o zaman." diyerek önüne geçti Envar Sencer'in. Onu takip etmesini söyledikten sonra merdivenlerin olduğu kapı yerine, geniş odanın diğer tarafında geçti Envar.

Odanın diğer tarafındaki beyaz bir kapıdan bomboş bir koridora çıktılar. "Aaron ne kadar labirent gibi olursa o kadar güçlü olur sanıyor krallığını." dedi Envar kısık bir sesle.

Sencer'in bu seste hissettiği saf nefretti. Bu adamın notları yollayan kişi olduğuna dair hisleri kuvvetleniyordu Sencer'in. Yine de hâlâ o olmama ihtimali yüksekti.

Özellikle esiri tanımlamak için, "Müslümanlardan en nefret ettiğim adamdır kendisi." dediğinde, gittikleri kafesteki adamı daha çok merak edip yüzünü daha da hissizleştirdi Sencer. Tedbiri elden bırakmayıp her ayrıntıyı incelemeye devam etti.

Koridorun ortasına gelince durdu Envar. "Yanıma gel." dedi. Cebinden küçük bir kumanda çıkardı. Sencer onu dinledi ve yanına gitti. Yine aynı tip asansöre bindiler,asansör bu sefer uzaktan gördüğü hapishane koridorlarının ilkinde durdu.

İlk kata iner inmez yüzü ciddileşti Envar'ın. Şimdi otoriter bir havası vardı. Üzerindeki beyaz önlük, yürürken uçuşuyordu.

Mahzenlerin on ikinci kata kadar olduğunu koridorda yürüyünce anladı Sencer.Her katta en az beş muhafız vardı. Bir sürü görevli bu koridorlarda dolanıyor, kimi yeni işkence görmüş kardeşini hücresine taşıyor, kimi uzaktan gözüken odalardan uyuşmuş gibi görünen diğer kardeşlerini çıkarıyordu.

Yeniden programlıyorlardı kardeşlerini. Dışarı çıktıklarında nefreti yaymak için yönettikleri Müslümanlara dönüştürüyorlardı.İslamafobi de böylece yayılmaya devam ediyordu.

Bunları yürürken düşünen ve içini yakan acıyı umursamamaya çalışan Sencer, Envar'ı takip etti. Koridorun sonuna kadar geldiler. "Burada insanları bizim istediğimiz kişiliklere

dönüştürmemiz için bir sürü sistemimiz var. Bunların biri işe yaramazsa, diğeri yarıyor. Yine de insanları tam manasıyla istediğimiz kalıba sokamıyoruz. Bu yüzden buradasın."Her biri garaj kapaklarına benzeyen kapılarla örtülmüş hücrelerin sonuncusunun önünde durdular.

"Özellikle bu adam gibiler için. Ne kadar işkence uygularsak uygulayalım istediğimiz kıvama getiremiyoruz."

Sencer içerdeki kişinin tanıdığı biri olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Hücrenin kapısının üzerindeki ekran, Envar'ı tanıyınca yavaş yavaş yukarı doğru kalkmaya başladı. Tamamen kapı açıldığında içeri girdiler. İçerisi bembeyaz ve buz gibiydi. Kenarda duvara asılmış zincirler, diğer duvarda siyah bir ekran, küçük bir köşede de tuvalet ve en son köşede de yatak vardı.

Bu hücrede zincirlere asılmış olan yaşlı adam, diğerlerinin aksine beyaz değil parçalara ayrılmış bir tişört ve pantolonu taşıyordu üzerinde. Hepsi kanlı ve pisti.

Saçlarının çoğu beyazlamış ama hâlâ gürdü. O saçların üzeri de kanla kaplanmıştı. Yeni işkence çektiği belli olmasına, yüzünde bütün o dikilmesi gereken yaralara rağmen, huzurlu bir tebessüm vardı ve dudakları sürekli Allah için kıpırdıyordu.

O kıpırtı Sencer'i geçmiş anılarına sürükledi, hissetti o tesbihatı ilk çekişini ve hocasının önünde saygıyla eğilişini. Ve en büyük acıyı, bu yüzün sahibi gözlerini açtığında yaşadı. O gözlerde mutluluk ve her zamanki gibi teslimiyet vardı.

4.BÖLÜM: "Girdap"

Dergâh bir hayat tarzıydı.

Ravza Dergâhı diye adlandırdıkları gizli Türk-İslam kuruluşunun bir mensubuydu Sencer. Devletle çalışan büyük adamlar tarafından Sencer doğduğu vakit kurulan bu dergâh, çocukluktan itibaren İslami, askeri ve diğer konularda eğitim vererek onları istediği alanda yetiştiriyordu.

Sevgi, saygı en önemlisi de hasretle arzulanan İslam birliği, bu dergâhın yegâne amacıydı. En büyük ve en sıkı korunan askeriyenin içerisinde bulunan, "Mescit" diye adlandırdıkları merkez karargâhlarının gizli kapısının üstünde, ***"Parça parçaydık; bir olmaya geldik. Yarım kaldığımızda hiçtik, şimdi tam olmaya geldik. Sabret dediler, sabır olduk. Gün karanlıktı, güneş yarım. Bugün, gün olup doğmaya geldik."*** yazardı.

Çünkü onlar İslam birliği ve uyanış için ekilen genç fidanlardı. Dünya'nın ilk istihbarat hattını kuran, Abdülhamit Han'ın torunları, onun izinden gitmek için çabalıyorlardı. Bu yüzden vatanına ve İslam'a sadakatini kanıtlamış Türk ailelerine gizli, üzerinde güneş, ortasında kırmızı gül ve iki kılıcın yanlardan gelip geçtiği, tepesinde ise birbirine bakan iki hilalin bulunduğu sembolleri olan, mühürlü zarf giderdi. Teklif kabul edilirse çocuk eğitilir ve yeteneğine göre istediği bölüme gönderilirdi. Sencer de onlardan biriydi. Ailesinin kim olduğunu hiç bilmemişti. Doğduğu andan itibaren kardeşi saydığı adamla birlikte amcası onu dergâha bırakmış ve gitmişti.

Amcasının eski bir asker olması haricinde,kimse onun hakkında bir şey bilmiyordu. Sencer biraz büyüdükten sonra aramış ama onu bulamamıştı. Soyadları haricinde kayıtlı

olan hiçbir şey yoktu. Sanki ailesi hiç var olmamıştı.

Bu yüzden dergâhı ailesi bilmişti Sencer. Burada büyümüş, yetişmiş, buranın geçici bir imtihan olduğunu hiç unutmamıştı. İslam'ı burada öğrenmiş, sonra kendini vatanına ve İslam birliğine adamıştı. Kendisini tamamen hazır hissettiğinde, onu Türkiye'ye bağlayan son ip de kopmuş ve Esirler Şehri'nde görev almak istediğini söylemişti.

On beş yaşından itibaren başladığı görevlerde hep başarılı olduğu için teklifi kabul edilmişti. Sencer'in hayatının yüzeysel özeti buydu.

Bu şehre geldiğinde, Esirler Şehrinin Dergah başkanı Şemseddin hocasıyla tanışmıştı. Onun insanları uyandırışına şahit olmuş ve sayısız insanın Müslüman oluşuna vesile olduğunu bu şehirde görmüştü.

Esirler Şehri'ndeki dergâh, bu adamın iki odalı fakirhanesinin altında saklıydı. Kimse asla onun bir başkan olduğunu anlamayacak kadar fakir görünürdü. Hatta kendisi için hep, "Ruhum zengin olsun diye hep eski giyinirim. Ne kadar aza kanaat edersem o kadar elim açılır, alçak gönüllü olurum." derdi.

Diğer hocalar ve eğitimcilerden farklıydı Şemseddin Hoca. Okurdu, çok okurdu ve sürekli anlatırdı. Gizlenir, eskimiş kıyafetler giyinir. Sokaklarda dolaşırdı. İnsanlar onu deli zannetmesine rağmen sürekli İslam'dan bahsederdi. Sokak ahalisi onu, "Mecnun Hoca." diye tanırdı. Sencer ise "Şemseddin Hocam" diye bilirdi onu. Ya da bir baba. Çünkü ruhu sevmeyi öğretir,sevginin, muhabbetin ne olduğunu hissettirmesini iyi bilirdi Şemseddin Hoca.Bu yüzden kısa sürede Sencer'in babası gibi olmuştu.

Eskiden büyük bir mücahitken şimdi, geriye çekilmiş ve öğrenci yetiştirmeye, insanlara doğru yolu anlatmaya adanmış sakin bir adam olmuştu. Esirler Şehri'nde Müslümanlar çoğalıyor ve bunun Şemseddin Hoca sayesinde olduğunu, herkes bir şekilde biliyordu. Dergâhı kimse bilmese bile.

İşte bu yüzden tek suçu İslam dinini yaymak olan bu adamı, bir gün yakaladılar. Kurtaramadı Sencer onu. Günlerce süren bir çatışma meydana geldi. Elleri kan doldu, ama

yine de yetişemedi. Öldü dediler, şehit oldu, Rabbine kavuştu dediler, bir sürü istihbarat geldi ama hepsi birbiriyle çelişiyor ve onları gün geçtikçe zayıf düşürüyordu.

Şemseddin Hoca'nın yerine bir başkası geldi, zaman aktı ama hiç unutamadı onu Sencer. Şimdi baba yerine koyduğu adamın ölmemiş olduğunu görünce, koskoca adam olmasına rağmen titreyen dizlerinin yere çökmemesi için büyük bir gayret sarf etti Sencer. Odada tek ses dahi yoktu. Şemseddin Hoca da ona daha canlı bir şekilde bakıyordu. Yüzünü eğdiğinde oluşan hafif gülümseyişi görünce göğsü daraldı Sencer'in. Aynıydı.

Envar, "Bebeğim, 20-571-53." deyince bembeyaz oda soluk bir ışığa büründü. Sencer hızla Envar'a çevirdi başını, ama o Sencer'e değil, Şemseddin Hoca'ya doğru ilerlemişti çoktan.

"Hocam, iyi misiniz?" derken Envar'ın ellerinin titrediğini fark etti. Zincirleri yine de çevik bir şekilde çözerken, Sencer hâlâ yerinden kıpırdayamıyordu. "Orada duracağına yardım etmen iyi olurdu." Duraksadı Envar. Bir an düşündü. Sonra, "Pençe." diye bitirdi cümlesini.

Sencer, hızla başını ona doğru çevirdi. Anladı, bulmuşlardı birbirlerini.

Envar zincirleri çözerken bir yandan endişeyle Şemseddin Hoca'ya bakıyor, diğer yandan da Sencer'in tepkilerini ölçüyordu. Beklediği tepkiyi, yüzünde olmasa da Şemseddin Hoca başını eğip hafif gülümsediğinde almıştı. Bu onların gizli bir anlaşmasıydı ama bu şekilde olmamalı, ona bugün işkence edilmemeliydi. Haberi olmaması canını yakmıştı. Eğer haberi olsaydı, engellerdi Envar.

"Bilmiyordum hocam, bilseydim sizi kurtarırdım bir şekilde." dediğinde başını kaldırdı Şemseddin Hoca.

"Elhamdülillah oğlum." dedi sadece. Neyi kastettiğini biliyordu Envar. Bu yüzden merhametli kalbi sızladı. Pençe'nin sonunda onlara katılması, bugünkü şükür sebebi olmalıydı Şemseddin Hoca'nın. Neredeyse 3 yıldır bu günü bekliyorlardı. Ellerinden geldiğince hazırlık yapmışlardı lakin yetersizdi. Şimdi eksik parça, hiç beklenmedik bir anda

içeri girmişti.

Sencer'in varlığını hissedince geri çekildi Envar. Sencer çok zayıflamış olan hocasının omuzlarından tutup bir bebekmiş gibi kollarına aldı, yavaşça yere oturttu.

Sencer, tam manasıyla yıkılmış görünüyordu. "Hocam." derken küçücük bir çocuk gibiydi. Yaralı bedenin yanına oturdu. "Ne kadar vaktimiz var Envar?"

Envar, "10 dakikadan fazla değil." dedi. Güvenli bir ortamda olduğuna emin olarak hocasının isteğiyle ona yavaşça sarıldı Sencer. "Ben kurtaramadım hocam sizi. Başaramadım." derken, keder, yüzündeki ikinci bir deri gibiydi.

Şemseddin Hoca, acı çekmesine rağmen gülümsüyordu. Kaburgaları incinmişti. Yüzündeki yaralar mühim değildi ama kaburgaları incindiği için fırsat bulabildiğinde adam akıllı kılabildiği namazlarında uzun uzun secde edemeyecekti şimdi.

"Önemli değil oğlum. Çabaladığını biliyorum. Ama o zaman yetersizdik. Artık gelişmeye başladığımızı biliyorum. Fakat hâlâ yeterince kuvvetli değiliz. Dünyanın minyatürü bu hapishane. İnsanlar uyuşturuluyor. Bizim Müslüman kardeşlerimiz benliklerini kaybediyorlar. Önce onları kurtarmalı ve birleşmeliyiz, inşallah. Bunun için buradasın." dedi Şemseddin Hoca.

Sencer hiçbir şey söyleyemedi. Omuzlarındaki sorumluluğun ümmet için, refaha kavuşmak için olduğunu oldukça iyi biliyordu.

"Yardım edemez miyiz?" diye sordu Envar'a. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Kesik nefesler alan hocasının kaburgalarının sıkıntılı olduğu kesindi. Eskisinden de daha zayıf ve minyon tipli olduğu için onu nazikçe taşıdı ve yatağa bıraktı Sencer.

Yatağın altında incecik bir minderden başka hiçbir şey yoktu. İçi yandı Sencer'in.

Envar yatağa baktığını fark edince, "Güçlü değilim Pençe. Kazanabildiğim tek şey güven. Burada biz de tutsağız." diye açıkladı dümdüz bir sesle.

Sencer bir şey demedi ve kenarda duran ince beyaz örtüyü hocasının üstüne örttü.

Şemseddin Hoca onu izliyordu. "Büyümüşsün oğlum." dediğinde, gülümsedi ona Sencer. Yavandı bu gülümseyiş. "Savaş beni fazla hızlı büyütüyor hocam. Ama şikâyetçi değilim." dedi kuru bir sesle.

Yatağında yatan yaşlı adam, yeşil gözlerini ondan ayırmadı. Şimdi daha mutlu gözüküyordu.

"Bu dünyadan hiçbir zaman bir beklentin olmadığını biliyorum. Ama şimdi, sana her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Lütfen başarmak için elinden geleni yap evlat. Envar'la üstesinden geleceğinize eminim." Zaman dolmuştu.

Onu orada bırakmak için veda ederken Şemseddin Hoca'nın sayısız Müslümanın vücut bulmuş hali olduğunun farkındaydı. Hepsi acı çekiyor ve zulüm altındaydı. Kilidi açmadan önce, "Gidelim." diyen Envar'ın sesini duyunca, zorla ayrıldı hocasından Sencer.

"Dayanmalısınız hocam. Kurtaracağım sizi burdan." Sesi bir kılıç kadar keskindi Sencer'in. Çenesindeki iki uçlu kılıca benzeyen yarası bile keskinleşmişti sanki. Gülümsedi hocası ona. Bir cevap beklemedi, bir cevap da almadı Sencer. Çünkü gerçekleşene kadar ikisi arasındaki antlaşmanın ikisi de farkındaydı. Allah'ın izniyle, başarmak zorundaydı Sencer.

"Bebeğim, 8-63-2-53." dedi Envar ve ikisi de hiçbir şey olmamış gibi bembeyaz odadan çıktı.

İşte o zaman, Pençe'nin değişimine şahit oldu Envar. Vücudunun gerildiğini, alaycılığıyla çileden çıkartan adamın gittiğine emindi.

"Bana adlarını ver."

Pençe'nin onları tehlikeye atmayacağını bildiğinden, gözlüklerini geriye itti ve etrafı kolaçan edip tehlike oluşturan biri var mı diye baktıktan sonra, "Zevkle." dedi.

Birbirine tamamen zıt olan iki adam koridoru geçerken, yüzlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. İkisi de bunun için eğitilmişti.

"Odana gidince her şeyi konuşacağız." Sencer'le asansöre bindiler. Envar, "Şimdi dinlen. Yarın sabah 5'te odama gelmen gerekiyor. Geldiğinde ikindi bitmek üzereydi. Şimdi geceye giriş yaptık bile." derken Sencer, Envar'ın kast ettiğinin namaz olduğunu anlıyordu.

Binlerce soruyla nasıl geceyi geçeceğini düşünürken, sinirini zapt etmeye çalıştı ve dudakları sahte bir gülümseyiş için kıpırdandı.

Asansör, Aaron'un odasına giden koridorun ortasında durdu bu sefer. Altın varaklı odalardan koridorun ilk başında duran küçük kapılı odaya doğru ilerlediler.

"Yanındaki odada ben bulunuyorum." dedi sadece Envar. Kapının üstündeki kabartmalı Hüma kuşunun rengârenk kanatlarına bakarken hayranlıkla bu kuşa dokunmak istedi Sencer. Sanki kanatları gerçekti. Gözleri hüzünle onu izliyordu. Bu gözler, gökyüzünü kıskandıracak kadar güzeldi. Tıpkı Hüma gibi.

Onun gözleri, özellikle yüzünün güzelliği gözünün önünde canlanınca, kalbinde oluşan garip his canını sıktı. Görevleri vardı. Omzunda ümmetin yükü vardı, aşağıda yaralı bir şekilde yatan sayısız insan ve hocası vardı. Hatta o zavallı kızın bile sorumluluğu üzerindeydi. Düşünmesi gereken bir çift gökyüzü olamazdı.

Envar o iki mavi göze bastırdığında, "İğrenç herif." dediğini işitti Sencer.Hüma'nın âmâ oluşuna atıfta bulunmuştu Aaron.

Sencer gerilmiş boynunu ovmakla yetindi sadece. Öfkesini yuttu, zamanı geldiğinde onu teşvik etsin diye içine hapsetti. İçeri girdiler. Uzamış sakallarını kaşırken, beklediği siyah bir yatak değildi. İçeride ihtiyacından daha fazla lüks vardı. Kocaman bir televizyon bile mevcuttu. Rahat yatak, koltuklar, güzel bir manzara.

"Demek bu kadar önemsiyor." dediğinde Sencer, Envar, "Hayatını bunun üzerine kurdu." demekle yetindi.

Siyah beyaz odalardan birini göstererek, "Bu odada namaz kılabilirsin." dedi Envar. "Burası güvenli mi?"

Çıkış kapının hemen önünde durdu Envar. "Burası gizli kat. Burada bulunan kişiler hakkında hiçbir şey bilinmez. Güvendiği kişileri buraya çıkartır Aaron. Bu yüzden dinlenme ve izlenme gizli katta yasaktır. En az onun odası kadar korumalı bu odalar." dedi.

İçeride yavaş adımlarla bir daire çizerken, onun odasının olduğu tarafı gösterdi. "Bu korumasızlığın bir diğer sebebi ise yaptığı pisliklerin kaydedilip de üstlerine ulaşılmasını önlemek. "Kast ettiğinin kadınlar ve âlem yapmak olduğunu, tiksindiğini belli edercesine yüzünü buruşturarak gösterdi Envar." O yüzden, her hafta, odalarda arama yapılır."

Sencer, anladığını belirten bir baş sallamasıyla birlikte, "Peki sen niye buradasın? Neden şimdi konuşmuyoruz?" Sesi sert ve öfkeliydi. Hocasının yanındakinin aksine öfkesini gizlemiyordu, Sencer.

Üzerindeki laboratuvar önlüğünün iki yakasını çekiştirdi Envar. Sanki bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyor gibiydi. "Önce hazırlık yapmalıyım." derken sıkıntılı gözüküyordu.

Kaşlarını çattı Sencer.

"Yarın anlarsın Pençe. Şimdi güzelce dinlen. Kıble cama doğru dümdüz." deyip odadan kaçarcasına çıktığında Sencer tahammül sınırının zorlandığını hissediyordu.

Kapı kapandı, gün bitti Sencer için. İşte o zaman günün nelere gebe olduğunu, nasıl bu kadar çok şey yaşandığını düşünen zihni, konuşmak için yakaladığı fırsatı hiç kaçırmadı. Geriye iteklediği bütün sorular üşüşürken zihnine, onun için tek kaçış yolu olan namaz için etrafını hiç incelemeden beyaz duvarın üzerinde duran siyah beyaz saate baktı. Saatin sekiz olduğunu gördü.

Hiçbir şey düşünmemek için direterek abdestini aldı ve siyah beyaz döşenmiş lüks banyodan kaçarcasına uzaklaştı. Lükse tahammülsüzdü. Elçinin yeğeni rolünü yaparken bile gece kaçar, dergâhtaki küçük odasında kalırdı.

Odanın ortasında durdu. Bu odada dört duvardan birini yatak kaplıyor, bir diğerinde siyah beyaz bir gömme dolap

bulunuyordu. Diğer siyah duvarda ise iki odaya açılan kapılar vardı.

Diğer odaya girdi ve siyah beyaz olan dört duvar haricinde yerde küçük, beyaz halıdan başka hiçbir şey bulamadı. Her taraf ışıklarla donatılmış ve spotlarla aydınlatılmıştı. Odanın giriş duvarında bulduğu küçük düğmeyle ışığı kapattı. Diğer odadaki ışığı kapatmamasının sebebi ise kapının altından vura ışıkla birilerinin geldiğini fark edebilecek olmasıydı.

Bir an da olsa sakinleşti Sencer. Burası ona küçük odasını hatırlattı ve huzur buldu bununla. Küçük halının üzerinde Envar'ın tarif ettiği şekilde durdu, kamet getirmeye başladı.

Kendi benliğine dönüşü onu o kadar rahatlatıyordu ki, ellerini kaldırıp tekbir aldığında savaşmaya hazır olan bedenin rahatlaması, sadece Rabbinin huzurunda kendini güvende hissetmesindendi. Kimseye eğmediği başını, her vakitte Yaratıcısının önünde saygıyla eğiyor, sevdiklerinin az olmasından dolayı paylaşamadığı her duygusunu Rabbe sunuyordu.

O an, herkesin güçlü diye bahsettiği adamın, Yüce Rab karşısında acizliğini ve kulluğunu gören biri olursa, onun namaz kılışına imrenirdi. Herkese nasip olmayan bir dinginlik vardı üzerinde namaz kılarken.

Uzun bir süre seccadenin başından ayrılmadı Sencer. Dualarının başı Müslüman kardeşleriyle başlıyor, sonu birlik ve beraberlik, zalimin zulmünü yok etmek için yardım istemesiyle bitiyordu hep. Bir ara odasında bir ses duydu ve odadan çıktığında odaya bırakılmış yemek tabaklarını gördü. Yanlarına gittiğinde üzerine bırakılmış notu fark etti Sencer.

Notta: "Güvenli. Konsolun yanında saat var. Kapının anahtarı, kâğıdın altında." yazıyordu sadece. Not Envar tarafından gönderilmişti. Sencer, kâğıdın altından anahtarı aldı ve bunun kafese giden kapının anahtarı olduğunu anladı. Pençesinin yanına, cebine koydu onu.

Yemeğini güç almak için zorla bitirdi.Tüm bu vicdan muhasebesiyle, sabah namazına iki saat kalana kadar ibadet

etti.Kardeşleri bu kadar zulüm görüyken yatağa girmeyi vicdanına yediremiyordu.

Bu yüzden yatağın üstündeki yastığı ve yorganı alıp yere yattığında, yeterli olmasa da geçici bir çözüm bulmuştu. Yastığa yatıp üzerine yorganı çekince, sabahtan beri savaş verdiği sorular, göz kapaklarının üzerine üşüştü. Sonunda pes etti. Hüma'nın kim olduğu, neden buraya düştüğü, nasıl dergâhtan olduğu soruları zihninde belirdi.

Hüma'nın dergâhtan olduğunu anlama sebebi, elçinin bütün korumalarının dergâhtan özel olarak seçiliyor olmasıydı. Bu, tüm ülkelerde yapılan bir uygulamaydı. Elçilerin olmayan ama varmış gibi gösterilen akrabaları -Sencer gibi-, korumaları, danışmanları, akla gelip gelemeyecek bir sürü insan dergâhtandı. Elçilikler başka bir ülkeye sızmanın en iyi yoluydu çünkü. Genelde kibirli olup elçileri kendi adamlarından seçtiklerine inanırlardı. Ama hayır, onlar da dini ve ülkesi için her şeyini verecek iyi birer vatan evladıydı. Sadece tıpkı Sencer gibi oynamak zorunda oldukları rolleri vardı.

Sencer'in bu olayda anlamadığı diğer kısım, Hüma'nın nasıl bir koruma olabileceğiydi. Dergâhta ayrı bir bölümde kadınlar da eğitim alıyordu lakin aldıkları görev korumalıktı ve çok az dergâh askeri kadın vardı. Genelde Müslüman ülkelerde oluyordu işleri ve eşleri de aynı ülkede başka bir görevde oluyorlardı. Ama Hüma Esirler Şehri'nde koruma olmuştu.

Çok değil, sadece iki saat uyudu ve kurduğu saat çalmadan eli derhal pençesine giderken, hızla ayağa kalktı.

Sabah namazını kılarken güçle doldu. Odasından çıkıp kapıları açtığında hiçbir sıkıntı yoktu. Gayet kontrollü bir şekilde bugün sorularının cevaplanacağına odaklanmıştı lakin kafesin olduğu odaya girdiğinde bir an yine dikkati dağıldı.

Kafesin etrafında sadece bir kişinin geçebileceği küçük yoldan geçmeden önce, giriş kapısını kapattı ve kafese bakmamaya çalıştı. Dün gözünün önünden gitmeyen Hüma Kuşunun yüzünü unutamaması, gözü kapalı çiz deseler çizebi-

Kendi iradesizliğine kızmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Koridoru geçerken, "Hangi sure efendim?" diye soran hizmetçinin sesini duydu, sonra adımları yavaşladı Sencer'in. "Bakara'yı açar mısın benim için?" diyen düz, ahengini belli etmemeye çalışan belli belirsiz sesi duyduğunda, daha da dikkat kesildi.

"Her gün, onların hazin sonunun ne olduğunu okumak beni rahatlatıyor." diye işittiğinde ise yavaşça gülümsedi. Hoşuna gitmişti.

Sonra, kilitli olmayan diğer kapıyı açtı ve gözden kayboldu Sencer. Gitmeden önce ise, "Hüma kuşunun da pençeleri vardır." diye mırıldandı yavaşça.

Sencer, merdivenleri hızlı adımlarla indi. Yüzünde hâlâ Hüma sayesinde oluşan tebessümünü muhafaza ediyordu.

Merdivenler ve kilitli kapının arasındaki boşlukta durdu, bekledi. Kilit onu algıladı ve yüzünü taradı. Kapı açılıp da kapının iki kolonun ortasında, aşağıdan yukarıya doğru iki büyük boşluk belirirken, Sencer'in tehdit edildiği o meşhur silahlar çıktı. Sencer başını selamlamak için hafif eğdi ve "Günaydın bebeğim." diyerek kadın sesine sahip kilidi özenle selamladı. Silahlar sanki küçük bir iltifattan sonra uysallaşmış bir kadın gibi geri çekildi ve "Günaydın Sencer." diyerek ona karşılık verdi.

Sencer içeri girdiğinde, Envar'ı masanın üstündeki sayısız kâğıdın üzerinde uyur bir halde buldu. Önündeki beyaz kâğıdın üzerinde küçük bir gölcük oluşmuştu, açık ağzından akan salya yüzünden. Üstünde aynı üniforma vardı. Kolunun üstüne yatmıştı. Kırmızı kenarlıklı gözlükleri garip bir açıyla da olsa hâlâ yüzünde duruyordu. Topuz yaptığı sarı saçları dağılmış ve bir tutam yüzüne düşmüştü. Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve genel görüntüsüyle oldukça yorgun gözüküyordu.

Sencer onun bu haline acıdı. Geceyi uyanık geçirmiş olmalıydı. Yine de sabah namazını kaçırması ihtimaliyle, adımlarını ona doğru yönlendirdi ve ulaştığında ise yavaşça ona dokundu. Envar öyle derin uyuyordu ki, tepki vermedi. "Uyan, Envar." diyerek bir kez daha onu sert bir şekilde

dürttüğünde Envar korkuyla öyle bir yerinden sıçradı ki, önlüğünün gizli cebinden çıkardığı küçük tabancayı ona doğru doğrulturken yüzündeki korku oldukça belirgindi. İlk önce kaşlarını kaldırdı Sencer. Başını hafif eğmişti. Sonra kollarını göğsünde birbirine kavuşturdu ve yavaşça, meydan okuyan bir gülüş belirdi yüzünde.

Sencer, kâğıtların üzerindeki küçük gölcüğü başıyla gösterdi ve "Biraz daha bekleseydim kendi tükürüğünde boğulacaktın." dedi. Siyah kaşları hafifçe kalkmıştı.

Envar karşısında kim olduğunu fark edince silahı önlüğün gizli bir yerine yerleştirip, "Çok komik." diyerek onu kınadı.

Sencer sırıttı.

Envar, bir yandan ağzının kenarındaki sıvıyı silmeye çalışıyor, diğer yandan da yarısı aşağıya doğru düşmüş gözlüğünü düzeltmeye çalışıyordu.

"Namazını kıldın mı?" diye sordu Sencer sakin ve tok bir sesle. Envar hiçbir alay tınısı taşımayan bu sesle rahatladı ve kendine tamamen çeki düzen verip omuzlarını dikleştirerek, "Kıldım. Ama sonra tekrar masa başına geçtiğimde kendimi çok yorgun hissettim.Başımı kolumun üzerine koyarak dinlenmek istemiştim. Ama kendimden geçmişim." dedi.

"Uyusaydın."

"Uyuyamazdım." Envar şakağına işaret parmağını bastırdı. Başı ağrıyor olmalıydı.

"Neden?" diye sorduğunda Sencer, havada bir boşluk oluştu ve bu iki adamın yüzünü de ciddileştirdi. Artık sorularının cevabını istiyordu Sencer.

Envar bu merakı elbette anlıyordu lakin onun için çok zordu bütün bu karmaşık oyunu anlatabilmek, pişmanlığını kelimelere dökebilmek. Çok zordu. İhtiyacı olduğunu bilerek, derin bir nefes aldı.

Kapalı simülasyonların en başında duran U şeklindeki masanın tek boş koltuğuna oturdu Sencer.

Elleri istemsizce masaya doğru gitti ve parmakları kâğıtlardan boş kalan kısımda bir ritim tutturmaya başladı. Sırtını

koltuğa yasladı. Diğer eliyle, çenesindeki iki uçlu kılıca benzeyen yarasının izini takip ediyordu yavaş yavaş. Bu, onun gergin olduğu zaman yaptığı bir hareketti. Bir tik gibiydi.

Envar da kalktığı yere geri oturduktan sonra, "Bebeğim kilitlen." diyerek kapıyı kilitledi. Sencer istemsizce sırıttı "Bebeğim." lakabını duyunca.

"Niye bebeğim?" diye sordu sırası gelmişken. Daha önce de merak etmiş ama soramamıştı.

"Herkesin kendine göre bir mizahı var. Hem de benim için yalnızlığıma bir çözüm." diyerek omuz silkti Envar, fakat ortam yine istemsizce ciddileşti.

Üzerinde durmadı Sencer. Sadece merak etmişti.

"Sana ilk baştan hikâyeyi anlatmam gerekiyor sanırım." derken bile gerilmiş olduğu anlaşılıyordu Envar'ın.

Sencer sabırsız olduğu için sözünü kesmedi, sadece başıyla onaylamakla yetindi. Envar geniş cebinden yine bir kumanda çıkardı ve kumandanın üzerindeki rengârenk düğmelerden kırmızı olana basınca, parmaklarıyla ritim tuttuğu masa birden elinin altından kayıp ters döndü. Sencer'in eli boşlukta asılı halde kalmıştı.

Boş masa birden kocaman bir simülasyon ekranı yansıtan büyük boy bir ekrana dönüştü. İlk olarak eski zamanlardan kalma bir kadın ve bir adamın fotoğrafını yansıttı. 1900'lerin başlarındaki, yabancıların giydiği kıyafetlere benzeyen bir elbise giyinmiş, siyah beyaz kadraja gülümseyen sarışın kadın, Envar'ı hatırlatıyordu.

"Öncelikle Hüma ve benim kardeş olduğumu söylemeliyim."

Sencer'in gür kirpiklerle çevrili simsiyah gözleri kısıldı. Sonra, tekrar normal haline döndü. "Benziyorsunuz." dedi sadece. Göz renkleri tıpatıp aynıydı çünkü.

"Yunanistan ve Türkiye arasında mübadele yapılırken Türkleri çok seven büyük büyük babamız Türkiye'de kalmak istemiş ve bir şekilde de başarmış da. Bu yüzden hepimiz, Hristiyan olsak da, İstanbul'da yaşayan insanlardan hiçbir farkımız olmadan bir Türk gibi büyüdük, o toprakları vatan

bildik her birimiz."

Ellerini boşlukta anlamsızca salladı, Envar. Acele etmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Anne babası doktor olan, gayet sıradan çocuklardık aslında. Hüma ile aramda yaklaşık sekiz yaş vardı. Bu yüzden benim canım ciğerimdi o. Ailemiz böyle bakılınca ne kadar normal olsa da ben pek normal bir çocuk değildim."

Envar'ın yanakları yine hafifçe kızarmıştı. Bu anormallik onun hoşuna gitmiyormuş gibi duruyordu. "İlmi ne kadar alırsam alayım yetmiyordu. Özel okullara gönderilip farklı bir eğitim gördüm. Kendimce küçük icatlar yapıyordum, sürekli yurt dışından teklifler geliyordu ama kabul etmiyordum. Nanoteknoloji..."

Envar bir an duraksadı."Bu kısım mühim değil." dedi ve sonra devam etti. Sencer onu onaylamakla yetindi sadece.

"Vatansever bir gençtim ve gerçekten ideallerim yüksekti. Türkiye'de devlet kurumları da ellerinden geldiği kadar destek veriyordu. Devlet adına çalışmaya başlamıştım hatta. Her şey çok güzel giderken Hüma on altı, ben yirmi üç yaşındayken anne babamızı trafik kazasında kaybettik ve o tek varlığım oldu. Onu korudum ve her daim kolladım. Üniversiteyi bitireli yıllar olmuştu ve devlet için çalıştığımdan dolayı Hüma'yı saklayabildiğim kadar sakladım. Hatta onun o trafik kazasında öldüğünü söyleyecek kadar koruyordum onu. Soyadını, her şeyi değiştirdim. Eski tanıdığımız herkesten uzaklaştırıp İzmir'e yolladım onu."

Simülasyonda ailecek çekinilmiş bir fotoğraf gösterildi Envar'ın son konuşmasından sonra. Bu fotoğraf Topkapı Sarayı'nın önündeydi. Fotoğraftaki hafif yaşlı adam,sarışın, mavi gözlü, top sakallıydı.Kırmızı kenarlıklı gözlükleriyle Envar'ın, onun oğlu olduğunu kanıtlıyordu. Envar hemen babasının yanında, şimdiki halinden pek fark bulunmayan yazlık kıyafetleriyle, kadraja doğru dönmüş, otuz iki diş sırıtıyordu.

Sencer Envar'ı dinlerken, bakmaktan kaçınmaya çalışsa da Hüma'yı aradı fotoğrafta. Sonra buldu. Kaçırmaya çalıştı siyaha yakın gözlerini kendisine zıt, aydınlık olan mavi

gözlerden. Sonra tekrar yakalandı. Yine kendisini odaklamamaya çalışırken, hafızası ona ihanet ederek 12-13 yaşlarındaki Hüma kuşunu, zihninin duvarlarına kazımaya başladı. Uzun, beyaz bir elbisenin içerisindeki kızın tüm ailesinden biraz farklı olan açık kahverengi saçları, tepesinde topuz yapılmıştı. O an konuşuyor olsaydı, dili tutulurdu.

Yüzü o kadar naif ve temiz görünüyordu ki, ruhsuz resimden bile yansıyordu ışığı. Mavi gözlerine son kez baktığında, kendisini tuttu ve gözlerini annesine bakmak için kaçırırken bile istemsizce kendisini kastı; Allah'ım, ne güzel yaratmışsın!" dedi kendi kendine ve sonra gözlerini zorla kopardı bu resimden.

Annelerine bakamadan, başka bir resme geçti Envar.

Sencer'in daha yeni zihninde oluşan kelimeler, kendisine ilk itirafıydı.Dişlerini birbirine bastırdı ve diğer resimlere odaklanmaya çalıştı. Örtünmüş ruhunu, gözleriyle kirletmemeliydi Hüma kuşunun. Sonra kırılmış kanatlarına dokununca izinsiz olan isteği o rengârenk tüyleri karartmaktan başka hiçbir işe yaramazdı.

Envar kazandığı ödülleri gösterdi Sencer'e. Diplomalar, garip aletler, minyatür bir araba ve son olarak ünlü bir gazetede yapılan bir haber. Sonra büyük boy bir resim. Büyük bir haber gazetesinin yine büyük puntolu manşetinin altında yer alıyordu bu diploma. Ama bu anormal değildi. Asıl anormal olan şey ise Envar'ın on beş yaşında üniversiteden mezun olmasıydı.

"Helal olsun, kardeşim." dedi, Sencer. O bir dâhiydi.

Envar bir baş sallamasıyla onun iltifatını kabul etti. Devam etmesi için sustu Sencer.

"Devlet için görevimin olması bile beni geriyordu. Bu yüzden ayrılmayı düşünüyordum o görevden de. Ama ben tehlikeden kaçarken, o beni buldu. Aaron'la çok yakın bir arkadaşım vesilesiyle tanıştım. Bundan tam üç buçuk sene önceydi. Kendisini, büyük bir şirketin sahibinin oğlu olarak tanıttı. Kendince cazip bir teklifi vardı. Çok gizli bir projes için aklımı satın almak istiyordu."

Bundan sonra, bir yüzün en derin hüznü yansıtan bir okyanus olduğuna şahit oldu Sencer.

"Bir gün," derken sesi buruktu Envar'ın. "Babam ve annemin ölümünden kısa bir süre sonra Hüma, 'Keşke babam ve annemi vurup kaçan kötü adamları, düzeltebilecek bir şey icat etsen abi." demişti Hüma.

"Çok masumdu ve acı çekiyordu. Görmen lazımdı Sencer," dediğinde durakladı Envar, ama anlamıştı Sencer o acının tarifinin olmadığını.

Envar devam edemedi ve başka bir cümleye geçerek acısını bastırmaya çalıştı.

"Bunu, en yakını olarak bildiğim Selim diye bir arkadaşıma anlatmıştım ve konu sadece bundan ibaretti ama Aaron, bunu Selim'den duymuş ve Selim bizi bu vesileyle tanıştırdı maalesef. O iğrenç adam, bu saçmalığı gerçekleştirebileceğime inanıyordu ve beni ilk gördüğünde bunun için teklif sundu. Gerçekten satın alabileceği binlerce profesör olsa da hiçbir zaman niye beni istediğini öğrenemedim. Ondan kaçtım, kaçabildiğim kadar yaptım bunu. Ama bir gün beni Hüma ile birlikte buldu, 'aile dostum' desem de yememişti."

Sencer'in zihni onu dürtükledi ve bir hatırlatmada bulundu. Hüma'yı ilk gördüğü an Aaron, "Yakın arkadaşın." demişti Hüma'ya Envar için. Demek ki kinaye yapıyordu o an Aaron.

"Sonra, nasıl yaptığını bilmesem de artık esiriydim onun. Sandığın gibi altı sene önce değil üç sene önce biz buraya geldik ve Hüma o zaman on sekiz yaşındaydı. Hüma'yı bir mayın tarlasına, yani elçinin uzak koruması olarak yerleştirdi Aaron. Tehdidi, 'Hüma'yı bir emirimle yok ederim' idi'.

Bu tehditten sonra elim kolum bağlıydı. Hapishane ile tanıştım. İşin garip tarafı ben geldiğimde de adı Hüma'ydı buranın. İlk olarak anlamadım ama sürekli kardeşimin dibinde bittiğini duyuyordum Aaron'un. O zamanlar ihtimaller beni boğuyordu. Sonunda bana ne kadar imkânsız gelse de, Aaron'un kardeşime takıntılı olduğunu anladım.

Daha önce tanışmamıştık, onun adını hiçbir zaman duymamıştım ama küçük sarayında bulunan, kocaman bir

odada, küçüklüğünden itibaren benim bile hiç görmediğim resimlerini gördüm Hüma'nın. Bir tablosu bile çizilmişti. Büyük bir takıntı haline getirmişti kardeşimi."

Ortada o kadar olay vardı ki neyi neyle ilişkilendireceğini bilmiyordu Sencer.

Anladığı tek şey Envar'ın her şeyi bilmediği, Aaron'un kara kutu olduğuydu. Takıntılı kelimesinin onun sinir uçlarına dokunduğunu hissetti. Huzursuzca yerinde kıpırdandı ve yine yara izine dokundu. Öfkesi fark etmese de hissedilebilir hale gelmişti.

Sencer'e göre Hüma hep savunmasız kalmıştı. Her savunmasız kaldığında bunun yegâne sebebi Aaron olmuş gibi duruyordu. Onu kafesine tıkmak için yalnızlığa mahkûm etmişti.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ellerini kollarına koydu. Aklına takılan mantıklı soruya odaklandı ve "Aramızda nasıl açık bulmuş. Biliyorsundur..." dediğinde Sencer, Envar sözünü kesti onun. "Biliyorum, sizin mekânınız orası ama bunun hakkında da bir bilgim yok. Şemseddin Hoca'yla nadir konuşabildiğim anlardan birinde sadece, tehditle diyerek bir açıklama yaptı, o kadar."

Kaşlarını çattı Sencer. Onayladığını belirtti ama aklına takılan sayısızca açık, onların yeterince gizli olmadıklarını bir kez daha vurguluyordu. Rakibini bir kere daha küçümsememesi gerektiğini hatırlatıyordu ona.

Envar konuşmaya devam etti. "Hüma orada tehdit altındayken, bilmediğim sayısız adamıyla tanıştım onun. Bu arada Aaron sürekli onunla görüşmeye devam ediyor, ben ise onu nadir görüyordum. Bu adamlar hapishane adı altında yapmadıkları işkence bırakmıyordu Sencer. Doktor ile tanışmışsındır."

Sencer, "Güzel bir tanışmaydı." diye mırıldandı.

"Yaptıklarını bilsen! Aralarında en kurnaz odur. Buranın gizli yönetimi onun elinde. Aaron sadece görüntüde var. Arkada ise sürekli çalışan muhafız ve görevliler sayesinde her şey onlar için yolunda gidiyor."

Sencer, "Ne özelliği var bu adamın?" dedi Aaron için. Bildiği kadarıyla savaş yeteneği o kadar iyi değildi. Karşılıklı çatışma içerisindeyken sürekli hezimete uğruyordu.

"Eski başkanın gayrimeşru oğlu." dedi Envar bıkkınlıkla. Sencer parmaklarını kollarına bastırdı. Esir şehrinin en çok zulmeden ve acı çeke çeke ölen başkanından bahsediyordu. Bu bilgi hiç dergâha ulaşmamıştı.

Şimdi biraz daha oturmuştu her şey Sencer'in zihninde. Bu adam strateji için buradaydı. Gözleri nefretle karardı, maskelenmiş gülümseyişiyle bu nefreti sakladı.

"Herkes ondan çekiniyor çünkü adamın dünyanın yarısını satın alabilecek bir serveti var ama üç yıldır buradan doğru düzgün çıkmadı."

"Hüma ile nadir görüşebiliyordum dedin, değil mi?"

Ellerini kafasına bastırdı Envar. Gittikçe çöküyor gibi duruyordu. Zorluyordu kendini.

"Çok, çok nadir. Onunla en son adamakıllı oturup konuşabildiğim zaman, Müslüman olduğunu söylediği zamandı. Evet, şaşırmıştım ama hiç kırmadım onu. Benim kardeşim istediğini yapmakta özgürdü. Zaten Müslümanlara karşı hiçbir zaman bir antipati duymamıştım. Sadece ilgimi çekmiyordu İslam dini. Çünkü Müslüman arkadaşlarımın da bizden hiçbir farkı yoktu. Diğerlerinin bağnaz bir kültüre bağlandığını düşünürdüm. "Yüzünde bir pişmanlık, esip gitti Envar'ın.

Yine sessiz kaldı Sencer. İslam'ı aslına uygun yaşayamayanlar yüzünden bu haldeydiler zaten. Bunun acısını o da içinde yaşıyordu.

"Nerde tanıştığını, nasıl Müslüman olduğunu hâlâ bilmiyorum. Ama bir kaç gün sonra çalışmalarımı yaptığım Hüma Hapishanesine getirildi."

Cümlenin sonuna doğru sesi titredi Envar'ın. Sonra yıkıldı. Bu cümleyi kurmasından hemen sonra gözleri dolmaya başlamıştı çünkü. Gözyaşları sessiz sessiz döküldü.

"Ben, ben onları durduramadım. Daha görmediğin odalarda, sayısız işkence aletinden geçti ve o doktor günlerce

onu vazgeçirmek için Müslümanlığı terk etmesi için türlü türlü deneyler yaptı üzerinde. Aaron bana geldiğinde sırf güvenini kazanabilmek için, 'Dinimizi terk ettiyse ben de onu kardeşlikten reddediyorum' dedim. Bu o kadar zordu ki benim için. Ona işkence çektirilmesini izlemek, bağıra bağıra, 'Vallahi benim canımı alsanız da benim arkadan bir sürü kardeşim gelecek. Yenileceksiniz, yenileceksiniz!' diye bağırışını duymak. Kardeşim hayatım boyunca sadece bir kez bana nefretle baktı. O da o gündü. Ve ben çocuk gibi odama gidip saatlerce ağladım yine o günde. O kadar acizdim ki. Ne kadar bahaneler sunsam da o..."

Derin,titrek bir nefes aldı. "Vazgeçiremiyordum işkencelerinden." diyerek cümlesini bitirdi.

Sencer ellerini birbirine bağlamış ve artık yüzüne bakmadan konuşan Envar'ın kendini zor tuttuğunu biliyordu. Sesi kısılmıştı. Söylenen sözler ve tahmin ettiği işkenceler Sencer'in canını yaktı. Yüzünden çekip göğsünde birleştirdiği kollarını sıkmaktan, kollarında izler çıkmıştı.

Hüma da bir kardeşiydi ve çok acı çekmişti. Onun için üzülürken, ona bunu yapanlar için intikamı bilendi. Diğer yandan gurur duydu onunla. Zaten onu ilk gördüğünde ilk dikkatini çeken güzelliği değil, teslimiyeti, iradesiydi. Sonra güzelliği onu çarpmış ve Aaron'a vermiş olduğu cevaplar bunu perçinleşmişti. Kuru bir güzellikten etkilenmemişti Sencer. O bütünüyle bir güzellikti. İmanıyla, kalbiyle. Yüzüne yansıyan nur bu güzellikten geliyordu.

Envar'ın berbat haline daha fazla bakamayarak gözlerini ondan kaçırdı Sencer. "Hüma ile aynı gün, Şemseddin Hoca da getirildi. Sırf Hüma'nın bu hale gelmesine sebep olduğu için nefret ediyordum ilk zamanlar ondan. İlk günler burası tam bir cehennemdi. Günlerce acı çekiyor, hem onları hem kendimi sorguluyordum. Kardeşimin bana ilk kez nefretle baktığı gün, benim odam Şemseddin Hoca'nın işkence gördüğü mahzene yakındı ve şimdiki gibi teknolojik değildi burası, bütün çığlıklar duyulur ve kendini delirmemek için uyumaya çalışır halde bulurdun. Müslüman mahkûmların

hepsi tehditlerini sıralardı.

Ama Şemseddin Hoca o ağladığım gün, Kuran'dan sürekli aynı ayeti okuyordu. Hatırlıyorum. Arapça zengin bir dil olduğu için küçük yaşımdan itibaren eğitimini almıştım ve anlıyordum onu. Söylediği ayet Bakara suresinin 156. Ayeti olan; *"O sabredenler, kendilerine bir bela geldiği zaman: Biz Allah'ın kullarıyız ve biz ona döneceğiz, derler."* ayetini okuyordu. O kadar çığlık ve bağırış içerisinde sürekli tekrar edilen bu ayeti duydum ben. Hâlbuki bir bebek kadar acizce ağlıyordum. O an durdu ağlamam. O an ilk kez sorguladım. 'Bunlar ne için savaş veriyor, İslamiyet aslında ne?' diye adam akıllı kendime sordum. Sonra sistem açığından gizlice internete girip, araştırmaya başladım İslam'ı.

İlk önce tatmin edici sonuçlar bulamadım çünkü gruplara ayrılmış olan insanların biri A diyorsa diğeri Z diyordu. Ama buradaki insanlar farklıydı işte. Burada birlik oluşmuşken, insanları dışardaki dünyada olduğu gibi ayırmaya çalışıyorlardı. Burada uyuşturulamayanlar vazgeçmiyorlardı Sencer, vazgeçmiyorlardı," dediğinde dolu gözlerinden bir tane gözyaşı döküldü.

Sonra sildi ve gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi bu. Teslim olmuş bir gülümseme.

"Neredeyse ikisi de bir ay işkence gördüler. Sonunda Aaron Hüma'yı, 'O çip yapılmak üzere. Bittiğinde ilk onun üzerinde uygularız' dediğimde bıraktı, lakin Hüma'nın gözleri aldığı büyük bir darbeden sonra artık görmüyordu. Doktorlar 'tedavisi yok' dediler. O an bir kez daha yıkıldım, tutunacak bir dal arıyordum. Geç kalmış olsam da bir yol dileniyordum.

Aaron bu olaydan sonra onun için kafesi kurdurdu. Ben ise yine çare olamadım. Sadece tüm bu olanlardan sonra içimde oluşan hisle, Kuran'ı ana dilinde okuyordum. Beni tek rahatlan, intihardan kurtaranın, Allah'ın ayetleri olduğunu fark ettiğimde ve o ayetlerin her birinin hissettirdiği o teslimiyet duygusunu tattığımda bu cehennem cennet oldu bana. Umut kazandım ve uzun zamandır sıvı olduğunu düşündüğüm zihnim çalışmaya başladı. Okumaya devam ettim

Kuran'ı. Kimseye bir şey çaktırmadım ve onlarda biri gibi davrandım. Hüma ile konuştum. Şemseddin Hoca ile konuştum bir şekilde ve o hemen senin adını söyledi bana. Ben de sizin sisteminizi bulup mesajlar atmaya başladım. Ama zaten sen, neredeyse yarım yıldır buraya girmek için çalışmaya başlamıştın." dedi. Şimdi biraz daha toparlanmaya başlamıştı Envar.

Ama Sencer iyi değildi. Çok değil o adamın sadece gözlerini ateşin öfkesiyle yok etse, ödeşmiş olurlardı. "Bir taktiğim yoktu. Sadece bir şekilde dikkat çekmeye çalışıyordum o zamanlar."

Hakikaten de eğer Envar onları yönlendirmemiş olsaydı plansızlıkları fiyaskoyla sonuçlanacaktı.

Sencer, olayları bir bir oturtmaya çalıştı zihninde. Envar'ın da bilmediği bir sürü açık vardı bu hikâyede. Hüma'nın Aaron ile bağlantısı, Şemseddin Hoca ile tanışması, koruma mevzusu, Aaron'un Envar'ı seçmesi bunlar hep kilitli kapılardı. Tek tek çözülmezse gizli tuzağa dönüşebilecek kapanlardı.

"Yine de bu kadar suçum varken bana kızacağını düşünmüştüm." dedi Envar tereddütle. O zaman Sencer ciddiyetini bırakıp, samimi bir şekilde gülümsemesi gerektiğini fark etti.Gülmek onun meşrebiydi. Bir ustanın incelikle işlediği bir yüz, karakter özelliğiydi.

"Sorunun sebeplerini düşünmek yerine, çözüme odaklanmamız daha mantıklı. Hem Rabbim, 'Ancak kim haksızlık eder, sonra, işlediği kötülük yerine iyilik yaparsa, bilsin ki ben (ona karşı da) çok bağışlayıcıyım, çok merhamet sahibiyim' diyorken bana doğru düzgün suçunun olmadığı bu konuda hiçbir şey demek düşmez." dedi Sencer ve Envar'ın yaptığı hataları yüzüne vurmak gibi bir hatada bulunmadı.

Sadece elleri haricinde kıpırtısız duran Envar hareket etti ve ayağa kalktı. Birilerinin onu yargılamasından korkuyor olmalıydı. Sencer onu yargılamayınca yüzü gülmeye başlamıştı bu yüzden. Sencer'i onayladı ve devam etti hikâyesine. "Uzun bir süre burada yaşadım ve sürekli Aaron'u yeni oyuncaklarla oyaladım ama sürekli kendince insanları

yöneteceği bir icat yapmamı istiyor, bu takıntısıyla kendinden geçiyordu. Ben de sana ulaştım ve güzel bir sunum hazırlattırdım."

Sencer, elçi tarafından koruma sistemlerini kuran yeğeni gibi tanıtılmıştı herkese kendini. Sonra büyük proje diye bir yarışma düzenlenmişti Esirler Şehri'nde.

Bu yarışmanın Aaron'un adamları tarafından yapıldığını Envar'dan öğrenmiş ve onun talimatları doğrultusunda kazanıp içeriye hiçbir işe yaramayan bir flaştan başka bir şey sokmamıştı. Sadece yanında profesyonel biri olursa onun gözünü boyayacak bir şeyler yapıp mesajları yollayan kişiyi bulacak, sonra da bir isyan çıkaracaktı. Ama asıl kapan Envar'dı. Bunu kimse bilmiyordu.

Sencer'in planı basitti. Pençe Aaron'un, bu sistemin peşine düştü diyerek içerideki kardeşlerini cesaretlendirecek ve burada bulunan Aaron'a yakın olan herkesi bir bir indirecek, birliği sağlayacaktı.

O zaman patronun Aaron olduğunu bilmiyordu ama kim olursa olsun savaşmaya hazırdı Sencer. Bütün planı buydu. Ama görünüşe bakılırsa işler değişmişti.

Bütün hikâye bittikten sonra her ikisi de artık birbirini daha iyi tanıyordu.

Bir hafta boyunca araştırma yapıyoruz, deneklere bakıyoruz bahanesiyle, hapishanenin Türk bloğunu gezdiler, incelediler ve planlar yaptılar. Kafesin altında bulunan deney odasına girdiklerinde Envar buranın yöneticilerini, kimin başlarının tek tek ezilmesi gerektiğini bir bir anlatıyordu.

Sencer'in tahmin ettiği gibi bir üretim merkeziydi bu hapishane. İslamafobi için kuklaya dönüştürdükleri kardeşlerinin hazırlanma süreci, bulundukları yer ve diğer on iki şubede gerçekleşiyordu. İnsanları en düşük seviyeli Müslüman ülkelerinde, yine orada kurulan Hüma Hapishanelerine yerleştiriyor, ağır işkencelerden geçirip en son aşama için buraya getiriyorlardı. Her hapishanenin -ülke sınırları sorun olmasın diye- yer altından birbiriyle bağlantısı ola, büyük geçitleri vardı. Ve her on metrede bir muhafız nöbet tutuyor. Aynı zamanda sıkı koruma ve silahlarla yer altı da yer üstü

gibi korunuyordu.

Bu sistem gün geçtikçe dünyayı bir ağ gibi sarıyordu. Sencer ve Envar ise bu sistemi yok etmek için gecelerini gündüzlerine katıyor ve Allah'tan yardımını istiyorlardı.

Onlar yukarıda uğraşırken aşağıda kardeşlerine bir şey olmasın diye, yakında hepsinin denek olarak kullanılacağını söyleyerek, fiziksel işkenceye son verilmesini istedi Envar.

Sanıldığının aksine Envar Aaron'a yakın görünse de, onunla aynı alanda çalışan yaklaşık sekiz kişi daha vardı. Hepsi bu hapishane bloğundaydılar.Envar'ın isteğine karşı gelmişlerdi. Ortalık, Aaron'un Envar'ın isteğini kabul etmesiyle sakinleşmişti. Adam yeter ki insanları yönetsin de ne olursa olsun istiyordu. Sencer, Aaron'un akli dengesinin yerinde olmadığına emindi.

Bu bir hafta içerisinde her katta bulunan sorumlu yöneticilerin de dikkatini çekmeye başlamışlardı. Bunun başlıca müsebbibi Sencer'di. İlk olarak hissiz olan bütün muhafızları kışkırtmakla başlamıştı işe. Durmadan burnundan kıl aldırmayan halleriyle onları çıldırtıyor, yüzlerindeki kibri silip sinirden çıldırmış halde onları gerisinde bırakıyordu.

Çok geçmedi, bütün muhafızlar ondan tüm benlikleriyle nefret ettiler. Sencer onların konuşmaları arasında, kendisine sürekli sayıp sövdüklerini bir kaç kez duymuştu. Üzerlerine gidince onun tehlikesiz olduğuna inansalar bile korkuyorlardı.

Günler böyle akıp giderken, Sencer Hüma'ya gireli tam bir hafta oldu.Yine o günün akşamında, kafesin altında bulunan odada Envar ile konuşuyordu. Konuları Pençe'ydi. Yani kendisi. Sencer, "Kışkırtma ve etrafıma toplama planım işe yarayacakmış gibi görünüyor." dediğinde, saat gece yarısını gösteriyordu.

Sencer hapishanenin tüm mimarisini öğrenmiş ve kendini hazırlamıştı bu plana.

"Şu şekilde yapabiliriz; Pençe, Sencer'in peşine düşecek ve bu sırada sen pasif, zengin züppesini oynayıp 'Pençe bu proje yüzünden beni öldürmeye çalışıyor, bulun onu, öldürün' diye onları dışarıya yönlendirerek karmaşaya sürükle-

yeceksin. Tabi sen Pençe'yken boş durmayıp sana anlattığım yöneticileri ve görevlileri öldüreceksin. Tek tek zincirin halkalarını kopardıkça, Aaron delirecek. Marcus bütün bu olanlardan kimin sorumlu olduğunu anlamayacak. Belki de dışarı çıkıp seni arayabilir bile."

Sencer çenesini sıvazladı. "Orası kolay. Ben de buna yakın bir plan düşünüyordum zaten. Dergâh zaten hapishanenin etrafında olağandışı bir hareketlilik olunca işareti alacaktır. Kardeşim, Ubeydullah beni bekliyor." dedi Sencer.

Ubeydullah, onun çatışmalarda ve savaşlarda o yokken yerine geçen komutandı. Ayrıca Türkiye'de, Dergah'ta birlikte büyümüş, onu kendine kardeş bilmişti. Sencer buraya gelince o da onun peşinden gelmişti. Şimdi dergahın en önemli komutanıydı.

Envar,"Bu akşam başlaman, bizim aleyhimize. Biz oyalandıkça, zaman aleyhimize işliyor." dedi.

Sencer'in keyfi yerindeydi. "Dikkat çekme kısmı, bu işin zevkli parçası." dedi.Dikkat çekmek Sencer'in doğasında vardı. Zaten olaylar hızla alev alırsa kimse dumandan yaptıklarını göremezdi.

Envar ona, "Sarışın ilk olacak." dedi sadece.

Sencer'in gülümseyişi daha da genişledi. Gözleri zevkle kısılırken, kollarını geriye doğru atarak esnedi. Siyah Aslan kükredi. Bir hafta önce onu karşılayan kadından bahsediyordu, Envar. Adı Bridght olan bu kadın, aslında Aaron'un güçlü kollarından biriydi. Sencer Envar'a o kadından hoşlanmadığını anlatmış, Envar da onun bu hissinde haklı olduğunu göstermişti ona.

En aşağıda bulunan işkence mahzenlerini yönetiyor ve yukarı katlara hazırlıyordu, sarışın. Aynı zamanda tüm hapishanelerin işkence katından sorumlu baş amirdi. Hüma'nın işkencesinde de rol almıştı. Zaten Envar'ın anlattığı kadarıyla psikoloji okuyan bu kadın, ailesi tarafından bir sadist olarak yetiştirilmiş ve Aaron bu kadını bir yerden bulmuştu. Her katın bir sorumlusu vardı. Bridght de zemindeki taştan sorumluydu. "Saçlarını boyatmak için her hafta, gece

bir buçukta dışarı çıkar. İki saat sonra, sabahın ilk ışıkları hâlâ gözükmemişken geri gelir." dedi Envar.

Sencer'in siyah gözleri öfkenin ateşiyle parladı. Gülümseyişi, siyah aslanın avını bulduğu anınkiyle aynıydı. O zeminin taşları yıkılırsa ne olurdu? Zirvedeki taht sarsılmaz mıydı?

"Başka istediğin bir şey var mı?"

"Pençe sensin. Taktik senin işindir Sencer." dedi, gözlerini kısıp gözlüklerin arkasından bilmiş bir bakış attı, Envar.

Bütün planlar hazırlanmıştı, Pençe ilk adımı atacaktı. "Pekâlâ, bir maske gerekiyor ve ayrıca üzerimden sonra çıkarıp atabileceğim kıyafetlere ihtiyacım var." dedi. Envar masada oturmuş ve başını eline yaslamıştı. Ayağa kalktı ve bütün dosyaların olduğu beyaz duvardaki siyah dolabın bir çekmecesini açtı ve altından siyah bir pelerin ve yüzünü tamamen örten eskiden kullandığına benzer bir maske çıkardı. Bir de yine simsiyah bir çift ayakkabı vardı.

Sencer, "Bunu..." derken daha, "Senin istihbarata düşmüş birçok resmin var Sencer. Seni bulamama sebepleri ise hiç yüzünü görmemiş olmaları." diyerek konuya açıklık getirdi Envar.

Sencer hakkında küçük bir araştırma yapmıştı. Hâlâ ayakta ve ellerinde eşyalarla duruyordu.

Sencer onları aldı ve Envar kocaman bir dosya çantasını ona verdi. "Bunun içine koy. Kimse fark etmez" dedi. Sonra ekledi, "Yolun yarısında Grejuva'ya at onları. Eminim bunu fark edemeyeceklerdir." dedi ve neşeli bir şekilde gülümsedi.

Artık eskisinden çok daha rahat görünüyordu, çünkü bu yükü tek başına üstlenmek zorunda değildi.

"Tamam, o zaman. Gelemezsem, hakkını helal et kardeşim." dedi Sencer.

"Helal olsun kardeşim. Burada bekliyorum inşallah." dedi ve omzunu sıvazladı erkeksi bir şekilde. Sencer'in çıkıp gitmesini izledi Envar. İçi buruklaşmıştı bu sözlerden. Dua etti onun arkasından. "Rabbim onu koru. Yardımına çok ih-

tiyacımız var. Birbirimize kenetlenmeye çok ihtiyacımız var. Lütfen yardım et."

Sencer odadan çıktıktan kısa bir süre sonra asansörü kullanmak yerine kafesten geçen yolu tercih ederek kendine en büyük işkenceyi etti.Öfkeliydi. Bir an olmuştu ve şimdi merdivenlerdeydi, kafese çıkıyordu. Bir haftadır Hüma'dan uzak duruyor, kafasını asla yerden kaldırmıyordu. Envar ona karakterini anlattıktan sonra daha da yükseltmişti mertebesini gözünde. İstemsizce onu düşünüyor, sonra kendine kızıp sadece hayran olduğunu dile getiriyordu. Uçmak için yaratılmış en güzel varlığın kanatlarını kırmış, gökyüzünü elinden almışlardı. O ise hayata sımsıkı tutunmaya devam etmişti. İşte tam bu yüzden ona hayrandı. Pes etmemişti Hüma.

Kendine kıza kıza altın kapıyı açtı ve içeri girdi. Saat gece yarısını geçtiği için kafesi loş bir şekilde aydınlatan ışıktan başka hiçbir hareketlilik yoktu.

"Saçmalıyorsun," diye kendi kendine mırıldanırken. Hiçbir hareket olmaması onu hayal kırıklığına uğrattı. Saat gece yarısını oldukça geçmişti. Kafesin sessiz olması, herkesin uyuyor oluşu oldukça normaldi aslında.

Sonra küçük bir hışırtı, istemsizce bir hareketlenmeyle gözleri kafese doğru yönlendi. Kanadı Kırık Hüma Kuşu, gecenin huzurunda, Rabbe secde ediyor, yüzü en az ay kadar parıldarken sabırla namazını eda ediyordu. Dişlerini birbirine bastırdı Sencer. "Dön Sencer." diye kendine emirler yağdırırken gözlerini yere doğru çevirmek, sanki her bir gözüne yüz kiloluk ağırlık kaldırtıyormuş gibi bir his verdi ona.

"Hızlan, seni fark edecek şimdi." deyip kendine kızarken kalbi konuştu. Dedi ki; "Ay ışığı altında parıldayan güle benziyordu." Sencer sustu. Zihni sustu.

Sonra Kanatları Kırılmış Hüma Kuşu, Gecenin Gülü konuştu. Sanki Hüma kuşu şakıdı ve düz tutmaya çalıştığı ses tonunu duyduğunda, olduğu yere çakılı kaldı Sencer; "Rabbim yoluna ferahlık ve kolaylık versin. Ölüm, seni onlar hezimete uğrayana kadar bulmasın inşallah."

5.BÖLÜM: "Kızıl Gök"

Pençe, Esirler Şehri'nde büyük bir efsaneydi. Her gün bombalar, yağmur misali üzerlerine yağarken birden ortaya çıkmıştı.Günler geçtikçe adı tüm şehirde yayılmıştı.

İlk olarak, bu gizemli, adsız kahramanın yaptıkları dolaşmıştı dillerinde. Her gün bir haber, her gün bir adamın ortaya çıktığı ve düşmanı hezimete uğratmak üzere direnişin komutasına geçtiği duyumları fısıltı gazetesinde manşet olmuştu. Sadece bir gün içerisinde, zayıf direnişin arttığını görünce başlamıştı her şey. İnsanların merakı, umutsuzluk köprüsünde sallanırken uyanmış ve ilk defa boynundaki ipten kurtulmaya çalışmıştı.

Bu olayları takip eden günlerden birinde ise, zafere yakın bir çatışma yaşanmıştı. Her gün kabadayı gibi etrafta dolaşan, düşman askerlerinden büyük bir rütbeye sahip olduğu için bütün halk tarafından bilinen bir Esirler Şehri askeri vardı.Bir gün dehşete kapılmış, üstü başı parçalanmış ve göğsünde pençe izine benzeyen büyük bir yarayla, "O adamın pençesi var." diye ara sokaklarda bağırarak koştuğu için efsanenin ilk satırı, onun çığlıklarıyla yazılmıştı.

Acıyı bir yük gibi taşıyan ara sokaklarda, çılgınca bağıran bu adam, yine o ara sokakların birinde sefil bir şekilde son nefesini verdi.Onun ölümünün yankısı Esirler Şehrini esir almış, kurak topraklara bir umut tohumu ekmiş ve pençenin kurbanının acı çığlıklarına, küçük fısıltılar eşlik etmişti. Bu fısıltılar gün geçtikçe büyümüş, insanlara büyük bir cesaret getirmişti.

Umutlarını kaybetmemek için ellerinden geleni yaparlarken artık umudun kaçmadığını fark etmişlerdi. Dua için açılan ellerin, yüze sürülmeden önce son duası olmuştu Sen-

cer. Bir lider konumuna yükselmişti. Ve kısa süre içerisinde iki parçadan oluşan, biri saçlarını örten, tam alnın üzerinde Ravza'nın sembolü işlenmiş, ikincisi de yüzünü kapatıp sadece gözlerini açıkta bırakan siyah maskesiyle, çatışmayı yöneten bu adamı görenler, heyecanla bunu birbirlerine anlatmaya ve yüzlerde umutla çatışmaları açıktan açığa desteklemeye başlamışlardı.

Evlerinin korunmasını umarak evlerinden bile çıkamayan kadınlar eşleri savaştayken daha rahat uyumaya başlamışlardı. Kısa bir süre sonra kimse evlerine baskı düzenlemeyince onlardan kaçmayan umutları büyümeye başlamış ve buldukları her eşyayla direniş ordusuna yardım etmeye başlamışlardı.

Esirler Şehri'nin gerçekten birlik olması için başlarında büyük bir lider olması gerekiyordu. O kadar yara almış ve o kadar düşmüşlerdi ki artık sadece günü nasıl tamamlayabileceklerini düşünmekten başka hiçbir şey yapamaz hale gelmişlerdi. Ta ki Pençe gelip küçük direniş kıvılcımlarını tutuşturana dek. Bu lider sonunda onları bulmuş ve herkes elinden geleni yapmaya başlamıştı.

Sencer'in, liderlik konumuna gelişi bilerek oluşmuş bir süreç değildi. O dergâhta sadece bir komutandı. Karşısında bulunan ne kadar güçlü olursa olsun o, büyük bir mutlulukla savaşa giden, dergâhın ast-üst ilişkisindeki sisteminde, orta rütbeye sahipti. Davası için çatışmaktan zevk alıyordu. Plan hazırlarken, pusu kurarken onu izleyenler, Sencer'in savaşmak için yaratıldığını anlarlardı. Onun nezdinde savaş; şehit olmak için bir yarıştı ve bunun üzerine kurmuş olduğu bir hayatı yaşıyordu hep.

Sencer düşmanı asla küçümsemez ve kurduğu plan ve tuzakları hazırlarken saniyesi saniyesine her şeyi hazırlardı. Sonra zafer kazandığında ise asla böbürlenmez ve arkadaşlarıyla oturup seviye farkı gözetmeksizin onlarla sohbet eder, eğlenirdi. Bu eğlence seansından sonra inzivaya çekilirdi.

Dergâhtan olmayan mücahitler hiçbir komutanın yüzünü görmemişlerdi. Buna Sencer'in yüzü de dâhildi. Bu onları riske atmamak için alınan bir tedbirdi. Özellikle ara-

nan dergâh mensupları, gizliliği ancak bu şekilde sağlayabiliyorlardı. Sadece Ravzadakiler ve onun dışında birkaç kişi Sencer'in kim olduğunu biliyordu. Yine de oluşan tek kanaat onun yüksek cesaretinden dolayı kaçık olsa da, oldukça zeki ve onları birleştiren büyük bir komutan olduğu yönündeydi.

Pençe, dışarıda zekâsıyla bu kadar övülen bir komutan, bir strateji dehası olarak bilinirken, Hüma'nın karşısında mantığını yitirmesine akıl sır erdiremiyordu. Kendini kontrol edememesi, bir Dergâh komutanı için büyük bir zayıflıktı. Bu zayıflığı yediremiyordu.

Gecenin duyguları kaydetme gibi bir huyu vardı. Bu anın duygusu, Sencer'in filizlenmeye başlayan aşkı olarak adlandırılacak ve saklanacaktı.

Sencer sesli bir şekilde yutkunup da, âdemelması aşağı yukarı hareket ettiğinde, "Sen..." dedi ama Hüma ona fırsat vermedi. "Abim geldi, ama zaten tahmin ediyordum." diyerek onun cümlesini tamamladı. Hüma ona dönmemişti. Hâlâ ayın ışıltısı altında, seccadesinin üzerinde parıldıyordu. Ve bu parıltı Sencer'in gözlerini kamaştırıyordu.

Ellerini önünde birleştirmiş, sakince fısıldıyordu geceye, Hüma. Kalbi konuşsa, hangi sırlarla dünyayı yakardı kim bilir?

Hüma, "Ne zaman?" diye soran Sencer'in tok ve sert sesini duyduğunda, ona dönmemek için kendisiyle büyük bir savaş verdi, "İki gün önce, herkes uyurken ziyaret etti. O zaman söylemişti." dedi Hüma.

O gün, Hüma'nın mutluluğu tarifsizdi. Yüzü hep gülmüş ve sabaha kadar secdesinde şükür duaları eşlik etmişti ona. Sonunda birlik olmak için en büyük adımlardan biri atılıyordu. Yıllardır payına düşen karanlığa güneşin doğacağı haberi verilmişti.

Sencer, kalbinin olağan ritminin dışında atışını fark ettiğinde, "Umarım sizi hayal kırıklığına uğratmam." dedi yılların vermiş olduğu tecrübesini son demine kadar kullanarak. Onunla daha fazla konuşma isteği bir anda o kadar fazlalaşmıştı ki, kendisini kontrol edemeden dökülüyordu ağzından kelimeler.

"Yüzünü bir kere dönse." düşüncesi kalbini çeldi.

"Uğratmaman için dua edeceğim."dedi Hüma.Savunmasız görünüyordu, korunmasızdı fakat güçlü durmaya çalışması, sakin duruşu hayran kalınacak kadar iradeliydi.

Yine de içgüdüsel bir şekilde örtüler içinde saklanmış bünyeyi korumak istedi Sencer. Onun koruyucusu makamında bencilce hakkı olmasını istedi. Sanki bu onun hakkıymış gibi hissediyordu çünkü.

"Geri döndüğüm her seferinde kanatların iyileşecekse, geri gelmek için bütün gücümü kullanacağım." Sencer güçlü, bir aslanın zarafetiyle hareket eden ayaklarını kafesten çıkmak için resmen sürükledi. Odadan çıkmadan önce Hüma'nın görmeyen gözlerine kadar varan gülüşünü yarımda olsa şahit olduğunda ise; "Gül güzeli. Bu kız ayın altında parıldayan bir gül güzeli resmen." dedi, hayretler içerisinde.

Hüma Sencer'in gittiğini hissedince içinde bir şeyler buruklaştı. Yüreği fısıldadı; "Keşke ona söylediklerimi duyabilseydi." Anılar gömüldükleri topraktan yavaşça yüzeye doğru çıkarlarken Hüma onları tekrar gömebilme gücünü kendinde bulamadı. Umut, amaçsızca kuşatmıştı onu. "Rabbim ona yardım et!" diyerek Rabbine yalvardı.

Sencer ise aynı anlarda, kafesten çıktından sonra kendine güzel bir dayak atmak istiyordu. "Kanatlar, öyle mi Sencer? Bir de onu güle benzettiğini söyleseydin. Hatta kendinin de aptal bir bülbül olduğunu da hemen anlardı eminim."

Sert adımlarıyla merdivenlerden inip koridoru geçti ve kapının önünde durunca, kapının üzerindeki Hüma kuşunun canlı gibi gözüken mavi gözlerine baktı. "Hep o gözlerin." diyerek cansız kuşa kızarken bile bakışlarının siyah parıltılarının içerisinde Hüma kuşuna olan hayranlığını sakladığını fark ederdi.

O gözlere kapıyı açmak için bastırırken asıl amacının bu gözlere zarar verenleri, öldürmek olduğunu hatırlattı kendine. Ciddileşti ve içeri girdiğinde görevine odaklandı. Küçük odaya gidip Envar'ın ona vermiş olduğu kıyafetleri üzerine giydi ve meşhur maskesini taktı.Karanlığa ait olan siyah aslana, Pençe'ye dönüştü.

Geceden güç alıyor ve bu gücü, etrafa tehlike olarak yayılıyordu. Küçük odadan çıkmadan iki rekât namaz kıldı ve Rabbine ona yardım etmesi için dua etti. Ona dua ederken, kendisini teslim almaya çalışan bütün korkunun üzerinden uçup gittiğini hissetti Sencer.

Rabbinden almış olduğu kuvvetle küçük odadan çıktığında, ayın tüm ışığıyla sarmış olduğu büyük odaya giriş yaptı. Bir duvarı tamamen kaplayan cama döndü ve ışığın önüne geçip ellerini iki yana doğru açtı. Sanki ay, ona güç veriyor gibiydi. "Gün doğumu bizi bekliyor. Sen onu bize yaşat Allah'ım!"

"Hadi, Bismillah!" diyerek önündeki cama doğru yöneldi. Camın hemen sağ kenarında duran küçük, beyaz bir düğmeye basınca tüm duvarı kaplayan camlar, katlanarak kenara doğru çekildi ve hafif soğuğu içeriye taşıdı.

Pencerenin her iki tarafında bulunan çıkıntıya tutunup yaklaşık 5 metre aşağıya doğru kendini bırakmadan önce ayağını alt katta bulunan küçük boşluğa koyduu. Kule'nin üstünde, beyaz bir zeminde dolaşan siyah bir panteri andırıyordu Sencer. Yavaş yavaş, merdiven gibi yukarıya doğru yükselen kulenin katmanlarından, bir bir aşağıya doğru inerken, kulenin üzerinde dolaşan ışıklardan bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla kaçıyordu. Gece, onun büyük bir yardımcısıydı.

Son katmana geldikten sonra grejuva çukurundan önceki küçük boşluğa atlamak neredeyse imkânsız gibi gözükürken o başarıya ulaşmıştı.

Grejuvayı geçtiği için ormanın verimli topraklarına ulaştı.İlk kulenin önündeki ormanlık alanla, bu küçük arazinin bağlantısına doğru ilerledi. Arada, ağaçların üstünde bulunan askerler ve her iki köşede de sıraya dizilmiş uyuklamakta olan muhafızlardan saklanabilmek için tam keskin nişancıların bulunduğu ağaçların altına saklanıyordu.

Toprağa neredeyse basmayarak ilerlerken, öbür araziye geçti ve yine aynı taktiği uygulayarak karanlıkta ilerlemeye başladı.

Bir arabanın ışıklarını fark ettiğinde Sencer, Hüma Hapishanesinin giriş kapısına yakın bir yerde gizleniyordu.

Kapının dışındaki kırmızı, küçük yapıdaki, meşhur markalardan birine ait arabayı biraz daha yakından gördüğünde, bunun sarışına ait olabileceğini fark etti. Sencer yavaşça gülümsedi. Eli her daim tetikte, pençesinin üzerindeyken, yumuşak ve cilalanmış tahtaya parmaklarını bastırdı.

Tahmin ettiği gibi sarışın arabadan çıktığında, kapılar onun için son kez açıldı ve karanlıkta bile belli olan kırmızı topuklar sert zeminde tıkırdadı. Ama bu tıkırdamalar dengesiz bir ritim oluşturuyorlardı çünkü Bridght hafif çakırkeyif olmuş gibi gözüküyordu.

Sencer uzakta avını beklerken, işini bu kadar kolaylaştıran kadını sakince inceledi. O kadar sessizdi ki, kırmızı ışıklar etrafı tararken onu kimse görmüyordu. Zeminde bulunan koruma sistemi ve silahlar Envar tarafından devre dışı bırakılmıştı. Sencer zaten o taş zemine hiç basmayacağı için sorun değildi bu ama yine de lehine bir durumdu bu tedbir.

Sakince avını izlerken, onunla birlikte uzun yolu yürümeye başladı Sencer. Aralarında sadece 5 metre olmasına rağmen onu fark edemeyen genç kadın, yolun kenarına doğru dengesizce yürüyüp sendeledikçe girdiği kırmızı bölgenin farkında değildi.

En sonunda yolun kenarına biraz daha yaklaşıp neredeyse düşmek üzereyken Sencer tarafından ormana doğru çekildi. Sencer, bir eliyle kadının ağzını kapatırken diğeriyle pençenin küçük gizli düğmesine bastı. Elini saran soğuk metali hissettiğinde ise onu sarışın kadının boynuna doğru götürdü.

Bridght, onun elinden kurtulmak için elinden geleni yapıyordu ama toprak zemin onun bütün çabasını bastırıyordu. "Ölüm, bugün seni istiyor Bridght."

Tok ve erkeksi sesi duyduğunda, bu sesi tanıdı Bridght. Bu, o adamın sesiydi. Dün getirdiklerinde onu rahatlıkla yönlendirebileceğine bahis bile oynadığı adamdı. Bridght, Sencer'in basit biri olduğuna kanaat getirmişti. Yakışıklı yüzü onu çekebilecek kadar etkileyici olsa da.

Adamın simsiyah kıyafetlerini gördüğünde ve maske taktığını fark ettiğinde, onun Pençe olduğunu anlamıştı genç

kadın. Yutkundu ve daha çok çırpınmaya başladı Bridght, fakat adam o kadar güçlüydü ki, kıpırdayamıyordu bile.

Sencer, "Ne yazık ki senin yaptıklarını sana yapamayacağım. Ama öbür tarafta senin için hazırlanan büyük bir işkence odası olduğuna eminim. Sana orada iyi eğlenceler Bridght." dediğinde, Bridght daha çok çığlık attı. Ölmek istemiyordu, şimdi olmazdı, hiçbir zaman olmazdı. Ama ölüm sadece onunla eğleniyordu. Çırpınışları bir fayda vermediği gibi arkasındaki beden sanki küçük bir karıncayı ezmek üzereymiş gibi davranıyordu. Sonunda pençeleri boynunda hissettiğinde "Hayır!" diye bağırdı lakin faydasız bir çabaydı. Soğuk metal derisini parçaladı.

Sencer, ellerinde hareketsizleşinceye kadar boynundan kan fışkıran bedeni tuttu sonra onu yolun ortasına fırlattı.

Hızla ormanın derinliklerine dalarken, alarmın acı çığlığı geceyi yardı ve tüm orman kırmızı ışığa büründü. Bundan sonra her 10 metrede küçük kırmızı ışıklarla belirtilmiş olan mayınlar aktifleşti ve silahlar uyandı. Keskin nişancılar ayaklandığında Sencer ağaçların üzerinde duran kulübelerden birine tırmandı ve kulübenin içerisinde, yeni uyandığı belli olan muhafıza, "Selam kardeş!" dedi. İki parmağını alnına götürdü ve bir selam çaktı ona.

Muhafız kafasına yediği, pençeden çıkan kurşunla, kendini yerde buldu.Kurşundan önce Sencer'in göz kırpışını görecek kadar yaşamıştı. Sencer cesedi kenara ittikten sonra iki kişinin anca taşıdığı eski kaleşnikof silahı omzuna sanki hafif bir silahmış gibi alarak, sakince aşağı indi.

Her yerde kendisini arayan muhafızları bir bir avlamaya başladı.Mayınlar arasında resmen dans ediyordu.

Grejuvaya oldukça yakın bir yerdeydi Sencer. Ağacın birinin arkasına saklanırken, kendi kendine sessiz bir türkü tutturmuştu, her vurduğu adamdan sonra, "Bir mumdur, iki mumdur." diye mırıldanıyordu. On üç adamı etkisiz hale getirirken, adamlar onun nerden ateş ettiğini bile anlamıyorlardı. Uzakta olup da sesini duyamayacakları için, "On dördüncü mumumu arıyorum. Nerede acaba?" diye seslendi. Aaron'un bağıran sesini uzaktan duyduğunda gülümsedi.

"Bulun onu, bulun onu. Pençe bu!" diye bağırıyordu.

"Geldi bebeğim. Evet, benim." diye cevap verdi ona. Ölümü vadeden gülüşüydü. Geceyle tehlikeli ama çok güzeldi.

Sencer o kadar eğleniyordu ki yanından geçip de onu göremeyen adamların sırtından vururken, "Bu kadar salak insanların dünyayı kirletmemesi gerekiyor." diye mırıldandı. Sonunda onun sesini duyup ona yaklaşan son siyah muhafızı da vurduğunda, "On dört mumdur, bütün salaklar beni bulur, ölüm onlardan bir kurtuluştur." diye türküyü kendisine göre uyarlayıp türküsünü tamamladı ve karanlığın onu gizlediğine emin bir şekilde grejuvaya en yakın ağaçlardan birine tırmandı.

Üstünü çıkardı, ayakkabıları ve elindeki silah da dahil hepsini bir yığın haline getirdi. Tırmandığı ağacın kalın bir dalına tutunup hepsini ay ışığı ve kırmızı alarmın yaydığı kırmızı ışıkla parıldayan keskin sıvıya fırlattı. Bütün kanıtları yok edip aşağıya indi ve işin en can sıkıcı kısmına geçiş yaptı. Yüzü keyifsizce buruşurken bir yandan etrafı kolaçan ediyor, diğer yandan da, "Ubeydullah bu şekilde bağırdığımı duyarsa kesin bir hafta benimle dalga geçer." diyordu.

Sencer, en sonunda işi her zamanki dalgaya vurup kollarını geriye atarak esnedi. Nefesini iyice ayarladıktan sonra, "İmdat! Pençe beni öldürecek, imdat!" diye bağırmaya başladı. Bu tiz ses, gecenin karmaşasını durdururken, Sencer yüzünü buruşturdu tekrardan. "Tam bir salak gibi." dedi. Tam istediği gibiydi. Bağırdıktan sonra ağacın köşesinde çöküp pençenin küçük düğmesine bastı. Pençe, yine o küçük tahtaya dönüştü. Kendisini sakladı. Onu cebine soktuktan sonra bir dakika kadar zamanı olduğunu bilerek üstünü başını yırttı ve bu sırada tekrar bağırdı. "Pençe burada. Pençe tekrar geldi." dedi ve sesi ciddileşirken, karanlık ona eşlik etti, sessizce devam ettirdi sözlerini; "Bu sefer kökünüz kuruyuncaya kadar da durmayacak."

Gece titredi bu yeminle. Sonra, bu akdi sahiplendi ve ağaçlar şahitlik etti. Düşmanın adımları ona doğru yaklaşırken toprak, bu yemini mühürledi. Savaş uykusundan uyan-

6. BÖLÜM: "Bam Teli"

Dünya'nın bütün sırları geceye aitti. Bu yüzden karanlıktı gökyüzü. Bu gece karanlık, bir annenin yavrusunu sakladığı gibi Pençe'nin sırlarını saklıyordu sinesinde; Cebindeki küçük tahtanın gizemini, siyaha yakın gözlerindeki zafer tutkusunu, İslam'ı yaşayan her toprak parçasına yayma isteğini, yüreğindeki gökyüzünde parıldamaya başlayan masum sevgiyi merhametli kalbinde gizliyordu gece.

Pençe, Sencer için bir küçüklük hayaliydi. Daha on veya on bir yaşlarındayken izlediği belgesellerde ormanın özgürlüğü onu mest eder, aslanları izlerken, Aslan Kralının kudretini, duruşunun asilliğini, tüm benliğinde hissederdi. Sonra, Ubeydullah'la küçük iki aslan gibi boğuşmaya başlarlardı. Ravza'nın çocuk bölümünde iki haylaz çocuğun hikayesi doğurmuştu Pençe'yi.

Büyüyüp de, gençliğin ilk dönemlerinde, siyah bir aslanın zarafetiyle dövüşmeyi öğrenirken Dergâhın büyük sınavlarından biri gelip çatmıştı. Bu sınav, Dergâh askerinin silahsız becerilerini ölçmek üzerine kurulmuştu. Balta girmemiş bir orman alanı inşa edilmiş ve robot olduğu anlaşılmayan bir hayvanı seçerek bu hayvanı çıplak elle öldürebilecek kuvvette, akıl sahibi dergâh askerlerinin bu sınavı geçmesi üzerine bir sınav sistem hazırlanmıştı. Ormanda tuzaklardan kurtuldukça elde ettikleri silahların hiçbiri teknolojik değildi. Sencer seçtiği siyah aslanla karşılaştığında sadece bir mızrağa sahipti ve Aslan'ı öldürebildiğinde sadece on dört yaşındaydı. Ubeydullah da seçtiği büyük akrebi öldürünce, sadece ikisi geçebilmişti bu sınavı.

Birinin lakabı Akrep, öbürününki ise Pençe'ydi. Bu süreçte onu izleyen Dergâh mühendisi, onun için Pençe'yi, silahla-

rı dövüşmekten daha çok seven Ubeydullah için de akrebin zırhı gibi onun sırtını saran bir silah icat etmişti. Ubeydullah, bu silahı hariç bir sürü silahıyla, romantik bir ilişki içerisindeydi. Tek bir silaha bağımlı kalmayı çok sevmezdi. Bu yüzden Akrep, bütün silahlarıyla bir bir bütünken, Pençe ise sadece Pençe'siyle yakın ilişki içerisindeydi. Bu silah, tahtanın içerisinde saklanmış çelik bir eldiven, keskin bir pençeydi. Eline göre şekil alan bu pençenin üst kısmında, küçük iki bölme bulunuyordu. Bu bölmelerde ise yine küçük ama zehirli 24 tane kurşun vardı. Bir de çelikten bir kancayı taşıyordu bu silah içerisinde. Sencer dövüşmek için birisini yakına çekmek istediğinde kullanabileceği uzunlukta, çeliğe bağlanmış bir kancaydı bu. Fazla oyun oynayan mühendis Şuayb'ın işiydi bu kanca da.

Eskiden cebindeki küçük kütüğün içerisinde saklı olan bu silahın üstünde, Dergâhın sembolü vardı lakin Sencer buraya gelirken bu sembolü ve kendi işaretini silmek zorunda kalmıştı. Yine de çevresinde öldürülmüş olan adamların onun izini taşımasından vazgeçmiyordu.

Mutlu bir şekilde, kalın gövdeli ağaca yaslanmış oturuyor ve düşmanlarının onu bulmalarını bekliyordu. Tekrar çığlık atmamayı ümit ediyordu. Fener ışıklar ona doğru yöneldiğinde titriyormuş gibi sallanmaya başladı Sencer. Hızlı adımlar, kalın botların sebep olduğu zemini sallayan titreşimlerle daha belirgin hale geliyor ve bu sebeple ne kadar uzakta olduklarını anlayabiliyordu Sencer. Bıkkınlıkla rolüne devam ederken, keskin, beyaz bir ışık tam olarak ona vurduğunda elini yüzüne siper etmemek için zor tuttu kendini. Profesyonel bir şekilde korkmuş rolünü yapmaya devam ediyordu. "Sencer Bey!" diyen Envar'ın sesini duyduğunda, sese doğru yönelmek yerine boşluğa bakmaya başladı.

"O, o burada..." derken sesi titriyordu. Envar, "Nerede?" diye sorduğunda etrafındaki kalabalığın arttığını, yüzündeki ışığın çekilip aşağıya doğru indirildiğini fark etti. Göz ucuyla etrafına baktı. Küçük muhafız grubunu yarıp, "Nerede o?" diye bağıran Aaron'u gördüğünde, yerinden kıpırdamadı. Envar ona yaklaştı ve önüne oturdu.

"Sencer Bey, bize bir yer söylemeniz lazım. Büyük bir kayıp yaşadık. Mahzenden sorumlu müdürümüz öldü. Boğazında pençe izi var. Siz, nasıl buraya geldiniz?" Sencer ona boş bakışlarla baktı. Envar'ın kaşları bu boş bakışlarla havalandı. Yüzündeki ifadeyi gördüğünde, gülmemek için sıktığı çenesi ağrıyordu artık Envar'ın.

"Ben, ben odama girdim ve elimi yüzümü yıkamak için banyoya girecektim. Birden, arkamda bir şey hissettim, sonra gözlerim karardı. Bunu nasıl yaptı, bilmiyorum.Kendimi kısa bir süre içerisinde ormanda buldum. Beni omzunda taşıyordu. O kadar devasaydı ki, bir an bir canavar olduğunu düşündüm. Beni bu ağaca bağlayıp, ağzımı da bantladıktan sonra ortalıktan kayboldu. Kısa bir süre sonra geldiğinde ise alarmlar çalmaya başlamıştı. Tam iplerimi söktüğünde, silahlı çatışma yaşandı, bunu fırsat bilip kaçmaya çalıştım ama beceremedim. Beni öldürmek için üzerime yürürken birden kaçmaya başladı, sanki karanlıkmış gibi birden ortalıktan kayboldu." dedi Sencer.

Sesi titrerken bazen kelimeleri kesik kesik söylüyor bazen de bazı harfleri yutuyor, uzun süre konuşamıyordu. Aaron onların yanında dururken bir yandan onu dinliyor, sonra adamlarına emir verip arattırmaya devam ediyordu. Sorduğu stratejik soruların hiçbirine cevap alamadığı için de öfkesinden kuduruyordu.

Sencer abartarak anlattığı bu olaydan sonra, muhafızların gözlerindeki korku açıkça ortadaydı.

"O, Sencer için gelmiş Aaron. Çipleri öğrenmiş olmalı. Sanki mezarından hortlamış." Envar, durumu abartmaktan hiç çekinmedi.

Aaron eline geçen her şeyi parçalayacakmış gibi sağa sola volta atıyor, etrafta Pençe'ye dair herhangi bir iz bulamadıkça daha da sinirleniyordu. "Nasıl olur? Gitmişti. Nasıl olur da geri döner?" diye söyleniyordu kendi kendine. Korktuğunu göstermemek için, büyük bir çaba sarf ediyordu aynı zamanda.

Aramalar devam etti. Sencer de Envar ile birlikte bunu izleyip büyük bir zevk aldı. Yaklaşık bir saat sonra Envar,

"Sencer Bey'i içeri götürmeliyim. İyi görünmüyor." dediğinde Aaron, o sırada muhafızlardan rütbeli olduğu belli olan bir adamı azarlıyordu.

Sadece onlara dönüp, "Götür." diye cevap verdikten sonra tekrar muhafıza döndü. Sencer etrafta, en yüksek teknolojiye sahip silahları elinde bulunduran muhafızların arasından salına salına geçti ve ikinci defa içeri girdi. Envar ile Sencer hiç konuşmadılar. Sencer Envar'a yaslanıyormuş gibi yaptı ve büyük bir sarsıntı geçirdiğini herkesin bilmesini sağlayarak yavaş yavaş yürüdü. Aaron'un Sencer'e giderken attığı bakışlardaki aşağılamayı gördüğünde görevin tamamlandığını biliyordu Sencer. İstediğini almış, korunmaya muhtaç adam profilini oluşturmuştu. Muhafızlar bile bunu hissettiriyorlardı ona. Yine de muhafızların gözünde onun taşıdığı değer büyümüştü. Pençe bu pısırık adam için gelmişti ve onu alamamıştı. Bu yüzden iyi korunmalıydı.

Envar ile Sencer tam Hüma'nın kapısından girerlerken Doktor Marcus'la karşılaştılar. Adamın uykusundan yeni uyanmış olduğu belliydi. Üzerinde kan lekeleri vardı. Muhtemelen, Bridght'ı incelemişti. Normalde girişten geçip gidecekken Sencer ve Envar'ın önünde durdu, onları inceledi.

"Kötü görünüyorsun. Yarın seni ziyarete geleceğim." dedi, sadece Sencer'e. Gözlükleri altındaki yorgun bakışlarda keskin bir şeyler yanıp söndü ve bu bakıştan Sencer onu sorgulayacağını hissetti,cevap vermedi ona.

Envar ise, "Şimdi dinlenmeli." dedikten sonra kocaman avlunun içine daldı. Zaten doktor da çoktan hapishaneyi terk etmişti. Büyük çaplı bir kargaşa yaşanıyordu hapishanede.

Dışarda büyük bir olay gerçekleşirken içerisi hâlâ gece için sessizdi. Kimse yoktu muhafızlardan başka. Envar, asansörü çağırıp yukarı çıktıktan sonra kapının girişinde bulunan muhafızlardan yeni kıyafetler istedi. Sonra Sencer'i odasına soktu. Kapıyı kapattıktan sonra eli hâlâ kapının kolunda dururken Sencer onun desteğinden uzaklaştı. Envar'ın omuzları sessiz kahkahalarıyla sallanıyordu.

"Cidden, cidden yıllardır bu kadar eğlenmemiştim." derken sesi bir fısıltıdan ibaretti. Ses çıkarmamak için kendi-

ni kasmaktan yüzü kızarmıştı. Sencer sırıttı ve Envar'ın gizli kahkahaları karanlık odayı doldurdu. "Aaron'un yüz ifadesini gördün mü?"

"Sanki birazdan ateş kusacakmış gibi görünüyordu."

"Bence rezilliği yüzünden kendine bir kuyu kazmak için yer arıyordu."

"Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Adını duyduğunda titremeye başlayacak gibi duruyordu."

"Tahtı ilk sarsıntısını yaşadı."

"İlk defa kalesinde artık pençe izi var."

"Pençe, onun kalbini avucunda parçalamadan durmayacak Envar." dedi Sencer. Mutluluklarına gece bile seviniyordu. Bu hapishane hep acıya şahit olmuş, kimse gün yüzü görmemişti. Şimdi kopkoyu gecede, ilk yıldız doğmuştu sanki.

Sencer son cümlesinden sonra durgunlaştı ve yerde oturmaya devam etti. Gözleri kapının diğer tarafına işlenmiş Hüma kuşuna takılmıştı. "Hüma'ya haber vermelisin." derken yüzündeki tebessüm koyulaşmış ve dudaklarında takılı kalmıştı.

"Neden?" diye sordu Envar.

"Çünkü ona her şeyi anlatmışsın ve gitmeden önce bana dua ettiğini söyledi."

Envar'ın gülen yüzü, şaşkınlığa büründü. "Seninle konuştu mu? Hem de kendi isteğiyle?" dedi. Sırtı hâlâ kapıya yaslıydı. Nefes nefese olduğu için hâlâ göğsü hızla kalkıp iniyordu. Kırmızı çerçeveli gözlükleri burnunun ucuna doğru kaymıştı ve gözlüklerin üstünden bakıyordu Sencer'e.

Sencer, "Bilmiyorum. Hiç konuşmuyor mu?" dediğinde eli siyah saçlarına gitti ve gerilmiş olduğunu belli etmemek için yüzüne dökülen siyah saçlarını geriye doğru attı. Sakalları uzadığı için daha tehlikeli görünüyordu.

"Zorunlu olmadıkça kimseyle konuşmaz. Eskiden çok konuşkan ve neşeliydi ama buraya geldikten sonra, kelimeleri de kafese kapatılmış gibi."

"Onlar da özgür kalmayı bekliyorlardır belki."

"Bilmiyorum, belki de." Omuz silkti Envar.Bu konuyu konuşmak bile canını yakıyordu. "Kardeşimin eski haline gelmesi için bir umut olmuş olabilirsin." Hafif de olsa yüzündeki tebessüm kaybolmuştu.

Sencer "İyi olacak Envar." dedi ve ayağa kalktı. "Ben Aaron'u o kafeste öldüreceğim. O zaman tutsak olmak neymiş görecek." diyerek cümlesine devam etti. İkisi de bu cümleden sonra artık gülmüyordu. Çünkü Hüma'nın acısını, kalbinde oluşan yangın yerini, onun için yanan intikam ateşi tekrar alevlenmişti.

Envar, "İyi ki geldin kardeşim." deyip büyük bir samimiyetle omzuna vurdu. Samimiyeti içtendi. Kardeş olarak kabul etmişti onu Envar. Uzun zaman sonra ilk kez mutlu olmasını sağlamıştı. Rabbin gönderdiği yardım olması onun için büyük mutluluktu.

Sencer, "Kardeş olduğumuz için geldim." dediğinde bile kibre dokunmadı asla. Aralarında kısa bir süre oluşan sessizlik kapının çalınmasıyla bozuldu ve Sencer hızla kendini yatağa attı. Geleni tahmin ederek, gözlerini kapadı. Kısa sürede yerine yerleştikten sonra, hazırdı. Uyumadığına kimse inanmazdı.

Envar ona hayranlıkla baktı. Sencer'e, "Oyuncu olmalıymışsın." dedikten sonra Sencer gözlerini açıp göz kırptı ve tekrar gözlerini kapattı. Envar da az önce dibinde oturduğu kapıyı açtı. İçeriye girmeden muhafız ona yeni eşyaları uzattığında, onları alıp tekrar kapıyı kapattı Envar. Günün ehemmiyeti böylece son bulmuştu.

Sabah namazı vaktine kadar Sencer ile Envar, planlarını gözden geçirmeye devam ettiler. Envar namaz kılıp gittikten sonra, hava aydınlanmaya başlamış, yeni gün ve güneş, Bismillah diyerek ilk adımlarını atmıştı. Fakat Sencer o kadar adrenaline rağmen uyuyamadı. Sürekli zihninde dolanan adımları hissediyor, naif sesin duası onu sırtından dürtüklüyor, zihnini istila ediyordu sanki.

Sencer, bu işkenceye sadece bir saat dayanabildi. Sonunda, "Aklımı kaybetmiş olmalıyım." diyerek yerde yaptığı yatağından kalktı ve sinirli bir şekilde kapıya yöneldi.

Gece boyunca zihninin hiç susmayan kısmı, "Ona iyi olduğunu göstermelisin. Senin için dua etti." diyordu ona.

Kalbinin sözlerine yenik düşmüş bu genç adam, kapısının önüne konulan korumaları umursamadan, Hüma kuşunun kafesine doğru ilerledi. Kapı kilidini açıp hızla merdivenleri aştı. Hüma'nın kafesinin olduğu bölüme girdi. Küçük bir bakışla onun uyanık olduğunu bilerek koridoru arşınlarken oluşan-güldüren ama merhametine hayran bıraktıran-görüntü aslında aşkın masum bir filiziydi.

Hızla koridoru geçip öbür merdivenlere doğru gitti ve diğer merdivenlerde yaklaşık beş dakika kadar bekledikten sonra gittiği yolu aynı şekilde geri döndü, Sencer. Sırf Hüma onu merak etmesin diye. Hüma'nın yüzünde bıraktığı tebessümden habersiz kendisini azarlayarak yatağına geri döndü. Kendine, onun endişesini gidermek istiyorum derken bile, oldukça yalancıydı.

Sonraki günler, bu olayın, zamanın akışını hızlandırmasıyla devam etti. Sencer tekrar tekrar sorgulanmış ve korunmaya muhtaç rolünü oynamaya devam etmişti. Doktor da gelmiş ve onu tekrar sorguya çekmişti ama Sencer'in iradesinde hiçbir değişiklik bulamamıştı lakin aynı şey Aaron için söylenemezdi.

Sencer, Aaron'un bam telinde cambazlık yapıyordu. Aaron çıldırdıkça dışarıyı daha çok aratıyor ve içerideki Müslümanlara ilgisi azalıyordu. Kat müdürleri ise şaşkın bir şekilde Aaron'un peşinde koşturuyor, yine de bir şey bulamıyorlardı. Pençe'nin gözüktüğü tek bir kamera kaydı bile yoktu. Bu onlar için çıldırma sebebiyken, Envar temiz bir iş yaptığı için kendisiyle övünüyordu. İtinayla Sencer'in bütün kayıtlardaki görüntülerini silmişti çünkü. Devre dışı bırakılan ayak çipleri, çalışmayan silahlar, hepsi ama hepsi tıkır tıkır planın yürümesini sağlamıştı.

Bu telaş ve aramalardan bir iki gün sonra, işler biraz daha sakinleşirken günlük rutini öğrenmeye devam etti Sencer. Buradaki düzen eğitim gibiydi. Son seviye olan bu hapishanede işkence yapıldıktan sonra, tamamen hipnotize edilmiş kardeşlerine, odalarındaki televizyonlardan sahte görüntü-

ler veriliyor ve sanki gerçekmiş gibi saatlerce bu görüntüler izletiliyordu. Bir sonraki seviyede, belirli simülasyon odalarında saatlerce subliminal görüntülerin zihne yerleştirilmesi için gerçek dışı figürlerle savaştırılıyorlardı. İnsanlar sadece yapay görüntüden ibaretken onu gerçek zannetmesi için teste tabi tutuluyorlardı hapishanedekiler. Sonuç olarak istedikleri gibi oynatabilecekleri kuklalar son evreden geçerek hazırlanmış oluyorlardı.

Sencer ile Envar yine denek arama bahanesiyle yaşadıkları adrenalin dolu olaydan sonra ellerinde küçük MP3 çalar ile kapı kapı dolaşmaya başladılar. Bu MP3 çalarda Kuran okuyan bir adamın sesi kayıtlıydı ve dertleri bütün bu zihin savaşından sonra, uyanık kalmış kardeşleri olup olmadığını ölçmekti. MP3 çaları icat eden de Envar'dı. Hapishanedekiler bunun içerisinde Kuran olduğunu bilmiyor, sadece içinde bulunan gizli ritimli bir müziğin yaydığı titreşimlerle deneklerin verdiği tepkiyle uyanık olup olmadığını ölçmek için kullanılan bir araç olduğunu sanıyordu. Ancak buna inandırmak kolay değildi. Envar, sanıldığının aksine Hüma Hapishanesinin içerisinde rahat dolaşamıyordu. Yaptığı, yapacağı her deney, aşağıda onun gibi çalışan diğer mühendisler tarafından deneniyor, en azından zararsız olduğuna kanaat edince susuyorlardı. Bu süreç de mayın tarlasından geçmek gibi oluyordu. Sürekli çalışmak ve hatasız olmak için çabalıyorlardı. Bu MP3 yine Envar'ın zekâsını konuşturduğu araçlarından sadece bir tanesiydi. Elinde küçük bir MP3 iken birden kulaklığa dönüşüyor ve sadece Kuran dinletiyordu. Bu icadı yılların tecrübesine sahip mühendisler bile fark edemediler.

Sonuç olarak bu deney yapıldı ve ümitsizce günleri tükettiler. Bütün bu işkenceye katlanmış ama uyanık kalmış kardeşlerini aradılar Sencer de Envar da. Samanlıkta iğne aramaktan daha beterdi bu iş. Özellikle sadece bir kulede bin kişi varken, bunlar arasında sadece yüz kişiyi uyanık bulabilmek her ikisini de içten içe tüketmişti.

Eğer uyanıklarsa Kuran'ı duydukları anda ağlamaya başlıyorlardı ki bu Envar'ın ağlamasına, Sencer'in ise kaskatı kesilmesine sebep oluyordu. Kalpleri için en büyük işken-

ceydi yaptıkları. Susuz kalmış, ölmek üzere olan herkese su götürmek için yetişmeye çalışmak gibiydi. Bazıları öleceklerini bile bile su içmek istemiyordu. Suyun tadını bile unutmuşlardı.

Sencer, karşısındaki adam ne kadar pis olursa olsun eğer uyanıksa onu teselli etmek için sarılıyor ve geleceklerini söylüyordu.

Sencer, gün geçtikçe kardeşlerine hemen yardım edememenin acısını daha çok hissediyordu. Daha da saldırganlaşıyordu.

Onu burada sakinleştiren Hüma kuşu vardı sadece. Gecenin sonunda onun yanından geçerken yüzünde istemsizce oluşan bir tebessüm uyanıyordu. Sanki gece gülü gibiydi. O gece saat kaçta geçerse geçsin, hep uyanıktı. Sencer, o iki dakikalık gidiş gelişlerinde günün bütün gerginliğini bir kenara bırakıyor ve rahatlayarak atıyordu stresini, adımlarını. Hislerini hayranlık olduğunu düşünüyor, kendisini bu hayranlık bahanesine inandırarak yaşıyordu.

Sarışının ölmesinden yaklaşık bir hafta sonra, planlarının ikinci adımını uygulayacakları deney odasında kendi odasına giderken Sencer, Hüma tarafından yine durduruldu. "Bir gece daha bitiyor. Ne zaman?" diyerek, sessizliği yaran sakin sesiyle sert adımlarının durması aynı anda olmuştu. O vakit Sencer onun yine Envar ile konuştuğunu bilerek, "Birazdan." dedi sadece. Sonra, konuşmaları sona ererken, Sencer devam etti; "Envar yanına gelip seni kafesten çıkaracak." derken sesi sadece Hüma'nın duyabileceği kadardı.

Güzel ve altuni bir ışıkla aydınlanmış kafes parıldıyordu bu ışıkla. Sencer'in nefsi dönmek için direniyordu ama yine de Gül Güzeli bu kıza bakmıyordu. Aynı anda Hüma hapishanesi tarihi bir ana şahitlik ediyor, ilk defa uyanıklar haricinde bütün hapishane mensupları ayakları çip yüzünden uyutuluyordu.

Kısa bir süre sustuktan sonra yüreğine direnemedi Sencer. "Kafesinden ilk defa çıkacaksın Hüma kuşu." dedi.Kendisini tutamıyordu Geceyi aydınlatan ışıklar söndü, küçük mahzenlerin açılma sesi duyuldu, kafesin kapısının açılma

sesi de bunlara eşlik etti. "Sen, hazır mısın uçmaya?"

Hüma, "Benim kanatlarım kırık." Sencer sessiz kaldı bu acı sözlere. Ama kalbi susmamıştı birbirlerine kilitlenmiş dudaklarının aksine; "Kanatların ben olmak isterdim, Gül güzeli..."

7.BÖLÜM: "Suskun Beste"

Dünyanın kirlenmişler sebebiyle rengini kaybettiği, masumiyetin buğday tanesi kadar kaldığı, nefretin güç zannedildiği günlerde, en büyük savaşlardan biri, Esirler Şehri'nde veriliyordu. Hiç pahasına, var olmamışçasına canlar feda ediliyor, sonra yine uğruna en çok acı çekilen can oluyordu.

Esirler Şehri, verimli topraklarla Allah tarafından ödüllendirilmiş, eski zamanlarda nice hükümdarın ele geçirmek için sayısız askerini feda ettiği bir bölgeydi. Bir tarafı büyük ve ulaşım için sürekli kullanılan, kıta ve okyanuslar arasında bağlantı kuran bir denize, diğer tarafı ise nadir bulunan ağaçlarla güzel, büyük bir ormana ev sahipliği yapıyordu. Bu özellikler esir edilmeden önce, yaşlı dedeler ve nineler tarafından anlatılan silik hatıralardan ibaretti artık.

Esirler Şehri, Siyonizm yanlıları tarafından ele geçirildikten sonra, büyük bir kanserin ağına düşmüş, gün geçtikçe tükenen hasta bir adama dönmüştü. O ağaçlar, füzelerin altında tıpkı değer verilmeyen canlar gibi son nefesini tüketmiş, bereketli denizin kıyıları yıkılmış, bina kalıntıları yüzünden kullanılamaz hale gelmişti. Gökyüzü ölmüş, toprak onun acısına dayanamayıp hayata küsmüştü. Sanki dört tarafı hapishane parmaklıklarıyla sarılmış, mahkûm edilmiş gibiydi bu şehir. Gerçekten de etten örülmüş, çelikle kilitlenmiş, duvarlarla hapsolmuştu Esirler Şehri. Bu yüzden eski adı unutulmuş ve insanların kısık sesleri ve sessiz yakarışlarına mahkûm edilmiş bu şehre Esirler Şehri denmişti.

Yıllarca devam etti bu savaş. Direnildi işgalcilere karşı. Ama birlik olamayan Müslümanlar yüzünden gün geçtikçe yok oldu bu eski medeniyet ve yenilgiyi kabullenmiş gibi yapmak zorunda kaldı tükenmiş olan Esirler Şehri halkı.

Esirliğin çelikten halkasını boynuna takmak zorunda kaldılar. Kırılmıştı gururları. Ezilmişti taşlaşmış kalplerin, vicdanların altında ruhları. O kadar çok can kaybı vermişti ki insanlar Esirler Şehri'nde, hangi yıkık dökük evin kapısı çalınsa, dökülen gözyaşlarıyla ailelerinin kaybedilen fertleri anlatılırdı evin misafirlerine. Yıkılmış odalarda, ölmüş babaları, anneleri, abileri belki de kız kardeşlerinin gülümsemeleri çerçevelenmiş, ruhsuz resimlerden ibaretti sadece. Ölenlerin ardından geriye kalanlar ise sanki o soğuk çerçevenin içerisinde bırakmıştı gülümsemelerini. Çünkü gülmek nasıl bir şey, nadiren hatırlar olmuşlardı. Dünyanın dört bir yanında refah içerisinde yaşayıp sadece haberlerde bu zulme şahit olan insanlığın diğer yüzü, bu hüznü umursamaz, katlanamazken, güneş bile ışığını bu ülkeye hüzünle yansıtır, gülmeye utanır hale gelmişti.

Savaş, dikenli esaretti. Parçalanmış bedenleri resimlerde görmek gibi değildi. Canlı canlı gülüşüne, sıcacık tebessümüne şahit olduğun insanın vücut parçalarını bulmak kadar acı vericiydi. Zihni sorgular, imanı zayıf olanı buhrana sürükler, teslim olmayı reddeden beden işkence çekerdi. Kan kokusu, pislik, ölü cesetlerin çürümeye başlamış haline şahit olmak; yüreği boğazlar ve kendince kaçış noktaları aramaya başlardı insan.

Yüzbinlerce ceset, ölüm, işkence, her türlü kötülüğe şahit olmuş bir adamı, yalnız imanı korurdu. Allah korkusu ve ona döneceğinin inancı onu dik tutardı. Bu dünyanın geçici olduğunu hatırlatırdı bu imtihanlar ona. Bir de, bir de gizlerdi sırlarını. Acıyı çekmiş her adamın maskesi olurdu bu yüzden. Duygularını saklamazsa, yenilirdi. Açık verirdi düşmana. Her açık bir kırbaç, kırılan bir zincir, boşluğa düşmüş ölü bir beden demekti.

Genelde, bu maskeler savaşın sertliğiyle sert çehreli, buz gibi bakışları yansıtırdı. Ama eğer bir istisna gösterilmek istenseydi bu, sanırım Sencer Aslanşah olurdu. Çünkü onun sırları, acısı, tanıklık ettiği dünyanın vahşeti, sürekli hissettiği ölümün soğukluğu, savaşın getirmiş olduğu çetin azabı, ustalıkla bestelenmiş gülüşünde saklıydı.

Sencer bilirdi, ölmeden önceki insanların kâh mutlu kâh acı yüzünü, küçük çocukların soluk, cennete uğurlanmış bedenlerini, genç erkeklerin çaresizliğe düşmüş acı bakışlarını, genç kızların uğradıkları en büyük hakaretten sonra kendisini dünyadan soyutlamaya çalışışını...

Sencer yine bilirdi, sanki kuş avlıyormuşçasına bir elinde yiyeceği varken diğerinde tuttuğu silahıyla insanları kurşuna dizen vahşileri, işkence ederken kana susamış bakışlarla, "Devam!" emri veren canileri, Kaf dağına diktikleri saraylarında, sanki hava durumundan bahsedermiş gibi, milyonlarca insanın katledilmesi emrini veren kâfirleri!

Bildiklerinden masum olanlara teselli gülüşünü sunar, yaralarını bizzat kendisi sarardı.

Diğerleri, diğerleri ise ölmeden önce gazabın gülümseyebildiğini öğrenirlerdi. Ne yazık ki bu, oldukça kısa bir süreydi. Çünkü tarif etselerdi bu gülüşü düşmanları, "İşte, bizim tehdit edildiğimiz cehennemin habercisi bu gülüş." derlerdi büyük, ama artık çok geç olan pişmanlıklarıyla.

Sencer,bu tecrübeye rağmen ilk defa ne yapacağını bilemediği durumlarla karşı karşıya kalıyordu.

Özellikle Hüma, ya da sadece Hüma. Sebebini bilmese de Hüma'nın yanındayken hareketlerini kontrol edemiyor, kendisinin onun için sadece hayranlık ve diğer Müslüman kardeşlerine beslediği duygularla aynı olduğuyla ilgili tiratlarına zıt hareketlerde bulunuyordu.

"Abin inşallah gelecek." derken, kafesin açık kapısından içeri girmemek için kendini bir adım geriye çekilmek zorunda bıraktı. Bakmak istedi, "Bakamam." dedi kendine. Zihni o harekete geçmeksizin Envar'ı beklerken, niye odasına gitmediğini sorgulamak yerine görmek istediği ama göremediği Gül Güzelini sundu Sencer'e. Hâlâ ayın ışığı altındaydı. Masum güzelliğiyle ışıldıyordu solgun görüntü. Onlarca sorun varken zihni bu görüntüyle ihanet etti Sencer'e. İşkence çektirdi.

"Bir sorun çıkmış olmasın." diyen hafif endişeli sesi duyduğunda, kendisini de kızgınlığını da unuttu ama Sencer. "Ben bakarım." derken, kalbinin sesi susmuyordu yine; "Sen

yeter ki endişelenme".

Altına taş bağlanmış gibi hareket eden ayakları, Envar'ı aramak için hareket ederken, ondan küçük olan siluet, daha iki adım atmıştı ki birden belirerek onu rahatlattı.

"Bende Hüma'yı almaya gelmiştim." dedi Envar gülerek. Mutluydu, dinç görünüyordu. Haftalardır planladıkları planın zeminini hazırladıktan sonra, ilk katını inşa ediyorlardı artık.

"Uyanıkları Şemseddin Hoca, aşağıdaki avluda toplanmaya başladı. Dışarıdaki muhafızlar içeri girmeme emrini aldı. Doktor yurt dışında zaten. Diğer müdürler ise odalarında mışıl mışıl uyuyor." dedi Envar, binlerce kez tekrarladıkları planlarının üzerinden bir kez daha geçerek.

Şemseddin Hocayı, bu süreçte hazırlayıp iyileştirmek, yaptıkları planın sadece küçük bir kısmıydı. Sencer de onunla beraber gülümsedi ve samimiyetine ortaklık etti. Lakin aklı başka bir yerdeydi.

"Hüma seni bekliyor." dediğinde, Envar elini alnına vurdu ve "Ah, kardeşim!" derken hızla kafese doğru döndü. Envar kardeşini elbette unutmamıştı ama planın küçük bir açığı bile buranın daha büyük bir cehenneme dönüşeceğini bildiğinden, çok gergindi. Bu yüzden zaman mefhumunu unutmuş ve ne yapacağı aklından silinmişti.

Hüma ağabeyini geldiğinden beri sessiz bir şekilde bekliyordu. Bu gözünden kaçmamıştı Sencer'in. Döndü ve hasrete şahitlik etti.

Envar büyük bir hızla gitti ve kendisinden biraz kısa olan bedene sarıldı. Öyle bir sarılıştı ki bu, Hüma'nın hıçkırığı çarpışan bedenlerden hemen sonra bu vuslatı anlattı. Sencer'in göğüs kafesine sanki yumruk attı bu hıçkırık.

"Özür dilerim abicim, koruyamadığım için, elimden sadece bu geldiği için, özür dilerim," dedi Envar. Acısı duyulmayacak gibi değildi. Bu itiraf ne kadar can yakarsa yaksın, hıçkırıklar içli ve sessizdi.

"Çok özledim abi." derken bile hıçkırıkların arasında Hüma, abisini suçlamadığını belirtti aslında. Zaten insan, hiç canına küser miydi?

Normalde ağlamayacaktı Hüma, ama hasret yüreğine dokunduğu için, burnuna abisine has koku geldiği vakit,durdurmamamıştı kendisini. "Rabbim korudu seni."

"Rabbim korudu hepimizi, her daimde korur." dedi abisine. Sonra huzurla yüzünü abisinin boynuna gömdü, izleyicisinden, ona bakan ve o bakışların sahibinin bile habersiz olduğu sevgiyi bilmeksizin, daha çok sarıldı abisine.

Sencer içli ve sessiz hıçkırıkların yüreğine dokunmasına katlanamıyordu. Bekledi, dayanmaya çalıştı. Bakma isteğine ve daha fazlasına yine aynı bahaneleri sıraladı. Sonra dayanamadı, yine baktı bu kavuşma sahnesine. Sanki onun bu iç çatışmasını hissetmiş gibi, Hüma'nın görmeyen gözlerinin farkında olmadan ona değdiğini gördüğünde, kalbi o gözlerin gökyüzünde titredi. Bu gökyüzü, yağmurluydu. Kirpiklerinin ucundakiler de yağmur taneleri.

Sencer tutuldu. Koskoca Pençe, küçücük masmavi gözlerle çarpılmışa dönüyordu resmen. Yüzüne yapışmış gülümsemesi bile dondu bu süreçte. Boş bakışlara, dolu dolu karşılık verdi istemsizce. Sonra, kendine geldiği ilk vakit hemen bakışlarını aşağıya çekerken, "Yapma, bu gönüllü tutsaklık." diye azarladı kendini. Ne oluyordu kendisine? Bu kadar acı, bu kadar hüzün varken ne oluyordu kendisine?

"Çok masum ya Rabbim." derken, Rabbine niyaz etti derdini. Çünkü başka birine anlatamazdı. Sonra başını salladı olumsuzca. Yasaktı. Bakmak, hissetmek yasaktı Sencer'e. "Envar." dedi daha yeni kavuşan abi-kardeşi gönülsüzce ayırmak zorunda kaldı; "Gitmemiz gerekiyor. Fazla zamanımız yok." dediğinde, gözlerini Envar'a sabitledi. Sesi ve yüzü her zamanki gibiydi Sencer'in. Peki ya kalbi, kalbi de bu kadar sakin miydi?

Envar, Hüma kuşuna sarılırken Sencer'e döndü. Gözleri kıpkırmızıydı ama yüzünde içten bir tebessüm vardı Envar'ın. Bu da tebessümünü geri verdi Sencer'e. Ne kadar güzel bir görüntüydü bu. "Hemen geliyorum, sen aşağıya in. Bir şey konuşmam gerekiyor kardeşimle." dediğinde Hüma'nın başından öptü Envar. Sencer'in gözleri Hüma'da takılı kalmamak için kaçtı resmen. Onayladı Envar'ı. Normalde,

beraber aşağıda olmaları gerekiyordu fakat Envar kardeşini görünce unutmuştu her şeyi.

Sencer hızlı adımlarla odayı terk etti, daha fazla kendisini sınamamak için. "Hayranlık sadece." diye mırıldanıyordu hâlâ. İnsan, en zor kendini ikna edebilirdi. Çünkü insanın en büyük rakibi yine kendisiydi. Bu yüzden merdivenleri hızla inerken Sencer, en büyük savaşını içinde veriyordu. Koridoru hızla geçerken yerde uyuyan muhafızlar, ortada yığılmış birkaç hizmetçi bile umurunda değildi. Nasıl olsa uyanınca bir şey hatırlamayacaklardı. Çipin sistemi bu şekilde üretilmişti. Bu onlar için büyük bir avantajdı. Üzerinden atlayıp geçti bazı uyuyanların. Onun umurunda olan Hüma'ydı şu an. Zihni, kalbini ikna etmeye çalışıyordu hisleri hakkında. Asansörle aşağıya inerken huzurlu sessizlik, onun içindeki savaşı bastıramıyordu. Sonunda, avluda buldu kendini. Toplanan kalabalığı görünce biraz olsun kendine gelebildi ve bitkin olan insan topluluğunu inceledi. Çoğu ayakta zor duruyordu. Kafeslerinden çıktıkları için şaşkındı. Mahzenden Şemseddin Hoca onları toplamıştı.Soluk ışıkta küçük bir topluluğa hitap ediyordu.

Diğer kısım ise neler olduğunu kavramaya çalışıyordu. Sencer'in geldiğini fark edince birbirlerini dürtmeye, fısıldamaya başladı bu topluluk. Çoğu onu tanımıyordu ama birkaç tane şüphelenen olduğunu hissetmişti Sencer. Yorgun bedenlere ilk ricası; "Lütfen, oturun." oldu. Yeri gösterdi.

"Hepiniz yorgunsunuz." dedi Sencer. İnsanlar bunu bekliyormuşçasına yere bir bir çöktüler. Şemseddin Hoca Sencer'i fark edince yanına doğru geldi. Bu iki haftalık süreçte, ona kimse dokunmamıştı ve Sencer ile Envar onu iyileştirmişlerdi.Yüzünde her zamanki samimi tebessümü vardı. İyiydi. Sarıldılar. "Dediğini yaptım oğlum. Ama hiçbir şey bilmiyorlar."

"Anlatacağım ben onlara hocam. Daha yeni başlıyoruz. Uyanmaları için elimizden geleni yapacağız." dedi Sencer." Hâlâ içlerinde kutuplaşma var oğlum, görmüyor musun?" dediğinde Şemseddin Hoca, yüz kişilik gruba daha dikkatli baktı Sencer. Belirgin olmasa da insanlar belirli bölgelere

Bu grupları tahmin etmek zor değildi. Türkiye'de kutuplaşmalar, üç gurup üzerine gerçekleşiyordu. Her biri görüşünü birbirine kabul ettirmeye çalışıyor ve sürekli çatışıyordu. Bu kutuplaşma da Müslümanların arasında nefreti doğuruyordu. Hocalarının soyadlarına göre, mezheplere göre, görüşlere, hatta farklı fetvalara göre bile ayrılıyorlardı. Kutuplaşma, sadece Türkiye ile sınırlı değildi. Bütün ülkeler, sanki cetvelle çizilip bölünmüş gibi kutuplaştırılıyordu. Hapishanedeki psikolojik işkence de bunun üzerine yürütülüyordu.

Sencer kutuplaşmanın uyanıklar arasında olmayacağını, hipnoz olmadıklarına göre kandırıldıklarını bildiklerini zannediyordu. Ne yazık ki karşılaştığı görüntü bunu yansıtmıyordu. Bunun yavaş ve derinden çözülmesi gereken bir mesele olduğunu düşündü Sencer. Yoksa kesinlikle bütün plan çökerdi. Aklına gelen plana şimdilik sessiz kaldı. Sonra, beklenti içinde ona bakan yerde oturmuş kardeşlerine baktı. Üstünlük olsun diye değil de daha iyi hitap edebilmek için ayakta kaldı Şemseddin Hocasıyla.

Derin ve tok sesiyle konuşmaya başladı. Yüzünde hafif, insanı rahatlatan bir tebessümü taşıyordu Sencer; "Öncelikle uyanık olanlar olarak, aramıza tekrar hoş geldiniz kardeşlerim. Sizleri kurtarmak için Envar, yani birazdan gelecek olan mühendisimiz, direniş ordusunun saygıdeğer yöneticisi Şemseddin Hoca," Şemseddin Hoca'yı gösterdi ve Şemseddin Hoca bir adım öne çıkarak kendisini tanıttı.

"Bende, Sencer. Esirler Şehri'nde direniş ordusunun eski komutanı olarak size yardım etmek için bir aydır uğraşıyoruz. "İnsanlar bu sakin ve derin sesi dinlerken içlerinden biri, bu sessizliği bozdu ve heyecanla atılarak, "Sen, Pençe olmalısın." dedi büyük bir hevesle. Sencer kimin bunu söylediğine bakmak için küçük kalabalığı taradı. Rahatsız oldu tanınmasından. Bu tespiti yapan genç oğlan, onun fazla aramasına gerek kalmadan hızla ayağa kalktı. Yüzünde çürükler olan genç, sarışın bir adamdı bu. Niye burada olduğunu merak etti Sencer.

"Evet, benim.". dedi sakince. Burada kimliğini gizlemek gibi bir imkânı kalmamıştı artık.

İtirafından sonra genç, ona daha fazla gülümsedi ve etraftaki insanlar fısıldaşmaya başladı. Muhtemelen bilenler bilmeyenlere Penҫe'nin kim olduğunu anlatıyordu. Bakışlarını sadece genç üzerinde yoğunlaştırmaya devam etti Sencer. Ellerini arkadan birleştirmişti bu sırada. Güçlü duruyordu. İnsanın zihni güç etrafında toplanmak üzere kodlandığı için, bu duruş oldukça önemliydi.

"Senin adın ne?" diye sordu Sencer ona.

"Metehan efendim." dediğinde saygı ifadesinden dolayı, daha da huzursuzlandı Sencer.

"Pekâlâ, kardeşim, oturabilirsin." dedi ona, nazik bir şekilde. Daha sonra onunla konuşacaktı.

"Burada dönen oyunu, kardeşlerinize yapılan işkenceyi hepiniz tahmin ediyorsunuzdur. Bu bir üretim merkezi. Sizi kardeşlerinize karşı savaşmak için programlamak istiyorlar. Basit işkencelerden ziyade, ruhunuzun parçalanması üzerine kurulan bir sistemle savaşıyoruz. Uyandırılmak zorundayız kardeşlerim. Artık toparlanıp birlik olmak zorundayız." dediğinde arkada biri tüy hafifliğinde diğeri de sert ama emin adımların seslerini duydu Sencer.

"Çünkü ölmekle bitmeyecek, bu işkence. Hedef İslam." diyerek sözünü tamamladı Envar.

İnsanların bakışları arkasındaki iki kişiye dönerken, Sencer arkasını dönmedi. "Abim, sen gerimizde dur." dediğini duydu sadece Envar'ın. Onu onaylamamak için kendini zor tuttu. Sessiz kalmak, sessiz konuşmak Sencer için oldukça zordu.

Envar, diğer yanında yer aldı ve ona doğru eğilerek, "Bir saatimiz var." diyerek hatırlatmada bulundu. Elinde bir kutu taşıyordu. Sencer zamanın azlığının farkındaydı. Yine de insanlara bu sürece nasıl geldiklerini anlatmalı ve neler yapacaklarını kavratmalıydı. İnsan, unutkan bir varlıktı. Eğer durumun ciddiyetinin bilincinde olmazlarsa yine pes edecek ve kafeslerde niye bulunduklarını bile unutacaklardı ki buradaki çoğu kişi ne kadar Kuran'a tepki vermiş olsa da pek iyi durmuyordu. Hâlâ tam olarak uyanık değillerdi.

"Her gün sabahleyin topuklarınızdaki çip tarafında verilen akımlarla uyandırılıyorsunuz. Önünüze küçük bir ekmekten başka bazen hiçbir şey verilmiyor ve mahzenlerinizden alınıp belirli guruplarla odalara kapatılıyorsunuz. Size, sizden olduğunu iddia eden adamlar, düşmanınızın ailelerinize nasıl zarar verdiğini anlatıyor. Bu söylediklerinin hepsi yalan. Sonra mahzene gittiğiniz anda uykunuz geliyor ve uyuyakalıyorsunuz. Siz, aslında size verilen suların içindeki ilaçla hipnoz ediliyorsunuz ve uyumuyorsunuz. Boş odalara gidip simülasyonlarla savaştırılıyor ve eğitiliyorsunuz." derken sesi sertti Sencer'in. Her cümleyi tek tek vurguluyor ve onlara hatırlatıyordu.

"Hislerinizin çoğu kayboldu. Niye? Çünkü sürekli hipnoz ediliyor ve odadaki televizyonlarınızdan belirli görüntülerle komut alıyorsunuz. Sonra günlük olarak doktorlar geliyor yanınıza? Nedenini hiç düşünmediniz mi?" diye sorduğunda, insanların bakışları canlanıyordu. Anlıyorlardı. Zihinlerinin uyanık kısmı harekete geçmişti. O uyanmanın acısıyla bazı gözler dolmuştu. Sencer sözleriyle darbe vuruyordu ölü bedenlere. Bu, kalplerinin atması için kalp masajı yapmak gibiydi. "Uyanık olup olmadığınızı ölçmeniz için, belirli deneyler uygulanıyor üzerinizde. Eğer küçük bir belirti görülürse, yine döngü başlıyor ve ilk mahzene gönderilip işkence ediliyor size. Sonra yeniden hipnoz ediliyorsunuz."

Kalabalıktan bir ses geldi: "Meğer ölüymüşüz."

"Siz sadece kardeşlerinizi, masum insanları katlettiğiniz zaman ölürsünüz kardeşlerim. Eğitimini tamamlayıp gidenler, şimdi İslam adı altında kendi kardeşlerini katlediyorlar, masum insanlara zulmediyorlar. Sizi de onlardan yapmak istiyorlar." dedi Şemseddin Hoca.

"Bir kalpte iman yoksa ölür insan." diyen sessiz fısıltıyı sadece Sencer duydu. Hüma'nın sesine, arkasındaki bedene, istemsizce odaklıydı Sencer. Önünü kapatmış olduğunun farkında bile değildi. Ve onu tekrar etti.

"Bir kalpte iman yoksa ölür insan." dedi onları gerçekten dinlemeye başlayan kalabalığa. Derin bir nefes alınıp verdi ve gülümsedi Sencer. Hüzünlü gözler onu izlerlerken

itiraz eden bir insan aradı fakat herkes kendi iç hesaplaşmasına gömülmüştü.

"Kalbinizin ölü olmadığını, dinlediğiniz Kuran'dan tespit ettik. Sizi sürekli inceledik ve bir direnişin ilk katılımcıları olarak sizi seçtik."

"Bize bu kadar işkence uygulanırken, bunu nasıl engelleyeceğiz?"

Kalabalıktan omuzları geniş, orta boylu, saçları ve sakalları olmayan, yine diğerleri gibi yüzünün birçok yaraya ev sahipliği yaptığı belli, orta yaşlı bir adam çıktı. Bakışları acıyı taşısa da, yüz hatları sertti. Sinirli bile denilebilirdi onun için. Sencer, bu sert bakışlara sakince gülümsedi lakin duruşuyla adam, Sencer'in otoritesini hissetmişti. Geri çekildi bir adım. Envar'ın elinde taşıdığı kutuyu gösterdi Sencer.

"Bir aydır sadece uyandırmak ve kalanları uyutmak için uğraşmıyoruz kardeşim. Hepsini anlatacağım. Bu arada sizin görüşlerinizi de alacağım fakat zamanımız bu seferlik kısıtlı. Acele etmem gerekiyor." dedi Sencer.

Adam bir baş sallamasıyla oturdu ve yanındaki adamla fısıldaştı. Bu adamın o grubun lideri olduğunu hissetti Sencer. Çok geçmeden iki adam daha kalkıp sorular sorunca emin oldu bu durumdan. Belli ki uğraşmaları gerekecekti. Yine de hiçbir ayrım yapmadan cevap verdi ve "Şimdi," bir eliyle Envar'ın tuttuğu kutuyu gösterdi." Kutunun içindeki küçük kulaklıkları dağıtacağız sizlere. Size neler yapacağınızı anlatacağım. Sonra dağılmamız gerekecek. Bir dahaki sefere ise istişare yaparak ne yapmamız gerektiğine, görev dağılıma karar vereceğiz. Yavaş yavaş çökerteceğiz bu planı. Güçlü bir ordu olarak buradan çıkmak ve Esirler Şehrini esirlikten kurtarmak, hepimizin hayali olsun kardeşlerim." dedi. Sencer.

Bir topluluğu yönetmeyi iyi biliyordu. Liderliği kabul görülürken itiraz edenleri tespit eden yapısı sayesinde direk onlara odaklanıyor ve onları bastırıyordu. Topluluk ondan başka bir lider isterse de, saygıyla geri çekilirdi. Zaten bir liderlik arzusu da yoktu. Yeter ki başarılı olsunlar. Tek derdi buydu Sencer'in.

Ortalığı bir an sessizlik kapladı. Bir itiraz bekledi Sencer. Kimseden ses çıkmadı. Saygıyla karışık bakışları iyiye işaretti.

Sencer'den sonra sözü Envar aldı. Sencer geri çekildi. Hâlâ Hüma'nın önünü kapatıyordu. Arkasında olan varlığından huzur buluyordu. Onlardan biraz uzakta, Şemseddin Hocayla konuşuyordu Hüma."Bu küçük aygıtlara etkilendiğiniz her an, dokunun. Sizi kendinize getirmek için hipnozun derecesini hissedecek ve gerekli şoku uygulayacak, ses dinliyorsanız Kuran dinletecek. "Kutuyu Sencer'e vermiş, elindeki küçük cihazı gösteriyordu herkese Envar. İnsanlar da bunun ne olduğunu kavramaya çalışıyorlardı.

"Doktorunuz geldiği vakit testlerine uygun tek cevabınız evet olmalı. Gözlerine odaklanmayın doktorların. Bu sırada zihninize belirli aralıklarla elektrik şokları yollayan bu aygıt sizi uyanık tutacak ve doktorunuz parmağını şıklattığında onun istediği cevapları size söyleyeceğim. Size getirilen ilaçları etkisiz hale getirmek için kol düğmelerinizi değiştireceğiz. İçlerinde buluşmalarımıza göre ayarlanmış dozajlarda ilaçlar olacak. Onlar takıp çıkartmalı zaten. Bu kol düğmelerinin içinden her gün biraz toz alın ve suyunuzun içine karıştırın. Dinç olacaksınız." diyerek anlatmaya başladı Envar. Bu tozun ve aygıtların ne işe yaradığından, nasıl çalıştığından uygulamalı olarak bahsetti ve "Bu sırada diğer arkadaşlarınızı uyandırmak için elinizden geleni yapın. Arada bir araya geliyorsunuz ve birbirinizi kışkırtmanız için size biraz süre veriliyor. Bu sürede kameralar sizi izlese de sizi dinleyen birisi yok çünkü yeterince hipnoz olduğunuza dair kendilerinden eminler. Elinizden geleni ardınıza koymayın. Onları da uyandırın ve uyanınca bize haber verin. Bu süreçte biz de diğer arkadaşlarınızı uyandırmak için çalışıyor olacağız." dedi Envar. Elinde küçük bir aygıt tutuyordu. Bu küçük bir salyangoza benziyordu. Bu yüzden kulakta kolay kolay fark edilemeyecekti.

Aynı zamanda diğer elinde küçük düğmeler vardı. Bu panzehri de sürekli uyuşturucu üreten doktordan çalmışlardı. Formülleri ve çoğaltımını da anlattığı videolardan bulmuşlardı. Bu yüzden üretimini de yapabiliyorlardı.

Tanıtım yapıldıktan sonra, bütün talimatlar ve doktorlara verilmesi gereken cevaplar konuşuldu, dağıtım başladı. İnsanlar kulaklarına cihazları yerleştirirken, "Sadece kulak memenize dokunun ve hafif çekin. Çalışacaktır." diyordu Envar. O kadar uzun zamandır çalışma yapıyordu ki bu cihazlar hakkında Sencer'e sadece üretiminde yardım etmek düşmüştü.

Her şeyin sorunsuz ilerlediğini düşünürken grup liderlerinden ilk soru soranı, "Arkadaki kız kim? Yoksa şu bahsettikleri Hüma mı?" deyince bütün bu düzen bozuldu.

Envar, "Evet, o benim kardeşim." derken, Hüma'nın yanında hâlâ Şemseddin Hoca duruyordu. Ama bu adamın, "Hepsi onun yüzünden." diyerek bağırmasını kimse beklemiyordu. Özellikle Sencer.

Yine de Envar'ın önüne geçip dağıtımı durdururken ve grup liderinin tam önünde dikilip kollarını önünde kavuşturduğunda, yaptıkları refleks gibi aniydi.

"Her şeyin sizi uyuşturduğuna inanıyorken sizce orada, örtüsüne bürünmüş kardeşinizin bir şey yapabileceğine inanıyor musunuz?" dedi Sencer. Üzerine doğru eğilmişti adamın. Adam bakışlarına karşılık verse de ondan güçlü olduğunu hissedip geri çekildi. Bütün topluluk Sencer'in farkındaydı.

Kalabalık bu ilk isyan sebebiyle fazla tepki vermemişti. Hepsi Sencer'i haklı buluyordu ama yine de Şemseddin Hocanın yanında, kendilerinden biraz uzakta olan Hüma'ya bakışlar çoğalmıştı ve Sencer bu suçlamayı Hüma'nın da duyduğuna emindi. Envar, Sencer açıklama yaptıktan sonra hiçbir şey söylemedi, dağıtıma devam etti. Sonra, mahkûmları tek tek koğuşlarına yerleştirdi. Bu sayede kimin, nerede olduğunu teyit ediyordu tekrardan. Kısa boylu ve geniş omuzlu adamın ilk grubun lideri olduğunu öğrenmişti ve adı, Samet'ti.

Genç Metehan ile konuşmaya fırsat bulamadı bu süreçte. Tekrar aşağıya indi ve Hüma bir köşede otururken hızlı hızlı konuşan iki adamın yanına doğru ilerledi. O gelince konuşmalar kesildi ve garipsedi bunu Sencer

"Geri dönmüyor muyuz?" dediğinde, Hüma'nın biraz uzaktaki yüzüne bakmamaya çalışıyordu.

"Döneceğiz, seni bekliyorduk."

Sakallarını sıvazladı Sencer. "Bu gruplaşma sorun çıkaracak." derken ciddiydi. Aklında Hüma'ya karşı yapılabilecek herhangi bir saldırının olup olmayacağını tartıyordu. Bir yandan da kafasında kırk tilki dolanıyordu bu kutuplaşmayı çözmek için.

"Yarın konuşuruz bu konuyu. Gitmemiz lazım şimdi çocuklar." diyen Şemseddin Hocayı ikisi de haklı buldu ve onayladı. O gün Sencer için, Hüma önünde giderken, "Abicim benim yapabileceğim bir şey yok mu?" dediğinde sonlandı aslında. Çünkü abisinin cevabını duyduktan sonra bir daha hiç konuşmadı ve karanlıkta yok olup gitti, Gül Güzeli.

Sencer bu süreçte Şemseddin Hoca tarafından izlendiğini hiç bilmedi. Diğer gün sabahleyin Şemseddin Hocası ona Hüma'yla evlenmesi gerektiğini söylediğinde de arkasından dönen oyunları uzun bir süre hiç bilmeyecekti...

8.BÖLÜM: "Dilenci Gönül"

Sencer, ikna terapilerinin birinde, sahte gözlüklerinin arkasında gizlenmiş keskin bakışlarıyla, Jared Bruno adlı psikolojik yönlendirme alanında uzmanlaşmış psikoloğu izliyordu. Kollarını birbirine kavuşturmuş, sırtını beyaz duvara yaslamış, insanların dikkatlerini çekmemeye çalışarak bu toplu yönlendirme toplantısını izliyordu. Aklının hatırı sayılacak bir kısmı ise Hüma'daydı. Kendini bir türlü durduramıyordu.

"Hayatta güvenmediğiniz hiç kimsenin sizi yönlendirmesine izin vermeyin. Bulunduğunuz topluluk sizin sığınağınızdır. Topluluğunuza güveniyorsanız, ne olursa olsun topluluğunuzu yönlendiren grubunuzun liderini dinleyin. Bu zamana kadar yaptığınız her iş, toplumunuzdan aykırı hareket ettiğiniz zaman başınıza geldi. Bunu sakın unutmayın." diyen Psikolog, beyaz sandalyelere oturmuş, bitkince onu dinleyen rahat elli kişiye hitap ediyordu. Kendisi ise, onlara hitap etmek üzere sıralanmış sandalyelerin en önünde, arkada yansıtılan vahşet görüntüleriyle birlikte etkileyici bir görüntü sergiliyordu.

Projeksiyon, kabartmalı yansıtıyordu görüntüleri. Bu da sahte görüntüleri ya da, onların yaptıkları vahşetleri sanki buradaymış gibi gösteriyordu. Gösterilen her fotoğraf, kalplere darbe vurulduğunun bir kanıtıydı, çünkü aklı uyuşturuyorlar ve duyguların gizlendiği gönlü kullanıyorlardı.

Psikoloğun dikkati tek bir kişide değildi. Topluluğa hitap ederken bunu hissettiriyor, yabancı olmasına rağmen, tane tane konuşuyor ve bazen bir kişinin gözlerine tamamen odaklanarak baskı kuruyordu. İnsanlar, içtiği su nedeniyle zihni bulanıklaşmış halde, karşısındaki psikoloğu onaylar

bir şekilde izliyorlardı. Uyuşturulmuş olanların gözlerindeki acı, Sencer'in de canını yakıyordu. Yine de hiç yerinden kıpırdamıyor ve numarasız gözlüklerinin ardından sakince insanları izliyordu. Yeni yeni uyanmaya başlamış olanlar ise kafası karışmış bir şekilde psikoloğu takip ediyorlardı. Sencer'in içeri girip psikoloğun dikkatini dağıttığı bir anda attığı bir bakış ile hepsi suyun içine gerekli olan ilacı dökmüşlerdi. Bu yüzden karşılarındaki düşmana karşı dikkatliydiler.

Psikolog 1.75 boyunda, kumral, saçları alnından başlayarak hafifçe dökülmeye başlamış, kahverengi gözlü, otuz beş yaşında, dikkatli bir adamdı.

Sanki Sencer'in bakışlarını hissetmiş gibi ona doğru döndü ve bakışlarını Sencer'e doğru dikti. Sencer bu numarayı bilerek bakışlarını ondan çekti ve geri çekildi. Bu pasif olduğuna dair bir göndermeydi karşı tarafa. Sencer gerçek karakterini göstermemek için yapıyordu bunu.

"En yakın düşmanınızı yok ettikçe ilerleyebilirsiniz yalnızca. Eğer kendi aranızda, size engel olanları ortadan kaldırmazsanız, onlar sizi yok edecektir." diyerek konuşmasına devam eden psikolog, ilgisini Sencer'den çekmişti.

Yaklaşık on beş dakika kadar, toplumsal gruplaşmayı destekleyen tezlerini sıraladı ve bunları destekler nitelikte sahte belgelerini gösterdi psikolog. Sencer, sessizce insanları incelerken huzursuz bakışları sadece kendisinin fark edip etmediğini tespit etmeye çalışıyordu.

Geniş omuzlarını beyaz duvara yaslanmış, siyah kemik gözlüklü adam olarak, beyazın içindeki siyah kadar dikkat çekiciydi. Görevine tüm benliğiyle odaklanmıştı. Burada bulunan görevlilerin en büyük sorunu, yılların vermiş olduğu tecrübeyle kendini beğenmiş olmalarıydı. Kurdukları sistemde yıllardır açık olmadığı için, artık işlerini rutin bir şekilde yürütüyor ve uyuyanların açıklarını yeterince dikkatli incelemiyorlardı. Örneğin; önündeki sandalyede oturan yeni uyanmış olan kardeşi, hafifçe kıpırdıyordu hissettiği huzursuzluktan dolayı. Sencer yerini değiştirdiği zaman kaşlarının çatılmış olduğunu görmüş ve psikoloğun fark etmediği bir anda, onu uyarmıştı. İnsanlar uyanmış olmanın verdiği dinç-

likle bir şeyleri fark ettikçe, istemsizce hissettikleri huzursuzluk evresindeydiler. Bu süreçte, Sencer ve Envar titizlikle çalışmalı ve güzel bir yönlendirmeyle, uyanmış kardeşlerinin yanında olmalıydı.

Envar da bu yüzden diğer seansta, inceleme adı altında, toplumsal baskı grubundaydı. Sabah ilk iş uyanıp buraya gelmişlerdi. İkisi de gergindi ve işlerini titizlikle yürütüyorlardı. En ufak bir aksilikte yedek planlarını uygulamak için bekliyorlardı. Yine de şimdiye kadar hiçbir aksilik olmamıştı. Uyanan kardeşleri iyi idare ediyordu.

Seans sonunda toplumsal hipnoz bugünlük tamamlanmıştı. Elli kişilik grubu yalnız bırakmak için psikolog Sencer'i yanına aldı. Kapıdan çıktıkları anda adam, Sencer'in zararsız olduğuna kanaat getirmiş olacak ki, "Görüyorsun ya, sadece iki ayları kaldı. İki ay sonra sizin çiplerinizle beraber resmen bir ordu kurulmuş olacak ve belki de dünya bizim tarafımızdan yönetilecek." diyordu heyecanla.

Sencer ona ukala bir gülümsemesini sundu. Adam, yaklaşık bir aylık çalışmanın sonunda diğerleri gibi Sencer'e güvenmeye başlamıştı ve Sencer'in hiçbir açığını bulamamıştı. "Sizin bundan çıkarınız ne olacak?"

Psikolog, sinsice ona gülümseyerek karşılık verdi. "Hepimizin çıkarı neyse o; refah, zenginlik." dedi rahat bir ifadeyle.

Adamın gülümsemesi, Sencer'in adamın burnunu kırmak istemesine neden oluyordu. Sencer psikoloğa daha fazla tahammül edemediği için konuşmalarını kısa kesti ve Envar'la buluşmak için aşağı kata inmek üzere asansöre bindi.

Sabahtan beri gergin olmasına rağmen yürüyüşü tedbirli ve sakindi. Oysa dünyada en büyük değişim bu hapishanede yaşanırken sakin olması, oldukça yüksek irade gerektiriyordu. Zeminin sarsıldığını tek kendisi mi fark ediyordu? İnsanların uyanışı, bugün bile hissediliyordu; Koridoru geçerken, muhafızlar tarafından götürülen mahkûmların bakışı her şeyi anlatıyordu. Bir sistemin çöküşüne şahit olacak gözler, etrafta sakince dolanıyordu.

Karşıdan gelen Envar'ı gördüğünde dudağın bir kısmı yukarı kalktı Sencer'in. Envar ise kafa sallamakla yetindi sadece. Elinde, Sencer gibi not tutmak üzere bir dosya taşıyordu. Koridorun ortasında buluştular.

"İyi gidiyor." dedi Envar, onun yanında durduğunda.

"Jared saygı duyuyor. Senin yapacağın hiçbir işten şüphelenmiyormuş." O kısa konuşmalarında bundan da bahsetmişti Jared, Sencer'e.

"Bu zamana kadar Envar, hiçbir şekilde Aaron'a yanlış yapmadı. Şimdi de yapacağını zannetmiyorum ve sen de Aaron'un güvenini, korumasını kazandın. Pençe senin için geldi ve tekrar gelecek. Bu yüzden dikkatli bir şekilde izleniyorsun." demişti Jared.

Sencer, kendisinden korunduğunun farkındaydı. Muhafızlar sürekli onu izliyor ve odasının dibinden ayrılmıyorlardı. Yine de bu, aslanı korumak gibiydi. Ellerini aslanın kafesine uzatırsan sonuçlarına da katlanırdın.

"Birazdan simülasyon odasına alınacaklar." dedi Envar. Sencer'i onaylamış ve dikkatlice arkasında bakmıştı. Sabah, Sencer'le beraber sabah namazını kıldıkları andan itibaren hareketleri garipti Envar'ın. Sanki, bir şey söylemek için fırsat kolluyordu. Sencer, kemik gözlüklerini burnunun ucuna indirdi. Yanlarından geçen hizmetlilerden birisi yakışıklılığından dolayı ona bakarken yanlışlıkla sendeledi. Sencer bunu fark etmedi bile. Bu ilk değildi. Sencer'in hizmetli kadınlar arasında muhafızlarda farklı olarak, iyi bir ünü vardı.

"Sorun değil. Oraya şimdilik girmemizin bir manası yok. Çıktıktan sonra doktor kontrollerini ziyaret ederiz." derken muhafızlardan biri onlara yaklaştı ve ikisi de sustu.

"Efendimiz yarın sizinle konuşmak istiyor. İlk sunumunuzu yapmanızı emrediyor." derken Envar'ın kaşları çatıldı. Bu beklenen bir durumdu fakat gergin olmasından dolayı hareketlerini kontrol edemiyordu.

"Pekâlâ. Yarın orada olacağımızı söyle Aaron'a." dedi Envar. Sencer sesini çıkarmadı ve beyaz rengine bürünmüş muhafız geri çekildi. Muhafız gitmeden önce, Sencer'e kü-

çümseyici bakışlar atmayı ihmal etmemişti. Ne de olsa kız gibi bağıran bir adamdı. Bu durum, Sencer'in gülümsemesine neden oldu.

"Beklediğimiz bir durumdu." diyerek Envar'ı rahatlatmaya çalıştı Sencer. "Sen niye bu kadar gerginsin?"

Sanki telaşlanmış gibiydi Envar. Suratı sabahtan beri asıktı. Bu yüzden Sencer, onu daha dikkatli inceliyordu.

"Yukarı çıkmadan önce, Şemseddin Hoca'ya uğramamız gerekiyor." diyerek sorularını cevaplamayı reddetti Envar. Sözleri, Sencer'in daha çok şüphelenmesine yol açtı. İçinden bir ses, saklanan şeyin hoşuna gitmeyeceğini söylüyordu. Bu yüzden, gözlüklerini tereddütle düzelten Envar'a, sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi.

Sonra, "Gidelim o zaman." dedi ve en yüksek katta tutulan Şemseddin Hoca için, tekrar asansöre ilerdiler. Bu sefer sessizlik buz gibiydi ve mahzene ulaşana kadar ikisini de kesti. Mahzen onlar için açılırken sert yatağında sakince oturan Şemseddin Hoca başını eğmiş ve sakince dudaklarını kıpırdatıyordu. Kulağına taktığı cihazla Kuran dinlediğini içeri giren her iki adam da fark etti ve mahzenin kapısı kapandıktan sonra Envar, "Bebeğini." devre dışı bıraktı.

Şemseddin Hoca, onları fark edince başını kaldırdı ve gülümsedi. Sonra hafifçe kulak memesine dokundu ve Envar, "Temiz hocam." dedikten sonra konuştu.

"Hoş geldiniz çocuklar. Gelin, oturun." derken yüzü huzurlu bir tebessümü taşıyordu her zamanki gibi. Yine de, Şemseddin Hoca aralarındaki gerginliği hissetmiş olacak ki Envar'a tereddütle bir bakış atması Sencer'in gözünden kaçmadı.

Ortamda oluşan kısa bir sessizlikten sonra, "Sanırım, benimle konuşmak istediğin bir konu var." diyerek gizlenmiş olanı hissettiğini gösterdi Sencer, onları iletişim kurma eziyetinden kurtararak.

Şemseddin Hoca ve Envar onun zeki olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden tedirginlerdi zaten. Sencer'in insanların yüzlerini okumak gibi bir özelliği vardı. Şimdi de Şemseddin Hoca'nın attığı bakışta Envar'ın her ne saklıyorlarsa söyleyip

söylemediğini öğrenmek için bir değerlendirme yaptığının, bariz bir şekilde açık olduğunu görüyordu Sencer.

"Envar, sen çık oğlum." dedi Şemseddin Hoca ve rol yapmayı bıraktı. Anlayışla gülümsedi Sencer'e. Çünkü Sencer'in bakışları ikisinin üzerinde, sanki her şeyi biliyormuş gibi dolanıyordu.

Bu yüzden, Şemseddin Hoca, sakinliğini korumaya devam ediyordu. Envar bu baskıdan kurtulmak için hızla mahzeni terk ederken Sencer ve Şemseddin Hoca yalnız kaldılar.

"Hocam açıklamaları ve girizgâhı sevmediğimi biliyorsun.İkinizin de yüzünün konuştuklarını bana hemen anlatmanız tercihimdir."

Şemseddin Hoca ellerini birleştirip kucağına koydu. Ağır bir yük taşıdığının her zaman farkındaydı fakat Sencer'e baktığı her seferinde bunu daha fazla hissederdi. Bu yüzden yine o derin ve sessiz bakışlarıyla, keskin, siyah gözlere karşılık verdi.

"Sen nasıl istersen evlat." dedi Sencer'e ve ekledi; "Hüma ile evlenmeni istiyorum."

Sencer yavaşça sert şilteye oturdu. Aklı, o çok güvendiği aklı durmuştu.

"Neden?"

Elbette şaşkınlığa düşmüştü lakin bağırmak yoktu, kızgınlık yoktu, sadece şaşkınlık ve şüphe vardı Sencer'in gözlerinde. Bir de sinir. O da saklanılan bir şeyler olduğunu hissettiğinden. Elbette saklanan bir sürü sır vardı fakat onun hissettikleri sadece en masum kısmıydı.

"Ordu büyüdükçe, Hüma'ya karşı olan düşmanlık artacak evlat. Senin şahit olduğun sadece uyanmışların bir kısmı, daha diğer milletlerden kardeşlerimize geçiş bile yapmadık ve emin ol, bu hapishanenin her köşesinde Hüma amblemi olduğu sürece ondan haz etmeyecekler. Bir şekilde korunması gerekiyor. Birine ait olmalı ki, kimsenin sesi çıkmasın. Bu güçlü biri olmalı Sencer. Aaron her şey paramparça olduğunda, eğer öldürülmezse yine ve yine Hüma için gelecek. Onun karşısına geçecek biri lazım. Hüma'nın güçlü biri tara-

fından korunması lazım. Pençe onun önüne geçerse, insanlar onu senin karın olarak görecekler, bir hain olarak değil."

Sencer, daha dün yasaklı diye kendisinden kaçmak için türlü türlü planlar kurduğu Gül Güzeli'yle evlenmesi gerektiğini öğrenince, önce işin ciddiyetini kavrayamadı. Sonra, Şemseddin Hoca'nın her zamanki ağır bakışlarını hissetti. Ellerini simsiyah saçlarının arasından geçirdi ve gergin bir şekilde geriye doğru itti saçlarını.

Birden çıkmış bir fikir gibi durmuyordu söylenen sözler. Bu yüzden yine kalbi ile aklı arasında bir savaşa düşmüştü Sencer. Kalbi "Evet!" diye haykırırken aklı, "Bunda bir bit yeniği var Sencer. Araştırman gerekiyor." diyordu. Sencer'in ruhu ise ona ihanet ederek Hüma'nın gözlerini aklına düşürüyor ve aklının dilini lal ediyordu.

Hüma, Sencer'in akıllılıkla delilik arasında ince çizgisi gibiydi. Bu yüzden onun hakkındaki her konuda bu kadar savunmasızdı.

Şemseddin Hoca, onun sorgulayan gözlerinde parıldayan küçük umudu gördüğü andan itibaren gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Sencer, uzun zamandır sadece düşmanları tarafından izlenmiyordu. Sadece sırların ardına saklanmış gözleri, aldığı ve verdiği güvenden dolayı göremiyordu. Şemseddin Hoca, bir kez daha sırlardan nefret ettiğini hissetti. Yine de oğlu gibi sevdiği bu adamdan aldığı doğru tepkiden dolayı, mutlu olmaktan kendini alamadı.

Şemseddin Hoca'nın aklında dönenleri bir türlü anlayamayan Sencer, "Envar da mı istiyor bunu?" dedi. Şüphe duyduğu açıktı. Gül Güzelini dikenli sapından tutması için ellerine uzatıyorlardı. Ama niye?

"Envar ile bunu dün konuştum. Onu ikna ettim. Bu benim fikrimdi. O da sana güvendiği için onayladı. Ama senin tepkinden ve kendisinin bunu kabul etmesinden dolayı biraz utanmış olacak ki gergin ve mahcup." dedi Şemseddin Hoca. Bakışları savaşıyordu Sencer ile Şemseddin Hoca'nın.

Sencer, Şemseddin Hoca'nın bir şeyler sakladığını bilerek suskun kaldı. Demek ki dün onların yanına gittiğinde konuşulan mevzu, kendi izdivacıydı. Bu yüzden yanlarına

vardığında susulmuştu. Bütün bu şüpheye rağmen sonuç Sencer için yine aynıydı.Elbette, dünden razı olurdu Hüma ile evlenmeye.

Hâlâ hayranlık diye iddia etse de inkâr etmenin bir faydası yoktu. Tutulmuştu Hüma Kuşu'na. Masumluğuna vurulmuş, sabrına meftun olmuş, gözleri zulmü olmuştu ona yasak olduğu her saniye. Yasak olmasın da o gül cemali doya doya baksın, o güzel gözler sadece zihnini değil de gözlerini de meşgul etsin, onu kafesinden kurtarıp kalbine hapsetsin istemez miydi hiç? İsterdi, kalbi çoktan yemin bilirdi bu sözleri lakin önce şüphesini bastırması gerekiyordu.

"Gitmem lazım." Sencer'in maskeleşmiş gülümseyişi soğudu. Şemseddin Hoca, Sencer'in olumlu veya olumsuz bir tepki vermemesiyle şaşkınlığa uğradı. Hâlbuki beklediği "Evet." demesiydi.

"Evlat," diyerek ona cevap beklediğini belirtmesine rağmen Sencer, açılması için bilgisayara komut verdi ve dışarı çıktı. Geriye sadece Şemseddin Hoca'nın sabrı kaldı. O da umut için yalvardı Allah'a; "Allah'ım, sen onların kaderlerini birleştir. Birbirilerinin üstüne bir örtü gibi olsunlar. Ya Rab! Yardım et."

Sencer, gün içerisinde gülüşü buz tutmuş, avsızlıktan etrafa saldırmamak için kendini zor tutan siyah bir aslan gibiydi. Günün geri kalanını simülasyon odalarında geçirdi.

Fakat aynı anda zihnin diğer köşesi, Hüma kuşunun uçtuğu simsiyah bir gökyüzüne döndü yine.Bu yüzden dikkatini yeterince toparlayamıyordu. Sinirliydi ve burada yapılanlar yüzünden, kontrolü daha da zorlanıyordu Sencer'in.

Şemsettin Hoca, kısa süreli vaktini alan namazlarını, sırf huzurunu arttırmak için daha da uzatıyordu Sencer. Kalbinin Kuran'a, kendisinin de Rabbinin yardımına ihtiyacı vardı. İçine düştüğü düşmanın batağının içerisinden Rabbine; "Çaresizliğimi yalnızca sana bildiririm Rabbim. Sen güçlülerin en güçlüsü. Bu aciz kuluna yardım et. Ne yapacağımı bilmiyorum. Hislerimi, vermem gereken savaşı biliyorsun. Bütün bu dertlerin çaresi, dermanı sende Rabbim. Bana yol göster." diyerek sürekli dua ediyordu.

Simülasyon odasında, uyanıklar için her şey yolunda giderken günü Envar ile birlikte tamamladı Sencer. Neredeyse hiç konuşmadılar. Sadece işlerini yaptılar ve laboratuvara gitmek için kafesin içinden geçmeleri gerektiğinde, gördüğü görüntü Sencer'i karar vermeye iten yegâne sebep oldu. Kafese giden kapı açılır açılmaz, uzun süredir görmediği Aaron'u, Hüma'nın üzerinde buldu. Hüma çığlık çığlığa bağırırken Aaron, "Niye sevmiyorsun, niye?" diye bağırıyordu.

İki hizmetçi korkudan titrerken, etrafta hiç muhafız yoktu. Sencer, o noktadan sonra patladı. Koşarken çıldırmış gibiydi. Bağırırken çıkan ses kendisine ait değildi sanki. Bu bağırışla şaşkın bir şekilde kafasını kaldırıp ona bakan Aaron'un son gördüğü görüntü buydu, çünkü Sencer, açık kapıdan içeri girerken kontrolünü yitirmişti.

Aaron'u ensesinden yakalayıp sanki tüy gibi hafifmişçesine, kafesin demirlerine fırlattı. Aaron'nun bedeni demirlere çarptıktan sonra yere düştü. Envar kardeşine koşarken Aaron kafasını çarptığı için bayılmıştı ama Sencer için bu yeterli değildi.

Gördüğü görüntü gözünün kararmasının sebebiydi. Envar sımsıkı sarılıp kardeşini yerden kaldırırken bir yandan da üzerini düzeltiyordu Hüma'nın.

"İyi misin kardeşim, zarar verdi mi sana?" dedi. Sessizce ağlayan Hüma duymuyordu onu.

Sencer, bayılan Aaron'un karnını tekmelediğinde tepki alamayınca sinirini atamadı ve telaşlı bir şekilde Hüma'ya dönünce bir kez daha, paramparça oldu şahit olduğu görüntüyle. Hırsını alamadığı için çıldıracak gibiydi. Hüma'nın ağzının kenarından kan sızarken Aaron'un ona vurmuş olduğu gerçeğiyle yüz yüzeydi.

Envar hizmetçi kızlara, "Eğer gelirse bana haber vermeniz için verdim size o çağrı cihazlarını!" diye bağırdığında Sencer, kızların birinin elinde tuttuğu, küçük çağrı cihazını gördü." Bize emir veriyordu Envar Bey. Bize ip getirmemiz için emir veriyordu." dedi, hizmetçilerden biri.

Sencer, kızların Envar'a itaat etmesine şaşıramayacak kadar kızgındı. Kız devam etti, "Bize emir verdiği için hiç fırsat

bulamadık. Yaklaşamadık da. Çünkü bize de vurdu." derken yanağını morarmaya başlamış kısmını gösteriyordu konuşan hizmetçi. Diğer hizmetçi ise hıçkırarak ağlıyordu. O an, Aaron'un ayık olması için neler vermezdi Sencer ve dışarıda olmaları tek dileğiydi Allah'tan. Lakin bütün sinirine rağmen tuttu kendini. Elleri her iki yanında yumruk olmuş Envar'ın sakinleştirmeye çalıştığı Gül Güzeline uzaktan baktı ve ağzını açıp da teselli bile edemedi. Tutulup kalmıştı zaten. Narin tenine değen kirlenmiş ellerin celladı olacaktı.

"Sencer, laboratuvarda ilk yardım çantası var. Bilgisayara talimat ver. O sana yerini gösterecektir. Bana onu getirmen lazım." dedi Envar.

Dudağının kenarında küçük bir patlak vardı Hüma'nın. Kan durmuyordu ve Envar'ın bastırabilecek bir şeyi yoktu. Sencer ona itaat etti ve aşağıya inip ilk yardım çantasını aldı.

Yukarı hızlı bir şekilde çıktı ve çok daha sakinleşmiş olarak buldu Hüma'yı. "Abi, sesimi çıkarmazdım. Biliyorsun." diyordu o kafese girdiğinde. Sanki abisini görebiliyormuş gibi ona doğru dönmüştü. Mavi gözlerini uzaktan görebiliyordu Sencer. Yüzündeki gözyaşları izini unutmuştu. Envar pansuman yaparken Hüma, uzun bir süreden sonra ilk defa bu kadar çok konuşuyordu.

"Uzun zamandır yanıma uğramıyordu. Pençe'yi aradığını biliyordum. Bu yüzden rahattım. Hazırlıksız yakalandım ama." derken o kadar masumdu ki, Sencer kenarda hâlâ baygın yatan bedeni altın parmaklıklara geçirmek istedi. Yine tuttu kendini. Daha fazla kontrolünü yitirmeden önce baygın bedene doğru ilerledi ve fırtınayı saklayan sakinliğiyle kenarda oturan hizmetçilere tedbirli bir bakış attı. Bu bakışlar onları değerlendirdi ve konuşmayacaklarını anladı çünkü Hüma'yı seviyorlardı. Bu Envar'a yardım etmek isteyip çekinmelerinden belli oluyordu.

Sencer, parçalamak istediği bedeni sırtına attığında Envar, "Sencer." dedi sadece. Sesi uyarı niteliğinde değildi ama Hüma kucağındayken isteği belliydi; "Ona zarar verme."

Sencer de zihninde sürekli bu emri tekrar ediyordu zaten. Şimdiye kadar öldürmek isteyip de kendine engel olduğu bir

sürü düşmanı vardı. Kendini tutar, alaycı biçimde gülümserdi yumruğuyla dağıtmak istediği yüzlere. Fakat şimdi, yine sanki çok hafifmişçesine kaldırdığı bedeni götürmeden önce, vücudu taşımanın verdiği ağırlıktan değil de öldüremediği için dolup taştığı hınç yüzünden titriyordu.

Kapıdan çıkmadan önce artık sakinleşmiş olan Gül Güzeli, "Sencer, teşekkür ederim." dediğinde, Sencer'in bu sefer kalbi durdu sanki. Adını o küçük ve temiz bünyeden duymak, Sencer'i sakinleştirdi birden. Mutlu etti ve taşıdığı bedeni fırlatıp atmak, gidip o küçük Hüma kuşunu kendi avuçlarında teselli etmek yüreğinin ağıtı haline geldi.

"Rica ederim." derken kendi sesini bile tanıyamadı.

Muhafızlar aşağı indiğinde başına üşüştüler. "Küçük bir kaza sadece. Envar Bey'in de haberi var." dedi. Bir yandan baygın bedeni taşıyordu odasına.

Çok geçmedi, Pençe'nin verdiği zarardan dolayı, hâlâ Sencer'e kinli olan muhafızların lideri, yanında bitti Sencer'in. Sencer, Hüma tarafından sakinleştirdiği için otokontrolünü sağlamıştı fakat şimdi de başkalarının öz denetimini yitirmesi için uğraşması gerekiyordu.

"Efendimize ne oldu?" sorusunun bağırarak söylenmiş versiyonunu liderden işittiğinde, yüzünü buruşturdu ve Aaron'un odasının kapısının açılmasını emretti. "Bilinçli değildi. Hüma'ya zarar vermeye çalışıyordu. Biz de onu engellemeye çalışırken küçük bir arbede yaşadık. Biliyorsunuz, efendiniz çok güçlü. Bu yüzden onu zapt etmek zordu." dedi sesinin alaycı çıkmamasına özen gösterirken, "Yine de çılgın bir boğa gibiydi ve hırsla kafasını sallıyordu. En sonunda kafasını demirlere çarptı ve yere düştü." dedi Sencer ve sanki istemsizce olmuş gibi resmen yatağa fırlattı Aaron'u.

"O senin patronun ve istediğini yapar. Sizin ne haddinize ona karışmak! İsterse zarar da verir Hüma'ya. "Sencer bu sözler üzerine, hafifçe burnunu çekti ve sakallarını sıvazladı. Siyah gözleri, gazapla doldu. Yavaşça lider muhafıza doğru döndü. Kendisini zor tuttuğunu sadece Ubeydullah fark ederdi. Bu liderin adını bilmiyordu ve bilerek de öğrenmek istemiyordu. Bu yüzden ellerini çırpıp tam karşısına dikil-

diğinde, tıraş edilmiş kafasını yere vurarak parçalamanın zevki, onun için güzel bir hayaldi. Klasik muhafız kıyafetinin üstünde onu ayırt edebilecek tek şey, göğsündeki altından Hüma kuşu madalyonuydu.

"Çünkü aylardır kızın üzerinde uygulanmak üzere deneyler hazırlıyoruz. Eğer engellememiş olsaydık ölü bir bedene deney yapmamız gerekecekti. "Sencer bir geri zekâlıya laf anlattığını hissettirerek, tane tane konuştu ve elini, liderin omzuna koydu. Lider, omuzundan Sencer'in elini hırsla itti ve "Sende haz etmediğim bir şeyler var Sencer Aslanşah." deyip odadan kovdu Sencer'i. Sencer'in soyadı, ilk defa bu hapishanede kullanılmıştı. Bu onu kendine getirdi. Ne kadar derin sularda yüzdüğünü hatırlattı ve bir adım geri çekildi.

Muhafız, "Şimdi git ve canlı bir bedende uygulanacak şu çipleri hemen hazırla!" dedi.

Sencer de, memnuniyetle bu isteği kabul ederken bir asker selamı verip rahat adımlarla odayı terk etti.

Muhafızların lideri, o çıkmadan önce, rahatlıkla taşıdığı bedene baktı ve yürüyüşünde bir aslanı gördü. Siyah ve çok tehlikeli bir aslanı. Onda çok farklı bir şeyler vardı. Bunu tecrübelerinden biliyordu. Eğer öldürülmemiş olsaydı, Sencer'in kimliğini bile ifşa edebilirdi. Ama Sencer bu sözlerinin akşamında, bu lideri öldürmeden önce de aynı şeyleri hissettirirken, bu sırla birlikte susturdu onu.

Sencer içindeki, zihnindeki sınırsızlığı -başkaları tarafından kaçıklık olarak adlandırılıyordu- kontrol edemedi. Bu sefer dışarı çıktı ve ortalığı birbirine kattı. Pençe olmadan önce herkese, Envar ile birlikte laboratuvarda çalıştığını ve altı saat boyunca eğer rahatsız edilirlerse, bu zamana kadar bütün çabaların boşa gideceğini duyurdu. Yeni uyanan Aaron bile, bu emre karşı çıkmadı ve hatta kapının önüne güvenlik koydu. Yaptığından pişman olduğu için hapishaneyi sadece lider muhafızla beraber terk ederken de sonunda Hüma'ya kavuşacağı için mutluydu.

Aaron uyandığı vakit, ona anlatılanlardan dolayı kendisine kızmış ve bu kadar kısa süre kalmışken Hüma'yı elde etmesiyle neredeyse her şeyi berbat edeceğini fark etmişti.

Bu yüzden rahatlamak için kendisine ait kulüplerden birinde Lion ile birlikte bir şeyler içmek istemişti. Esirler Şehri'nin Başkanlığa yakın bölgesi o kadar güvenliydi ki hiç koruma almadan gitmişti ama onun için geceyi bir kadınla kapatmak üzere başladığı eğlencesi, kilitlenmiş bir odada, yüzü neredeyse paramparça edilene kadar dövüldüğünde son bulmuştu.

Sencer onu öyle çok dövdü ki, her yumruğunda artık kendinden geçmiş olan beden sarsılıyordu. Sonra yatağa fırlattı bir kez daha bu bedeni ve direğe asılmış kelepçelerle kelepçeledi Aaron'u.

"Sabrımı hızla tüketiyorsun Aaron. Nefreti masumiyetin kanatlarına dokunarak çağırdın. Yemin ederim ki o ellerin Hüma'ya her değdiğinde, ölmek isteyeceksin. Ve yine yemin ederim ki sonunda ölümün benim ellerimden olacak! Bu sözlerimi zihnin unutsa bile ben sana hatırlatacağım."diyerek sözleriyle mühürledi odayı.

Kapıdan çıktıktan hemen sonra gelen kıza da, "Efendimiz başka bir kadın buldu." diyerek aşağıya yolladı. Kız Aaron'u tanıyor olmalıydı ki, yüzünde maske olan bu adamın, muhafızlarından biri olduğunu düşünmüştü. Bu da Sencer'in işine gelmişti.

Sıra, muhafızların liderine geldiğinde ise Sencer çok rahattı. Onu da bulduğu tuvalette hızlı bir şekilde öldürdü. Acımasızdı. Ve son sözleriyle doğruladı lideri; "Ben hiç haz edilecek birisi değilim."

Sencer, kan ve ölüm kokusundan kurtulduktan sonra, Hüma'nın kafesinin köşesinde buldu kendisini. Kolayca hapishaneden çıkabilmesi,gizli mekânlar, yeni ortaya çıkan evlilik, Aaron'un sırrı hepsi kafasında dolanıyordu. Bu sırlar, onu Hüma'ya doğru çekiyordu. Bütün her şey bittiğinde, istemsizce Hüma'nın kafesinin önünde bulunma sebebi buydu işte.

Hüma, o kapıdan girer girmez hissetmişti kendisini. Bunu gerilen omuzlarından hissedebiliyordu. "Rahat duramadığını hissediyorum." diyerek konuşmaya başladığında

ise ilk defa, ikisi de sanki her şeyi hissediyor gibi konuşuyordu.

"Durmadım zaten." diyerek onu onayladığında nereden bildiğini düşünüyordu Sencer. Hisleri mi kuvvetliydi, yoksa Envar mı yanına gelmişti?

"Ben zayıf değilim Sencer." dediğinde ise mahzunlaştığını hissetti Sencer. Sanki mahcup düşmüştü, bugün yaşanılanlar yüzünden. Yine aynı yerde, camın önünde seccadesinin üstünde konuşuyordu Sencer'le. Sencer kafesin köşesine oturdu. Başını serin duvara dayadı Hüma'ya bakarken.Bir ayağını uzatmış, diğer ayağını kendine doğru çekmişti. Tutulduğunu belli edercesine Hüma'yı izliyordu.

"Evet, zayıf değilsin ama ben seni yine de koruyacağım Gül Güzeli."

Hüma'nın başını eğdiğini gördü Sencer. Utandığını hissetti ama bugün adrenalin kartlarını açık oynamasına izin veriyordu. Yoksa kızı korkutmaktan korkardı. İlgisini, hislerini göstermekten çekinen birisi olmasa da.

"Ben korkak da değilim Sencer." dediğinde titreyen sesine, gülümsedi Sencer.

"Evet, korkak da değilsin ama yine de korkularını da bir bir öldüreceğim, Gül Güzeli."

Hüma'nın bir kere daha utandığını hissettiğinde, kafesin parmaklıkları Sencer'i deli etti. Bunun böyle olmayacağını, Hüma Kuşunun gözlerine ilk baktığında tahmin etmeliydi.

"Bana öyle deme. Bu uygun değil." dedi Hüma. Bir kez daha takdir etti onu bu hassasiyetinden dolayı Sencer ve ayağa kalktığında hissetmiş gibi Hüma da arkasını döndü. Yine de göz göze gelmemişlerdi.

"Üçüncü kez göz göze geldiğimizde her şey uygun ve tümüyle gerçek olacak, Gül Güzeli." dediğinde kafese yaklaşıyordu Sencer.

Bir aslan gülü gördüğünde bülbüle dönüşür müydü hiç? Sencer'in bakışları bu mucizeyi, Yaradan'ın verdiği lütfü yansıtıyordu.

"Nasıl gerçek olacak?"

Beklenen soru kafesin parmaklıklarından geçtiğinde Sencer yavaşça gülümsedi. Aslan bu sefer av için değil, avlanmak için hevesliydi. "Çünkü sana üçüncü kez baktığımda, gül aslanın pençesine düşecek, aslan ise bülbül olacak, Gül Güzeli."

9.BÖLÜM: "Güz Yangını"

Sencer, kalbinin çaldığı masum besteyi dinliyordu Hüma'nın küçücük de olsa bir cevap vermesini beklerken.Doğru düzgün tanımadığı bir insanın ona karşı birden ilgisini belirtmesi, evleneceğini ima etmesinden sonra verilecek tepkiyi bekliyordu Hüma'dan. Bu onu hayal kırıklığına uğratmayacak, durumu kendi çapında izah edecek, bastırdığı ve kendisine bile itiraf edemediği duyguları es geçecekti Sencer, ya da saklamaya çalışacaktı.

Ama bunların hiçbiri gerçekleşmedi. Hüma'yı uzaktan izleyen Sencer, sadece göğsünün hızla inip kalktığını gördü. Ama öyle hızlı nefes alıyordu ki sesi, ondan uzak duran Sencer'e ulaştı.

"Gül Güzeli!" dedi yine kendisini tutamayarak Sencer. Endişeliydi sesi. Kaşları çatıldı ve kafese daha da yaklaştı bu endişesi yüzünden.

Hüma ona doğru dönmedi, ama elini kalbinin üstüne koydu. Oturduğu yerde, rahatsızca kıpırdandığını gördü Sencer. Korktu bu halinden. Yaklaşmak istedi ama yaklaşamadı. Kafesin parmaklıkları onu çileden çıkarmaya devam etti.

"Evleneceğimizi kastediyorsunuz değil mi? Yoksa ben mi yanlış anladım?" dedi Hüma o naif sesiyle. Sencer geri çekildi. Sesi titremişti Hüma'nın. Bu da Sencer'in yüreğini titretti.

"Evet." dedi tereddüt ederek.

Hüma'dan yine bir ses çıkmadı, nefes alışverişi biraz olsun sakinleşti sadece. Adrenalin dolu bir kavgadan çıktıktan sonra Sencer'i bu sessizlik, boğuyordu. Hüma'nın elbette iyi

bir tepki vermesini beklemiyordu; lakin yine de istemediği düşüncesi, onu rahatsız etmeye başladı.

"Aaron'u dövdün bu gece, değil mi?"

"Sen nereden biliyorsun?" dedi, göremediği halde ayın parlak ışığına bakan Hüma'ya. Gözleri büyümüştü ve ellerini istemsizce kafesin altın parmaklıklarına sarmıştı Sencer. Yine de bu kadar dikkatli bir şekilde Hüma'ya uzaktan bakmasına rağmen onun acı tebessümünü göremedi Sencer.

"Sadece mantıklı bir tahmin. Çünkü Aaron'a bağıran sendin. Abim seni, ona zarar vermemen için uyardı ki bu da kendini kontrol etmekte zorlandığını gösterir ve geldiğin anda hızlı hızlı nefes alışverişinden ilk bu tahmini yürüttüm. Adrenalini hissedebiliyorum Sencer. Bütün bu olaylardan sonra, muhtemelen Şemseddin Hoca sana benimle evlenmeni söylemiştir. Sırf beni Aaron'dan veya bir başkasından koruman için demiştir bunu."

Hüma'nın bu nokta atışı tespitlerine ve keskin zekâsına hayran kaldı Sencer. Onun acısını da hissetti aynı zamanda. Korunmaya muhtaç sıfatına girmek istemediği belliydi lakin Sencer onu korunmaya muhtaç olduğu için değil yüreği onu korumak istediği için himayesi altına almak istiyordu.

"Sırf bunlar sebep değil." diyerek tok sesiyle cevap verdi bu yüzden Sencer. Baskın ve kendinden emin bir şekilde konuşmuştu ki, Hüma'nın zayıf savunması kırılsın. Uyuyan hizmetçileri istemsizce kontrol etti ve Hüma'ya döndü Sencer.

"Sana içimde susturamadığım duygularım var. Hayranlık diye adlandırdığım için isyan ediyorlar. Bu en büyük sebebim," demek istedi. Yine de diyemedi çünkü kızın kendisinden daha çok çekinmesinden korkuyordu. Yoksa Sencer duygularını gizlemeyi tercih eden birisi asla olmazdı. Bu yüzden, kendisini zorlayarak gizemli kalmayı tercih etti.

"Sencer."dedi Hüma. Derin ve kalbinin sızını hissettiren bir nefes alıp verdiğini işitti Sencer.

"Efendim Gül Güzeli!" dedi Sencer içindeki sevgiyi yine susturamayarak. Adını Hüma'nın sesinden duymak, onun için o kadar güzel bir duyguydu ki Pençe, resmen kafesin

dibindeki bir kediye dönüşüyordu.

"Bana Gül Güzeli deme. Sana uygun değil demedim mi?" diyerek tekrar onu uyardığında Hüma, "Adını söylüyorum sadece Gül Güzeli." diyerek sözünde ısrarcı oldu Sencer, fakat bu seferki istemsizce oluşan küçücük tebessümünü yakaladı Hüma'nın ve bir kez daha sıktı demir parmaklıkları bu gülüşün manzarasını doya doya seyredebilmek için. Sonra gözlerini sımsıkı kapattı ve kendini geri çekilmeye zorladı.

"Ben Aaron'un oyuncağıyım, Sencer. Kimse, başka bir adamın tutsağı olan kadını kabul etmez. Korumak istediğin bedenimin her zerresinde, zorla dokunduğu elleri var Aaron'un. Sana temizim desem bile yürekten gelerek asla söyleyemeyeceğim bu yüzden. Sayısını bilmediğim kadar adam, işkence ederken denek olarak kullandı bedenimi. Ruhumda derin yaralar açtı. Şimdi söyle bana, kimse böyle bir kadını ister mi? Sahiplenemediği birinin sorumluluğunu alır mı?" dedi yaralı yüreği. Sencer, Hüma'nın dökülen kelimelerinde hissetti acısını. İstemsizce gelen ona sarılma isteği yine kollarını sızlattı. Başı eğik, suratı onun acısıyla katılaşmıştı. Ama susmadı Sencer.

"Ben!" dediğinde görmese de, Hüma'nın bedeni titredi. "Benim gözümde, bedenin de ruhun da bir bebek kadar temizdir. Yaraların benim için güçlülüğün nişaneleridir. Ben böyle bir kadının annem olmasını isterdim. Böyle bir kadının da çocuğumun annesi olması tek temennim olur, Gül Güzeli. Seninle korunmaya muhtaç olduğun için evlenmem tek sebep olsaydı..."

Sustu Sencer. Dilinin ucuna gelenleri, neredeyse ağzından kaçırıyordu. Derin bir iç çekti. Sinirlendiği için volta atmaya başlamıştı kısa koridorda. Çenesindeki iki uçlu kılıca benzeyen yarası soluk ay ışığında bilenmişti." Sadece gözümde temiz, değerli, namuslu bir kadınsın ve rızan olursa seninle evlenmek istiyorum."

Hüma'ya bakmamak için zor tuttu kendini. Sabretti, söylemek istemedi lakin açık sözlülüğü cidden başına belaydı ve dedi ki "Ve olursa seninle gerçek, ömürlük bir evlilik olsun isterim, Gül Güzeli."

Sonra, daha fazla kendisini kontrol edemeyeceğini bildiği için kafesi terk etti. Arkasında, yüreğini yangın yerine çevirdiği Hüma'nın nasıl duygular içerisinde olduğunu bilmeden, niye bu evliliğe sessiz kalıp kalbinin hızla atışını susturamadığı için ağlayarak sessiz sessiz Rabbine derdini niyaz ettiğini duymadan çekip gitti. İşitemediği en büyük itiraf ise; "Rabbim! Bir zamanlar beni ona yar et diye dua ettiğim adamı bana imtihan etme!" oldu.

Sencer odasına giderken ilk defa mutluydu çünkü onun hislerine uyum sağlamış ve rahatça iletişim kurabilmişti Gül Güzeli'yle. Gülümseyerek odaya ayak bastığında yatağının üzerinde laptopuyla oturan Envar'ı bulunca şaşırdı Sencer.

"Güzel sırıtış." dedi Envar kapı açıldığı an ona dönerek.

"Güzel oturuş." diyerek cevapladı onu Sencer.

Envar yatağın başlığına yaslanmış, ayaklarını uzatıp birbirinin üstüne atmış ve üzerine laptopunu koymuştu. Gözlüklerin üzerinden ona bakarken, "Kardeşime ilgin var." diyerek pat diye konuya girdi Envar. Sencer gözlerini kısmakla yetindi ve "Abi-kardeş müneccim misiniz?" diyerek iğneledi onu. Sorusuna üstü kapalı da olsa olumlu bir cevap vermişti ama.

Ona doğru yürürken Envar, laptopuna çevirdi başını ve "Nasıl fark edemedim? Bir de Şemseddin Hoca bana teklifte bulunurken sana resmen kardeşimi zorla verdirtiyormuş gibi hissederek ne kadar büyük bir vicdan azabı çektim." diyerek Envar da açık açık hislerini dile getirdi.

Kapalı kart oynamak onların tarzı değildi. Envar'ın ses tonundaki saklanmaya çalışılan sevinç, Sencer'in gözünden kaçmamıştı ama. Sencer utanmasa bile bu konu hakkında konuşmamayı tercih etti ve eğilip laptopa bakarken, "Buraya nasıl geldin bay süper zekâ." dedi. Envar, Sencer'in büyük gövdesi yüzünden laptopta hiçbir şey görememesine rağmen, "On dakika sonra geleceğini söyledim muhafızlara ve on beş dakika sonra-kardeşimle romantik konuşman yüzünden geç kaldın-geldin." Sencer, barda Aaron'u döverkenki görüntüsünü görünce attığı yumruklardan aldığı hazla, bir çocuk haylazlığıyla gülümsedi.

Envar'ın dokundurmalarına cevap vermek yerine, "Sanırım, kendisine yeni bir burun yaptıracak." demekle yetindi.

Aaron'u dövmenin hazzını iliklerine kadar hissediyordu, Sencer. Sadece, adil bir dövüş olmaması sinirini bozuyordu çünkü Aaron sarhoştu. Ama kendisini 'Bir dahaki sefere dövmeden önce kahve yaparım ona.' diyerek teselli ediyordu.

"Adamı hamura çevirmişsin Sencer."

"Doğasında yumuşaklık varsa yapabileceğim bir şey yok, Envar. Ben sadece olması gerektiği şekle getirdim."

Envar, Sencer'in sırtına bakarken gözlerini devirdi. Sencer Aslanşah yaptığıyla övünmeyi seviyordu. "Çabucak kulak memesi kıvamına getirmişsin o halde. Bu arada, benim kamera kayıtlarını silmeme gerek kalmadı, sadece bir kopyasını aldım izlemek için. Bardaki bütün kayıtları dergâh sildi."

Sencer gözlerini ekrandan ayırmadan, "Dergâhın işidir. Ubeydullah da görmüştür kesin. O da hamur yoğurmayı sever." dedi sadece. Aaron'un o gittikten sonra arkasından nasıl küfrettiğini izliyordu şimdi de. Sonra kayıt değişip yerini Hüma'nın yanında durduğu kısma bırakırken, göreceği görüntüyü bildiği için Envar'ın önünden çekildi ve "Hastanede mi şimdi?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Biraz önce temizlikçi tuvalete oturttuğun cesedi buldu ve 'Beni temizleyin' yazısını görünce baygınlık geçirdi. Az önce bir adamın tuvalete doğru ilerlediğini gördüm. Bayılmazsa şayet haber verecektir." dediğinde Sencer esnedi ve Envar gülümsedi.

Bu adam doğuştan strateji uzmanıydı. Kayıtlar temizlenmese bile hiç kimse onun gittiği yeri, nasıl ortaya çıktığını bulmazdı çünkü hep kör noktalarda hareket ediyor, dövüşürken kontrolünü kaybedip gereksiz gürültü çıkarmıyordu. Güçlü bedenini iyi bir şekilde eğitmişti, Sencer. Envar kendisini kontrol edebilen adamın herkesi kontrol edebildiğine inanırdı.

Kısa bir süre gelecekte yapacakları hakkında konuştuktan sonra, çıkmadan önce, "Envar." dedi Sencer.

Envar laptopu göğsüne bastırmış bir şekilde kapının önündeyken ona doğru döndü. "Efendim?"dedi sakin bir şekilde. Sencer yatağın kapıya yakın köşesinde, siyah çarşafın üstünde dirseklerini dizlerine koymuş, çenesindeki yara iziyle yavaşça oynarken, "Senin için zor olduğunu biliyorum. Şemseddin Hoca'nın bir şeyler karıştırdığının da farkındayım fakat bana Hüma hakkında güvenebilirsin. Bir şeyler hissettiğimi ben de kabul ediyorum fakat bir şeyler hissetmeseydim bile ömrümün sonuna kadar senin kardeşin olduğu için, kardeşimiz olduğu için Hüma'yı korurdum." dedi. Sencer net olmayan işi sevmezdi. Envar'ın ondan istemsizce güven talep ettiğinin de farkındaydı. Şemseddin Hoca'nın onu buraya çağırttırmasının altında başka bir şey de yatıyor olmalıydı. Bunun farkındayken Sencer, Envar'ı görmezden gelip aralarında bir güvensizlik oluşmasına izin vermezdi. Nitekim Envar'ın gözlerinden geçen rahatlama ifadesini görüp hafifçe başını salladıktan sonra mahcup bir şekilde odayı terk etmesi üzerine, haklı olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu.

Günü ilk defa huzurla tamamlayan Sencer, yine ilk defa başını daha az yükle yastığına koydu. Dışarıda kıyamet koparken, adalet terazisi doğru yöne doğru eğilmişken, haksıza hakkını vermenin huzurunu yaşıyordu çünkü. Bunu bilerek namaza verdi kendini. Şükretti Rabbine. İlk defa, bu hapishanede bir şeyler yoluna girmeye başlıyordu. İlk defa huzurun sesi ve sabrın selameti sessizliğini bozmuştu. Her secdesinde başarısının tevazusunu gösterdi Sencer. Kibirlenmedi, şükretti Rabbine. Gönlüne düşen aşk ateşini bile, sadece Rabbine niyaz ettiği samimi tebessümüyle anlattı ve "Bu benim imtihanımsa, bana sadece sabretmek düşer Rabbim ama bana bir ödülmüş gibi geliyor." derken yüzündeki tebessüm sadece Rabbiyle paylaştığı sır yüzünden temiz bir sevinç taşıyordu aslında.

"Bana çıktığım bu yolda yoldaş olacaksa eğer, birbirimize bu dünyada da ahirette de en iyi eş olmamızı nasip et." diyerek duasına devam etti Sencer. Sonra, tebessümü buruklaştı. "Kardeşlerimize cehennemi dünyada yaşatıyorlarken bizi senin adaletin kıl, ya Rabbim! Biz uyanırken, onları kör

et ki bu uyanışımızı görmez olsunlar. Kalplerimize cesaret ver! Ver ki yolunda durmadan cihat eden kullarından olalım. Nefsimi zapt edecek kullarından eyle bizi Rabbim! Çünkü nefsimizi yenersek, dünyayı yenmiş oluruz. Bizi bilerek veya bilmeyerek yaptığımız günahlarımızdan dolayı cezalandırma. Rabbim, affeyle bizi!" diyerek, kâh yalvararak kâh en büyük sırdaşı olan Rabbine derdini, mutluluğunu niyaz ederek sabah namazından sonra duasını yaptıktan sonra, kuşluk vakti biraz ezberinden Kuran okudu ve uyudu.

Dışarıda, o uyurken gerçekten de kıyamet koptu. Aaron, hastanede bir gün bile yatmadı. Bir sürü görevliyle birlikte odasına taşınırken Sencer ve Envar'ın birkaç saatlik uykusu yüzünden bundan haberi olmadı. Yalnız Aaron'un küfrederek bağırışına uyandı, Sencer. Öyle bağırıyordu ki, sıçrayarak uyanırken; "Keşke dilini kesseymişim." dedi Sencer.

Az uyumaktan gözaltları mosmordu. Abdest alıp odasından fırlarken normalde sakin olan koridorda bir sürü adamın dolandığını gördü. Aaron'u şımarık bir çocuk gibi babasının tanıdıklarını etrafına toplamış ve sarhoşken dövülmesini anlatırken buldu Sencer.

Çıkmadan önce, ellerine, Envar'ın geçen sefer dışarı çıktığında yaralarını kapatmak için ihtiyacı olur diye verdiği ten rengi kremi sürmüştü.

"Pençe'nin ölmediğini halk duydu." diyordu doktor o girerken. Bu tanıdıkların arasında Esirler Şehri'nin başkanını görünce hiç şaşırmadı Sencer. Elçinin yanındayken bir kere bile onunla karşılaşmamak için yüzünü ezbere biliyordu.

Aaron'un yanında bulunan başkan, sahte bir samimiyetle Aaron'la ilgileniyordu. Sencer o kalabalığın arkasında kalırken Envar çoktan uyanmış ve doktorun yanında yerini almıştı. Sencer'in şaşırdığı durum ise tarafına yapılan küfürler, komplo teorilerine rağmen, hiç çiplerden bahsedilmemiş olmasıydı.

Bu da Aaron'un devletine ihanet edeceğine ve başkanın makamına göz diktiğini gösteriyordu. Başkanın davranışlarından, eski başkanın zengin ve şımarık oğlunu buraya tıkmak için çok uğraştığı sonucunu çıkarıyordu Sencer. Bir

istediğini iki etmiyor ve bu hapishanelerden o da yararlanıyordu. Sencer ve dergâh, bu taht savaşından haberdar değildi lakin artık dergâhın düşmanına karşı kullanacağı bir koz geçmişti. Gün boyunca gidip gelen misafirlerle uğraşmak zorunda kaldılar.

Bir ara Aaron, "Hüma gelsin ve yanımda kalsın." dediğinde, Sencer'e odaklanan bir kişi olsaydı bile onun ellerini yumruk yapmamak için zor tuttuğunu, yüzünde sabitlediği gülümsemenin kırıldığını, tehlikesini ve potansiyelini ortaya çıkardığını görürdü. Aaron'un kaburga kemikleri kırılmış, her yerinde sargısı olup yatağında yatıyor olmasına rağmen, o an tekrar tekrar öldürmek istedi onu Sencer. Aaron'un yüzü tanınmıyordu bile. Bu haldeyken, Sencer'in etkisiz hale getiremediği tek yer Aaron'un diliydi. Biraz daha konuşursa o da devre dışı olacaktı.

Envar Aaron'u, Hüma'nın karşısına bu halde çıkmaması için ikna ederken Sencer'in olası sinir harbinin farkındaydı. Sencer durdurulmasaydı bu sefer öldürecekti Aaron'u. Envar kolundan çekip dışarı çıkardı Sencer'i.

"Kontrolünü kaybedeceksen işimiz zor Sencer." dedi onu bir köşeye çekerek. Sencer'in sinir katsayısı o kadar yükselmişti ki kapalı kapıyı parçalayacakmış gibi bakıyordu. Sonra Envar'a döndü Sencer. Envar onun alev alev yanan bakışlarına gülmemek için zor tuttu kendini. Canını canı gibi koruyan adamı kardeşi bilirdi sadece. Bu adam ise Hüma'yı kalbi gibi koruyordu.

"Envar, fırsatını bul, evlenelim. Ben yakınlarında olmak için bahaneler üretirim. dedi Sencer.

Sencer kıskançlık duygusuna alışkın değildi lakin Aaron iki seferdir bu duygusunu, içindeki canavarı uyandırır gibi uyandırıyor ve dibindeki tehlikeyi görmüyordu. Bu kıskançlık güz yangınıydı. Yok etmeye yeminliydi ateşi.

Envar, onun koluna dostça vurdu. "Tamam, zaten en kısa vakitte olması üzerine konuşmuştuk biz de. Yalnız, Aaron beni yakaladığı bir anda, bu akşam, odasında bir sunum yapılmasını istedi." dedi, Sencer'in dikkatini az da olsa başka bir yöne çekebilmişti. Sencer'in çatık kaşları gevşeyip yerini,

kalıplaşmış tehlikeli, gülümseyişi devraldığında, "Makine kurulum aşamasında, şimdi sadece deney yapıyoruz diyecektik. Eğer makinayı hareket ettirirsek tamamlanmış gibi gözükmeyecek mi? Bütün sahte kablo bağlantılarını laboratuvar düzenine kurduk."

"Her şey iyi olacak, Sencer Bey." dedi Envar ve kafasını karıştırdı Sencer'in. Sonra, Envar başını kapıya doğru çevirdi. Sencer de o yöne doğru çevirince kafasını, doktoru gördü ve niye Envar'ın konuyu kapattığını anladı. Doktor, her zamanki şüpheciliğiyle onları izliyordu. Bu da demek oluyordu ki deneyi en çok irdeleyecek kişi Aaron değil, doktor ve yardakçıları olacaktı.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) buyurmuştu ki; "Savaş hiledir."

Bu yüzden zekâsını kullanarak, stratejik bir şekilde ilerlemesi ve en az hasarla bu büyük savaşı kazanması gerekiyordu. Bu hedefe doğru, Rabbini zikrederek elde ettiği sabırla yürüdü Sencer. Akşama kadar oluşturdukları bir makine, iki denek – Şemseddin Hoca ve Metehan-iki dosya hazırdı. Tüm Hüma Hapishanesi'nin doktorları, mühendisleri toplandı. Envar ile birlikte küçük bir açık verdikleri anda sırayla üzerlerine saldıracak bir sürü tilki vardı karşılarında. Sencer, Envar'ın sinsi gülümseyişini ilk defa o zaman gördü. Sunum sistematik bir göz boyamaydı. Onlar nasıl bütün Müslümanları uyuşturuyorsa, aynı sistemi Sencer ve Envar uyguladı. Zorla getirilen iki denek muhafızların ellerinde çırpınırken ortalığa güzel bir görüntü sundu. Dikiş makinasına benzeyen büyük makine, bağlantılı şeffaf kablolarında aldığı elektriği vahşice sömürüyormuş gibi görünüyordu. Arka tarafında bulunan geniş ekran bilgisayar, Aaron ve doktorlara yansıtılıyor ve bağlantıları gösteriyor, animasyon bir sunumu izlettiriyordu.

"Sencer Bey'in oluşturduğu sistem, kullanılan çiplerin verdiği elektrik şokları sayesinde insan beyninin verilen emirlere itaat etmesi üzerineydi. Biz de bunu geliştirmek üzere deneyler yapıyoruz. Henüz çok büyük bir ilerleme kaydetmemiz mümkün değil. Gizli bir deney olduğu için ge-

rekli makine parçalarını bulmamız da zor oluyor. Bu sadece amatör bir portatif." dedi.

İzleyen mühendislerden birisi Arapça, "Beyne nasıl emir vermeyi düşünüyorsunuz Envar Bey?" derken, Sencer, Şemseddin Hoca ve Metehan'ın yanında duruyordu. Yüzü hissizdi. "Refleksler üzerinde ilerliyoruz Şeref. İnsanın tehlikeye verdiği tepkiyi, düşmanına gösterdiği refleksleri kodluyoruz bu çiplere. Beynin sistemi, aldığı emirlere göre çalışır. Hissettikleri üzerine yani. Biz de ona göremediklerini hissettireceğiz." diyerek Arapça cevap verdi. Sonra olayın bilimsel kısmını açıkladı Envar.

Sencer, bu süreçte sessiz kaldı ve Şemseddin Hoca'nın koluna girip, makinanın yanına doğru götürdü. "Beyler, sorular üzerinde ilerleyeceğimize canlı bir denek üzerinde, deneyimiz hakkında sorular sorun." dedi Sencer. İşte o zaman bütün dikkati üzerine çekti. İnsanlar bu pasif diye bahsedilen adamı incelemeye başladı. Çökük omuzlarına bakmaktan, gözlerinde parıldayan keskin zekâyı fark etmediler. Sesinin yeterince tok çıkmaması, insanlara gösterdiği görünüşü, onları bütün bu sunum gibi aldattı.

Şemseddin Hoca'yı makinanın altına, ensesi makinanın küçük sivri ucuna gelecek şekilde koydu ve boynundan bir kayış geçirerek onu bağladı. Şemseddin Hoca da Metehan da bir önceki gün, bunun üzerine eğitim almıştı.

Envar, "Evet, Sencer Bey'in de dediği gibi, deneye başlayabiliriz." dedi.

Yatağında heyecanlı bir şekilde deneyi izleyen Aaron, kandırılmaya en müsait kişiydi. Çünkü takıntı haline getirdiği bu çipler aklını resmen ele geçirmişti. Sencer ve Envar üzerlerindeki deney kıyafetleri ve gözlükleriyle seyircilere uyarı yaptılar;"Lütfen gözlüklerinizi takın."

Sonra deney başladı ve kablolardaki ışık, gözleri kör etti. Bu süreçte makinanın sivri ucu, sadece iki çizgi bıraktı Şemseddin Hoca'nın ensesinde. Sonra onun yerini Metehan aldı ve aynı işlem onun için de gerçekleşti. Ve son olarak dergâhtan getirttikleri, gizlenmek için kullanılan, on beş dakika sonra kendisini yok etmek üzere tasarlanmış siyah lensler,

Metehan ve Şemseddin Hoca'nın gözlerine yerleştirildi. Sonra, bu iki adam sahneyi tamamen ele geçirdi ve gösterilerin vurucu noktasına başladılar.

"Bize doğru hareket et. Duraksa. Eğil. Savaş pozisyonunu al." Bu şekilde verilen emirlere itaat eden iki denek de, robot gibiydi. Kimse gözlerindeki lensin sahte olduğunu fark etmedi. Herkes ağzı açık bir şekilde denekleri izliyor ve deneyi inceliyorlardı. Sonra Sencer yeterince gösteri sunduktan kanaat getirdi ve "Biriniz seyircilere diğeriniz bana doğru gelin." derken, hissiz bir şekilde hareket eden iki denek de, rollerini çok güzel bir şekilde yaptı. Ama en son darbe vurulmamıştı. Envar gözlerindeki lensin dağıldığı zaman harekete geçeceklerini söylemişti Şemseddin Hoca ve Metehan'a. Metehan seyircilere doğru giderken, insanlar onu izledi. Metehan ise hiç kıpırdamadı ve gözlerindeki lensler parçalanıp yok olurken harekete geçti. Önündeki ilk mühendise saldırdı ve aynı zamanda Şemseddin Hoca da Sencer'e saldırdı.

"Beyin yok etti çipi." derken ortalık karıştı ve muhafızlar zor zapt etti Şemseddin Hoca ve Metehan'ı. Deney bu karmaşa içerisinde, kısa bir açıklama ile sonlandı; "Sistemimizi sadece bu kadar ilerletebildik."

Bu sunum insanları oyalamak için yeterliydi. İnsanlar, bir yandan dehşete düşmüş diğer yandan kafası karışmış bir şekilde Aaron'un odasını terk etmişti. Aaron ise yaralı bir şekilde, yatağında memnun gözüküyordu. "Beni hayal kırıklığına uğratmıyorsunuz." dedi, bu memnuniyetini dile getirerek. Sencer ve Envar ise tebrikleri kabul etmekle yetindi sadece. Daha her şey yeni başlıyordu onlar için. Aşağıda bulunan kardeşlerinin intikamını almak üzere durmadan çabalıyorlardı.

Sencer de Envar da doğru düzgün uyumasa da, bu gece bir ana daha şahitlik edecekti. Bunun için, bu kadar yorgun olmasına rağmen, Sencer oldukça heyecanlıydı.Uyanıklar uyutuldu ve Envar Hüma'yı laboratuvara getirdi . Sencer ise bu süreçte Şemseddin Hoca'yla konuştu: "Bunun geri dönüşü yok, Hocam. Eğer bir oyun dönüyorsa bile söylemek için son dakikalarınız." dedi Şemseddin Hoca'ya.

Metehan'a şahitlik edeceğini açıklayan Şemseddin Hoca ise gülümseyerek Sencer'e döndü. Ayakta duran Sencer, korkutucu görünüyordu.

"Benim oyunum bile sadece senin mutluluğun için olur oğlum. Seni müşkül duruma düşürmem asla. "Şemseddin Hoca, Sencer'e yine açık vermemekte diretmesi üzerine, Sencer pes etti. Hüma laboratuvara girince dünyayı bile unuttu zaten. Masmavi gözlerini görmek istemesine rağmen gözlerini ondan kaçırdı Sencer. Kalbinin hızlanması üzerine dudağının bir kısmı kıvrıldı ve güzel bir gülüş çıkardı ortaya. Gül Güzeli, kalbinin tahribatı olmaya karar vermiş olmalıydı.

Şemseddin Hoca önlerinde bir sandalyede, Hüma ve Sencer ise yan yana iki sandalyeye oturtuldu. Sencer ilk defa Hüma'ya bu kadar yakındı, sıfatına yakışan gül kokusunu duyunca tebessümü arttı. Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve bunun gerçekten gerçekleştiğini idrak etmeyi denedi.

Şemseddin Hoca, "Nikâhınızı ben kıymak istiyorum kızım. Bugün bunun için burada toplandık lakin istemiyorsan, lütfen söyle." dedi. Hüma o zamana kadar sessizdi. Yüzünü görmediği için ne hissettiğini, nasıl olduğunu bilmiyordu Sencer. Ama istemsizce ağzından çıkan olumsuz bir kelimenin ihtimaliyle gerildiğini hissetti.

"Abi, gözlerimdeki ışığı engelleyen lensleri çıkartabilir misin?" deyince şaşırdı Sencer. Envar'a baktığında onun da şaşırdığını gördü. Hüma'nın yanında duran Envar, ona doğru eğildi.

"Abicim, dayanılmaz bir acı çekiyorsun. Emin misin?" dediğinde daha çok şaşkınlığa düştü Sencer. Sencer bu ayrıntıdan habersizdi. Hüma görebiliyor muydu?

Şemseddin Hoca sakince Hüma'yı izliyor, Metehan ise olayı kavrayamamış bir şekilde sakince oturuyordu. Sencer'in sessiz sorularını Hüma cevapladı. "Ölümü arzuladığım, her gün işkence gördüğüm günlerden birinde, gözlerimi kaybettiğim söylendi ve o günden sonra işkence edilmedi bana. Bu öyle normal bir körlük değildi. Işığı, güneşi bana düşman etmişlerdi. Işık görmemi engellediği gibi canımı yakıyordu. Aaron'a göre karanlık bir kafeste kalmam gere-

kiyordu fakat abim bana bu lensleri yaptırttı ve bir âmâ olduğumu kabullendim. Her gün iyileşmek için verilen ilaçları da içiyordum. Birkaç gün önce ilaçlar gelmemeye başladı. Aaron son geldiğinde 'Görebiliyor musun?' diye sordu bana ilk. O zaman hiçbir şey demedim. Bana saldırdı ve gözlerimdeki lensleri çıkarmaya çalıştı. Bir tanesini çıkardı da. Sonra siz geldiniz ve ağlarken açıkta olan gözüm bir an odaklandı. Görebildim." dedi Hüma. Bu arada abisi gözündeki lensleri çıkarmaya yardım ediyordu. Lensler çıktıktan sonra gözlerini kapattı Hüma. Sencer acı çektiğini fark etti. "Geri takın. İyileşmemiş olmalı." dedi o şaşkınlık içerisinde.

Duydukları yüzünden herkes şaşkınlığa düşmüştü. Envar küfrediyordu. "Bilerek kör etmiş seni." derken elindeki lenslere boş boş bakıyordu. Bir yandan da kardeşine yardım etmeye çalışıyordu lakin Hüma onu engelledi ve Sencer'e döndü. Daha parlak gözüken mavinin en güzel tonu gözleriyle onun gözlerine baktı. Sencer dondu. Gözleri zor da olsa odaklanıyordu. Yine de çektiği acıdan dolayı gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

"Bu üç. Bu üçüncü bakış, Sencer." dedi Hüma o gözyaşları içerisinde. Sencer o gözyaşlarını silmemek için bacaklarına batırdı tırnaklarını. Tutuldu kaldı. Hüma sözlerini unutmamıştı ve ona karşılık veriyordu.

Bir an sonra, gözlerini yere indirdi Hüma. Sencer karanlığa düşmüş gibi hissetti. "Ben evleneceğim adamla aramda hiçbir sır olmamasını isterim. Bu yüzden anlattım size. Yine de iyileştikten sonra bile âmâ rolü yapmak istiyorum. Bu, onu benden uzaklaştıracak." dedi Hüma.

Sencer sesini çıkaramazken, Hüma konuşmaya devam etti. "Evlenmeyi kabul edeceğim fakat bir sırrım daha var. Onu şimdi sana söyleyemem. Beni, sırrımla ve anlattıklarımla kabul ederse, ben razıyım." dedi. Ellerini önünde birleştirmiş, gözyaşları ellerinin üzerine damlamasına rağmen sesi hiç titremiyordu.

Sencer ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Buradan onu kaçırmak sonra geri dönmek istiyordu. Aynı zamanda Hüma'yı sımsıkı sarmak ve hiç bırakmamak dürtüsü onu ele

geçirmiş gibiydi. Yine de zapt etti kendini. "Kabul ediyorum. Şimdi tak şu lensleri."dedi hiç düşünmeden. Bin tane sırrı olsa, onu alev alev kavursa bile bu sırlar, yine kabul ederdi Sencer.

Hüma lensleri takmayı reddetti ve "Her genç kız evliliğini görmek ister." dedi acı acı. "Hüma!" dese de, kızsa da ona Envar, kabul etmedi Hüma. Şemseddin Hoca ise bu süreç içerisinde sessizdi. Hatta sakince gülümsüyordu. İstediğine ulaşmanın, olabileceklerin ümidiydi istediği.

"Mehir'i konuşalım ilk." dediği zaman Envar'dan bir defter, kalem istedi. Sencer bu kadar rahat olduğu için Şemseddin Hoca'ya ters ters baktı. Hüma defter gelmeden önce ,"Benim mehrim o kafesten kurtuluşum olacak. Beni Sencer kurtaracak." diyerek daha kimse ağzını açmadan bir emrivaki yaptı. Artık şaşkınlığa bile düşmüyordu kimse. Öylece kalıyorlardı. Şemseddin Hoca bu gruba yine dâhildi.

Sonra sustu Hüma. Sencer'in kalbi bu sözle tekledi ve yavaşça gülümsedi. Ortalık bir anda seşsizleşti. Sencer bu sessizliği yeminiyle mühürledi ve dedi ki; "Ben sana gökyüzünü geri vereceğim Gül Güzeli. Ben senin gökyüzün olacağım. Özgürlüğün, ellerimden olacak inşallah."

10.BÖLÜM: "Kalbin Hazinesi"

Sencer ve Hüma Aslanşah'ın hikayesi, böylece başlamış oldu. Sırlarla çevrelenmiş bir nikâhın ortasında, iki kader birleşip tek bir yolda yürümeye başladı. Birbirlerini her ömürlüğe kabul ettiklerini söylediklerinde, kalpleri aynı anda atmak için ant içti.

Sencer, ömründe ilk defa, onu eşi olarak kabul ettiğini söyleyen Hüma'nın sesini duyduğunda, heyecandan titredi. Heybetinin yanında bu heyecanı, o kadar büyük ve temiz duruyordu ki şahitler bu görüntü karşısında bu geceye şahitlik ettikleri için şükrediyordu.

Sencer, sessizliğini bozmaya başlamış sevgisini sergiledi bir bir güzel bakan gözlere. O bakışları hissetmese de, yaşların sakladığı mavi gözlerde kaybetti kendini. Bu öyle bir maviydi ki denize benzetse, deniz neşeyle dalgalarını kıyıya vururdu. Gökyüzüne benzetse, gökyüzü sevinçle ışıldar ve güneşle bayram ederdi. Ama hiçbiri değildi işte. Mavinin, Hüma tonuydu. Sencer'in kayboluklarıydı. Kayboldu da.

Hissettikleri içerisinde boğuldu. Hüma'nın ona ait olduğunu Şemseddin Hoca'nın son duasından sonra tamamen idrak etti. Eli, Hüma'nın yüzüne gitti usul usul. Hüma'nın bembeyaz, pürüzsüz tenine değdiğinde ise kıyamıyormuşçasına gözyaşlarını sildi teker teker. Bu, ilk dokunuştu.

"Teşekkür ederim, Gül Güzeli," dedi ona. Bana izin verdiğin için, kalbimin ıstırabını dindirdiğin, benim olduğun için.

Hüma, kuş gibi şakıyan kalbine rağmen, sessiz kaldı. Gözyaşları, sırf ışığın vermiş olduğu ıstırap yüzünden değildi. Sevdiği adamın yanındaydı, hiçbir zaman yaklaşamadığı kadar yakınındaydı. Simsiyah gözleri, inanamasa da ona

sevgiyle bakıyordu. Bu, Rabbin mucizesiydi onun için. Sanki rüya görüyordu. Sanki, cehennemin içerisinde bir hayal çukuruna düşmüş gibi hissediyordu. Bakıyordu bu mucizeye, baktıkça ağlıyordu Hüma. Yıllarca uzaktan izlediği sevdiği adam, buradaydı işte. Acısı içerisinde, parıldıyordu.Sevdiği adamın dokunuşuyla titredi. Sözleriyle kilitlendi ve neyin teşekkürü olduğunu bilmeden "Rica ederim." dedi ona.

Sencer'in hep uzaktan izlediği gülüşlerinden birini, ilk defa, sırf onun için sunduğunu gördüğünde ise, gönlü taşıdığı ağırlıkla ezildi. O gülüş, onun mahkûmiyetinin sebebiydi. Şimdi ise, eğer gözleri yine karanlığa dönmezse, mahkûmiyeti içerisinde ölümünün sebebi olacaktı. Kalbinin hızlı atını durduramıyordu çünkü.

Sencer, onun bu sessiz isteğini duymuş gibi sabahtan beri sessiz bir şekilde kız kardeşiyle kendisini izleyen Envar'a döndü ve "Nikâh bittiğine göre, lenslerini tak artık Envar." dedi.

Envar, sessizliğini bozmayarak Hüma'ya döndü ve lenslerini taktı. Sonra, sımsıkı sarıldı kardeşine. "Mutlu olacağını bildiğim için yaptım kardeşim." dedi. Sonra, kardeşinin derin ve şaşkın soluğunu hissederek uzaklaştı ondan.

Sencer, bu sahneyi izleyemedi. Ayağa kalkmış ve Metehan ile Şemseddin Hoca'nın tebriklerini kabul edip sarılıyordu o sırada. Heyecanlıydı. Gülüyordu. Neşesini Şemseddin Hoca'nın imalı bakışlarının bile bozmasına izin vermedi Sencer. Sonra, zamanın tükendiğini bilerek Hüma'yı kalkması için yardım eden Envar'a döndü. Envar'ın Hüma'yı götürmek için niyetlendiğini fark ettiğinde ise Envar'ın önüne geçti ve "Ben götüreyim Envar. Sen Şemseddin Hoca ile Metehan yerine yerleşince, sistemi yeniden çalıştır." dedi.

Bu sözleri, elbette bahaneydi. O odada bulunan Hüma hariç herkes, Sencer'in Hüma ile yalnız kalmak için şimdiden çabalamaya başladığını anlamıştı. Envar'ın gözlüklerinin üstünden, yapmak istediğini anladığını belli eden bakışlarını umursamadı Sencer.

Envar, bir baş sallamasıyla onu onaylayıp, "Haklısın, sen götür Hüma'yı." dedi. Büyük bir sevgiyle şakağından öptü

kardeşini. "Allah rahatlık versin kardeşim."

Abisine kısık sesle, "Sana da abi." diyen Hüma'nın titrediğini, ilk Envar fark etti. Ve ilk defa Sencer'e canını teslim edecek kadar güvendiğini, kardeşine hissettirdi. Hüma'nın elini bırakıp geriye doğru çekildiğinde, kardeşini tamamen Sencer'e teslim etmiş olmuştu çünkü.

Sencer, bu sahneyi sessiz bir beklentiyle izledi. Hüma'nın titrediğini, ondan birkaç adım uzakta olsa bile olsa hissedebiliyordu. Beklenti, onun için çıkışsız labirent gibiydi. Hüma, onun için elleri her iki yanında titreyerek durduğunda, Şemseddin Hoca'nın Hüma'yı da tebrik etmesini sabırla bekledi. Sonra, kısa sürede tükettiği sabrını bir köşeye fırlatarak, Gül Güzeli'nin yanına gitti ve onun eline uzandı. Sert, silah tutmaktan nasırlaşmış avuçlarının arasına beyaz, küçücük eli aldı.

Bu da, ikinci dokunuşuydu Hüma'ya. Hüma, bu dokunuşla ürperince, daha önce de içinden geçirdiği gibi, "Şu koskoca adamı süt dökmüş kediye çevirdin, zafer senin, zafer seni gördüğümden beri senindi." dedi içinden.

Hüma'nın elleri, buz gibiydi. Sencer'in ateş gibi elleriyle buluştuğunda ise, sanki birbirlerini dağladılar. Sencer, laboratuvardan çıkana kadar hiç konuşmadı. Merdivenlerin ortasına kadar Hüma'nın beline yavaşça dokunarak çıkardı. Kafese varmadan önce durdu. Hüma'nın karşısına geçti. Dar merdivenlerde, karşılıklı duruyorlardı. Avucundaki eli daha da sıkarak, "Üşüdün mü Gül Güzeli?" dedi Hüma'ya.

Hüma'nın başı eğikti ve yere, görmeyen gözlerle bakıyordu. "Hayır." dedi Sencer'e. Sencer yine pes etmedi.

"Neden titriyorsun, neden ellerin buz gibi o vakit?" diye sordu Sencer.

"Bilmiyorum, ben de kendimi anlamıyorum." dedi Hüma. Farkında değildi lakin istemsizce Sencer'in elini sıkıyordu. İki ten birbirine ilk kez değiyor olmasına rağmen, farkına varmadan uyum sağlıyordu.

Sencer, neden korktuğunu bilmediği ve çok merak ettiği halde sessiz kaldı. "O halde seni yukarıya çıkaralım."

Tekrar belinden destek verirken Hüma'nın kalp atışlarını Sencer bile hissediyordu. Bu kalp atışlarının onu sevmek üzere hızlanmış olması için dua etti Rabbine. Böylece hislerine karşılık bulabilecekti Sencer. Bu duasını tekrarlayarak ve daha fazla korkutmamak için sadece elini tutmakla yetinerek, yukarı çıkardı Hüma'yı. Onu kafese doğru götürürken, omuzlarındaki yükün fazlalaştığını fark ediyordu. O kafes, eskiden zararsız görünürdü Sencer'e. Fakat şimdi, altından parmaklıkları ona aşılmaz duvarlar gibi geliyordu. İki canı bölüp ayıran cansız bir düşman gibi gözüküyordu Sencer'e. Adımları sırf bu yüzden yavaşlıyor, çıkmadan önce Envar'ın ona vermiş olduğu anahtarı kullanmak istemiyordu.

Sencer, ondan ayrılacağını anlayınca, bu soğuk sessizliğe son verdi. Kafesin kapısının tam önüne geldiklerinde, onu yine durdurdu. "Hüma." dedi Sencer. Yüzündeki güzel tebessümü, onun için taşıyordu.

Gittikçe daha zor olacaktı Hüma'dan ayrılmak. Bu yüzden dilini durduramadı yine; "Ben, dindireceğim bütün acılarını."

Hüma'nın başı, hâlâ yere doğru eğikti. Yavaşça, sesine doğru kaldırdı başını. Gözleri, sanki yerini hissetmiş gibi gözlerine değdi.

"Acılarımı dindirme Sencer. Sadece özgürlüğüme kavuşmama yardım et, emin ol bu kafesten çıktığım zaman ben zaten iyileşeceğim." diyerek cevap verdi ona Hüma. "Ama o zamana kadar, kendi canımı da senin canını da önce Rabbime, sonra sana emanet ediyorum."

Hüma'nın bu sözlerini, sadece onu korumak için evlendiğini düşünerek söylediğini fark etti Sencer. Heyecanlı olduğu belliydi fakat hâlâ bir burukluk vardı Hüma'da. Düşünmeden, ikinci elini de avuçlarına hapsetti ve Hüma'ya doğru eğildi Sencer.

"Seninle sadece seni korumak için, bir zorunluluk sebebiyle evlenmedim. Eğer, sırf bu yüzden seninle evlenmem istenseydi ve ben sana karşı hiçbir şey hissetmeseydim, seni yine canımı verecek kadar korurdum, ama evlenmezdim Gül Güzeli." dedi Sencer. Sencer'in sesi kısılmıştı. Simsiyah göz-

leri Hüma'ya kilitlenmişti. O gözlerde aşk vardı, o gözlere karanlıkta bahar gelmişti.

Samimi sözleri, Hüma'nın bir kez daha ürpermesine sebep oldu fakat sessizliğini korumaya devam etti. Yine de, Sencer onun artık kasılmadığını fark etmişti.

"Hislerimden mi korkuyorsun?" diyerek, daha yeni yeni kendine itiraf etmeye başladığı duygularını, çok belli ettiği için kızı korkuttuğunu düşündü bu sefer de, Sencer. Sonuç olarak evlenmeden önce konuşmaları bir elin parmaklarını geçmezdi. Hüma, onu ilk kez düğününde görmüş olmalıydı. Ya Sencer'i beğenmemişse? Yoksa bu yüzden mi titriyor, ondan korkuyordu Hüma. Ya görünce hoşuna gitmemişse, ya da başka sevdiği varsa? Sencer'i bu sorular, bir bir vurdu. Bu kurnaz şüphe, saniyeler içerisinde, Sencer'in içinde yayılırken, "Hayır," diyerek, keskin bir şekilde sorusunu cevaplayan Hüma, bu şüpheyi resmen kökünden söküp attı Sencer'in kalbinden.

Sencer gülümsedi bu cevap sonrasında. Rahatlamıştı.

"Sana karşı hislerimin nasıl bu kadar hızlı geliştiğini sormayacak mısın? Senden bir beklentim var mı öğrenmek istemeyecek misin?" diyerek sabırsızlığını vurguladı Sencer. Bu sabırsızlık ise ilk tomurcuğunu verdi ve Sencer'in gözleri bayram etti. Hüma'nın yanakları gerildi ilk. Sonra yavaş yavaş dudakları kıvrıldı ve dudaklarının kenarları yavaşça yukarı doğru kalktı. Lenslerin arkasındaki güzel gözleri mavisiyle ışıldadı. Hüma'nın inci gibi dizilmiş dişleri gözüktü ve "Çok sabırsızsın Sencer." dedi.

Sencer de güldü bu haline. Kendini kaybetmişti onun yanında. Gülüşü, aklını çalmıştı.

Kısa ama bu sefer huzurlu bir sessizlik girdi aralarına. Sonra, Hüma bir iç çekişi eşliğinde, "Kafese girmeliyim." dedi Sencer'e istemeye istemeye.

Sencer Hüma'nın bu uyarısından sonra, kendisini Gül Güzel'inden koparmaya çalışarak, "Tamam Gül Güzeli. Seni yatağına götürelim." dedi. Özellikle kafes demekten kaçınmıştı. Bir elini, istemeyerek de olsa Hüma'nın elinden ayırarak, cebindeki anahtarı almak üzere cebine götürdü. Anah-

tarı aldıktan sonra, kafesin kapısına doğru yöneldi ve kapıyı açtı Sencer. Hüma'yı soktu ilk içeri. Sonra kendisi yavaş yavaş yürüdü Hüma'nın arkasından. Yatağının olduğunu tahmin ettiği odaya doğru ilerlerken Hüma onu durdurdu bu sefer. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Sencer önce itiraz etti Hüma'ya. Biraz daha Hüma'yla vakit geçirmek için her şeyi yapardı çünkü. Bunun için çabaladı fakat, "Karşında aciz hissedersem, üzülürüm. Bunu bana lütfen hissettirme. Bu benim sınırım." deyince Hüma, pes etti Sencer.

Ellerini bırakmadan, "İstediğin gibi olsun Gül Güzeli." dedi yenilgisini kabul ettiğini belirterek Hüma'ya. Sonra, sarılma dürtüsüne yenilmemek için, kendini zorlayarak ellerini bıraktı Hüma'nın. Gül kokusu, ondan biraz olsun uzaklaşınca, yüzünü buruşturdu Sencer. Bu, şimdiden bir işkence gibiydi onun için. "Gece ay ışıldasın, senin rüyalarında huzur bulsun, Gül Güzeli."

"Allah rahatlık versin." Hüma, yine kızardı. Sencer'in gitmediğini hissederek yıllardır ezberlediği yolları, tekrar ederek odasına doğru ilerledi. Kapıyı açıp içeri girmeden hemen önce, iki ayağın sessizce hareket ettiğini hissetti.

İçeri girdiğinde ise ıslık sesini duydu ve bilindik olan melodiyi tanıyınca, kapıyı kapatıp sırtını kapıyı yasladıktan sonra, elini çıkmak için çırpınan kalbine bastırıp gülmeye başladı Hüma. Bu adam, bir deliydi. Hüma onun bir deli olduğunu eskiden de biliyordu ama şimdi bu adam, Hüma'nın kalbini çalan bir deliydi ve Hüma'da bu mecnunun kalbini çalmış görünüyordu. Mutluluktan sesli bir şekilde güldü.

Sencer ise aynı mutlulukla İbrahim Tatlıses'in, 'Mavi Mavi' şarkısını ıslıkla çalarak, kafesten çıktı. Aşağıya inerken, "Bu gelen benim yârim." diye bitirdi şarkısını.

Aşağıya inip kapıyı kapattıktan sonra sistemin tekrar çalıştığını, zeminin ışıldamaya başladığını fark etti. Bu da, Envar'ın Hüma ile onu izlediğinin bir göstergesiydi. "Envar." diye mırıldandıktan sonra, kalbinin nakaratını tekrar tekrar söylediği mutluluk şarkısı yüzünden, kızmak aklından bile geçmedi.

O gece Sencer uyurken, Dergâh yeni bir haberle çalkalandı. Hüma ile evlenmeden önce Sencer, mehir olarak Envar'a kendi hesabından istediği kadarını Hüma'ya ait gizli bir hesaba geçirmesini söylemişti.

Dergâh'ta yıllardır biriken, yardım hariç hiç harcamadığı küçük bir serveti vardı Sencer'in. Bundan aktarılan para, Dergâh'ta olay çıkardı. Paranın yatırıldığı hesabı gördüklerinde ise, bu şok bir kat daha arttı. Banka hesabı, 'Hüma Aslanşah' adına açılmıştı çünkü. Bu ismin ulaştığı ilk yer, Ubeydullah oldu. Ubeydullah ise bunu duyduğunda, "Ortalık karışacak."demekten başka hiçbir şey yapmadı.

İçeride ne olduğunu bilmiyordu lakin eğer bu kadın, Sencer'in eşi olmuşsa Hüma Hapishanesi büyük bir düğümü saklıyordu içerisinde. Ve bunu fark etmenin sıkıntısıyla, eline telefonunu alıp bir numarayı tuşladı.

Sencer ertesi sabah, işleri çok olmasına rağmen, her fırsatta kafesin dibinde bitti. Hüma, onun her gelip geçişinde onu hissediyor ve yaptığı her neyse işini bırakıp hafifçe dikleşiyordu. Hizmetçiler olduğu için Sencer konuşmuyordu, fakat dilinin söyleyemediklerini hissettiriyor, geçerken ya kafesin parmaklıklarına vuruyor ya da keskin bakışlarıyla hislerini konuşturuyordu. Sonunda, işlerinin yoğunluğundan Gül Güzeli'ne gidemediğinde ise onu Envar'a sürekli izlettiriyor, arada bir Aaron'u kontrol ediyordu.

Bu arada, Hüma'nın ilaçlarını kontrol etmeye başlamışlardı. Haftada bir gelen ilaçların yenilenmesini bekliyorlardı. Kafese girmeden önce tüm ilaçların listesini alacak, eğer ilaçların arasında Hüma'nın gözlerini kör eden ilacı bulamazlarsa Dergâh için çalışan, lensleri üreten Doktor Nazım'a gidecekti Sencer. Hüma'nın iyileşmesi neye mal olursa olsun, çabalayacak, bu süreçte ise hapishanede çalışmalara devam edeceklerdi. Son toplantının üzerinden birkaç gün geçtiği için, bir toplantı daha yapılacak, sıradaki adım açıklanacaktı. Bunun için uğraş veriyorlardı.

Akşam, yeni karanlığını taşırken gökyüzüne Sencer, işlerinin bir çoğunluğunu hallederek, Hüma'ya gitmeden önce odasına yöneldi. Kapıdan içeri girmeden önce, muhafızla-

rın önünde durdu. Keyfi yerindeydi. Ruh hali muhafızlarla uğraşacak kadar iyiydi. Bunu bilerek, ondan biraz kısa olan muhafıza yaklaştı ve "Her gün odamın önünde durmaktan sıkılmadınız mı? Pençe gelirse, ilk sizi öldürmesinden korkmuyor musunuz?" dedi, önünde duran muhafıza. Muhafız kıpırdamadı ve ona cevap vermedi.

"Ya efsanelerdeki gibi önce bağırsaklarınızı koparark sizi sürüklüyorsa? O zaman ne yapacaksınız?" Muhafız yine kıpırdamadı lakin kahverengi gözlerinde korkunun belirdiğini gördü Sencer. Kendisi de korkuyormuş gibi geri çekildi. "Ya öldürürken dilinizi kesip sizi yedirirse? Bu ne kadar da kötü bir ölüm doğrusu. "Ürperirmiş gibi yaptı. "Benim için katlandığınız bu fedakârlık için size çok teşekkür ederim,"- dedi Sencer. Geriye çekildi ve ellerini yüzüne yakın bir yerde birleştirip yavaşça eğildi. Minnettarlığını ifade ediyordu. Birinci muhafız yerinden kıpırdamadan onun bu hareketini izlerken ikincisinin beti benzi attı .Sencer sırıtarak odasına gitti.

Kapıyı kapattıktan sonra sessiz gülüşü odayı doldurdu ve içeriye yayılan rüzgârı fark etmeden önce, "Hiç değişmeyeceksin kardeşim." diyen tok sesle gülmeyi bıraktı Sencer. Yavaşça başını kaldırdı. Duyduğu ses, onun donmasına sebep olurken camın kenarında oturan kardeşini görmesi üzerine, "Ubeydullah!" ismi, bir şaşkınlık nidası olarak döküldü dilinde.

İki yetim, Dergâh'ın hikâyesi en acıklı iki öksüz adamı, biri şaşkın öbürü ise sert bakışlarla birbirine bakıyordu. "Adımı hatırlayabildiğine sevindim kardeşim. Ben dilindeki tek ismin, Hüma olduğuna oldukça emindim doğrusu. "Ubeydullah, kardeşini bir kez daha iğnelerken, ona özel olarak birazcık gülümsedi ve kardeşine doğru ilerledi.

Sencer hapishaneye geldiğinden beri Hüma Hapishanesi, en tehlikeli komutanların uğrak yeri olmuştu. Üç yılını verdiği bu sistemin birçok açığı vardı. Hüma Hapishanesi sakladığı sırlarıyla gizli, aşırı korumalı görünse de oldukça ele geçirilebilirdi. Sencer, bu basitliğin en büyük sır olduğundan şüpheleniyordu.

11. BÖLÜM: "DİKENİ ZİNCİR"

Sencer'in şükür etme sebeplerinden biri de, her daim nefesini bile paylaştığı Ubeydullah, yani kardeşi olmuştu. Belki kanları bir değildi, lakin gönülleri aynı anne babadan doğmuş gibi bir olmuş, her daim birbirine sımsıkı sarılmıştı. Her ikisinin de anne babalarının olmaması, daha dünyanın acımasız bir yer olduğunun idrakinde değillerken bile, birbirlerine sarılmalarına neden olmuştu. Yaşları dörttü dergâha bırakıldıklarında ve kimsesizlerdi. İkisi de nasıl tanıştıklarını ve nasıl bu kadar yakın olduklarını hatırlamıyorlardı ama hangi anılarının kutusunu açsalar, hep orada birbirlerinin yanında, yan yanalardı.

Sencer'in amcası, nasıl yıllarca kayıpsa, Ubeydullah'ı Dergâh'a bırakan asker babasını da bir daha gören olmamış ve hiçbir bağlantı bulunamamıştı. Dergâh'ın bu iki gizemli çocuğu, özenle büyütülmüş ve dergâhı yuva olarak bilmişlerdi.

Dergâh'ta bulunanlar bile onlara zıt ikizler, kardeşler diye sesleniyordu. Ve onlar da bu lakapların hakkını verip hiçbir zaman ayrılmamışlardı. Sencer Türkiye'den ayrıldıktan yaklaşık bir ay sonra, Ubeydullah da yine onu takip ederek bunu kanıtlamıştı. Aralarındaki birkaç ay sayılmazsa aynı yaştaydılar. İkisi de çok güçlüydü ve ikisi de dergâhta en ünlü iki komutandı. Fakat hayatlarının her yönü benzeyen bu iki adamın karakterleri ve tipleri ise, bu benzerliğin aksine birbirlerinden tamamen zıttı: Sencer ne kadar gülüyorsa, Ubeydullah o kadar sinirliydi. Sencer ne kadar kontrol sahibiyse, Ubeydullah o kadar kontrolsüzdü. Ubeydullah'ı çözebilmiş olan sadece Sencer, Sencer'i çözebilmiş olan ise sadece Ubeydullah'tı bu yüzden. Ubeydullah, sinirli biri değildi as-

lında. Sadece etrafında fazla insan sevmezdi ve Sencer'e göre çarpık bir espri anlayışına sahipti. Bu yüzden, herkesin onu anlamasını beklemiyordu Sencer. Ubeydullah da herkes tarafından çözülmek istemiyordu zaten. O da Sencer'in kolay lokma olmadığını, görünenin altında yatanın çok farklı olduğunu biliyordu. Sencer'in hangi gülüşünde, neyi sakladığını çıkarabilecek kadar onu tanıyordu. Ve o da, Sencer için, çarpık bir espri anlayışının olduğu kanaatindeydi.

Sonuç olarak, bu iki genç adamdan biri gülüşüyle, öbürü ise dengesiz hareketleriyle kendini kamufle etmiş ve hayata karşı birlikte savaşmışlardı.

Kardeşini bir anda karşısında gören Sencer, büyük bir şaşkınlığa düştü Bir diğer yandan ise koruma içgüdüsüyle, onun buraya savunmasız gelmesinden dolayı, hemen endişelendi. Ubeydullah her ne kadar güçlü bir savaşçı olsa da, burası kurt kapanıydı ve karşısındaki adam da kardeşiydi.

"Nasıl geldin buraya?" Sencer şaşkınlığını atarak camın kenarında oturmaya devam eden Ubeydullah'a yöneldi.

"Seni izliyoruz." Ubeydullah sırtını cama dayamış, ayaklarını yere uzatmış, kollarını ise göğsünde kavuşturmuştu. Dudağının bir kenarı ukala bir gülüş için hafifçe kıvrılmıştı. Bu, Ubeydullah'ın samimiyet göstermesinin üst limitlerinden birisiydi. Uzaktan bakan biri, onun düşmanıyla konuştuğunu zannedebilirdi.

"Ubeydullah," diyerek onu uyardı Sencer. Önündeydi şimdi Ubeydullah'ın. O da Ubeydullah'ı taklit ederek, kollarını önünde kavuşturmuştu. Hüma Hapishanesi, şimdi, içerisinde iki büyük tehlikeyi barındırıyordu. "Bunun o kadar kolay olmadığını biliyorsun." dedi Sencer.

Kaşları çatılmıştı. Ubeydullah ona aşağıdan bakarken, yavaşça ayağa kalktı ve aynı boyda olan iki adam, karşı karşıya geldiler. Ubeydullah kumraldı. Saçları koyu balköpüğü rengindeydi. Gözleri zümrüt yeşiliydi. Bu yüzden karşı karşıya duran bu iki adam, gündüz ve gece kadar zıt görünüyorlardı.

Ubeydullah, Sencer'i sinirlendireceğini bildiği için omuz silkti ve "Bir selamını alsaydık önce." dedi.

Sencer, "Sen de buraya gelirken bir destur isteseydin keşke." diyerek hiç gecikmeden cevabını yapıştırdı. Gittikçe daha çok sinirleniyordu Sencer.

Ubeydullah ise bu sinirin potansiyel harbini hiç umursamıyordu. Çünkü hissiz bir şekilde kardeşine bakarken ikisi de kimin kazanacağını adı gibi biliyordu. Sencer, kısa bir süre sert bakışlar attıktan sonra pes edip geri çekildi ve bir adım uzaklaştı Ubeydullah'tan.

Ubeydullah'ın inadını bildiğinden bıkkın bir sesle, "Selamünaleyküm kardeşim. Anlat şimdi,"dedi ona.

Ubeydullah aldığı sonuçtan memnun bir şekilde, kollarını çözüp Sencer'in önünden geçti ve yatağa doğru ilerledi. "Aleykümselâm ve rahmettullah. Evliliğini tebrik etmek için geldim. Bir de, Aaron'u duvarla arkadaş ederken niye beni çağırmadığını sormak için buradayım."

Ubeydullah, her zamanki gibi alaycı konuşuyor, bu tavrını olabildiğince koruyordu. Sencer, bunun altında yatan sebebin Ubeydullah'ın onu merak etmesi olduğunu anladı. Çünkü olayları bilmeden, sadece dışarıdaki gözlemlerle kafası karışmış olmalıydı ve risk alarak Sencer'in odasına gelecek kadar kardeşini merak etmişti.

"Dergâh ne biliyor?" dedi Sencer.

Yatağın başlığına yaslanıp ellerini ensesine koyan Ubeydullah'a döndü. Ubeydullah, "Dışarı çıktığın her seferde izlendin. Aldığınız lenslere kadar her şeyi biliyoruz. Bu arada, yanında biri olduğunu da varsayıyorum?" dedi Ubeydullah.

Sencer onayladı onu kafasını sallayarak. "Anlatırım, sen devam et."dedi.

"Aaron'u görünce, onun bu işte parmağı olduğunu anladık fakat niye risk alarak dövdüğünü anlayamadı Dergâhtakiler. Bende anlayamadım. Çünkü dövüşünü merak uyandırıcıydı. Kontrolünü kolay kolay kaybetmezsin, bilirim seni, ama izlediğim adam, vuruşlarıyla düşmanını öldürmek ister gibiydi. Bir an, Aaron'u öldüreceğini bile düşündüm. "Ubeydullah yine sorar gibi baktı Sencer'e. Sencer yine bir el hareketiyle devam etmesini talep edince, sert sert baktı ona.

Sencer, şimdi olayları açıklamaya başlarsa istediklerini alamazdı. Bu yüzden, susmayı tercih etti.

"Hapishaneye girmeden önce, seni yakalamak için çok uğraştım fakat yetişemedim. Bu yüzden pes edip tek tek öldürdüğün hapishane görevlileriyle, içerdeki sistemi çözmeye çalıştım. Gelen bilgiler yetersizdi ve senin yine delice hareket ettiğini düşünmeye başlamıştım, ta ki düne kadar. Dün, bir şeyler oturdu. Senin garip hareketlerinle, yaptıklarını birleştireceğim bir kilit noktasıydı bu."

Sencer kardeşini dikkatle dinlerken tetikte bir şekilde kapıya yakın duruyordu. Ubeydullah'ın sonunda sadede geldiğini bilerek, "Neymiş bu bağlantı?" dedi.

Sonra, Sencer'in bir şimşek çaktı beyninde, parıldadı gerçek geceyi aydınlatır gibi. Ubeydullah ile aynı anda ve şaşkınlıkla, "Banka!" dedi. Nasıl düşünememişti Sencer bunu? Elbette, bankadan onun evli olduğunu bulacaklardı. Çünkü hesabından Envar para çekmiş ve yeni bir hesap açmıştı. Sencer'in bütün belge, hesap ve kayıtları Dergâh'ta mevcuttu.

"Aferin," dedi Ubeydullah. Küçük bir çocuğu, yaptığı yanlış yüzünden azarlar gibi çıkmıştı sesi.

Sanki olayla hiç ilgilenmiyormuş gibi, pantolonun üzerindeki görünmeyen tozları silkeliyordu. Sencer, patlayacağını biliyordu Ubeydullah'ın. Geldiği andan itibaren, sakinliğini korumasının sebebinin cevaplar almak istemesi olduğunun da farkındaydı. Bu yüzden, bekledi Sencer. Ubeydullah, bir süre gereksizce, olmayan tozu silkelemeye çalıştı. Sonra, durdu, pes etti ve Sencer'e baktı. Bakışları Sencer'i delip geçmek ister gibiydi.

"Ne halt karıştırıyorsun, Allah rızası için?" dedi Ubeydullah.

Bağırmamak için zor tutuyordu kendini. Sonunda, maskesini düşürüp bütün endişelerini Sencer'in önüne serdi. Sencer, sonucunun böyle olacağını bilerek, güldü. Hüma'nın bahsi açılacağı için gülüşüne, Dünya'nın soğuk kışına inat, bahar geldi.

Dili aklının itiraf edemediğini, kalbinin sessiz duygularını kelimelere döktü: "Bir gülün yangını düştü kalbime. Âşık

oldum Ubeydullah." dedi yalın, yalnız ve en duru şekilde.

İkisi de, bu itiraf karşısında sessizliğe düştüler.

Sencer akıllı bir adamdı. Gönlünde yanan ateşi hissediyor ve bunun Rabbinden gelen bir lütuf olduğunun farkına varıyordu. Bu, basit bir hayranlık değildi. Muhabbetle bahsedebilecek, yüreğe zor gelmeyen bir yük, saklı bir sevinçti. Yüce Allah'ın Bakara Suresi, 187.Ayet'te bahsettiği gibi, birbirlerini bürüyen, günahlardan koruyan, dinlendiren ve güzelleştiren bir elbiseydi Hüma Sencer için. Bu cendereden onu kurtarmak, ona bu ülkeyi özgür bir şekilde sunmak istiyordu Sencer. Özgürlüğe adım atarken yeni hayatlarına kanatlarını vererek başlamak istiyordu.

Bir an duraksadı ve daha çok gülümsedi Sencer. İşte, o an anladı bu tarifsiz ateşin ona fısıldadıklarını. Ona, âşık oldun, diyordu kalbi. Yemin ediyordu ömrü boyunca bu yükü taşıyacağına.

Ubeydullah gözünün önünde parmaklıkları şıklattığında uyandı en güzel rüyasından Sencer. Ubeydullah, yataktan kalkmış ve karşısına geçmişti.

Her zamanki gibi kaşları çatıktı; "İyi halt etmişsin," dedi Sencer'e. Kardeşinin yüzündeki ifade, onu şaşırtmıştı. Sencer'i ilk defa böyle görüyordu. Sanki sadece kendisinin dokunabileceği bir hazineye kavuşmuş gibi, gözleri bu hazineyle parıldıyordu. Yüzü çocuksu bir sevinci taşıyordu.

Sencer sırıttı ve "Çok iyi halt ettim." diyerek ona karşılık verdi.

Ubeydullah kafasını sağa sola salladı ve "Sencer, anlatmadıkça sinirimi zıplatıyorsun. Aptal âşıklar gibi konuştukça da; seni bu görevden almaları için üstlerimize gitmeyi düşünüyorum."

Sencer sırıtmaya devam edince, "Bana öyle sırıtarak bakma. Avuçlarımı kaşındırıyorsun." diyerek daha da sinirlendiğini belli etti. Elleri yumruk olmuş ve alnı, sinir kadar endişeyle de kırışmıştı. Kardeşi de hapishanedekiler gibi davranıyordu. Bu yüzden, omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Sencer, sonunda onun endişesini had safhaya getirdiğini fark edip elini omzunun üstüne koydu. Sarıldı Ubeydullah'a, Sencer sarılınca Ubeydullah da sarıldı ona. Çünkü tek ailesi Sencer'di ve içten içe korkuyordu Ubeydullah. Sencer de bunu biliyordu. Ayrıldıklarında, "Otur kardeşim, sana her şeyi anlatacağım." dedi Sencer.

Sencer, en baştan, yaklaşık bir buçuk ay önce yaşanılanlardan itibaren anlatmaya başladı; Hüma, Envar, Şemseddin Hoca, mahkûmlar, Aaron, kurulan tuzaklar... Kısacası hepsinden bahsetti. Ubeydullah, Şemseddin Hoca yaşadığı için büyük bir şaşkınlığa uğramış, Envar'ı anlatınca sadece dinlemekle yetinmişti. Hüma'da ise hiç konuşmamıştı. Arada bir, daha iyi anlamak için Sencer'e soru soruyor ve tatmin edici bir cevap aldığında ise sakinleşiyordu. Böylece saatleri birlikte tükettiler ve kapının girişinde oturmasına rağmen Sencer, kimse onları rahatsız etmedi.

Ubeydullah girdiği andan itibaren ayağında çip olmaması sıkıntı olmamıştı. Bunun sebebini, Envar'ın odasını her ihtimale karşı etkisiz hale getirmiş olmasına bağladı Sencer.

Kelimeleri, yaşadıklarını anlatarak tükettikten sonra, son olarak, "Böylece evlendim. Gülden kaçarken meğer dikeni zincirmiş, hapsoldum Ubeydullah." diyerek tamamladı kısa hikâyesini Sencer.

Yatağın köşesine oturmuş olan Ubeydullah, Sencer anlattıktan sonra, sakinleşse bile endişesinden zerre kaybetmemişti; "Anca senin gibi biri, kafesin içerisinde yaşayan, hapishanenin kurulmasıyla gizli bir bağlantısı olan, aynı zamanda asalak Aaron'un takıntılı olduğu ve bu yüzden kör ettiği kıza âşık olurdu." dedi Ubeydullah.

Kardeşini kendisinden bile daha çok tanırdı. Bu zamana kadar, istemsizce bulundukları işlerde kadınlarla karşılaşmışlardı ve en az kendisi kadar duygusuz olduğuna şahit olmuştu Sencer'in. Basit bir ilgisizlikle konuşurdu ve bakışlarını asla üstlerinde uzun süre tutmazdı. Bu, elçinin yeğeni rolünü yaparken bile böyleydi.

Şimdi, kardeşi âşık oldum diyorsa buna inanırdı Ubeydullah. Çünkü hislerini gizlemeyi bilen adam, hislerinin de

ne olduğunu iyi bilirdi.

Sencer, "Haklısın, dedi ona. Sadece kendisi kafesi içerisindeki güle âşık olur, kırık kanatları olmak isterdi.

Ubeydullah, anladığını ve anlaşıldığını bilerek ayağı kalktı ve burada oturarak endişelenmenin bir faydası olmadığını bilerek, "Yakın bir zamanda, bana bir işaret gönder. Burada bir topluluk oluştuğunda, biz de hazırlanacağız. Esirler Şehri, en büyük savaşına şahit olacak." dedi.

İşin ciddiyetinin ikisi de farkında olarak, birbirlerine bakıyorlardı. Ubeydullah, Sencer'in omzuna, Sencer'in anlattığına göre, bir de küçük kızın yükünün yüklendiğinin farkındaydı. Bu yüzden elinden gelenin fazlasıyla yardımcı olacaktı kardeşine. Eğer kardeşi bir kadını kendisine eş olarak seçtiyse o kadın da onun kardeşiydi ve canı pahasına onu korurdu Ubeydullah.

"Hazır olacağız kardeşim. İnşallah bu sefer hazır olacağız." dedi Sencer. Erkeklere özgü bir şekilde selamlaştılar ve Ubeydullah cama doğru yöneldi.

"Giderken bir kaç muhafız öldürsem sorun olmaz herhalde."dedi Ubeydullah, karanlığa doğru adım atarken.

Sencer camdan biraz uzakta duruyordu.

"Feda olsun sana kardeşim." dedi, Sencer'in dudağının bir yanı hafifçe kalkmıştı. Ubeydullah'ın kirişlerden birine adım atarken hafifçe ayağının kayması üzerine, "Saçlarımı uzatmamı ister misin, Prensim?" diyerek dalga geçti onunla.

Sesleri kısık olsa da birbirlerini duyabiliyorlardı. Ubeydullah, "Yüzünde morluk istiyorsun herhalde." dediğinde ise cama yakınlaşıp biraz eğildi Sencer.

"Yüzümü seviyorum. Sevgili eşim için, onurla taşıyorum." dediğinde sırıtmaya devam ediyordu.

Ubeydullah zorlukla aşağı inerken, "Zevzek." diye mırıldandı.

Sonra, aşağıya inmek için büyük boşluğa atladıktan sonra, ellerini çırptı ve eğilmiş olan Sencer'e baktı. "Kendine dikkat et Sencer. Allah'a emanet ol." dedi Ubeydullah.

Bu, bir uyarıydı. Karanlıkta gözükmeyen yüzü, endişesini saklamıyordu. Fakat Sencer görmese de, bu endişeyi hissetti. "Ederim kardeşim. Sen de Allah'a emanet ol." dedi ve Ubeydullah'ın bir baş selamı verdikten sonra, gözden kaybolmasını sessizce izledi.

Gecenin hafif rüzgârı Sencer'in yüzüne vururken geri çekilip camı kapattı ve yalnızlığın sessizliği içerisinde, ibadet odasına yöneldi.

Odaya girdikten sonra, yatsı namazını kılmak için niyet etti Sencer. Boynundaki bütün yükünü, secdesinde hafifletti.

Sencer, ağır ağır, yükünün farkında olarak yürümüştü namaza. Acziyetini bilerek kapanmıştı secdesine. Lakin o takvayı, huşuyu kalbinde hissettikten sonra, sabır, sırtındaki yükü taşımaya başlamıştı.

Kalbinin sızısının dindiğini hisseden Sencer, son olarak, biraz mahcup bir biçimde fısıldadı; "Bize iki dünyada da güzel bir yuva kurmayı nasip eyle. Dinini en güzel şekilde yaşayabileceğimiz bu şehri esaretinden, bizi ve kalbimizi günahın esaretinden kurtardığın gibi kurtar, Allah'ım! Sen yardım etmezsen başaramayız."

Ve cennetliklerin duasıyla tamamladı duasını Sencer; "Allah'ım! Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim. Hamd âlemlerin Rabbi olan sana mahsustur."

İçeri doğru hafifçe süzülen ışığın oyunlarını izledi bir süre, huzurun bestesi içerisinde.

Bu masum ışık, ona Gül Güzeli'ni hatırlattı. Eğer, Ubeydullah gelmeseydi, Hüma'nın yanına gidecekti Sencer fakat Ubeydullah geldiği için ertelemek zorunda kalmıştı. Sonra da unutmuştu.

Bir an, o karanlığın içerisinde karanlık kadar endişe sardı bedenini. Aaron, bu boşlukta Hüma'nın yanına gitmiş olabilirdi. Ama o zaman, her daim Hüma'yı izlemeye başlamış olan Envar, ona haber verirdi veya hizmetli kızlar, yardım için ellerindeki cihazı kullanabilirlerdi, diyerek teselli etti kendini.

Yine de bu sebepler dindiremedi Sencer'in endişesini. Hızla odasından çıkıp kapıya doğru ilerledi ve şaşkın, kin

dolu bakışları fark etmeden bir ok gibi fırladı odasından.

Hüma'ya, kafesine, sınırlandırılmış özgürlüğüne doğru, hızlı adımlarla ilerledi. Hareketlerinin yaydığı tehlikenin, gücün farkında değildi fakat hızla ilerleyişine, Aaron'un odasından çıkan, Sencer'e sorun oluşturacak yeni işkence mahzenleri müdürü şahitlik etmişti. Sencer'in kim olduğunu bilmeyen bu kadın, Sencer'i fazla umursamamış, Aaron'a yakın olan odasına yerleşmek için gösterilen kapıya doğru ilerlemişti. Fakat daha sonra oldukça umursayacaktı.

Sencer ise, bütün bunlardan habersiz, adım adım dar koridoru geçti ve gecenin ışıltısında bir yıldız gibi parıldayan kafese doğru ilerledi. Kafesin kilitli kapısının önünde durduğunda, odadan çıkalı daha bir dakika bile olmamıştı. Gözleri, gecenin sahiplendiği siyah aslan gibi, hızla beyaz, masum örtüsünü aradı Hüma Kuşu'nun. Sonra, buldu ve tutuldu. Elleri, istemsizce sardı demir parmaklıkları Sencer'in. Ayın bembeyaz ışığının altında, seccadesinin üstünde yatıyordu Hüma.

Işık büyük camdan süzülüp tam da onun üzerine vuruyordu. Sanki gecenin hazinesini bulmuştu, herkesin keşfetmesi için büyük bir güçle parıldatıyordu. Zaten, Sencer de daha önce bundan daha güzel bir hazine görmemişti.

Yine altın kafes, yine altın parmaklıklar, yine nefret edilen engeller; Sencer'in ızdırabının sebebi, bu soğuk demir parçalarından başka hiçbir şey değildi. Bu yüzden, yavaşça çöktü kafesin dibine. Elleri hâlâ kafesin parmaklıklarındaydı. Sanki güç uygulasa, demiri eritecekti. Bu sınırlar kaybolacak, onu bu belanın içinden çekip alabilecekti. Yine de, içi acısa da, hiç gücünü kullanmadı Sencer. Öylece izledi Gül Güzeli'ni.

Uzun bir vakitten sonra ise, Gül Güzeli'nin hafifçe titremesini hissettiği anda zorla kendine gelebildi.

Ve kendine kızarak yerinden fırladı. Hüma'nın üşüyebilme ihtimalini unutmuştu. Hâlbuki o Hüma'yı izlerken terlemişti bile. Hiç düşünmeden, riskli olmasına rağmen, aşağıya laboratuvara inip Envar'ın "bebeğini" uyandırdı.

İçeri girdi ve dönen masanın altında bulunan gizli kutudan anahtarı aldı. Sonra, aynı süratle yukarı çıktı ve ses çıkarmadan yavaşça kapıyı açtı. Yer, onun adımlarıyla yavaş yavaş ışıldıyordu. Sarı ışık, odayı hafifçe aydınlatıyordu. Sencer, Hüma'nın yanına ulaştığında, anahtarı cebine, pençenin yanına koydu.

Sonra, yavaşça eğilmeden önce, uyuyan hizmetlileri kontrol etti. Kimse yerinden kıpırdamıyordu. Uyuduklarından emin olduktan sonra, biraz daha eğilerek yavaşça döndürdü Hüma'yı. Yüzündeki tebessümü gördüğünde o da gülümsedi. Yanağındaki küçük gamze hafifçe çukurlaşmıştı Hüma'nın.

"Melekler mi güldürüyor seni, Gül Güzeli?" dedi, sessizce fısıldayarak.

Sonra, kollarını küçük bedenin altından geçirdi. Hüma, gülüşünü yok edip huysuzlansa da uykusundan uyanmadı. Anlamsızca mırıldandı sadece. Sencer muhtaçmışçasına gülümsedi. Muhtaçtı da. Hüma'yı kucağına aldığında, burnuna gelen gül kokusuyla hafifçe ona doğru eğildi. İstemsizce, bu güzel kokuyu içine çekti.

"Zaten, melekler de benim gibi çok seviyorlardır seni." dedi kulağına doğru fısıldayarak.

Hüma, uyanmadı lakin Sencer'in korunaklı bedenini hissetmiş gibi göğsüne doğru sokuldu ve Sencer'in gülüşünün genişlemesine sebep oldu. Daha çok kendine çekti küçük, korunaksız bedeni Sencer. Sanki kuş taşıyordu kollarında, Hüma Kuşu'nu sarıp sarmalıyordu. O kadar hafifti ki Hüma Sencer için, hareket ederken hissetmedi bile ağırlığını Sencer. Yavaş adımlarla, bu sefer zamanın ne demek olduğunu anlamış ve hiç bitmesini istemeyerek odasına doğru ilerledi Hüma'nın. Yavaş ve düzenli nefesler, tebessümünü korudu. Kollarında tuttuğu naif gül, onu hissetti ve kabullendi. Odaya girdikten sonra, her yeri altınla kaplanmış, loş ışıklı odanın içerisinde bulunan bembeyaz yatağa doğru ilerledi Sencer. Hüma kucağındayken, eğilerek elinden geldiğince yatağın örtüsünü açmaya çalıştı. Sonra, yeterli olduğuna kanaat getirince, Hüma'yı hiç istemese de yatağına bıraktı.

Ellerini sırtından yavaşça çekerken Sencer'in ellerini hisseden Hüma uyandı sıçrayarak; "Bismillah" dedi korkuyla, ne olduğunu anlamaya çalışırken, Sencer, "Şşş, şşş! Korkma, benim. Sencer. Sadece, seccadenin üzerinde üşüyordun, buraya taşıdım seni." dedi.

Hüma kollarında çırpınıp onu duymadı."Benim, Gül Güzeli. Sana asla zarar vermem, zarar verilmesine de izin vermem." Sencer onu sakinleştirmeye çalışıyordu fakat Hüma o kadar çok titriyordu ki, onu duymuyormuş gibi görünüyordu.

Sencer, onu kolları arasına aldı ve göğsüne bastırdı. "Geçti, geçti." diyerek sürekli telkin ediyordu Hüma'yı. Kalpleri göğüs kafeslerinde aynı hızla atıyor, birbirlerini yatıştırmaya çalışıyorlardı. Hüma, kaçtığı kollara sığındı. Sencer, kollarıyla onu sımsıkı sardı. O kadar çok korkmuştu ki Hüma, hızlı hızlı nefesler alıyor ve sımsıkı tutunuyordu Sencer'in omuzlarına.

Sencer, kabuğun altında yatan tarifsiz mavi gözlerde bir an korkuyu görür gibi oldu. Sonra, yine boş boş bakmaya başladıklarını fark etti. Hüma, sanki Sencer'in kollarından çıksa, ölüm ona soğuk tenini değdirecekmiş gibi tutunuyordu Sencer'e. Sencer de bu kısa süreçte dışarıda olası bir tehlikeye rağmen, Hüma'dan ayrılmayı asla aklının ucundan bile geçirmedi. Sımsıkı sardı onu, kokusunu fark ettirmeden içine çeke çeke sarıldı.

Hüma titrerken fısıldadı; "Aaron zannettim." dedi Sencer'e. Hüzünlüydü sesi. Bu iki kelimesinin bir kaderin yönünü belirlediğinin farkında dahi değildi.

Sencer'in nefreti, kini, 'intikam' diyerek tutuşturdular içindeki ölüm ateşini. Sencer, o gün belirledi Aaron'un son nefesinin akıbetini, ölümünün soğuk şeklini. Hüma'yı göğsüne bastırırken, "Ben varım artık. Sana zarar veremez. Rabbimin izniyle, daha güçlüyüz. Buradayım, yanındayım Gül Güzeli." dedi.

Sesi, öfkesine rağmen Hüma'ya karşı sıcacıktı. Hüma'nın sakinleştiğini fark ettiğinde onu yavaşça yatağına yatırdı.

Hüma'nın görmeyen gözleri açıktı ve sanki Sencer'i hissetmiş gibi ona doğru yönelmişti. "Sencer," dedi Hüma, Sencer zorla ellerini çekerken; "Ben göründüğü gibi zayıf veya korkak değilim." diyerek devam etti.

Üzgün görünüyordu. O üzgün görününce Sencer'in içi acıyordu. "Biliyorum," dedi Sencer yalın bir sesle. Hüma yatağında yatarken, "Emin misin?" diye fısıldadı Sencer'e. Sencer gülümsedi ve alnından öpmemek, ürkek Hüma Kuşu'nun kaçışını izlememek için geri çekildi.

"Hüma," dedi Sencer. Hüma'nın, Sencer'in görmek istediği gamzesinde, buz gibi bir boşluk vardı şimdi. Sencer,'sadece rüyalarında mı gülersin?' diyerek yakınmak istedi, fakat susturdu kendini.

Onun yerine; "Bizim imanımız, cesaretimizle kardeştir. Bu zamana kadar omzundaki yükle dolaştın. Şimdi birazını benim taşımamla zayıf görünmezsin asla. Korkmak zaten zayıflık değildir asla. Mühim olan, korktuğun halde cesaret edebilendir. Ben, seni ilk gördüğüm an, korkuyordun Gül Güzeli. Yüzün belli etmese de, örtünün altına sakladığın ellerin titriyordu. Ama kaçmadın. Savaştın. Bu yüzden asla kendini küçümseme. Yanında Allah varsa, onun rızasını kazanmaya çalışıyorsan, her daim güçlüsündür."

Hüma, derin bir nefes aldı ve sakince verdi. "Teşekkür ederim." diyerek mırıldanırken Sencer'in aklı ise hâlâ Hüma'nın gülüşündeydi. Hüma'nın sessizleşmesini yanlış anlayarak ondan bir adım daha uzaklaştı. Korkutmak istemiyordu Hüma Kuşu'nu.

"Rica ederim Gül Güzeli. Şimdi uyu, Allah rahatlık versin." dedikten sonra zorla, odayı terk etti. Odadan dışarı çıktıktan sonra, kapıdan içeri girmek üzere olan hizmetliyi gördü ve duraksadı Sencer. Korkmadı, şaşırmadı, paniğe düşmedi, çünkü hizmetliler Envar'ın sözünü dinliyordu fakat tereddüt etti yine de. Hizmetli ise onu gördüğünde, gülümsedi sadece.

"Hüma'yı gece ibadeti için kaldırmaya geldim. İlk defa uyumuş." diye kısık şekilde mırıldandı hizmetli.

Sencer, bir baş sallamasından sonra yanından geçmeye kalkarken, "Bizler, kimsesizler evinden buraya getirilen hizmetkârlarız efendim. Bizi, diğerleri gibi hipnotize etmediler. Bu yüzden sizi asla ele vermeyiz." diye mırıldandı yine genç kız.

Sencer yüzüne bakmadığı için, kızın tipinin nasıl olduğunu bilmiyordu. Sadece, uzun, siyah saçlarını görüyordu.

"Teşekkür ederim," diyerek minnettarlığını ifade etti Sencer. İçi acımıştı bu kızların haline. Bir gün, bir gün hepsi kurtulacaktı Allah'ın izniyle.

"Biz kimsesizler, sadece birbirimizi anlarız. O yüzden Hüma'yı çoğu kez kurtardık." diyerek, yine mırıldandı genç kadın.

Müslüman olduğunu dile getiremeyeceği, Allah'tan bahsedemeyeceği için "Bende kimsesizim." dedi Sencer.

Sonra, kadının gülüşünü hissetti. Sanki her şeyi biliyordu. "Hayır efendim. Anladığım kadarıyla artık değilsiniz. İki kimsesiz birbirini bulduğunda, artık en güzel yuvaya sahiptir." Kadın başını iki yanına doğru salladı. "Siz, artık kimsesiz değilsiniz." dedi.

Sonra Hüma'nın odasına girdi ve yavaşça kapıyı kapattı. Sencer kafesten ayrılıp hızla kapısını kilitlerken hizmetçinin sözlerinin etkisinden uzun bir süre kurtulamadı. Sabahı zor ettiğinde bile sürekli düşünceler sarmıştı dört bir yanını. Bu gerginlikle, akşam bir toplantı daha yapılacağını bilerek güne sahte gülücüklerle ve insanları çileden çıkarma eğilimiyle başladı.

Ana binanın uyanış rutinini izlemek için Envar'ı görmeden aşağıya indi. Gün, hapishanenin içine keskin ışığıyla giriş yapmıştı. İnsanlar her gün olağan devam eden rutinini uyguluyordu. Tek bir farkla. Bugün, ortada dolanan beyaz saçlı bir kadın vardı ve yanında ise Envar bulunuyordu.

Sencer daha hiçbir işe başlamadan, yüzünde bulunan sahte gülümsemesiyle yanlarına gitti, sırf merakından. Mahzenlerin önündelerdi. Kadın, Envar gibi kırmızı çerçeveli gözlükler takmıştı. Bu gözlükler yukarı doğru sivrilen ya-

pısıyla, garip bir biçimde rahatsız edici bir görüntü sergiliyordu. Kadının gözlerine bakmadı Sencer. Sadece genç olduğunu anlamıştı. Yirmilerinin sonunda gibi gözüküyordu. Saçları boyaydı.

Sencer gelir gelmez ona doğru yönelen kadın ise, beğeniyle süzdü Sencer'i. Bu adam, dün hızla ortalıktan kaybolduğunu gördüğü adamdı. Daha önce, keşke daha dikkatli baksaydım diyebileceği kadar dikkat çekiciydi. Üzerindeki beyaz üniforma bir adama bu kadar yakışabilirdi genç kadına göre. Adamın simsiyah gözleri, keskin hatlı çenesi, çenesinde bulunan iki uzun çizgili yara ve hafif uzun sakallarıyla, alnına karmakarış dökülen siyah saçları, genç kadını mest etmişti. Bakışları insanı delip geçer gibiydi. Gülüşü, delici bir kuvvetle genç kadını çekmişti. Ve 'ben kuvvetliyim' diye bağıran cüssesini, uzaktan da olsa, şimdiden hissedebiliyordu.

"Adel Baruh," diyerek, daha Envar onları tanıştırmadan önce elini uzatan genç kadın, Sencer'den bir cevap alamadı. Fakat bu hoşuna gitti, gülümsedi. Elde edilmesi zor erkek en mest edici varlıktı Adel Baruh'a göre.

Sencer, kadının bakışlarındaki tuhaflığı hissetti. Envar ise Sencer'e, bu kadının yanında sürekli gözlüklerini düzelterek gergin olduğu sinyalini çoktan vermişti bile. "Sencer, bu yeni mahzen müdürümüz Adel. Sencer ise güvenlik sistemi uzmanımızdır." dedi Envar.

Sencer kadından uzaklaşıp Envar'ın yanına geçti ve Envar'a baktı, bu beklenmedik olayın bir açıklamasını bekleyerek. Fakat Envar bakışlarını kaçırdı ondan. Sencer'in rahatsızlığı gittikçe artsa da, bunu ustalıkla gizledi. Ukala tavrını koruyarak, "Neden bu hapishanede sadece kadınlara işkence görevi veriliyor?" dedi.

Küçümsediğini belli etmekten hiç çekinmemişti. Adel, bu küçümsemeyi hissetse de, gözlerini alamadığı adama gülümsedi ve uzun saçlarını hafifçe geriye doğru savurdu.

"Biz kadınlar, erkeklere işkence etmeyi çok severiz." dedikten sonra yüksek volümde bir kahkaha attı ve bir adım yaklaştı Sencer'e. Sencer, yüzünü buruşturmak için büyük bir istek hissediyordu. Buna rağmen, "O zaman işini ehline

teslim etmiş olmalılar." dedikten sonra yanlarından hızlıca uzaklaştı. Arkasından sırtını delen bakışları hissediyor ve bundan tiksiniyordu.

Bu kadını araştırmaları gerekiyordu. Bir müdürün yenilenmesi o kadar kolay değildi. Bunu uzun uzun konuşmuşlardı Envar ile. Sistem, kast gibi ilerliyordu. Belirli bir seviyede olmayanlar bu göreve gelemiyorlardı ve bu hapishanede görev alacak kadar donanımlı olmaları için ciddi bir eğitim almaları gerekiyordu. Hapishanenin görevlileri seviyesinde olanlar ise zaten hapishanede çalışıyordu. Ve bir başka yedekleri mevcut değildi. Bu yüzden, müdürleri öldürmeyi yavaş yavaş yapıyorlardı lakin işler artık eskisi gibi yürüyormuş gibi gözükmüyordu.Ve bu durum Sencer'i oldukça öfkelendirmişti.

12.BÖLÜM: ADALETİN BEKÇİSİ

Sencer'in gülüşü,ölüm meleklerine, yakında alacakları canı haber veriyordu. Yaşadığı gün, öfkenin uykusundan uyanmasına sebep olmuştu. Sencer, içindeki öfkenin kafesinin kapısını ne kadar kapalı tutmaya çalışırsa çalışsın, sonunda elleri bu ateşle yanmış ve kendini kaybetmişti.Sencer bu öfke patlamasını yaşamadan önce, gün içerisinde yeni uyanışları tespit etmeye çalışmış, beyaz saçlı kadının rahatsız edici bakışlarına tahammül etmiş, günlük rutinde, sinirli de olsa, yeni uyananlar için bir liste oluşturmaya başlamıştı.

Başarısızlık hissiyatı, kökünü kalbine saplamaya çalıştığından beri huzursuzdu. Bu moral bozukluğunun sonucunda, günün sonunda, listeye sadece beş kişinin ismini yazabildiğinde ise başarısızlığın onu umutsuzluğa bir köle olarak sattığını şahit olmuştu Sencer.

Tekrar oluşan gruplaşmanın, bilinçlenmeye başlayan bakışlarda öfkenin yer almasıyla kendini belli ettiğinin de farkında varmış, öfkesi gülüşüne sinsice yerleşmişti. Çünkü ilk grubun lideri Samet Fazıl, ikinci grubun lideri Kerim Güzsarı, üçüncü grubun lideri Abdullah Şeref Akın ile görüşmüştü gün boyunca. Ziyaretlerinde hiç gruplaşmalardan bahsetmemişti lakin onlar, konuşmalarında bile bu gruplaşmayı hissettirmiş; sadece kendi tarafında olan mahkûmlar hakkında konuşmuşlardı.

Artık mahzen yüzü göremeyen bu adamlar, aslında, Türkiye ordusunda, büyük görevler almış, yüksek rütbeli askerler, gizli ajanlar, arka planda çalışan politikacılardı. Burada bulunma sebepleri ise gruplaşmış olsalar da, düşman ağacına vurdukları baltaların çok olmasaydı. Hatta onlarla sohbet ederken Sencer'e bu başarılarından bahsetmişler,

övünmüşlerdi.

Bu tür üst rütbedeki adamlar, gittikleri operasyonlarda veya onlara düzenlenen suikastlarda, öldü imajı çizdirilen, sonra derece derece Hüma Hapishanelerinden geçirilen adamlardı.

İlk olarak birinci dereceli hapishanelere götürülürlerdi mahkûm edilen bu Müslümanlar. Bu türdeki Hüma Hapishanesine; "Bedenin işkencesi." diyorlardı. İlk evrenin oluşturulduğu küçük odalı mahzenlerden oluşan bu hapishanelerde, Müslümanlar büyük işkenceler görüyor, vücutlarının pes etmesi üzerine çalışılıyordu, ellerindeki bilgileri öğrenmek için türlü türlü işkencelerden geçiriliyorlardı. Pes eden derece atlıyor, etmeyen ise ölene kadar can çekişiyordu.

İkinci derecedeki hapishaneler; "Ruhun İşkencesi." olarak adlandırılıyordu. Yavaşça, sinsi sinsi psikolojik işkencelerin başlatılma evresiydi bu tür hapishaneler. Burada, Müslümanlara sevdiklerinin ölümünü izletiyor, mahkûmlara, bunu yaptıranların düşman olmadığını, bizzat kendi kardeşlerinin yaptırdığı imajını çiziyorlardı. İzlettikleri görüntüler, bir camın arkasında sergilenen gerçek bir oyun oluyordu. Kiminin eşi, kiminin çocuğu, kimin annesi, babası vahşice bu adamların gözleri önünde katlediliyor, suçu Müslümanlara yıkıyorlardı.

Bu evre de bittikten sonra ise sondan bir önceki evrede, aynı görüşte olan arkadaşlarıyla buluşturuluyor, toplu koğuşlara konuluyorlardı. Burada birbirlerine güvenmeleri ve sadece birbirlerini korumaları için toplu işkencelerden geçiriliyor, haber niyetine, sahte görüntülerle, "Kışkırtma." adlı seanslar uygulanıyordu toplu mahkûmlara. Beyinlerini yıkama çalışması, burada daha net ortaya çıkıyordu.

Son dem, son bölümde, guruplaştırılma işlemi bitince, üst rütbeli askerleri, Esirler Şehri'ne getiriyor, diğerlerini ise daha alt dereceli Hüma Hapishanelerinde eğitiyorlardı.

Sistem hepsinde aynıydı. Hapishanelerin hepsi büyük ülkelerin ücra köşelerinde, her millet için ayrı ayrı kurulmuştu. Bütün hapishaneler birbirlerine ne kadar uzaklıkta olurlarsa olsun, yer altında açılan tünellerle birbirine bağ-

lıydı. Görüntüde eğitim için açılan bu hapishaneler, yabancı medyada sürekli övülüyor, sembolik iyileştirilmiş suçlularla, zirveye taşınıyordu. Ama büyük bir katliamın habercisi olan bu hapishaneler, aslında, görüntüde suçlu diye yakalanan masum Müslümanların arasına büyük ve önemli liderleri gizliyordu. Sonra, eğitimleri bitince vahşileştirilmiş bu adamların arkasına bir ordu veriliyordu. Planları zihniyetleri gibi çürüktü.

"Akşam olduğunda uyanıklarla süreç hakkında bilgi vermek üzere bir kez daha toplantı yapıldı. Hüma Hapishanesinin avlusunda bekleyen küçük topluluk, Hüma'nın elini tutan Sencer Aslanşah'ın yaydığı tehlikenin avluya girdikleri anda farkına varmıştı. Hüma'nın yürümesine yardım eden Sencer farkında olmasa da toplanmış olan topluluğa sahip olduğu alanı belli etmiş ve bu alan ihlal edilirse ödeyecekleri bedeli hissettirmişti.

Sencer, Hüma'yı çok daha iyi olan Şemseddin Hoca'nın yanına bıraktığında, öfke, dumanın kokusunu alıp yavaşça uykusunda mırıldanmıştı. Sonra, toplantı başlayınca, artık yan yana durmayan gruplaşmış topluluğu gören Sencer'in öfkesi, bu keskin duman kokusuyla huzursuzlanmaya başlamıştı.

Bugünkü topluluğun toplantısı daha başlamadan, gerginliğin sebep olduğu büyük bir olay patlak vermişti. Envar, daha ağzını bile açmamışken, sadece bir bakış yüzünden, iki gurubun lideri önce sözlü, sonra fiziksel kavgaya tutuşmuştu.

Sencer, sabır çekti içinden, Rabbine dua etti. Kollarını birbirine kenetlemişti sırf kendini tutmak için. Ama kulağına gelen, "Bir karının açılmasına sebep olduğu hapishane yüzünden mi seninle bir araya geleceğim?" deyip küfür eden ilk grubun liderinin sesi, onun damarına dokundu, gözlerini kapattı, hafifçe başını eğdi ve gülümsedi.

Bu gülüşle, öfke uyanmış ve kükremişti. Envar Sencer'in bu gülüşünü gördü. Sonra kalabalığı yarıp kavgaya doğru ilerleyen Sencer'e bakmaya ihtiyaç bile duymadı.

Sencer, birbirlerini yumruklarıyla yenmeye çalışan iki kocaman adamın yanına gelince, sabah kendilerinden övgüyle bahseden adamları ayırmaya çalışırken aslında onun için neler hissettiğini öğrenmiş oldu.

"Sen de bırak." dedi Samet, Sencer onu itip Kerim'den uzaklaştırınca. Öfkeden burnundan soluyordu o an.

"Ne yaptığınız, kimin adamı olduğunuz belli değil. Lidercilik oynuyorsun da, kim verdi sana bu yetkiyi?" dediğinde, Sencer hâlâ konuşmadı. Samet, yüzüne tükürüklerini saçarak konuşurken sessiz kaldı.

Sadece sabırla ona bakarken, Sencer'in arkasında duran Kerim tekrar küfredince, bu sefer Samet, Kerim'e saldırmasını engellediği için Sencer'e saldırdı.

Saliseler sonra, öfke, Sencer'in ellerini yakarken mahzeninden çıktı.

Sencer, arkasından ona saldıran Kerim'e dirseğini geçirirken o yere yığılmadan önce Samet'in boğazına elini sarıp yukarı kaldırdı. Kısa boylu adam, Sencer tarafından havada asılı bırakılırken, tamamen patladı ve olayları bu raddeye getirdi Sencer'in öfkesi.

Sencer, yere düşmüş olan Kerim'in göğsüne ayağını bastırarak onu yerde sabit tuttu.

Sencer'in sesi, tüm avluda yankılanmadan önce, yenilen iki adamın acıyla çıkardığı sesiyle doldu. Sonra Sencer, Samet'in kulağına doğru eğildi; "Beyler! Buraya sidik yarıştırmaya geldiyseniz, sandığımız gibi, girdiğiniz bataklıktan çıkamamışsınız demektir."

Bağırmıyordu, lakin sesi tüm salonda yankılanıyordu. Sencer'in öfkesiyle büyük bir yarışa girdiğinin kimse farkında değildi. Uzakta, Şemseddin Hoca'ya yalvaran Hüma'yı duymamıştı bile. "Size anlattığımız halde, kendi kurduklarınıza inanmaya devam edecekseniz, sizi uyandırmanın bir manası da yok."

Tepede çırpınan Samet'i kendine üst üste emirler vermesine rağmen indirmeyen Sencer, Samet yüzüne doğru tükürünce kontrolünü tamamen yitirdi ve yere fırlattı Samet'i.

Yüzünü temizlerken adama doğru eğilip uzuvlarını teker teker koparmamak için topluluğa doğru dönüp hırsla bağırdı; "İstediğiniz bu mu? İstediğiniz düşman tepemize çökmüş, bizi parçalamak istiyorken onların istediklerine harfi harfine uymak, ekmeklerine yağ sürmek mi? Sizin otorite savaşınız yüzünden dışarıda kardeşleriniz vahşice katlediliyor. Hem de kim tarafından, bilin bakalım? Sizin gibi uyuşturulmuşlar tarafından, sizin gibiler tarafından!"

Yerde nefes almak için kıvranan Samet hariç, yine yerde yatan, Sencer'in ayağını üzerinden çektiği Kerim bile bu bağırış sonrasında sustu. "Ölüyoruz. Farkına varın artık bunun. Bir savaşın içindeyiz ve sadece biz ölüyoruz. Karşı taraf parmağını bile kıpırdatmadan, birbirimizi öldürüyoruz. Kendinize gelin artık!" dediğinde topluluk, bu gerçeklerle sarsıldı.

Sencer'in öfkesini hissetmiş olan gök gürültüsü, acı çığlıklarıyla geceyi yararken, Üçünücü topluluğun lideri, kalabalığın arasından sıyrılıp yavaşça Sencer'e doğru ilerlemeye başladı. Bu adam, Sencer'in tanıdığı, tecrübeli bir askerdi. Terörün yoğun olduğu bölgede oldukça tanınmıştı. O da diğerleri gibi çatışma süsü verilen bir suikastla kaçırılmıştı.

Adam Sencer'e doğru yürürken ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Yaklaşık 1.85 boyunda, 45 yaşında, siyah saçlarına yeni yeni ak düşmüş, otoriter görünen bu adam, fısıldamaya başlayan gruba yeni malzeme sundu.

Sencer bekledi. Ona karşı mı gelecekti bu adam, yoksa yanında mı olacaktı, şüphe ve merakla izledi. Öfkesini zapt ederken karşıdaki adam, onu şaşırtarak gülümsedi: "Bu ayrılığa bir son verelim." dedi Abdullah Şeref.

Sencer'in öfkesi, işte o an dindi.

Bekleyen topluluğa doğru döndü Abdullah Şeref; "Bundan önceki evrede, beni kendi grubunuzun başına getirdi. Hatırlayın, ne zulümler çektik bunlar yüzünden!" dedi.

Döndüğü topluluk, onaylar şekilde başını salladı. Yaşadıkları acı, yüzlerine yansımıştı. Sencer geri çekildi ve sessiz kaldı. "Gün ayrılık günü değil. Fikirlerimiz yüzünden birbirimizi kırdık, paramparça ettik birliğimizi. Halimiz ortada.

Kardeşlerimiz öldürülüyor, biz burada aciziz. Gün, artık toplanma günüdür. Ben sizin lideriniz olarak birlik olmamızı talep ediyorum."

Sonra, diğer grupların olduğu bölüme döndü. "Şimdi birbirimizle çatışsak dışarıdakilerden ne farkımız kalacak? Siz de ellerinizi uzatın. Birleşelim kardeşlerim." dedi.

Bir sela gibi yankılanan bu birlik çağrısı, gerektiği gibi tepki aldı ve insanlar, kimse onları yönlendirmeden, sanki kalpleri birleşmiş gibi Sencer'e doğru ilerledi. Bu toplulukta ilk yönelen, Metehan olmuştu.

Sencer, insanların ne yaptığını kavrayamadı ilkin. Metehan, önünde durduğunda, "Sencer Aslanşah. Ordundayız ve emirlerini bekliyoruz." Derken istediği bu değildi Sencer'in. Ama ondan çok daha tecrübeli insanların sırayla onun emri altına girmesine engel olamadı.

"Birinin emri altında olmak zorunda değilsiniz. Zamanı geldiğinde aramızdan bir komutan seçeriz." dediğinde Şemseddin Hoca, itiraz etti. "Doğru olan bu evlat." dedi, planının yavaş yavaş ilerlemesinin mutluluğunu yaşarken. Sencer itiraz etme hakkını bu süreçten sonra kaybettiğini anlamıştı.

Kerim ve Samet, Sencer'in önüne gelip direkt itaat etiklerini dile getirmeseler de, geri çekilip itiraz etmediklerini gösterdiler. Sencer, farkında olmadan Samet ve Kerim'i yendikten sonra yaptığı konuşmayla topluluğun güvenini kazanmış ve son nefesine kadar çabalayacağını göstermişti herkese. Hüma'nın çırpınışlarını bile duymamış, herkesin dikkatini çekecek kadar otoritesini ortaya koymuştu Sencer aslında. Güveni, elleri arasına almıştı.

Sonuç olarak, bütün bu olaylarla toplantı saati, gerekilen konuşmalar yapılmadan tükenirken bütün olup biteni sessizce ama büyük bir mutlulukla izleyen Envar, "Yarın tekrar bir toplantı ayarlayabilirim. Yeni bir görüşme olmayacak. Bu süreçte sizden kardeşlerinizi uyandırmak için yeni yöntemler düşünmenizi istiyoruz." diyerek sessizliğini ilk defa bozdu.

Sencer, onun bıyık altından sırıttığının farkındaydı. Envar'a ters bir bakış attı. Envar bu bakışı fark etti ama umursamadı. Sonuç olarak istedikleri gerçekleşiyordu. Sonra, ya-

pılacak olan kutlu müjdeyi duyurdu: "Beyler, avlunun sağ tarafında bir giriş var. Orası hizmetliler bölümü ve on iki odanın hepsinde banyo mevcut. Gidin ve abdest alın. Bugün sabah namazını hep birlikte kılacağız." diyerek en güzel hediyeyi takdim etti Envar onlara.

Koskoca adamlar bu güzel habere çocuk gibi sevindiler. Hızla abdestlerini almak için denilen yere doğru ilerlerken Sencer, tamamen sönmüş olarak bu zamana kadar sessizce bekleyen Hüma'nın yanına doğru ilerledi. Üzerinden kocaman bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Öfkesini tekrar kafesine kilitlemişti.

Hüma'nın yanına vardığında Hüma hissetmiş gibi ona doğru döndü. Sabahtan beri bin kere ölüp ölüp dirilmişti. "İyi misin?"diye sordu ona.

Sencer ise bütün bunlardan habersiz, kendini es geçti, "Sen iyi misin Gül Güzeli?"diye soruya soruyla karşılık verdi. Muhtemelen, ona karşı yapılan ithamları duymuştu Hüma. Bunu hatırlayınca doğal olarak kendisini önemsemedi Sencer.

"Elhamdülillah. Bugüne beni şahit kılan Rabbime sonsuz şükürler olsun. Sonunda karanlık dünyamın tek hayali gerçek oluyor." Elleri önünde birleşmiş, bileklerini sıkıyordu. Hüma'nın bir sıkıntısı olduğunu hemen hissetti Sencer. Sanki zorluyordu kendini bir şeyler dememek için. Ürkekliğini unuttu Sencer. Etrafındaki insanları da unuttu. Ona doğru eğildi.

"Nedir canını sıkan Gül Güzeli? Söyle de beraber yüklenelim derdini."dedi Sencer.

Hüma, Sencer'in ona yaklaşmış olduğunu hissederek kalbinin hızlanmasına engel olamadı. Hüma'dan ses çıkmayınca bir kez daha ısrar etti Sencer. "Hadi, Gül Güzeli. Benim de bir kalbim var ve daha fazla dayanamaz merakından."

"Kavgada zarar gördün mü? Endişelendim çünkü. " Hüma'nın bu itirafı ağzından kırık dökük çıktı. Utanmıştı.

Sencer ise hayran kalmıştı.

"Öldüm," dedi Sencer."Ama vardır eminim devam sende, Gül Güzeli. Var mı?"

Sencer, Hüma'sını sarıp sarmalayıp sevmemek için zor tuttu kendini. Hüma,"Lütfen, merak ettim sadece." dediğinde Sencer onun aslında Şemseddin Hoca'ya neler çektirdiğini bilseydi bu kadar dilini tutmak için hiç çaba göstermezdi. Ama bilmiyordu. Bu yüzden geri çekildi "Ah," dedi içinden. "Ah bilsen içimdeki yangını söndürmek için okyanusu getirirdin de yetmezdi." Daha fazla bakarsa kül olurdu Sencer bu güzellik karşısında. Sonra, kim saklardı küllerini?

"İyiyim, zarar görmedim Gül Güzeli." dedi. Hüma başıyla onu onaylayınca daha fazla ürkütmek istemedi onu Sencer. Aslında, Hüma o hislerini belli ettikçe, güneş gören gonca gibi yavaşça açılıyordu. Ama bunun farkında değildi Sencer.

Elini tuttu Hüma'nın. Şemseddin Hoca imamlık için en öne geçerken en arka safa ilerledi Sencer. Hüma'yı arkasına durdururdu, kendisi onun hemen önüne geçti ve saf durdu namaz için. Cemaatin tek kadın mensubu Hüma'ydı.

Farz için imama uyduklarında Fatiha'dan sonra Şemseddin Hoca'nın dilinden günün anlamını ifade eden Fetih Suresi'nin ilk ayetleri döküldü: "**Doğrusu biz sana apaçık bir fetih ihsân ettik. Böylece Allah senin geçmiş ve gelecek günahını bağışlar. Sana olan nimetini tamamlar ve seni doğru yola iletir. Ve sana Allah, şanlı bir zaferle yardım eder...**"

Hıçkırıklar tutulamadı. Şemseddin Hoca ilk ayetten sonra kendisini kaybetmişti. Ağlıyor, bir yandan da ayetleri okuyordu. Sencer'in gözleri dolarken arkadan gelen sessiz hıçkırıkları duyabiliyordu. Bu ayetler, öyle güzel vaatleri içeriyordu ki hüznün karanlık gibi çöktüğü kalplere umut, güneş gibi doğuyordu. Kalp, Rabbin vaatlerini hak olduğunu biliyor, secde ettiği vakit bir dahaki secdesinde vefat etmek istiyordu. O değerli saniyelerin bitmesini orada bulunan hiç kimse istemedi. Selam verildikten sonra eller semaya açıldı, rahmet dilenildi Rahman'dan. Yardım istenildi Rahim'den.

Gök, bu dualarla karanlığından sıyrılmadan önce parıldadı. Işıldadı ve bir emanet bildi bu duaları. Eller, umutla gözyaşlarıyla ıslanmış yüzlere sürüldü. Sonra, derin bir iç çekişle ayağa kalkıldı, tıpkı dünya gibi geçici olan mahzenlere dönüldü.

Sencer, çöktüğü zeminden kalkmayan Hüma'yı, kendisi kaldırdı. Gözyaşlarını, tek tek sildi, sevdi başparmağıyla Gül Güzelinin yüzünü. Sonra, elini tuttu. Hüma sessizdi. Sadece içindeki yaranın kapanmasını bekliyordu.

Şemseddin Hoca, herkes yavaş yavaş dağılırken Hüma'nın yanında yürüyen Sencer'in yanına ilerledi. Gülümsüyordu. "Böyle bir cemaate imam olmak, hayatımın en büyük şerefiydi." dedi. Sencer de gülümsedi ona. Ama hâlâ aklı Hüma'daydı.

"Rabbim sana daha büyük bir şeref versin."dedi Şemseddin Hoca'ya. İma ettiği, birlik olunduğu gün, o büyük savaştan önce, Şemseddin Hoca'nın namaz kıldırmasıydı." Âmin," dedi Şemseddin Hoca büyük bir hevesle. "Âmin." diyerek içten bir şekilde bir kere daha tekrarladı duasının kabulünü, ne kadar çok istediğini.

Sonra, "Hüma, kızım. Abin seni bıraksın kafese. Ben, Sencer ile bir şey konuşmalıyım."dedi Şemseddin Hoca.

Sencer ne olduğunu anlayamadı. "Tamam, hocam." diyen Hüma'nın hiç sorgulamamasına gülümsedi o an. Envar'a Hüma'yı gönülsüzce teslim ettikten sonra asansörün kenarında bekleyen Şemseddin Hoca'ya dönünce Şemseddin Hoca, onu kolundan tutup yanına doğru çekti.

"Oğlum," dedi. "Senin, yarın kimseye haber vermeden diğer bloğa, Arapların olduğu bölüme gitmeni istiyorum."

"Neden? Niye herkesten gizli, Envar'dan da mı?"

"Evet, orada bulunan Nasih Mansour'a gitmeni istiyorum. Muhtemelen uyanıklardan. Ona benim seni gönderdiğimi söyle." dedi Şemseddin Hoca.

Sencer yukarı çıkarlarken, "Hocam, niye Envar'ın bu işten haberi olmuyor ve nasıl bulacağım ben onu orada gizli gitmeme rağmen?" dedi. Şemseddin Hoca, yine bir işler karıştırıyordu Sencer'e göre.

Şemseddin Hoca gülümsedi. "Benim gibi, ayrı tutuyorlardır onu. Daha sadece bu blokla ilgilendiğiniz için bilmiyorsunuz. Onunla konuşursan sana anlatacaktır, uyanıksa." dedi Şemseddin Hoca.

Onların katına gelince indi. Sencer, "Hocam, hiçbir bilgi vermeden riskli bir iş yapmamı istiyorsunuz. Bu hiç uygun değil." dedi Sencer.

Şemseddin Hoca onu dinlemedi. "Artık değil oğlum, artık her iş tehlikeli olsa da Rabbimin izniyle daha güçlüyüz. Git. Allah'a emanet ol." dedi Şemseddin Hoca. Sonra mahzenine yöneldi.

Sencer, Şemseddin Hoca'nın arkasından sinirle bakarken gittikçe güçlenen Şemseddin Hoca'nın çok fazla şey bildiğine dair hissiyatı onunla birlikte sürüklendi. Sencer uyuyamadı bu yüzden. Hazırlık yaptı istemeye istemeye.

Sonra sevdiği kadının kafesinin önünde buldu kendini yine. Riskli olsa da hiç tereddüt etmeden içeri girdi ve odasına destur istemeden hızla daldı. İçeri girdiğinde Hüma'nın uyuduğunu görünce gülümsedi masumca.

İlerledi.Hüma'nın üstüne düştü gölgesi. Eğildi,yavaşça alnından öpüp boynuna sokuldu, kokusunu içine çekti. Bu bir vedaydı.Ömrü boyunca tehlikeli bir göreve gitmeden önce sevdiği kadınla böyle vedalaşacaktı.

Kafesten çıktından sonra tekrar odasına girip camdan, geçen gün Ubeydullah'ın indiği yerden aşağıdaki araziye giriş yapan Sencer, mutluydu. Bilmediği hedefine doğru, görevden şüpheli ama kendinden emin adımlarla çalışan alarmlardan uzak durup ilerken şakıyan kuşlara selam veriyordu.

Ta ki büyük bir patlamayla zemin sarsılana ve Sencer endişeyle hapishaneye yönelene kadar. Topraktan fışkıran ateşi gören Sencer, sonradan etkisini gösteren patlamanın etkisiyle yere savrulurken kafasını çarptı ve yere düştü. Hüma hapishanesi, günahını kusarmış gibi ilk kez cehennemini dışarıya savurmuş ve kadere yeni bir yön sunmuştu.

13.BÖLÜM: "SERGÜZEŞT TUZAĞI"

Zihnin öldürdüğü hatıraların birisine düşmüştü Sencer. Kafasını vurduktan sonra, saniyeler birbirine savaş ilan etmişken duyabildiği tek ses, hızla alıp verdiği nefesti. Toprak, ona bir yatak olmuştu. Sanki kokusu nefesine bulanmış, onu uyuşturuyordu. Bilinci onu terk etmek için direnirken yaşadığı kaybetme korkusu ve adrenalin ile gözlerinin önünde uçuşan külleri, yavaş çekimde izliyordu.

Risk bölgesinde, patlamanın etkisiyle eğilmiş olan iri ağaçlardan birinin kenarında yatıyordu. Şansına bu ağaç yanmıyordu. İlk bloğun ön kısmında, kara bir bulut yukarıya doğru yavaş yavaş süzülüyordu ve Sencer'e, o ağır çekim saniyeler içerisinde, korkularını izletiyordu. O an, yüreği de bu karanlık kütle ile kaplandı sanki. Sencer, vücudunu kıpırdatmak için Allah'tan yardım diledi. Bu korkuyu güce çevirmek için yerinden kıpırdamaya çalıştı. Bir kaç kere, dirseğinden kuvvet alıp yerinden devinmek için çabaladı fakat güçsüzlüğü yüzünden, toprak, onu tekrar merhametle kucakladı. Yine de vazgeçmedi, tekrar denedi. Ensesindeki ağrının şiddeti çok fazla olmasına rağmen, patlamanın şoku atlatılmadan önce, dirseklerinden maddi, aslen, her şey için, Rabbinden manevi kuvvet alarak ayağa kalkmayı başardı.

Eğilmiş ağaca sırtını dayarken göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Kükürt, duman, yanık ağaç kokuları, ayağa kalkınca yoğunlaşmış, nefes almasını zorlaştırıyordu. Yine de bilinci, ilk ana göre, gittikçe açılıyordu. Gözlerini birkaç kere kırpıştırdı. Küllerin üstüne uçuşmasını engelleyecekmiş gibi elini yüzüne doğru siper etti. Saniyeler hızla akıyor, görüntüler netleşiyor ve patlamanın şiddeti gün yüzüne çıkmaya başlıyordu. Hüma Hapishanesinin ön kısmında gerçekleş-

miş olan patlama, alev almış oksijenin görüntüsünün bir ortaya çıkıp bir yok olmasına sebep oluyordu.

Uzakta, Sencer'in Hüma Hapishanesinin ilk bloğunu görebildiği kısımda, gürültüyle yere düşen, parçalanmış duvar kalıntısı, yanan ağaçlar, burnuna gelen yanık et kokusu, durumun vahimliğini gözler önüne seriyordu.

Sencer'in göğsü sıkıştı korkuyla. Hapishanede binlerce Müslüman vardı, sevdikleri vardı; geleceği vardı, Hüma'sı vardı.

Korku, ansızın ele geçirdi bedenini. Adrenalini tetikledi. Canlanmasına neden oldu. Yaslandığı ağaçtan destek almaksızın ileri doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha, bir adım daha. Bacakları gittikçe hızlandı ve geldiği yere doğru koşmaya başladı, nefesi koyu duman tarafından sekteye uğratılsa da vazgeçmedi. Hedefi belliydi; Hapishaneye girmeliydi, kurtarmalıydı herkesi, canı umurunda değildi, kurtarmalıydı kardeşlerini.

Bu yüzden, başı dönse de, defalarca yere düşme tehlikesi geçirse de, kulenin sağlam kısmından, insanlar ön taraftaki yangınla uğraşırken, kendi odasına tırmandı. Yıllardır vücudunu çalıştırmanın verdiği avantajı kullandı Sencer.

Odasından içeri girdiği anda, iki şeyi fark etti. Birincisi, odasının kapısı daha açılmamıştı. Sencer telaşlı adımlarla o kapıya doğru ilerledi. İkinci fark ettiği ise, kapının önündeki gürültünün, daha kimsenin odasına girecek kadar telaşı atlatamadığını anlatıyor olmasıydı. Yukarı çıktıktan sonra, kendisinin soluklanmasına bile izin vermedi.

Kapıyı bir hışımla açarken, kapı iki kere beyaz duvara vurdu. Koridorda kalabalık koşuştururken, yüzü, berrak bir suyun siyahı kabullenişi gibi endişeyi bir rol olarak kabullendi.

"Neler oluyor böyle?" diyerek, telaşla koridordaki karmaşaya kendini atarken, kimse onu umursamadı bile. Sorusu bu telaş tarafından yutulmuştu. Sencer'in ise hedefi belliydi. Koridorda, efendilerinin odasına doğru koşan görevlilerin, kaçışmaya çalışan, mühendis ve kat müdürlerinin aksine doğrudan kafese yöneldi. Boyunun avantajından yararla-

narak kalabalığı aşarken Hüma hapishanesine giden yolun kapısını açtı. Hüma'yı indirmeye çalışan Envar ve arkasında hizmetliler ile karşılaştı.

Envar'ın yüzü karmaşaya inat, gayet sakindi. Gözlükleri her zamanki gibiydi, saçları ise özenle dağıtılmıştı. Arkasından gelen kızlar ise Envar'ın aksine korkudan birbirine sığınmıştı. Hüma da, abisinin elini sımsıkı tutuyordu.

"Sencer, sonunda. Neredesin sen?" derken Envar, sahte korkusunu direk algıladı Sencer. O an, Hüma'nın yüzünün duyduğu ad ile rahatladığının kimse farkında değildi. Sencer, Envar'ı gördüğü anda Hüma'nın yanında olduğunu anladı. "Çok şükür." dedi.

Envar'ın garip halleri yüzünden duraksadı Sencer. Envar hafifçe gülümsediğinde kaşlarını çattı. Bir şeyler dönüyordu.

Sencer Envar'a yine ne haltlar karıştırdığını soramadan, zemin tekrar büyük bir gürültü ile sallandı. Sencer otomatik olarak Hüma ve Envar'a yönelirken ortalığı Aaron'un bağırışı kapladı. Gözlerinde deli parıltıları vardı Aaron'un. Başındaki dövmeleri, soluk ışıkta, en az morlukları kadar dikkat çekiyordu. Muhafızların birinden destek alıyordu yürürken.

"Kimse, muhafızlar ve güvenlikten sorumlular hariç kimse, aşağıya inmiyor!" derken sanki köşeye sıkışmış olan insanlardan zevk alıyormuş gibi duruyordu. Serbest kolunu sonuna kadar açtı. Korkan kalabalığın ikiye ayrılmasına sebep oldu. Altın muhafızlar iki tarafında yer alırken, "Burada, gerekirse ölmeniz için size hayatınız boyunca kendinizi parçalasanız alamayacağınız parayı ödüyorum ben. İtaat edeceksiniz. Bana, itaat edeceksiniz!" derken başparmağını göğsüne vura vura kendini gösteriyor, korkudan besleniyordu. Soğuk bir gülüş peydahlanmıştı yüzünde Aaron'un. Muhafızlar, silahlarını kaçmaya çalışan müdürlere ve kafesin kapısına, tam da Sencer'lerin olduğu bölüme doğru yönelttiler.

Sencer, Envar ve Hüma'nın önünü tamamen kapattı. Aaron'u gördüğü anda Envar'ın gizlediği şeye merakı, yerini öfke ve kontrole bırakmış, zihninin daha hızlı çalışmaya başlamasına sebep olmuştu. Avını, Aaron'u, izlemeye başladı Sencer. Tehlikenin yüzdesi değiştiği anda, kafasına

sıkmaktan çekinmeyecekti. Ellerini hafif açmış, tetikte bekliyordu. Pençe cebinde, onun için her zamanki gibi hazırdı. Fakat Hüma hazır değildi bu duruma. Sığındığı abisiydi ama sarılmak istediği, korumaya can attığı Sencer'di o an. Çünkü biliyordu ki yine kendisini tehlikenin önüne atmıştı.

Aaron en büyük tehdidin karşısında olduğunu, sessice onu izlediğini bilmeden kahkaha attı. Etrafında kaçmaya çalışan insanlar, silah tehdidi ile yerlerinden kıpırdayamıyordu. Adel ve diğer kadın müdürler, ya ağlıyor, ya da zangır zangır titriyordu. Erkekler de pek farklı değildi kadın müdürlerden.

Bundan zevk alıyordu Aaron. İnsanların titremesinden, korkuyu yaşamalarından, acizliklerinden haz duyuyordu. Kendisini bu şekilde güçlü hissediyordu. Aşağı katta olan patlama için Marcus'tan ilk malumatı almıştı, ilgileniyordu Marcus. Aaron'a bu katta bulunanları kontrol etmesinin, korunması için daha iyi olduğunu söylemişti. Aaron da kendi yöntemiyle ilgileniyordu çalışanları ile.

"Hümaaa! Kuşum, kafesinde yanarak mı öleceksin yoksa?" dedi, Hüma'nın Sencer'in arkasında olduğunu bilmeden. Bir gürültü daha koparken aşağıda, Sencer, Hüma ve Envar'a biraz daha yaklaştı.

"Ben senin kuş kadar beynini sana yedirerek öldüreceğim." diye öfkeyle tısladı Sencer. Bu sırada, Sencer Aaron'un dikkatini çekmeden önce asansör çalıştı ve koridorun ortasında bir boşluk oluştu. Sonra, asansör hasarlı bir şekilde ortada belirdi ve içerisinde doktorun da bulunduğu on iki kişi yukarı çıktı.

Marcus hırsla koridora dalarken Sencer'i gördü ilk. Üstü başı is içerisindeydi. Bir bakış attı ona. Sonra, o telaş içerisinde silah doğrultan muhafızları gördü, duraksadı. Aaron'a baktı ve Aaron'un sırıttığını görünce onun her zamanki gibi zevk peşinde olduğunu anladı.

Ona başıyla selam veren Aaron'a doğru bağırdı; "Delirdin mi be adam? Bir avuç insanla uğraşacağın zaman mı?" dedi.

Envar, Sencer'e: "Doktor, ilk defa doğru konuştu. Ömrümde ilk defa hem de." diyerek tam bu sahneden sonra en güzel tespiti yaptı. Sesinde mizah saklıydı.

O an, işlerin ters değil, aksine tıkırında gittiğini anladı Sencer. Yine bir şeyler gizleniyordu ama en azından lehlerine bir durumdu.

Aaron, "İşlerine dönmelerini söylüyorum Marcus. Bana karşı mı geliyorsun?" dediğinde Marcus'un sessiz, dudaklarını kıpırdatarak söylediği küfrü, "Bence de, bugün çok doğru konuşuyor doktor." diyerek tamamladı Sencer.

Envar onu dürtüp ne söylediğini merak ettiğini belirtse de cevap vermedi ona. Önündeki olayı izlemeye devam etti fakat arkasında bulunan Hüma'nın da oldukça farkındaydı ve farkında olmadan nefeslerini takip ettiğini anladı Sencer. Dikkatini bir yandan Hüma'da ve Envar'da tutarken diğer yandan önündeki karmaşaya odaklanmaya çalışıyordu.

Ortalık, gittikçe karışıyordu.

Marcus geri adım attı Aaron'un otoritesini görünce. Yüzünde oluşan itaatkâr ifade o kadar sahteydi ki; Sencer burun kıvırdı. Rolü, oldukça sahte oynuyordu.

"Elbette gelmiyorum efendim. Fakat beni de anlayın. Hapishanenin ortasında, oldukça büyük bir delik varken sakin kalamıyorum."

Sencer oluşan hasarı duyduğunda gözleri büyüdü ve Envar'a döndü. Hüma'ya doğru eğilmiş olan Envar, Hüma'ya bir şeyler fısıldıyordu. Sencer'i fark edince kafasını kaldırdı.

"Kafandaki hangi tilkiyi saldın yine?" dedi ona.

Hüma, Sencer'in sesini duyunca ona doğru döndü. Sencer, o an Hüma'ya bakarsa, aklında olanları unutacağını bildiğinden Envar'a odaklandı. Envar omuz silkti. "Senden gizli bir iş yapmam. Bu sefer ben yapmadım."

Sencer daha fazlasını merak etse de Aaron bağırınca önüne döndü. "Ne demek delik? Bana her şey kontrolümüz altında demiştin. Sadece dışarıdaki bir patlama, demiştin." dedi Aaron. Marcus'a doğru muhafızın yardımıyla ilerleyen Aaron, ağzından köpükler saça saça bağırıyordu. Etrafında

bulunan seyircilerin gürültüsü gittikçe artmıştı. Çığlık atarak buradan gitmek için Aaron'a bağıran Adel'e döndü Aaron.

"Sus kadın!" diye bağırdı ona.

Muhafızlardan biri Adel'in koluna yapışıp onu geriye doğru çekerken Marcus, "Efendim. Daha önce de bu tip saldırılara uğradık fakat bahçeden ileri gidememiştirler diye düşünüyordum. Sizin gibi yeni uyanmıştım ve hiçbir şeyden haberim yoktu." derken Aaron'un tedbirsizliğini, Marcus'un, patronunu geri zekâlılığını idare etmesini zevkle izliyordu Sencer.

Bu andan itibaren her şeyi unutup yaşadıkları saldırının şiddetini anlayan Aaron, -ateş püskürerek- görevini devralmak için hırsla aşağı indi.

Aaron gidince Sencer, Envar'a dönüp: "Hüma ve kızları yerlerine yerleştir. Sonra, yanına geleceğim. Neler olup bittiğini öğreneceğim." dedi.

Envar, olup biteni az buçuk tahmin ettiğinden Sencer'i onayladı ve dediklerini yapmaya koyuldu.

Sencer ise, sevdiklerinin, Hüma'sının zarar görmediğini gördüğü için rahatlamıştı fakat fark etmediği bir durum vardı; Hüma ona karşı hiç hitapta bulunmamasına içerlemişti. Sencer'in bakışlarından, onu gördüğünde yüzündeki o rahatlama, sevinç ve sevgi ifadelerinden bihaberdi Hüma. Elinde olmadan, sessizce, Sencer'in gidişine kırıldı. Oysa Sencer'in gitmeden önce, son kez, ona attığı kaçamak bakış, kelimelerini zorla tıktığı kafesinde neler sakladığını oldukça iyi belli ediyordu.

Sencer, arkasında sevdiğini bırakarak tekrar yukarı çıkması için asansörü çağırttırdı muhafızlara. Aşağıya inerken ana girişte bulunan kapının dibinde oluşmuş kocaman deliğe şahit oldu gözleri. İnanamadı, parçalanmış zemine şaşkınlıkla baktı. Kapının önü de dâhil, sanki özenle çizilmiş gibi kocaman bir delik açılmıştı hapishanenin ortasına. Deliğin içerisi, yıkılmış zeminin parçalarıyla doluydu. Asansörden indi Sencer. Boşluğu doldurmak, açık vermemek için getirilen tanklara baktı. Bu arada, yangın ekipleri sürekli bir koşuşturma halindeydi. Önünden sedye ile taşınarak götürü-

len, yanmış muhafıza baktı Sencer. Taşınan yaralıların hep muhafız olduğunu da birkaç dakika sonra kesin olarak tespit etti. Bu işin içine yeni bir oyuncunun daha dâhil olduğunu veya ondan saklanılanların bir ürünü olduğunu düşündü bu patlamanın.

Sencer zekiydi. Buraya gönderilirken yönetileceğini tahmin edebiliyordu fakat bu, başka bir seviyeydi. Oyun içinde oyun dönüyordu.

Olayın zarar gören tarafına odaklandı Sencer. Doktor, bir tarafta, gelen kurtarma ekipleriyle konuşurken Aaron başka bir tarafta yeni güvenlik komutanına emirler yağdırıyordu. Sencer, tüm bu karmaşanın içerisinde, sadece sessiz bir izleyici rolünü üstlendi. Ensesinin sızısını hiç umursamıyordu. İzledi, anlamaya çalıştı. Patlayıcının tekniği oldukça usta biri tarafından düzenlenmiş olmalıydı. Milimetrik bir hesaplama yapılmıştı. İçeri giremeyen biri, nasıl olur da bu hesaplamayı yapabilirdi? Sencer, kendisinden, üstünde bulunanlardan, zihninden şüphelenmeye başlamıştı. İnsanların ağzında dolanan lakabı, hiç bu işe bulaşmamışken birden yayılmaya başladı. Bu şüphesinin dahà da artmasına neden oldu. Sencer daha fazla dayanamadı bu duruma.

Aaron, "Kim lan bu Pençe, her yerden mi çıkar!" diye bağırırken terk etti patlama alanını.

Zihni düşüncelerle doluyken Envar'ın yanına gitti ilk. Kapısının önünde durunca "Bebeğim, selam." dedi çatlak kilite. Artık silahlarını çıkarmayacak kadar ona alışan kilit, Şuh bir sesle, "Merhaba Sencer." dedi ona.

Sencer, o an gergin olsa da güldü ve içeri girdi. Sonra gülüşü soldu, tekrar eski haline döndü. Envar'ı bilgisayarına gömülmüş bir şekilde buldu. Etrafında konuşan aletler Envar'ın komutuyla hareket ederken," Arkamızdan bir oyun çeviriyorlar." diyerek Envar'ın dikkatini çekti Sencer.

Envar, başını kaldırmadı bilgisayarından. "Hayır, başrole getirilmene, lider konumuna eriştirilmene uğraşıyorlar." dedi Sencer'e.

Sencer ona doğru ilerledi. Kaşlarını çatmıştı. "Kim onlar? Ben buraya gelirken sen yoktun, Hüma yoktu, Şemsed-

din Hoca ölmüştü. Risk alarak, çabalamak, başarmak için son nefesimi vereceğimi bile bile girdim bu girdaba. Kim onlar?" dedi. Sencer, Envar'ın kolundan tuttu.

Envar başını kaldırıp önce koluna sonra Sencer'e baktı." Anladığım kadarıyla, zihnimizin bize ihanetinden korkuyorlar. Onlar her kim ise. Dergâh ile bağlantılı olduğunu düşünüyorum."dedi.

O da Sencer'in kolundan tuttu ve bilgisayarı yansıtan masaya komut verdi. "Sandalye."dedi ve Sencer'in oturması için bir sandalye çıktı masanın altından. Sencer oturmak istemese de sakinleşmek için sandalyeye kendini bıraktı. Envar'a doğru eğildi.

"Envar gizemli konuşmalarını, tahminleri dinlemek yerine, elindeki bilgileri öğrenmeyi tercih ederim. Bir şey mi saklıyorsun?" dedi Sencer.

Envar gülümsedi.

"Sen ne biliyorsan ben de o kadarını biliyorum. Bugün gizli bilgisayarıma ilk defa kod yollamadığım halde mesaj geldi. Kara kutu içerisindeydi bu kod. Biliyorsun, bu çok gizli anlamına gelir. Virüsleri yüzünden bilgisayarım çökecekti neredeyse. Fakat karşımdaki maili yollayan kişi, bunu açanın sadece ben olduğuma emin olmak için ürettiğim virüslerden birini aleyhime kullanmaya çalışmış olmalı. Patlamadan yaklaşık beş dakika önce çözdüm virüsü. Mail, tüm sistemimi kapattı, ekranımda sadece yazılar belirdi." dedi.

Sencer'in kaşları daha fazla çatıldı bu duruma. Masaya dirseklerini yasladı ve ellerini birleştirerek önünde yumruk yaptı.

"Bu sistem, dergâhın. Tüm dergâh mensuplarına siber savaş ve teknikler üzerine eğitim verilir. Ben de aldım bu eğitimi. Bilgisayarını çökertmişler. Sistemine istediğini yükleyebilirler artık. Bu yöntemi, genelde, bilgisayarı herhangi bir düşmana karşı etkisiz hale getirip sadece bilgisayar sahibine bilgi vermek için kullanırız. Yazı iki dakika içerisinde yok oldu ve mailden hiç kalıntı bulamadın, öyle değil mi?" dedi Sencer. Envar hevesle başını salladı. Topladığı saçlarından lastiğe isyan etmiş tutamlarda onunla beraber hareket

ettiler. Kırmızı gözlüklerini geriye itti ve "Bu yöntemi bana öğretmelisin. Sabahtan beri bilgisayarımı tarıyorum, hiçbir iz bırakmamışlar. Doğrusunu söylemek gerekirse yaptıkları ele geçirme yönteminin çok asil bir görüntüsü vardı."dedi Envar.

Sencer, sabrının son demlerini yaşasa da olumlu anlamda salladı kafasını. Sonra, hâlâ mesajda neler yazdığını anlatmakta isteksiz olan Envar'a "Neler yazıyordu Envar mesajda? Çok sabırlı birisi gibi mi görünüyorum oradan bakılınca?" dedi.

Envar güldü Sencer'in bu haline yine. İşaret parmağını hafifçe çenesine vurmaya başladı düzenli aralıklarla.

"Dur bakayım. Mmm, tam olarak ne demişti. Dur, cümleleri güzelce toparlamalıyım." derken, Sencer'in çileden çıkmasına sayılı saniyeler kalmıştı. Envar, sonra bir anda, çenesine koyduğu parmağını havaya kaldırdı; "Hah, buldum. Diyordu ki mesajda; Kuyunun içerisinde gizli zihninizden sakındıklarımız. Sizi bekliyoruz. Sizin başarınızı izliyoruz. Gün, ateşle daha da aydınlanacak. Yürüdüğünüz yolda yardımcılarınız olacağız. Güneş'in her gün doğmasına az kaldı. Lağımcılardan, Pençe ve Akıl'a."

Envar mesajı iletirken sesini kalınlaştırmış, sanki bir otoritenin emirlerini iletiyormuş izlenimini vermişti. Gülümsüyordu.

"Bana akıl demişler. Çok havalı değil mi? Sanki beynimin büyüdüğünü hissettim." dedi Envar hevesle. Sencer ise mesajı anlamlandırmaya çalışırken onu duymuyordu bile. Lağımcılar, Dergâh'a mensup, Osmanlı'nın ordu sisteminden alınmış bir bölümdü. Yeraltından bir kaleyi çökertmek için sürekli kazan ve gerekirse canlarını feda eden yiğitlerden oluşurdu bu askeri grup, Osmanlı zamanında. Dergâh'ta ise Lağımcılar artık yeraltında sadece toprak bulunmadığı için hem yeraltı dünyası ile savaşırken hem üstte bulunan düşmanı alttan çökertmek için uğraşıyordu.

Bu lakaptan, patlamanın onlar tarafından yapıldığı sonucu çıkardı Sencer. Bu kuyu neydi? Açılan deliği mi kast ediyorlardı? Dergâh hangi yola girdirmek istiyordu Sencer'i?

Neden zihninden sakındıkları vardı?

Sencer'in kafası allak bullak oldu. Hiçbir şey demeden ayağa kalktı ve odadan çıktı. Envar da ayağa kalktı o giderken ve arkasından seslendi; "Hey! Nereye gidiyorsun? Hey, Sencer! Daha şifreyi çözecektik." dese de çabası boşaydı.

Sencer'in bu halini anlamlandırabildiği için bilgisayarına geri döndü Envar.Umudunun artmasıyla Rabbine şükretti ve araştırmasına devam etti. Sencer ise seri adımlarla kafesin önünden geçti ve aşağıya, Şemseddin Hocanın mahzenine gitmek için asansörü kullandı yine.

Hüma'nın ayak seslerini duyduğunun, üzüldüğünün farkında değildi. O an Hüma'nın güvende olması Sencer için en büyük unsurdu çünkü. Bu yüzden, ortalıkta dönen oyun yüzünden, Hüma ile ilgilenmemişti. Mahzene ulaştığında Sencer, kimsenin onun yaptıklarına dikkat etmemesine özen gösterdi. Ortalık hâlâ karışıktı. Kimse mahzenler bölümüyle ilgilenmiyordu zaten. İçeri girdi ve Şemseddin Hoca'yı, yine Kuran dinlerken buldu. Sistemi kapattı Sencer.

Şemseddin Hoca çok sakindi. "Selamünaleyküm, oğlum. Hoş geldin."dedi ona. Sanki patlamayı hiç duymamış gibiydi.

Sencer,"Aleykümselâm ve rahmetullah." dese de başka hiçbir şey söylemedi. Sert yatağa oturdu. Sustu bir süre. Şemseddin Hoca ilgiyle izledi onu. Hareketlerini takip etti, tepkisini ölçmeye çalıştı. Yıllarını verdiği zorluğa rağmen bu küçük çocuğun büyümesini sabırla izlemişti. Şükretti Allah'a bu zamana kadar ona yardım ettiği için. Sencer'in dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini saçlarının içerisine geçirişini seyretti.

"Hocam," dedi Sencer. "Öyle bir oyun döndürüyorsunuz kontrol ediliyormuş gibi hissediyorum kendimi.Ayağımı atacağım yol bulanık artık,göremiyorum. Emin adımlarla ilerlememi engelliyorsunuz.Yaptığım yanlışlar, başkalarının canlarına mal olursa mahvolurum."

Şemseddin Hoca gülümsedi bu çırpınışlarına, özenilesi hassasiyetine. Sencer, beklenilen bir şekilde, erkenden çözmüştü olayı ve ana kaynağına doğru ilerlemişti gizemin, la-

kin her şey o kadar kolay değildi. Sırlar, anlatılabilecek kadar, kelimelere dökülecek kadar basit değildi.

"Evlat," diye başladı söze Şemseddin Hoca. Omzuna dokundu Sencer'in. Sencer başını kaldırıp ona baktı. "Bazen hayatta kendinden bile sakınmak istediğin sırlar olur. Kendine bile güvenemezsin, o sırrın yükünü taşıyıp taşımayacağını bilemezsin. Seni kimse kontrol etmiyor. Sana, her şeyi bilsen, kuracağın plan sunuluyor sadece. Yalnız yüreğinin sesini, aklının yönlendirişini takip et. Bu yola çıkarken amacın sadece burada bulunan Müslümanları toparlamak değildi, öyle değil mi? Amacın, Müslümanların birliğiydi her zamanki gibi. Sen aklına güven, istemesen bile aklından alınabilecekleri takip etmeyi unutma. Belki de her şeyi bilseydin senin kuracağın planı, sadece takip et."

Sencer onu dinlerken, bir kez daha zihniyle ilgili şüpheye düştü.

"Öyle bir konuşuyorsunuz ki hocam, sanki zihnimden anılarım silinmiş, oynanmış gibi." dediğinde, sessiz kaldı Şemseddin Hoca.

"Sadece yürü Sencer. Yolunun sonu, Allah'ın izniyle selamet. Vatanın nasıl canınsa, Müslümanlar da kanındır. Bunun için savaşıyorsun ve bu yolda kaybetsen bile en güzel makam, şehitlik seni bekliyor."

Sencer, başını salladı Şemseddin Hocayı onaylamak için. Şehitlik makamı onun için en büyük hayaldi.

"Nasih Mansour'un yanına gittin mi?" dediğinde Şemseddin Hoca, ensesi sızladı Sencer'in. Bir kez daha eğdi kafasını ağrısı ile. Bu gizem, gerçekten saklı kalması gerekiyorsa, Sencer susacaktı.

"Gidemedim. Patlama oldu." dedi Sencer.

Şemseddin Hoca, "Yarın sabah tekrar dene evlat." dedi Sencer'e. Sencer yine kafasını sallayarak onayladı onu. Sonra ayağa kalktı.

"Patlamayı sormayacak mısınız hocam?" dediğinde, Şemseddin Hoca manidar bir şekilde gülümsedi ve kafasını eğmek ile yetindi.

"Rabbim her daim yanında olsun evlat. Ona emanetsin." dedikten sonra, Kuran dinlemek için kulak memesine dokundu. Söylenecek söz kalmamıştı.

Sencer, "Siz de hocam. Siz de." dedikten sonra mahzenden ayrıldı. Koridor hâlâ boştu. Yavaşça ilerledi. İlk olarak Envar'ın yanına gidip onunla istişare edecek kuyu sırrını çözmeye uğraşacak, Şemseddin Hocanın sakladıkları hakkında ona danışacaktı. Sonra, aşağıdaki araştırmaya katılıp bir ipucu için çabalayacaktı. Bunun için tekrar asansöre bindi Sencer. Yukarı çıktığında karmaşa hiç dinmemişti. Aksine muhafızlar çoğalmıştı.

Sencer asansörden indiği anda, onu gören muhafızlardan biri yanına gelip koluna girerek, "Bizle geliyorsunuz." dedi. İşlerin daha fazla ne kadar kontrolün dışından çıkacağını merak etti Sencer. Korumaya aldı kendisini. Yüzünü bir sırıtış kapladı.

"Hayırdır, özlediniz mi beni?" dediğinde Sencer, dışarı muhafızı olan siyah muhafız ters bir bakış atmakla yetindi ona. Altın koridoru geçip Aaron'un odasına götürdü onu.

Yolda Envar onu görse de kaşlarından birisini kaldırmak ile yetindi. Sencer de hafifçe omuz silkti. Envar ilerlemeye devam etti. Bu, aralarında, önemli bir şeyin olmadığına dair, vücut dilleri ile yaptığı bir konuşmaydı.

Aaron'un odasına gelince kapıyı açıp Sencer'i içeri itekledi muhafız. Sonra, kapıyı üzerine kilitledi. Sencer odaya girdiği an duman altında olmadığını görünce Aaron'un odada olmadığını anladı. Kapının kilit sesini duyduğunda ise gülümsedi. Onun için bu tedbir çok manasızdı.

Bir an odanın ortasında durdu.Sonra tüm şehri gözler önüne seren büyük cama, beyaz koltuklara, büyük kral yatağına doğru ilerledi Sencer. Her zamanki gibi yerde bira şişeleri, türlü türlü uyuşturucular,oraya buraya saçılmış erkek-kadın kıyafetleri bulunuyordu.İçerde yoğun bir şekilde kokan bu kötü alışkanlıkların karışımına karşı, midesi bulanmıyordu. Girdikleri inlerin yarısında bu tip kokulara katlanmak zorunda kalmışlardı zamanında. Sencer, koltuğun üzeri temiz bile olsa oturmayı tercih etmedi. Envar tarafından bu

odalarda kamera olmadığı yönünde teyit almış olsa da, Aaron, başkan için bir tehdit iken risk alamazdı Sencer.

Bir süre bulabildiği temiz bir köşeye oturdu. Hiçbir şeye dokunmadı. Bu sürede güneş tepeyi buldu. Günışığı tüm odayı kapladı. Sonra, sıkılınca ayağa kalktı, merakla eşyaları inceliyormuş görüntüsü verdi kendine. Biraz endişeli ve biraz da meraklı bir zenginlik budalası görüntüsünü çizdi. Yürüdü, duvarda bulunan Hüma kuşuna dokundu. Onlara, gerçekten de hayranlıkla baktı. Sonra, her bir kolona işlenmiş Hüma kuşu motiflerini inceledi bir bir. Yatağın kenarına gelince yatak başlığının hemen yanında bulunan beyaz, Hüma kuşu işlemeli konsolun üzerinde, çerçevenin içerisinde bulunan masmavi gözler dikkatini çekti.

Yavaşça eğildi. Çerçeveyi eline aldı. Elinde iki tane gül ile kadraja bakarak poz vermiş, Gül Güzeli karşısındaydı; daha 16-17 yaşlarında gözüken bu güzellik, bütün dişlerini göstererek gülüyordu. Gözleri ışıl ışıldı. Gökyüzünden bir parçaydı. Sencer, bu gülüşte takılı kaldı. Hiç bir zaman şahit olamadığı bu şahesere, mucizeye uzun uzun baktı. Eli, çerçeveye gitmemek, o gülüşü sevmemek için zor tuttu kendini. Ama sevdiği kadının bir başka adamın yatak odasında bu gülüşüne bakması ve onun elinden hiçbir şeyin gelmiyor olması, kalbinin kıskançlık, kin ve nefret ile dolmasına sebep oldu.

Daha fazlasının da Aaron'un elinde olduğunu biliyordu Sencer. Bu takıntının bütün emareleri tüm hapishanelerde sergileniyordu zaten. Ama niyeydi?

Tam bir çılgınlık yapıp, çerçeveyi parçalayacağı zaman, kapı açıldı ve Sencer bunu değerlendirdi. Çerçeveyi yere fırlattı ve bağırdı. Aaron, bu bağırışla hızla tekrar odadan çıkarken içeriyi muhafızlar doldurdu. Sencer ise arkasını dönmüş titrerken bir yandan da cam kırıklarından kaçınmaya çalışıyordu. Ellerini havaya kaldırdı. "Ben bir şey yapmadım. Pençe, pençe geldi sandım." diye titremeye devam ederken Aaron, muhafızların arasından sıyrıldı.

Kırılan cam parçalarını, Sencer'in kırdığı çerçeveyi görünce bir küfür savurdu ve muhafızlara, "Çıkın." diye bağır-

dı. Sonra Sencer'e doğru ilerlemeye başladı. Sencer'in yanına varınca onu bir kenara savurdu ve cam kırıklarının üzerine eğildi Aaron.

"Kuşum, kuşuma basmışsın." derken cam parçalarının arasında, ikiye katlanmış olan resmi çıkardı. "Gülmeyecek, senin yüzünden gülmeyecek bana." derken, üzerindeki cam parçalarını temizliyordu Aaron. Sonra ezilen resmi düzeltmeye çalıştı. Beceremedi Aaron. Daha da sinirlendi. "Çık dışarı. Çık. Yarın gelirsin, şimdi çık." diye bağırdı Sencer'e. Sencer de bu krizi değerlendirip hızla terk etti odayı. Ne için getirildiğini, Aaron'un onu niçin çıkardığını bilmeden odasına attı kendini.

Envar'ı odasında bulunduğunda, "Bu adamın beyni yerinde sadece sıvı olmalı." dedi Sencer. Envar gülmedi. "Ne istedi senden?" derken yine her zaman ki gibi yanında bilgisayarı vardı. Ama bilgisayar ekranına bakmak yerine Sencer'e bakıyordu. Sencer de gülmüyordu onun gibi. "Bir şey diyemedi. Hüma'nın olduğu resmi kırdım. Çıldırdı. Kovdu, yarın gelmemi istedi.

"Merak ettim..."

"Etme Envar. Süreci hızlandırmaya yönel Envar. Ama merak etme Envar."

Sencer banyoya doğru ilerledi. Envar, "Durduk yere çağırmaz o seni. Vardır bir derdi." dedi Sencer'e.

"Parçalamama az kaldı onu. 'Kuş'um kuş'um' diyerek geziyor ortalıkta. Bu adamın Hüma hakkında sırrını çözmemiz gerekiyor. Yoksa ben onu çözeceğim." dedikten sonra banyoya girdi Sencer. Envar arkasından bakmak ile yetindi.

Sencer'in gerginliğine kat bindiriyorlardı resmen. Normal bir adamın dayanma sınırını çoktan geçmişti Sencer. Yine de kendisini tutuyor, göğüs geriyordu. Bu yüzden anlıyordu onu.

Sencer abdest alıp çıktıktan sonra biraz sakinleşmiş olarak geldi odaya. Namaz kılmaya gittiğinde de seslenmedi ona Envar. Sonra, Sencer'in arkasından Envar da tek başına namaz kıldı. Cemaat yapmamalarının sebebi dışarıda bir sürü muhafızın bulunmasıydı.

İkisi de namaz ile birlikte dinginliğe kavuşmuş olarak oturdular yatağın üstüne. Envar'a olanları anlattığında Sencer, "Tahmin edilebilir bir durum. Şemseddin Hoca bu hapishanede risk odasında tutulsa bile küçümsendi her zaman. Ben ise her daim onun sır küpü olduğunu düşünmüşümdür. Ama sanıyorum ki, bildikleri yüzeysel. Dışarda her ne dönüyorsa, sadece genel hatlarıyla biliyor. Asıl dönen oyun ise bundan sonra parça parça bize aktarılacak." dedi Envar.

Akşama kadar; yeni birleşen mahkûmlar, kuyu, planlar, patlama, Aaron için çalıştı Sencer ile Envar.

Aşağıya inip patlamayı incelemek için görevlendirilenlerin arasına karıştılar. Patlamayla açılan delik, "Kontrollü patlama" denilen patlayıcı yöntemiyle yapılmıştı. Bu patlayıcı, kendisini imha ederken aynı zamanda belirlenen sınıra geldikten sonra etrafını bir kalkan ile kaplıyor ve içinde bir kez daha patlayarak sönüyordu. Molozlar yavaş yavaş çukurun içerisinden çıkarılırken inşaat mühendisleri, araştırmacılar, ajanlar, istihbarat ekipleri, siyasetçiler akın ediyordu hapishaneye.

Onlarla ilgilenen ise her zaman ki gibi Marcus, yani doktordu. Doktor bir o yana bir bu yana koştururken Sencer ile Envar'ın bile farkında değildi. Görevliler onun için koşuşturuyor, açığın bir an önce kapanması için çabalıyordu. Sencer çukuru incelerken kuyuyu andırdığını, araştırmalar sürecinde molozlar kalktıkça fark etti. Envar'a bunu söylediğinde Envar onayladı onu. Akşam, işçiler paydos dediği vakitte, kuyuyu Sencer'in incelemesi üzerine sözleştiler.

Böylece gün, yeni sergüzeşt tuzağına düşerken son buldu. Akşam aydınlığı ele geçirdi. Sencer ortalığın dinginleşmeye, insanların geri çekilmeye başladığı ilk vakitte Hüma'nın yanına gitti. Herkes uykunun en zevkli anlarını yaşarken yine namaz kılarken buldu onu. Artık sakınmıyordu risk almaktan. Bu yüzden aşağıya inmeden önce kafesin içerisine girdi. Hüma fark etmedi onu. Yavaş adımlarla yanına gitti. Arkasına, seccadenin gerisine oturdu Sencer. Gün bittiğinde, karanlık çöktüğünde, bir adam, günün acımasızlığını, dünyanın sevgisizliğini, imtihanlarını, sevdiğinin koynunda

atlatmak isterdi. Aslına bakılırsa Sencer'in tam olarak yaptığı buydu. Rahatlamak istiyordu. Günün sonunda başarırsa geleceğini görmek, onu koklarken Rabbinin izniyle bundan güç almak istiyordu.

Hüma selam verdiğinde, "Allah kabul etsin."dedi Sencer.

Hüma'nın bu sesi duyduğunda hafifçe yerinden sıçradığını görünce, gülümsedi Sencer. "Korkma. Benden sana sadece mutluluk gelmesi için yemin ettim ben Allah'a." dedi Sencer.

Hüma, sesini çıkarmadı. Kalbi kırılmıştı çünkü. Gün boyunca küçük bir ses, seda beklemiş, olanları öğrenmek istemişti. Aslında bu bencillikti ona göre ve bu bencilliğinden utanıyordu, fakat onun sevgisinin küçük bir damlasına bile o kadar muhtaç hissediyordu ki bu onu güçsüz kılıyordu.

Bu yüzden, "Korkmam Sencer." demekten başka hiçbir şey söylemedi Hüma.

Sencer, sesindeki kış rüzgârını hissetti Hüma'nın. Ayağa kalktı ve etrafı kolaçan ettikten sonra Hüma'nın seccadesinin tam önüne oturdu.

"Bir şey olmuş." Diyerek doğru yere parmak bastı Sencer. "Yanlış bir şey mi yaptım, Gül Güzeli?" diyerek de parmak bastığı yere merhem oldu.

Hüma, onun önünde olduğunu hissetmişti. Bu yüzden kalp atışları hızlandı. Ellerini önünde, kucağında birleştirdi. Başını önüne eğdi.

"Bugünkü patlama neden olmuş, yaralı var mı?" diyerek cevaplamadı onu. Sencer, mahrum kaldığı yüzüyle, daha çok hissetti Hüma'nın kırgınlığını. Yüzü her daim soluktu Gül Güzeli'nin fakat bugün kanatlarına dert, yapraklarına hüzün yüklemiş gibiydi. Çenesine dokundu Sencer Hüma'nın. Bir kez daha titredi Hüma. Sencer çekinse de elini çekmedi çenesinden Hüma'nın.

"Kim hüzün dokundurdu yapraklarına, ben mi?" dediğinde, Hüma'nın gözleri doldu, sesini çıkaramadı.

"Ben, iyiyim." dedi sesi titrerken.

Sencer inanmadı iyi olduğuna. Kaçıyordu Hüma, sevgisinden, ilgisinden kaçıyordu Sencer'in. Sencer, yine de vazgeçmedi. Konu kendi sıkıntısı olsaydı o zaman çekinebilirdi Gül Güzeli'nden ama dert sevdiğine dokunduysa Sencer, durmayacaktı.

"İnanmıyorum."

"İnan."

"İnanmıyorum, tenin buz gibi. Tamam, gülmüyorsun ama daha bir hüzünlüsün bugün sanki Gül Güzeli."

Hüma geri çekilmeye çalıştı. Kapana kısılmıştı. Fakat Sencer izin vermedi. Yakınlaştı ona. Sencer'in kokusunu hissedebiliyordu Hüma. Bu koku, onun yüreğinin sıkışmasına sebep oluyordu. Kaçamayacağını, kafesinde, Sencer'in kafesine bir kez daha hapsolduğunu anlayan Hüma, "Bu sabah,"dedi. Duraksadı.

Bekledi, cesaretini toplayabilmesi için, Sencer. Dile gelmesini, şakımasını istedi Hüma'nın.

"Bu sabah, patlama sebebi ile uyanmadım. Kalbimin sıkışmasıyla, nefes alamadığım için uyandım. Bir rüya görmüştüm çünkü. Rüyamda bir patlama oluyordu. Başını bir ağaca çarpıyordun. Baygındın. Etrafta alevler vardı. Uyandım ve birkaç dakika sonra yer patlama ile sarsıldı. O an," dedi Hüma sesi titriyordu hâlâ. Sustu sonra. Ciğeri sökülürmüşçesine ağladığını, hizmetçilerin onu sakinleştiremediğini, Envar'ın onu Sencer'i görmesi için götürdüğünü söyleyemedi Hüma. Sencer bunları onun ağzından duymasa da, Hüma'nın kalbinde yer almaya başlamasından dolayı, sırıtmaya başladı. Başını, Hüma'nın omzuna yasladı. Hüma sıçradı omzunda hissettiği yumuşak saçlar ve alınla.

"Gerçekten başımı tam ense kısmımı ağaca çarptım ve evet, dışardaki patlamadan dolayı oldu bu. Biraz yaramazlık yapıyordum da." dedi Sencer. Sonra Hüma'nın kucağında olan eline uzandı. Ensesine koydu elini. Hüma'nın elleri her zamanki gibi buz gibiydi. Bu, sabahtan beri sızlayan ensesine buz etkisi yaptı ve rahatladığını hissetti Sencer. İşte, huzur sevdiği kadının omzundaydı.

"Tam burası, Gül Güzeli. Rüyalarına kadar girebiliyorsam her zaman oralarda takılmam için beni daha çok düşünmelisin."

Hüma elini oradan çekmeye çalıştı. Sencer izin vermedi. Gül Güzeli'nin ensesine koyduğu elinin üzerine kendi elini bastırdı.

"Acır ama." dedi Hüma sanki onun canı yanıyormuş gibi.

"Senin vereceğin acı, sadece dikenin kadar olur Gül Güzeli. Ben de ona seve seve katlanırım." diyerek itirazını reddetti Sencer.

Hüma'nın yüzünü hafif bir tebessüm kapladı. Sencer görmüyordu bu gülüşü ama.

"Buz koysaydın. Ya da bir bahane bularak doktora gitseydin."dedi Hüma.

Sencer diğer elini avuçlarına aldı.

"Doktoruma gerçekleri anlattım, o da elinin mucizevî etkisinden bahsetti. Şu an, zaten elleriyle tedavi ediyor beni." dedi Sencer.

Hüma, ilk defa kıkırtısını tutamadı. Bu ses, her ikisinin arasında yankılandı ve bir anda başını kaldırınca, korktu Hüma.

"Bir şey mi yaptım, acıttım mı canını?" dediğinde, Sencer'in yüz ifadesini görseydi, çoktan kızarmıştı Hüma.

"Sen güldün de güller mi açtı? Yoksa ben mi yanlış duydum. Bir an gözlerim kamaştı çünkü. Güneş geceye karıştı da sonra tekrar terk etti Dünya'yı sanki."

Hüma gülümsedi ama kızarmaya başlamıştı. Başını eğdi ve "Bir şey oldu zannettim ben de." dediğinde sesi kısılmıştı bu utançla.

Tekrar çenesinden tuttu Sencer. Yüzünü saklamasına izin vermiyordu Hüma'nın.

"Oldu, oldu. Kar kırmızı yağdı. Güller kışın açtı. Dünya en güzel hazinesini fark etti." dedi Sencer. Bu sıradaki gülüşüne hayran hayran bakıyordu Sencer. Hüma sustu o an. Tebessümünü saklamaya çalıştı.

Hüma, "Patlamada ne oldu? Kim yapmış bunu?" diye sorduğunda, Sencer uzun uzun karısını izlemekle meşguldü.

"Tam olarak bilmiyorum, ama öğreneceğim." Sustu yine Hüma. Daha soruları vardı fakat sıkmak istemiyordu onu. Sencer de, tam aksine konuşsun istiyordu Gül Güzeli. Sesini duysun, duysun da mest olsun diye sabrediyordu.

"İlaçlarını ne yapıyorsun? İçmiyorsun, değil mi? Bir gelişme var mı?" dedi Sencer. Ona bakarken gözlerinin üzerinde, ışıltısını kısıtlayan lensleri fark etmişti Sencer. "Abim araştırdı. İlacı bulduk. İçmiyorum. Şimdilik lenslerimi hiç çıkarmıyorum fakat biraz zaman geçsin, deneme yapacağım." dedi.

Sencer, Hüma'nın ne kadar acı çektiğini nikâhları kıyılırken fark etmişti. Bu yüzden, eğer canı yanıyorsa, hiç o lensleri çıkarmaması tercihiydi.

"Zorlama kendini." dedi Sencer.

"Zorlamıyorum, görmek istediklerim var." dedi Hüma.

"Kimmiş onlar?" dediğinde Sencer, bir kez daha sessizlik ile cevap aldı. Zorlamadı Gül Güzeli'ni. Şükretti bu kadar ilerleme elde ettiği için. Eğildi ona doğru. Alnından öptü, kokusunu çekti ve"Allah'a emanet ol Gül Güzeli'm." dedi. Yine riskli olan bir göreve gidiyordu çünkü.

Hüma, "Nereye gidiyorsun?" dediğinde, "İşlerim var Gül Güzeli." cevabını aldı.

Sencer, yine de mutlulukla ayrıldı Gül Güzeli'nin yanından. Mutluydu, çünkü Gül'ün gülüşüne şahit olmuştu. Daha ne isterdi Allah'tan?

Asansörü çalıştırdı ve aşağıya indi. Çalışma alanı ışıklarla aydınlatılmış, çalışanlar ise çekilmişti. Muhafızlar, Envar tarafından uyutulmuştu. Geriye çukura girmek kalmıştı Sencer'e. Bu iş de kolaydı. Sencer engelleri aşıp çukurun başına geldiğinde aşağıya bakıp derinliğini ölçtü. Sonra içerisine atladı. O andan sonra ise hayatında, günün sonuna nokta koyabileceği bir ilginç olaya daha tanıklık etti. Sergüzeşt devam ediyordu.

14.BÖLÜM: "KÜL ORDUSU"

Dergâh'ta çocukların eğitimi, zorlu bir süreçti. Gönüllülük esasıyla çocuklarını veren vatansever aileler, çocuklarını ömürleri boyunca vatanın ana kucağına teslim ediyor, ilk zamanlar haftada bir, ergenlik çağına ulaşınca sadece hafta sonu ve tatillerde, yetişkin olunca ise yetiştirilen dergâh mensubunun isteğine göre, ailesiyle istediği kadar görüşüyordu.

Dergâh'a bırakılan çocuk, aile tarafından öldüğü ilan edilen, yok edilmiş, fedakâr evlattı.

Anneler, çocuklarına hasrettiler fakat bu dünyanın geçici olduğunu, İslam'ın ve ülkenin ilerleyebilmesi için fedakârlıkta bulunulması gerektiğini fark eden bu cefakâr kadınlar, hasretlerini sineye çekip canlarını devlete teslim ediyorlardı.

Çocuklar, sütten kesilmiş ağızlarıyla, sırayla, "Allah, Muhammet, Vatan" demeyi öğreniyordu. Uyurlarken Kuran okunuyor, uyandıklarında eğitimlerinde İslami ilimler hiç eksik edilmiyordu.

Bu süreçteki zorlu eğitimlerinden birinin adı labirentti. Çocuklara yedi yaşındayken labirent denilen, gerçekten labirente benzeyen yapıda, kademe atlamaları için eğitim verilirdi. Bu labirent, bir tane çıkışı, karanlığı ve tuzaklarıyla, tek başına, karanlıkta ve bilmedikleri dar yollarda nasıl hareket etmeleri gerektiğini öğreten bir simülasyon sistemiydi. İçerisinde, zeminle bütünleşmiş bataklıklar, derin sular, birden saldıran askerler, gizlenmiş silahlar, refleks ölçmek için aniden ortaya çıkan hocaları vardı. Belirli köşelerde, yeni yollara girebilmeleri için kademe atlama ve yetenek ölçme odaları da mevcuttu. Silahlardan, yüzmeye, bilgisayar kullanımından, yazı yazmaya kadar her çeşit alandan oluşuyordu bu odalar. O yaşlarına kadar aldıkları bütün eğitimleri birden

kullanmaları gereken bu sistemde, çocukların bütün duyuları ve yetenekleri ölçülürdü çünkü.

Çıkışa gelemeyenler, seviye atlayamazdı Dergâh'ta.

Sencer, labirenti ilk geçendi yaşıtlarının arasında. Anne ve babası olmamasına rağmen her daim gülen, ne için doğup ne uğruna öleceğini bilen bir çocuktu. Onun gibi yetim olan, kardeşi bildiği Ubeydullah ile beraber çalışırlardı labirentte. Tuzaklara düştüklerinde, yanlış strateji uyguladıklarında birbirlerini kurtarır, rekabete asla girişmezlerdi. Bu yüzden Ubeydullah final sınavından saniyeler sonra onun arkasından çıkarken ikisi de sevinçle birbirine sarılmış, bundan sonra da birincilik ve ikinciliği birbirlerine kaptırsalar da hiç başkasına bırakmamışlardı.

Sencer çukura girdiğinde, mavi ışıkla beraber şeffaf bir örtü gibi boşluğu saran mavi kalkanı fark edince anılarının bir kısmını kaplayan -uzun saatlerini geçirdiği labirenti iyi bildiği için- kendisini labirentte gibi hissetti. Çünkü şeffaf kalkan, labirent duvarlarının bir kopyasıydı. İçeriyi gizlerken dışarıya eski görüntüyü veriyorlardı muhtemelen. Aynısını isterlerse dışarısı için de yapabilirlerdi.

Sencer, yine de tetikte olmak için pençeyi çıkardı. Karanlığı hisseden pençe, onun için hafif ışıldarken eline sarıldı Sencer'in. Gece tısladı ve karanlığın ortasında, yüzü maskeli bir adam belirdi. Sencer, ilk bakışta bu adamın gerçek olduğunu düşünüp saldırı pozisyonu alsa da sonra sadece bir yansıtma olduğunu fark edip robotik sesle, "Merhaba Pençe, Dergâh'ın selamını getirdim sana." diyen yansıtmaya dikkat kesildi.

"Kimsin?" diye sorarken, Sencer'in yüz ifadesi alaycıydı.

Robot, "Zihninden gizlenenleriz." diyerek onu hızla cevapladı. Sencer, dilini dişlerinin üzerinde dolaştırdı. Bu zihin sözcüğü, onda sinir yapmaya başlamıştı. Riski yüksek olmasaydı merakının sonucunda deşip öğrenmesi zor olmazdı. Lakin kendisine güvense bile hapishanede olabileceklere güvenmiyordu.

"Demek ki, güvenilmeyen taraf artık benim Dergâh'ta." dedi Sencer.

Yansıtma hiçbir tepki vermedi. Elleri önünde birleşik ve eldivenliydi. Siyah maskesi, Sencer'in ensesinin karıncalanmasına sebep oldu. Bu, bilinmezlik ürkütücüydü.

"Dergâh seni seçti, Pençe. Burası ilerlemek isteyeceğin bir geçit. Zamanı geldiğinde burayı kullanmak isteyeceksin, o zaman, Pençe'yi çıkar sadece." dedi görüntü.

Robotik sesi, gizliliği bir kez daha teyit ediyor gibiydi. "Neden? Neden kullanmak isteyeyim burayı? Bu geçitte ne var? Burası doldurulup kaldırılmayacak mı, nasıl gireceğim bu çukura?" dedi Sencer.

Robot uzun bir süre sustu, sonra, "Seninle birlikte, yarını bekleyenlerdenim. Sabret. Sonunda zihnin de, zaferin de, Allah'ın yardımı ile senin olacak inşallah." deyip Şemseddin Hoca gibi konuştuktan sonra ortalıktan kayboldu.

Sencer'i içine alan kalkan, sanki hiç var olmamışçasına, geri çekildi. Sencer "Başlayacağım gizeminize! Ne istiyorsanız adamakıllı söyleyin!" diye hırsla arkasından seslenirken ortalık çoktan sessizliğine gömülmüştü.

Söylene söylene çıktı çukurdan. Pençe'yi cebine koydu. "Yarını bekliyormuş da, zihnimi beğenmiyormuş. Sanki seviye atlayınca başı göğe erdiren internet cafe oyunu oynuyoruz, çapsıza bak. Bir de çocuk tekerlemesi kitabından çıkmış gibi konuşturuluyor ya, şeytan diyor..."

Küfretmemek, dilini zehirlememek için çenesini kilitledi Sencer. Ellerini tozdan dolayı birbirine vurarak çırparken kenara yığılmış bir askerin üstünden geçti, sonra kameralar ile oyuncak fotoğraf makinasıymış gibi oynayan Envar'a işaret vermek için başparmağını havaya kaldırdı. Envar talimatı hemen uygulamaya geçirmiş olacak ki insanlar birden uyanırken Sencer, hiçbir şey olmamış gibi asansörü çağırdı. Asansör sessiz bir şekilde indi.

Sencer, yüzünde sahte tebessümüyle asansöre bindi. Alnına dökülen gece karası saçlarını geriye doğru iterken stresliydi. Düşüncelerine yoğunlaştığı için göz bebekleri büyümüş, göz rengi daha koyu olmuştu. Omuzları, gerginlikle dikleşmişti. Kaslarının sertleştiğini, çalışmak için sızladığını, aklının çözemediği sorunlar için onunla savaştığını hissede-

biliyordu Sencer.

Tehlikeli gözüküyordu. Tehlikeliydi de.

Nasıl bir oyun oynandığını çözmeye çalışırken kardeşlerini de korumalı, sırrı çözmeli, Aaron'u, mühendisleri parmağında oynatmalı, mahkûmları uyandırmalı, birleştirmeli, eğitmeli, Envar'ı yönlendirmeli, Hüma'yı bulduğu ilk fırsatta daha fazla korumaya almalıydı. Dile basit, omuza kocaman bir yüktü bütün bu görevler.

Sencer gizemleri sevmezdi. Kendisi plan ve strateji uzmanıyken üstelik. Huysuz bir çocuk gibi arşınladı geniş asansörü. Koridora ulaşıp asansörden inince kafesin kapısına yöneldi. Envar'a gitmeliydi çünkü. Ya da, Gül Güzeli'ni görmeliydi. Hangi bahanesini seçerse seçsin merdivenleri adımlarken kalbi, aklının sorunlarını bir nebze suskunlaştırıp yüzündeki tebessümün samimileştiğinin farkındaydı Sencer.

Kafes'in bulunduğu yere giriş yapınca Hüma'nın onu bıraktığı yerde, seccadesinin üzerine olduğunu fark etti. Sessiz adımlarını, profesyonel bir suikastçı bile fark edemezken Hüma onu hissetti ve hafifçe kıpırdandı. Sencer, sadece uzaktan bu hareketi ile bile mutlu oldu. Güzel gözlerini görmese bile, sanki yüz yüzelermiş gibi hissetti ve bu ona biraz da olsa, yetti.

Koridoru yavaş adımlarla geçtiği halde, sonunda, diğer merdivenlere vardı ve Envar'a ulaşmak için aşağıya indi, aklı sorunlarda, kalbi Hüma'sındaydı Sencer'in.

Kilidi nazik bir şekilde selamladı; "Hayırlı akşamlar, bebeğim." dedi. Fakat bu sefer kilidin onu hemen rahat bırakmaya niyeti yoktu. "Sana da Sencer. Yakışıklı yüzün yorgun görünüyor." derken kapının üzerinde, alımlı bir kadının üzgün bir görüntüsünü gösterdi. Sencer, gözlerini yere çevirdi. Başını salladı olumsuzca.

"Kapıyı açarsan, eminim biraz daha iyi olabilirim. Yorgunum gerçekten de." dedi Sencer. Sonra dudakları geriye çekilip dişleri gözükürken, "Bebeğim." diye tamamladı cümle.

Sencer'in gülümseyişini bile fark eden kilit, resmen hayran bir sesle "Oh, tabii ki. Sadece iki dakika sohbet etmek istemiştim." diyerek kapıyı açtı.

Sencer, içeri girerken, "Teşekkürler," dedi.

Arkasından ise bir iç çekiş sesi duyduğuna yemin edebilirdi. Envar'ın ayakta onu beklediğini görünce gözleriyle kapıyı işaret ederken sessizce fısıldayarak, "Bir kilidin eksikti, tam oldu." dedi.

Envar güldü. "Onun yakışıklı erkeklere zaafı var. Aaron'u görünce onu beğenmediği için silahlarını çıkarıyor bu yüzden." diyerek cevap verdi.

Gözlüklerini geriye itti ve "Hem, bu hapishanede sadece şu kilit değil, yeni gelen mahzen müdürü de sana hayran. Dün, günü burnumdan getirdi, seni tanımak için sorduğu sorularla." diyerek, Sencer'in sinirlerini daha da zıplattı Envar.

Sencer, gözlerini devirmek ile yetindi ama. "Koca okyanus kalbime baskın vermişken çölün bir yudum serap suyuna yönelmem ben Envar." diyerek cevapladı onu Sencer.

Envar gülümsedi. "Biliyorum zaten, fakat dikkatli ol. Üzerine dikilen gözler çoğaldı."

Sencer boşta olan bir sandalyeye oturdu. "Ben kendimden bile gizleniyorum Envar. Eminim, onlarla da baş edebilirim."

Envar kaşlarını çatarken sarı kaşları biçimli bir şekilde büküldü ve iki kaşının ortasında ince bir çizgi belirdi. "Ne demek o? Hem, çukurda ne gördün sen? Bir an ortalıktan kayboldun. Sonra diğer bir an, çoktan dışarı çıkmıştın bile."

Sencer çukurda geçenleri bir bir Envar'a anlattı. Envar'ın bu süreçte ise çatık kaşlı yüzü önce şaşkın, sonra düşünceli ve son olarak da neşeli bir yüz ifadesine büründü.

"Ee, desene, aslında sırtımızda gizli eller var."

Envar sırıtarak konuşurken Sencer'in hâlâ düşünceli olduğunun da oldukça farkındaydı. Elini Sencer'in omuzuna koydu. "Düşündüğünden, hissettiğinden daha fazlası omuzlarına yüklenmiş durumda kardeşim. Risk olarak dü-

şünme bütün bu olanları. Belki de gerçekten zihinlerimiz bizi tehlikeye atacaktır. Ayrıca, sana büyük bir güvenleri ve beklentileri olmasa ümmetin yükünü sırtına bindirmezlerdi. Bir şeyler dönüyor, evet. Ama düşmandan değil, müttefikler tarafından döndürülüyor bu oyun ve lehine."

Sencer, başını salladı, onayladığını belirtmek için. Bu kadar düşünmesi, her ihtimali değerlendirmesi, titizliğiyle alakalıydı. Küçük bir hatası, bir can demekti. Nefes alıp vermesi bile riskliydi Sencer'in. Yine de sineye çekti ve ayağa kalktı.

"Yarın Aaron'a gideceğim, çukur yapılana kadar toplantı yapmayalım. O zamana kadar uyanıkları çoğaltmaya devam edelim. Suikastları hızlandıracağım. Sonra, diğer bloklara geçiş yapmalıyız. Umduğumuzdan yavaş ilerliyor her şey. Dışarda günden güne katliamlar artıyor." dedi Sencer.

Envar, "Hepsini yapacağız. Hızlanacağız da." Derken bir komutanın emirlerini tekrar eden, ona destek veren bir dost gibiydi. İkisinin de gözlerinin altındaki morluklar, fedakârlıklarının bir nişanesiydi. Bazen, günü bir saat uykuyla tamamlıyor, doğru düzgün yemek yemiyorlardı.Fedakârlık göstermek, çabalamak bu şekilde olurdu. Yatarak veya internet üzerinden doğruları söyleyerek olmazdı.

Sabah namazına kadar sahte çip makinası, planlar, oluşturulacak stratejiler hakkında konuşurlarken sabah namazından sonra ayrılabildiler.

Sencer boş kafesin yanından geçerken bir gün bu kafesi tamamen parçalayabileceği gün ile kuvvet buldu.

Sonra, bir gün önce, diğer bloğa gitmek üzere yaptıklarını tekrarladı. Diğer bloğa girmek için engelleri aştı ve Şemseddin Hoca'nın tarif ettiği mahzeni buldu.

En uçta, en tehlikeli mahkûm için yapılmış olan mahzenin önünde durdu ve açılması için Envar'ın ona öğrettiği kodu söyledi. Kapı sessizce açılırken içeri giriş yaptı. Sabahın ilk dakikaları olduğu için içerisi loş bir ışıkla aydınlatılmıştı. İçeride olan mahkûm ise zincirlenmişti.

Bu adamın Şemseddin Hocayı ilk gördüğü zamandaki gibi dövülmüş ve işkence edilmiş olduğunu fark etti. Yüzünde bir tebessüm ile uyukluyordu. Kamera sistemini kapat-

mak için "5711453"şifresini kullandı Sencer. Kilit etkisiz hale gelirken adam Sencer'in sesini duymuş olacak ki gözlerini hafifçe araladı. Saçları Şemseddin Hoca gibi gür ama beyazlamış, yolunmuş olmasa çok uzun ve güzel sakalları olan, zayıfladığı halde yapılı, 50'li yaşların başında bu adam, Sencer'e birisini çağrıştırdı ama kim olduğunu hatırlayamadı Sencer.

Gözlerini açan adamın göz renginin mavi olduğunu fark etti. Onu görünce yüzündeki tiksinme ifadesi, Sencer'in "Selamünaleyküm," demesinden sonra yerini şaşkınlığa bıraktı. Kısık gözleri biraz daha aralandı adamın. Mavi gözler canlandı. Hareket edince bağlandığı zincirler duvarla çarpıştı. Adam, daha dikkatli görebilmek için Sencer'e doğru eğilmeye çalıştı.

"Sen kimsin?" dedi ona Arapça. Sencer hafifçe gülümsedi. "Sen, Nasih Mansour musun?" diyerek sorusuna soruyla karşılık verdi onun diliyle. Adamın açık mavi gözleri, bu adı duyması ile daha da büyüdü.

"Benim. Sen kimsin?" diye sorduğunda tekrardan "Sencer."dedi ona Sencer.

Kaş çatışını, düşünüşünü izledi adamın. Adam, işkence görmesine rağmen cidden diriydi ve ilaçların etkisine girmemiş gözüküyordu.

"Sana, Şemseddin Karlı'nın selamını getirdim." dediğinde adamın hiç yaralanmamış gibi ayağa kalktığını fark edince tedbiren bir adım ileri atıldı Sencer, düşmemesi için. Nasih Mansour ise onun yardım isteğini hissetmiş gibi, "Gerek yok genç. Bana sadece lakabını söyle." dedi Sencer'e. Sanki kuvvet Şemseddin Hoca'nın adını duyunca onu bulmuş gibiydi.

Sencer, yine de her ihtimale karşı yaralı adama yakın durdu. "Pençe," dedi önce Türkçe, sonra Arapça. Sesi kendinden emindi. Nasih'in duyduğu bu lakap ile uyurken yüzüne yerleşen tebessüm tekrar vuku buldu.

"Elhamdülillah" dedi, gözleri ışıldadı bu sevinçle. "Elhamdülillah," dedi gülerken gözlerinin yaşlarla doldu, "Sana sonsuz şükürler olsun, ya Rahman." diyerek Nasih Mansour'un zincirlerin izin verdiği kadar secdeye kapandığına şahit oldu Sencer.

Sencer onunla birlikte eğildi ve secde ettikten sonra yerde kalması, hareket etmemesi için Nasih'in omuzlarına ellerini koydu nazik bir şekilde. "Şemseddin Hoca nasıl? Sen nasıl ona ulaştın? Nasıl başardın? Süren varsa kısaca bahset bana." dedi Nasih Mansour Sencer'e. Sencer, hızlı bir şekilde olanları özet geçti.

Nasih, yapılanları öğrendikçe "Elhamdülillah," diyerek şükürlerini yeniliyor ve daha da canlanıyordu. Her şeyi anlattıktan sonra Şemseddin Hoca ile bağlantısını ne olduğunu, Şemseddin Hoca'nın onu niye buraya gönderdiğini sordu Sencer. Artık tamamen kendine gelmiş olan ve birazdan kahvaltısı getirilecek olan Nasih, "Bizi, toplumda gerçekten tehlikeli sayılabilecek, birleştirmeye iten hocaların hepsini aynı anda topladılar. Aynı yerde, toplu işkenceler gördük. Bu süreçte artık nefes alacak takatimiz kalmadığı zamanlarda, bizi birkaç gün yalnız bırakırlar, konuşmalarımızı, kendi aramızda itiraflarımızı dinlemek veya birbirimize düşmemiz için beklerlerdi. Biz ise tam aksine daha da bütünleşmiştik. Bu sırada Şemseddin Hoca'nın damarlarına basmak için söylediği tehdit, sendin. Senin adını duyunca çıldırıyorlar ve daha çok işkence yapıyorlardı. Bu yüzden senin adın, bizim toplanmak için şifremiz. Genç, biz kül ordusuyuz. Doğuşumuz için yeniden kıvılcım olman gerek bize. Bunu anlatmamı ve burada da bölünmüş bir topluluk olsalar da liderleri olarak beni kabul edeceklerini çünkü eski bir komutan olarak tanınmış olduğumu söylememi istemiştir." dediğinde Sencer'in gözünde tanıdık olan resim canlanmıştı.

On üç veya on dört yaşlarında tanınması gereken dost ve düşmanlar öğretilirken Arapları ilk defa bir olmak için toplamaya yaklaşmış olan kuvvetli komutanın resmi, Nasih Mansour'un gençliğiydi. Yaptığı savaş ve izlediği başarılı taktiklerle Sencer'in büyüdüğünde örnek alacağı bir rol model olmuştu. Sencer, kuvvet vermek için omuzlarını sıktı Nasih'in.

"Merak etmeyin. Sizi, en yakın zamanda kurtarmaya geleceğiz. Lütfen, o zamana kadar sabredin. Rabbim yardımcınız olsun." dedikten sonra vedalaşıp zorla ayrıldı mahzenden.

Yaralı bir bedeni, çaresizce yardım edemeden bırakmak, her gün kardeşlerinin işkence görmesini izlemek, Sencer'in iradesine, vicdanına işkence çektiriyordu. Gizlenirken hırslıydı, geri dönerken bilenmişti bu yüzden. Uyumak yoktu, çabalamak zorundaydı. Başarmak zorundaydı. Bunun için kendisine yüklendiğinin farkında olmayarak ana hapishaneye geri döndü ve Envar'a uğramadan günlük kontrole gidiyormuş gibi Şemseddin Hoca'nın mahzenine girdi Sencer. Onu, bir küçük parça kurumuş ekmek ve çekirdeğinden ayırılsa bir diş kovuğunu doldurmayacak birkaç zeytinle kahvaltı ederken buldu. Daha da içi burkuldu. Boğazı düğümlendi sanki. Şemseddin Hoca ise önünde mükemmel bir sofra varmış gibi "Selamünaleyküm evlat, buyur, eşlik et bana." dedi ama Sencer'in cevap vermesine fırsat kalmadan kapı bir kez daha açıldı ve içeriye bir telaşla Envar girdi.

"Neredesin sen? Uyumaya gittiğini sanıyordum. Aaron uyanmış ve Hüma'nın kafesine gitmeni istiyor." dedi. Envar endişeyle gözlüklerini geriye doğru çekerken yeni uyanmış görünüyordu. Korkmuştu çünkü kafes, Hüma, Sencer ve Aaron dörtlüsü güzel bir uyum oluşturmuyordu. Sencer, geçen sefer kendisini zor tutmuştu.

Şemseddin Hoca "Niyeymiş?" diye sordu, Sencer'in yerine bu ilginç toplanmanın sebebini. Envar, iki elini ve omuzlarını hafif kaldırdı, "Bilmiyorum. Yine ne işler karıştırıyor acaba? Karşı atak bekliyorum ondan." dedi Envar.

Sencer, işin içerisinde kendisi de bulunduğu için rahattı. "Tamam, gidelim. Allah'a emanet olun hocam." dedi sadece.

Sonra, üzüldüğünü belli etmemeye çalışarak. "Afiyet olsun, Rabbim bereketini arttırsın," dedi ve Şemseddin Hoca'nın yüzünde bir tebessüm bırakarak oradan ayrıldı.

Envar arkasından geliyordu. Beraber kafese kadar gittiler. Kafesin koridoruna da her adım başı bir muhafız dizilmişti. Kafesin kapısı açıktı. Hüma ise hizmetçiler tarafından odasından çıkması için yardım alarak odasının kapısından geçiş yapıyordu o sırada.

Hüma hizmetçiler tarafından kenarda, oturulmak için yapılmış küçük yer minderlerinin üzerine oturtuldu ve hiz-

metçiler dışarı çıktı. Sencer, hizmetçiler çıktıktan sonra muhafızlardan biri tarafından içeri itildi, kafes üzerine kapatıldı. Envar dışarıda kaldı. Sencer, ters ters baktı muhafızlara omzunun üstünden.

Muhafızlar bu bakışı fark edince silahlarını dikleştirdiklerini gördü Sencer.

"Siz gidin," dedi muhafız Envar'a. Envar itiraz etmek istese de, dinledi onu. Gitti.

Sencer, "Niye buradayım. Efendiniz ne için buraya getirdi, ne zaman gelecek?" diye sorduğunda ilginç bir şekilde cevap geldi muhafızın bir tanesinden.

"Efendimiz, birkaç saat sonra burada olacak." dedi muhafız ona ve emir almışlar gibi tek tek dışarı çıktılar. Yalnız bıraktılar Hüma ile Sencer'i.

Sencer dudak büktü bu duruma. "Boş gösteriş." dedi ve Hüma'ya doğru ilerlemeye başladı. Hüma endişeli görünüyordu. Yine ellerini önünde birleştirmişti. Gözlerinin altında küçük morluklar vardı. Mavi gözlerini görünce sırıttı Sencer. O kadar masumdu ki şimdi gitse, sarılsa, Rabbinden almış olduğu bu ödülle bütün sıkıntılarından kurtulurdu.

Hüma, "Dikkatli olun, Sencer Bey. Bana yaklaşmazsanız iyi olur." dediğinde, bir an duraksadı Sencer. Sonra, neyi kast ettiğini anladı ve "Merak etme, abin haricinde kimse tarafından izlenmiyoruz. Sadece gövde gösterisiyle gücünü hissettirmeye meraklı Aaron'un işi. Eğer gerçekten bizi izlemek isteseydi bu katı muhafızlar yerine ileri düzey teknoloji ile donatırdı. O ise gizli kapaklı yaptığı işleri örtmek için sadece gösteriş yapmayı seçiyor." dediğinde Hüma derin bir soluk alıp verdi. Titriyordu nefesi.

"Yorgunluğumu sabırla dindiren Rabbime, sonsuz şükürler olsun." dedi Hüma. Sencer, tam karşısına oturdu. "Yorgunluğumu gözlerinde dindiren Rabbime, sonsuz şükürler olsun."

Hüma, başını eğdi yere. "Karanlıkta huzur mu olurmuş Sencer?" dedi ona. Mahzundu. Sencer, sevip de helali olan bir insanı elleriyle sevememenin, gözleriyle yetinmenin sabrını öğreniyordu.

"Ben, uçsuz bucaksız bir okyanusu, gündüzün en güzel vaktini, bunları kıskandıracak bir maviliği kast ettim. Eğer, bu bir karanlıksa gecenin arkasına saklanmış demektir Gül Güzeli. Ben de gündüzün gelmesini beklerim o vakit. İnsan, sevdiği şeyi beklemez mi?"

"Ne ara? Nasıl? Kimim ki ben?"

"Bilmem. Güya pençeydim, güzelliğin karşısında kedi yavrusu gibi dolanıyorum." diye mırıldandı Sencer, sağına soluna bakıp.

Sonra, "Kalpler karşılıklı birbirine açıldığında bunlar konuşulur," dedi.

Hüma mırıldanışı da bu sözlerini de duymuştu. Tutamadı kendisini, gülümsedi. Yanağında küçük bir gamze belli olurken Sencer de yerinde rahatsızca kıpırdandı.Aaron gelince onu vurup sonra Hüma'yı buradan çıkartmak vardı, diye düşündü. Yapamayacağını bile bile acı çektirdi kendine.

"Anladım." deyip geri çekilen, yine Hüma oldu.

Bir içten biri dıştan yandı için için. Sencer, suskun kalsalar saatlerce onu izleyebilecek olmasına rağmen karşısında, sesini duymadan oturamıyordu.

"Aaron ile nasıl tanıştınız?" diye sorduğunda sonradan pişman oldu. O güzel hazineyi, küçük tebessümü de kaybetti çünkü.

Hüma'nın dikleştiğini, savunmaya geçtiğini hissetti Sencer.

"Niye soruyorsun?" dediğinde, Sencer güvensizlik hissini ona hissettirmiş olabileceğini fark etti. Sesindeki yumuşaklık azalmıştı. Biraz olsun ciddileşti ve "Sadece çözümlemek istiyorum Gül Güzeli. Derdim geçmişin değil." dedi yatıştırıcı bir sesle.

Hüma biraz rahatladı ama yüzünden bir kere neşeyi yolcu etmişti. "İzmir'de, gizlendiğim yurtta, bir gece arkadaşlarım ile dışarıya eğlenmek için çıkmıştım." dedi Hüma. Bir eli diğer elinin üstünü okşamaya başladı, sanki kendisini teselli ediyor gibiydi. Sencer, o teselliyi kendisi vermek isterdi.

"Sinemaya gittik, sahilde gezdik, sonra, bir cafede otururken tek tek masalardan müşterileri kaldırılmaya başladı. Masa olarak tek biz kaldık. Şüphelenmiştim o an. Abim, riskli bir işte çalışıyor, beni korumak için benden uzak duruyordu çünkü. Sonra, o geldi. Tek başına masada oturdu ve biz orada ne kadar oturduysak o kadar çok bizi izledi. Kızlar da, bu ilgi yüzünden kalkmak istemediler ama ben tiksindim resmen. Ertesi gün, abimle buluştuk ve yine karşımıza çıktı. Sonra da peşimi bırakmadı zaten. Sanki yıllardır tanışıyormuşuz, ben onun tek aşkıymışım gibi davrandı her daim. Aslına bakılırsa sevmek değildi bu. Saf cinsellikti. Yüzüne baktığımda bana karşı duyduğu sevgiyi değil, arzuyu görüyordum. Bu da midemin kalkmasına sebep oluyordu. Çoğu zaman, o gittikten sonra midemdekileri boşaltmışımdır. Sonra, Müslüman oldum ve o bunu öğrendi."

Sencer, üstün körü, hızlı hızlı anlattığını fark etti. Yüz ifadesini gizliyordu Hüma." Sanki bir şeyleri eksik anlatıyorsun."

"Anlatıyorum." dedi Hüma. Yalana başvurmadı.

"Nasıl Müslüman olduğunu özellikle es geçiyorsun."dedi Sencer. Bu, onu yargılamak için söylenen bir sözcük değildi, sadece bir tespitti. Hayran oldu bu açık sözlülüğüne, duygularının bir kısmı gizli olsa da Hüma, sakınmıyordu diğer kısmını.

"Saklıyorum." dedi Hüma. Sonra gülümsedi sadece.

Hüma karşısında içten bir tebessüm ile ona en güzel manzarayı sununca Sencer sorgulamayı bıraktı. Sadece bu anın tadını çıkardı.

Bu güzel anı, Aaron'un girişi bozdu ama.

Sencer, Aaron'a katlanmak ve Hüma'yı korumak için arkasını döndü.

"Bu gün, siz ikinizle, güzel bir projeye başlıyoruz."dedi Aaron.

15.BÖLÜM: "ÖFKE MAHZENİ"

Öfkeyi, nefreti, bir vücuda bürünmüş gibi hisseden keskinleşmiş sinir uçları, birer birer Sencer'in omurgasından çıkış noktası aradılar. Sanki savaşmak üzere olan bu iki beden bulmuş duygu, bilenmiş kılıçlarıyla onu dürtüyor, sırt çizgisini takip ederek tehdit edercesine aşağıya doğru iniyorlardı.

Sencer, tehdit altında olduğunu bilmesine rağmen, sakinliğini korumak için kendini kilitledi. Duyduğu sesle, irkilmeden profesyonel bir şekilde dikleştiğinde, Aaron, kafesin arkasında onu izliyordu bir rakip sinsiliğiyle.

Sencer Aslanşah, çelişkiydi Aaron'a göre. Cüssesi kadar korkaktı, fakat bütün bu korkaklığa rağmen hareketleri bir yırtıcının avını takip ederkenki zarafetindeydi, Aaron'u şüpheye düşürüyordu. Arkası dönük olan adamın gözlerine, ayık olduğunda birkaç kez bakmıştı Aaron; Simsiyah gözler çok sessizdi. Rahatsız edici şekilde, oksijeni kabz edilmiş karanlık gibiydi. Düşünceleri ile birlikte gündüzü de örten geceye benziyordu. Ürkütücüydü.

Sencer'in bedeninden güç yayıldığını ve tehlikenin, korkunun istemsizce zihnine sızdığını kabul etmek istemiyordu Aaron. Bu yüzden, bugün, bu kafeste, istemsizce şüphelendiği adama güvenecekti. Pençe'ye karşı, düşmana karşı savaşırken Sencer'i yanında tutarak kibrini büyütecekti Aaron. İstemsizce yüreğine işleyen korkuyu reddedecekti.

Kafesten içeri girdiğinde gülümsedi vereceği acının zevkiyle. Sencer, ayağa kalkıp ona doğru döndüğünde ise bu gülüşü soldu Aaron'un çünkü Sencer Aslanşah'ın simsiyah gözleri, nefessiz kalmasını emreden okyanus dibiydi.

Sencer ise, bu bakışlarının farkındaydı ama içinde gittikçe harlanan öfkenin ateşi, sadece karanlığın sessizliğiyle

yutulabilirdi. Bu yüzden sustu. Hafif bir tebessüm yerleşti yüzüne. Saygı gösteriyormuş gibiydi. Ama zarif, güçlü bir maskeydi yüzündeki. Tıpkı, patlamayı kontrol eden kalkanlar gibiydi.

"Beni çağırttırmışsınız efendim." dedi. Ses tonu da tüm ruhu gibi zapt edilmişti Sencer'in. Aaron'un kafasını hafifçe sağa sola salladığını, tekrar yüzüne kirlenmiş gülüşünü yerleştirmeye, hain planın iç yüzünü anlatırken bundan zevk almaya odaklanmaya çalışmasını hissetti Sencer.

Hissediyordu, günahı, kirlenmiş emellerini. Bu yüzden arkasında bulunan masum gül yapraklarına doğru yakınlaştı. Hüma'nın titrek nefesini duyabiliyordu Sencer. İlk geldiği kadar sakin değildi Hüma.

"Duymadın mı yoksa? Sizinle bir oyun oynayacağımı söyledim."

"Ne oyunu efendim?"

"Hüma Kuşu'nun kafesi, ya altından değil de karanlıktan olursa? O zaman, ona uzanmaya çalışan Pençe, karanlıkta kaybolup tuzağımıza düşer mi Sencer?" Aaron sırıttı ve imasının anlaşıldığını hissetti.

Hüma'nın ise nefesi kesilmişti. Hissetti bu korkuyu Sencer.

Bu, beklediği bir plan değildi. Bu, çizdiği yolunun üzerinde bir engel değildi. Bu, ansızın karanlık ormandan çıkan, yolsuz bir kuyuydu. Çıkmaz sokak gibiydi.

Sencer, gülüşünün yüzünde kuruduğunu hissetti. "Karanlıkta pençeye sahip her varlık daha iyi görür efendim. Karanlıkta avcıyken ava dönüşürsünüz. Çünkü karanlık, yalnızca sizi değil düşmanınızı da örter."

Sencer, Gül Güzeli'nin kesik kesik tekrar nefes aldığını hissetti. O an, bedeni bir kalkan olsaydı sarıp sarmalar, Hüma'yı içine hapsederdi Sencer. Ama çaresizdi. Hazırlıksızdı.

"Karanlık, bize ait olacak Sencer. Hüma Kuşu'nun karanlığına sahip olduğumuz gibi yer altındaki karanlık da bize ait olacak. Güç bizimdi, bizdik, biz olacağız."dedi Aaron, aklındaki planın sırlarını bir bir deşifre ederken. Yüz ifadesi hiç

değişmiyordu Aaron'un. Sırıtışı, kötülüğü simgeliyordu.

Sencer, "Mutlak güç yalnızca Allah'a aittir." demek isterdi, elinde pençesi, Aaron son nefesini vermeden önce, gözlerinde mutlak kuvvetin korkusunu görürken. Onun yerine, ellerini birbirine kilitledi.

Aaron'u, iyi bir gözlemci olarak çoktan çözmüştü Sencer. Korkuyordu Aaron. Korkusunu zayıf kalplerden beslenerek yok etmeye çalışan bir sadistti. En çok da, hıncını takıntı ettiği, elde edemediği Hüma'dan çıkarıyordu çünkü, başka çaresi yoktu. Güç gösterisini, zayıfları el üstünde tutacağına, ayakları altında ezerek, zirveye çıkmaya çalışarak yapan bir zavallıydı o.

Sencer, "Tam olarak benden ne istiyorsunuz efendim?" dediğinde, Aaron; "Hüma'yı, en aşağıda bulunan bir mahzene koyacağım. Kimse olmayacak yanında. Sadece muhafızlar ve sen." dedi.

Parmağını Sencer'e doğru uzattı.

"Günde bir saat boyunca sen yanında olacaksın. Ona, benim yaptıklarımı, sevdiklerini bir bir nasıl elinden aldığımı, buranın Müslümanların cehennemi olduğunu anlatacaksın. Karanlıkta son nefesini verince, masumluk da yok olacak, Müslümanlar da. Envar'a da kardeşinin ne halde olduğunu rapor vereceksin her gün. O da kardeşini kurtarmak için çiplerin üretimini hızlandıracak. Böylece, hep ben kazanacağım." diyerek cevap verdiğinde anladı Sencer. Aron bu planını anlatırken kollarını iki yanına doğru açtı ve kendi etrafında yavaş yavaş dönmeye başladı. Ruhsuz bir hastaydı. Zevk alıyordu bütün bu yaşattıklarından.

Sencer'in hayatındaki en büyük imtihanlarından biri, yaşadığı bu andı. Çıplak elleri, önünde zevkle kahkaha atan zavallı mahlûkun başını gövdesinden ayırma isteğiyle kıvranıyordu Sencer'in. Hüma'nın nefesinin tekrar hızlandığını ama sonra kendini tuttuğunu fark ettiğinde, öfkesinin üstüne su serperek hata etti, alevler gittikçe yükseldi bedeninde. Sencer, kontrolünü kaybedeceğini hissediyordu. Bedeninin öz denetimi ellerinden kayıyor, gözlerinin önü kırmızı bir örtü ile kaplanıyordu. Tam elleri birbirinden ayrılıp tüm zincir-

lerinin yerinden oynadığını hissettiği sırada, Gül Güzeli'nin naif sesi duydu arkasından.

"Sabrederim. Müslümanlar için sabrederim. Bizim için sabır, en büyük imtihan ve en büyük ödüldür, Aaron. Kaybettiğin kirlenmiş kalbin, sana bunları anlatamayacak kadar ölü. Bu yüzden yakında bu sabrın selametine ben şahit olamasam bile, sen olacaksın. Çaban boşuna. Yenilmeyeceğiz."

Sencer'in öfkesini tüketmeye başladı sanki bu cümleler. Sesi, Sencer korkusunu hissetmesine rağmen o kadar sakindi ki, Sencer gurur duydu Hüma ile. Aaron'un onu da sınadığını Hüma, sözleriyle haber vermişti çünkü.

Sencer'in elleri tekrar birleşti ve Aaron'a sabitledi gözlerini. Sahte özgüveniyle attığı kahkahaların birden kesildiğini fark etti Sencer. Dönmeyi de bırakmıştı. Kibrine edilmiş her söz, azdırılmış nefsine en büyük darbe olmuştu. Bu yüzden hırsla Hüma'ya doğru ilerlerken gözü kör edilmiş gibiydi.

Ne yapacağını biliyordu Sencer. Burnundan soluyarak harekete geçip yanından hırsla geçen Aaron'un kolundan sımsıkı tuttu ve parmaklarını derisine geçirerek geriye doğru çekti, onu engelledi.

Aaron, bu güç gösterisiyle neye uğradığını şaşırdı. Sencer, tek koluyla onu burnunun dibine kadar getirmişti. Hüma, bu arbedeyi hissetse de sessiz kalmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Sencer'in kendini kaybetmeyeceğine inanıyordu. Bu sabır, dava içindi.

"Efendim."dedi Sencer.

Dilinde zehir tadı bırakmıştı bu kelime. "Eğer ona vurursanız," dedi yüksek sesle. "Eğer benim olana vurursan" diyerek tekrar etti cümlesini zihni, aklı ve kalbi ile sessizce. "Sonra, pişman olacaksınız."

"Seni pişman ederim."

"Hem, yavaşça yapılan işkence sizin tercihinizdir."

"Hem, yavaşça seni öldürmek benim tercihimdir."

"Bu yüzden, yanlış bir şey yapmanızı istemedim."

"Bu yüzden, geriye çekil, yoksa her zerren bana diz çöküp yalvarsa da durmayacağım."

Sencer'in içinden söylediklerini bilmeyen Aaron, Sencer'in gücü karşısında şaşkınlığa uğrasa da hemen sonra ellerini geriye çekip tekrar başını eğmesi üzerine yine Sencer'i kibriyle küçümsedi ve onu hafife almayı seçti, bir tehdit unsuru olarak görmek yerine. Aaron, garip bir şekilde, Envar kadar Sencer'i de küçümsemesine rağmen, kurduğu yalancı imparatorluğuna geri dönmeyi ve Sencer'i Hüma'nın dibine kadar getirmeyi tercih ediyordu. Bu bir plan değildi, aksine kuvvet ve nefis yarışıydı. Aaron, aklını kullanmıyordu. Görmezden gelerek kendini en kuvvetli olduğuna inandırıyordu. Bu kibir yüzünden Sencer'i geriye doğru hırsla iteklese de Hüma'ya bir daha yönelmedi.

Bunun yerine, "Muhafızlar!"diye seslendi gösteriş yapmak için Aaron.

Sencer'in göğsünü dövdü kalbi bu seslenişle, korkuyla. Muhafızlar bir bir kafese doğru girerken arkasındaki hışırtıdan Hüma'nın kalktığını hissetti Sencer. Çenesini birbirine kilitledi. Gül kokusu burnuna doldu, tüy gibi adımlar ona yaklaşırken. "Alın onu, mahzene götürün!"

Sencer'in önünde birleştirdiği elleri titriyordu. Hüma'nın küçük omzunun omzuna doğru değdiğini hissetti. Sencer ona doğru döndü. Hüma ileri doğru bakıyordu ama gülümseyişi Sencer'eydi. Bir an, gül dudakları kıpırdadı Gül Güzeli'nin.

"Sabır." dedi Hüma. Omuzuna doğru baskı uyguladı hafifçe. Veda sarılması gibiydi. Sencer'in durması için bir istekti. Sonra, Sencer'in gözleri önünde kolundan tutulup öne doğru savruldu ve sürüklenmeye başladı. Beyaz çarşafı uçuştu gittiği yolda. Gül kokusu gittikçe terk etti Sencer'i. Sencer'in tırnakları, kenetlenmiş ellerinin derisini parçaladı. Kan sızdı ve parmak uçlarını kana boyadı. Damarları şişmiş, sessizliğe bürünmüş gözler, karanlık iki alevdi.

Hüma hiç ses çıkarmazken, Aaron, "Seni ziyaret edeceğim." dediğinde, Aaron'u yakmamak için kapandı bu gözler. En büyük güç sabırdı. Sencer'in bu büyük kuvveti sınanıyordu.

Sencer, gözlerini açtığında Gül Güzeli yok olmuştu. Sessiz çığlıklar bir kez daha yüreğini deldi, dilini suskun bıraktı.

İki düşman, kapısı kapatılmamış kafesin içinde tek başına bırakılmıştı. Aaron, keyifle sırıtırken Hüma'nın gidişine, Sencer sessiz kalmaya devam etti. Bir süre aralarında intikam ve sessizlik asılı kaldı.

Aaron, Sencer'e döndü bu sessizliğe fazla dayanamayarak, "Zevk nedir bilir misin, Sencer? Senin zevkine düşkün biri olduğunu duymuştum." dedi. Sencer'in etrafında yavaş adımlar ile dolanmaya başladı. Kullandığı uyuşturucular sebebiyle adımları sarsaktı. Kafesin içindeki siyah aslanın etrafında dolanıp kendini kuvvetli sanan tek çakaldı.

"Zevk, çoğu zaman, mutluluğu yakalamayanların bağımlılıklarıdır." dedi Sencer. Aaron boynunu iki yana doğru kütletti. Sencer'in düşük omuzlarını, daha önce gücünü bir serap olarak adlandıracak kadar zayıflığa yordu. "Bir kadına hiç tutuldun mu? Küçüklüğünden itibaren hiç sevdin mi?"

Sencer, Aaron'a hiç bakmıyordu. Bakarsa çelik halatları zarar görmüş iradesini kaybederdi.

"Küçüklüğümde kimseyi sevmedim." dedi Sencer. O, sadece birine tutulmuştu. O da, şimdi karanlığa doğru sürükleniyordu.

Yüreği toprağına dikilmiş Gül'ün üzerine titriyordu. Sencer, başını Aaron'un yürüdüğü yoldan ters tarafa doğru çevirdi. Öldürecekti, az kalmıştı.

"Ben sevdim. Hayatta, tek zevkim küçük bir kuş. Babam derdi ki; zevk aldığın, çok sevdiğin her şeyi gün gelip de öldürdüğünde, paramparça ettiğinde, en büyük güç senin olurmuş. Ben, hayatta tek sevdiğimi öldüreceğim günü bekliyorum. O gün, bütün gücün bedenime dolduğunu hissedeceğim." dedi.

"Ya babanız yanlış yoldaysa, akıl edememişse?" dedi, tıpkı Bakara Suresi'nin 170. Ayetinde Allah'ın(c.c.): "(Peki) Ya ataları bir şey akledemeyen ve doğru yolu da bulamayan kimseler olsalar da mı?" buyuruşuna benziyordu sorusu Sencer'in.

Aaron'un öfkesi ise inanmayanları temsil ediyordu. "Babamı akılsızlıkla mı itham ediyorsun?" diye sorduğunda, "Kast ettiğim, yanılmış olma ihtimaliydi, efendim." cevabını aldı Sencer'den ama Aaron onu dinlemiyor, hırsla Sencer'in etrafında dolanmaya devam ediyordu.

"Ne olursa olsun bu hikâye, Hüma ile benim hikâyem ve kuş öldüğünde kanatlarını kırarak gücün kimin elinde olduğunu göstereceğim. Onun ölümü benim efsanemi doğuracak."

Aaron, kendince vahşete düşmüş planını anlatırken Sencer, öfkesini gizlemeye çalışarak "Neden?" diye sordu. Bütün bu işkence, takıntı niyeydi? Masum Gül Güzeli neden durduk yere çöle düşürülmüştü? Aaron, Sencer'in tam önünde durdu. Sencer kafasını kaldırdı ve ona baktı. Aaron, bir kez daha ürperdi bu bakışlarla. Bir gün bu karanlık ateşin onu yakacağını hissediyordu sanki.

"Geçmişimde saklı." dedi Aaron.

Sencer, Aaron'un geçmişinde her ne yatıyorsa yok etmek istedi o an. Tıpkı omuz silkip ondan bir kez daha uzaklaşan adamı yok etmek istediği gibi. Kafesin kapısına doğru yürümeye başladı Aaron.

"Envar'a konuştuklarımız hakkında hiçbir bilgi vermeyeceksin. Ona güvendiğimi sanıyordum ama bütün bu olanlardan sonra içime bir kuşku düşürdü. Yetkilerini kısıtlamayacağım ama izlenmesini istiyorum." dedi Aaron, elini alelade bir şeyden bahsediyormuşçasına havada salladı.

"Niye bana güveniyorsunuz?" dedi Sencer, bastırılmış itaatkâr sesiyle. Aaron gülümsedi. Şüphelendiği, fakat kibri yüzünden küçümsediği adama, "Çünkü zayıfsın." dedi ve kendini beğenmişlikle, arkasında en büyük düşmanını bıraktığını bilmeden kafesten çıktı Aaron.

İnsanı kibir öldürürdü en çok. Çünkü şeytan ilk kibirlenendi. Ona benzemek, cehenneme benzemek demekti. Seni yeraltına doğru gün geçtikçe çekerdi bu kibir. Tüketir, sürüngürdürür ve en sonunda bir parça kumaşa sarıp toprağın altına sokardı. Aaron'un sonu da bu şekilde olacaktı.

Sencer, kafesin içinde bir başına kaldı. Hissettiği öfke ile her zerresi titriyordu. Bedeni savaşmak için sızlıyordu. Canı yanıyordu, canını götürmüşlerdi, çalmışlardı çünkü. Envar bir hışımla kafese girince Sencer onun kan çanağına dönmüş gözlerini gördü ilk. Anladığını fark etti.

İkisi de suskun kaldı. Sencer'in delirmek üzere olduğunu hisseden Envar, kardeşine vurarak onu bir kenara fırlatan, sonra da zevkle tekrar sürüklemeye başlayan muhafızları söyleyemedi. Bir köşede, çaresizce ağladığını dile getiremedi Envar. İkisi de bunu beklemiyordu. Hüma'ya zarar vereceğini düşünememişlerdi.

Sencer, patlamaya hazır bomba gibi duruyordu.

Envar, "Laboratuvara gidelim." dedi. Sencer ise onu duymadı bile. "Ölüm ona Cennet, Envar. Ölüm, ona Cennet. Ben ise ona asla Cenneti yaşatmayacağım."

"Hadi, aşağıya inelim kardeşim." dedi Envar.

Gözleri dolmuştu. Sencer'in kaskatı olmuş omzuna dokundu ve Sencer ona baktığında, iki adamın gözlerindeki acılar çarpıştı. Tekrar tekrar kül oldular.

Envar kilit sistemini kapattıktan sonra Sencer, "Aşağıya, en alt kattaki mahzene götürdüler." dedi. Bedeni öfkeyle titremeye devam ediyor, gözünün önüne gelen o küçük, pislik içerisindeki mahzende Hüma'yı hayal edemiyordu Sencer. Envar'ın kanı çekildi. O mahzen sırf işkence edilmek içindi.

"Derdi ne? Ne için kardeşimi istemiş." dediğinde, aralarında bulunan zoraki sakinlik volkan gibi fokurduyordu. Envar soğuk soğuk terliyordu.

"Senden ve benden şüphelenmiş olmalı. Ama güçsüzlüğü kendine yediremediği için hıncını yine Hüma'dan çıkarıp üzerinde otorite kurmak istiyor ve..." Derin bir soluk aldı Sencer. Avuç içleri pıhtılaşmış kan ile zehirlenmişti. Envar, Sencer'in öfkesini tüm odada hissedebiliyordu.

"Hüma ile bir geçmişi olmalı. Küçüklüğünde onu sevdiğini ima etti. Onu öldürdüğünde güçleneceğini düşünüyor."

Envar'ın çaresizlikle kafasını sağa sola salladığını ve "İmkânsız." dediğini zorla işitti Sencer. İnanmıyordu, inan-

mak istemiyordu Envar. "İmkânsız. Bu, bu pisliği hiç tanımadık."

Sencer, yerinden hiç kıpırdamıyordu. "Hüma'yı oradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım." Gözünün önünden Hüma'nın sürüklenişi gitmiyordu. O son an, eğer onu uyarmasaydı her şey çığırından çıkmış olurdu.

Hüma, hayatında tanıdığı en güçlü kadındı. Canının yanacağını bile bile, sırf davası uğruna, yine kendini feda etmişti. Sencer eliyle yüzünü sıvazladı stresle. Ellerinin kanlı olduğunun farkında değildi. Yüzüne değdi bu kan. Farkında değildi.

Envar, Sencer'in önünde volta atıyordu. "Her gün, onu bir saat görmeme izin verdi, yaptıkları kötülükleri anlatmam şartıyla. "Envar duraksamadan ona döndü. Gözleri, zihninin çalıştığının belirtisiyle parıldadı.

"Bu iyi. Muhtemelen onu, şifresini sadece Aaron'un bildiği mahzene koyacaklar. Sisteme ben giremiyordum ama bu sefer aşarım ne pahasına olursa olsun. Sen girdiğin sırada ise muhafızları etkisiz hale getiririm. Sonra..."dedi Envar. Sonra ne yapacaklarını bilmiyordu. Yine kapana kısılmış gibi hissediyordu. Sencer'e baktı tekrar Envar.

Sencer sessiz kaldı Envar'ın çırpınışlarına. Gözü kararmıştı. Aklında şekillenen plan da karanlıktı. Uzun uzun düşünmedi riskler konusunda. Yapacaktı aklına düşeni. Şimdilik bu plandan Envar'a bahsetmedi.

"İşimize geri dönelim." dediğinde, Envar şaşırdı kestirip atmasına. "Bir şey var aklında." dedi Envar.

Sencer kafasını salladı. "Şimdi, sadece işimize dönelim." Sesi kömür kadar sertti.

Envar, öz denetimine hayran kaldı Sencer'in. Çektiği acıyı ört bas edişi basit değildi. Sencer'in öfkesine rağmen sessizliğinden dolayı, Envar paniğini bastırmayı başarabildi. Sencer, laboratuvardan çıktığında onu takip etti. Aşağıdaki delik hızla onarılırken biri psikoloji diğeri de simülasyon odasına giriş yaptı. Gün, uyanıkların uyuyanları uyandırışıyla ve Sencer'in bu uyandırılışı yetkililerin kapalı gözlerinden saklayışı ile geçti. Birlik kurulduğu andan itibaren bü-

tün uyanıklar grup şeklinde çalışıyor, kuytu köşelerde sessiz sohbetler yapılıyor, kalbe darbe vuran ayetler okunuyordu.

Bir ara, Sencer uyanıklardan Metehan'ın simülasyonunu izlerken Adel Baruh geldi.

Simülasyon odası, izlenme bölümüyle iki kısımdan oluşuyordu. Bu iki kısmı, camdan bir duvar ayırıyordu. Cam duvar, bilgisayardı. Simülasyon görevlisinin sunacağı yansıtılmış düşmanı istediği şekle getirebilen bir sistemdi bu.

Sencer, görevliyle her gün konuşup bir sonraki gün düşman tasarımlarında ona yardımcı oluyor ve uyanıklara düşmanı hakkında haber veriyordu.

Adel Baruh odaya giriş yapması bütün sabrını ve kurduğu planını yine yerle bir etti Sencer'in.Dün patronu tarafından aşağılandıktan sonra, hıncını mahzendeki mahkûmlardan çıkaran Adel, bugün ise patronun gözdesi mahzene getirilmesi üzerine şahsi olarak ilgilenmişti onunla.Sonra simülasyon odasına gelmişti. Aaron'un özel emriydi bu ilgi. Bu yüzden, patronun gözüne girmek için bir fırsattı bu.

Adel, en dipte bulunan mahzene girdiğinde kızdaki masumiyet, Adel'e kaybettiklerini çağrıştırmış ve elleri bağlı çırpınan kıza işkence yapmaktan daha fazla zevk almıştı. Sencer'i yalnız yakalamak da bu zevkini taçlandıracaktı Adel'e göre ama işler istediği gibi yürümemişti. Simülasyon odasına girmiş ve anında Sencer tarafından fark edilmişti Adel. Sencer'in omuzları dikleşmişti. Bunu, Sencer'in ilgisini çekebilmeye bağlamış ve daha özgüvenle hareket etmişti. "Selam." diyerek benzetim görevlisinin de inceleyen bakışlarını üzerine çekince Adel'in keyfi doruklarda gezmeye başlamıştı. Sonra alaycı gülümseyişiyle hafif bir baş sallamasını ona layık gören Sencer'de takılı kalmıştı Adel. Yüzüne bile bakmamıştı Sencer.

Adel bozuldu ama bunu çaktırmamaya çalışarak yüzüne dikkat çekici olduğunu düşündüğü gülümseyişini tekrar yerleştirdi. Gri-beyaz, düzleştirilmiş uzun saçlarını geriye doğru attı ve bilerek öne doğru çıkartılmış göğüs dekoltesini gözler önüne serdi ilk karşılaşmalarında olduğu gibi. Sencer'in tek tepkisi, ilgisizlikti. Gözlerini ayırmadan simülasyonla sava-

şan, sarışın, cılız oğlana bakıyordu.

Adel ise bu savaşla ilgilenmiyordu. Tam göğsünde, sert kaslarla şekillenmiş kollarını birleştirmiş, profili, erkeksi çene yapısı, çenesinin iki tarafından yukarı doğru yükselen iki yara izi, sanki özenle çizilmiş gibi düz burnu, gür siyah kirpikleri, alnına düzensiz bir şekilde dökülen simsiyah saçları, kısacası her şeyiyle Sencer Aslanşah ile ilgileniyordu Adel. Güçlü ve erkeksi yapısı o kadar cezbediciydi ki dokunma dürtüsünü tetikliyordu Adel'in. Kaslarla bezenmiş vücudunda bir gram dahi yağ olmadığına emindi. Omuzları çok genişti Sencer'in. Adel, çok kaslı adam görmüş ve bu kaslara dokunma tecrübesini yaşamıştı ama bu cezbedici adam, doğuştan iriydi sanki. Gösterişli bir güç gösterisiydi. Adel uzun bir kadındı ama sivri topuklularına rağmen kulağına zor yetişiyordu Sencer'in. .

"Ne yapıyorsunuz burada?" diyerek konuya dâhil olmaya çalıştı. Sencer'e bir adım daha yaklaştığında Sencer'in sanki onu istemiyormuşçasına ondan uzaklaştığını fark etti. Bir kez daha hüsrana uğradı Adel. Sonra, Sencer konuşunca karizmatik ses tonu, bu bozgununu unutturdu ona.

"Burası senin bölümün değil sanıyordum."

Adel heyecanlandı. Demek ki unutmamıştı Sencer hangi bölümde olduğunu. Ama ona cevap veremeden Sencer'in yanında bulunan sönük görevli, heyecanlı bir şekilde konuştu. Saçlarını geriye doğru yapıştırmış, sivri, ince bıyıklarının onu yakışıklı gösterdiğini düşünen yapışkan bir tipti."Simülasyonlarla oyuncak ediyoruz onları. Şu çırpınışlara bak. Her gün fare gibi oynuyorum bu zavallılarla." Adel, görevlinin ilgi çekme çabasını görmezden geldi. Sencer'in hiçbir açık vermeyen profilini izliyordu.

"Öyle mi?" dedi sahte bir ilgiyle. Sonra, "Sadece merak ettim." dedi Sencer'in sorusuna cevap verip ilgisini çekmeye çalışarak. Sencer'den bir tepki alamayınca tekrar denedi.

"Aşağıda çok fazla yoruldum. Sizin de benim kadar meşgul olup olmadığınızı görmek istedim." dedi.

İşte o an, Sencer'in ilgisini çekebildi. Yüzündeki alaycı gülümseyişi daha fazla sivrilmişti Sencer'in. Ona doğru dö-

nen siyah gözlerinde, kocaman bir boşluk vardı. "Yeni birileri mi geldi yoksa?" dedi Sencer. Adel, dudaklarını yaladı dikkatini daha fazla çekebilmek için Sencer'in.

Adel güzel olduğunu düşündüğü bir şekilde gülümsedi ve "Patronun gözde kızı getirildi." Kahkaha attı. Sanki yeni bir projesinden bahsediyordu.

"İşimin gereği olarak özenle ilgilendim onunla. Bu yüzden yorgun düştüm. Kız çok fazla zorladı beni." dedi. Sencer'i bu cümleler hançerledi sanki. Hiç gevşememiş bedeni daha fazla gerildi. Siyah ateş tekrar alevlendi. İçi tekrar tekrar ateşler içinde bırakılan bir yangın yeriydi.

Zarar vermişlerdi. Sevdiği kadının o naif, Sencer'in dokunmaya kıyamadığı bedenine zarar vermişlerdi. O an Adel'in açığa çıkarmaya çalıştığı ince boğazını kırmak istedi Sencer. İradesi gün geçtikçe daha fazla sınanıyordu.

Görevliye, "Jack, sen devam et." dedikten sonra, oradan ayrıldı.

Adel, ağzı açık bir şekilde arkasından bakakalmıştı. Görevli, "Buralar, onun da psikolojisini bozmuş olmalı. Adam durmadan çalışıyor." diyerek Adel'i konuşmaya davet etti ama o an duyulmadı bile.

Sencer ise asansörü kullanıp hızla yukarı, odasına çıktı. Üzerindekileri çıkarıp banyoya girdi ve kapıyı kilitledi. Buz gibi suyu açıp sık nefesler alırken soğuk suyu hissetmiyordu. Bedeni yanıyordu, kalbi yanıyordu. Nasıl, nasıl dokunurlardı? Nasıl kıyarlardı?

Sencer patlamak üzere olan pimi çekilmiş bomba gibiydi Alnını siyah beyaz fayanslardan birine yasladı ve üzerine akan su onu yakmaya devam etti. Sonra, ses geçirmez banyoda bağırışı yankılandı. Siyah aslan kükredi, su kürkünü daha fazla parıldatıyordu sanki. Hissetmediği halde defalarca yaslandığı fayansı yumrukladı Sencer.

Canı yanmadı, yanmış canını, acı yakamadı.

Duştan çıktı ve tek kapının tepesindeki kirişine tutundu, ezilmiş eklemlerini umursamadan, bacaklarını kendine doğru çekti ve kaslarının kopacak kadar ağrımasını umursamadı. Bu öfke yorulmalıydı.

Şimdi değildi, şimdi patlarsa bir sürü cana mal olacaktı yaptığı tek bir hata. Sencer, vücudunu yorabilmek için bütün kaslarını acımasızca çalıştırdı. Gerilmiş olan bedeni, daha da gerilse de vazgeçmedi. Kasları yaptığı sporla daha da şişiyordu. Ezan okunduğunda bedenin de kalbinin de sızısını dindirmeden namaz kıldı.

Derdi vardı. Dermanına koştu."Yardım et, Ey Rabbim! Kapana kısılmış gibiyim. Kendi canım mühim değil. Masumum'a dokunuyorlar. Onun tek bir yaprağını dökenin kökünü sökerim ama dokunamıyorum kardeşlerimin iyiliği için. Kendimi kaybetmek üzereyim. Ya bana kuvvet ver, o köklerini sonsuza kadar kurutayım ya da sabır ver, bu dünyada da öbür dünyada olduğu kadar ateşe vereyim onları. Güç ver Rabbim, acizim..." Sencer iki büklüm olmuştu yüceler yücesinin karşısında. Acizliğini niyaz ederken taşıdığı yükle omuzları çökmüştü.

"Ey her şeye muktedir olan! Göz kırpışımızda bile sana muhtaçken bizi kâfire muhtaç etme! Yardımına ihtiyacımız var, ihtiyacım var..." Duasını bitirince ayağa kalktı. Aşağıya indi ve Hüma'yı görmek için muhafızların önüne dikildi ama içerisine girişe izin verilmedi. Geri döndü üç gece ardı ardına. Üç gece birer saatlik uykuyu bile çok gördü kendine. Taş olan sabrı parça parça bölündü Sencer'in. Yüreği yerlerde sürünüyor gibiydi.

İşkencelerin çoğalacağı dillerde dolaşmaya başlamıştı. Gün geçtikçe Hüma Hapishanesi karışıyor ve Sencer, sadece Hüma'yı görmeyi bekliyordu. Envar'a planını anlatmıştı. Risk, her nefes alışında saklıydı Sencer'in ama vazgeçmeyecekti. 4.gün gelip de bu sefer muhafızlar onu çağırdığında, Şemseddin Hoca'nın yanındaydı. Şemseddin Hoca, Hüma'nın mahzene atıldığını duyduğunda yüzü acıyla çarpılmış, Sencer'in geldiği andan itibaren 3 gün içerisinde nasıl bu kadar çökmüş olduğuna cevap bulmuştu. Sencer'in bedeni kuvvetlenmiş olsa bile gözaltlarının simsiyah olduğunun ve gözlerinin içerisinde yatan ışığın da gözleri kadar kararddığına şahit olmuştu çünkü.

"Hakkını helal et Hocam!"dedi Sencer, o gün ilk defa

"Ben asla kardeşlerimi riske atacak bir şey yapmam. Ama bugün, sevdiğim kadına bir daha asla dokunmamalarını sağlayacağım."

Şemseddin Hoca buruk bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum evlat, ama senin yanlış bir şey yapacağına inanmıyorum. Hakkım son demine kadar helal olsun. Git ve büyük bir adım at. Yeterince temel hazırladın." demişti Şemseddin Hoca.

Karanlık koridorları hızla geçerken kulağında çınlıyordu bu cümleler. Sertleşmiş çehresinde yatıyordu yüklenmiş olduğu sorumluluk. Omuzları ümmetin yükünü taşıdığı için genişti. Sabrı, Rabbi yanında olduğu için yüksekti. Bir kat daha alta indiler.

Sencer en altta bulunan mahzenin, en tehlikeli ve en çok mimlenmiş Müslümanlar için yapıldığını biliyordu. Yerin en dibinde olan bu mahzen, sadece iki kişinin sığabileceği kadardı. İçerisinde küçük bir ampulden başka hiçbir şey yoktu, bunun üzerine bir de ince bir koridoru vardı ve orada dört muhafız bulunuyordu. Üstlerine kilitlenen çelik kapı ise sadece Aaron'un izniyle açılıyordu. Sencer bu kapının önüne ulaştığında, kapının üstündeki kameradan izlendiğini fark etti. Kulağına dokundu hafifçe. Envar, kulağına yerleştirdiği kulaklıktan fısıldadı. "İzleniyorsun." dedi.

Üstünde, göğüs düğmesinin içerisine bir kamera da Envar tarafından yerleştirilmişti. İçeride kamera yoktu ama belli ki dışarıda girip çıkanları yakından takip ediyordu Aaron. Kapı, çelik banka kasasına benzetilmişti. İçerisindeki kilit sisteminin de internetle bağlantılı olduğunu biliyorlardı ama risk alamamak için hacklemiyordu Envar. Aaron talimat vermiş olacak ki kapı şiddetli, bir gürültüyle sarsıldı. Sonra ikiye ayrıldı. Sencer içeri girerken yavaşça çeliğe dokundu. Küçük çipi kimse fark etmezken iki çeliğin arasında kayboldu. Demir'in içine sızdı çip. Çelik kapı tekrar yere oturdu.

Sencer, üç muhafızın içerisinde kaldı. Küçük koridor, loş sarı led lambalarla aydınlatılmıştı. Muhafızların üçü de rahat gözüken, siyah deri sandalyelerde oturuyordu.

Sencer'i korkak gören muhafızlar, gevşekçe oturup onu alaycı gözlerle izliyorlardı. "Biraz bekle. İçeride eğleniyorlar." dedi oturan muhafızlar.

Sencer başını eğdi hafifçe. Çenesindeki kemik sıktığı dişleri yüzünden daha da belirginleşti. Öfkesi sonunda patlamak için heyecanla sarsılırken dudakları gerildi ve "Beraber eğlenelim. Sizle içeri girelim."dedi.

Üç muhafız sıkıntıdan patlıyorlardı. İçerideki kadına dövmek haricinde dokunmak yasaktı. Bu yüzden Sencer'in teklifiyle heyecanlandılar.

"Ne yapmayı planlıyorsun?"dedi içlerinden en toy olanı. Üç adamın üçü de daha 20'lerindeydi. Bu yüzden, basit heyecanlara meyletmeleri Sencer'in en kolay tuzağıydı. Sencer, pis bir şekilde sırıtan bu adamların yüzündeki son gülümseyişin sebebi olmak istiyordu.

"Kapıyı açıp benimle gelirseniz gösteririm size." dedi Sencer. Kimse tereddüt etmedi muhafızlardan. Kimse, niye diye sorgulamadı. Öylece, yaptıklarının bedelini ödemeye, ecellerine gittiler. Kapı, mahzene en yakın olan tarafından açıldı ve Sencer'in kulağına, Hüma'nın acı inlemesi fısıldadı ilk. Sencer'in yüzü öfkeyle kasıldı.

Dördüncü muhafız, sandalyeye oturttuğu Hüma'nın saklanmış bedenini gözler önüne sermişti. Her yer gülün kanıydı. Bedeninde çizilmemiş nokta bırakılmamıştı. Yüzünden daha çok vücuduna çalışmışlardı işkence etmek için. Yüzünde morluklar hariç hiçbir şey yoktu ama bedeni, ezilip geçilmişti sanki. Sencer'in yüreği de ezildi bu görüntüyle, bedeni fokurdayan ateşle patladı bu sefer. Sencer'in planı içeri ilk girdikleri anda saldırmak değildi aslında. Önce, Hüma'yı buradan çıkartacak, sonra dördü ile baş başa bırakacaktı kendisini. Ama dördüncü muhafızın elindeki bıçakla yavaş yavaş Hüma'nın karnına attığı çizikleri gördükten sonra, kontrolünü kaybetti. Hüma onun farkında değildi. Neredeyse baygın bir şekilde yığılmıştı sandalyeye. Üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. İşkence eden adam, Sencer'i görünce sırıttı. Bu, onu hapishaneye getiren kibirli muhafızdı. Onunla dalga geçiyordu bakışlarıyla. Sencer de gülümsedi ona. Muhafız, bu gülüşten ürktü.

"Kapıyı arkanızdan kapatın." dediğinde ölüm kokuyordu nefesi Sencer'in.

Kaşları çatıldı işkence eden muhafızın. "Neden?" diye sorduğunda karşısındaki muhafız, "Size istediğiniz en güzel eğlenceyi getirdim." dedi Sencer.

Bu sırada, Hüma'nın hafifçe güzel, mavi gözlerinin açıldığını fark etti. Görmüyordu ama duymuştu Sencer'in sesini. Hüma'nın dudaklarının kıpırdadığını gördü."Sencer."demişti sessizce.

Sencer gözlerini gözlerine sabitledi ve Hüma, o işkencenin arasında, Sencer'in öfkesini de hissetti. Bedeni sanki alev alev yanıyor gibiydi. Hüma, Sencer'in onu kurtaracağını fark etmişti. Hafifçe gülümsedi bu yüzden.

Sencer heyecan isteyen muhafızların onu dinleyişlerine döndü tekrar. Kimse Sencer'den şüphe etmiyordu. Umut ettikleri, Hüma'nın bedenine sahip olmaktı. Sencer, bunun iznini almış gibi yansıtmıştı davranışlarını onlara.

"Şimdi, gecenin en büyük partisine hazır mısınız beyler?" dedi. Kapıda kilitlenince. Sallanan başlar birazdan gövdesine bağlı kalmayacaktı. Sencer geldiği andan itibaren cebinde tuttuğu elini kaldırdı ve iki muhafızdan birinin boğazını pençeyle parçalarken diğerinin tam şah damarına sıktı pençeden çıkan kurşunu. Silahını çekmeye davranan diğer muhafızın karnına sapladı pençeyi, elindeki cesedi fırlattıktan sonra. Tuttuğu yumuşak etten havaya doğru kaldırdı adamın bedenini ve eline değen ilk kemiği kırdı. Acıdan çığlık atacak olan muhafızın boynunu tuttu ve sert bir şekilde, çıplak elle ikiye büktü. Sonra, tek kalan muhafızın önüne bırakti ölmüş bedeni.

Şaşkınlıktan ve korkudan dilini yutan, Hüma'ya işkence eden muhafız ise elindeki bıçağı yere düşürdü titreyerek."

Ppppençeee..." dedi adam korkunun ilmeği boynunu sıkarken. Kan, yeri ıslatıyordu. Öldürdüğü bedenlerin üstüne bastı Sencer hiç acımadan. "Sen hiç, yaşattığını yaşamadan ölmezsin diye bir cümle duymadın mı ?"diye sordu muhafıza.

Sencer gazaptı. Geriye doğru kaçmaya başladı muhafız. Silahı olmasına rağmen öleceğini biliyordu. Bu yüzden kullanmayı akıl edemedi bile. "Bbeen,beeen sadece emir aldım."

dedi. Yalandı. Zevk için yaptığı geldiği ilk andan itibaren belli oluyordu. Sencer gözlerini avından hiç ayırmadan muhafızın attığı bıçağı yerden aldı ve köşeye sıkışmış olan muhafıza doğru ilerledi. Muhafız, bağırmayı da akıl edemedi. Öylece titriyordu. Sanki cezasını biliyordu. Sencer'e bakınca ölümü görebiliyordu. Sencer, bir nefeslik adım kalana kadar yaklaştı muhafıza. Bıçağı dolaştırdı muhafızın bedeninde yavaşça. Adamın idrar kokusu, kanla birlikte odaya karıştı. "Sence yaptıkların cezasız mı kalacak?" dedikten sonra muhafızın cinsel organına sapladı bıçağı Sencer. Çığlığını susturmak için ağzını kapattı. "Şşşşttt, şşşşt." dedi, ağlayan bir bebeği susturmak ister gibi.

Muhafızın gözlerinden yaşlar boşanırken de Sencer'in acıması yoktu. Masum bir kıza yapılanların cezası, bu olmalıydı. Köklerini kurutmak için ant içmişti.

Sencer gülümsedi. O an, ölümün de gülümseyebileceğini öğrendi muhafız. Önündeki katilinin siyah gözleri, kocaman iki mezardı. Pençeyle karnını deşerken Sencer, elinin altında yalvardı muhafız. Kimse duymadı onu. Çırpındı, kuvveti azdı. Korkuyla yaptığı kötülüklerin tadını aldı. Toprak tadıydı bu. Ölü toprağı.

Ölmeden bir nefes önce, "Gelmeyeceğimizi mi sanıyordunuz?" diyen azap veren sesini duyduğunda ise artık biliyordu. Yanlış yolda olduğunun farkına varmıştı. Muhafız acı çekerek öldü.

Sencer, son cesedi de duvara savurdu ve yere düştü ölü beden. Hızla Hüma'ya doğru döndü, onu gördüğü o acı verici halden kurtarmak için. Göğsü hiddetinden hızla inip inip kalkıyordu. Korkuyordu.

Sencer, ilk defa bu kadar çok korkuyordu. Sevdiği kadını kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Onun canını yakmışlardı. Hüma yarı açık gözleriyle boşluğu izliyordu. Görmemişti ama hissetmişti Sencer'i. Aldığı intikamı, kuvvetini.

Sencer yavaşça yaklaşmaya başladı Hüma'ya. Yaptıklarından dolayı, görmese bile Hüma'nın ondan korkabileceğini düşündü. Altın parıltılara bürünmüş saçlarına kanla hakaret etmişlerdi. Bedeninde ruhuna dokunulamayacak kirler

vardı. Sandalyeden sarkıyordu boynu bükülmüştü. "Gül Güzeli'm."dedi Sencer. Hüma'nın küçük bedeni kıpırdamadı. Sadece boşluğa doğru bakmaya devam etti.

"Biliyordum." dedi Hüma. Zorla kıpırdamıştı ağzı. Sencer, ona yavaş yavaş yaklaşırken kalbi söndürülememiş intikam ateşiyle yanmaya devam etti. Hüma'nın bedenindeki yaraların bazıları, dikilecek kadar derindi. İltihap kapma ihtimali çok yüksekti.

Yine de Sencer'in sesine doğru çevirdi başını Hüma. Gül dudakları kurumuştu. "Ne biliyordun Meleğim?" dedi Hüma'ya Sencer. Allah şahittir ki, o an, Hüma'nın yüzü sanki bir meleğin nuruna şahit oldu. Aydınlandı içinde bulunduğu pisliğe inat. Yanağındaki küçük gamzesi gözüktü ve sevinçle parıldadı. Sencer bir annenin yeni doğmuş bebeğinin üzerine titrememesi gibi Hüma'ya eğildi. Üzerindeki kana bulanmış gömleği çıkardı ve Hüma'nın üstüne bıraktı.

"Geleceğini, Sencer. Bir sabah gelecekti kardan aydınlık." Sencer'in gömleği, Hüma'nın bedeninin büyük bir kısmını örttü. Sencer alnından öptü bu güzel, cesur kadının.

"İnsan kalbini ne zaman terk etmiş Gül Güzeli? Hem, aydınlık da sensin, o tertemiz kar da." deyip onu havaya kaldırdı. Hüma'nın canı yansa da, yüzü bu acıyla kasılmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Masumca gülümsemeye devam etti. Sanki kafesinden çıkarılacağını, özgür bırakılacağını hissediyor gibiydi. Yine de eline değen parçalanmış et, Sencer'i kahretti. Canı yandı, canının canı yandıkça. Onun güzel suratına baktı ve göğsüne bastırdı Hüma'yı." İnsan bu kadar çok nasıl sever Gül Güzeli?"dedi gözleri dolup haykırmak isterken göğe.

Hüma, bu sözleri duyamadı ama. Bedeni bilinçsizce yığıldı Sencer'in kollarına. Sencer, gövdesine bastırmaya devam etti Hüma'sını. Parçalanmış bedenleriyle Dünya'yı ayağa kaldıracak adımları yeri inletti ve siyah aslan, elinde kırılmış gülü taşıyarak çıktı mahzenden. Onu özgürlüğüne uçuruyordu.

16.BÖLÜM: "3 KRAL"

İnsanın karanlıktayken acıyı hissetmesinin daha kolay olduğu söylenir. Hisleri bastıracak aydınlık susturulmuş, sesler bu aydınlığa eşlik etmiş olur çünkü. Ama karanlık her an insan ile birlikteyse acı dile gelir, onu hissetmekle kalmaz, gecenin içerisine saklanmış şekline de tanıklık eder insan. Hüma, acıyı her nefes alışverişinde hissediyordu. Sencer'in kollarında olan bedeni hissiz olsa da ruhu ormanı kurutan ateş gibiydi.

Yere doğru uzanmış parmak uçlarından damla damla kan dökülüyordu Hüma'nın. Sanki bu dünyaya haber veriyordu kanatlarının bir kez daha kırıldığını parmak uçları. 'Yine canını yaktılar bir Müslümanın. Haberin var mı ey insanlık? Haberin var mı? Yine zulme karşı neredesin?' diyordu.

Hüma hırıltılı bir şekilde öksürdü. Koşarcasına atılan adımları az çok duyabiliyordu. Onun için çabalıyordu Rabbi tarafından gönderilen kahraman. Bir kez daha bedeni paramparça edilmişti çünkü. Herkesten saklanması emredilen cismi gözler önüne serilmişti. Lime lime etmişlerdi derisini, tıpkı ümmet gibi.

Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer çığlığını birileri işitmişti.

Uzaktan sevdiği adam, onu kurtarmıştı bu zulümden. Karanlığın içerisinde şeytana teslim olmuş muhafızla zorla baş etmeye çalışırken kapı açılmış ve Sencer'i görmüştü Hüma. Gözlerindeki lensler, mahzene geldiği andan itibaren zorla çıkartılmıştı ve üç gün boyunca işkencelerden bir tanesi de gözlerine ışık tutmak olmuştu. Hüma ilk gün en büyük acıyı bu yüzden çekmişti. Gözleri yerinden çıkartılsaydı bu kadar canı yanmazdı. Aaron ona işkence etmenin yöntem-

lerini iyi biliyordu. Bedeninin örtüsünü soydurtmak, ona işkence edilirken çıplak kalmasını emretmek, Aaron'a haz veriyordu. Hüma, ona istediğini vermemek, bağırmamak için çok uğraşmıştı, ama zordu.Yine de elinden geldiği kadar dayanmıştı. Ta ki Sencer gelene kadar.

O an, Hüma Sencer'i görmüştü. Çünkü o üç gün içerisinde gözlerine edilen işkence ters tepki etmiş ve görüşünü çoğaltmıştı. İlk defa uzaktan değil de yakından, ilk defa bulanık değil de net olarak yüzünü ve bedenini tam olarak izleyebilmişti Hüma. O an ölseydi, sevdiğine bakarak ölmek en büyük lütfu olurdu Hüma'ya.

Gülümsediğini hatırlıyordu. Bedeni ağlarken gülümseyebildiğini hatırlıyordu. Sencer'in gözlerinde düşmanları için ölümü görmüştü çünkü. Zulmü katledecekti. Onu toprağın altına gömecekti nam-ı diğer Pençe.

Kollarında olduğu adam onu terk etmemişti. Yalnız bırakmamıştı. Bunun bir başlangıç olduğunu hissedebiliyordu Hüma.

Kendine geldiğinde sıcak bir yataktaydı. Gözlerini hızla açtı Hüma. Üzerine eğilmiş olan, siyah başörtüsünün üstüne hastane bonesi takmış, olgun bir kadını görmeyi beklemiyordu. Kadının yeşil gözleri, onun uyandığını fark edince parıldadı. Kadın ondan yaşça büyük görünüyordu. Abisi gibi gözlüklüydü. Küçük ağzı, burnu ve gözleriyle insanda samimiyet hissi uyandırıyordu. Elinde bulunan doktor eldivenlerini fark etti Hüma. Üstünde de doktorların ameliyata girerkenki kıyafetlerden bulunduğunu gördü. İşte o zaman, sıcacık bir yatakta değil de ameliyat masasında yattığını idrak etti.

Gülümsedi Hüma'nın karşısındaki güzel kadın. "Sencer, uyandı seninki." dedi ve yan tarafına baktı.

Hüma'nın gözleri büyüdü. Kafasını döndürmeye çalıştı ama "Sakın Hüma. Bedeninin alt tarafını sınırlı uyuşturma yaptım. Canlı canlı dikiyorum seni. Hareket etmen benim için hiç iyi olmaz." diyerek karşısındaki güzel kadın onu azarlayınca mecburen vazgeçmek zorunda kaldı. Ama yaklaşan adımlarla kalp atışı onu dinlemedi.

Sonra, Sencer'i gördü Hüma. Heybetiyle ameliyat masasında yatarken görüş açısını kapladı. Simsiyah gözler, ona doğru kilitlendi. Gür kirpiklerle çevrilmiş bu gözler, kalbinin yerinde takla atmasına sebep oldu. Öyle derindiler ki, Hüma nefes almayı unuttu. Ürkekçe yüzüne baktı Sencer'in sanki her an gözlerini karanlığa teslim etmekten korkarcasına. Yorgun olduğunu fark etti ilk. Gözaltları simsiyahtı. Sakalları düzensiz bir şekilde uzamıştı. Sencer biraz daha ona doğru eğilince kalbi daha fazla hızlandı Hüma'nın.

"Kalp krizi geçirttireceksin kıza. Çığlık atıyor cihaz." dediğinde doktor, bedeninin aşağı kısmında bir yerle ilgilenmek için Hüma'nın bakış açısından çıkmıştı. Sencer gülümsedi. Bu gülüşü uzaktan defalarca izlemişti Hüma. Her seferinde eli yüreğinde, zorla nefes almaya çalışırdı saklandığı yerde. Şimdi de aynı durumdaydı. Sert yüz hatları yumuşayıp yara izleri belirginleşirken siyah gözleri parıldayan iki geceye dönüşüyor, Sencer çok yakışıklı oluyordu.

"Hak ediyor o." Gözlerini ayırmadan doktora cevap verdi Sencer." Bu kadar güzel olunmaz. Benim kalbime de yazık."

Gülümseyişi de genişledi Sencer'in. Ellerini Hüma'nın her iki yanına, ameliyat masasının kenarlarına koydu. Sencer'in bunu onun korkmaması için yaptığını anlayamadı Hüma. Aksine onun yakınlığının vermiş olduğu heyecanla Hüma'nın gözleri bir kez daha büyüdü. Sencer onun bu doğal, en güzel hallerini bir nefes kadar muhtaçmışçasına izliyordu.

Bütün yüzünü ezberliyor gibiydi. Sonra, tekrar gözlerine kilitlendi Sencer Hüma'nın. Uzun uzun baktı gözlerine. Hüma canlı canlı dikildiğinin farkında bile değildi o an. Utandı ve Sencer'den gözlerini kaçırdı Hüma. Sencer üzerine eğilmişti ve geriye kalan dünyayla irtibatını kesmişti sanki.

"Görebiliyor musun Gül Güzeli? İyi misin?" dedi Sencer. Hüma, sesli bir şekilde yutkundu ve "Evet." dedi sessizce. Niye bu hale geldiğini bile unutmuştu. Sencer hipnoz ediyordu onu sanki. Sencer biraz daha eğildi Hüma'nın üzerine. Kalp atışını seslendiren cihaz bir kez daha çığlık attı.

"Yakışıklı mıyım sence Gül Güzeli?" dediğinde, Hüma'nın göğsünün hızla inip kalktığının ikisi de farkındaydı ama Sencer'in bu kalp atışını arttırma operasyonunun bilerek yapılmış bir girişim olduğunun Hüma farkında değildi.

Hüma bir kez daha gözlerini kaçırdığında "Rahat bırak kızı." diyerek bir kez daha uyardı Doktor, Sencer'i. Sencer güldü ve dişleri ortaya çıktı bu sefer de. Başını doktora doğru çevirmişti. Hüma, düşmanın yapamadığını, Sencer'in tek bir gülüşünün yapacağını ve onu ameliyat masasında bırakacağını düşündü o an şaşkınlıkla. Ölecekti bu gülüşle.

"Selma Abla, ben onu bu kadar güzel bulurken o beni beğenmezse çok üzülürüm ama."

Sencer omuz silkince zorla hareket eden dudakları neşeyle kıpırdamak istedi Hüma'nın. "Bulmuşsun altın gibi kızı türlü türlü entrikalarla gönlünü çalmaya çalışıyorsun. Biraz büyü Sencer Efendi, biraz büyü."

Sencer, Selma Doktora göz kırptı ama bunu Hüma görmedi. Sonra Hüma'ya döndü ve Hüma'nın gözlerinin içine bakarak "Sevmeyelim de taşa mı dönelim Selma Abla?" dedi. Hüma dondu kaldı. Sencer, ilanı aşkını sanki onu gördüğü her an yapıyormuş gibi o kadar rahat söylemişti ki Hüma'nın dili tutuldu bu itirafla.

Sencer, bu itirafı Hüma'nın sindirmesi için durmadı ama. Hüma'ya bakarken yavaşça fısıldadı. Sesine hayranlık karışmıştı. "Bak abla, nasıl da güzel gözleri var. Rabbim, bu kızın gözlerini ben içinde kaybolayım diye yaratmış sanki. Cenneti müjdeliyorlar eşsizlikleriyle. Gökyüzü sevmiyor onu, Rabbim onun gözlerini kendisinden daha güzel yarattı diye."

Hüma kıpırdamadan Sencer'e bakıyordu. Boynu kızarmış ve burnundan hızla nefes alıyordu. Sencer'in arkasından kahkaha sesi yükseldi. Nerede, hangi zamanda yaşadığını unutmuştu Hüma? Yoksa rüyada mıydı?

"Biri bana Sencer Aslanşah'ın âşık olacağını söyleseydi, 'Lütfen, o pençesine âşık zaten.' derdim. Şimdi sorsalar, 'halt etmişim. O Hüma Kuşu'na gönlünü kaptırdı' derim." dedi Selma Doktor alaycı bir sesle.

Sencer'in bir eli yatağı bıraktı ve Hüma'ya doğru uzandı. Pürüzsüz yanağını okşadı kırmaktan çekinircesine. Hüma korkmuş, güzel gözlü bir ceylan gibiydi. Yanakları kızaracağına, küçük burnunun üstü ve boynu kızarmıştı. O kadar güzeldi ki, asıl vahim durumda olan Sencer'di.

"Kızın nefes almasına izin ver Sencer. Kalp atışı çok hızlandı."dedi ve Hüma'yı seven eller birden yok oldu. Hüma boşlukta kalmış gibi hissetti kendisini. Sencer'in üst üste yaptığı atakların işe yaradığının farkında bile değildi. Sencer sırıtmaya devam ederken, "Beni küçüklüğümde dikerken bu kadar dırdır ettiğini hiç hatırlamıyorum, abla." dedi.

Çok geçmedi, Sencer ona doğru fırlatılan temiz eldiveni tuttuktan sonra, yine kahkaha attı ve "Çok ayıp." dedi. Hüma bu gülüşleri hayranlıkla izliyordu.

Selma Doktor ise, "Ben de senin böyle şapşal bir âşık olduğunu ilk defa görüyorum Sencer Bey." diyerek altta kalmamayı tercih etti. Sencer, tekrar Hüma'ya döndü. O kadar yüksekte duruyordu ki Hüma kendini küçücük hissetti.

"İnsan büyülenince böyle oluyor demek ki." dedi Sencer. Daldı, gitti kızın gözlerine. Hüma sessiz kalıp kalbi hızlı bir şekilde konuşunca, "Tamam, tamam. Anlaşıldı Gül Güzeli. Bizim dilimizin değil kalbimizin lisanı aynı. Sen sustukça o konuşuyor çünkü." diyerek biraz daha geri çekildi Sencer.

Aslına bakılırsa Hüma'nın istediği onun uzaklaşması değildi. Sadece, yaşadığı büyük acıdan sonra kalbine dokunan mutluluk ona yabancı geliyordu. Gülmek istiyordu ama gülemiyordu. Konuşmak istiyordu ama sakladıklarını dile getirmekten korkuyordu. Bu yüzden, fırsatı varken doya doya yıllardır sevdiği adamı izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Konuşmak, sanki onu bu güzel rüyasından uyandıracak ve yine kendini o mahzende bulacak gibi hissediyordu.

Doktor Selma, sonunda görüş açısına girince konuşmaktan kurtulmuş oldu Hüma. Sencer Hüma'nın cevap vermemesini hiç önemsemiyormuş gibi duruyordu. Doktor Selma ve Sencer'in beraber hazırladığı oyun başarıyla gerçekleştirilmiş ve Hüma'nın dikkati yeterince dağıtılmıştı çünkü. Selma Doktor "Demek gözlerin görmüyordu. Bu yeni öğrendiğim

bir bilgi." deyip elindeki eldivenleri çıkardı.

"Yaraların çok derin değilmiş güzelim. Hepsini en ince ayrıntısına kadar temizleyip diktim. Umuyorum ki izleri vücudunda bir hatıra olarak kalmayacak. Kırığın, iç kanaman da yok Rabbime şükürler olsun ki. Sadece hafif ezilmeler var. Bir de, anladığım kadarıyla gözlerin görmüyormuş ama şimdi görüyor. Bu mucizevî bir durum. Çok şükür ki mucizevî durumlarımız için müthiş deneyimli, önde gelen doktorlarımız var ama önce seni uyutmamız gerekiyor. İyice dinlenmen ve çabucak iyileşmen gerek."dediğinde bir öksürme sesi, Doktor Selma'nın sözünü kesti. Sencer tarafından kasıtlı yapılan bir söz kesmeydi bu. Aralarında sessiz bir tartışma geçti kısa bir süre boyunca. Sonunda, Doktor Selma küçük yeşil gözleriyle Sencer'e ters ters bakarken "Bir saat." dedi, sonra Hüma'ya dönüp "Bir saat sonra seni uyutmamız gerekiyor."diyerek Sencer'in ısrarıyla cümlesini düzeltti.

Sencer, "Teşekkür ederim abla." dediğinde, Selma Doktor hüzünlü bir şekilde gülümsedi Sencer'e. "Teşekküre gerek yok Sencer. Seni bir daha o halde görmeyeyim, yeter." dedikten sonra görevlileri, Hüma'yı dışarıya uygun bir şekilde hazırlayıp dışarı çıkarması için çağırmaya gitti.

Doktor Selma'nın son söyledikleriyle neyi kast ettiğini anlamayan Hüma, "İyi misin?" diye sordu Sencer'e. Sencer, Selma Doktor 'un arkasından bakarken dalgın dalgın, Hüma'ya döndü ve "Hiç olmadığım kadar Gül Güzeli."dedi. Gülümsüyordu. Hüma'nın ona bakarken iç geçirdiğini fark etmedi ama. Başka bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. Kadın görevliler gelip Hüma'yı daha fazla utanamayacak hale gelene kadar övüp hazırladıktan sonra krem renginde bir koridordan geçirdiler. Hüma, ilk defa o zaman nerede olduğunu sorgulamaya başladı. En son nerede olduğu aklına gelince sargılanmış tüm vücudu üşüdü.

Mahzen, ölüm çığlıkları, işkence aletleri...

Bunların hepsi, dev görüntüler olarak zihnine sunuldu. Hüma gözlerini sımsıkı kapattı bu görüntüden kurtulmak için. Konforlu bir hastane odasını aratmayacak bir odaya yerleştirdiklerinde Sencer sessizce Hüma'yı takip etmeye devam

ediyordu. Bu oda da koridor gibi krem rengindeydi. Kapının üzerinde bir amblem vardı ama Hüma'nın gözleri görebiliyor olsa da hâlâ tam iyileşmemiş olduğu için seçemedi.

Sonunda, görevliler Hüma ile Sencer'i yalnız bıraktığında Sencer'in üzerinde hâlâ kanlı kıyafetin durduğunu fark etti Hüma. Üzerinde kendisine ve Sencer'in öldürdüklerine ait kurumuş kan vardı. Beyaz üniformanın üstündeki kan, kırmızı yakut gibi parıldıyordu. Hüma, üzerindeki beyaz elbiseden kurtulduğu için ilk defa sevindi. Şimdi saçlarının üzerine açık mavi bir başörtü bırakmışlardı. Temizdi. Kafesteki gibi tek renk değildi artık. Ağır günah kokusu sinmemişti Hüma'nın üstüne.

Sencer, yatağın her iki tarafına konulmuş bej renkli koltuklara oturmak yerine ayakta kaldı ve yatağın tam karşısında kollarını kavuşturdu. Hüma onu üç yıl sonra ilk defa adam akıllı görmenin heyecanını hâlâ tam üstünden atamamıştı. Her zaman güç ve akılı temsil eden bu adam, şimdi tam karşısında duruyordu. Onu sevdiğini ima etmişti. Hüma, rüyada gibi hissediyordu kendisini.

Hüma, Sencer'in yüzüne baktı. Sencer'in her zaman yüzünde olan biraz haylaz ama çok dikkat çekici gülüşü vardı. Hüma onu tam olarak tanıyamadığı için bunun bir maske olduğunu bilmiyordu.

Sencer, "Ne zaman görmeye başladın Gül Güzeli? Mahzende mi?" diye sorduğunda, Hüma kurumuş dudaklarını yaladı.

"Gözlerime ışıkla işkence yaptılar ama ters etki etti. İlacı bıraktığım için gözlerim daha iyi hale gelmeye başladı." dediğinde Hüma, Sencer'in yüzüne pek fazla bakamıyordu. Bu yüzden çene kemiğinin oynadığını ve öfkesiyle küçük bir açık verdiğini göremedi Sencer'in.

"Seni burada güzelce kontrol edecekler. İyileşeceksin ve bundan sonra zarar görmeyeceksin." dedi Sencer. Bu cümleleri sanki bir yemin gibi söylemişti Sencer. Hüma ona baktı tekrar. Siyah gözler mavi gözlere her değdiğinde sanki yıldırım çarpıyordu her ikisini de.

"Sencer, Aaron vazgeçmeyecektir. Müslümanlar zarar görmeyecekse kendimi feda edebilirim. Bu dünyadan nasibim olmasa da öbür dünyada mükâfatlandırılırım." dedi, üzgün bir şekilde.

Sencer'in yüz ifadesinde tek bir satır oynamadı. "Ben bu dünyada nasibinim Gül Güzeli. Nasibin olarak da bir daha asla sana dokunulmasına izin vermem. Senin görevin derhal iyileşip buradakilere yardım etmek olabilir sadece."

"Burası neresi niye?" Sencer, Hüma'nın yatağına bir adım yaklaştı.

"Selma Abla anlatır sana. Şimdi bana sorduğum soruların cevabını ver?" diyerek konuyu değiştirdi. Sencer'in yüz ifadesinden hiçbir şey çıkaramayan Hüma, Sencer'in akıl oyunlarına kandı.

"Ne sorusu?" diye sorduğunda Sencer'e, Sencer yatağın ucundaki demirlere ellerini koydu. Hüma, Sencer'in kollarının kaslarla gerildiğini görünce gözlerini kaçırdı. Yeni görmeye başlamış gözleri en iyi kaçmayı öğreniyorlardı. Sencer'in ise bu kaçışlardan nefret ettiğini bilmiyorlardı.

"Yakışıklı mıyım?" diye sorduğunda Sencer, gözleri bir kez daha büyüdü Hüma'nın. Şimdi kaçmasına yardım edecek birisi de yoktu. Bağlandığı kalp atışını gösteren alet, yine hızlandı.

"O kadar sorun varken bu gerçekten mühim mi?" diyerek kaçmaya çalıştı Hüma. Sencer'in yüzüne bakmıyordu. Bu yüzden sahte gülüşünden içten bir sırıtmaya geçiş yaptığını görmedi. "Benim için gayet mühim bir durum. Ben seni beğendim, evlendim. Sen beni doğru dürüst görmedin bile. E şimdi gördüğüne göre, merak ediyorum Gül Güzeli." diyerek Hüma'nın aklını karmaşık bir düğüme çevirdi Sencer.

Hüma vücudunu hareket ettiremediği için daha da gerildi. Eğer bacakları işliyor olsaydı şu an gizli saklı izlediği adamdan koşa koşa kaçıyor olurdu.

"Yoksa yeterince bakmadın mı?"

Hüma, saatlerce kim olduğunu bilmeyerek Sencer'in resimlerine bakmıştı. O zamanlar alnına dökülen siyah düz saçları kısaydı. Gözlerinin bu kadar siyah olduğunu uzaktan

izlerken de fark ediyordu. Gülüşü, gülüşünü bir hırsız gibi takip ederdi Hüma. Her baktığında bu gülüşe nefes almayı unuturdu. Gücünü bilirdi. Kolları arasına girse, yok olacağını düşünür ve bu his kalbinin ısınmasına neden olurdu. Bu yüzden Hüma, Sencer'in yakışıklılığını en iyi bilendi. Ona söylemediklerini sayfa sayfa kâğıtlara kazıyacak kadar.

Sencer'in adımları ona yaklaşırken yine üç sene önceki haline büründü. Görüş açısına tekrar girdiğinde, nefesini tutmak için çaba sarf etti. "Bir cevap bekliyorum." dedi Sencer. Israrcıydı. Hüma'ya tepeden bakarken onun bakışlarını yakaladı ve kaçmaması için eğildi ona doğru.

"Sencer," dedi, Hüma yakınır gibi.Hüma'nın aklında, Sencer istediği gibi, ne hapishane ne de kafes kalmıştı. Şimdi bulutların üstünde geziyordu.

"Efendim Gül Güzeli," diyerek biraz daha üzerine eğildi Sencer Hüma'nın. Siyah gözler sanki Hüma Kuşunu bu sefer kendi kafesine kaçırmak istiyor gibiydi. Hüma'nın dünyasını yine Sencer'in yüzü kapladı. Zaman o an durdu, Sencer'in eli Hüma'ya uzanırken bir an dondu kaldı ve sanki bir şey duymuş gibi dinledi. Gözleri Hüma'dan uzaklaştı bir an. Sonra, Hüma'ya baktı ve saklanmış sevgisiyle, "Sana bakınca dakikalar Gül saatinden geçiyor. Her yaprağın için saatler ağlıyor Gül Güzeli." dedikten sonra, eğildi Sencer. Alnından öptü Hüma'nın. Sonra, içine çekti Hüma'nın gül kokusunu. Hüma bunun bir veda olduğunu bilmiyordu.

Sencer çekildiğinde, "Şimdi gidiyorum. Bu süreçte benim için iyi ol Gül Güzeli." dediğinde, Hüma uçtuğu bulutlardan bir anda yere çakıldı.

"Nereye?" dediğinde Hüma, Sencer ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Seni kafesinden özgür bıraktım. Şimdi sıra kafeste." dedi Sencer.

Hüma, Sencer'in hapishaneye geri döneceğini anladı ve gerçekler bir bir yüzüne vurmaya başladı. "Bilerek aklımı karıştırdın, değil mi? Sana hiçbir soru sormayayım, hiçbir şey bilmeyeyim diye?" Sencer ona bakarken geri geri gidiyordu.

"Ben aklını karıştırmayı değil aklını almayı planlıyordum, Gül Güzeli. Demek ki işe yaramamış." Sencer sırıtma-

ya devam ediyordu ama etki etmedi bu gülüş Hüma'ya. Hüma'nın yüzü endişeyle sarsıldı. Gerçekten gidiyordu. Hem de cehennemin en derin köşesine.

"Sencer," dedi Hüma endişeli bir şekilde. Zihni hiçbir şey düşünemiyordu. "Efendim Gül Güzeli."dedi tekrar Sencer ona. Hüma onun bu kadar rahat olmasına bir türlü anlam veremiyordu. Yüzünde tek bir endişe kırıntısı dahi yoktu ümmetin yükünü omuzlamış olmasına rağmen.

"Sen ve abim, dikkat edin. Allah'a emanet olun." derken gözleri doldu Hüma'nın. Sencer'in gülüşü bozulmadı ama sırf Hüma için.

Kapıyı açtı ve "Seni özgürlüğe kavuşturdum Gül Güzeli. Bedelini almadan ölmeyeceğim inşallah." dedi ve bir baş selamı verdikten sonra Hüma'nın görüş alanından çıktı.

İşte o zaman, o gülüş öfkenin alevleriyle yitip gitti ve Sencer, koridorda hızla yürürken kulağındaki kulaklığa,"-Kaç dakika Envar?" diye sordu.

"38 dakika." cevabını verdi Envar. Sencer boş koridorda adımlarını hızlandırdı. Geldiği andaki gibi sessizlik Sencer'i rahatsız etti. Planın ne kadar riskli olduğunu bir kez daha hatırlattı ona. Zihni, ona bir plan sunmuştu üç gün önce. Sencer mahzendekileri katlettikten sonra aklındaki plana güvenip Hüma'yı alıp aşağıya, simülasyonla konuştuğu yere indirmişti. Kapalı çukur, simülasyonun dediği gibi pençeyi gösterince ikiye ayrılmış ve Sencer'in bulunduğu taş blok aşağıya doğru inmeye başlamıştı. Toprak yarılmış ve onları bir kapsül şeklindeki şeffaf asansöre almıştı. Dibe doğru indiklerini hissetmişti Sencer karanlığın içerisinde.

Bunu daha önce planladıklarına dair bir his Sencer'in kulağında çınlamıştı, hissetmişti bir şeylerin zihninde saklandığını. Ama kollarında yatan ruhu için o an o kadar endişeleniyordu ki, bunu umursamamıştı. Bu taş blok, içgüdülerini yanıltmamış ve onu bir yer altı dünyasına indirmişti. Boş odalar ve koridorlardan oluşan bir yer altı şehrine geçiş yapmıştı Sencer. Bu boş koridoru ve kapının üzerindeki dergâh amblemini hatırlamıştı Sencer, ama nereden hatırladığını bir türlü çıkaramıyordu. Hüma kucağındayken birilerini çağı-

rınca geleceğini bilerek Sencer yardım etmeleri için bağırmıştı boş koridora. Bu da içgüdüsel bir dürtüydü. Dergâh'ın en önemli doktorlarından birisi olan Doktor Selma'nın birden ortaya çıkmasına da şaşırmamıştı Sencer. Hüma'yı arkasından gelen yatağa yatırıp onu bu saklı şehrin hastanesine doğru götürürken Selma Doktor'a bir şey sormamıştı Sencer. Hüma'yı röntgenlere sokup çıkarırlarken sessizce beklemişti hastane bölümünün küçük sandalyelerinde. Her koridorda gizlenmiş olan küçük kameralardan izlendiğini hissedebiliyordu. Envar'ın üzerindeki kameradan bütün bunları izlediğini bildiği gibi. Ama sanki suskunluk orucundaymış gibi herkes konuşmayı reddediyordu. Sencer geldiği yere tekrar ulaşırken Pençe'yi gösterip yukarı çıkması sanki çok normal bir şeymiş gibi öylece yukarıya ulaştı. Ne kimseye bir soru sordu, ne de kimseden bir bilgi almaya çabaladı.

Zihninden saklanılanları ilk defa hissetmenin verdiği bir sakinlik vardı üstünde. Hüma'sını güvende tutabileceği yeri bulmuştu. Gerisini, zamanı geldiğinde öğreneceğini hissedebiliyordu.

Bunu bilerek "Aşağıya in Envar." dedi Envar'a. Tıpkı daha önce Hüma yaralıyken onu çağırması gibi. Envar, Hüma ile ikisinin aşağıya inişine şahitlik etmişti. Şimdi de geri dönüşüne şahitlik ediyordu. Onu Hüma'ylayken zamanın az kaldığı hakkında uyarmıştı Envar. Bu yüzden, Hüma'yla konuşmasını yarım bırakmıştı Sencer.

Aslına bakılırsa, Hüma ile daha fazla vakit geçirip onu acıdan uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmamıştı Sencer. Hüma şoka girmesin diye uyandığından beri sürekli zihnini dağıtmış, onun güzel gözlerinde kendini kaybederken elinden geldiğince onu mahzenin vahşetinden uzak tutmuştu. Hüma'yı bir daha bu pisliğe bulaştırmayacağına, mahzene girdiği anda yemin etmişti Sencer.

Yukarıya ulaşıp Envar'la buluşunca bu sözünü tutmak için harekete geçti. "Yumruk at bana." dedi Envar'a. Envar'ın suratı hissizdi. Bütün bu olanlara şahit olsa da sessiz kalmak her yiğidin harcı değildi ama o bunu başarıyordu.

Niye, diye sormadı Envar Sencer'e. Bu planı birkaç gün önce yapmışlardı. Risk almış olsalar da her şey rast gitmiş-

ti. Envar Sencer'e, Sencer'de Envar'a birkaç kere yumruk attı. Sencer "Elin ağırmış."diyerek çenesinde kırık var mı diye yokladığında "Diyene bak. Yere çakılıyordum." dedi Envar ağzından kan tükürdü. "Yerleri temizledim kandan. Muhafızları iyi bir benzettim. Her şey hazır." diyerek devam etti.

Sonra planlarını bir kez daha doğruladılar aralarında. Bu şekilde, yeni bir oyuna hazırlandılar. Sencer tekrar mahzene girerken uyuyan muhafızların önünden geçti ve o kan gölünün içerisine kararlılıkla yattı. Saatin onların lehinde dönüşünü hissedebiliyordu. Yeni bir evreye geçiş yapmışlardı. Artık hapishane Hüma'sızdı.

İman kuvveti doğurur. Kuvvet ise çalışan ve kullanılan bir akılla zaferi.

Zaferi elde etmek, kolay değildir. Sabırla saatlerce dövülür, demirin keskin bir kılıca dönüştürülmesi gibi. Emekle bilenir, kararlıkla sertleştirilir. Düşmanı tek hamlede öldürmek için acı çeker, kavrulur ateşte ama pes etmez.

Sırf o gün için. Düşmanın çaresizce çırpınışını, gözlerindeki sona yaklaşmanın vermiş olduğu korkunun korlarını görebilmek için. Nefessiz kalışına şahit olmak, çektiği acının mükâfatını almak için.

Sencer, kanın soğuk gövdesinde yatarken sabırla dövülüyor, kararlılıkla sertleşiyordu. Demircinin kazanında soğuk suya batırılıyor, ateşle kırmızı gözlü bir canavara dönüşmüş olan çekiçle art arda dövülüyordu. O ölüm gününü sabırla bekliyordu.

Kocaman bir kalabalık, ölümün avucundaki bedenler, dehşete düşmüş çehreler, tuzağın içerisinde tuzaktaydı. Ağına ilk düşen, her zamanki gibi Aaron oldu. Bağırışı, kanlı mahzen duvarlarına çarpıp geri dönüyordu. Sencer, bu bağırışlarda zaferin ilk nidasını duyuyordu.

"Nerede o? Nerede Hüma?" derken Aaron Sencer'in karnına basarak geçti ve karanlık, küçük odayı boydan boya aradı ama Sencer'i fark etmedi. Sencer, sesini çıkartmadı, düşmanın çırpınışının zevkini çıkardı. Aaron, yenilgisinin ve kaybedişinin öfkesiyle muhafızları tartakladı, cesetleri savurdu bir bir, kriz geçirdi ve sessizlik, en büyük zaferini

kutladı. Bağırışları zulmün çığlıklarını susturdu. Herkes biliyordu, karanlığın gün ışığına değdiği ilk an, bu tandı.

"Nasıl olur? Nasıl gider?" diyerek yere çökerek bağıran ve olanlara inanmayı reddeden Aaron, zorla Marcus tarafından dışarıya çıkartılırken herkes çaresizdi. Kimse hiçbir şey bilmiyordu. Bu vahşeti gerçekleştiren güçten dolayı tedirgindiler.

Marcus'un Aaron çıktıktan sonra gelip, "Efendim, Envar Bey'i bayıltmışlar." diyen muhafızdan sonra, "Hapishanenin kalbini çaldılar." deyişini ve kan yüzünden suya basıyormuş hissiyatı veren ayak seslerini duydu Sencer. Aaron yüzünden kaybedilen zamanla, ancak yarım saat sonra, ne yapacağını bilemeyen Marcus tarafından zorla fark edilebildi Sencer.

Marcus onu görüp kanla bulanmış bedenine eğildikten sonra nabzını kontrol edince "Yaşıyor. Hemen sedye getirin." dedi sert bir sesle. Apar topar götürüldü Sencer. Marcus, düzenli atan kalp atışından şüphelenmemişti. Bayıldığını düşünmüş, o an sadece bu yaşanan dehşetin bir tanığı olmasına sevinmişti.

Kimse, bu katliamın sedyeyle götürülen adam tarafından yapıldığını fark etmedi. Adım adım planmış tuzaklara bir bir düştüklerini fark edemediler.

Sedyeyle Marcus'un kliniğinin arkasında bulunan hapishane ormanındaki küçük hastaneye götürüldüler büyük bir telaşla Sencer ve Envar. Biri hastane yolunda diğeri hastaneye girince inleyerek gözlerini açtı. Kontrol edilirken rol yapamazlardı. Sencer "Öleceğiz. Hepimiz öleceğiz." derken sanki gözleri açıkken görmüyormuş gibi duruyordu. Muhafızlar ona, ölü birinin uyanışına şahit oluyormuş gibi baktılar.

Sencer düşmanın korkusunu, tedirginliğini hissedebiliyordu. Çektirdikleri zulümlerden sonra hak ettiklerini yaşamaya başlamışlardı.

Tedirgin bir şekilde, hastaneye bırakıldı Sencer. Onu Marcus'a benzeyen bir kadın doktor ve iki hemşire karşıladı. Marcus gibi tıknaz, aynı zamanda mavi, küçük gözlerinin yanında hiç gözükmeyen kirpikleriyle Marcus'la bir akrabalığı olduğunu konuşuyordu sanki genleri. "İyi olacaksın." diyen

kadın doktor, bir türlü Sencer ile gözlerini birleştiremedi. Sencer'in gözleri hızla etrafta dolanıyor ve şoka girmiş bir adam gibi davranıyordu. "Sakin olmalısın. İyileşeceksin ve her şey düzelecek." dedi, kadın doktor tekrar. Sencer'i teselli edip kendine getirmeye çalıştı ama başarısız oldu. Sencer'i kontrol ederken hiçbir gelişme kaydedemedi. Onun ezilmeler haricinde sağlam olduğunu görünce daha çok şaşırdı ve ne yapacağını bilemedi. Çünkü üzerindeki kan, Sencer'i ağır yaralıymış gibi göstermişti. Bütün tahliller ve tetkiklerden geçirildi Sencer ve Envar. Hepsi temiz çıktı ama Sencer sürekli bilinçsizmiş gibi sayıklarken Envar, sessiz bir şekilde doktorların işlerini yapmasını izleyerek doktorları bile kandırdılar. Yaptıkları rol, psikolojik olarak sarsıldıkları ve travma yaşadıklarını gösteriyordu doktorlara.

Yarım gün boyunca incelendi her ikisi de. Sorulan sorulara cevap vermediler, ince ince işledikleri yolda yavaş yavaş yürüdüler. Marcus gelene kadar sakinleşmeleri için sakinleştirici verildi ve uyutuldular.

Uyandırıldıktan sonra Marcus, ilk olarak Sencer'in odasına girdi. Sencer, tavana bakarak yatıyordu. Marcus'un içeri girdiğini fark etse de sesini çıkarmadı. Marcus, siyah beyaz döşenmiş odada, Sencer'in yatağının kenarına konmuş olan siyah koltuğa oturdu. Yorgun görünüyordu. Dökülmüş saçlarından geri kalanlar, daha da beyazlaşmış gibiydi. Üzerindeki beyaz doktor önlüğünde, kanlar vardı. Keskin ve şüpheci değil, korkmuş gibi bakıyordu. Kibri kırılmıştı çünkü. Yıllardır geçilmezliğiyle övünülen hapishane duvarları artık yeterince sağlam görünmüyordu.

"Hapishanenin kamera kayıtlarında, üç tane, siyah kıyafetlerle kendini gizlemiş adam tespit ettik. "Bunlar; Metehan, Şemseddin Hoca, Abdullah Şeref'ti.

"Muhafızları nasıl geçtikleri görülmüyor ama dövmüş olmalılar. Bir tek Envar'ın odasına girdikleri kaydını bırakmışlar, ama kaydın devamı da silinmiş." Marcus, Sencer'e bakmayıp sadece parçalanmış bu olayı aklında oturtmaya çalışıyordu. Yaşanılanları anlatma sebebi ise Sencer'in ona karşılık vermesini istemesiydi. Bacak bacak üstüne attı ve

geriye doğru yaslandı Marcus. Şoka girdiği söylenmişti ona çünkü.

Ormanı gösteren pencereye bakmaya başladı. "Bütün kamera sistemi hacklenmiş ve sisteme girilmeye çalışıldığı her seferde, 'Allah'ın askerlerinden kaçabileceğinizi mi sanıyordunuz?' yazısı çıkıyor."

"Muhafızların hepsi, teker teker sorgulandı. Hiçbir şey hatırlamıyorlar. Sadece, nöbetlerini yaptıklarını ve olağanüstü hiçbir hareketle karşılaşmadıklarını dile getiriyorlar." Sencer gittikten sonra, Envar; Metehan, Şemseddin Hoca ve Abdullah Şeref'i alıp muhafızların bir kısmını uyandırmıştı. Bu yüzden, zaman kaybının farkında değildi muhafızlar. Diğer bütün uyutuluşlarında da aynı şekilde kör zaman vakitlerini seçiyorlardı Envar ile Sencer. Aldıkları elektroşok ile uyandıkları ilk anı da hatırlamıyorlardı.

"Sizin yanınıza girişleri de net olarak gözüküyor ama çıkışları yok. Silinmiş." Hırs ve öfke Marcus'u ele geçirdi, yaşanılanları anlatırken tekrar sorgulaması üzerine. Bu mağlubiyet, o kadar aşağılayıcıydı ki Marcus için. Aaron'un arkasından yönettiği, toparladığı hapishanenin itibarına leke sürülmüştü. Patlamadan itibaren en iyi teknolojiyle korunan hapishaneye daha fazla muhafız ve daha fazla tedbir eklenmişti hâlbuki ama etkisi sıfırdı. Düşman her kimse, hayaleti oynuyordu. Marcus da, bu kişinin Pençe olduğunu düşünüyordu.

Koltuktan öne doğru kayıp Sencer'e yakınlaştı Marcus. "Bize anlatacağın her bilgi değerli Sencer. Üzerinden izleme cihazı ve küçük bir kamera çıkarıldı."

Marcus bu kamera bulunduğunda bir kere bile Sencer'den şüphelenmemişti. Geçmişini araştırdığı ve hipnoz ettiği bu adamın tam bir deist olduğuna emindi ama Pençe'nin yapılacak çiplerden dolayı onun peşinde olduğu bariz bir gerçekti. Araştırmalara göre ilk bulgularda tespit edilen konumlar Esirler Şehri'nde sürekli değişim gösteriyordu. Bu da, işin içerisinde direniş gurubunun olduğunu anlatıyordu.

Marcus, Sencer'i tekrar hipnoz edebilirdi ama yaşadığı travmadan dolayı Sencer'in zihnine zarar verme ihtimali

yüksekti. Bu yüzden, düzgün bir sorgulama ve nazik bir yaklaşımla istediğini alabileceğine inanıyordu.

Sencer, o an ilk defa Marcus'a doğru döndüğünde Marcus heveslendi. Dönüşü yavaştı. Boş bakışları, ürkütücü görünüyordu Marcus'a. Bir kez daha zihni, onun masum olduğunu teyit etti. Bir adam, bu kadar güzel rol yapamazdı.

Yapardı. Sencer bunun eğitimini almıştı Dergâh'ta. Mimiklerin ve davranışların eğitim görüyorlardı. Gözlere yerleştirilen boş bir bakışla, öfkeyi gizleyebilirdiniz bu derslerle. Gülünce saklanırdı zihnindeki bütün planlar. Duruş, bakış, mimikler insanların en çok kandığı silahtı. Bir komutan olarak Sencer'in bu silahı kullanması kaçınılmazdı. Yoksa kaybederdi zihnindekileri ele vererek.

Marcus, ona karşı nazik olmaya çalışırken onun çıkarları için yaptığı maymunluklarla Sencer eğleniyordu aslında. Bu görüntü ona, ellerinde silah var diye masum canları, sanki onlar bir insan değilmişçesine öldürüşlerini hatırlatıyordu. Güce sahipler diye kibirliydiler. Ürettikleri silahlar ile övünürler, öldürdükleri insanlar ile eğlenirlerdi.

Unutmuşlardı. Allah'ın intikamını bir gün onları bulmayacağını sanıyorlardı.

Yanılıyorlardı, işte, oynadıkları oyun başlarına dolanıyordu. Tıpkı yüce Rabbin, Enfal Suresi 30. Ayet'te dediği gibi; "Hani kâfirler seni tutuklamak veya öldürmek, ya da (Mekke'den) çıkarmak için tuzak kuruyorlardı. Onlar tuzak kuruyorlar. Allah da tuzak kuruyordu. Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır."

Sencer, "Onların bütün planlardan haberi var. Hepimiz için tekrar tekrar gelecekler. Ta ki, soyumuz kuruyana kadar." Derken Marcus geriye doğru çekildi ve korktuğunu belli etmemek için koltuğa yaslandı.

Ellerini önünde birleştirdi. "Ne söylediler sana Sencer? Nasıl içeri girdiler, Hüma'yı nasıl aldılar?" dedi. Ses tonu nazikliğini koruyordu ama nefsi vahşice saldırıyordu Sencer'e. Zavallı hissettiriyordu ona.

Sencer, Marcus'a bakmaya devam etti. "Bana biraz zaman ver Marcus. En azından yarına kadar." derken gözleri

Marcus'un arkasına doğru daldı Sencer'in. Yoğun bir şekilde orada asılı kaldı. "Neden?" diye sormaktan kendini alamadı Marcus. Sencer, daldığı yerden birden Marcus'a dönünce bir kez daha psikolojisinin çok bozulduğunu düşündü Sencer'in Marcus.

"Yaşadıklarımı tekrar yaşamak istemiyorum şimdi. Ölmeyeceğime inanmak istiyorum. Normalde çoktan burayı terk edip gitmiştim ama dışarısı buradan daha tehlikeli, bu yüzden kalıp işimi bitireceğim. En azından güvenliğinizin artık intikam hırsıyla yandığına inanıyorum." Yalandı, başka bir planı vardı.

Marcus, Sencer'in mantıklı konuştuğunu düşündü. İnsanlar, ilk önce kendi can güvenliğini düşünürdü. Sencer'de tam olarak bunu yapıyordu. Çaresiz bir şekilde tek görgü tanığı o olduğu için kabul etmek zorunda kaldı. En azından Sencer'in artık iyi bir müttefik olduğuna inanıyordu. Burayı istese de terk edemezdi ama en azından akıllılık ederek istemiyordu da. Ayağa kalktı Marcus.

"Pekâlâ, o zaman yarın görüşürüz. Ben de Envar'ın yanına gideyim. İyice dinlen sen." dedi gülümsemeye çalışarak. Sahte samimiyeti Sencer'i tiksindirdi. Yapacak hiçbir şeyi kalmayan Marcus ise mecburen odadan çıkmak zorunda kaldı.

Sencer yastığın altına elini uzattı ve yerleştirdikleri küçük kulaklığı gizlice çıkarıp kulağına geri taktı. "Geliyor." dedi Envar'a.

Üç gün boyunca plan hazırlarken ziyaret ettikleri yerlerden birisi de bu hastaneydi. Envar'ın odasının içindeki banyoda bukalemun bir çanta vardı. Olduğu yerde, yani banyonun içerisinde, kapının arkasında tüm sistemi kontrol edebileceği bir bilgisayar saklıydı. Kulaklıklar da aynı kamuflaj ile yatakların başlıklarının arkasına yerleştirilmişti. Sencer'in kıyafetleri de banyoya saklanmıştı. Bu akşam, 1.Kral'ın ölüm günüydü.

"Tamam." cevabını aldı Envar'dan Sencer. Sonra, beklemeye başladı saatleri; hemşireler, doktorlar gelip gitti sürekli. Onlar ve muhafızlar olmadan rahatça namaz kılabilmeyi diledi Sencer. Rabbine dua etti uzun uzun başarıya ulaştırması

için onları. Bazen, düşmanın arasında bir casusken, en büyük yaran namaz kılamamak olurdu. Kazalarını hiç kaçırmadan kılmış veya gözle bile eda etmiş olsa bile Sencer'i üzerdi namaz kılamamak.

Yoksa tavanında sakince onu izleyen mavi gözler, ona mutluluk veriyorlardı. Ezbere çizdiği bütün kirpikler yüreğinde bir kafes gibiydi, açılıp kapandıkça, sanki kalbinin kan akışına onlar izin veriyormuş gibi hissediyordu. O güzel gözlerde, tatlı suyla tuzlu suyun karışmadığı okyanuslar vardı. Sarsılsalar da, dalgalara vurgun olsalar da, birbirlerine karışmıyorlardı ama Sencer'in kalbini darmadağın ediyorlardı. Sencer, o gözlerde küçük bir sandal gibi hissediyordu kendini. Ölmesi kaçınılmazdı o uçsuz bucaksız dalgalar arasında. Ölmese bile, ondan beklediği sevginin açlığıyla, kendini serin sulara bırakacağını biliyordu. O gözlerin mutlulukla parıldamasını, aydınlanmasını istiyordu. Görebildiği gibi, gördüğünü sevmesi, hayata küsmemesini diliyordu. Sevgisiyle onu daha fazla ışıldatmak, hayaliydi Sencer'in. Bu yüzden çalışmalı, onunla kuracağı ailenin güzel bir geleceği olabilmesi için şimdi, daha fazla çaba sarf etmeliydi.

Gözleri tavanda, saatleri saydı Sencer. Akşama ulaştığında, son kontroller yapıldıktan sonra, görevliler geriye çekildi. Sencer, odasının dışındaki ve odanın içerisinde altı tane muhafızla baş başa kaldı. Işıklar kısıldı ve ortam karartıldı.

Dışarıdaki muhafızlar içeriyi değil dışarıyı kontrol ederlerken "Lavaboya gitmek istiyorum." diyen Envar'ın sesi kulağına çalındı Sencer'in. Aynı anda muhafızlara seslendi Sencer. "Lavaboya gitmem gerek."

Muhafızlar onunla hiç iletişime geçmemişlerdi. Bunun sebebinin Marcus olduğunu düşünüyordu Sencer. Sencer sessizliği istemişti, Marcus çıkarları için fazlasıyla bu sessizliği vermişti. Sırf bu yüzden, muhafızlardan birisi sadece kafasını salladı ve yanına doğru geldi. Sencer'in kalkmasına yardım etti. Bir başka muhafız ise, banyoyu dikkatlice kontrol edip herhangi bir cihaz olup olmadığını araştırmak için elinde tuttuğu ince uzun, yeşil neon bir ışık çıkaran cihazla etrafı tararken bekledi Sencer sabırla.

Bukalemun çantalar, içinde sakladıklarını karanlığa gömer ve dışarıdan bulunmasına izin vermezdi. Envar, bunları tüm gizli sistem aletlerini saklamak için kullanıyordu. Dışarıdan gizlice satın aldığı malzemelerden biriydi. Bu yüzden bulunamazdı. Tarama temiz çıkınca içeri girdi Sencer. Kapıyı kapattı ve bekledi. Muhafızların bir bir yere düşme seslerini dinledi. Serumu kenara fırlattı. Çantayı yerinden çıkardı. Bu sefer, beyaz muhafızlara benzeyen kıyafetlerini giydi. Bunu Envar aşağı kattaki çamaşırhaneden elde etmişti. Muhafızlardan tek farkı ise yüzünde iki parçadan oluşan, biri saçlarını örterken diğeri yüzünü gizleyen maskeydi. Bir de muhafızların karanlıkta kullandığı gece görüşü sağlayan dürbün gibi gözlükleri çalmışlardı. Bunlar işine ormanda değil, başka bir yerde daha çok yaracaktı.

Pençenin küçük düğmesine bastıktan sonra elini kaplamasını seyretti Sencer. Kapıyı açtı ve muhafızların üstünden atlayarak geçti.

"Koridor." dedi Sencer. Kapının kulpuna elini koydu "Temiz." diyerek cevap verdi ona Envar. Kameraları bir bir ele geçiriyordu. Sencer, hızla hareket etti ve kapıyı açıp çıktıktan sonra sessizce kapattı, ince koridordan dümdüz, çıkış kapısına doğru koştu. "Dışarıdaki muhafızlar." dedi Envar'a koşarken. "Sağ tarafa gittiğin için seni fark etmeyeceklerdir." dedi Envar. Sesinden anlaşıldığı üzere, o da heyecanlıydı. Sencer, sağını solunu kontrol ettikten sonra, neredeyse toprağa basmayarak, uzun adımlarla sağa doğru koştu ve ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Gece gözlüğünü taktı.

Sencer, ağaçların altında saklana saklana ilerlerken keskin nişancılar onu fark etmediler. Üzerinde beyaz flama olan ağacın önüne gelince durdu Sencer. Tünel yapan, tek Dergâh değildi. Burada, Aaron'un kaçması için gizli bir geçiş bulunuyordu. Ağacın üstündeki kulübede üç muhafız vardı. Tünelin iyi korunması için yapılmıştı bu tedbir. Kulübenin arka tarafına sessizce tırmandı Sencer. Sonra, tepesine çıktı kulübenin. "Şimdi ." diye mırıldandı. Her kulübenin iki tarafında da pencereler vardı. Şansına bir tanesi açıktı. Çatının köşelerinden tutunarak açık pencereden içeriye doğru girdi Sencer.

O girdiği anda, yere düşen iki muhafızın ortasındaki muhafız kulübesinin ön kısmındaki boşluktan uzanan ve artık sadece her canlıyı X Ray cihazından geçiriyormuş gibi kemik yapısına kadar inceleyebilen keskin nişancı tüfeğinin önünde duruyordu.Sencer'i görünce silahına davranmaya çalışan ama "Bu kadar yavaş olma." dedikten sonra Sencer'in sessiz kurşunlardan biriyle öbür tarafı boylayan muhafız,Sencer'in ilk kurbanıydı.

Sencer öldürdüğü muhafızı bir kenara bıraktı ve yavaşça elinde tuttuğu çağrı cihazını kapattı. Sonra keskin nişan tüfeğinin arkasına geçti ve aşağıya doğru çekti tüfeği. Kulübe yan tarafa doğru dönerken Sencer daha önce girdiği camdan dışarıya çıktı ama bu sefer gittiği yer orman değil, kütük görünümlü bir kapıydı. Kapıyı açtı ve uçsuz bucaksız görünen delikten içeri doğru kaydı. Bu tünel, Aaron için yapılmış acil kaçış yeriydi. Her kalenin bir gizli çıkışı olurdu. Bu da onlardan biriydi. İki kısımdan oluşuyordu. Birinci bölmede çamaşırhaneden çıkış yapabiliyorken ikincisinde Aaron'un odasına gidebiliyordun. Sencer birincisini tercih etti ve çamaşır makinası görünümlü dolaptan dışarı çıktı.

Normalde, ilk girişte yirmi muhafız bulundurulur ve çoğu zaman onu bir bir yerde dururdu ma hapishanelerde en üst seviyede acil durumlarda bu kırka çıkarılıyordu. Her on muhafız, dört saate bir, arada on dakikalık bir boşluk bulunmak üzere, değişim yapıyordu. Bu yeni şartlara göre yirmiye çıkmış olmalıydı muhafızlar. Sencer, vardiya değişimine denk getirmişti tuzağını. Çamaşırhaneden çıkarken vardiya değişimi yapılalı bir dakika olmuş olmalıydı.

İçeri girmeden önce "Işıklar" dedi Sencer. Tüm hapishane uyudu ve sadece ilk kattaki yirmi muhafız kaldı geriye. Işıklar kapanınca mırıldanmalar sardı ortalığı. Sencer'in giriş yaptığı yerdeki muhafız, "Neler oluyor? Biri şefe haber versin." derken sesi endişeliydi.

Silahların ışıklarını çalıştırmaya çalıştılar ama işe yaramadı. Herkes birbiriyle konuşuyordu ama karmaşadan başka bir şey oluşturmuyorlardı. Çalışmayan telsizleri endişelerini arttırdı. Bu karmaşayı Sencer bitirdi. Jilet gibi sesi

yankılandı boşlukta. Gürültüyü kesti. "Boşuna uğraşmayın. Telsizleriniz bozuk."

Her vardiya saatinin ayrı muhafızı vardı. Saat 10 vardiyasının muhafızlarının telsizleri, küçük bir sabote ile bozulmuştu. Kimse onu görmüyordu. O ise hepsini görüyordu. Zifiri karanlıkta, kimse sesin nereden geldiğini anlamadı. Beyaz içerisine beyaz karışmıştı. Zemin katta, karanlık camların olmamasından dolayı neredeyse hiç aydınlığa sahiplik yapmıyordu.

"Kim bu adam?" diye bağırdı yirmi muhafızdan bir tanesi. Sencer, aralarında dolaşmaya devam etti. Akıllı bir strateji, birlik gerektirirdi. Ama daha toplanmayı akıl edememişlerdi muhafızlar.

"Kim bu adamlar?" diye bağırdı aralarında. Yanından geçtiği birisinin boğazından tuttu ve adam ellerinde çırpınırken boynunu kırdı. Yere fırlatılan beden, bomba etkisi oluşturdu muhafızların arasında. Herkes sahte kurşunları rast gele savururken, etraflarındaki arkadaşlarını düşünmedi bile. Mermiler boşaldı ve hızlı nefesler, sessizliği bölen tek çırpınış haline geldi. Sıkışıp kaldıklarını anlamaları, biraz zaman aldı. Ardına kadar kapalı kapılar, zifiri karanlık ve merdivensiz katlar. Yanlarında sessizce hareket ederken "Kimsin lan sen?" diye bağıran birisinin önünde durdu Sencer. Gülümsedi. Sonra onu tuttu ve boğazını kesti Sencer. Kulağına eğildi ve fısıldadı; "Sencer Aslanşah. Yani Pençe." Diğer ölü bedeni kenara bırakırken arkasını döndü ve sınırlı sayıdaki kurşunlarını boşalttı bir bir muhafızların üzerine. Karanlık onları zapt eden eller gibiydi. Bir arada olan 17 muhafız... 17 Kurşun... Hepsi birden yerdeydi.

Bağırışlar, feryatlar veya kaçışlar işe yaramadı. Kaçan bir Müslüman çocuğun hiç acımadan üzerine boşaltılan kurşunların hesabını sordu Sencer. Cevabını aldı, intikamını aldı ve öldürdü.

Geriye kalan bir tanesini zevk almak için izledi karanlıkta. Bedenini, sütunlardan birisine saklayacak kadar akıllı olan bu muhafız, Sencer'in hızına tepki verebilmiş görünüyordu. Tam kalplerinden kurşun yiyen 17 muhafız gibi

değildi en azından. Sencer kahkaha attı boşluğa doğru. Bu kahkaha, muhafıza bir darbeymiş gibi çarpıp geri döndü. Sırıtırken, yavaş yavaş onun yanına doğru yaklaşmaya başladı Sencer. Sencer'in adımlarını hissedebilen muhafız hareket etmek yerine yerinde kalmayı tercih etti.

"Neden insanların canını yaktığını düşündün mü hiç muhafız?" dedi Sencer. Muhafız sesini çıkartmadı. Sessiz nefesler almaya devam ediyordu. Sencer şüphelendi bu sessizliğinden. Elinde bir koz olduğunu hissetti.

"Hiç, bir masumu vurmanın acısını çektin mi? Yoksa sen de katlettiğin o canların senden aşağı olduğunu düşünenlerden misin?" Ses yoktu. Ama Sencer'in sözleri zihnine ulaşmış olacak ki, nefesi titredi bir an muhafızın.

Sencer, sütunun yanına varınca üstüne atladı muhafızın. Aynı anda elinde tuttuğu keskin bıçağı da fark etti. Engel olamadan boydan boya kolunu yırttı bıçak. Sencer ise muhafızın direk boğazına yönelirken adamın son zayiatı bu olmuş oldu. Yere düşen ceset ile birlikte Sencer, "Yaralandım." dedi Envar'a. Hoparlörden gelen ses endişeliydi. "Nereden? Nasıl, iyi misin?" Sencer, cesedi kolundan tutup ortaya doğru sürüklerken ellerindeki eldivenden aşağıya doğru kan süzülmeye başlamıştı.

"Kolumdan, kaç dakika uzatabilirsin?" dedi Sencer Envar'a. Envar'ın gerildiğini hissedebiliyordu. Cesedi sürüklerken kanının ceset üzerine doğru akmasına gayret ediyordu Sencer. Kriminal araştırmalarda parmak izi gibi başka kana karışmamışsa kandan da artık kim olduğun tespit edilebiliyordu.

"Gösteriş yapmana gerek yok. Cesetler yere dağıldıysa yeterli. Aşağıya in ve hızla diktir. 15 dakikadan fazla uzatamam." Sencer cesedi ortaya bıraktı ve salonun ortasına, Pençe kısmına ilerledi. "Tamam, on dakika da yeter."

Pençeyi geçen sefer durduğu yerde havaya kaldırdı ve salon ikiye ayrıldı. Kapsül Sencer'i içerisine alırken, Sencer'in kolu tamamen kırmızıya boyanmıştı.

Aşağıda, Doktor Selma'nın kocası Yaman Bey ile karşılaşınca hiç şaşırmadı. "Sanırım, 24 saat izleniyorum, ha?"der-

ken sırıtıyordu Sencer. Yaman Bey eşinin aksine sert mizaçlı, disiplinli, kara kaşlı, kara gözlü, hilal bıyıklı kilolu ve kısa bir adamdı.

Sencer'i görünce,"Sanırım karı koca yaralanmaya meyillisiniz."dedi Sencer'e. Bunun üzerine Hüma'nın çok yakınında olduğunu idrak etti Sencer. Ve gülümseyişi genişledi, samimileşti.

"Bir şey isteyebilir miyim?" dedi. Kısa bir süre sonra, Doktor Yaman ve Sencer; Hüma'nın odasındaydılar. Sencer, odaya girdiği anda Hüma yatakta dik pozisyonda yatıyordu ve uyanıktı. Yanında Doktor Selma vardı. Bir şeyler konuşuyorlardı. Hüma'nın başında buz mavisi başörtüsü vardı. Sencer'i görünce yüzü gül açtı, sonra kolunu görünce soldu o gül. Toprağa geri çekildi.

"Ne oldu?" derken sanki kendi canı yanıyormuş gibi yüzü acıyla sarmalandı Hüma'nın. Sencer ise aksine ona, nefesine kavuşmuş gibi gülümsüyordu.

"Oyun oynarken küçük bir kaza sadece. Hiç selam sabah yok mu Gül Güzeli?" dedi, koluna Doktor Yaman'ın verdiği bezle baskı yaparken. Doktor Yaman, Sencer'in arkasından malzemeler ile girdi. "Bu adam hiç akıllanmayacak Selma." derken korkutucu görünüyordu.

Doktor Selma da, endişeyle Sencer'in koluna bakıyordu." Kötü görünüyor Sencer. Ne oldu?" dedi. Küçük gözleri Sencer'in kolunda dolaşıyordu.

Bu sorular Sencer'in umurunda bile olmadı. Hüma'nın yanındaki koltuğa oturdu ve "Burada dik abi." dedi. Hüma'ya bakmaya devam ediyordu.

Herkes onu şaşkınlıkla izlemeye devam ederken bir süre Hüma'yı seyretti. Sonra, bakışları hissetti ve hiç istifini bozmadan "Ne? Kolumu hissetmiyorum artık. Biraz acele etmenize ihtiyacım var." dedi.

Doktor Yaman, dişlerini sıktı. Sencer'e doğru yöneldi Elinde bir uyuşturucu iğne vardı. Önce kumaşı kesti ve yarığı inceledi. Temizlemeye başladı. Sencer ise bütün bunların farkında bile değildi. Hüma onun yarasına bakıyor, o da Hüma'ya bakıyordu. Hüma'nın yüzüne can gelmiş, gül renkleri

yüzüne yerleşmişti yine ama şimdi, tekrar solgunlaşıyordu.

Bu yüzden tekrar dikkatini çekmek için konuştu Sencer. "Bencillik ettim Gül Güzeli." dedi. Hüma'nın gözleri ona doğru yöneldi. Sencer'in kalp atışı hızlandı.Özlemişti. Bir gün bile geçmese çok özlemişti Hüma'sını. Güzel yüzünü, ona bakışını, bakarken görüşünü özlemişti.

"Bu görüntüyü görmeni istemezdim ama seni görebileceğim sadece bu kadarcık zamanım vardı."

Sağlam elini kaldırdı, baş ve işaret parmağının arasında küçük bir boşluk bırakarak zamanının azlığını gösterdi. Gözleri kısılmıştı Sencer'in. Siyah gözleri keskinleşmiş görünüyordu." Neyleyim o zamanı sensiz?"

Hüma'nın gözleri doldu. "Canını yakmışlar."

"Canım sendeyken nasıl yaksınlar, Gül Güzeli?" Üzülmesini istemiyordu Sencer. Gülsün istiyordu. O güzel gözler, gözyaşlarıyla kirletilemeyecek kadar temizdi.

Hüma ona baktı ve bir damla gözyaşı, yüzünden yavaşça yere doğru düştü. Sencer ona o kadar güzel bakıyordu ki, sanki tüm sevgisini sunuyordu. "İyiyim, cidden." dedi Sencer, Hüma'yı inandırmak için. Canı yansa da umursamıyordu. Tam o sırada uyuşturucu iğnenin derisine yaklaştığını fark etti Sencer. Doktor Yaman'a döndü ve sağlam elini iğnenin önüne koydu. "Abi, uyuşturma. Acelem var." dedi.

Doktor Yaman, yine kaşlarını çattı ve "Yara çok uzun. Canın çok yanar." dedi. Aynı anda, yatağın tarafından kocasının yanına yardım etmek için gelen Doktor Selma da "Sencer, olmaz. Çok kötü kesilmiş."dedi ama dinletemedi.

"Benim dinginliğim burada." dedi ve Hüma'ya doğru döndü.

"Yapma, canın çok yanacak."diyen Hüma da, sanki onu ikna etmek için her şeyi yapabilecek gibiydi. Ama ikna etmekte başarısız oldu. Hüma'nın gözlerinin içine baktı Sencer. Odaklandı ve sanki içine girdi gözlerin. Sonra, "Başla abi." dedi. Doktor Yaman, onu dinlemek zorunda kaldı ve yaranın bir ucuna ilk iğneyi batırdı. Sencer'in yüzünde tek bir mimik bile oluşmadı. Acı, ateşin suda hapsolması gibi

Hüma'nın gözlerinde yok oldu.

Hüma kıpırdandı yerinde. "Selma Abla, hareket etmeme yardım eder misin?" diyince Hüma, şaşırdı herkes. "Neden ablacım?" dedi Doktor Selma. Hüma'ya samimiyetle bakıyordu. Sencer de aynı soruyu soracaktı ama Doktor Selma önce davranmıştı.

"Yanında olmak istiyorum." dedi Sencer'i kast ederek. Sencer derdini anladı Hüma'nın ve sırıttı. Temiz elini yatağın üzerine koydu. "Destek olmak istiyorsan böyle ol, Gül Güzeli." dedi. Sencer'in eli Hüma'nın elinden kısa bir uzaklıktaydı. Sencer, yine sevdiği kadını zorlamadan tercihi ona bırakıyordu. Sadece küçücük ilgisine bile muhtaç hissediyordu. Bu zavallıca değildi, ait olduğu kadına olan sevgisinin sadakatiydi.

Hüma ise, önce tereddüt etti. Sonra Sencer'in yüzüne bakınca bütün çekingenliğini unuttu. Bir cesaretle elini kıpırdattıktan sonra küçücük eli Sencer'in büyük elini kavrayabildiği kadar kavradı. Sıktı, sanki güç vermek ister gibi.

Sencer ise, o küçük eli tamamen sarmaladı ve parmaklarını parmaklarına geçirdi. Vücut dilinin konuştuklarını dile getirdi Sencer; "Sen bir adım atarsan, ben yüreğimi önüne sererim, Gül Güzeli."

Hüma bir kez daha, Sencer'in ilanı aşkıyla tutuldu kaldı.

Doktor Yaman, "Oğlum, bu kadar ilanı aşk karizmanı çiziyor." dedi. Sencer, işini yapan Doktor Yaman'a doğru döndü. Dudakları çarpık bir gülüşle kıvrıldı. Hüma, bir kez daha sevdiği adamın yakışıklılığına hayran kaldı. "Sana, Selma Abla'ya bakışın yüzünden, bir hafta dillerde dolanan hikâyeni hatırlatmamı ister misin?" dediğinde Selma Abla güldü ve Doktor Yaman da ona katıldı işini yaparken.

Hatırlatmasına gerek yoktu. Dergâh'ta herkes bu aşkı bilirdi. Bu yüzden gülüyorlardı.

Gülümseyenler kervanına küçük, masum bir kıkırdamada eşlik etti. Sencer, aradığı hazinenin sesini duymuş gibi, direk Hüma'ya doğru yöneldi ve ilk tam gülüşünü yakaladı Hüma'nın. Küçük güzel dişleri ortaya çıkmış ve Sencer'e bakarak gülüyordu. Sencer, hayatında hiç güzel bir şeye şahit

olmadığını düşünerek Hüma'ya baktı

"Allah'ım, cenneti bu gülün gülüşüne mi yerleştirdin?" dediğinde Hüma'nın gülüşü yüzünde dondu kaldı. Aynı anda kulaklığından Envar, "Kardeşime iltifat etmeyi bitirdiysen haberlerim var." dedi. Sencer, yeni bir haberin heyecanıyla sese dikkat kesilerek "Söyle Envar." dedi. Hüma abisinin ismini duyunca kendine geldi ve "Abim nasıl? İyi mi?" dedi endişeyle. Sencer eğildi ve tuttuğu elini öptü Hüma'nın. Sonra, Hüma'nın elini saran parmaklarından işaret parmağını kaldırdı ve bir dakika istedi ondan.

Hüma başını eğdi ve burnunun üzerinde oluşan küçük kızarıklığı saklamaya çalıştı." Birinci kral öldü." dedi Envar Sencer'e. Neşeliydi.

Sencer sırıttı. "Kaldı geriye iki." diyerek ona eşlik etti. Hoparlörden hışırdama sesi geldi." Evet öyle" dedi Envar.

Sonra, ses kesildi birden. Kısa bir süre içerisinde hışırtıyla geri geldi. Sencer'in kaşları çatıldı. Ses, kolay kolay, müdahale olmadan gitmezdi.

"Bir şeyler oluyor Sencer." dedi Envar. Endişelenmiş gibiydi. Sencer, Hüma'nın elinden elini çekti. "Neler oluyor?"- dedi. Kolu dikildiği için ayağa kalkamıyordu.

"Sanırım, birisi sistemime girdi." dedi ve sesi tamamen kesildi.

17.BÖLÜM: "AY SAFİRİ"

Sencer, Envar'ı kaybetme korkusuyla çaresiz kaldığında, aklı onu terk etmeye çalıştığında, izin vermeyecek kadar tecrübeli bir komutandı. Hat kesildikten sonraki birkaç dakika, bu tecrübenin getirisiydi. 3-4 kez, endişesini belli etmeyen bir sesle, "Envar, Envar orada mısın? Envar?" demesinin ardından sessizlikten başka hiçbir cevap alamadı.

Etrafında neler olduğunu öğrenmek isteyenlerin sesleri, bulanık, boğuk geliyordu Sencer'e. Gözlerini kapattı birkaç saniye. Oksijen etkili bir şekilde göğsünde dolandı. Şakağındaki damarlar, kontrolünün etkisiyle genişledi. Zihninde dönen "Ne yapacağım?" sorusuna bu sayede, kısa bir süre içerisinde cevap buldu ve "Ne olursa olsun, sonunda ölüm bile beni karşılasa, yine de hiç kimsenin hayatını riske atmayacağım."cevabını verdi ona zihni.

Adrenalin ve tehlikeyle daha önce de defalarca kez baş etmişti çünkü. Hemen ayağa kalktı, kolundaki yarayı düşünmeden. Doktor Yaman da deriyi birleştiren iple birlikte ayağa kalkmak zorunda kaldı. "Sencer, sakin ol. Ne olduğunu bilmiyorum ama öncelikle yaranı dikmek zorundayız. Yoksa şimdi gitsen bile, kolundan akan kan ile iz bırakacaksın arkanda. " dedi Sencer'e. Derdi, Sencer'i zapt etmekti.

Sencer, Doktor Yaman'ın uyarısını duymazken Hüma ile göz göze geldi. Hüma'nın gözleri korkuyla dolmuştu, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmış, Sencer'e bakıyordu.

"Kurtaracağım onu." dedi Sencer, bu hüznün üstüne yemin eder gibi. Sesi yüksek, etkiliydi. Hüma yavaşça kafasını salladı. Sencer etkiliydi.

Bu yeminin daha mürekkebi kurumadan Envar'ın tarazlı sesi kulağında yankılandı. "Sencer!" dedi, Envar. Hızlı bir

şekilde alıp verdiği nefesi minik mikrofonda hışırtı oluşturuyordu. Sesi hâlâ endişesini koruyordu. Sencer'i kalp atışı, duyduğu sesle hızlanıp dikkatini toplamak için istemsizce kaşları çatılırken "İyi misin?" diye sordu yüksek sesle Envar'a. Elini kulağına götürdü refleks olarak.

"Yerinden sakın kıpırdama. Kameralara ve ayağımıza yerleştirilmiş çiplere yeni bir güvenlik duvarı yerleştirilmiş. Tuzaklarına düştüm. Herkes uyuyor olsa da videolarının ve çip sistemimizi kendi lehimize çevirdiğimiz dışarıya, başkanlığa kadar sızması an meselesi. Duvarı kırmalı ve sistemi tekrar ele geçirmeliyim. Yoksa dergâh da dâhil hepimiz yakalanacağız."derken arkadan gelen hızla basıldığı belli olan tuş sesleri, Envar'ın sürekli uğraştığını gösteriyordu. Sencer, yerinden kıpırdamamak için zor zapt etti kendini.

"Kahretsin!" Serbest elini alnına bastırdı.

"Biliyordum boş durmayacaklarını. Senden şüpheleniyor olmalılar Envar. Gelmek zorundayım. Yalnız bırakamam seni."

"Bırakacaksın Sencer. Sana bunun daha güvenli olduğunu söylüyorsam, bir bildiğim var demek ki."

Envar'ın sesi hiç olmadığı kadar kararlıydı. Planının uygulanması konusunda geri adım atmayacaktı. "Ben, hiçbir kamera kaydında doğru düzgün yokken sen tamamen açıktasın. Yakalanırsan, yanarsın. Yanarız. Bir kere beni dinle, bir planım var. Anlatacağım sana ama ondan önce, bir saat istiyorum senden, sadece bir saat. Eğer sana dönmezsem, hiçbir mesaj iletemezsem sana, başka bir yoldan çık dışarı. Başaramadığım için son umudum olarak sana emanet etmiş olacağım canımı ama o zamana kadar çabalamak zorundayım. Bu benim hatamdı. Sistemime güvenip kibre kapıldım. Gizli sızıntıyı fark etmeliydim." dedi.

Envar'ın sesi üzüntüyle harmanlanmıştı. Kendini suçluyordu dikkatsizliğinden dolayı. Kısa bir süre sustu Sencer. Sıkışmış hissediyordu kendini. Envar'ın dedikleri akla yatkındı ama kalbe kuralları yıkma isteği uyandırıyordu. Sonunda, pes etti. Derin bir soluk alıp sıkıntılı bir şekilde dışarıya doğru üfledi Sencer. Alnına dökülen saçlarını sertçe

geriye doğru itti. "Pekâlâ," dedi isteksiz bir şekilde. Saçlarındaki eli burnuna gitti. Burun kemiğine serbest eliyle baskı uygularken gözlerini sımsıkı kapattı.

"Rabbim yardım edecek inşallah." dedi Envar buruk bir sesle ve tekrar sessizliğe büründü.

O sırada kaybetmenin korkusunu yaşadığına emindi Sencer. Bu yüzden, güven veren bir sesle, "Rabbim yardımcın olsun. Ben inanıyorum başaracağına." diyerek bu sessizliğe son duasını bıraktı Sencer. Konuşma bitmişti.

Kolunun farkında değildi. Omuzlarındaki yükün ağırlığını daha çok hissetmesiyle, tekrar koltuğa bıraktı kendisini Sencer. Bir anda yorulmuştu. Herkesin meraklı ve hüzünlü bakışları suskun kalırken Sencer Hüma'nın ellerine bakıyordu. "Devam et abi." dedi.

Hüma'nın yüzüne bakamıyordu. O gözlerde acıyı görmek, o acıyı çekip alamamak, çaresiz olmaktı bakamamasının sebebi.

Doktor Selma ve Doktor Yaman ise olayların ehemmiyetini daha sonra öğrenebileceklerini bildiklerinden, profesyonelliklerini koruyarak susmayı tercih ediyordu. Sencer'in yarasını becerikli bir şekilde kapatıp sardı Doktor Yaman. Sessizlik ikiye ayırdı zamanı. Geriye acı ve hüznü bıraktı.

Sonra, "Ağrı kesici vurdurtmadığın için acıyacak ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece, yukarı çıktığın zaman, iyi bir şekilde yarana bakman ve saklaman gerekiyor." dedi. Sencer, Doktor Yaman'a boş gözlerle baktı ve "Allah razı olsun abi." dedi sakin bir sesle. O seste saklanmış olanları kimse bilemezdi.

Yine sessizlik sardı zamanı. Kimse nefesinden başka bir şeyi sunmak istemiyordu bu sessizliğe. Sessizliği yine Doktor Yaman böldü. "Âmin, cümlemizden Sencer. Önemli bir şey değildi. Biz Selma'yla gidelim artık. Birazdan sana yeni kıyafet getirirler."dedi.

Yüzünün yumuşadığı nadir anlardan bir tanesiydi bu an. Ondan gizlenenler yüzünden daha çok yükü taşımak zorunda kalan bu genç adam, eşiyle birlikte büyük bir imtihandan geçiriliyordu Doktor Yaman'a göre. Akıllılık edip

Sencer ve Hüma'yı yalnız bırakacak kadar tecrübeliydi her iki doktor da. Karı koca, Hüma ile Sencer'le vedalaşıp odadan ayrıldılar.

Odanın karşı tarafındaki saat on bire çeyrek kalayı gösterirken Envar ile Sencer konuşalı tam on dakika olmuştu. Hüma ile Sencer artık tamamen yalnızlardı. Sencer koltukta oturup Hüma'ya bakmazken Hüma sessizce onu izliyordu.

Sessizliği Hüma bozdu. "Sencer." dedi. Sesini duyunca Sencer başını kaldırdı ve Hüma'ya baktı. Zifiri karanlık yine sessizdi gözlerinin içerisinde. Gizlenmek onun ustalık eseriydi. Hüma'nın gözleri de acıyı bastırmış, sevdiğinin sessizliğine eşlik ediyordu. "Efendim, Gül Güzeli." dedi Sencer. Hitap ederken kelimeleri bile sevgiyleydi Sencer'in. Hüma'nın dudakları hafifçe yukarıya doğru kıvrıldı. Neşesiz bir gülümseme sundu bu güzel sevgi karşısında. Eliyle yataktaki boşluğa vurdu.

"Yanıma gelir misin?" dedi, başını hafifçe eğip Hüma. Sencer, masum bir bebeğin saflığına sahip Hüma'nın güzel yüzünü, göğsünde saklamak istedi o an. Başını hafifçe salladı ve ayağa kalktı. Zonklayan kolu umurunda bile değildi. Hüma'nın gösterdiği boşluğa oturdu ve ona doğru döndü. Hüma, neredeyse oturur pozisyonda yatıyordu. Az önce Sencer'in avucunda olan bir eli, diğerine eşlik ederek kucağındaydı. Avuçları yukarıya bakacak şekilde duruyorlardı. Sencer oturunca yine bir sessizlik oluştu aralarında. Sencer konuşup canını yakmaktan korkuyordu Hüma'nın. Bu yüzden suskundu. Hüma ise içine gömdüğü acısına, bulabildiği tek çözümü dile getirmek için konuşmak istiyordu.

"Bana bakar mısın?" dediğinde, Sencer'in gözleri yine Hüma'nın ellerine dikilmişti. Sencer itaat etti. Tekrar başını kaldırdı ve gözlerini Hüma'nın gözlerine birleştirdi. Hüma'nın yüzünde hâlâ o pasif gülüş vardı. Sencer, sevdiği kadının hüznünün bile sevilesi olduğunu fark etti hayretle. O kadar masum duruyordu ki...

"Abim yakalanmadan önce beni götür yukarıya. O bilgisayarın önüne beni geçirin. Gizlice abimden anahtarını çalıp onu sistemini ele geçirdiğimi, kör taklidi yapıp herkesi par-

mağımda oynattığımı ve abim neredeyse, orada gizlendiğimi söylerim. Seni saklayıp abimi de aklayabilirsek geri gelme ihtimalin çok yüksek olur. Bu sayede Aaron'un bütün öfkesi üzerime çekilmiş olur."

Sencer, hızla Hüma'nın ağzından çıkan kelimeleri saniye saniye benimsedi. Hiç tereddüt etmeden kendini ölüme teslim edeceğini, tüm işkenceleri çekmeyi göze aldığını söyleyen yürekli kadına hayranlıkla baktı. Mavi gözleri içinde taşıdığı kararlılıkla parıldıyordu. Gerçekten fedakârlıkta bulunmak istiyordu. Planı, bilmediklerine rağmen zekiceydi. Sencer'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı, konuşmak ve reddetmek için ağzını açtığında Hüma ellerini havaya kaldırdı ve Sencer'e doğru uzattı durması için.

"Lütfen, dinle Sencer. Kabul et. Benim canım Müslüman kardeşlerime, sevdiklerime feda olsun. Yeter ki ümmet kurtulsun. Razıyım bu dünyada acı çekmeye. Beni ne kadar korumaya çalışırsan çalış, bu girdap bende son buluyor. Gitmeli ve fedakârlıkta bulunmalıyım." dedi.

Elleri yatağa düştü hayal kırıklığıyla. Başını eğdi Hüma konuşurken. Gözleri dolmuştu çünkü. Sonra tekrar başını kaldırdı konuşmasını bitirmek için. Bu, çok zorluk çektiren bir çabaydı. Gülümsüyordu, acısını bu şekilde örtbas etmeye çalışıyordu Hüma.

"Hem, kim ister bu kadar başına bela olan bir eşi? Sana sadece eziyetten başka bir şey olmayacağım. Gitmeden önce boşarsan beni daha kolay olur her şey." Gülmeye devam etmeye çalıştı Hüma. Sencer sessiz kaldıkça sanki kuvvetini çekiyordu Hüma'nın. İki damla gözyaşı sırayla iki gözünden aktığında, elinin tersiyle hızla onları temizledi. Sencer fırtınanın habercisi sessiz bir yüzle onu izliyordu. Yüzünün arkasında azap veren cehennem yatıyordu.

"Elbette, imkânın olursa korursun ama benim yüzümden birinin canı yanarsa, kahrolurum Sencer. Bu vicdan azabıyla da ölürüm zaten." dedi.

Bu bir çöküştü. Yıllardır acıya katlanmasının en büyük sebebi, Müslüman kardeşlerinin daha az zarar görmesiydi. Şimdi, bu acıya katlanarak ördüğü koruyucu duvarların yı-

kılmasına izin veremezdi. Konuşurken yıkım ile sesi titriyor, arada hıçkırıklar ile kesiliyordu. Sonra, tamamen çöktü, yıllardır emekle inşa ettiği duvarı; yüzü acıyla kasıldı ve başını eğerek seslendiremediği hıçkırıklarıyla ağlamaya başladı.

"Lütfen, boşa beni. Götür yukarıya, Allah aşkı için." Kesik kesik kurduğu cümleler, kırılmış cam parçaları olup yüreğine saplandı Sencer'in. Bu çöküşü o da hissedebiliyordu. Hüma'nın yüzüne sağlam eliyle uzandı. Çenesinden tuttu ve başını kaldırdı Hüma'nın. Hüma ona bakmıyor, hem Sencer'in hem de kendisinin canını yakacak şekilde içli içli ağlıyordu. Sencer öyle kıyamıyordu ki ona, her gözyaşı tanesi için teker teker kırbaç yemeyi göze alabilirdi. Yatakta hafifçe kalkarak Hüma'ya yaklaştı. Başını ona doğru eğdi. Bir nefes uzaklıkta alnını alnına yasladı. "Ağlama, döktüğün inciler hançer gibi saplanıyor yüreğime, Gül Güzeli." derken sesinde maske yoktu.

Onun için çektiği acıyla, sevgisiyle harmanlanmıştı. "Allah aşkına daha çok severim seni sadece. Seni bırakmamı emreden düşüncelerin, güzel kalbine zehirdir."

Sevdi onu bakışlarıyla, elinin tersiyle. Her kelimesinin üstüne basa basa, "Bırakmam, teslim etmem seni."

Aralarındaki boşluktan Hüma'nın gözyaşları dökülüyordu. İçinde hiçbir zaman sindirilememiş acı saklıydı. "Sevme beni, sevme. Yanlışım, tüketildim." dedi Hüma.

Başını sağa sola doğru salladı, alnı Sencer'e dayalıyken. Kendine olan güvensizliğiyle, benliğinden uzaklaşmaya çalışıyordu. Sesi hıçkırıkları arasında boğuluyordu. Sencer tek koluyla zapt etti onu. Hüma sakinleşip çırpınmayı bırakana kadar geri çekilmedi.

"Çok geç." Sencer gülümsedi acı acı.

"Bana sormadın yüreğimi alırken, şimdi geri verme ihtimalin yok, Gül Güzeli."

Tekrar çenesini tutan sağlam eli, Hüma'nın yanağına kavuştu. Sevdi onu bir kez daha, gözyaşlarını sildi bir bir. "Dünyanın en temiz hazinesini bulmuşken bırakmak aptallık olur."

Sencer Hüma'yı ikna etmeye çalışırken sesinde, mimiklerinde, tutuşunda, bakışında sevgisini istemsizce yansıtıyordu. Hüma ise bu sevginin farkında değildi o an. "Özür dilerim, özür dilerim."

Hüma'nın ağlaması kontrolsüzdü, kendini kaybediyordu acısından. Hıçkırıklarının dili çözülürken "Her şey için. Ağır geliyor, taşıyamıyorum Rabbim." diyerek sanki kalbi inleyerek ağlıyordu Hüma. Sencer'in kollarında bir kuş gibi kırık kanatlarını çırpmaya çalışıyor, yılların yükünü döküyordu gözyaşlarıyla.

Sencer, Hüma'nın yüzünden çekti elini. Göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu. Güzel sesiyle besmele çekti.

Hüma'nın nefesi kesildi bu sesle. Hıçkırıklar boğazına dizildi. "Biz senin göğsünü açıp genişletmedik mi?" İnşirah suresinin ilk ayetini söyledi sencer.Eli kalbini kavramış, onun acısını kendisine çekiyordu.

Hüma, yüreğinin acısının parça parça söküldüğünü, bedeninin ruhuyla tekrar savaştığını hissetmeye başladı. Korkan bir yavru ceylan gibi titremeye başladı."Yükünü senden alıp atmadık mı?O senin belini büken yükü.Senin şanını ve ününü yüceltmedik mi? Elbette zorluğun yanında bir kolaylık vardır.Gerçekten, zorlukla beraber bir kolaylık daha vardır..."

Sencer'in davudi sesi ile söylediği ayetler, Hüma'nın kalbindeki acı duvarına darbeler vurup hıçkırıklarını daha da yükseltirken sanki zehrini kusturuyordu Hüma'nın. "Sencer." diye inledi Hüma hıçkırıklarının arasında, bu acısıyla. Yardım çığlığıydı bu. Hüma, Sencer'e ani bir şekilde sımsıkı sarıldı. Sencer, onun acısıyla kendini yakarken, gülümsedi ve çenesini Hüma'nın başının üstüne koyup sağlam eliyle Hüma'nın sarılışına sımsıkı karşılık verdi.

"Ah benim safderunum (temiz yürekli), dil hunum (içi kan ağlayan), yüreğimin en temiz köşesi. Keşke acın, hiç uyanmamak üzere öldürebileceğim bir varlık olsaydı. Senin için onu katletmekten bir an bile çekinmezdim."

Hüma, sevdiği adamın kollarında, yüreğinde yıllardır taşıdığı acıyı hayatında ilk defa tamamen serbest bıraktı.

Dakikalar birbirini kovalayıp Sencer'in zamanını tüketirken Hüma o dakikalarla gözyaşlarını kuruttu Sencer'in göğsünde. Sencer, onu hafifçe sallıyor, sanki yüreğini beşik olarak sunuyordu Hüma'ya.

Sonunda, Hüma'nın hıçkırıkları tamamen dinince, odada Hüma'nın iç çekişlerden başka hiçbir acı kalmamıştı. Sencer bu sessizliği fırsat bilip biraz zaman geçtikten sonra, "Ayrıca, beni hafife alıyorsun Gül Güzeli. Alındım buna açıkçası." dedi ona. Biraz bekledi. Hüma sesini çıkarmayınca bir kez daha denedi onu konuşturmayı. "Seni korumayacak kadar güçsüz müyüm gözünde yoksa? Çok alındım cidden. Geçen gün de, çirkin buldun zaten. Bence, sen beni başından atmaya çalışıyorsun." dedi muzip, ona has tok sesiyle. Başını hafifçe eğip Hüma'nın gül kokusunu çaktırmadan içine çekiyordu.

Sencer'in yapısı buydu işte. Sevdiğine gülümsemek, onu gülümsetmeye çalışmak. Sevmediğine ise gülümsemesiyle set çekmek, ağına yavaş yavaş düşürmek. Hüma'dan yine ağladığına dair bir ses geldiğini duyunca, suratı düştü Sencer'in istemsizce.

Sıkıca sarıldı ona yine. "Yapma Gül Güzeli. Ağlayacağın kadar çirkin olamam. O kadar mı kötü cidden?" dedi sesinin muzip tınısını değiştirmeden. Bir ileri bir geri hareket ediyor ve ikisini sallamaya devam ediyordu Sencer. Hüma başını geriye doğru çektiğinde ise şaşırdı Sencer.

Hüma gülüyordu.

Gür kirpiklerini gözyaşları sayesinde kristal gibi parıldamış, gözlerinin rengi yağmurdan sonra bulutsuz gökyüzü gibi görünüyordu. Hüma'nın gülümseyen gözlerinde takılıp kaldı Sencer. Hayranlıkla bu muhteşem sanat eserine bakarken "Anladım, sen benimle dalga geçiyorsun. Kaptırdım ya gönlümü sana, sevmeyecek ama hiç çekinmeden de oynatacaksın beni elinde Gül Güzeli." dedi.

Hayranlığı sesine de karışmış, sesini şaşkınlığa düşmüş gibi çıkarmıştı. Hüma'nın küçük burnu utancından kızarırken "Teşekkür ederim." dedi gözlerini gözlerinden kaçırmamak için zor tutarak. Sencer, Hüma'ya öyle bir bakıyordu ki,

sanki bakışlarıyla çoktan ulaştığı Hüma'nın yüreğine taht kurmak istiyordu.

"Kalbimle oynamana izin verdiğim için mi? Benim olmayan bir şeyi kontrol edemem."

Aralarındaki boşluğu fazlalaştırıp onu daha iyi görmek için geri çekilmeye çalıştı Hüma. Sencer, sağlam koluyla Hüma'nın belini sıktı. Geri çekilmesine izin vermedi. "Hayır, hayatımda ilk defa, pes etsem bile kolumdan tutup beni kaldıracak ilk kişi olduğun için."

Sencer'in dudakları gerçek bir gülüşle şekillendi. "Rica ederim Gül Güzeli. Güçsüz koruman ve çirkin kocan olarak görevim." dedi.

Hüma'nın gözleri hafif kısıldı. Başını eğdi hafifçe göz temasını kurmayı bırakmadan. İlk defa, çekinmeden, gerçek karakterini biraz olsun göstererek yüzünü buruşturdu sevimli bir şekilde.

"Hiç pes etmez misin?"

"Hamuruma katılmamış."

Sırıttı bu sefer Sencer. Saate baktı ve 20 dakikası olduğunu gördü. Hem Envar için endişelenirken hem de sevdiği kadını mutlu etmeye çalışıyordu. Yüreği iman gücüyle ayaktaydı.

"Pekâlâ, güçlü olmasan Pençe unvanını sana niye versinler, Neden halk arasında efsane olasın?" dedi Hüma.

Onu mantıklı sorularıyla alt etmeye çalışıyordu. Başını eğmiş, göz temasını kesmişti Hüma. Sencer tekrar ona döndü.

"Dolaylı yollardan yapılan itiraflar ilgimi çekmiyor doğrusu Gül Güzeli." dedi Sencer. İstediğini elde etmek için, hiçbir şekilde lafını esirgemezdi Sencer. Bu tür komplimanları yemeyecek kadar zekiydi. Zorlayacaktı Hüma'yı.

"Pekâlâ, pes."dedi sevimli bir sesle Hüma. Başını tekrar kaldırıp Sencer'in yüzüne baktı. Gözleri gözlerine dokunduğunda, ona sevgiyi dokuduğunda istemsizce titredi. "Hayatımda gördüğüm her erkekten daha inatçı, daha güçlüsün."

Kızardı. "Ve,"

"Ve..." Biraz daha kızardı Hüma.

Derin bir nefes alıp hiç acı çekmemiş Hüma gibi, içten bir şekilde gülümsedi.

"Daha yakışıklısın."

Hüma'nın burnunun ucu artık büyük, kırmızı bir noktaydı. Sencer dokunmak istedi bu sevimli kızarıklığa ama tuttu kendini.Hüma'nın sevgisini elbette bir gün kazanacaktı fakat şimdilik sabırlı olmalı ve onu korkutmamalıydı. Tek taraflı sevgisiyle bile idare ederdi Sencer. Yeter ki Hüma'nın ruhu ona ait olsun.

"İsteksiz ama şimdilik yeterli." dedi, kendinden emin, derin bakışlarını Hüma'dan ayırmazken. Sonra, Hüma'nın omuzlarından tuttu ve üzerine eğildi. Hüma, Sencer'in ne yaptığını kavrayamazken gözleri büyüdü bu ani hareketle. Donup kalmış bir şekilde ona bakıyordu. Sencer, onu yatağa yatırırken "Ne yapıyorsun?" diye sormaktan kendini alamadı. Açıkçası, Sencer'in bakışları sadece gözlerine odaklıyken kilitlenmesi gayet normaldi. Sencer masum bir sesle ama Hüma'nın aklını başından almak gibi hiçte masum olmayan düşüncelerle "Seni yatağına yatırıyorum, Gül Güzeli."dedi.

Omuz silkti hiç ilgili değilmiş gibi. Hüma, yastığı başının altında hissettiğinde, sesli bir şekilde soluğunu dışarıya verdi ve Sencer'in yüzünü okşayıp geçti bu soluk.

"Sanırım." dedi Hüma.

Sencer, mavi gözleri, siyah gözlerindeki gökyüzüne taşırken "Sanırım,"diye tekrar etti yine Hüma'yı. Onu teşvik ediyordu konuşması için.

Hüma'nın sesi kısık ve yaşadığı tutulmadan dolayı pürüzlüydü."Sanırım, eğer Allah'ın izniyle her şey rast gider de buraya temelli gelirsen akıl sağlığım için senden kaçmalıyım. Benimle oynayacak olan asıl sen olacaksın gibi hissediyorum." dedi, gözlerini Sencer'den bir türlü kaçıramazken.

Siyah kafese kapatılmış mavi Hüma kuşuydu o şimdi Sencer'in dudakları gülüşü için zalimce kıvrıldı, daha da dik kat çekici bir hal aldı. Kollarıyla da bir kafes oluşturmuştu Sencer Hüma'ya. Hüma, istese de kıpırdayamazdı.

"Pençelerinin olduğunu hissedebiliyordum.Ama akıl sağlığın için kaçmamanı öneririm."Biraz daha eğildi Sencer, Hüma'nın üzerine aralarındaki nefes alınacak alanı tüketerek.

"Kaçan kovalanır, Gül Güzeli." dedi. Hüma'nın kalbini sökecek son bir bakış attı.

Hüma, bir kez daha bütün bu zulmü yaşamadan önceki gibi hissedip Sencer'in gözlerine bakarken gökyüzüne doğru süzüldüğünü düşündü. Sonra, bütün bu an film şeridinin son sahnesiyle birlikte kesildi, kapı açıldı. Sencer aniden geri çekilip hiçbir şey olmamış gibi kapıya doğru dönerken Hüma, olduğu yerde heyecanından donup kalmış bir şekilde daha yeni Sencer'in durduğu yere bakakaldı.

İçeriye giren hemşire, "Sencer Bey, kıyafetleriniz." dedi. Elindeki kıyafetleri gösterdi hemşire.

"Hazır olunca size diğer çıkışı ben göstereceğim."

Hüma, işte o zaman abisini tekrar hatırladı. Sencer ise hiçbir açıklama veya ayrıntı istemeyip teşekkür etti hemşireye ve Hüma hapishanesi kıyafetlerinin birebir aynısı olan yeni kıyafetlerini kadın hemşireden aldı.

Hemşire, "Sizi dışarıda bekliyorum."dedi ve Sencer başını sallayınca dışarı çıktı. Sencer dönünce Hüma'ya, hiçbir şey olmamış gibi göz kırptı. Hüma ise, "Abim kurtarabilecek mi sence planınızı?" dedi. Sencer, kıyafetleri düzeltiyormuş gibi yaptı, birkaç saniye sonra Hüma'ya baktı. Yüzünde tek bir mimik değişmemişti.

"Başaracağına inanmasam, burada olmazdım." dedi Sencer. Hüma başını salladı onu onaylamak için. Yüzü tekrar hüznüyle saf, tamamen zihni okunacak bir hal almıştı.

Sencer banyoya doğru ilerlerken, "Abin gerçekten bir deha. Onun hatasıyla yakalansak bile asla ona karşı bir güvensizliğim olamaz. Şimdi, kendini bu dertler ile yormak yerine çabucak iyileşmen için dinlenmeye çalış, Gül Güzeli." dedi ve dar kapılı banyodan cüssesinden dolayı hafif yana dönerek geçti.

Kapı kapatıldıktan sonra, bir süre griye boyanmış kapıya baktı Hüma. Sonra başını tavana doğru döndürdü. Yukarıda verilen savaşı ve abisini düşünürken kalbinin hızlı atışıyla kulakları uğulduyordu. Aklında, bütün bu sorunların yanında sinsice dönen bir sordu vardı. Hayalleri gerçek olabilir miydi?

Kısa bir süre sonra Sencer dışarıya çıktı ve Hüma'ya doğru ilerledi. Hüma hemen ona doğru döndü.

"Görelim bakalım." dedi Sencer, Hüma'ya eğilirken. Alnından öptü, Hüma'nın kaşları çatıldı Sencer'in belirsiz cümlesiyle. "Neyi göreceksin?" dedi.

Sencer saçlarını kokladı Hüma'nın. Sonra geri çekildi. Geriye doğru yavaş yavaş gitmeye başladı. Kolunda bir bıçak yarası olduğu asla fark edilmiyordu. Beyazla tamamen zıt olan saç rengi, gözleri, uyuşturucu etkisiydi. Hüma nefesini tuttu.

"Seninle bir ömrü yaşamanın ne kadar güzel olabileceğini." dedi ve yine son cümleyi kendisi söyleyip gitti. Hüma'nın yüzünde yine şaşkın bir tebessüm bırakmayı ihmal etmemişti.

Kapı kapandıktan sonra ise sevdiği kadından ilgi bekleyen bir adam olmayı bırakıp komutan olan Sencer Aslanşah'a dönüştü. Gülümsemeyi bırakınca elmacık kemikleri sert bir hat oluşturdu. Bedeni savaşmak üzere sertleşti.

Yanında bulunan hemşire ona belli belirsiz baktı ve "Beni takip edin." dedi. Sencer, yine boş koridorları bir bir geçti hemşire ile. Zihninde oluşan burada daha önce bulunduğuna dair hislerini bastırdı. Bu savaşta aklının bile güvenilmez olduğunu öğrenmişti. Hapishanenin ortasına götüren kapsülün bir benzeri, yine beyaz bir koridorun ortasında duruyordu. Gümüş metal ile kaplanmış kapsülün üzerindeki siyah dergâh amblemine, zihnine tekrar tekrar kazıyormuş gibi baktı.

Sonra, kulaklıktan gelen "Şimdi beni dinle." diyen Envar'ın sesiyle dikkatini Envar'a verdi. Envar'ın iyi gelen sesiyle istemsizce yüreği rahatlamıştı Sencer'in. Envar'ın kelime-

leri yeni koşudan gelmiş gibi sık sık aldığı yetersiz nefesler ile kesiliyordu.

"Dinliyorum."

"Bulunduğun noktadan çıkış yeri, hastaneye beş dakikalık koşu mesafesi. Tahminimce kapsül, seni toprağa gizlenmiş bir çıkışa götürecek. Çıktığın noktada toprak daha yumuşak bu yüzde ayak izi bırakmadan beş dakika içerisinde buraya gelmek zorundasın. Hapishanedekileri uyandırdım. Aaron dışarıdaymış, bu yüzden hâlâ hacklenme riski taşıyorum. Beş dakika içerisinde, her bir dakikaya bir muhafızları katman katman uyandıracağım."

Kapsül Sencer için ikiye ayrılıp geniş bir asansöre dönüşürken "Bu zaman farkını onlara yutturamayız." dedi. Envar

"Bunun için de bir şeyler ayarladım." Kapsül kapandı ve küçük, beyaz lambalarla aydınlatılmış tünelde hızla yükselmeye başladı. Sencer bir dakika içerisinde banka kasalarına benzeyen gümüş kapıya ulaşmıştı. Kilit sistemi dijitaldi. El iziyle açılıyordu.

Sencer ellerini akıllı ekrana yapıştırınca, yanında daha önce gördüğü simülasyon beden belirdi. Yüzü yine maskeliydi. "Yakında Pençe. Buraya geldiysen yakında." dedi ve kapı yukarı doğru açılınca yok oldu.

Sencer, aklını karıştıran şifreleri artık önemsemiyordu. O da yaklaşmakta olanı hissediyordu çünkü. Kapının iki tarafındaki tutacaklar, sadece Sencer'e uygun bir şekilde güç istiyordu. Sencer onların ikisine tutundu ve yukarıya çıkmak için bütün kas gücünü kullanarak bedenini yukarıya doğru itti ve toprak zeminden tek eliyle destek aldıktan sonra ters takla atarak yukarıya çıktı. Kapı onun ardından kapandıktan sonra, metal karıştırılmış toprağı mıknatıs gibi üstüne çekti ve tekrar gizlendi.

"Zekice." dedi Sence. Sonra koştu. Hayatı pahasına, yönü tahmin ederek koştu. Arkasından muhafızların teker teker uyandığını görüyordu. Ayak izleri belli olmasın diye neredeyse uçuyor gibi koşuyordu. Ayakları yere tam basmazken, çim alanlarda zikzak çiziyordu.

Sonunda, hastanenin beyaz siluetini görünce hızlandı. Hastanenin önüne gelince ayakkabılarını çıkarıp öyle içeri girdi. Temiz ayaklarıyla içeri girdiğinde dışarıdakilerin uyandığını biliyordu. Kapıyı kapattı ve banyoya girdi. Üzerindekilerini çıkarırken "Bana neyi planladığını söylemelisin Envar." dedi.

Envar, "Kulaklığını çıkar. Koluna dikkat et."diyerek ona cevap vermedi.

Sencer onu dinledi ve giyindi. Kıyafetleri yerine yerleştirdikten sonra çıkarmadığı serum iğnesine serumu geri taktı ve dışarı çıktı. Yeni uyanmış muhafızlar kulağındaki kulaklılar ile konuşuyordu. Sencer'i görünce bir tanesi ona döndü. "İçimizdeki düşman bu sefer zemindeki muhafızlarımı katletti. Ama bu sefer kaçamadı. Yakalandı." dedi nefretle.

Sencer, tepkisiz bir şekilde onlara baktı.

"Kimmiş?"

"Adel Guru."

18.BÖLÜM: "KAN KIRMIZI"

Beş gün sonra Sencer, birinci elden güvenlik sistemi ile güçlendirilmiş sade ve ürkütücü koridorda kendinden emin adımlarla ilerlerken tehlikeli olarak atfedilen hafif gülümseyişi yüzüne yerleşti.

Koridorda adım başı sıralanmış olan muhafızları umursamadan koridorun sonundaki mahzen kapısına ulaştı. Buraya ikinci gelişiydi. Birincisi sevdiği kadını kurtarmak içindi. İkincisi ise sevdiği kadının canını yakanı sorgulamak için olacaktı.

Kapının iki yanına dikilmiş olan iri kıyım iki muhafıza sinir bozucu bir bakış attı. Onu gören iki muhafız, onlara doğru yaklaşan bedendeki gücü hissedip ona aynı ters bakışlarla karşılık verdi. Sencer, alnına dökülen saçlarını serbest olan eliyle geriye doğru attıktan sonra mahzen kapısının kilidine uzandı ve verilen kare şeklinde anahtar parmak izini dijital ekrana bastırdıktan sonra içeri girdi.

Beş gün önce yaşanılanların kapısını da böylece açmış oldu. Hüma mahzendeyken Envar ile Türk Müslümanları ve Hüma'yı kaçırma planını yapmışlardı. Bu süreç içerisinde suçu yıkabilecekleri bir günah keçisi bulmak planın odak noktasıydı onlar için.

Adel'i geldiği günden itibaren araştıran ve bunun için dergâh ile işbirliği yapan Envar ise en büyük günah keçisini planlarının tam tıkandığı düşündükleri sırada, Ubeydullah'ın ona gönderdiği şifreli mesaj sayesinde bulmuştu. Gönderilen resimler, videolar ve esirler şehri birliği istihbaratının gizli belgelerine göre, Adel Başkan tarafından bizzat Aaron için gönderilmiş bir ajan ve Başkan'a en yakın olandı.

Başkan, Aaron'u tamamen kontrol altına almak istiyordu. Bu yüzden yıllardır medeniyetlerin birbirlerini yıkmak için kullandığı en basit yönteme başvurarak bir kadını tuzak olarak hazırlamıştı. Kısa süre içerisinde Aaron'un yatağına giren Adel ise bu görevi yerine getirmeye çoktan başlamış ve Hüma hapishanesinde gizlenmiş bütün olayları, düzenli aralıklarla dışarı çıktığında istihbarat bölümüne aktarmaya devam etmişti.

Sencer ile Envar bu günah keçisini Müslümanları aşağıya indirdikten sonra kullanmayı planlarken Sencer'in yaralanması ve güvenlik duvarına yakalanmaları sonucunda Envar, yola çıkıp istihbarat vermek için harekete geçen Adel'i kullanmıştı.

Adel, bütün bu karmaşa yaşanırken hapishaneden yeni çıkmış arabasını kuytu bir köşeye park etmiş ve bir konuşma yapıyordu. Envar, Adel'in çalışan telefonuna ayaktaki çiplerin sistemini yerleştirdikten sonra Adel'i orada ayağındaki çip sayesinde bayılttı ve güvenlik duvarını Adel'in telefonuna yönlendirip Adel'in ses kayıtlarını ve gizli bilgilerini hacklemesini izledi. Bu sırada Aaron'un dışarıda, dergâhın ve pençenin yerini belirmek için baskınlar düzenlediğini fark eden Envar, bu bilgileri de sanki hacklendikten sonra elde edilen gizli dosyalarmış gibi Aaron'un yanında bulunan müdürlerinden birisine yollamıştı.

Aaron suçluyu yakalamanın ego tatminiyle, hiç araştırma yapmadan Adel'i yakalatmak için harekete geçmişti. Kısa süre içerisinde uyandırılan Adel ise karşısında ona doğru silahla gelen muhafızları görünce neye uğradığını şaşırsa da ajan olduğu için kaçtı ve bu karmaşa sayesinde Sencer hastaneye girmeyi başarabilmişti. Geriye sadece yakalan sahte bir suçlu kaldı. Öldürülen muhafızlar da onun suçuydu artık.

Sahte suçlu sayesinde Envar ile Sencer'den şüphelenmekten vazgeçti Aaron. Sencer'i ve Envar'ı yakalatabilecek bütün deliller silinmişti. Onları daha yakınına aldı Aaron ve Hüma'nın kaçırılması olayı için de görevlendirdi.

Artık insanları ele geçirecek çipleri daha fazla önemsiyor, en kısa zamanda seri üretime geçilmesini istiyor, yeni bir

savaşa gireceklermiş gibi güç topluyordu Aaron. Çıldırmış gibi davranıyordu. Hüma'yı bulamadığı her an muhafızlarından kim önüne çıkarsa onu öldürüyordu. Kendini gittikçe kaybediyor ve "Hapishanemin kalbi gitti." diyerek Hüma'yı sayıklıyordu.

Marcus ise büyük bir sessizlikle olanları takip ediyor, güç savaşının sonucunda elde edebileceklerini düşünerek sinsice gölgelere saklanıyordu.

Sencer ve Envar ise dikkatler üzerlerinden çekilmişken ilk en büyük darbeyi vurabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Sakallarını tamamen kesmiş, bu yüzden yaralarıyla daha tehlikeli görünen Sencer, mahzenin diğer kapısını açtı ve içeri girdi. Dar ve basık olan mahzende olan Hüma'nın görüntüsü önünde belirdi ve silikleşerek yok oldu. Sevdiği kadının yerini başı öne doğru eğik, bayılmış olan Adel'in görüntüsü aldı. Üzerindeki kıyafetler yok denecek kadar azdı. Sencer gözlerini Adel'in sadece yüzüne sabitlemeye özen gösterdi. Adel'in etrafında bir kaç tur döndü, uyanık olup olmadığını kontrol etti. Uyanık olmadığını fark edince ağır küf ve kan kokusuna aldırmadan, kenarda duran, içerisine buz konulmuş soğuk su kovasının yanına gitti ve kovayı aldı. Adel'in başından aşağıya yavaşça buz gibi suyu döktü. Küfrederek uyanan Adel başını kaldırınca Sencer, yüzünün tanınmayacak hale geldiğini büyük bir hissizlikle fark etti.

İki gözü de şişmiş ve yüzünün her yerinde bilinçli bir şekilde açılmış kesikler vardı. Kenarda duran sandalyeyi Adel'in önüne çekip ters çevirip koltuk kısmına oturdu ve sandalyenin sırt kısmında kollarını birleştirdi.

"Nasılsın Adel?" dediğinde sudan ve yapılan işkencelerden dolayı odaklanamayan Adel, bu sese dikkat kesildi ve Sencer'in yüzünü aradı loş ışıkla aydınlatılmış mahzende. Sencer'in yakışıklı yüzünü karanlıkta bulunca, kana bulanmış dişlerine aldırmadan sırıttı.

"Beni bulaştırdıklarınızla dans ediyorum." dedi Adel. Normalde bir Türk kadar güzel Türkçe konuşurken şimdi aksanı bozulmuş ve kelimeler ağzında yuvarlanıyordu.

Sencer, bu tespitine küçümseyici bakışlarla karşılık verdi ve "Kendi pisliğinde boğulurken, başkalarını da düştüğün bataklığa çekmek mi istiyorsun?" dediğinde Sencer, Adel Sencer'e aldırmadan yüzüne yapışan saçlardan kurtulmak için başını sağa sola hızla salladı. Sencer'in üzeride dâhil olmak üzere etrafa su sıçrattı. Sonra kahkaha attı Adel. "Hayallerimde pisliğin içerisinde yatmıyorsun Sencer." dedi, Sencer'i hiç çekinmeden baştan aşağıya süzerken. İması ve bakışlarına istediği karşılığı vermedi Sencer. Yüzündeki küçümseyici gülüşü genişledi ve "Hayallerinin yıkılmasına üzüldüm."dedi sadece.

Adel yüzüne gelen gri-beyaz saçlarını tekrar önünden çekmek için başını sallarken "Bence benden kaçmanın sana bir faydası dokunmayacak Sencer. Sizin başıma bir çorap ördüğünüzün farkındayım. Sizden başka, Envar'dan başka, o çip sistemini benim telefonuma yükleyecek zekâya sahip kimse yok bu dünyada. Günlerdir bu dört duvar arasındayım. Bedenim hasar görse de zihnim sürekli çalışıyor ve biliyorum, sizdiniz. Siz pençenin adamlarısınız. Aaron sizi küçümserken istihbarat sizi önemsemez, dost zannederken ben de onlara uymamalıydım. Sürekli Aaron'u oyaladığınızı fark etmeliydim. Fazla dikkatlisiniz." dedi.

Sencer, sandalyenin başlığına koyduğu kollarının üzerine çenesini yerleştirdi ve sırıttı. Hiçbir açık yoktu, hiçbir işaret bulamadı Adel Sencer'in yüzünde.

"Madem biz yaptık, ispat et. Beni suçlamak için mi çağırdın buraya?" diyerek ona meydan okudu Sencer. Adel ona bir iç çekişle karşılık verdi. Sencer'in açık sözlülükle ona itiraf etmesine ihtiyacı vardı. Buradan çıkmanın tek yolunun karşısında duran ve gözünde gittikçe çekiciliği artan adam olduğunu biliyordu. İlk defa Adel'le bu kadar çok konuşmuştu Sencer. Adel bu konuşmaya tutunuyordu. Çaresizdi çünkü. Neler olduğunu anlayamadan buraya tıkılmış, günlerce işkence görmüştü. Kimse, o vaatler sıralayan patronları, babası, her daim yanında olacağını söyleyen arkadaşlarından hiç kimse ona yardıma gelmemişti. Ya burada çürüyecekti, ya da aklına güvenecekti. Bu yüzden şüphelendiği adama sadece her şeyi anlatacağını söyleyerek Sencer'i çağırttırmıştı. Ses

kayıt cihazı veya kamera bulunmayan mahzende gerçeklerin konuşulması gerekiyordu.

"Anlaşma yapılmasına ihtiyacım var. Bu kadar kolay yem edebileceğiniz birisi değilim. Aynı düşmana karşı savaşıyoruz." dedi Adel, bir umut kapısının açılabilmesini umarak. Sencer, gözlerini yüzüne sabitledi Adel'in. "Varsayalım ki, biz pençenin adamlarıyız. O zaman Müslüman savaşçılar olmuş oluyoruz ve doğal olarak size de düşmanız. Çıktığın anda ihanet etmeyecek kadar sadık birisi olsan ,başkanla çalıştığını ilk işkencende itiraf etmezdin. Sana nasıl güvenebilirim?" dedi Sencer.

Hedefi tam on ikiden vurmuş ve Adel'in en büyük açığını gözler önüne sermişti. Adel başını yine sağa sola olumsuz bir şekilde salladı. Sesi titriyordu. "Doğru, buradan çıktığım anda seni ve Envar'ı ihbar etmem gerekiyor ama kendi canımı kurtarmak daha mühim benim için. Hem, takas edebileceğim bilgiler var elimde." dedi Adel, gözlerini ona dikmiş, Sencer'in şahin bakışlarına hedef olmak istiyordu. Bunu yapabilirse, kendini kanıtlayabilirse, bu delikten kurtulur ve en azından hayatı için savaşabileceği bir ortama erişebilirdi.

Bunun için çalıştığı istihbaratı, yakın arkadaşlarını, hatta babasını bile deşifre edebilirdi Adel. Sencer dudak büktü ve "Benimle anlaşabilecek konumda değilsin Adel. Canın da yaşama isteğin de umurumda değil açıkçası. Bana verebileceğin, almak isteyeceğim hiçbir şey yok." dedi.

Bıkkın, hatta umursamaz yüz ifadesi Adel'in canını yaktı. Bu kadar kolay vazgeçilebilecek birisi değildi o. Değerliydi, hep değerli olmuştu.

Sencer'i ikna edebilmek için yüksek sesle "Sana da buranın güvenliği zayıf gelmiyor mu artık? Veya anlatıldığı kadar ürkütücü olmadığını, ele geçirilebilir olduğunu fark etmiyor musun?" dedi, ellerindeki bağları gerip ona doğru yönelmeye çalışıyordu. Sencer, tekrar Adel'e baktı. His yoktu, meraka dair bir belirti yoktu yüzünde. Adel yine de bunun bile bir fırsat olduğunu düşündü ve hevesli bir şekilde "Görüyorsun değil mi sen de, Aaron'un aslında sadece bir kukla olduğunu? Hiç merak etmiyor musun bu zayıf adamın ne için bu-

rada olduğunu veya asıl patronun kim olduğunu? Planlarını?" Adel hızlı hızlı konuşurken dışarıya çıktığı zaman bile hayatını tehlikeye atacak sırları söylemek üzere olduğunun farkında değildi o an. Denize düşmüş, yılan bildiği yakışıklı Müslümana sarılmaya çalışıyordu.

"Anlat." dedi sadece Sencer ve Adel, "Bir adam var,esirler şehrinin asıl kurucusu.Kuklacı diyorlar bu adama. Her şey onda başlıyor,onda bitiyor. İstediği Hüma ama ne için istediğini bende bilmiyorum."dedi. Adel bu adamla ilgili önemli bilgiler verdi ona.

Adel'in vermiş olduğu bilgilerden sonra umutla Sencer'e baktı. Sencer ayağa kalktı ve mahzenden çıkmadan önce "Yarın sabah Hüma'yı kaçıranın Dergâh olduğunu ama Dergâh'a destek olanın Başkan olduğunu ilet onlara ve de ki, size istihbarat verecek kadar ona yakınım." Sencer alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hatta kızıyım." Sonra, Adel ona şok olmuş bir şekilde bakarken çıktı mahzenden.

Zihninde oluşan yeni yol, bu akşam gerçekleşecek olan kaçışı düşünürken ilk olarak güvenini kazandığı Aaron'a gitti. Aaron'un odasına girdiği anda alkol ve esrar-sigara kokusundan gözleri yandı. Yine odada göz gözü görmüyordu.

"Efendim," dedi sadece Sencer. Sencer odada dikkatli adımlarla ilerledi ve Aaron'u cam kenarında buldu. Onu ilk gördüğü gibi yine koltuğa uzanmış ve gözlerini kapatmıştı." Hüma ile ilgili bir haber var mı?"dedi, zar zor anlaşılan kelimelerle. Sarhoştu.

"Hayır."dedi Sencer ona. "Ve ilelebet de haber alamayacaksın." diye düşündü içinden.

"O zaman boşuna başımı şişirme. Beni rahat bırak." dedi Aaron.

Beş gün içerisinde ilk kez sarhoş oluyordu Aaron. Bundan önce binlerce emir yağdırmış, bütün evleri aratmış, bir sürü baskın yaptırmış ama Hüma'yı bulamamıştı. Adel'den de hiçbir şey çıkmayınca daha çok delirmiş ve yeni bir savaş olacağı düşüncesine kapılmıştı. Ölüm korkusu onu öyle ele geçirmişti ki bütün mühendisleri, müdürleri neredeyse uykusuz bir şekilde çalışıyor, yeni güvenlik ağları, silahlar,

korumalar, projeler etrafında dört dönüyordu. Yine de yetmiyordu Aaron'a. Artık Hüma yoktu, elindeki en büyük silah gitmişti ve tükenmişti dünyası. Bu yüzden korkuyordu. Yaptıklarının cezasıyla yüzleşmekten, zayıf tarafından alt edilmekten çok korkuyordu. İlk defa bugün, bu korku onu tamamen ele geçirmiş ve zihnini tüketecek kadar içmişti.

Sencer onu dinleyip dışarı çıkarken bir daha savaş meydanında Aaron ile karşılaşacağını umarak kapıyı kapattı ve bu sefer boş kafesin önünden geçerek Envar'ın yanına gitti. Kilit onun yüzünü algıladı ve taradı, "Hoş geldin Sencer. Bugün son kral'ın çöküşü, heyecanlı mısın?" dedi heyecanlı bir sesle.

Gülümsedi Sencer. "Evet, mutluyum. Bana kapıyı açar mısın bebeğim?" dediğinde, kapı nazik bir şekilde açıldı ve utangaç kilit, "Umarım bir daha görüşebiliriz." dedi. Sencer baş selamı verdi ve "Görüşeceğimize eminim bebeğim." dedi.

Kapıdan içeri girdi ve kapı kapandıktan sonra yine bilgisayarlarına gömülmüş olan Envar'la baş başa kaldı Sencer. "Selamünaleyküm. Ubeydullah'la tekrar iletişime geçtin mi?"dedi Sencer.

Envar Sencer'e doğru döndü, kızarmış gözlerini gözlüğün altından ovuştururken "Aleykümselâm ve rahmetullah. Her şey hazır. Büyük bir başlangıç olacak." dedi. Sarı saçları yine bağlandıkları yerden kurtulmuş ve dağınık bir şekilde yüzüne dökülmüştü. Sencer ve Envar gece gündüz demeden birkaç saatlik uykuyla sürekli çalışıyordu. Namazları, ibadetleri, tek dinlenme vakitleriydi.

"Adel ne söyledi? Anlamış mı bizim olduğumuzu?" dedi. Sencer başını onaylar bir şekilde salladı. "Evet, mahzen zihnini açmış olmalı. Çaresizliğiyle kendini hapsetmiş, istediğim her şeyi vermeye razıydı. Kullanabileceğimiz yeni bilgiler elde ettim."

Envar anlatmasını istediğini belirtmek için elini ileri doğru uzattı, "Anlat, şimdiki planımıza bir faydası olur belki." dedi. Sencer masanın üzerine bir ayağı yerde kalacak şekilde oturdu. "Hayır." dedi kendinden emin bir şekilde.

Envar şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Neden?"

"Bu konuşmayı aşağı katta yapmamız gerektiğine inanıyorum. Elimizde olan bütün bilgileri, yapacaklarımızı konuşmanın yeri ve zamanı orası." dedi Sencer.

Konuşmayacağı bakışlarından ve her daim rahat ve sakin dursa da yüzüne yerleştirdiği gülümseyişinden bile belliydi. Envar onu artık tanıyordu. Sencer, konuşmayacak ve aklındaki plana göre onu yönlendirecekti. Envar, ona güveniyordu. Bu yüzden itiraz etmeyecekti. Başını salladı olumlu şekilde "Pekâlâ. Bir saat sonra Üçüncü kral yani üçüncü evre tamamlanacak, ilk olarak silahlar, sonra hapishanelerin enerji depoları, güvenlik programları ve taslaklarının hepsi geri getirilmemek üzere çökertilecek."

Üç kral diye bahsettikleri Envar'ın ve diğer mühendislerin kurduğu üç evreli bir sistemdi. Bütün Müslümanları şimdi mahzenden çıkartamasalar da en azından tüm hapishaneleri işlevsiz hale getirecek, güç toplayıp, yeni bir savaşa zemin hazırlayacaklardı. Üç bölümlük sistemin ilk sistemi, zemin de dâhil olmak üzere yerleştirilmiş olan bütün silahları ana sisteme yani Envar'ın sistemine bağlamaktı. Sencer ve Envar bunu ilk ataklarında yapmışlardı. İkinci evre, enerji depolarının elektronik kilitlerini ana binaya bağlamak ve istenildiği anda devre dışı bırakmaktı. Envar hastaneden çıktığı ilk gün bunu yapmıştı. Üçüncü evrede bütün güvenlik programlarını ve taslaklarını ana binaya bağlamış ve kendi sisteminde bugün birleştirmişti. Büyük bir patlama, ilk partinin havai fişek gösterisi olacaktı.

"Sen hazır mısın?" dedi, Envar onu dikkatli bir şekilde izlemeye devam ederken. Sencer, sanki birazdan dinlendirici bir geziye çıkacakmış gibi sırıttı. "Hiç olmadığım kadarıyla." Sonra dudakları dişlerini örttü ve sırlarını hapsetti.

"Sana da her şeyi daha önce planlamışız gibi gelmiyor mu bazen?" dedi, düşünceleri siyah gözlerinde yıldızlar oluştururken. Envar gözlüğünü çıkardı ve masanın kenarına koydu. Yüzünü örten saçlarını geriye doğru itti."Bu yeni yaşadığımız bir his değil, Sencer. Sen o simülasyonla karşılaştı-

ğından beri yaptıklarımızın zihnimize daha önce fısıldandığını hissetmek, sanki bizi bizden sakladıklarının kanıtları."

"Kuran'da yüce Rabbimizin biz hakkında dediği ayete benziyor bu. En çok kendimize zulmediyor, en çok kendimize zarar veriyoruz."

Envar birden, hızla ayağa kalktı. Ellerini önünde hızla birleştirdi. Çıkan sesle, Sencer daldığı dünyadan uyandı, Envar'a doğru döndü sakin bir şekilde. "Hadi, önce namazımızı kılalım, sonra planımızı son kez tekrar edelim." dedi, Envar.

"Evet, hadi Allah'ın izniyle başlayalım."diyerek onu onayladı. Sonra sakladıkları seccadelerini çıkarıp Sencer'in imamlığında namaza durdular. Bu namaz yüreklerine kuvvet, zihinlerinin ferahlık verdi. Her secde edişlerinde, dünyanın yükünden bu ibadetler sayesinde kurtulduklarını, yüreğin daralmasının tek ilacının namaz olduğunu idrak ediyorlardı. Bir insan ne kadar Allah'a yakınsa o kadar kuvvetliydi. Yoksa hayal kırıklığı içerisinde sürekli debeleniyor, şeytanın zincirleri yüzünden bir türlü Allah'a yaklaşamıyordu.

Allah'a doğru yönelen her uzuv, zincirlerinden her gün temizlenir, dünyaya karşı dimdik olan iman bütünlüğüne sahip olurdu. Sencer, eskiden Allah'ı zikredemediği anlarda, bazen bu karabasanın pençesine takılır, umutsuzluk deryasına sürüklenirdi. O zamanlar şeytanla savaşmanın püf noktasını tam olarak kavrayamamıştı. Allah'ı zikretmekten uzaklaştıran bu karabasan onu başarısızlık ile sürekli suçlar ve gerçek başarısızlığa onu iteklerdi.

İşte Şeytan'ın en büyük oyunu buydu; Umutsuzluk.

Umutsuzluğa düşen insan, dört duvarı siyaha boyanmış bir odaya kapatılmış gibi olurdu çünkü. Ne bir umudu kabul eder ne de düştüğü yerden kalkabilmeyi bilirdi. İster, ama çabalamaz. Çabalayıp başarsa bile, bir türlü tatmin olmazdı.

Kurtuluş İslam'daydı. Bizi en iyi bilen Rabbimizin bize gönderdiği dünyayı çekip çevirebileceğimiz kılavuzdaydı.

Ayetler dudaklarından secde ederek dökülürken Sencer bir hiçti ama o hiçliğin içerisinde en mutlu yerde, Allah'ın huzurundaydı. Son olarak namazı bitirip selam verdiğinde,

gözlerini kalbini saran ferahlıkla kapattı. Avuçlarını kardeşleri için havaya doğru kaldırdı.

"Ey en zengin olan, merhametinin sadece bir parçasını dünyaya gönderip, doksan dokuz parçasına sahip olan Rabbimiz! Bizi, çıktığımız senin yolunda, acizliğimizle sınama. Kalbimize, ruhumuza, bedenimize kuvvet ver. Aklımızla senin memnun olabileceğin kararlar verebilmeyi nasip et. Başarabilmeyi, bu esir toprakları tekrar huzurla yuvalarımıza döndüğümüz Müslüman beldelerine çevirmeyi, dünyalığa esir olmaya meraklı nefsimizi de tamamen sana döndürebilmeyi bize nasip eyle. Çöktüğümüz kirli topraktan yüreklerimize ferahlık veren, umut veren ayetlerinle, vaatlerinle bizi tekrar ayağa kaldır. Zafer inanların olsun Rabbim. Lütfen yardımlarını esirgeme. Verdiklerine de her daim şükredenlerden eyle!"

Envar, Sencer'in her duasının arkasından içten bir şekilde "Âmin."dedi. Sonra umutlarını Fatiha'yla mühürleyip yüzlerine sürdüler.

Ayağa kalktıklarında hafiflemişlerdi. Planlarını tekrarlamak için masaya geçtiler tekrar. Sencer yine masanın üzerine, Envar da sandalyesine oturdu. Yavaş yavaş sağa sola sallanmaya başladı.

"İlk olarak laboratuardan ben çıkacağım." dedi Envar.

Çıktı ve sessiz adımlarla merdivenleri geçtikten sonra boş kafese ulaştı. Sonra tekrar aşağıya indi ve asansöre bindi. Muhafızlar ilgisiz gözlerle onu izliyordu.

"Marcus ile birlikte simülasyonların hipnoz etkisini inceleyeceğiz. Marcus son evredeki mahkûmları seçip esirler şehri istihbarat ve askeri birliğine göndermek, onların güvenini kazanmak istiyor çünkü."

Envar simülasyon odasına ulaştı. İçeri girdiğinde Marcus çoktan yerini almıştı. Simülasyonda sahte düşmanıyla savaşan Kerim Güzsarı, yani ilk grubun lideri vardı. Bu karmaşada gittikçe iyileşen ve başkalarını uyandıran bu lider, bugün güzel bir gösteri sergileyecekti.

"Yunusların nasıl avlandığını hatırlıyorsun değil mi?" dedi Sencer. Envar gözlüklerinin üzerinden ona baktı, zevk

aldığını belirtir bir şekilde gülümsedi. "Balık topluluğunun etrafında suyu bulandırırlar. Kapana kısıldığını zanneden balıklar bulanıktan kurtulmak için zıplarlarken direk yunusların ağızlarına gittiğinin farkında bile olmazlar."

Sencer, Ubeydullah ile Hüma mahzendeyken bir kere buluşmuş ve onunla konuşabilmek için bir telefon almıştı. Envar simülasyon odasına gidince telefonu masanın altına gizlenmiş gizli kutucukların bir tanesinden çıkarıp aldı. Telsiz telefonda tek bir tuş vardı. Ona basınca kısa bir süre sonra Ubeydullah hattaydı. "Hoparlörler, ışıklar hazır. Sahneye çıkabilirsiniz sayın aktör." dedi, alaycı bir sesle.

"Dans etmeyi düşünüyorum."

"Mezdeke tercihimdir."

"Senin için özellikle süzüleceğim Ubeydullah."

"Zevzek herif." Hoparlöre doğru bıkkınlıkla nefesini verdi Ubeydullah.

"Seni seviyorum." Sırıttı Sencer, onu sinir ettiğini bildiği için.

"Dikkat et. Tek başına olacaksın. Hızlı davranıyorsun." dedi Ubeydullah, sesi kızgın, yüreği ise endişeliydi.

"Hızlı hareket etmeseydim daha fazla Müslüman ölecekti. Risk almanın kolay olmadığını biliyorsun Ubeydullah."

Sencer onu görmese de bu konudan rahatsız olduğunu, tek başına onu buraya göndermenin hoşuna gitmediğini hissedebiliyordu. Zihinden saklanılanlar konusunda bilgisiz görünüyordu Ubeydullah.

"Pekâlâ." Hızlı ve kızgın bir onaylamadan sonra, "Allah yardımcın olsun." İçten içe endişelendiğinin en büyük belirtisi olan son bir dua. Telsiz kapandığında Ubeydullah'ın hiç değişmeyeceğini bir kez daha fark etti Sencer. Endişeli bir baba, abi olmak onun doğasında vardı. Sencer ise onunla yaşıt olmayı tercih ediyordu. Telsizi cebine, pençenin yanına koydu, sonra laboratuvardan dışarıya çıktı.

Envar masaya ayaklarını üst üste gelecek şekilde koydu. "Yukarı çıktığında muhafızları aldatmak senin için bebek oyuncağı." dedi.

Sencer kendi odasının önüne ulaşınca, "Beyler, odamı inceleyin. Güvensiz olabilir." dedi onlara küçümseyen bir ifade ile bakarken. Muhafızlar odayı iyice incelediler ve hiçbir şey bulamadıklarını söylediler Sencer'e. Sencer hiçbir şey söylemeden içeri girdi ve kapıyı suratlarına kapattı.

Envar planlarını anlatmaya devam etti. "Camdan dışarı çıkacaksın, çıkıntılara tutunarak en tepeye tırmanacaksın. Ben de bu sürede Kerim Bey'e işareti vereceğim."

Sencer yukarıya tırmanırken simülasyonlarla savaşıp Envar'ı görmeyen Kerim Güzsarı'nın elinde tuttuğu sahte kılıçta parlayan ay yıldız tek işaretiydi. İşte o zaman simülasyonla savaşmaya bırakıp karışı tarafı göstermeyen cama kenarda duran tek sandalyeyle defalarca vurmaya başladı. Bağırışı tüm ikinci kat koridorunda yankılandı. "Siz yalancısınız, yalansınız."

Gittikçe kırılmaya başlayan cama şoka girmiş şekilde bakan simülasyon görevlisi ve Marcus, kısa süre içerisinde şoku atlatıp iki kattaki tüm muhafızların simülasyon odasına doluşmasına sebep oldu.

"Hapishanede kısa sürede duyulan bu dedikodu biraz da olsa ortalığı karıştıracaktır. İşte buradan sonra sen devreye giriyorsun." Envar, bütün planın en heyecanlı ve en riskli kısmının bu olduğunu biliyordu.

Sencer zirveye ulaştığında oturdu ve onu aşağıya inerken koruyacak ipleri ve günlerce yapmak için uğraştıkları üstünde beyaz yastık tüyleri bulunan kanat şeklindeki portatifi sırtına bağladı. Sonra bir köşeye çöktü ve bir bacağını kendine doğru çekti. Ay yükselmiş ve onu berrak bir aydınlıkla aydınlatıyordu. Esirler Şehri yeni adını almak için heyecanla ayaklarının altına serilmişti. Telsizi eline aldı ve yine tek düğmesine bastı.

"Ses 1-2-3. Ses, ses." dedi. Sesi tüm Esirler Şehri'nde değiştirilmiş bir şekilde yankılandı. Bütün hoparlör sistemi ele geçirilmişti.

Sencer, bu denemeyi duyan Ubeydullah'ın gözlerini devirdiğine emindi.

"Aaron orada mısın? Aaron, tatlım?" Sencer'in değiştirilmiş sesini duyan Aaron önce içkiyi fazla kaçırdığını düşündüğü için zihninin sahte sesler ürettiğini düşündü.

Sonra dışarıdaki muhafızlardan biri hızla içeri girip "Efendim, Pençe." dedikten sonra gözleri büyürken hızla yattığı yerden ayağa kalktı.

"Bugün seninle güzel bir oyun oynayacağız. Oyuncak kılıcını hazırladın mı?" diyerek Aaron'u kışkırtmak için elinden geleni yaptı Sencer.

19. BÖLÜM: "UYANIŞ FISILTISI"

Tüm Esirler Şehri, hoparlörden gelen sesle sadece Esirler Şehri'nin konuştuğu bir sessizliğe büründü. Bir gün önce aldıkları gizli emirle dışarıda tek tük kalan Müslümanlar da sanki kaçıyormuş gibi davranıp evlerine girmeye başladılar. Yüzlerinde saklamaya çalıştıkları tebessüm, doğan yeni güneşin mutluluğunu fısıldıyordu.

Esirler Şehrini esir edenlerin yüzünü ise endişe sarmıştı. Türkçe anlayanların anlamayanlara hoparlörden gelen sesin ne dediğini aktarması, anlayanların ise korkuya kapılmasıyla oluşan telaşla kısa süre içerisinde büyük bir gürültü patlak verdi. Ortalık karıştı ve insanlar korkuyla, bazıları çığlıklar atarak, bazıları feryat ederek, kâh birbirlerini ezerken, kâh etrafındaki insanlara zarar verecek şekilde darbeler vururken kaçışmaya başladı.

Başkanlık, Esirler şehri birliği istihbaratı, hızla harekete geçip ses sistemlerini geri almaya çalışırken bir yandan da sesin kime ait olduğunu, nereden geldiğini tespit etmeye çalışıyordu. Acil durum sirenleri, yüksek seslerle Esirler Şehri'ne sevinç çığlıkları attırırken Hüma hapishanesinde de büyük bir karmaşa yaşanıyordu.

"Niye sessizsin Aaron? On beş dakika içerisinde seni ana meydanda bekliyorum. Bugün seninle ilk yüz yüze kapışmamız olmalı. Yoksa kuyruğunu sıkıştırıp gelmeyecek misin?"

Sencer, yemi suya attıktan sonra oltasıyla beraber büyük balığın kanmasını beklemeye başladı. Kendinden emin bir şekilde ufukta görünen Başkanlığın karşısındaki geniş meydana bakıyordu.

Sirenler, hızla merkeze doğru gelmeye başlayan esirler şehri birlikleri, tanklar, koruma şeritleri, hapishaneden çık-

maya başlayan muhafızlar, hepsini bir oyunmuş gibi seyrediyordu Sencer. Yemeğine koşan köpeklere benziyordu hepsi.

İşte alınması gereken intikam buydu. Oynayanın değil oynananın kendileri olması gerekiyordu. Müslümanlarla kedinin fareyle oynadığı günleri geride bırakıldığı, rollerin değiştiği ilk günün bu olması için Allah'a dua etti Sencer ve Envar'ın atağını, Ubeydullah'ın işaretini beklemeye başladı.

Bu sırada çılgına dönen Aaron, daha ayakta bile duramazken muhafızların yardımıyla hızla giyindi ve bilinçsiz emirler yağdırmaya başladı. İlk hatasını da tam bu anda yaptı. "Tüm muhafızlar hazırlansın. Dışarıdaki keskin nişancılar hariç hepiniz benimle geleceksiniz."

Doğru düzgün resmi bir baş muhafıza sahip olmayan muhafızlar, mecburen üstlerini dinlemek zorunda kaldılar. Hazırlıklar hızla yapılırken ses sistemindeki değiştirilmiş sesi duyan Marcus ve Envar, Kerim Güzsarı'yı yeni zapt edip tekrar mahzenine koydurtmuşlar ve daha sorunun ne olduğunu konuşamamışlardı bile.

"Neler oluyor?" diyen Marcus, Hüma Hapishanesinin hoparlörlerine şaşkın gözlerle bakıyordu. Envar sahte bir telaşla, "Pençe atağa geçti. Bu sefer hedefi daha büyük olmalı. Aaron, ona karşılık vermekten çekinmeyecektir. Siz de gitmelisiniz, efendim. Aaron'un iyi olmadığını duydum Sencer'den. Yanlış bir şey yapmasına izin vermezsiniz hem. Ben de burada güvenlik sistemlerini gözetirim."

Kafası karışmış ve gizlenen düşmanının ilk açık atağını merakla çözmeye çalışan Marcus, kaşlarını çatıp Envar'a baktı. "Bunu bekliyordum."deyip Envar'ın yanından aceleyle ayrıldı, asansöre doğru yöneldi. Böylece ikinci büyük balık da yunusun ağzına düşmüştü. Envar hafifçe gülümsedi, sonra tekrar ciddileşti. Marcus'un arkasından ıslık çalmamak için kendisini zor tutarak aheste adımlarla ilerledi. Yukarı çıktı ve laboratuvardaki bilgisayarlarını son kez çalıştırdı.

Bu sırada Ubeydullah'ın verdiği diğer telsiz telefonu da masanın altındaki kutucuktan çıkardı. Diğer saklanmış bütün belgeler, sistemlerini iki gün önce imha etmişti. Bu yüzden çok sakindi Envar. 4 yıl sonra sonunda esaretinden

kurtuluyordu. Kendisini defalarca çürüttüğü, umutsuzlukla kara toprağa defalarca gömüldüğü laboratuvarına son kez baktı. Sonra, yumruğunu havaya kaldırıp kendine çekerek zaferini kutladı. Başarmışlardı.

Çalışan bilgisayarlarını mini, kendisinin ürettiği laptopuna bağladı. Ana bilgi sistemini bilgisayarına geçirirken Ubeydullah'ı aradı. Telefonu açan Ubeydullah, "Dergâh'ın bu kadar gizli kapaklı işler çevirdiğini bilmiyordum." dedi, şaşkın bir sesle. İlk kez Dergâh'ın inşa ettiği yer altı dünyasında bekleyen ve Dergâh mensuplarını gelen esir Müslümanlar için organize eden Ubeydullah, Sencer'in gördüklerine yeni şahit oluyordu. Dergâh'tan yer altına nasıl inileceğini daha bugün öğrenebilmişti üstlerinden. Sencer ve Envar'ın planlarına ise bir hafta önce dâhil olmuştu.

Telsizi omzuyla kulağı arasına yerleştirdi Envar. "Dergâh'ın mensubu biri bile bu kadar şaşırıyorsa sanırım aşağıya indiğimde şok olmaya hazır olmalıyım. Sadece Sencer'e yerleştirdiğim kamerayla aşağısını gördüm. Bu arada, hazır mı sis bombaları?"

Ubeydullah'ı çelikten sert ve her zaman sinirli çıkan sesi, tokat gibiydi." Kendimi bildim bileli tuzak kurmuşumdur, Envar."

Envar bu azarla dudaklarını birbirine bastırdı."Pekâlâ, Allah yardımcımız olsun."

"Âmin." dedi Ubeydullah donuk bir şekilde ve telsiz bir klik sesiyle kapandı.

Envar telsizi cebine koydu ve bütün sistemin tek bir bilgisayarda toplanmasını beklemeye başladı. Bu sırada kameraları kontrol ediyordu bilgisayarlarına bağlı simülasyonlarından. Aaron füzeye bile dayanıklı zırhlı aracına bindikten sonra onun arkasından silahlı arabalar ve muhafızlar hızla dışarıyı çıktı.

"Korkak" diye mırıldandı Envar.

Acil alarm sirenleri tüm şehri inletmeye devam ederken Başkanlığın askeriye alanından helikopterlerin bir bir havalanışını izledi Envar. Kör noktada duran Sencer, hiçbir yerden gözükmüyordu. Karanlık bugün en büyük yardımcıla-

rıydı. Şehir kameralarını bir bir inceledi. Başkanın hararetle yaptığı telefon konuşmalarını, hızla yığılan askerleri, boşalan Hüma Hapishanesinin ana binasını bilinçli bir şekilde takip ediyordu.

Sonra, mini bilgisayarına yöneldi, son kez ayaklarının altında bulunan çipleri kullandı ve kalan tüm muhafızları ve uyandırılamamış Müslümanları uyuttu. Bütün mahzenlerin kapılarını açtı ve hazırda bekleyen Müslümanlar diğer mahzenlere gidip düzenli bir şekilde kalan,uyandırılamamış Müslümanları taşımaya başladılar. Asansörler Müslüman mahkûmlar tarafından dolup taştı ve hepsi aşağıya inmeye başladı.

Bu sırada, Aaron ve diğerleri Başkanlık binasının karşısında bulunan meydana ulaşmışlardı. Sencer, aydınlatılmış meydanı izliyordu. Telsiz tekrar çaldığında, bu sefer zamanın geldiğini biliyordu. Aaron aracından indiğinde "Sonunda, yaklaşıyor mu kavuşmamız Aaron? Kalbinin duruşunu hissetmek için sabırsızlanıyorum." dedi. Aaron meydanın ortasına doğru kendini kaybetmiş bir şekilde ilerledi.

"Neredesin?" dedi ve küfretti. Meydanda bir ordu tarafından korunurken bağırışı, annesinin eteğine saklanan çocuklara benziyordu.

Sencer onun sahte çırpınışlarını duymasa bile "Ama bugün nazlanırsam beni daha çok isteyeceğini biliyorum."- Güldü.Sonra derin,üzülmüş gibi bir iç çekti." Bu yüzden seni ekmem gerekiyor, güzelim." Son bir vurucu cümleyle tüm Müslümanların uyuyan kalplerine ilk darbeyi vurdu.

"Uyanıyoruz."

Sonra ayağa kalktı, daha önce gelip de buraya ipleri bağlamadan önce kirişin kenarına sakladığı maskesini taktı, şehrin dört yanına Ubeydullah ve dergâh tarafından yerleştirilmiş olan spotlar Sencer telsizi kapattığı anda Sencer'in bulunduğu kısma dönerken Sencer bir kanadı açık diğeri kapalı bir şekilde aşağıya atladı. Spotlar sayesinde kanadı kırıkmış gibi görünürken tüm şehir hatta son dakika veren haber bültenleri bu görüntüyü canlı izledi ve tüm dünyaya duyurdu. Sencer kanatlı, asil bir savaşçı gibi duruyordu ayın ve spotla-

rın ışığı altında.

Sonra o tek kanat açıldı ve uyanışın fısıltısı tüm dünyayı kapladı. Bu sırada sis bombaları caddenin ortasına yerleştirilmiş olan Hz. Süleyman'ın sembolünün altından sırayla patladı ve bütün silahlı kuvvetleri hazırlıksız yakaladı. Sencer'i tespit eden helikopterler ise anında aldıkları atış emrine rağmen bu emri uygulayamadı. Sencer, aşağıya inmeden birinci kattan onu içeri çeken diğer ip sistemiyle hapishaneye çekildi. Kurşunlar hapishanenin duvarını aşındırmaktan başka hiçbir şey yapamadı.

Hapishanenin nadir olan geniş camlarından olan bu cama, ip sistemini yerleştirmek çok zor olmuştu. Bunun için birinci katta gece boyunca sessizce dolaşmak zorunda kalmıştı Sencer ve Envar. Kanatlar sırtında dururken ipleri üstünden çözdü Sencer. Sonra yüzünden maskesini çekti, aşağıya indi ve toplanmış Müslümanlara hızla ulaştı. Dışarıdan atılan kurşunlar ile sarsılan Hapishanenin son zamanlarıydı.

Müslüman esirlerin başlarında Şemseddin Hoca duruyordu. Herkesin taşıdığı bir kişi vardı. Sencer ayaklarına baktı. Ayaklarının altında yanan mavi ışık söndüğünde Envar'ın da işinin bittiğini anladı. Sadece bayıltılan mahkûmların ve muhafızların ayaklarının altındaki çipler çalışıyordu artık.

"Hocam eksik var mı?" dedi, Şemseddin Hoca'ya Sencer. Şemseddin Hoca'nın mutluluktan gözleri parıldıyordu. Bütün Türk Müslüman esirler buradaydı.

"Yok evlat, hazırız." Şemseddin Hoca hâlâ inanamıyormuş gibi etrafına bakıyordu.

Sencer, Envar gelmeden elini cebine attı ve pençeyi çıkardı. Havaya kaldırdığı anda sarsılan zemin ikiye ayrıldı ve simülasyon yükselerek bir kez daha Sencer'in karşısında belirdi. Yine siyahlar içerisindeydi ve yüzü maskeliydi. "Herkes mi?" dedi simülasyon ona. Sencer içgüdüsel olarak cevap verdi. "Evet, büyük baskın."

Simülasyon yok oldu ve yarıktan büyük, kafes şeklinde, Sencer'in daha önce gördüğüne yemin edebileceği bir kapsül yükseldi. Gri, büyük kapsül dev bir tırı andırıyordu havada süzülürken. Herkes şaşkınlıkla bu kafese bakarken kafes

birden parçalara bölündü ve şaşkınlık nidaları sardı ortalığı. Tam o sırada Envar da aşağıya indi. Elinde sadece laptopu vardı. Bölünen kapsüller hızla açılıp bulduğu 6 kişiyi yuttuktan sonra aşağıya inmeye başladı. Saniyeler içerisinde, hızla inen yüzlerce insana şaşkınlıkla bakıyordu herkes. Sırayla tüm Müslümanlar aşağıya indirildi .Bu, yıllardır beklenilen andı. İlk kurtuluş anı. Envar'ın gözleri doldu, Şemseddin Hoca'ya yaslandı sistemin dolmasını beklerken. Yüzde doksan dokuz dolup kendi kendini tüketen sistem, sonunda tüm enerjiyi kesti.Müslümanların hariç tüm evlerin, hapishanelerin enerjisi, güvenlik sistemi çöktü ve bilgileri bilinmeyen kullanıcı tarafından internete yüklendi. Uyutulan Müslümanlar da kapsüllerin içerisinde uyandı.

Envar laptopu kapattı ve "Bitti." dedi.

Kapsüllerden en son Şemseddin Hoca, Envar ve Sencer'e geldiğinde artık gerçekten bitmişti. Gri kapsül onları içerisine aldı. Koyu mavi ışıklarla aydınlatılmış, dışarıyı gösteren kapsül, aşağıya doğru inerken Sencer yukarıya baktı ve zeminin kat kat, betonların birbirine kenetlenmesiyle kapatıldığını izledi sakince. Onlar gittikten sonra son kez uyandırılan muhafızlar ise geç kalmış ve mat edilmiş bir şekilde hapishanenin içine girdi. Kaybetmişlerdi.

Siren seslerinden sonra büyük bir sessizliğe bürünen-Sencer'lerin içine düştüğü, neon ışıklar ile aydınlatılmış- çukur, kısa bir süre sonra girdikleri yer altı dünyasıyla tamamen aydınlatıldı.

Sencer, dergâh üyelerini gördü bu ışığa ilk göz açtığı anda. Üzerlerindeki serbest kıyafet olsa da hepsinin sırtlarında Dergâh'ın amblemi vardı. Kurtulan Müslümanlara yardım edişlerini, daha uyanık olmayanların ellerine kelepçe taktıktan sonra taşıyıp eskiden imtihan edildikleri labirente benzer koridorlarda götürüşlerini yavaş çekimde izledi.

Bu, yıllardır edilen duaların kabul ediliş anıydı. Gözleriyle ölümsüzleştirmek istedi bu anı. Kalabalığın gittikçe azalışına, kapsüllerin boşaldıkça tekrar yukarıya yükselişine bakarken gözünün önünde kapsüllerin birleştirilmesi fikrini atışı geldi, etrafındaki yüzlerin görüntüsü belirsizdi. Bir

toplantı odasındaydılar ve hararetli bir şekilde konuşuyordu Sencer. Sonra görüntü, bir girdabın içine çekilirmiş gibi kayboldu. Ubeydullah yanına gelmişti. Üzerinde beyaz bir tişört onun üzerinde siyah deri ceket, siyah bir kot pantolon vardı. Her zamanki gibi ceketinin altındaki silah askılıklarında farklı iki silah vardı. Dar gibi görünen pantolon ceplerinde fırlatmak için kullandığı küçük bıçaklarından bulunduğuna emindi Sencer.

Zümrüt yeşili gözleri gizlenmiş bir keyifle gelenleri inceliyordu. Ubeydullah, Sencer'i geçip Şemseddin Hoca'ya ulaşınca eğildi ve Şemseddin Hoca'nın elinden öptü." Yaşıyor olmanız benim için çok büyük bir nimet hocam."

Şemseddin Hoca'nın yaşlı gözleri parıldadı. "Seni görmek benim için çok büyük bir mutluluk, oğlum." Ubeydullah, Şemseddin Hoca'nın öptüğü elini tutmaya devam ediyordu. Envar ile Sencer de onları izliyorlardı. "Bu anı yıllarca bekledim."

Yıllarca beklenen günün şaşkınlığı, mutluluğuyla Ubeydullah sarılmayı hiç sevmediği halde ona sarıldı Şemseddin Hoca. Ubeydullah'ın hafifçe Şemseddin Hoca'nın sarılışına karşılık verişine imalı bir şekilde bakmaktan çekinmedi yine de Sencer.

Sonra bu anı, yüzünde sakin bir tebessümle onlara yaklaşan Dergâh'ın Esirler Şehri başkanı Pars Dursunoğlu'nun gelişi bitirdi.

"Selamünaleyküm." diyerek tok sesiyle güzel bir giriş yaptı. Kırk yaşlarının sonunda olan bu adam, dergâhın ilk komutanlarından, hikâyeleriyle savaşçıların kahraman ilan ettiği bir adamdı. Türkiye'nin doğusundaki teröre karşı akıl almaz tekniklerle yaptığı baskınlar ile tanınırdı. Bir de her teröristi hapishaneye kadın iç çamaşırlarıyla gönderişiyle.

Sencer'in örnek aldığı bir komutandı. Sencer elini kalbinin üzerine koyup komutanın selamını aldı. Diğerleri de Pars Dursunoğlu'nu selamladı. Doğuştan sürmeli, ela gözleriyle Sencer'i inceleyen, neredeyse Sencer ve Ubeydullah ile aynı boyda ve güce sahip bu adam, Sencer'e ve Envar'a gülümsedi ve tokalaştılar.

"Başaracağınızı biliyordum." Envar bu tebrikle mutlu oldu. Sencer ise komutanının her şeyi bilen bakışlarını görünce susmadı. "Sadece başaracağımı bildiğinizi düşünmüyorum."

"Fazla zeki olmak çok konuşmayı gerektirmez."

"Haklı olduğumuzda asla susmamamız gerektiğini bize öğreten sizlerdiniz, efendim."

Sencer ellerini önünde birleştirdiğinde sırıttı Pars Başkan. "Bu çocuğa bakınca kendimi görüyorum."

"Sizden daha zeki olduğumu söylemiştiniz."

Sencer'in biraz yüksekte olan omzuna yıllarca tuttuğu silahlar yüzünden nasır tutmuş güçlü elini koydu ve Sencer'e doğru yaklaştı Başkan Pars. "Benden daha güçlü olduğunu söylemedim Sencer Aslanşah. Yakın bir zamanda seni pataklama zamanım gelmiş sanırım."

Herkes bu espriye güldü. Başkan Pars Sencer'in omzuna dostça vurduktan sonra Ubeydullah'ın yanında duran Şemseddin Hoca'ya ilerledi. Çekinmek yoktu, hor görmek, küçümsemek yoktu. Şemseddin Hoca'yı elini kalbinin, Dergâh'ın amblemi olan yere koyup selamladı. "Hoş geldiniz, hocam."

Sonra sarıldı bu iki dost. Yıllar önce onları birleştiren bu dergâh, dostluklarını da başlatmıştı. Ektikleri fidanların ürününü almak, ikisinin de çok farklı duygular hissetmesine sebep oluyordu. Ayrıldıklarında ikisi de gülümsüyordu. "İyi misin, hocam?"

"Elhamdülillah. Hiç olmadığım kadar iyiyim."

Başkan Pars başını olumlu anlamda salladı. "Pekâlâ, sizi o zaman odalarınıza göndereceğim. 1 saat sonra toplantı yapmamız gerekiyor. Yukarısı tahmin ettiğimizden daha fazla karıştı." dedi. Sencer de dışarıda olanları çok merak ediyordu ama aşağıya inmişken merak ettiği başka, daha güzel ve kalbini hızla çarptıran bir şey vardı.

"Benim gitmem gereken başka bir yer var." dedi. Başkan Pars ona doğru döndü. Ubeydullah da Envar da ona baktılar.

Envar kimi kast ettiğini anladı. "Önce sen ziyaret et, sonra ben de görmek istiyorum kardeşimi." Başkan Pars da Envar *kardeşim* deyince Hüma'yı kast ettiğini anladı. Yüzünün hafif de olsa düştüğünü kimse fark etmedi ama. Sencer'in Hüma'yı görünce vereceği tepkileri nasıl zapt edeceğini bilmiyordu. Bu yüzden sessiz kaldı.

İndikleri geniş salon yuvarlak, geniş bir meydanı andırıyordu. Zemin taş mermerdendi. Buradan on koridor zikzak çizerek ayrılıyordu. "Tamam, seni Hüma'nın yanına götürsünler, sonra buluşalım." dedi Başkan Pars, koridorun kenarlarına dizilmiş, Müslümanları taşımak için değil de korumak için görevlendirilen Dergâh mensuplarından birini bir el işaretiyle çağırdı. Gelen muhafız daha 18 yaşında bile olmayan bir gençti.

"Buyurun efendim." dedi genç dergâh askeri. Başkan Pars ona gülümsedi ve "Komutan Sencer'i önce hastane bölümündeki Hüma Hanım'ın odasına, sonra odasına götürün."dedi.

Asker, "Peki efendim." dedikten sonra Sencer'i selamladı ve "Beni izleyin komutanım." dedi. Sencer herkesi selamladı ve oradan ayrıldı. Birbirine benzeyen koridorlarda ilerlerken bunun da bir savaş tekniği olduğunu biliyordu. Herhangi bir baskın olursa, birbirine benzeyen koridorlarda burayı bilmeyen düşmanın kaybolması kolay olacaktı. Bu incelemeleri sırasında ona hayranlıkla bakan askerin farkında bile değildi Sencer.

Bir kaç kere ikiye ayrılan koridorlardan geçtikten sonra, tanıdık olan kapının önüne geldi. Dışarıda bekleyen Doktor Selma'yı görünce ona gülümsedi. Doktor Selma, Hüma'nın kapısının önünde bir sağa sola gidip geliyordu.

Sencer'i görünce gözleri korkuyla büyüyerek tepki verdi. Sencer bu tepkiye şaşırdı. Dudaklarından gülümsemesi silindi.

"Selamünaleyküm ,Selma Abla." dediğinde Sencer, kapıya doğru yakınlaştığının farkında bile değildi Doktor Selma. "Aleykümselam Verahmettullah Sencer." dedi ama sesi

titriyordu. Sencer'in içini birdenbire saran korkuyla Doktor Selma'ya biraz daha yaklaştı. Doktor Selma'nın boncuk gibi gözleri biraz daha büyüdü, sonra üzüntüyle doldu.

"Sencer, Hüma benden bir şey rica etti ama sana nasıl söylerim, bilmiyorum." dedi Doktor Selma hızlı hızlı konuşarak. Sencer biraz daha korktu Doktor Selma'nın korkmuş ses tonundan.

"Ne istedi abla? Bir sıkıntısı mı var yoksa? Gözleri mi?" dediğinde, Doktor Selma'nın rengi kaçtı. Sencer, kapıyı açmak için yeltendiğinde önüne geçti ve kollarını iki yana doğru açtı. Sonra zorla konuştu.

"Seninle görüşmek istemiyor." dedi. Sencer, gözlerini kıstı bu iki kelimelik cümleye sadece. Burnuna gelen pis kokulardan dolayı kendisini zapt edemiyordu.

Sesini yükselterek "Sen bana bunu ilettiğinde seni dinleyeceğime inandı mı cidden?" dedi Sencer.

Doktor Selma birden bire geriye çekildi, Sencer bir kez daha şaşırdı.

"Bana engel olmam için yemin ettirdi. Engel olmaya çalıştım, öyle değil mi? İçeri gir ve onu inadından vazgeçir." dedi hâlâ korku ve üzgün bakışlar ile bakarken. Sürekli parmakları ile oynadığının farkında bile değildi Doktor Selma.

Sencer, bir an bile düşünmeden telaşla içeriye girdi. Zifiri karanlık odaya girdikten sonra bilinçli bir şekilde Doktor Selma tarafından kapı arkasında kapatıldı. Sencer, Hüma ile yalnız kalmıştı.

Karanlıkta neler olduğunu idrak etmeye çalışırken, "Gül Güzeli." diye seslendi korkuyla, sevdiği kadına. Karanlığa alışmamış gözlerinin yönelebileceği bir sese ihtiyacı vardı. Bülbül, ancak gülün yapraklarının hışırtısıyla beste yapabilirdi çünkü.

"Git buradan Sencer." dedi Hüma. Sencer şaşırdı. Çünkü Hüma'nın sesinin üzgün gelmesini, hatta ağlıyor olmasını bekliyordu. Hüma'nın ise sesi çok sakindi, hatta kendinden emindi. Dikkat çekecek şekilde soğuktu da. Sanki itmek ister gibiydi.

Sencer ise itilmek yerine çekilerek sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Hüma'nın sesi Sencer'in sağ tarafından, biraz uzaktan geliyordu. Sencer dikkatli adımlar ile karanlıkta ilerledi. Ayağını her ileriye doğru atışta gözleriyle karanlığı tarıyor, belirsiz siluetleri seçmeye çalışıyordu. Hüma'nın kısık ve düzenli nefesini duyabiliyordu.

Gittikçe Hüma'ya doğru yaklaşırken ayağını ileriye doğru bir kez daha attığında ayağına takılan bir şeyle durdu. Eğildi ve karanlıkta ayırt etmeye çalıştı. Gözleri karanlığa alışınca bunun devrilmiş, daha önce oturduğu küçük, gri koltuk olduğunu fark etti. Sonra başını kaldırdı ve yere fırlatılmış yastığı, yatak örtüsünü, kırılmış çiçek vazolarını karanlıkta bir bir seçmeye başladı.

Hüma'nın bu dağınıklığa sebep olabileceğine inanamadı. O küçücüktü, zarar veremezdi ki!

Bir başkasının buraya gelip Hüma'ya zarar vermeye çalışmasından korktu. Gözleri de kalbi gibi telaşlandı. Karanlığı hızla taradı. Sonunda odanın diğer köşesinde bacaklarını kendine doğru çekip küçük bir çocuk gibi görünen karısını bulabildi. Minik ellerini gözlerine kapatmış, ileri geri sallanıyordu. Sencer tedbirli adımlarla ona ilerlemeye başladı. Bu histerik belirtisi, birinin buraya girdiği ihtimalini kuvvetlendirdi.

"Git dedim sana, Sencer. Seni istemiyorum, kimseyi istemiyorum." dedi. Sencer'e bu cümlelerin de hiçbir etkisi olmadı. Hüma ne kadar kararlı olursa olsun, vazgeçmezdi Sencer.

"Güneş istemese bile Dünya onun etrafında dönmekten vazgeçer mi, Gül Güzeli?"dedi ona ulaşmadan önce.Hüma'nın önünde diz çöktü ve Hüma'ya dokunmak için sızlasalar da kaçmasından korktuğundan kendi dizlerinin üzerine koydu ellerini.

"Güneş istediği an Dünya'yı kül eder." Hüma'ya doğru hafifçe eğildi. Sevgisini ve kendi acziyetini kast ederek "Dünya yine de ona muhtaçtır." dedi Sencer.

Hüma ise ısrarcıydı "Sencer, gitmeni istiyorum. Sana Doktor Selma'nın iletmesini söylemiştim. Seni görmek iste-

miyorum."

Sencer Hüma'nın kendinden emin tarafıyla, sakin bir şekilde yüzleşti."Beni görmek istemeyeceğini söyleyebilecek kadar cesaretli ve beni görmek istemeyecek kadar benden hoşlanmıyorsan sebebini söyleyebilecek kadar da cesur olmalısın, Gül Güzeli." dediğinde bir saniye olsun ona inanmamıştı.

Hüma,"Bana birazcık saygın varsa gidersin Sencer."

Sencer dizlerindeki ellerini havaya kaldırdı. Yüzünde sakin bir tebessüm vardı. "Sevdiğim zaman yüzsüzümdür."

Hissettirmeden elleri Hüma'nın yüzüne yaklaştı. Hüma sessiz kaldığında, Sencer'in gülümseyişi genişledi. Ne kadar kaçarsa kaçsın, hiçbir zaman Sencer'i sevmediğini söyleyerek onu vurmuyordu. Sencer hızla Hüma'nın ellerini yakaladı ve güçsüz bir çekişmeden sonra Hüma'nın yüzünden çekip kendi beline bağladı. Hüma'nın çenesi hafifçe Sencer'in göğsüne çarparken Hüma kızgınlıkla inledi, "Sencer, yapma!" dedi.

Gözlerini sımsıkı kapatmış olan Hüma ile karşılaşan Sencer, endişenin yüreğini içten içe yaktığını hissedebiliyordu. Hüma alnını, yüzünü saklamak için Sencer'in göğsüne yaslamak zorunda kalınca Sencer içindeki yangına rağmen yine gülümsedi ve gül kokusuyla yüzleşti. Hüma'nın başı açıktı. Eğildi ve karanlıkla beraber simsiyah görünen saçlarını öptü.

Hüma'nın sonunda yüzleştiği lanetinden sonra hâlâ var olan Sencer'in sevgisi, aklını yitirmesine sebep oluyordu.

"Bana gözlerini gösterecek misin, yoksa saatlerce karşında oturup açmanı bekleyeyim mi?" dedi Sencer tüy gibi hafif bir sesle. Sesiyle bile seviyordu Hüma'yı. Hüma, Sencer'in avuçlarına hapsettiği ellerini kurtarmaya çalıştı ama bir kez daha başarısız oldu.

Durdukları pozisyon zincire vurulmuş kilide benziyordu, kırılmadan açılamaz kilitleri andırıyordu.

Hüma derin bir nefes aldı ve Sencer'i uzaklaştırmak için çabalayacağına kendini inandırmaya çalışarak geriye doğru çekildi ve başını yukarıya doğru kaldırdı. Sencer bu güzel

görüntüye istemsizce bakakaldı. Hüma'nın zarif hatlarıyla Sencer'in aşağıya eğilmiş yüzü birleşmeyi bekleyen yapboz gibiydi. Hüma yavaşça, kendini zorlayarak gözlerini açtı. Mavi,anormal bir ışıkla parıldayan gözlerini sevdiği adama gösterdi.

20.BÖLÜM: BEKLEYEN KARANLIK

Hüma, Sencer'in karanlıkta parıldayan, iki siyah inciye benzeyen gözlerinden ucubeye dönüştüğünü düşündüğü gözlerini -Sencer'in tepkisini göremeden- öfkeyle kaçırdı. Sencer'in güçlü kollarından bir kez daha kendini kurtarmaya çalıştı. Başaramadı.

Başarısızlık, hayal kırıklığı, umudunun tükenişinin hissi, hızla aldığı oksijeni sanki zehirmiş gibi hissettiriyordu. Sencer'in tepkisini görmeden "Gördün mü, fark ettin mi, anladın mı niye gitmeni istediğimi?" dedi. Hüma'nın öfkeli sesi, tüm odada, karanlıktan daha boğucu bir atmosfer oluşturdu. Hüma, her soru cümlesinin üstüne bastırırken kelimeleri sanki kırbaç gibi şaklıyormuş hissiyatı veriyordu. Sencer sessizliğini korurken, Hüma'nın hızlı kalp atışı Sencer'in göğsünü deliyordu. Hüma kendisine ait olduğunu bile bilmediği bir sesle bağırdı. "Kendimi sürekli tehlike olarak görürken meğer haksız değilmişim."

Hüma, üzgün değildi. Hayır, öfkeliydi. Çok öfkeliydi. Kendinde olan sorunu, Aaron'un ona olan takıntısına ve sürekli niye Aaron tarafından hapsedildiğinin sebeplerine yaklaştığını hissederken, bu zamana kadar hislerine güvenmeyip sürekli gizlice ağlayışlarına sığındığı için kendine öfkeliydi.

Sencer'e hâlâ bakmayı reddederken durmaksızın çırpınmaya başladı Sencer'in kollarında. Bu çırpınışları Sencer'in sessiz reddedişleri takip etti. Hüma'nın daha da öfkelenmesine sebep oldu bu tepkisizlik.

Sonra, Sencer konuştu. "Hüma." dediğinde, duyduğu sakin sesle başını kaldırıp öfkeli, neon ışıkla parıldayan mavi gözleriyle Sencer'e baktı ve sessizleşti Hüma. Sencer'in göz-

lerinde hayal kırıklığını, umutsuzluğu, tiksintiyi, belki de öfkeyi görmeyi bekleyen Hüma, Sencer'in kendine çeken, boğazının birden düğüm düğüm olmasına sebep olan bir hisle bakan gözlerindeki duyguyla mahvoldu.

Sencer,"Kendine gel." dedi Hüma'ya. Sesi komutan olan Pençe'ye aitti.

"Ne olduğunu bilmeye ihtiyacım var." dediğinde, Hüma'ya başka seçenek sunmuyordu. Anlatmak zorundaydı. Hüma gözlerini kaçıramazken kendini Sencer'e itaat ederken buldu.

"Dün gece Selma Abla benim gözlerimi kontrol etmesi için başka bir dergah doktorunu getirdi. Doktor gözlerimin ışığa algısını kontrol etmek için ışık tuttu ve sonra sanki beynimde biri tiz bir sesle bağırmış gibi hissettim. Tüm vücudum, özellikle gözlerim alev aldı. Gözlerimi açtığımda Selma Abla'nın geriye doğru çekildiğini, göz doktorunun ise bana şok ile baktığını hatırlıyorum. Sonra, bana neden öyle baktıklarını öğrendim. Bir sürü test yapıldı, cihazlardan geçtim ama daha hiçbir şey bulunmadı. O zamandan beri ışığı açtırmıyorum çünkü ışık yanınca sanki patlayacakmışım gibi hissediyorum. Tahminime göre bana yapılan ışıklı işkencenin bu içimde olan şeyle alakası vardı. Bunu uyandırmaya çalışıyorlardı."

Hüma konuşmasını bitirdiğinde parıldayan gözlerinin serbest bırakıldığını hissetti. Derin bir nefes aldı. Yine de geri çekilip kaçırmadı gözlerini Sencer'den. Sencer'in gözleri hafif kısılmaktan başka hiçbir tepki vermemişti. Hüma, bu sert bakışlarda gittikçe iradesinin tükendiğini hissediyordu. "Sencer," dedi Hüma. Sesi istemsizce yumuşuyordu.

"Bak ben tehlikeyim."

"Sen sadece benim karımsın, Gül Güzeli. Daha bir sürü güzel sıfatın var ama öncelikle benim karımsın. Sence eşin olarak daha tehlikeli bile olsan seni terk etmek bana, benim insanlığıma yakışır mı?"

Hüma, diyecek bir şey bulamadı. Eğer itiraz etse Sencer'e hakaret etmiş gibi olacaktı. Sencer sevgiden değil, insanlığın-

dan vurmuştu onu. Bu da Hüma'nın elini kolunu bağlamış oldu.

"Sencer." dedi itiraz etmek istediğini belli eden bir sesle. Sencer onu dinlemedi. Beline sabitlediği Hüma'nın ellerinin üzerinden ellerini çekti ve "Belime ayaklarını sar." dedi.

Hüma ellerini çekemeden Hüma'nın kollarının altından tuttu ve havaya kaldırdı. Hüma, yere düşmemek için Sencer'in dediklerini yapmak zorunda kaldı. Sencer'in ses tonu asla taviz vermeyeceğini dillendiriyordu. Sencer ile burun buruna gelmek zorunda kalan Hüma, kalbinin ağzından çıkmaması için bir kez daha sesli bir şekilde yutkunmak zorunda kaldı. O sırada, bir an, Sencer'in gülümsediğini görür gibi oldu. Sonra bu serap kayboldu ve Sencer'in karanlıkta daha keskin görünen sert yüz hatları kaldı geriye.

"Boşuna Hüma koymamışlar adını. Kuş gibi hafifsin." Hüma, bir an gözlerini, yaşanılan sorunları unuttu ve gülümsemek istedi. Sonra tuttu kendini, dudaklarını birbirine bastırdı. Sencer'in geniş omuzlarına sardığı kollarını farkında olmadan sıkıyordu.

Sencer sanki kucağında hiçbir şey taşımıyormuş gibi hareket etti ve karanlıkta soluk bir şekilde parıldayan, Hüma tarafından dağıtılmış olan yatağa doğru, etrafta kırılmış veya atılmış eşyalara takılmamaya dikkat ederek geniş adımlarla ilerledi. Yatağın üzerine eğildi, Hüma Sencer'in beline doladığı bacaklarını serbest bıraktı, Sencer Hüma'yı yavaşça oturttu.

Sencer, "Sargıların çıkmış." dedi. Hüma'yı taşırken aklına gelen yüzlerce düşünceden biri de buydu. Yüzleri arasında kısa bir mesafe varken konuştuğu için Hüma irkildi. Sencer'in kollarında gittikçe küçüldüğünü hissediyordu. Parlayan gözleri, Sencer'in yüzünün soluk, mavi bir ışıkla aydınlanmasına sebep oluyordu.

"Tamamı değil." dedi Hüma, uysal bir kedi gibi. Kolları hâlâ Sencer'in omzundaydı. Bu yüzden, Sencer ona doğru eğilmek zorunda kalıyordu.

"Ağrın var mı, Gül Güzeli?" dedi. Geriye çekilmek için hiçbir harekette bulunmuyordu. Hüma başını olumsuz an-

lamda salladı. Beline kadar uzanan saçları hafifçe sallandı bu hareketi yüzünden. Sencer'in nefesini kesildiğini bilmeden, yavaşça kollarını onun omzundan çekti Hüma. Sencer geriye doğru çekildi. Zorla Hüma'dan gözlerini çekti. Yere atılan yastığı ve çarşafı bulmak için karanlıkta mermer zemini taradı. Sonunda, istediklerini bulduktan sonra ilk önce yastığı alıp yatağa koydu. Sonra, çarşaf da aynı şekilde eski yerini aldı.

Hüma azarlanmış bir çocuk gibi izliyordu. Sencer çarşafı da yatağın boş kısmına bıraktıktan sonra, kapıya doğru yönelince, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Hüma, endişeli bir sesle. Sencer arkası dönükken başını ona doğru döndürdü.

"Yerinden kıpırdama." Sencer'in sert ses tonundan dolayı yerinden kıpırdayamadı Hüma. Sencer tekrar kapıya yöneldi ve kapıyı açtı. Hüma, kapı açılır açılmaz kısık ses tonuyla Sencer ile konuşan Doktor Selma'nın sesini hemen tanıdı.

Kısa bir süre sonra Doktor Selma içeriye girdi ve kapı tekrar kapandı.

Kısa bir an karanlığa sessizlik hâkim oldu. Sonra, Hüma'nın farkında olmadığı bir anda, Sencer ışıkları açtı. Hüma çığlık atarak elleriyle gözlerini kapattı. Bacaklarını da tekrar kendine doğru çekmişti istemsiz bir refleksle.

Hüma'nın üzerindeki buz mavisi, çocuksu gecelik takımını görünce gülümsedi Sencer. Pamuklu klasik bir geceliki bu aslında ama Hüma bacaklarını kendine doğru çekince daha da çocuk gibi görünüyordu.

"Aç gözlerini, Gül Güzeli. Senin istemli veya istemsiz kimseye zarar vereceğine inanmıyorum."

Doktor Selma da "Aç güzelim. Şimdilik, cidden bir tehlike yokmuş gibi görünüyor. Hem olsaydı ilk ışığı gördüğün anda bize zarar verirdin. Kontroller içinde sürekli ışığa maruz kaldın, bir şey olmadı. Bu gözlerinde olan her neyse, tetikleyen şeyin bizzat gözüne tutulan ışığın olduğunu düşünüyoruz. Biz araştırma yaparken senin bizden kaçmanın bir faydası olmayacak bize. Dinle artık beni, saatlerce seni ikna etmeye çalıştım."

Sencer, Hüma'nın yanına gitmek için harekete geçti. Koyu kumral saçları yüzünü tamamen örtmüş olan Hüma, onun yanına geldiğini fark etmedi. "Aç gözlerini,güzelim. Kaçışın çözüm olmayacak." Hüma, Sencer'in onun için geldiğini hissettiğinden, pes etti ve o daha Hüma'ya ulaşamadan yavaşça gözlerini açtı, kafasını kaldırdı. Gözleri ışığı unuttuğu için sulandı, birkaç kez hızlı hızlı kırpıştırdı.

Sencer'in bir gökdelen gibi tepesinde durduğunu birkaç saniye sonra fark edebildi Hüma. Kollarını birbirine kavuşturmuş, geniş omuzları ürkütücü bir şekilde ortaya çıkmıştı.Hüma, Sencer'in gözlerine kadar sürükledi bakışlarını. Sencer'in içine düşmek için tasarlanmış, iki siyah kuyu gibi gözüken gözlerine tekrar baktığında kalbinin atışının sakinleştiğini ve zamanın bir an boyunca yavaşladığını hissetti. Sencer ise Hüma'nın güzel gözlerinde neon ışığın sönüşüne şahit oluyordu o sırada.

Sencer yavaşça gülümsediğinde, Hüma gözlerini ondan hemen kaçırdı. "Parıldıyor hâlâ değil mi?" Hüma'nın sesi istemese de hayal kırıklığıyla dolu çıkmıştı. Doktor Selma da bu sönüşe şahit olduğu için Hüma'nın yakınına doğru geldi.

"Bu nasıl oldu? Sana bakınca mı gitti, yoksa sakinleştiği için mi?" dediğinde Hüma şaşkınlıkla Doktor Selma'ya doğru yöneldi. "Gitti mi yoksa?" dedi. Ellerini yatağa doğru sabitlemiş, Doktor Selma'ya doğru yönelmişti. Gözleri şaşkınlıkla büyümüş, hevesli bir şekilde Doktor Selma'ya bakıyordu.

Sencer o anda içinden "Devasız bir hastalığa düştün Sencer. Bir daha ayakların yer nedir bilmeyecek." dedi kendine. Kendi kendini teselli ediyordu, düştüğü devasız Hüma hastalığı yüzünden.

Doktor Selma müjdeli haberi verdi Hüma'ya. "Gitti." dedi Hüma'ya gülümseyerek. Hüma, küçük burnunu hafifçe buruşturarak gülümsedi. Sencer kendine işkence ettiğini bile bile bu güzel manzarayı izlemeye devam etti.

Sonra, Hüma'nın yüzü aklına gelen bir düşünceyle tekrar asıldı. Sencer bu düşünceyi hiç zorlanmadan tahmin etti. Hüma konuşamadan, "Derdi veren Allah, dermanını da ve-

rir elbet. Ümitsizlik, yıllarca sabretmiş olan sana yakışmıyor, Gül Güzeli." dedi Hüma'ya.

Hüma, Sencer'e baktı sadece. Sessiz kalışı, kendisinden utandığının bir göstergesiydi Arada kalanın sürükleneceği bir girdaba benzeyen bu bakışmaya Doktor Selma şahit oldu ve kendisini gülümsemekten alıkoyamadı.

Sencer, gözlerini Hüma'nın güzel gözlerinden kurtardığında bu çekim de birden yok oldu. Sencer Doktor Selma'ya döndü."Gitmem gerekiyor. Seninle dışarıda konuşabilir miyiz abla?" dedi.

Yeşil rengindeki boncuk gözlerini Sencer'e yönelten Doktor Selma, "Elbette Sencer. Hüma'yı ikna ettiğine göre sorunun büyük bir kısmını hallettik zaten. Şimdi geriye kalan testlerin sonuçlarını beklemek zorundayız." dedi.

Sencer göğsünde birleştirdiği kollarını çözmeden Hüma'ya doğru yöneldi. Böylece Hüma'yı ona bakarken yakalamış oldu. Hüma utançla gözlerini oturduğu yatağa doğru çevirirken "Seninle işimiz bitmedi, Gül Güzeli." dedi, Sencer. Hüma'yı göğsüne bastırmamak için zor tutuyordu kendini.

Hüma naif bir sesle "Biliyorum." dedi kucağına koyduğu parmaklarıyla oynarken. bir baş selamı vererek kapıya doğru yöneldi. Bir kaç adımda ulaştığı kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Kapı sessizce kapatılsa bile Sencer'in arkasından bakan Hüma, kapı kapanınca yüksek bir ses duymuş gibi irkildi.

Sencer'in bir başka tuzağına çekildiğini bilmediğinden, hayal kırıklığına uğramıştı Hüma.

Hüma, Sencer'in arkasından kalbi ve aklı karmakarışık halde bakarken Doktor Selma ise, "Bu sene dergâh tüm senelerden daha hareketli olacak." dedi. Gülümsedi, Hüma'nın genç, masum duygularına, saflığına ve Sencer ile yaşadığı, yaşayacak olduğu büyük aşka temiz bir mutlulukla baktı. Bu cümleyi sanki zihin tünelinin diğer ucundan duyuyormuş gibi hisseden Hüma, kapıya doğru ilerleyen Doktor Selma'yı görünce kendine geldi.

"Ne dedin abla, nereye gidiyorsun?" dedi, hâlâ şaşkın bir şekilde bakmaya devam ederken.

Kapıya ulaşıp kapının kolunu sağ eliyle kavrayan Doktor Selma, Hüma'ya, "Her şeye rağmen aydınlığı hissediyor gibiyim, güzelim. Sen dinlen." imalı bir şekilde gülümsedi Doktor Selma ve "Ben de kocanla konuşayım." dedi.

Hüma, başını yine yatağa doğru indirdi. Kapı tekrar kapandığında, Sencer'in giderken içindeki umutsuzluğu da götürdüğünü fark edince Hüma, kalbini sakinleştirmek için nefesini sakince dışarıya doğru üfledi.

"Sanırım." dedi sonra, pes edip hafifçe gülümseyerek. "Sanırım, bu adam sadece savaşmayı biliyor. Savaşmayı ve kazanmak için her türlü hileyi kullanmayı." Sürekli oynadığı ellerini utandığının yeni farkında olduğu için yüzüne kapattı. "Hep kazanmayı... "Düşünceleri içinde kayboldu Hüma.

Doktor Selma ise Hüma'nın odasından çıkınca yüzündeki tebessümü kaybetmeden Sencer'e yöneldi ama onu sinirli ve gergin bir şekilde bulunca duraksadı.

Sencer, Doktor Selma odadan çıkınca durdu ve sabırla bekledi. Sonra, geriye doğru çekildi ve kısa bir süre önce boyanmış duvara yaslandı.

"Aaron onu bir silah olarak mı yanında tutuyordu yani?" dedi, Hüma'yı sakinleştirmek için o kadar çok tutmuştu ki Sencer içindeki öfkeyi. Şimdi bir volkanın tekrar canlanışı gibi, defalarca öfkesinin lav püskürmesine engel olamıyordu.

Doktor Selma iki elini Sencer'e doğru uzatarak "O sakinlik maskeni geri tak ve sevdiğin için sakinleş. Sana iyi ya da kötü bir şey söyleyemem, çünkü hiçbir şey bilmiyorum, Dergâh'ın tüm sağlık ekibi olarak bilmiyoruz. Ama Dergâh'ta büyümüş biri olarak, sağlık alanında ülke olarak da Dergâh olarak da ne kadar ileride olduğumuzu benden daha iyi biliyorsun. Bu yüzden nadiren çıkan öfkenin şu an kimseye faydası olmayacak Sencer. Şimdi git, güzelce dinlen. Herkesin bugün olanları sadece seyretmeye ve geriye çekilmeye ihtiyacı var."

Sencer, başını yavaşça yasladığı duvara vurmaya başladı. Gözlerini kapattı ve hafifçe kaşlarını kaldırdıktan sonra iki parmağıyla burun kemiğine baskı uyguladı sıkıntıyla.

Potansiyel öfkesinin tehlikeli olduğunu, kendisini hiç umursamadan yukarıya çıkıp Aaron'u önce öttürene kadar, sonra ise öldürene kadar dövebileceğini biliyordu. Bu yüzden sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Gözleri hâlâ kapalıyken "Bir şey olursa, en küçük bir şey olursa bile..." dediğinde, Doktor Selma sözünü kesti.

"Emin ol, ilk sen duyacaksın. Şimdi git."

Doktor Selma, kolay kolay sinirlenmeyen Sencer'in öfkesinin dergâhta sürekli patlayan öfkesiyle tanınan Ubeydullah'tan bile daha beter olduğuna defalarca kez şahit olmuştu. Bu yüzden, en kısa zamanda Sencer'i mantıklı düşünmesine sevk etmek en doğru yöntemdi.

Sencer, Doktor Selma'nın sözünü dinlemeye çalışarak gözlerini açtığında, kapıya bakmadan, olanları büyük bir sessizlikle karşılayan askere doğru yöneldi. Köşede sessizce bekleyen asker, sanki komutanın ona baktığını hissetmiş gibi kafasını kaldırdı.

Sencer, "Gidelim." dedi askere. Asker, komutanın ona yöneltilmemiş bile olsa öfkesinden korkup derhal itaat etti ve ilerlemeye başladı. Sencer kapıya, Doktor Selma'ya bir kez daha bakarsa yukarıya çıkacağını bildiğinden, hızla Hüma'nın odasının önünden geçti. Öfkeyle körüklenen göğsü, hızla inip kalkıyordu. Önde gitmeye çalışan genç asker komutanına uymakta oldukça güçlük çekiyor, Sencer yürürken o neredeyse koşmak zorunda kalıyordu.

Sonunda sağa ve sola üç kere dönmek zorunda kaldıkları koridorları geçince diğerlerinden hiçbir farkı olmayan bir koridora ulaştılar. Koridorun sonundaki odaya ilerleyen askeri, zihnindeki öfkeyi söndürmeye çalışarak takip etti Sencer. Koridorun sonunda bulunan odaya ulaştıklarında kapının sadece bir kapı olduğunu fakat ortasında buluna demir hazneye bir şey koyması gerektiğini fark etti Sencer. Metal kare şeklindeki kilit, krem rengi kapının kilitli olduğunu belli eden tek özellikti.

"Efendim, pençeniz." dedi asker. Heyecanla Sencer'e bakıyordu. İlk defa Pençe'nin pençesini göreceği oldukça belliydi. Defalarca efsanelerini dinlediği adama bakmak, aske-

rin gözlerinin parıldamasına neden oluyordu. Sencer küçük bir kütüğün tıpatıp kopyası olan pençeyi çıkarıp metal hazneye koydu ve kapı açıldı.

Asker, pençeyi görmenin heyecanıyla neredeyse sırıtarak elini kalbinin üzerine yumruk yapıp koyarak, geri çekildi.

Sencer'e, "Odanızdan çıkınca size toplantı odasına kadar eşlik edeceğim." dedi. Sencer, askere doğru döndü ve "Teşekkür ederim kardeşim." dedi ve içeriye girdi.

Dergâh'ta büyük rütbeliler küçüklerine genellikle kardeşim diye hitap ederler, küçükler ise büyüklerine rütbeleriyle hitap ederlerdi.

Sencer içeriye girip kapıyı kapattı. Krem renklerinde döşenmiş sade odası, dergâhtakinden üç kat daha genişti. Dergâh'ta tek kişilik bir yatak ve az sayıdaki eşyasını koyduğu küçük dolap ve bir kişilik banyosundan oluşan bir odası vardı. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu, bu yüzden daha fazlasını istememişti.. Bu odada da, her zaman kullandığı pençenin siyah kılıfı, siyah bir kot, siyah bir tişört ve siyah spor ayakkabılarını düzgünce yerleştirdikleri krem rengi bir masa, iki kapaklı krem bir dolap, arada küçük bir boşluk, krem rengi iki ince uzun halı, siyah bir çarşafla üzeri düzgünce örtülmüş tek kişilik bir yatak, üzerinde bir tane gri renkli seccade ve odanın içerisinde muhtemelen banyo ve tuvalete giden bir başka krem rengi kapı vardı.

Sencer, ayrıntılara dikkat etmeden, direkt üstünü değiştirdi ve abdestli olduğu için önce seccadenin üstündeki pusulayla yön buldu. Sonra vaktin son namazını, o bitince şükür namazını ve vitri kıldı. Geldiği andan itibaren gerginliğini, öfkesini söndürebilen yegâne huzur, namazı oldu. Yoksa biliyordu ki sakinleşemeyecekti. Ellerini açıp şükür için dua ederken güç istedi içten bir şekilde Rabbinden. Kurtuluş istedi, korktuğunu sadece Rabbine itiraf etti Sencer. Hüma'nın,etrafındaki insanların tek bir saç teline dahi zarar gelsin istemiyordu artık. Bu yüzden Rabbine yalvardı bir çözüm için.

Duası bitince ayağa kalktı ve küçük masanın üzerindeki bileğine taktığı silindir şeklinde bir tarafı açık diğer tarafı kılıfı bileğine geçirdi ve üstünü değiştirirken masanın üzerine bıraktığı pençeyi içine yerleştirdi.

Bir saat dolmadan eline spor ayakkabılarını aldı ve dışarıya çıkınca ayakkabılarını giydi. Sencer'i ayakta bekleyen asker, Sencer'i görünce komutanını yine selamladı. Sonra harekete geçti ve bu sefer koridorun sonunda oldukları için yeni koridora geçiş yapıp ilk kapının önünde durdular.

"Bu kadar yakın olduğunu söyleseydin, kalmanı istemezdim." dedi Sencer, askere. Genç asker mutlu bir şekilde gülümsedi. "Benim için bir şerefti komutanım."

Genç asker bu sözlerinden sonra selamını verip hiçbir açıklama yapmadan koridordan ayrıldı. Sencer kapının önünde durunca "Yine nasıl alengirli bir kilit sistemi çıkacak acaba?" dediği anda yine krem rengi kapının ortasında küçük bir kapak açıldı ve içinden çıkan kamera mavi bir ışıkla onu baştan aşağıya inceledi.

Sonra, tanıdık kadın sesi konuştu." Hoş geldin, Sencer. Biz de seni bekliyorduk."

Sencer'in keyfi olmamasına rağmen sırıttı bu sesle. Buraya daha önce sadece Sencer'in gelmediği çatlak kilitle böylece ortaya çıkmıştı.

"Hoş bulduk bebeğim. Seninle burada da karşılaşmak ne kadar güzel." dedi. Kapı açıldı bu hoş iltifatla.

Çatlak kilit, "Yakışıklı ve güçlü adamlara zaafım var Sencer. Buranın tarif ettiğim erkeklerle dolu olduğunu duydum." dedi ve Sencer gülmemek için kendisini zor tutarken devasa toplantı odasına giriş yaptı. Kapı arkasından kapatılırken en önemli kararların verileceği odaya giriş yapmış oldu Sencer.

Ferah oda, özel bir sistemle karartılmıştı. Geniş, ortası boş, yuvarlak, siyah bir masaya, ortasındaki boşluk sayesinde tepede avize gibi asılı olan simülasyon yansıtıcısı eşlik ediyordu.

İçeride bulunan Başkan Pars, Şemseddin Hoca, Ubeydullah ve Envar tüm dünyada son dakika verilen haberleri,

bu simülasyon sayesinde izliyorlardı. Şemseddin Hoca ve Envar da Sencer gibi siyahlara bürünmüşlerdi. Gülümseyerek haberlere bakıyorlardı.

Dört duvarlı odanın her bir yüzü son teknoloji ekranlar tarafından süslenmişti. Sencer içeri girince ilk fark eden Başkan Pars oldu. "Hayret." dedi, o da Sencer'e benzer bir şekilde sırıtarak. "Yukarıya çıkıp Aaron'u öldürmeye çalışacağından emindim. Bu yüzden bütün çıkışları kapattırmıştım. İraden yükselmiş."dedi.

Ela gözleri kısılmış, Sencer'i inceliyordu. "Onu öldürmek için kısıtlı bir zaman bana yeterli değil." dedi, Sencer ekrana yaklaşmak için masaya doğru ilerledi. Haberlerde ilk gördüğü son dakika başlığı "Uyanıyoruz." oldu.

Ekranda, hapishaneden aşağıya doğru süzülürken çekilmiş görüntüsünü izledi. Tüm haberlere ve değerlendirmelere bakmak istiyordu. Ama dikkatini yine Başkan Pars çekti. "Hüma'yı bir koz olarak saklayanın Adel'in bahsettiği düşman olduğunu sen de tahmin edebiliyorsundur." Sencer'i tanıyan Başkan Pars, onun dikkatini nasıl çekebileceğini çok iyi biliyordu.

21.BÖLÜM: "GÜNEŞ OYUNU"

Sencer, Başkan Pars'a doğru döndü. Başkan Pars'ın cümlesi, tam hedefine ulaşmıştı. Simsiyah olan gözlerinin iki siyah kurşuna dönüşüp Başkan Pars'ın bedenini parçalamaya çalıştığının farkında değildi Sencer.

"Ulaşamadığınız tek nokta çözüm mü sadece?" dedi. Başkan Pars gülümsedi. Sencer'in zekâsını, hızla kavrayışını seviyordu. Diğerleri gibi kafası karışmış gibi bakmak yerine, kavrayıp bilgi almak için saldırma moduna geçmişti bile Sencer.

"Yeni bir hedefinin olduğunun farkında olup olmadığını öğrenmek istedim sadece."dedi Başkan Pars. Ela gözleri, bildiklerinin üzerini örtmüyor, aksine Sencer'in merakını kamçılamak üzere elindeki sır hazinesinin ışıltısını sunuyordu. "Benim için balık tutmak yerine balığın nasıl tutulduğunu öğretirken elime sadece oltayı tutuşturup gitmekten başka bir şey yapmıyormuşsunuz gibi geliyor."

Başkan Pars, Sencer'e bakmak yerine simülasyon ekrana döndü gülümsemeye devam ederken. "Gün gelir, zihnine bile güvenemediğin dünyada saklanılanlara şükrederken bulursun kendini. Merakını kamçılarken seni yalnız bırakacak değiliz. Öğreneceksin," dedi haberin birine gözlerini dikmiş bakarken.

Sonra, Sencer'e bakmadan Ubeydullah ve Envar'a döndü. Ubeydullah'ın çoktan kaşları çatılmıştı. Envar ise olayları anlamaya çalışırken yaptığı gibi kırmızı kenarlı gözlüklerini geriye doğru ittirdi düzgün olmasına rağmen. "Öğreneceksiniz." dedi Başkan Pars. Envar ile Ubeydullah'ın da işin içinde olduğunu hatırlatmış oldu böylece.

Ubeydullah, "Ben Sencer kadar sabırlı değilim komutanım. Onun da sabrının sonuna geldiğini varsayıyorum. Birliğimiz için bizi kamçılamak isterken yanlış bir adım atmanızı istemem." diyerek konuşmaya dâhil oldu.

Sencer, Ubeydullah'a baktı ve onun yumruklarını sıktığını fark etti. Ubeydullah'ın hoşuna gitmeyen en ufak sorunda öfkesini kontrol edememesi, onun en büyük sorunuydu.

Sencer, Ubeydullah'ın koluna dokundu. "Gerek yok." dedi. Yıllardır birbirlerini ezberlemiş olan bu iki adam, gözleriyle konuştu ve Ubeydullah, Sencer'in ne demek istediğini anladı. Geri çekildi. "Gerektiğinde atağa geçebilmek için dikkat çekmemek gerekiyor." demek istiyordu Sencer, Ubeydullah'a.

Başkan Pars, Ubeydullah'ı tanıdığı için ona cevap verme gereği duymadı."Haberler izlendikten sonra en büyük ilk toplantımızı yapacağız." dedi. Sonra, silindir şeklindeki simülasyon ekrandan haberlere bakmaya başladı. Her şeyi büyük bir tepkisizlikle izleyen Şemseddin Hoca da dâhil olmak üzere, herkes simülasyon ekrana döndü. Ekranlarda farklı dillerde hararetle olayları anlata spikerler, ekranda tekrar tekrar Sencer'in hapishaneden düşen görüntülerini inceliyor, ses sisteminden gelen Sencer'in sesini duyan insanların nasıl kaçıştığının farklı kamera görüntüleriyle seyircilere sunuyorlardı. Başlıklar ülkeler ve ideolojilere göre değişiyordu. Sencer'in ekranları incelerken, "Hiçbir yerde Aaron ödleğinin ve gaz bombalarının görüntüleri yok." diyerek olaylara ilk tepkisini verdi. Birçok dili Dergâh programında öğrenen Sencer, tamamen Siyonizm için çalışan kanallarda, "'Kanlı baskın.""Büyük tehdit." "Savaş mı çıkıyor? Kim bu Türk?" adlı başlıklarına hiç şaşırmıyordu.

Başkan Pars'tan cevap geldi. "Aaron'un hezimeti komedi programında verilecek." dedi. Dudaklarının kenarları aklından geçen aşağılayıcı düşüncelerle yukarıya doğru kıvrıldı Başkan Pars'ın. Sencer, Hüma'nın durumu ve yeni düşmanının varlığı yüzünden gerginliğini, Başkan Pars gibi, küçümseyen gülüşüne sakladı.

"Ben dans programı diye duymuştum. Rezilliğini saklamaya çalışırken en iyi kıvıran ödülü vereceklermiş." dedi Sencer. Gözlerini ekrandan ayırmayan herkesin yüzünde aynı gülümseme vardı. Herkes, şimdi Aaron'un hezimetinin ne kadar küçük düşürücü olduğunu hissedebiliyordu. Basit bir kurgu ve kandırmacadan ibaret olan plana rağmen, çabuk kanmış olan Aaron, üstlerinden en büyük darbeyi büyük bir ihtimal bugün alacaktı.

Türk kanallarından biri yandan kayarak önüne doğru geldiğinde, Sencer sırıttı. Türkiye'nin Dünya üzerinde gittikçe büyüyen bir güç haline geldiği Sencer'in döneminde, hükümet Dergâh ile ilgili bir mesuliyeti resmi olarak üzerine almasa da, Dergâh hareketini destekler nitelikte açıklamalar yapmaktan da asla çekinmiyordu. Bu da Dergâh'ın arkasında güçlü bir Türkiye olduğunu, vatanlarının yaslanabileceği büyük bir dağ gibi arkalarında olduğunun bir kanıtı olarak önünde duruyordu Sencer'in. Türk kanalı haber başlığında, "Yeni bir Selahaddin Eyyubi mi doğuyor?" yazıyordu.

Simülasyon ekranlar birden kapandığında Sencer haberleri teker inceliyor, nereden açık bulacaklarını zihninde hesaplıyordu. Geniş oda küçük spot ışıklarla aydınlatıldığında, Başkan Pars'a baktı. Gayet sakin olan Başkan "Zaman doldu." dedi ve sakince kafası karışmış olan seyircilerine döndü.

Sencer'in çatlak kilit olarak adlandırdığı ses, tam bu sırada konuştu. "Efendim, komutanlar sizin emrinizi bekliyor. İzlediklerinizi size yeterli gelmiş olmalı. Kanallarda ve Siyonizm istihbaratında kurgulanan planları ve bir sonraki adımımızı çözmek için yaptıkları zihin fırtınalarını size aktarmaya hazırım. Toplantının başlangıcından itibaren üç saat kadar süreceğini tahmin ediyorum. Bu yüzden, şimdi emir vermeniz için en uygun zaman olduğunu size iletmek istiyorum."dedi.

Envar'ın kendi tasarladığı sistemin bu kadar kapsamlı bir robot asistana dönüşmesine tepkisi, komik ve sevimli bir şekilde sarı kaşlarını yukarıya doğru kaldırarak sesi dinlemesi oldu. Alnına dökülen sarı saçları ve kalkık kaşları ile deha bir bilim adamından genç bir delikanlıya dönüşmüştü.

"Ne ara bu kadar geliştin sen?" derken çatlak kilide hitap eden sesi, şaşkınlıkla harmanlamıştı Envar'ın. "Sır, efendim." dedi çatlak kilitten asistana dönüşen program.

Envar'ın suratı bu kelimeyle buruşurken Ubeydullah kilidi öldürecekmiş gibi bakıyordu. Aralarında pek iyi bir diyalog geçmemişti.

"Ama hâlâ yakışıklı erkeklere zaafım var." diyerek bugün ikinci kere Sencer'e olan ilgisini tekrar etti kilit. Sencer, o an onu inceleyen gözlerin üzerinde dolaştığına yemin edebilirdi. Sırıtırken burnu hafifçe kırıştı ve bir an ortamdaki gerginlik tamamen yok oldu. Şemseddin Hoca bile gülümsüyordu. Sencer başını kilidi onaylamak için salladı ve "İlgin için teşekkürler bebeğim." dedi.

Bir vücuda bile sahip olmayan asistan "Rica ederim Sencer." dedi ve çelik kapılar bu sefer büyük toplantıya eşlik edecek komutanlar için açıldı.

Cam gibi gözüken beyaz zeminde aynı anda sarsıldı ve oda kendini genişletmeye başladı. Yavaşça ikiye ayrılan oda, sanki elastik bir yapıya sahipmiş gibi hiç kırılmıyor, odanın en uç köşelerinden genişleyerek daha ferah ve daha ciddi bir ortama bürünüyordu. Odayla birlikte genişleyen masanın altından yeni sandalyelerin çıktığını gören Sencer "Bunlara artık şaşırmıyorum bile." dedi kendi kendine.

Şemseddin Hoca ve Ubeydullah için aynı sakinlik söz konusu değildi. Oda gelişen teknoloji ile bambaşka bir hal alırken şaşkın bakışlarını engelleyemiyorlardı. Bütün dikkatleri üzerlerine çeken odanın ışıltısını, içeri giren ilk komutan bozdu ve böylece toplantı resmi olarak başlamış oldu.

İlk komutanı hayatında bir kere, o da sadece resimlerde gördüğü Uzakdoğu bölgesinin başkanıydı. Çekik gözleri, küçük bir ağzı, sivri ve belirgin bir çenesi, küçücük bir burnu vardı. Açık buğday tenliydi. Boyu 2 metreye yakın ve ince bedeni kaslarla şişirilmişti. Simsiyah saçlarına şakaklarından başlayarak yeni yeni beyazlar musallat olmaya başlamıştı. Metehan Şimşek, Türkmen kökenleriyle Dergâh'ın Uzakdoğu bölgesinde başkan olabilecek en iyi komutandı. Bütün Uzakdoğu dövüş sanatlarını hatmetmiş bu komutan, Sovyet

döneminden itibaren rahat görmeyen Doğu Türkistanlı ailelerden birinin oğluydu. Doğu Türkistan'ın kurtuluşunda büyük bir rol almış ve dergâh tarafından yetiştirilmiş, şimdi Uzakdoğu'da dönen güç savaşında büyük bir rol oynayan büyük bir komutandı.

Başkan Pars'ı görünce normalde çok gülümsemiyormuş gibi görünen komutan, aralarındaki samimiyetten dolayı gözleri tamamen yok olacak şekilde gülümsedi. "Allah'ın selamı üzerinize olsun kardeşlerim." dediğinde konuştuğu Asya dilleri yüzünden aksanı bozuktu. Herkes Metehan Komutan'ın selamını aldı. Metehan Komutan'ın ardından beş komutan daha içeri girdiğinde, Envar odanın devlerle dolduğunu düşündü. Bir erkek olarak ortalama bir boya sahipken bu adamların yanında çocuk gibi kalıyordu.

Altı komutan V şekli oluşturarak ellerini kalplerine koyup eğildi, Şemseddin Hoca ve Başkan Pars'ı selamladılar. Sırayla Asya, Avrupa, Kuzey ve Güney Amerika, Avusturalya, Antarktika komutanları Ubeydullah ve Sencer'in üstleriydi. Bu yüzden Ubeydullah ve Sencer de onları aynı şekilde selamladı. Envar da onlara eşlik etti.

Avrupa kıtasının komutanı Sencer'e döndü ve "Kanatlar havalı gözüküyordu evlat." dedi düzgün Türkçesiyle. Kökenleri Gürcistan Türklerine dayanan Avrupa komutanının adı Salih'ti. İki kolu da bir kütük kadar kalın görünen bu komutan, yüzünün yarısında düşmanları tarafından yapılmış olan x sembolüne benzer siyah bir damga taşıyordu. Kazıtmış olduğu saçlarına, bu korkutucu damgasına rağmen çenesindeki gamzesi yüzünden sevimli gözükebiliyordu. "Siz olsanız eminim daha dikkat çekici bir şeyler bulurdunuz." dedi Sencer. Herkes bu imanın ne anlama geldiğini biliyordu. Salih komutan düşmana karşı üst düzey acımasızlığıyla tanınırdı.

En önde duran Metehan Komutan'ın yanında bulunan Salih Komutan, çenesindeki gamzesi daha da belirginleşerek gülümsedi. Salih Komutan'ın arkasında ise Güney ve Kuzey Amerika'nın ikiz komutanları vardı. Biri siyahi, diğeri neredeyse beyaza yakın sarı olan bu iki komutan, Amerika'da

bulunan dergâh tarafından yetiştirilmiş en iyi iki komutandı. Adları Hasan ve Hüseyin'di. Kimse onların ikiz olduğuna inanmasa da birbirlerinin zihinlerini okuyup iki bedenle savaşabilen muhteşem bir takım çalışmasına sahip komutanlardı. Hasan Komutan siyahi olmasına rağmen yeşil gözleriyle dikkat çekerken Hüseyin komutan simsiyah gözüken gözleri sanki gözbebeği yokmuş gibi görünüyordu. Bulundukları kıtanın siyasetini elinde tutan iki büyük güçtü bu iki adam.

Metehan Komutan'ın diğer yanında bulunan Avusturalya kıtası komutanın ismi Ömer'di. Bulunduğu bölgede büyük Müslüman bir şirketin sahibi olan babası sayesinde Dergâh'a girmiş olan Ömer Komutan, küçüklüğünden itibaren siyaset ve savaş için eğitilmişti. Şimdi, bulunduğu kıtada en büyük partinin başkanlığını yapıyor ve gittikçe güçleniyordu. Koyu kumral saçları kısacık kesilmişti. Bal rengi gözleri zekâsıyla ışıldıyordu. Yüzünde en ufak bir kusur yoktu. Çok yakışıklı olmasıyla da ilgiyi üzerinde tutması daha da kolaylaştırıyordu ve bu ilgiyi en iyi şekilde kullanıyordu. Sürekli onu çeken kameraları peşinden sürüklemeyi asla ihmal etmiyordu.

Antarktika komutanı ise onun tam zıttı bir karaktere sahipti. Simsiyah saçları omuzlarına kadar gelen Antarktika komutanının adı, Osman'dı. Dergâh tarafından fazla konuşmaması ile tanınan bu komutanın yeteneklerine saygıyla karışık bir korkuyla karşılıyordu Dergâh. Yüzü yaşadığı kıta kadar soğuktu. İşleri haricinde sürekli ibadet ile uğraşan Osman komutanı, eksi derecelerden asla düşmeyen havada, dışarıda, üst kısmı çıplak bir şekilde namaz kıldığını görenler olmuştu. Bu anın videoları Dergâh'ta bir gün içerisinde yayılırken diğer gün hepsi, yok edilmişti.

Selamlaşma faslı bittikten sonra herkes yerini alınca, samimi hava dağıldı ve ışıklar tekrar loş bir hal aldı. Oval masanın odak noktasına oturan Başkan Pars "Hepinizin çok yoğun olduğunuzu, bu yaşanılanlardan sonra yaşadığınız bölgenin nabzını sabit tutmak için çok çalışmanız gerektiğini bildiğim halde buraya gelmenizi istemek zorunda kaldım kardeşlerim. Artık sessiz adımlarla yürümek yerine koşmaya başladığımız bir döneme geçiş yaptık."dedi ve oval masanın ortasındaki silindir şeklindeki simülasyon ekran tekrar can-

landı, son dakika haberleri yavaşça dönmeye başladı.

Herkes Başkan Pars'ı onaylamak üzere başlarını salladı.

"Bu zamana kadar Esirler Şehri bölgesindeki sorunlara çözüm bulmak için uzun uğraşlar verdik ama İslamafobi önümüzdeki en büyük engeldi. Müslümanları karalama politikası, bize, içinde hapsolduğumuz bir kafeste gibi hissettiriyordu. Hepimiz bu kafesten çıkabilmek için çıktık bu yola."

Sencer, doğru düzgün hiçbir kaynağa sahip olmayan dergâh projesinin şimdi kocaman bir aileye dönüşüşünün şahitlerinden biriydi. Dergâh, şehitlerin kanıyla inşa edilmiş, uykusuz gecelerin, çalışmaktan bayılan, sağlığını kaybeden, ailesiyle görüşemeyen, sürekli zorluklarla mücadele eden dergâh mensupları sayesinde yükselmişti.

"Şimdi, siz sayesinde İslama fobiye karşı bir mücadele duvarımız var. Hepinizin yıllardır bu yükselişte izleyeceğiniz yol için çalıştığınızın farkındayım. Sizinle aynı rütbedeki biri olarak size emretme konumunda olmadığımı da biliyorum ama burada dönen oyunların da farkında olmanız için sizle yüz yüze konuşmamız gerektiğini düşündüğüm için buraya çağırttım sizi."

"Sen bize emir versen de saygıyla itaat ederiz Pars." dedi Salih Komutan büyük bir hürmetle.

Başkan Pars, Salih Komutan'a gülümsedi. Elleri masanın üzerinde birleşikti. Ortadoğu komutanı olarak da anılan Başkan Pars, onlarla aynı seviyede anılsa da hepsi Başkan Pars'a ayrı bir hürmet gösteriyorlardı. Tıpkı sadece esirler bölgesinin yönetimini elinde tutan Şemseddin Hoca'nın herkes tarafından saygı görmesi gibiydi bu. Şemseddin Hoca, sakin bir şekilde olanları takip ederken selamlaşma evresinden sonra en sessiz ve düşünceli görünen kişiydi. Ubeydullah bile gelen komutanların etkisine kapılırken Şemseddin Hoca sanki başka birini bekliyormuş gibi hissettiriyordu Sencer'e. Gözünün birkaç kez kapıya kaydığını görmüştü çünkü.

"Uyuşturulan Müslümanları iyileştirmek için hepimiz mücadele ettik ama bir türlü bu hastalığın kökünü kurutamadık. Bunun arkasında **Siyonizm** kuklasının ise Aaron ve Esirler Şehri Başkanı olduğunu hepimiz biliyorduk ama hiç-

bir şekilde kuklacıya ulaşamıyorduk." dedi Başkan Pars.

Sencer, yavaş yavaş Adel ile konuştukları konuya doğru ilerlediklerini hissederek pür dikkat Başkan Pars'ı dinliyordu. Hüseyin Komutan konuşmaya dâhil oldu. Çikolata rengindeki tenine zıt bir şekilde yemyeşil parıldayan gözleri tek tek komutanlarda dolaşırken "Kuklacı tek değil arkadaşlar. Küfür biz temizledikçe, şeytanın tohumlarıyla tekrar filizleniyor. Her kıtada farklı bir savaş veriyoruz ama hiçbir zaman asıl adama ulaşamıyoruz. Onlar bizim kim olduğumuzu bulamadıkları gibi biz de onların kim olduğunu bir türlü bulamıyoruz." dedi.

Sencer konuşmaya o an dâhil oldu. "Sanırım kuklacı uyandı." dediğinde tüm gözler ona doğru yöneldi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Hüseyin Komutan. Onun sorusuna Başkan Pars cevap verdi. "Esirler Şehri'nin başkanı, Aaron'u kandırmak için kızını kullandı. Onu hapishaneye bir casus olarak, Aaron'u oltaya getirmesi için gönderdi. Sencer ve Envar da onun üzerine sahte bir suç atarak Aaron'un hedefi haline getirdi. Şimdi hapishanenin en korunaklı mahzeninde tutuyorlar onu. Sencer onu sorgulamak için aşağıya indiğinde Adel, kuklacının yani Siyonizm yöneticilerinden birinin Esirler Şehri'ne bugün geldiğini söyledi ve aynı gün, Envar'ın kardeşi Hüma'nın gözlerinde belirlenemeyen bir cisim parıldamaya başladı." dedi.

İşte o an, Sencer bir ayrıntı yakaladı. Şemseddin Hoca'nın dudakları bu cümle ile dümdüz bir çizgi aldı ve gözlerini kaçırdı, ilgisiz gibi görünmeye devam etti. Diğer herkes bir şaşkınlık veya merak belirtisi gösterirken Şemseddin Hoca'nın tepkisi şüpheliydi.

En büyük tepkiyi ise Envar verdi. "Ne?" deyip sandalyesinden ayağa kalktı. Gözlükleri burnunun ucuna düşmüş, gözleri korkuyla dehşet içinde açılmıştı. Sencer, yanında oturduğu Envar'ın koluna dokundu. Envar, gerçekten korkmuş ve endişeli görünüyordu. "İyi Envar. Daha tehlikeli hiçbir şey bulunmamış. Gözlerine direkt ışık tutunca içindeki sistem neyse uyandığını düşünüyorlar."

Hiç konuşmamış olan Osman Komutan ilk defa konuştu. Sesi boğuk ve olması gerektiğinden daha kalındı. "Kız tehlikeli olabilir. Gözetim altına aldınız mı?"

Bu cümle, gerçekleri ortamda bulunan herkesin yüzüne sert bir şekilde çarparken Sencer ve Envar'ın da damarına basmış oldu. "Kardeşim tehlike oluşturabilecek en son insan. Siz dışarıdayken o hapishanede bu kızın neler çektiğinden haberiniz var mı?"

Sencer sessizdi. Ubeydullah ona döndü ve yüzünün tepkisizliğine dikkatli bir şekilde baktı. Osman komutan tepkisiz bir ifade ile "Sen bir bilim adamısın. Böyle aşırı tepki vermek yerine, olasılıkları hesaplamak ve tehlike oranına göre çözüm üretmek işin. Önceliğin hislerin olursa, kız kardeşin sen farkında olmadan elinden kayıp gider. Sen de bu dünyada acizliğinle kendini yiyip bitirirsin."

Komutan Osman, Envar'ın gözlerin içine bakarken en az bir buz kalıbı kadar hissizdi. "Dikkatlice incelenmesi ve bunun sonucunda eğer tehlikeliyse gerekli önlemler alınması gerekiyor. Eminim o masum kız da hiçbir Müslüman kardeşine zarar vermek istemez. Kuklacıyla bu olayın büyük bir ihtimalle tehlikeli bir bağlantısı var."

Komutanlar bir bir fikirlerini ve teorilerini sunarken olasılıklar ve alınacak önlem önerileri gittikçe kötüleşiyordu. Bu tartışmanın içerisinde sessizliğini koruyan Sencer'in patlamak üzere olduğunu bir tek Ubeydullah fark ediyordu. Hüseyin Komutan, "Kardeşimizi korumak ve gözetim altında tutmak için sırayla bölgelerimizde dolaştırabiliriz. Tehlikeli olması ihtimaline karşı kilit altında tutulmalı. Hatta içindekinin ne olduğunu bulana kadar, onu kelepçelemek zorunda kalabiliriz maalesef." dedi, yılların tecrübesine sahip olan asker.

Sencer için bu son damlaydı. Kelepçelenme ve hapsedilme laflarını duyunca öfke bütün vücudunu ele geçirdi. Hüma kuşunu hapsedildiği yerden kurtardıktan sonra bir daha hapsedilmesine asla izin vermezdi. Sonunda ilk defa konuştu ve bütün gözler bu sefer Pençe lakaplı, şimdiden onların seviyesine ulaşmış genç komutana döndü. Kollarını

gövdesinin önünde kavuşturmuş ve geriye doğru yaslanmıştı. Gözleri masadaydı. Sesi ise, ortamın hararetinin birden buz kesip yere çakılmasına ve parçalara ayrılmasına sebep oldu. Bağırmıyordu, hayır. Her kelimesiyle masanın ortasına bir bıçak fırlatıyordu sanki. "Karıma dokunulmayacak. Götürülmeyecek,kelepçelenmeyecek. Yine hapsedilmeyecek. Tehlikeliymiş gibi davranılmayacak. Asla bu ona hissettirilmeyecek. Bir daha üzülmesine izin vermeyeceğim."

Gözlerini kaldırdı ve Hüma'nın karısı olduğunu bilmeyenlerin şaşkın, üst rütbeli olduğu halde genç Komutan onlara karşı geldiği için kızgın ve Osman Komutan'ın hissiz bakışlarına sert bir şekilde karşılık verdi.

Her ne kadar yaptıkları doğru olsa da buna izin veremezdi Sencer. Gözleri Şemseddin Hoca ile Başkan Pars'ta durdu. İkisinin de bir şeyler bildiklerinin farkındaydı.

"Şu an tehlikeli olsaydı onu buraya sokmazdın." dedi Başkan Pars'a. Başkan Pars'ın ela gözleri kısıldı. "Akıl da strateji de yetmiyor bazen Sencer."

"Yetmediğini bildiğimiz için Allah'a sığınıp kefenini yanında taşıyanlar olarak buradayız zaten. Her şeyi yapar, her işkenceye katlanırım. Hiçbir zaman sana veya üstlerime karşı gelmedim. Ama o masum kız, üç yıl boyunca bizim bile katlanamayacağımız işkencelere katlandı sebepsiz yere. Daha fazla zulüm görmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden zihnimden bile sakındıklarınla çabalaman gerekiyor. Sana tehdit olarak sunabileceğim hiçbir şey yok. Sadece onu da alır, bütün görevlerimi Ubeydullah'a devrederek giderim. Gittiğim yerde de kendi çabalarımla çatışmaya devam ederim ama karıma kimsenin dokunmasına izin vermem."

Başkan Pars'ın öfkeyle yüzü karardı. Sencer'in bu kadar ağır bir tepki vermesini beklemiyordu. Ağzını sinirle açtı, kapadı. Tekrar açtı, sonra derin bir nefes aldı ve "Bu konuyu geçelim. Bize olanları anlat asistan." dedi kendisini zorla tutmaya çalışarak.

Eski kilit bu emirle birlikte ekran duvarlar olmak üzere bütün ekranları değiştirdi ve istatistikler ile birlikte konuşmaya başladı, "Aaron Pırlanti Esirler şehri başkanlığına gir-

di. Muhtemelen sorguya çekilecek. Siyonizm'e bağlı bütün güvenlik birimleri Esirler Şehri'ne akın ediyor..." Toplantı bu şekilde seyir değiştirerek saatlerce devam etti. Komutanlar kuklacılardan birinin uyanmasıyla ilgili sanki öncesinde tartışmamışlar gibi saatlerce istişare ederek strateji geliştirdiler. Envar ve Sencer bile plan hazırlanırken hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Toplantı bittiğinde herkes diğer gün öğlen buluşmak üzere toplantıdan ayrıldı, Dergâh'taki görevliler odalarına çekildiler. Sencer ise bu genellemenin dışındaydı. Dergâh askeri onu odasına bıraktıktan yaklaşık yirmi dakika sonra Hüma'nın odasının önündeydi. Uyuması için yeniden karartılmış odaya tekrardan giriş yaptığında duygularına yine yenik düşmüştü. Hüma'yı koruma içgüdüsü o kadar baskındı ki onu yalnız bırakma düşüncesi bedeninin kendisine işkence etmesine sebep oluyordu. İki elini yanağının altına koymuş, masum bir şekilde uyurken buldu Hüma'yı.

Cenin pozisyonunu almış bedeni yüzünün aksine gergin görünüyordu. Sencer'in kalbi, bu bedeni içine hapsetmek için yalvarıyordu Sencer'e. Kalbinin hızlanışıyla göğsünü dövüp ona yalvarmasına bir çare bulamadı Sencer. Öylece izledi karısını.

Kuvvetli, güç yayan, heybetli görüntüsüyle bütün düşmana korku veren Pençe, geniş olmayan yatakta bile küçücük görünen genç kız yüzünden kalbini kaybetmişti, fazlasıyla acizdi. Gece bu anın resmini tarih ne kadar geçerse geçsin saklayacak ve sevdiğine kıyamıyormuşçasına bakan bu adamın sevgisini hep yâd edecekti.

Sencer daha önce yerden kaldırdığı küçük koltuğa yöneldi. Koltuğu sessiz bir şekilde küçük yatağın kenarına yaklaştırdı ve koltuğa oturduktan sonra kollarını göğsünde kovuşturup başını arkaya yasladı, gözlerini kapattı. Uyku, bu huzurlu sessizlikte onu bulmadan önce, Hüma'nın naif sesi kulağına yavaşça çalındı. "Orada benim yüzümden uyuyorsun, değil mi?" Sencer gün içerisinde, içten bir şekilde, ilk defa o an gülümsedi.

Gözlerini açmadı ve "Hüma'nın gece kuşu olduğunu da senin sayende öğrendim, Gül Güzeli." dedi. Hüma'nın masum sesi bir kez daha kalbini okşadı. "Sencer, odana gitmelisin. Orada yatamazsın."

Sencer, Hüma'nın onu düşündüğünün farkındalığıyla kalbinin ısındığını hissediyor, gözlerini açıp dayanamadığı mavi gözlerin tuzağına düşmeyi ölesiye istiyordu ama Hüma'nın yeni çıkan inadı savaşmayı gerektiriyordu. Eğer Sencer Hüma'nın tuzağa düşerse, ne dilini durdurabilir ne de aklını kullanabilirdi.

"İlla bir yatakta yatmamı istiyorsan yanına gelmemi teklif edebilirsin." dedi sadece onu vazgeçirmek için. Bir heves-le söylenmiş bir cümle değildi. Sadece Hüma'yı vazgeçirmek için bir stratejiydi bu.·

Hüma'nın derin ve pes ettiğini belirten bir nefes aldığını duydu ve kazandığını düşündü Sencer. Hüma vazgeçmişti.

Sonra, "Gel, tamam." dediğinde birden gözlerini açtı ve karanlık kendi rengindeki gözlerin şaşkınlığını karşıladı. Sencer koltuktan kafasını kaldırdı ve yatakta oturan, ona doğru yönelmiş, sevdiği kadına şaşkınlığını saklamaya çalışarak baktı. "Emin misin?" dediğinde, Hüma'nın burnunun ucunun kızardığını buradan bile fark edebiliyordu. Elleriyle gerginlikle oynayan Hüma, "Orası çok rahatsız edicidir."

"Daha berbat yerlerde uyudum."

"Ama o zaman seçeneğin yoktu Sencer."

Hüma başını eğdi ve sesinin titrediğini saklamaya çalıştı. "Şimdi var mı, Gül Güzeli?"dedi yine kelimeleriyle severek Sencer. "Odana gitmemekte inatçıysan..." dedi ve sonra sustu. Sencer daha fazla ısrar edilmesini beklemedi. Zaten ısrara kalbinin ihtiyacı yoktu.

Ayağa kalktı ve yatağa doğru yöneldi. "Kay biraz,dev gibi kalıyorum yanında." dediğinde Hüma başını ona doğru kaldırdı ve tamamen sessizleşmiş olan mavi gözleri yine Sencer'in gecesine tutulup kaldı. Gözlerini ayıramadan ellerini yatağa koyarak kaymaya başladı. Sencer yatağa oturduktan sonra hâlâ kaymaya devam eden Hüma'nın kolundan tuttu.

"Bu kadar yeterli." dedi sevimli bir şekilde. Yüzünde hafif bir tebessüm, düşmek üzere olan karısına sevgisini saklamaya çalışarak bakıyordu.

Hüma, ne yaptığının farkında olmayarak sadece ağzından "Ha!" diye bir ses çıkardı. Sencer, Hüma gibi masum bir kızın korkabileceğinin farkındaydı. Bu yüzden elini Hüma'nın kolundan çekti ve rahatlaması için yatağa sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi uzandı.

Hüma hâlâ ona şaşkın ve masum bir şekilde bakarken "Allah rahatlık versin o zaman." dedi ona. Gözlerini kapatmış olsa bile vücudu heyecanla gerilmişti Sencer'in. Hüma'nın şaşkın ve aşırı sevimli bir şekilde ona bakmaya devam ettiğinin farkındaydı.

Geçmek bilmeyen dakikalar sonra sevdiği kadın hareket ettiğinde rahatlayabildi Sencer. Hüma yavaşça yanına uzandı ve Sencer'in omzu Hüma'nın omzuna yıllar boyunca beraber olacakları tek bir yatakta ilk defa sırdaş oldu. Sencer, bu anı ömrü boyunca asla unutamayacağını düşünüyordu o an.

Dakikalar geçerken, kalpleri mutlulukla aynı ritimde atıyor, onların sessizliğine isyan ediyordu. Sencer kendini tutamayıp yine mırıldandı sevdiği kadına; "Uyu, Gül Güzeli. Allah'ın izniyle hep korunacaksın. Hep mutlu olacaksın. Bir daha tehlikenin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Kelimelerin suskun kaldığı anlar vardır. Hisler, saniyelerin çıkardığı küçük tıkırtılar, toz zerreciklerinin gürültüsü, cansız varlıkların sessiz ibadetleri duyulur o anlarda. Bacaklarını kendine doğru çekip alnını dizlerine dayadığın o hüznün sessizliğine sahiptir bu anlar. Masumiyetini kaybetmiş insanın sessiz çığlıklarının bile duyulabileceği bu sessizlik tufanında, ölülerin bu dünyanın geçici olduğuna dair öğütlerine kulak verirsiniz. Ya da hüznün içinizi yakan müziğine eşlik edebilirsiniz.

Bir sabah namazından sonraki vakitte, boş yatağına bakarken Hüma, bu sessizliğin içindeydi. Yatağın boş kısmı, kalbini çalan adamın sıcaklığını kollarında tutuyordu. Doktor Selma tarafından sabah namazına uyandırıldığı andan

itibaren yatağının boş kısmına saklamaktan yorulduğu, onu çoğu zaman acı çektiren ama hayatındaki en büyük ödül olan aşkıyla bakmaktan kendini alamıyordu.

Doktor Selma'nın dediğine göre pratik yapmak için gitmişti Sencer. Yani yine gelecekti. Allah nasip ederse bir daha, bir daha, Hüma o geldiğinde artık bütün iradesini yitirdiğini hissedene kadar yine gelecekti.

Şimdiden Hüma, kalbine, bu sessizlikte hasretini tüm vücuduna bir zehir gibi yaymaması için öğüt veremiyordu. Eskiden, çok eskiden, uzaktan sevmeye alışmış olan Hüma'nın kalbi, şimdi Sencer'in yakınlığına gittikçe alışıyor, onsuz nefes alamaz hale geliyordu çünkü. Bu mutluluğun peri tozu, tehlikelerin üstünü çöl kumuyla kapatıyordu. Fırtına gelince tehlike yine ortaya çıkacaktı. Hüma'nın uçmak için kullandığı kumdan zemin yok olacak, Hüma ebediyen yere çakılacaktı.

Boş yatağa bakarken uzun yıllardır huzurlu bir uyku uyumayan bedeninin Sencer sayesinde ilk defa huzur ve mutluluğun sessizliğini tatmış olmasını öne sürerek ona itiraz edişini dinledi Hüma.

Hüma çaresizdi. Çok çaresizdi. Öyle bir çıkmaza girmişti ki kendini karanlıkta yolunu kaybetmiş gibi hissediyordu. Vücudunda tüm dünyayı tehdit ettiğine emin olduğu, tanımlanamayan bir cisim taşıyordu. Kalbinde ise yıllardır saklamaya çalıştığı aşkını. İkisi de artık ağır gelmeye başlıyordu. Çünkü iki yükü de artık çok yakınındaydı. Havada olan ellerini yüzüne kapattı ve ağlamaya başladı sessiz sessiz. Gözyaşları avucunu doldurdu, kalbini ıslattı. Göğsündeki yaraların üstünden sızlata sızlata geçti.

"Bu hal sana yakışmıyor, Hüma." Doktor Selma'nın sesini duyunca ellerini yüzünden çekti, kafasını kaldırdı, Doktor Selma sessiz bir şekilde odaya girmiş olmalıydı. Hüma onun gelişini duymamıştı çünkü.

"Çok yorgun hissediyorum." dedi Hüma Doktor Selma'nın cesaretlendirmeye çalışan tebessümüne hüzünlü gözlerle bakarken. Doktor gömleğinin ceplerine ellerini koymuş boncuk gözleri Hüma'ya anlayışlı bir şekilde bakıyor-

du. "Çünkü yoruldun. Ama bu vazgeçmek için bir bahane değil."

Hüma'nın çenesi titriyordu yüreğinin taşmasını engellemeye çalışırken. "Sadece, sadece artık insanlara keder değil, mutluluk vermek istiyorum abla. Ben artık kötülüğün içerisinde bir amaç olmak istemiyorum. Bana baktıkları zaman, adımı duydukları zaman, o hapishanenin içerisindeki can yakan çığlıklar duyulsun istemiyorum. Ben onlara baktığım zaman, tehlikeli oluşumun farkında olan gözleriyle muhatap olmak istemiyorum. Saklanmak istemiyorum, saklanılmak, hapsedilmek istemiyorum. Haşa, isyan etmekten Allah'a sığınırım. Rabbim bu imtihanı verdiyse bana, elbette beni feraha eriştirecektir ama bu uzun süreç ilk defa bu zaman beni yoruyor. Sanki sanki bir şey tetikliyor bunu."dedi.

Hüma'nın yüzü gözyaşlarından dolayı ıslanmış, parıldıyordu. Doktor Selma ona doğru bir adım yaklaştı."Bunun sebebi Sencer, güzelim. Senin yükünü taşımak için kalbine dokundu ve sen onun sorumluluğu olan o yükü taşımaması için daha çok kendine yükleniyorsun. Bazen gözlerini kapatıp hayatın akışına kendimizi bırakmamız gerekiyor. Sakındıklarını, sakladıklarını bu akıntıya bırakman gerekiyor. Cesaretle adım atman gerekiyor."

Bir adım daha attı ve yatağa biraz daha yaklaştı Doktor Selma. "Üç sene boyunca sadece bedeninle hapsedilmedin, duyguların da hapsedildi, öyle değil mi?" Hüma'nın en derinindeki yarasını şefkatle okşayan bu sözler, Hüma'nın kalbinin taşmasına sebep oldu. Dudakları hıçkırıklarına bir set örmekten vazgeçti ve hıçkırıklarla, içi sökülürcesine ağlamaya başladı. Doktor Selma ise bu yarayı kapatmak için zehrini akıtmaya devam etti.

"Farkındayım, biliyorum güzelim Sencer'i sevdiğini. Bunu bu gece öğrendim. Keşke geçen hafta bana bu hikâyeden bahsetseydin. Sana daha fazla destek olabilmek için elimden geleni yapardım. Bir anne gibi sarılır, bir abla gibi en yakın dostun olurdum."

Hüma, anne sözünü duyunca hıçkırıkları daha iç yakan bir hal aldı. Kaybettiği annesinin acısı da eklendi bu yıkı-

mına. Tekrar inşa edebilmek için acıları darbe üstüne darbe vurdu bedenine. Doktor Selma adımlarını hızlandırdı ve yatağa ulaşıp sımsıkı sarıldı Hüma'ya. Gülümseyen yüzüne inat onunda gözleri dolmuştu daha genç yaşında hayatın büyük bir yükünü omuzlamış bu güzel kıza bakarken.

Sımsıkı göğsüne bastırdı onu. Hüma'nın hıçkırıkları anne sevgisiyle sarılan Doktor Selma'nın göğsünde dinene kadar bırakmadı onu.

"Kaçabilirsin ama bunu bir işkenceye döndürme, Hüma. Sencer senin peşini bırakmayacaktır. Sen de onu sevsen de her yönüyle değerlendir, bu fırsatı değerlendirip onu sına. Bu sırada biz de senin içindeki şu garip cismi bulmaya çalışalım ama bu süreçte asla ümitsizliğe kapılma. Rabbime karşı saygısızlık etmiş olursun."

Hüma başını Doktor Selma'nın göğsünden kaldırdı ve kızarmış mavi gözleriyle ona baktı. "Kaçtıkça çekiliyorum ona doğru abla." dedi. Doktor Selma, Hüma'nın yanağını okşadı ve "Onun senden daha kötü bir halde olduğuna eminim. Şu güzelliğe baksana" dedi hayranlıkla.

Hüma'ya standartların üstünde bir güzellik vermişti Allah (c.c). Mavi gözleri, sıra dışı rengiyle en dikkat çekici özelliğiydi. Yüz hatları, dudaklarının ve burnunun düzgün şekli muntazam bir harmoniydi.

Hüma bu sefer utançtan başını eğdi. Doktor Selma güldü Hüma'nın bu haline. "Bizim oğlan da fena yakışıklıdır şimdi, hakkını yemeyeyim. Kaç kere kızlardan evlenme teklifi götürdüğümü bilmiyorum cidden. Dergâh'ta Ubeydullah ile Sencer'in yakışıklılığı herkesten tarafından bilinir. Ubeydullah'a sertliği yüzünden yaklaşamadıklarından dergâh kızlarının bütün ilgisi ideal kişilik olan Sencer'de toplanıyor ama Sencer ile Ubeydullah'ın aklında sadece ümmetin ilerlemesi, zulüm gören kardeşlerini kurtarmak için sürekli savaş ortamında bulunmak olunca bu evlilik işlerinden hep uzaktılar. Sen gelene kadar. Dergâh şimdi, bütün bu olayların arasında senin güzelliğinin efsanesiyle de kaynıyor."

Doktor Selma, alnına vurdu aklına yeni gelen bir düşünceyle. Güldü sonra. Hüma onun hızına şaşkınlıkla bakıyor-

du. Çok hızlı konuşuyor, ruh hali sürekli değişiyordu.

"Doğru ya, sen zaten bunları biliyorsun." dedi, Hüma'ya. Hüma burnunu hafifçe kırıştırarak gülümsedi imasını anlayarak. Hüma'nın geçmişini kast ediyordu. "Abla, içimden bir ses bundan sonra benimle çok uğraşacağını söylüyor." dedi Hüma.

Doktor Selma, Hüma'yı kollarının arasından ayırmadan "Ha şunu bileydin, akıllı fındık! Artık yalnız değilsin. Ümitsiz ise hiçbir zaman olamazsın." dedi.

Hüma, tekrar sımsıkı sarıldı Doktor Selma'ya. "Teşekkür ederim. Rabbim umudum için seni göndermiş olmalı, abla." dedi. Doktor Selma, Hüma'nın sırtını sıvazladı yavaş yavaş.

"Hayatta hiçbir şey sebepsiz değildir ablacım. Birazdan sana kıyafet ve kahvaltı getirecekler. Ben de seni rutin kontrollerden geçirdikten sonra dışarı çıkaracağım. Bugün daha fazla kontroller, daha fazla tetkikler yok. Ortalık biraz karışık ama senin olaylardan haberdar olman iyi olacaktır." dedi Doktor Selma.

Amacı Hüma'yı hayata tekrar adapte etmekti. Bunun için sabah namazından önce Sencer ile konuşmuştu. Sencer, Hüma'nın ondan kaçtığının farkındaydı ama Hüma'nın onu eskiden beri sevdiğinden habersizdi. Doktor Selma, Şemseddin Hoca'dan öğrendiği bu yeni bilgi sayesinde arabuluculardan yeni bir tanesi olmuş, Hüma'nın içindeki cisim hakkında yeni bilgiler öğrenmişti. Uykusuzdu, yorgundu ama bugün Allah'ın izniyle daha umutluydu Doktor Selma. Kocası arkasındaydı, dışarıda Müslümanların uyanışıyla ilgili sayısız olay oluyordu. Yenidünya düzeni için ilk adım atılıyordu. Bu yüzden hırslıydı da. Görevleri artmıştı ama hangi yolu izlemesi gerektiğini biliyordu artık.

"Nereye abla?" dedi, Hüma Doktor Selma'ya." Görürsün ablam." diyerek üstü kapalı bir şekilde cevap verdi Hüma'ya.

Doktor Selma'nın bu sözlerinden sonra içeriye Hüma'nın giymesi için kıyafetler ve tok karna içilen ilaçlarını alabilmesi için kahvaltıyı getiren hemşire girince konuşmaları da böylece bitmiş oldu.

Günler geçti.Kıta komutanları Esirler Şehrinden ayrıldılar.Dergah ortalık sakinleşene kadar sessiz kalma politikasını izledi.

Hüma'nın hastalığını araştırmak için Dergah'ın bütün kaynakları seferber oldu bu sırada. Sencer, Hüma'nın yanından hiç ayrılmadı,onun umutsuzluğa düşmesine engel olmaya çalıştı.

Sencer,yer altı dergahına getirilen uyuyan Müslümanların uyandırılmasında eğitmen olarak görev aldı.

Aaron ise istihbarata göre bu süreçte karşı atakta bulunmak için hazırlık yapıyordu.Çok geçmedi,Esirler Şehri yer altını ve yer üstünü titreten başka bir patlamaya şahitlik etti. Dünya iki tarafın savaş ataklarıyla çalkalanmaya başladı.

22.BÖLÜM: "KELEBEK ETKİSİ"

Masumiyetin bir kelebeğin kanadına takılıp düştüğü gün, bir bebeğin çığlık çığlığa can verişine sessiz kaldı dünya. Gün ağarmamışçasına, güneş doğmamışçasına, günah gökyüzünü kara bulutlarla kapattığında, insanlar yapay ışıklar icat ettiler kör karanlıkta yaşamak için, parıltılı yalanlar ürettiler. Koyu renklerle geçici dünyanın yüzünü boyadılar, sırf daha fazla günah işleyebilmek uğruna. Karanlığın bile günahtan nefessiz kaldığı vakit kendi benliklerini tüketmeye başladılar. İçlerinde en küçük bir umut kalmayana dek kalplerini yok ettiler, bedenlerini zehirlediler.

Sonra, sadece kanın asil rengiyle süslenebilecek bir odada, Sencer'in tam önünde, kollarından asılmış vahşi katil gibi gözlerinde ruhu intihar etmiş, ruhsuz bedenler kaldı geriye. Ve böylece insanlık, en büyük cinayeti, ruhunu katledip ahiretinin yanarak can verişini izlerken gerçekleştirdi.

"Ubeydullah, öldürürken en çok hangi an sana zevk verir?" Sencer üzerindeki, yüzündeki kalın is tabakasına, çatışmada ve yaklaşık yarım saat önce dolaştığı tüneller yüzünden siyah askeri kıyafetlerinin büyük hasar almış olmasına aldırmadan sırıtıyordu. Yüzündeki kirli is tabakası dişlerinin daha beyaz görünmesine sebep oluyordu. Büyük bir avı yakaladıktan sonra kükreyerek zaferini kutlayana gecenin siyah aslanını andırıyordu bu görüntü.

Ubeydullah, Sencer'in bu sorusu üzerine yeşil bir alevle yanan gözleriyle öldürdü kendinden geçmiş olan katili. "Başkan bana akrep lakabını verirken benim akrep gibi yavaşça yaklaşıp hissettirmeden soktuğum için bana bu lakabı verdiğini söylemişti."

"Bir de akrep kadar karanlığa dayanıklı, onun zırhı gibi bir zırha sahip olduğunu da söylemişti."

Ubeydullah daha önce defalarca kez önünü kesmiş olduğu muhabbetlerden bıkmış bir sesle "Ne istiyorsun Sencer? Sorgulamak yerine laklak mı edeceğiz?" dedi.

Sencer çenesini sağa sola oynattı. Hafifçe omuz silkerken çatışmadan yeni çıkmış, adrenalinle bilenmiş hali oldukça erkeksi görünüyordu. Simsiyah gözleri kısık bir şekilde avını incelerken islenmiş kirpikleriyle daha da kararmıştı.

"Zevksizsin Ubeydullah. İki dakika zaferimizi kutlatmıyorsun." derken keyfini hiç bozmadan sırıtmaya devam ediyordu ama.

Ubeydullah ise bu duruma alışmış olarak, sadece gözlerini devirmek ile yetindi. Kısa bir süre sonra Sencer, zincirlenmiş katilin üzerine buz gibi soğuk suyu boşaltmadan önce "Ben en çok gözlerime baktıklarında, bedel ödemek üzere olduklarını anlamalarını seviyorum. Bana cehennemin varlığını hatırlatıyor. Allah'ın mutlak adaletini, azabının şiddetini." diyerek kendi sorduğu soruyu cevaplamayı da ihmal etmedi.

Dört Saat Önce: 7.00

Bombanın etkisi tüm dünyayı sarstı. 2. ve 3. patlamalar ile Sencer ve Ubeydullah tutunabilmek için duvarlara yakınlaştılar. Gök inledi düşmanın alçak planıyla. Gökyüzü kara duman ile çarpışırken yeraltı karanlığın bizzat kendisi ile birazdan yüzleşeceğini biliyordu.

Ubeydullah, dişleri birbirine kilitlenirken, öfkeyle tısladı. "Aaron!"

Gözleri öfkeyle, gözlerinin irisi kaybolunca kadar kararmıştı.

Dergah'ın yer altı şubesinde sarsıntıdan başka en ufak bir çatlak dahi meydana gelmezken yeryüzünde olabilecekler Dergah'a en büyük darbeydi. Dergah'ta hızla alarmlar çalmaya başlarken birkaç dergah askeri hızla koridorlarda koşmaya başladı. Sencer ve Ubeydullah da hızla Başkan'larının olduğu odaya doğru koşmaya başladılar. Alarmlar ile

birlikte Envar'ın sistemlerinin ana sesi -çatlak kilit de buna dahildi- Dergah'taki gergin ortamı kopmak üzere olan bir saç teli kadar sınıra ulaştırdı.

"Lütfen sakince odalarınıza gidiniz. İkinci bir emire kadar dışarıya çıkmayınız."

Ubeydullah, kendini tekrar eden mekanik sese kendini tutamadan bir küfür savurdu. Sencer onu umursamadı, aklında Hüma varken birkaç saat önce ziyaret ettiği Başkan Pars'ın odasının kapısını, kapının iki yanında duran Dergah askerlerini önemsemeden hızla açtı. Başkan Pars, pijamalarından kurtulmuş, siyah takım elbisesini giymişti. Gergin bir sesle, hızla telefonda konuşuyordu. Ela gözleri, Sencer'i görünce ona sabitlendi ve konuşurken Sencer'in her cümlesini aklına kazımasını istermiş gibi gözlerini ondan ayırmadı.

"Hüma Hapishanesinin iki bloğunu yıkarken hedef olarak bizi gösterecekler ve masumları bizim katlettiğimizi tüm dünyaya yalan yanlış haberler ile aktaracaklar. 5 dakika önce öğrenmiş olsanız da bu haberi bana 5 dakika önce verseydiniz Akrep ve Pençe yanımdaydı."

Sencer gözlerini sımsıkı kapattı. İlk gürültünün sesini duyduğu andan itibaren biliyordu, hissetmişti hapishanelere bir şeyler yapıldığını. Eğer, gerçekten 5 dakika önce haber verilmiş olsaydı, yukarı çıkar ve canı pahasına bu suikasti engellerdi. Ama çok geç kalınmıştı. Yüzü bu haberin gerçekliğiyle kaskatı kesilirken yerinden kıpırdamadı.

Gözlerini tekrar açtığında Başkan Pars "Bana bunu kimin, nasıl yaptığını söyleyin!" diye gürledi. Öfkesi büyük bir enerji patlamasıydı. Envar tam bu sırada içeri giriş yaptı.

Sencer, telefonda gürledikten sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi dinleyen Pars Başkan'dan gözlerini bir türlü ayıramıyordu. Telefonu sakince kapatan Başkan, yüzündeki öfkeyi maskeledi ve ela gözleri toprağı aleve veren yeşil ateşle kavrulurken "Ubeydullah, Sencer, hazırlanın. Operasyona çıkıyorsunuz." Bu zamana kadar ilmek ilmek işlenen bütün planlarının seyrini değiştirdi.

Sencer, "Kim, nasıl, neden?" diyerek cevap verdi ona. Sesi öfkeyle doluydu. Görevi kabul edeceğini zaten bilen

Başkan, onun her şeyi özetleyen cümlelerine cevap vermek zorunda olduğunu biliyordu. Duraksamadı." Kuklacı her kimse, bizzat hapishane ile ilgilenmeye başlamış. Adsız bir uçak, üzerinde senin..." Senceri işaret parmağıyla gösterirken deri kaplı masasının önüne doğru yürüdü.

"Hapishaneden aşağı inerken kullandığın kanatlı sembolün işlenmiş. Beş dakika önce ana bina hariç diğer iki binayı bombaladı. Dün gece iki bina da karanlıkta, kameralar kapalıyken aşağıdaki kanallardan tahliye edilmiş. Bizim o iki saatlik dilim içerisinde karanlıktan başka hiçbir şey göremediğimiz gibi, Envar da henüz yeni sistemlerine giriş yapamamıştı bile. Yaklaşık on dakika önce Dergah'ın siber birimi bir aksilik olduğunu eski kameralar açılınca fark etmişler. Bize haber vermelerini geciktiren şeyse sisteme sızmaya çalışan virüs olmuş. Envar'ın güvenlik duvarı şimdi virüsü yok etti. "Başkan Pars bir kez daha öfkeyle gürledi.

"Kahretsin, düşmanı küçümsedik!"

Öfkeyle solurken Sencer, Başkan'ın ve yakın arkadaşının aksine öfkesini içinde beslemeye devam ederek konuştu. "Bir taşla iki kuş vurmak istemişler efendim. Gözümüzü Esirler Şehri'ne çevirmemizi sağladıklarında amaçları, her zamanki gibi mazlumlara zulmü ön gösterim olarak sunup asıl istediklerine ulaşmaktı. Eğer planı biz engelleseydik de bu sefer çıkış yerimizi öğrenecek ve bizi haklayacaklardı. Bu yüzden kameraları açmışlar. Biz ilk tuzaklarına düşemediğimiz için şimdi de her zamanki taktiği uygulayarak bizi suçlu gösterip tüm düşman kuvvetlerini burada toplayacak, Siyonizmi savunacaklar."

Pars Başkan, satranç oyununda yaptıkları yanlış hamlenin sonuçlarını sindirmeye çalışırken kısa bir an sustu. Saliseleri saatlermiş gibi gösteren sessizlik, vicdan azabı kadar zulmediciydi. Yıllardır saniyelerle yarışarak buralara geldiğini hatırlayarak kısa sürede kendini toparladı ve ciddi bir yüzle "Olan oldu. Şimdi mühim olan, yanlış hamlemizi kurtaracak doğru bir hamle bulmak. Bunun için aklımda dönen tek düşünce uçağı süren suikastçıyı ilk olarak ele geçirmek. Uçağı ve içindekileri bulabilirsek önce kendimizi aklar, sonra

mahzenlerden götürülen diğer mahkumları kurtarırız. Sessiz kalmamıza izin vermeyecekleri anlaşıldı zaten." Son cümlesinin sonunda kaşları hafifçe çatıldı Başkan'ın. Düşünüyor, aklında dönen kırk hakimin de teker teker kırdığı kalemleri izliyordu. Saklanan planlar değişiyordu.

"Deriyle kaplı masasının üzerinde her daim açık olan bilgisayar, yeni gelen bir bildirimle aydınlandı ve tiz bir alarm odayı düzenli ritimlerle hareketlendirdi. Acil kodlu olduğunu bildirim zilinin ses tonundan anlayan Başkan Pars, hemen bilgisayarın başına geçti ve hız yarışında bilenmiş olan Dergah'ın araştırma timinden suikastçının ilk görüntüleri ve şu anki konumuna dair ilk bilgileri ona ulaştırdı. Gönderilen mesajın altında ise son dakika bültenlerine girmek üzere olan haber başlıkları yer alıyordu. Sencer'in anlattığı plan yürürlülüğe girmişti bile. Başkan Pars masasının altında bulunan çağrı düğmesine bastı ve dışarıda bulunan askerleri çağırdı.

"Sencer ve Ubeydullah komutanınızı alıp çatışmaya hazırlanmaları için hızlı bir şekilde mühimmat odasına götürün. Size kulaklığınızdan talimat vereceğim. Envar sen burada kalacaksın." dedi. Sencer askerlerin arkasından hareket ederken Ubeydullah da ona uydu. Başkan Pars arkalarından seslendi.

"Talimatlarıma bire bir uymanızı istiyorum çocuklar. Tek bir hareketiniz ile yıllardır saklanmak için verdiğimiz tüm uğraşlar boşa gidecek. Sevdiklerinizi kurtarma ihtimaliniz kalmayacak."

Bu son cümle Sencer ve Ubeydullah'ın can evine en büyük darbeydi. Kapılar tekrar kapanıp hızlı bir şekilde koridorları geçerlerken ikisi de büyük bir yükün altında olduğunun bilinciyle senkronize hareket eden hızlı adımlar ile yürüyor, dikleşmiş omuzlarıyla tehditlere karşı meydan okuyorlardı. Beş koridoru hızla geçip bir duvarın siyah bir kapının tamamını kapladığı altıncı koridora gelinceye kadar duraksamadılar.

Dergah askerlerinden ikisi siyah kapının önünde durdu ve tavandan inen küçük bir kamera onlar için gelirken el ele

tutuştu. Kilit ikisini taradı ve kapı ağırlığını taşıyamıyormuş gibi yavaşça açılmaya başladı. Askerler sessizce içeri girdiler. Sencer ve Ubeydullah da devasa bir bankaya benzeyen mühimmat odasına giriş yaptılar.

Burası en az küçük bir stad kadar büyüktü. Tüm duvarlar siyah, çelik kasalarla, büyük domino taşları gibi kaplanmıştı. Beyaz spotlar büyük alanı sahne gibi aydınlatıyordu. Yüzü ifadesiz olan askerlerden biri kulağına hafifçe dokundu ve "Efendim, çatışma tipi 1 mi?" dedi. Kısa bir süre sonra komutanlarına döndü ve "Beni takip edin efendim." dedi.

İki duvarın ortasında ilerleyen yaklaşık dört şeritli bir yol kadar büyük koridorda, hızla yürümeye başladılar.

Esirler Şehri'nde bulunan yan şubesini de avucu gibi biliyorlardı ama burası, burası farklıydı. Burası büyük bir savaş için hazırlanmıştı. Geleceği belirsiz bir savaş için.

Sencer, iki dakika boyunca hızla yürümelerine rağmen, hâlâ deponun sonuna ulaşamamalarını büyük bir sessizlik ile karşıladı. Arada bölünen başka bir yol, küçücük bir girinti, hiçbir farklı yol izi yoktu. Dümdüz ilerliyorlardı.

Sencer ve Ubeydullah, askerlerin ikisi de bir anda durduğunda merakla onları izlediler. Askerler sağa döndüler ve en altta bulunan domino taşları gibi küçük kasaları incelediler. Yanyana duran iki kasayı işaret ettiklerinde iki komutan bu kasalara doğru ilerledi. Birinci kasanın üzerine beyaz bir pençe, ikincisinde ise beyaz bir akrep yer alıyordu.

"Lütfen kasalara sağ elinizin tamamıyla dokunun." dedi askerlerden biri. Sencer ve Ubeydullah aynı anda eğilip aynı anda küçük siyah kasalara dokundular.

"Lütfen geriye çekilin." dedi ikinci asker.

Ubeydullah ve Sencer geriye çekildiler ve kasaların kapaklarının yok olup içinden büyük, dikdörtgen bölümlere ayrılmış çelikten bir kutunun çıkışını izlediler.

Ubeydullah'ın zümrüt yeşili gözleri silahları görünce gökyüzünden düşen bir yıldız gibi parıldayıp söndüler. Hemen eğildi ve gövdesini siyah bir çelikle saran ve omuzlarında iki kartala benzeyen silahları olan çelik yeleği aldı.

"Hadi, hemen hazırlanıp gidelim." derken yeni oyuncağını oynamak isteyen bir çocuk gibi heyecanlı çıkmıştı sesi. Sencer, kendi kutusunda siyah maskesini, siyah zırhlı bir kıyafeti ve dergahın sembolünün işlenmiş olduğu siyah bez parçasını aldı. Yüzünde sadece gözleri açıkta kalacak ve Dergah'ın sembolüyle pençe yine bütünleşecekti. Kutuların içinde bulunan diğer küçük silahları, kıyafetinin içinde bulunan ceplere koyacaktı.

Askerlerden biri, "Efendim, kutucuğun altına yine dokunursanız sizin için bir kabine dönüşecektir." dedi.

Ubeydullah, "Direkt ev kursalarmış kutunun içine, hatta bizi çatışmaya götürecek bir koridorda açsaydı işimize gelirdi." dediğinde Sencer hafifçe gülümsedi. Bütün bu cümleleri küfreder gibi söylemişti çünkü. Alengirli işler ona göre değildi. O düz bir adamdı. Hedef belirle, vur, öldür, yok et. Tıpkı sevdiği silahlar gibi tek hedefliydi.

Sencer, aklı tamamen hedefinde olduğu için Ubeydullah'ın yanında çok sessiz hissediyordu kendini. Dokunduğu kutucukla kendini kabine dönüştüren kutunun içine bıraktı. İçinde gizli bir aydınlatma, geniş bir ayna ve çıkarılan kıyafetler için askılıklar vardı. Hızla üstünü değiştirdi, geriye kalan eşyalarından yanına, sadece pençesini aldı. Silahları, siyah kıyafetinin gizli ceplerine yerleştirdi.

Ubeydullah ile aynı anda kabinden çıktıklarında iki tane 10 kişilik birlik emirlerine hazır bir şekilde karşılarındaydı. Sencer, onlara baktıklarında hangi birlikten olduklarını hemen anladı. Dergah'ın en tehlikeli görevlerinde yer alan 'Adsızlar' birliğiydi bunlar. Annesi, babası olmayan yetimlerden seçilen çocuklar, Dergah'ta büyük bir grubu oluşturuyordu. Bunlardan en deli cesaretine sahip olanlar adlarını sadece kendine saklayarak bu birlik için kaydoluyor ve gerektiği anlar haricinde pek konuşmadan, Allah'ın sessiz savaşçıları oluyorlardı. Diğer adları da bu yüzden şehadet timiydi. Ölüme karşı hiçbir korkuları yoktu.

Sencer ve Ubeydullah 20 yaşına girmeden önce bu birlik için kayıt yaptırmış, lakin sebebi söylenmeden kabul edilmemişlerdi. Hiçbir gerekçe söylenmemişti.

Şimdi onlara bakarken, komutanlarını selamlayan bu birliğe saygıyla karşılık verdi Sencer. En yüksek mertebede, şehitliğe en yakın kişilerdi bu koca yürekli adamlar. Onları yönlendiren iki dergah askeri küçük kare bir kutunun içerisinde toplu iğne başı kadar olan iki küçük top ve birbirine yapışık iki demir çubuğu uzattılar Ubeydullah ve Sencer'e.

"Bunlar kulaklıklar efendim. Kulak memenizin hemen arkasına koyun. Kendiliğinden yapışacaktır. Konuşmak istediğinizde ona dokunmanız yeterli. Başkanımızla her an iletişimde olacaksınız. Sizi bekliyorlar." dedi. Ubeydullah ve Sencer kulağının arkasına bu küçük topları yapıştırdılar ve kulaklarında oluşan küçük bir çınlama haricinde hiçbir şey hissetmediler. Bir kaç saniye sonra ise Pars Başkan'ın sesi kulaklarında çınladı.

"Suikastçı ve yanında yaklaşık 5 kişilik hapishane muhafızı, hapishaneyle bağlantılı yeraltı yolunda, hapishanenin Irak Şubesine doğru ilerliyorlar. Yeni çıkmışlar yola. Korumalar çoğaltılmış, yollarda on metrede bir korumalar var. belirli yollara şifreli tuzaklar kurulmuş. Siz de bu yolla bağlantılı bir tüneli takip edeceksiniz. Bizim tünelimizin de belirli aralıklarla çıkışları var. Yolda herhangi bir tehlike olabilme ihtimaline karşı çok yavaş ilerliyor konvoy. Bu yüzden, hızlı giderseniz onlara yetişebileceğinize inanıyorum. Envar yeraltı sistemlerinin yenilenmediğini bu yüzden rahatça çökertebileceğini söylüyor. Kameralar kapandığında sıra size gelecek. Belirli çıkış yerlerinde birkaç tane kapı var. Onları istediğiniz yerde sıkıştırabilirsiniz."

Başkan'ın sesi heyecanlanmıştı. "Şimdi, ellerinizdeki demir çubukları ikiye ayırın." dedi. Sencer ve Ubeydullah komutanlarını dinlediler. Çubukları ikiye ayırdılar ve yansıtıcı olduğu anlaşılan bu iki çubuk, şeffaf bir tabakanın üzerinde bir haritayı ortaya çıkardılar. "Çıkan haritayı takip edin çocuklar. Allah yardımcınız olsun." dedi Başkan ve ses kesildi. Sencer, yüzünde tek açıkta kalan simsiyah gözlerini Ubeydullah'a dikti. "Gidiyoruz."

Ubeydullah aynı bakışlar ile ona karşılık verdi. Kısa bir süre sonra koridorların saklamış olduğu gizli bir kapıdan, iki

adamın yan yana sığabileceği geniş bir tünelin içerisinde 22 kişi dikkatli bir şekilde yol aldılar. Haritadaki yolda giden düşmanın güzergâhı ve kendileri arasında yaklaşık 1 kilometre vardı. Sencer bu süreci plan kurmak için değerlendirebileceğini biliyordu. Bir yandan çıkış kapılarının aralıklarını kontrol ederken diğer yandan: "Çıkış kapılarının olduğu bölgede yolunun karşı tarafına geçilebilecek küçük bir tünel daha var. Küçük tünel içerisinde ise tepeden açılmış küçük bir kapı daha mevcut. Yoldan geçebilecek olan düşmanı üç taraftan sıkıştırmamız için yapılmış olmalı bu."

Birliğin içerisinde iki tane keskin nişancı vardı. Sencer, yola çıktıkları ilk andan itibaren ilk kez sırıttı. "Bermuda şeytan üçgeni."

Ubeydullah onun önünde ilerliyordu. "Mantıklı ama fazla zamanımızın olduğunu söyleyemem. On beş dakika içerisinde bir sonraki kapıya ulaşabilirsek, hazırlık yapacak vaktimiz olur. Şimdiden üç giriş kaçırdık bile." dedi.

Ubeydullah'ın ses tonu ilerledikleri karanlık kadar öfkeliydi.

Sencer ise oldukça sakindi.Dar tünelde hızla koşmaya başlarken Gül Güzeli'ni düşünmemeye çalışmak oldukça zordu. Bütün bu endişelerin arasında sevdiği kadının iyi olup olmamasının endişesi de karıştığında daha da gerginleşmişti. Onu en son bıraktığında melek gibi uyuyordu.

"Eminim gürültüyü duyunca çok korkmuştur." diye geçirdi içinden; haritada iki farklı okun arasındaki fark hızla azalırken "Başarmam gereken daha fazla hedef var. Bu sefer, kaybedecek sadece kendi canım yok." diyerek kendini azarladı.

Gerginliği, saklayamadıkça daha çok su üstüne çıkıyordu. Ayaklarının altındaki zemin sarsılırcasına hızlı koşuyorlardı.

Nihayet hedefe ulaştıklarında, hızla görev yerlerine dağıldılar. Sencer sağ tarafa geçerken Ubeydullah sol tarafta birliği yönetiyordu. Silahlarını çıkardılar ve iki büyük kutu içerisinde taşıdıkları mühimmat dolu kutuları açtılar. Sencer kulağının arkasındaki küçük cihaza dokundu. "Biz hazırız.

Envar silahları etkisiz hale getirdi mi?"

Sencer haritanın yansıtıldığı cihazda suikastçının yeni gönderilen eşkâline baktı. Adamın bir gözü yoktu. İkincisini de kaybetmeyi göz alsa iyi olurdu. Kısa boylu, kel, iki kolu da bir kütük kadar kalın, kötü işlerle uğraştığı belli olan bir yüz ifadesiyle kameraya poz vermişti adam. Jetin içinde yeni çekilmiş ve daha eskiye ait fotoğraflarına baktı Sencer.

"Tamamdır, Sencer." diye cevap verdi Envar.

Sencer, haritada gittikçe yakınlaşan arabayı incelerken bu sefer arabanın modeli, içerisinde kaç kişi olduğu bilgisi geldi. Sencer, baştan beri kulaklıkları olan adsızlardan keskin nişancılara "Tepede atışlarınızla şoförü hallettiğinizde dışarı çıkacağız. Şoförü halletmeden önce lastikleri indirmeyi unutmayın. Aracımız zırhlı bir pikap." diye belirtti Sencer.

"Tamamdır efendim."cevabını alınca sustu.

Bu sefer kulaklıkta Ubeydullah'ın hiçbir zaman kısık çıkmayan sesi yankılandı. "Beyler kendinize en küçük bir zarar dahi gelirse ölmediyseniz bile sizi ölmekten beter ederim."

Bu Ubeydullah'ın dilinde "Dikkatli olun." demekti.

Sencer sırıttı. Pençeyi çıkartıp küçük düğmesine bastıktan sonra elini sarmasının verdiği zevkle gülümsemeye devam ederken adsızların ona hayranlıkla baktığının farkında değildi. Sencer, sadece halk arasında değil aynı zamanda Dergâh'ta da oldukça tanınıyordu. Kendi timlerinin komutanı olmasından gurur duyuyorlardı bu yüzden.

Saniyeler arabanın hızı kadar yavaş ilerlerken oluşan sessizliği bozan tek ses, adrenalin ile alınan hızlı nefeslerdi. Çelikten yapılmış çıkış kapıları sadece içeriden açılıyordu. Sencer, açılış süresini gönderilen bilgilerden öğrenmişti.

Zaman nefessiz kaldığında, ilk atış sesi duyuldu ve haritalardaki farklı bir bütün oldu. Ubeydullah ile Sencer aynı anda kapıyı açarlarken ellerindeki silahlarla yine aynı anda tepelerinde kapının biraz ilerisinde bulunan iki adamı indirdiler. Arabanın içindeki muhafızlar neye uğradıklarını şaşırdılar. Biri Pençe'nin maskesini tanırken. "P..ençe bu." demesi bütün muhafızları çılgın bir korkuya sürükledi. Kısa süre içe-

risinde silahlarına aşk ile bakan Ubeydullah'ın kurşunlarıyla buluşarak canlarını teslim ettiler.

Tünelin ışıkları Envar tarafından kapatılırken kaybedecek vakitleri olmadığını bilerek hızla hareket ediyorlardı. Sığınabilecekleri tek yer lastikleri patladıktan sonra öldürülen şoför yüzünden duvara çarpan arabaya doğru koşmaktı. Sencer, Ubeydullah dışarıdaki muhafızlara yöneldiği anda arabadan inen adamları sırayla indirirken geniş pikapta daha yeni tanımış olduğu yüzü gördü ve önünde kimsenin durmasına izin vermedi. Tek bir adam kalmayana kadar hepsini saniyede öldüren Adsızlar, şimdi hızla çatışma noktasına doğru ilerleyen düşmana karşı kalkan görevi görüyorlardı. Oluşan sahne dehşet vericiyken aynı zamanda da zevk verici bir güç gösterisine ev sahipliği yapıyordu.

Sencer, sanki kendisi için geldiğini hissetmiş ve arabadan bile inmeye fırsat bulamayan adam için arabaya girdi. Elinde silah olmayan suikastçı onu görünce, "Pennçe, Pe.. nçe, beni öldürme, beni öldürme." dedi. O kadar zavallı görünüyordu ki, Sencer tiksindi bu görüntüden.

Ubeydullah da arabanın diğer tarafından içeri girerken Sencer "Senin için daha güzel bir planım var." dedikten sonra tek yumruğuyla uzun bir uykuya uğurladı adamı. Ubeydullah adamı sanki kedi kadar hafifmiş gibi ensesinden tutup arabadan çıkardı ve açık kapılardan birine sürükledi. Tam o sırada, nereden geldiği belli olmayan bir el bombası kimseye zarar vermese de duvarlardan zemini parçalayarak her tarafı is içinde bıraktı. Bütün dergâh askerleri şimdi tamamen simsiyahtı.

Sencer diğer askerlere bağırdı. "Geri çekilin!"

Saniyeler sonra tünelin içindeydiler. Öldürülen muhafızlara yenileri eklenemeden, tozu dumanı fırsat bilerek yok olmuşlardı. Kimse nereden çıktıklarını asla bilemeyecekti. Gizli kapıları üstündeki beton tabakasına rağmen bulunmaları imkânsızdı. Tereyağından kıl çeker gibi olmuştu.

Şimdi, işin zevkli kısmına geçiş yapılacaktı. Sencer ve Ubeydullah bayıltılan adamı taşırken bir patlama sesi daha operasyonun başarısına eşlik etti. Sencer ve Ubeydullah, ne

olduğunu merak edip bir an duraksarken kulaklıktan Başkan Pars'ın sesi yankılandı. "Küller hiç kanıt sevmez."

Sencer, Başkan'ın sırıttığını hissedebiliyordu. Bir sonraki cümlesini de tahmin edebiliyordu hatta.

"Zamanın hızına yetişirseniz, sizi ödülsüz bırakmayacaktır."

Gerçekten de hızlı bir plan kurulmamış olsalardı, şimdi ellerine bir umut geçmiş olmazdı.

"Bir sonraki güzergâhınız Dergâh. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz çocuklar. Güzelce eğlenin." dedi. Sencer'in gülümseyişi karanlıkla uyum sağladı. Şimdi ondandı. Karanlıklaydı.

"Eğlenmeyi sizden öğrendik, komutanım."

23.BÖLÜM: "ÇAPRAZ ATEŞ"

Sencer'in suikastçının yüzüne döktüğü buz gibi soğuk su, tam olarak kaybetmiş olan bir kulun, günahlarının okyanusunu temsil ediyordu. Suikastçı yüzüne dökülen suyla en derine düştüğünü hissederek uyanırken karşısında bir değil iki tane dev gibi Azrail'in durduğunu, gözleri loş ışığa alışınca fark etti.

Azraillerden biri sırıtırken diğeri ona öfkeyle bakıyordu.

Suikastçının tek gözü de korkudan yerinden fırlamak üzere, iki devin arasında hızla gidip gelmeye başladı. Önce zincirle bağlandığını fark etmeden kaçmaya çalıştı. Zincirler onu kalın bir demirde asılı halde tutuyordu. Ayaklarının da aynı cins zincirle bağlandığını dehşetle fark etti suikastçı. Zincirler birbirlerine çarptıkça içine tıkıldığı mahzenin duvarları, karanlık bir mezarın içindeki yılanların sesini ona duyuruyordu.

Mahzenin duvarları ses geçirmez yalıtımla kaplanmış, belirli yerlerinde kurumuş kan lekeleri olan, iki odalık geniş bir alana ev sahipliği yapıyordu. Suikastçı gözünü zar zor kan lekelerinden ayırdı. Gözlerini tekrar Azraillere çevirdi. Hangisinin daha korkutucu durduğuna karar veremeden gülen Azrail'in başına bağladığı bez parçası loş ışıkta belirginleşti ve suikastçı "Sssen, Pppençe!" dedi, çenesi titremeye başladığı için konuşamazken.

Sencer sırıtırken bir an duraksadı ve memnuniyetsizce suratını astı. Avının küçüklüğüne üzülmüştü siyah aslan. Çenesindeki iki uçlu kılıca benzer yarası surat asınca bilenirken, cık cıklamaya başladı Sencer.

Ubeydullah kollarını birbirine kovuşturmuş, karanlıkta daha ölümcül gözüken zümrüt yeşili gözleriyle suikastçıyı

izliyordu.

Sencer yüzünü suikastçının yüzüne yaklaştırdığında, adamın nefesi kesildi ve ağa düşmüş av gibi çırpınmaya başladı. "Bu kadar ürkmen şevkimi kaçırıyor. Yerinde dur, bir şey yapmayacağım."

Başını sevimlice eğip siyah gözleri zevkle ışıldarken fısıldadı Sencer; "Şimdilik."

Ubeydullah, adam ağlamaya başlayınca, Sencer'in omuzuna dokundu. "Şimdiden delirtmene lüzum yok, Sencer." diyerek Sencer'in elindeki oyuncağını aldı. Sencer ciddileşip geri çekilirken huysuz çocuklar gibiydi.

"Seninle güzelce konuşmamız gereken konular var ahbap! Bizim için bir iyilik yapmanı istiyoruz." dediğinde suikastçı, iki Azrail'in ondan ne gibi bir iyilik isteyeceğini tahmin bile edemedi. Öğrendikten sonra ise işkence edilmesini tercih edeceğini düşündü içten içe. En azından kameralar önüne çıkmak zorunda kalmazdı o zaman.

Üç Saat Sonra

Öğlenin son saatleri bitmiş, ikindi tatlı güneşiyle Esirler Şehri'ne ayrı bir merhamet göstererek sıcaklığını sunuyordu. Sencer ve Ubeydullah, sıcağın tadını uzanarak çıkarıyorlardı. Her şey olağan bir şekilde ilerliyordu, Esirler Şehri'nin ana mahkeme binasının en tepesinde takım elbiseyle uzanıyor olmaları ve birazdan gerçekleşecek olan şenlik dışında, her şey normaldi. Üç saattir, mahkemenin etrafına insan kameraların yavaşça yerleşmesinin dışında hiçbir sorun yoktu.

Oluşacak görüntü, her şey rast giderse düşmanın propagandasının üstüne bomba etkisi yapacaktı.

Sencer ve Ubeydullah, Esirler Şehri'nin büyük mahkemesinin bulunduğu yerde, çatı katının kör noktasında, mahkemeye yaklaşan, adının Tom olduğunu öğrendikleri suikastçının hiç şüpheye mahal vermeyen hareketlerini, ellerindeki küçük dürbünlerle izliyorlardı. Bu, heyecanlı bir film izlemekten daha ilgi çekici geliyordu onlara. Üç saatte korkudan ağlayan adamdan bir oyuncu çıkarmışlardı sonuçta. Başardıkları kolay bir şey değildi.

Kapının önüne yaklaşan adamı takip eden üç keskin nişancı farklı binalara mevzilenmişti. Yanlış bir harekette derdest edilmesi için kameralar bile Envar tarafından ele geçirilmişti, yine.

Tom bir elini kaldırıp "Buraya bakın, hepiniz buraya baksın." diye bağırdığında, Sencer güldü ve simsiyah gözleri güneşin ışığıyla büyüdü. "Buraya adalete teslim olmak için geldim. Kandırıldığımı anlatmak istiyorum."

Tom, hapishane muhafızlarından değildi. Tutulmuş bir paralı askerdi ve muhtemelen götürüldüğü yerde katledilecekti. Sencer bu gerçeği ona farklı şekillerde defalarca anlatmıştı. Bayağı farklı şekillerde.

Mahkemede hareketlilik olmaya başladı. İlk güvenlik görevlileri silahlarını bellerinden çıkarıp Tom'a doğru koşmaya başladı. Zamanı azalan Tom, hızla konuşmaya devam ediyordu.

"Bugün hapishaneleri bombalayan bendim. Esirler Şehri hükümetinin istihbarat hattı tarafından tutuldum. Yıllarca, -büyük bir ülkenin ismini verdi- adına hava kuvvetlerinde çalışırken, uyuşturucu sattığım için atıldım. Sonra paralı askerlik yapıp gizli işler için çalıştım ama bugün büyük bir tuzağın içine çekildiğimi öğrendim. Beni paraya boğacak hükümet, idam sehpasına götürürken kaçtım. Ben bir kuklayım. Teslim olmak ve yaşamak istiyorum."

Mahkemenin içinden çıkan avukatlar ve hâkimler bütün konuşmayı dinledi. Dergâhtan kılık değiştirmiş olan askerler ellerindeki telefonla olay anını tek tek kamera altına aldılar. Tom durmadı. Aynı sözleri, karşısında iki tane görevli ona diz çökmesini söylerken, yine tekrar etti.

15 dakika sonra açıklama yapacak olan Esirler Şehri Başkan'ının kulağına giden bu durum, Başkan'ın ten renginin solmasına sebep oldu. Acil bir karar alan Esirler Şehri Başkanı, yanlış şıkkı tercih ederek istenilen yola girdi.

Hâkimler ve avukatların Tom'a soru sorması karşısında gayet sakin kalan Tom, çoktan kelepçelenmişti bu süreçte.

Çok kısa bir süre içerisinde Başkan tarafından talimat alan hapishane muhafızları, Tom için geldi ve ortalığın daha

fazla karışmasına sebep oldular.

"Başkanımız tarafından emir aldık."

Bu cümle kilit noktaydı. Tom derdest edilip götürülürken ellerinde kamera olan vatandaş kılığındaki dergah görevlilerinin kameraları zorlukla elinden alındı. Bu olayı gizlice çeken bir tane vatandaş kılığındaki dergah görevlisi dışında, tüm kameralar ellerindeyken zorla Tom'u götürdüler.

Gökyüzüne yakın bir yerde Sencer bütün bu olanları zevkle izliyor, Ubeydullah ise "Çok kolay oldu." derken üzerindeki takım elbisenin tozunu silkiyordu. İki genç adam, avukat kılığında tekrar aşağıya inerken onları dikkatlice süzen karşı cins bakışları dışında başka hiçbir şekilde dikkat çekmediler.

Kapıdan çıktıkları anda üzerlerindeki adaleti temsil eden cübbelerini çıkardılar. Artık onlara ihtiyaçları yoktu. Bizzat kendileri adaletti.

Ara sokağa park ettikleri araçlarına bindikleri sırada, kulaklıklarında Pars Başkan'ın sesi duyuldu. "Video elime ulaştı. İyi iş çıkardınız çocuklar."

Sencer arabayı çalıştırırken kulağına dokundu. "Hiçbir şey yapmadık, efendim. Sadece küçük bir çalışmaydı." Ubeydullah'ın hafifçe gülümsediğini görünce, Tom'un ters döndürüp beynine kan gitmesi için sarstıkları görüntü, gözlerinin önünde canlandı Sencer'in. Siyah gözlerinin içinde yıldızlar gülümserken arabayı ara sokaktan çıkardı. Sessiz yolda hızla ilerlemeye başladılar.

Sencer ve Ubeydullah Dergâhın yer altı şubesine gitmek için ilerlerken Esirler Şehri'nin Başkanı konuşma yapmak üzere yüzlerce kameranın önüne çıktı. Gerginliği, ciddi yüz ifadesini daha karanlık gösteriyordu. "Türk İslam birliğinin düzenlemiş olduğu suikast..." diyerek başladığı cümleyle, kurdukları planı anlatmaya başlayan Başkan'la aynı anda Tom'un görüntüleri haber merkezlerine düşürüldü.

Haber merkezleri canlı yayınla birlikte, son dakika olarak yeni videonun haberini düşürdüler. Birbirlerini yalanlar nitelikte iki video, aynı anda yayınlanmaya başladı. Biri canlı

yayınken diğeri, ondan önce çekilmişti.

Kuklacı da diğer insanlar gibi haber merkezlerini takip ederken sakin bir şekilde oturuyordu. Suikastçının kaçırıldığından haberi vardı, bir hamle bekliyordu ama hamlenin nereden geleceğini tahmin edemiyordu. Zekice yaptığı hamlenin geri dönüşü olmayacağını, sadece çabalayacaklarına inanıyordu.

Ta ki son dakika düşen haberi görene kadar. Ayağa kalkıp inanamayarak hızla kanalları değiştirmeye başladı, kuklacı. Bunu beklemiyordu, bu şekilde saldırısını püskürteceklerine inanmıyordu. Hızla bir küfür savururken telefona sarıldı. Kaybetmenin acısını her zamanki gibi kurduğu sistemde çalışan zavallılardan çıkaracaktı.

Sencer ve Ubeydullah kuklacının oyunundan tam 12 saat sonra yeniden Dergâha giriş yaptılar. Geriye kalan saatler içerisinde Dergâhın Esirler Şehri şubesinde, Tom'un çıkan görüntülerini izlediler. Sonra, halkın tepkisinden korktukları için Tom'un hapishaneye götürüldüğü bir görüntü daha yayınlandı. Tom'a ölmeyeceğine dair söz vermişti Sencer. Şimdi, dünyanın en değerli mahkûmu oydu ve hiçbir yere kıpırdatılamadığı için yenilenemeyen bir piyondu. Dünyanın en iyi avukatlarından biri -aslında Dergâhın bir mensubuydu- vakayı çok ilginç bulduğu için Tom'un avukatı oldu. Sencer ve Ubeydullah da fazla sarsamadığı Tom'a karşı böylece dürüst bir karşılık vermiş oldular.

Şimdi, sıranın kaçırılan hapishane mahkûmlarında olduğunu bilerek, Başkan Pars'ın odasına doğru ilerliyorlardı. Koridorlar oldukça sessizdi. Sencer, Dergâh askerleri hariç, kimsenin dışarıda olmamasını oldukça şüpheli buldu.

"Çok sessiz." dedi, Ubeydullah'a dönüp.

Ubeydullah, dümdüz bir şekilde önüne bakmaya devam etti. "Tahmin etmeye çalışmak yerine, buradan güneş de doğsa, şu koridorlarda uzaylılarda dolaşsa dahi sessiz kalacağım." dedi.

Uzaylı dedikten sonra koridorun sonunda karşılarına Envar çıktı. Sencer'in dudağının bir kenarı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. "Uzaylı olmasa da zekâsı pek normal olduğu

söylenemez." dedi.

Envar onları takım elbiseli bir şekilde görünce, kırmızı kenarlıklı gözlüklerini gözlerine yaklaştırıp daha yakından baktı. "Düğünden geliyorsunuz sanırım." dedi. Sencer aralarında bir kısa bir mesafe kalınca durdu.

"Şenlik vardı." dedi sırıtarak. Envar da sırıtışına karşılık verdi.

Sencer bu neşeli hallerine karşın Envar'ın gözaltındaki morlukları ve yüzündeki yorgunluk belirtilerini görmeseydi, onun gayet dinç olduğunu düşünebilirdi ama değildi. "İyi misin, Envar?" dedi Sencer.

Ubeydullah sessizce onları izliyordu. Yüzünde, sert ifadeden başka hiçbir şey yoktu. Envar, "Dinlenmeye çekiliyorum artık. Herhalde iki gündür sadece üç saatlik uykuyla ayaktayım. Hem eski sistemi, hem de yeni sistemi ele geçirdim. Dergâhın siber ekibiyle iki gündür sürekli birlik halindeyiz. Yine de, üç yıldır hiç olmadığım kadar mutluyum şu zamanlar. Bir de kardeşim hakkında endişelenmesem..." dedi, Envar.

Sencer'in gönlüne küçük bir ateş bıraktı. Hızla büyüyen bu ateş gül bahçesinde yandı. Hüma'nın kanatları, Sencer'in gönlünü yakıyordu kaçıp gitme korkusuyla. Yaprakları onu hasretle tutuşturuyordu her zamanki gibi.

"Onu gördün mü?" diye sordu sesi sevdiği kadın için yumuşarken. Ubeydullah kardeşinin değişimini uzaktan takip ediyordu. Gözlerindeki hasreti gördüğünde, endişesini hissettiğinde, içten içe üzüldü bu yüzden.

Envar, "Bilmiyorum, onu bugün hiç göremedim. Yarın uzun uzun hasret gidermek istiyorum." dedi.

Sencer, Envar'ın bu sözünden sonra onu rahat bırakması gerektiğini düşündü. Omzuna dostça vurdu ve "Git, dinlen kardeşim. Allah rahatlık versin." dedi.

Sessizleştiğini fark etmeden Envar ile vedalaşıp Ubeydullah'la oradan ayrıldı. Ubeydullah tarafından incelendiğinin farkında bile değildi. Başkan'ın önüne geldiğinde yüzüne yerleştirdiği yalancı gülümseyişi, Ubeydullah fark edebilirdi

sadece. Kapılar onlar için bir kez daha açılırken Pars Başkan'ı masasının arkasındaki koltuğunda oturup komedi filmi izler gibi haberleri takip ettiklerini gördüler.

Dergâh bir tane bile normal adam barındırmıyordu içinde.

"Ooo beyler, hoş geldiniz!" dedi, Pars Başkan onları görüp ayağa kalkınca. Ellerini önünde birleştirip keskin ela gözlerini onlara dikti ve neşeyle gülümsedi. "Haberleri hiç bu kadar zevkle takip ettiğimi hatırlamıyorum. İlk defa artık zayıfı oynamıyoruz." dedi.

Bunun verdiği haz tarif edilemezdi. Özellikle yıllarca hor görülüp zulmedilen Müslüman bir toplumun bireyiysen.

"Başarıya yakınlaşabildiysek, kurtuluş günü artık bize tarih veriyorsa, ne mutlu bize." dedi Sencer sakince. Başkan Pars, onu anladığını belirtir bir şekilde başını salladı. Kurtuluş gününe gerçekten de az kalmıştı.

Sonra ciddileşti. "Bir hafta sonra yeni bir operasyona çıkacaksınız. İşleri ağırdan almamıza izin vermeyeceklerine göre, sizi gizlememe de izin vermeyeceklerdir. Şimdiden toplanmaya başlanılan ordular hakkında konuşuluyor. Esirler Şehri'ndeki evlerin altına sığınaklar inşa edilmeye başlandı. Savaşın olması yakındır. Hâlâ, birliklerimizin çok az oldukları konusunda hemfikirler."

Sencer ve Ubeydullah, askerleri eğitmek yerine operasyona gitmeyi tercih ederlerdi. Bu yüzden ikisi de Başkan'larını onayladılar. "Size ayrıntıları yarın vereceğim. Şimdi dinlenmeye çekilebilirsiniz. Bu gecenin nasıl sonuçlanacağını hâlâ merak ediyorum." dedi Başkan Pars.

Gün onlar için bitmişti. Başkan'ın odasından çıktıklarında bir aya sığabilecek olayları saatler içinde yaşadıklarının bilincine yeni vardı her iki komutan da. Sencer, Ubeydullah'a dönüp konuşmak için ağzını açtığında, Ubeydullah Sencer'in konuşmasına izin vermedi. "Derhal git karının yanına. Senin bu huzursuz halin, avuçlarımı kaşındırmaktan başka hiçbir işe yaramıyor Sencer. Fırsat bulunca da beni bul, Hüma'nın içine saklanan neyse, onun hakkında konuşalım. Bu çıkmazlar ne sana ne de bana yarar. Sen huysuz kedi gibiyken de

seninle operasyona filan çıkmam. Dırdırını bile bu huysuz haline tercih ederim." dedi.

Son cümlesinden sonra zümrüt yeşili gözlerinin içi dahi güldü. Sencer sarıldı Ubeydullah'a."Elime çok büyük koz verdin kardeşim. Bunu kullanırım." dedi.

Sonra geri çekildi ve "İyi ki varsın." dedi Ubeydullah'ın gözlerinin içine bakarak. Ubeydullah onu yavaşça itti.

"Tamam, hadi, daha fazla pişman olmadan uzaklaş benden." Bu, Ubeydullah'ın lügatinde, sen de iyi ki varsın, demekti.

Sencer, iki parmağını alnına dokundurup geri çekerek onu selamladı. Sonra Hüma'nın yattığı odaya doğru hızla ilerlemeye başladı. Üzerinde hâlâ takım elbise olduğunu çoktan unutmuştu. Önündeki düğmesi açık olan takım elbisesi o hızla yürürken uçuşuyor, geniş omuzlarına tam oturmuş ceketi, onun hızına engel oluyordu ama bunun da farkında değildi.

Hüma'nın yattığı hastane odasının önüne geldiğinde, burada hiç Dergâh askerinin bulunmamasını garipsedi Sencer. Hiç tıklatmadan kapıyı açtığında, içten içe Hüma'yı burada bulamayacağını biliyordu. Gerçekten de oda boştu.

İçini saran endişe duygusu, engel olamayacağı şekilde dokunulmazdı. "Hayır, Sencer." dedi kendi kendine. Kaybetme korkusunun kalbini sarmasına izin vermeden kapıyı kapatıp odadan çıktı ve kendi odasına doğru koşmaya başladı.

Sevgi, insanın koruma kalkanlarını yıkan yegâne güçtü. Sencer'in gülümseyişi sırf bu yüzden solmuştu. Kaşları çatılmış, siyah gözleri korkuyla kararmıştı bu sefer de. Kendi odasında da Hüma'yı bulamayınca, koridordaki askerlerin meraklı bakışları içerisinde onlara yöneldi. "Hüma nerede?" dedi, sürekli odasının önünde nöbet tutan genç askere.

"Doktor Selma, Hüma Hanım'ı, hapishane mahkûmlarını tedavi ederken yardım etmesi için yanında götüreceğini söyledi, komutanım." dedi.

Sencer'in kalbine uzanan karanlık eller birden yok oldu. İçini kaplayan kaybetme korkusu, korkunç bir gürlemeden

sonra geriye çekilirken geriye içi boş koyu bulutlarını bıraktı.

"Onları nerede bulabilirim?" dedi, zaman kaybetmemek için Sencer.

Genç asker, "Sizi götüreyim, beni takip edin efendim." dedi.

Sencer, genç askerin yavaş adımlarını büyük bir sabırsızlıkla takip etti. Korkunun daha önce onu bulduğu olmuştu, küçük yatağında sıska kollarıyla Ubeydullah'a sarılarak korkularını yendiği olmuştu. Allah'a sığınarak, içindeki yalnızlık korkusunu soldurduğu olmuştu ama bu, ama bu saf korku çok farklıydı.

Kendini nasıl kontrol edeceğini, nasıl tepkiler vereceğini kestiremiyordu Sencer. İlk defa kendisinden korkuyordu. Geleceğin belirsizliği içerisinde, çaresizliğe düştüğünde yapacaklarından korkuyordu.

Asker onu mahkûmları uyandırmak için kullanılan büyük alana getirdiğinde, Sencer hiç düşünmeden içeri girdi. Burası Hüma'nın tedavi edildiği büyük odaydı. Büyük ses sistemlerinden gönderilen özel ses sinyalleriyle beyne komutlar verdirilmeye çalışılıyordu.Sencer burayı ilk defa görüyordu.

Ses sistemlerinin büyüklüğüne, sürekli çalışan doktorlara dikkat edemeden, Gül Güzeli'ne dair bir iz aradı geniş alanda. Siyah gözleri önce kendini zincirlerle yaralayan bir mahkûmu tedavi eden Doktor Selma'yı buldu. Sonra, bu sefer koyu mavi bir örtüye bürünen Hüma Kuşu'nu gördü.

Kendinden beklenmeyecek bir şekilde dondu, sanki olduğu yere çakılıp kaldı. Gül Güzeli düşünceli bir yüz ifadesiyle Doktor Selma'nın istediklerini getirip götürüyordu. Doktor Selma ona eğilip bir şey söylediğinde, burnunun ucu kızarıp hafifçe gülümsemesiydi, Gül Güzeli'nin üzgün olduğunu düşünüp tekrar endişelenecekti.

Sencer, bir türlü sevdiği kadının yanına gidemedi. Sanki aralarında gizli bir duvar var gibiydi. Bakışlarını saniye ondan ayırmadan takip ediyor, başka hiçbir şey yapamıyordu.

Ama bakışlarının yoğunluğu o kadar fazlaydı ki Hüma sonunda onu fark etti ve gündüz geceye, mavi siyaha karış-

tı. Hüma onu görünce elinde tuttuğu eşyalarla donup kaldı. Sencer gülebilseydi, bu hallerine gülerdi. İkisi de donmaktan başka hiçbir tepki verememişti birbirlerini görünce çünkü.

İlk kendine gelen Hüma olunca, Sencer şaşırdı. Kendi iradesizliğine, sevdiği kadının iradesine hayran kaldı.

Hüma elindekileri bırakıp ona doğru yürümeye başlayınca kalp atışlarının Hüma'nın ona yakınlaşan her adımında hızlandığını fark ediyordu Sencer. Hüma, tam onun önünde durduğunda, Sencer eğilip onun gözlerinin içine baktı. Sanki susuzdu, gözlerinin denizinden içti.

Öyle muhtaçtı ki bakışları, Hüma, "İyi misin, Sencer? Bir şey olmadı, değil mi?" diye sorduğunda, gözlerini ayıramadı Sencer'den.

Boğazı kuruduğu için bir süre konuşamadı Sencer. O an fark etti, aşkın aynı zamanda getirdiği kaybetme korkusu, asıl kalbi kurutan sarmaşıktı. Derin bir nefes aldı Sencer.

Konuştuğu zaman çölde susuz kalan bedevi gibi sesi de kupkuru çıkmıştı. "Sarılır mısın bana, Gül Güzeli, buna ihtiyacım var?" dediğinde, diliyle kalbi arasındaki engeller yok olmuştu.

Hüma, sarılma lafını duyunca bile hafifçe kızardı. Yine kısa bir sessizlik anı oldu. Sencer, pişman oldu bu anda. Bu sevgisinin bir gün Gül Güzeli'ni korkutup kaçıracağını düşündü içten içe.

Hüma başını eğince, sesini çıkaramadı. Hüma yavaşça "Peki." derken, ilk önce yanlış duyduğunu düşündü Sencer.

Kıpırdayamadı kollarının altından küçük ellerin geçişinin tarifsiz hissini yaşarken. Hüma'nın küçük kolları tamamen saramadı bile Sencer'i. Sencer ise kendine geldiğinde başını biraz daha eğip sımsıkı sarıldı sevdiği kadına. Yüreğinde sürekli yanıp sönen kaybetme korkusu, endişe, en önemlisi de tüm benliğini kaplamış aşk vardı. Hüma'nın tamamen onu ele geçirdiğini, nefessiz kalırcasına ona âşık olduğunu ilk olarak, tam bu anda fark etti Sencer.

"Yüreğime sensiz söz geçiremiyorum, Gül Güzeli. İrademi de çalmış olmalısın." dedi kollarını daha fazla sıkıp boy-

nuna başını gömerken. "Çok korktum," diye fısıldadığında, sevdiği kadın duymadı ama hissetti. Sencer, hayatında ilk defa çıkmazda hissediyordu kendini. İlk defa, ne yapacağını bilmiyordu.

24.BÖLÜM:"GÜNDÜZ AĞITI"

Vatanını sevmek, bir annenin kucağındaki yavrusunu sevmesi gibidir. Nasıl bir anne canı pahasına yavrusunu korursa, insan da vatanını öylesine korumalı, öylesine sahip çıkmalıdır. Vatan, bir kuşun yuvasını kurduğu köklü bir ağaç gibidir. Nasıl o kuş o ağaca zarar gelmesin diye elinden geleni yapıyor, ağacın bizzat bakımını üstleniyorsa, insan da vatanına zarar gelmesin diye elinden geleni yapmalı, onun gelişimi için kendini geliştirmelidir. Vatan, âşık bir adamın kadını gibidir. Kadın da yuvadır, vatan da. Kadın da sığınaktır, vatan da. Kadın da merhamettir, vatan da.

Bir adam vatanına âşıksa, kadınına da vatanı kadar âşıktır. İkisinin toprağı için de ölmeyi, şehitlik sayar. Birinin gökyüzüne baktığında diğerinin de gözlerinin içine daldığında huzuru bulur. İkisini de canı pahasına korur, birisinin saçının teline, öbürünün tek bir ağacına zarar gelirse dünyayı yakar. Sadece ikisinin kollarında çocuklaşır, dünyanın yükünü unutur. O artık mutluluktur, o artık en büyük saadeti bulmuştur.

Sevdiği kadının boynunda vatanının kokusunu alan adam, hem en büyük kahraman, hem de en büyük âşıktır. Tıpkı vatanındaki güllerin kokusunu, sevdiğinin boynundan alan Sencer Aslanşah gibi.

Şimdi, hem vatanını, hem de sevdiği kadını koruyamamanın korkusuyla, sevdiği kadının kollarına sığınmış küçük bir çocuk olsa bile. Bulundukları çevre sessizliğe büründüğünde nefessiz kalmış gibi hissetse bile. Sessiz gökyüzü etrafı sardığında hangi dünyada olduğunu unutsa bile. Sencer Aslanşah hem kahraman, hem de âşıktı.

Sencer, kundakta bir bebekken annesinden aldığı sevgiyi hatırladığında gözlerini sımsıkı yumdu. Göğsü, kalbinin daha önce hiç tatmadığı bir acıyla yanışını içinde zar zor zapt etti. İncecik kolların gövdesini sarışıyla verdiği merhamet, bedenin yarısı kadar bir bedenin kollarında kayboluşuyla aldığı büyük şefkat, Sencer'in boğazının düğümlenmesine sebep oldu. "Benimle gel, Gül Güzeli." derken kendi sesini tanıyamadı Sencer. Sesi acıyla boğuklaşmıştı. Elinden tutup sevdiğini peşinden sürüklerken kendini tanıyamadı, gittiği koridorların nereye ait olduğunun, göremediği gökyüzünün hangi dünyayı aydınlattığının farkında bile değildi artık. Kalbi alevden kafesle sarılmıştı. Kanadı kırık Hüma kuşunun kafesinde artık kendi kalbi tutsaktı. Kendi tutsaktı.

Ayaklarının onu götürdüğü yerin kendi odası olduğunu fark edince, cebinde duran pençeyi boştaki eliyle çıkardı. O sırada Gül Güzeli'nin masumiyet kokan sesini duydu.

"Yorgunsun, değil mi Sencer?"

Sencer derin bir nefes aldı. Sevdiği kadının sorduğu tek soruyla, sırtındaki tüm yükleri hissetmesi adil değildi. Kapı pençe sayesinde açılırken Sencer, Gül Güzeli'nin yüreğindeki hangi kapalı kapıyı açtığını merak ederek içeri girdi ve Gül Güzeli'ni de içeriye alıp kapıyı kapattı. Onu reddetmek üzere konuşmamıştı bile.

Hüma'yı göz hizasına getirdi ve dünyaya değil, sadece kendisine ait olan gökyüzüne baktı. "Bu hangi kapalı kapıysa." dedi kendi kendine. "Düşüyor, düşüyor, derinlere doğru dalıyorum. Bu güzel gözlerin dünyasındaki oksijeni de gül yaprakları mı üretiyor acaba?"

Hüma, Sencer'in aklında dönen derin düşüncelerden habersiz, gözlerindeki hüznün sebebini çözmeye çalışıyordu. Sevdiği adamı ilk gördüğünde tutulup kalmış, kıpırdayamamıştı. Onu takım elbisesi içerisinde ilk görüşüydü çünkü. Nefes alamamıştı bir an. O kadar, o kadar yakışıklı görünüyordu ki, zamanında gözleri körlüğü yaşarken şimdi de neredeyse dili lal olacakmış gibi hissetmişti. Sonra, gözlerindeki korkuyu görmüştü. Ayaklarını ona iten güç, bu sefer hüzünle kaplanmış simsiyah gözlerdi.

Hüma da, sevdiği adamın yüreğindeki yangından habersiz kendi yüreğini yakmıştı, farkında olmadan. Ona sarıldığında, gözlerinin dolduğundan habersizdi. Sanki Sencer'in korkusu, nefesine karışmıştı. İkisi de bu korkuyu soluyorlardı.

Onu kolundan tutup götürürken bu yüzden sessizdi Hüma. Sencer'in muhtaçlığını hissetmişti çünkü. O da artık bu ateşi söndürmeye muhtaçtı çünkü. Şimdi bu ateş, gözlerinin önündeydi. Siyah bir alev olarak sevdiği adamın gözlerinin içine yerleşmişti.

"Bir şey mi oldu, Sencer?" dedi Hüma.

Ellerinin ikisini de hapseden sevdiği adama müteşekkirdi. Yoksa kendine hâkim olamayıp elleriyle Sencer'in yüzündeki yaralı ifadeyi silmeye çalışacaktı.

Sencer, gözlerini Hüma'nın gözlerinden uzun bir süre ayırmadı. Sanki içindeki ateşi gül bahçesinde söndürüyordu.

"Bana bir söz ver, Hüma." dediğinde Hüma, sevdiği adamın sesindeki acıyla irkildi. Belki de hayatında ilk defa, ona ismiyle hitap etmişti. Bu da canını yaktı. Ne olduğunu bilmeden, tekrar gözleri doldu.

"Bu söze, bir sözüne dahi muhtacım çünkü."

Bu onu mutlu mu ediyor, yoksa canını mı yakıyor, anlayamadı Hüma. Sencer, hapsettiği elleriyle onu biraz yakınına çektiğinde ve başını eğdiğinde, Hüma ona dokunsa, kalbindeki yangını hissedecekti. Bir çift kalp, iki bedenin de hislerini birbirine sunmaktan çekinmiyordu çünkü.

Hüma kafasını hafifçe salladığında, o kara gözlerdeki hüznün içinde sevgiyi gördü ve sevdiği adamı yıllardır hiç tanıyamadığını fark etti Hüma. Sadece, Sencer'in göstermek istediği kadarını görebilmişti Sencer'de. Sencer bembeyaz bir kâğıt kadar şeffaftı, ama üzerine görünmeyen kalemle yazılmış yazıları vardı.

Sencer, bir günde ikinci kez alnını alnına yasladığında, Hüma yutkunamadı bile. "Ne olursa olsun, hangi şartlar altında olursan ol, benden kaçma, benden saklanma, benden bir şey saklama, Gül Güzeli. Bırak, seni korumak benim gö-

revim olsun. Bir derdin olursa, onu taşımak bana asla zor gelmez. Ama kaçıp gitmen, benden gizlenmen, benim en büyük ıstırabım olur. Buna ihtiyacımız yok. Acıya ihtiyacımız yok. Allah izin verirse her şeyin üstesinden gelebileceğime inandım bu zamana kadar. Sen gelene kadar da kendimle ilgili hiçbir zaman zafiyetlerim olmadı. Bundan sonra da, en büyük zafiyetim olarak, beni benden, canımdan olanla yıkma Gül Güzeli'm."

Hüma, anladı.

Anladı, Sencer'in her bir sözü kalbini delip geçerken, korkusunu. Anladı sevdiği adamın hak etmediği sevgisinin ne kadar masum olduğunu.

Her bir kelime, gözlerinden dökülen bir gözyaşıydı. Sencer Aslanşah yine onu can evinden vurmuştu. Uzaktan sevmek gibi değildi bu. Bu öyle masum bir sevgiydi ki Hüma, onun muhtaçmışçasına sevgisiyle mutluluktan boğulmak isterdi. Ama dilinin sakladığı kelimeler vardı. Çenesi titrerken, zorla dudaklarını kıpırdattı.

Okyanus hiç gözyaşı döker miydi? İçinde onu kurutacak bir volkan varken döktüğünü öğreniyordu Hüma.

"Sana zarar getirecek her şeyden uzaklaşacağıma söz veririm." Diyerek gizlenmiş bir söz verdi. Bir iç çekişle hıçkırıklarını serbest bıraktı sonra. "Gerekirse kendimden bile" diye düşünüyordu o sırada çünkü.

Sencer, Hüma'nın hıçkırıklarını duyunca hemen pişman oldu itirafından. Kendini durduramadı. Kıyamadı sevdiğine bu yüzden. Canı yansa da gülümseyişini maske olarak taktı. Hüma'yı kendine çekip içinde saklamak istercesine sarılırken "Kurban olurum, ağlama Gül Güzeli'm." dedi. Çenesini Hüma'nın başına yasladı. "Seni güldürmek yerine, her seferinde ağlatmayı nasıl becerebiliyorum acaba? Ah şu kemiksiz dilim!"

Hüma, bir şey söylemedi. Sencer'in göğsüne daha çok gömdü başını. Sencer, pişmanlıkla gözlerini kapattı. İnsanoğlunun ruhu sevdiğinin yanında çırılçıplaktı. Sencer, sahte bir gülüşü bile yüzüne yapıştırmaktan acizdi. "Kurban olurum, ağlama böyle için sökülürcesine. Sevmeyi bilmiyorum ben.

Dilimden dökülenleri de tutamıyorum bu yüzden. Ubeydullah burada olup enseme yapıştırsaydı kendime gelirdim belki. Ama sen böyle ağladıkça kafam allak bullak oluyor, Gül Güzeli'm."

Hüma, hafifçe güldüğünde Sencer bunu acı bir hıçkırık zannetti. Daha çok çabalamaya başladı. "Hiçbir zaman dilimi tutamadığımdan, temizlik yapmayı çok iyi biliyorum bak. Dergâhta toz birikebilecek yerleri hâlâ biliyorum. İyi bulaşık yıkarım, ütü de yaparım, hatta yemek de yaparım. Evi bile çekip çeviririm, Gül Güzeli."

Sencer'in hüzünlü sesiyle anlattığı komik olaylar çelişiyordu. Sonunda pes etti zaten. "Ama yeter ki böyle ağlama bir daha."

Cümlesinin sonuna doğru sesi kısıldı. Kısa bir süre geçti aradan. İkisini de yakan, hem de yanan bir ateşti zaman. Hüma, başını yavaşça geri çektiğinde Sencer bir nebze olsun ümitlendi. Çünkü gerçekten kendisine kızgındı. Korkmuştu ve küçük bir çocuk gibi korkusunu saklamayı da bilememişti. Hüma başını kaldırıp ona baktı. Bu göğsünde ilk ağlayışı değildi, son olsun diye dua ediyordu Sencer. Sevdiği kadının kirpiklerinin inci taneleriyle süslendiğini görünce, alevden kafes kendini bile yakıp kül etti. "Özür dilerim." dedi Sencer. Gerçekten çok üzgün görünüyordu.

Hüma cevap verdiğinde sesi tarazlıydı. "Bu kadar güzel sevdiğin için mi? Hayır, özür dileme Sencer." Başını olumsuz anlamda sağa sola doğru salladı. "Bunu, bu güzel sevgiyi, Allah'tan bana verilmiş olan bir lütuf olarak görmekten başka hiçbir şey düşünmedim ben."

Hüma gülümsediğinde, yıkık döküktü tebessümü. Sencer o kadar çok suçluyordu ki kendini, Hüma'nın bir şey itiraf etmek için kapanıp açılan dudaklarını fark edemedi bile.

"Sadece..." Derin, titrek bir nefesi içine çekti Hüma. "Sadece korkuyorum. Yanarsak, yanarsam diye. Korkumu mazur gör, lütfen. Ben hiç böyle sevilmedim. Benim karanlık dünyamda üç yıl boyunca Rabbimin sevgisi hariç yalnızdım. Şimdi sana nasıl tepki verirsem vereyim, yanlış bir hareket yaparım korkusu var içimde. Beni tepki vermeye zorlarken

senden kaçma sebebim bu. Ben de korkuyorum, ama senden değil. Kendimden."

Sencer, Hüma Kuşu'nun sökülen dilini, gözlerinde sönüp giden acıdan habersiz dinliyordu sessizce. Hüma, ilk defa ikisi hakkında açık açık konuşuyordu. Saklanmadan, sakınmadan. Sencer'in kendini yakan kafesinin yerini sönmeye yüz tutmuş küller aldı. Hüma bir kez daha derinden bir nefes aldığında, "Ben ikimiz yerine de korkarım, Gül Güzeli. Sen yeter ki gül, gül bahçende güllerin susuz kaldı. Onlar açarsa, sen kafesinden çıkarsan, senin için seve seve ateşe atarım kendimi. Çünkü bilirim, ateş bir kez daha, benim için de gül bahçesine dönüşür." dedi Sencer.

Hüma'nın gülümseyişi enkazın arasından sıyrılıp samimileşti bu güzel cümle sayesinde. Ama "Ben ateşim, Sencer." demekten de geri kalmadı.

Sencer, şiddetli bir şekilde karşı çıktı. "Senden olsa olsa hayat okyanusu olur Gül Güzeli." dedi.

Hüma diretti. "Hem kendini hem de başkasını yakan, sadece ateştir ama." dedi.

Sencer onu dinlemedi. "Suyun beni yaktığını görseydim dediklerine inanırdım. Sevdan bile beni yakmak yerine dünyadaki cennetine alıyorsa, senden olsa olsa başıma konan en talihli kuş olur." dedi.

Hüma'nın küçük gamzesi ortaya çıktığında Sencer, yakışıklı yüzünü yana doğru eğdi. "Bana bir daha böyle gül, ben de aklımın kalan kısmını da sana teslim edeyim."

Hüma burnunu hafifçe çekip gülerken utandığı için başını eğdi. Sencer, bir ah çekti içten bir şekilde. Hafifçe çenesini kaşırken, "Güya koskoca Pençe'yim. Senin yanında kedinin pençesi bile benden daha etkili olur."

Hüma başını kaldırdı. Sevimli bir şekilde burnu kırışırken "Abartma Sencer." dedi. Sonra ekledi; "Uykusuzsun, değil mi? Dinlenmen lazım. Namazını kıldın mı?" Sanki nefes alsa sorularını unutacakmış gibi konuştu. Aslında ikisi de mutluluk rolü oynuyorlardı. Yine de bu oyun acılarını bir nebze olsun unutturmuştu.

Hüma'nın gülüşü merhametle ışıldadığında Sencer, en çok da Hüma ona sevgi gösterdiğinde, yüreğinde farklı bir dolup taşma hissini yaşıyordu. Ona tekrar uzanıp sarılmak için sızlayan kollarına mı, yoksa yüreğine m yanacağını bilemedi bu yüzden. Hüma'nın operasyonu sormaması gözünden kaçmamıştı ama.

"Kıldım, Gül Güzeli." dedikten sonra Hüma'nın hızla yatağa doğru hareket etmesini bu sefer şaşkınlıkla izledi Sencer.

Yatağın üstüne çıkıp ayaklarını uzattı Hüma. Yatağa yan oturmuştu ama yine de yatak ondan kat kat büyük görünüyordu. Dizlerinin üstüne vurdu ve "Başında gardiyan gibi dikilmedikçe uyumaya niyetin yok sanırım. Dün çok uyuduğum için uykum yok, ama senin uyuduğunu görmeden de buradan gitmeyi düşünmüyorum." dedi.

Sencer'in tebessümü samimi bir sırıtışa dönüştü. İlgi görmek, sevdiği kadından ilgi görmek onu mest ediyordu.

"Gardiyan sen ol, ben bir ömür boyu hapis yatayım, Gül Güzeli." dediğinde, Hüma gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Sencer yine kendini tutamamıştı çünkü. Hüma'nın burnunun ucu hafif kızarırken gözlerinin okyanusunda inciler parlıyordu.

"Kamyon arkası yazısı oldu bu, Sencer." derken gülmemek için kendini sıkması gerekiyordu. Sencer üzerindeki takım elbisenin farkında olmadan elini pantolonun cebine koyarak omuz silkti. "Bilmem. Benim aşkımı ifade ediyorsa kamyoncu da olurum, Gül Güzeli." dedi umursamadığını belirterek. Yüzünde âşık olduğunu belirten bir sırıtış olduğundan habersizdi. Bu cümleyi kurduktan sonra üzerindekileri yeni fark etmiş gibi inceledi. Hüma'nın da onu incelediğinin farkında değildi.

"Gidip üstümü değiştireyim, madem uyumamı istiyorsun." dedi kelimelerinin arasında ara verirken elleriyle banyoyu gösteriyordu.Koskoca Pençe, sabah bayram namazına gidecek küçük bir çocuk gibiydi.

Duraksadı. Hüma ona bakarken daha fazla heyecanlandığını fark ederek, "Gidiyorum." dedi ve gitti. Hüma o

kapıyı kapattığı anda gülme sesi duyulmasın diye yüzünü yastığa bastırdı. Rol yapmayı bırakmış, gerçekten de samimi bir mutluluğa kapılmıştı çünkü.

Sencer, iki dakika içerisinde banyodan bir ok gibi fırladığında kendini nasıl toparlayacağını şaşırdı bu yüzden. Gittiğinde, gitme durumunu belirtmeyi bir ihtiyaç bilen Sencer, gelince de "Geldim." diyerek gelme durumunu bildirdi. Siyah gözleri geceyi aydınlatan iki oniks gibiydi. Acı yok olmuştu, geriye yıldızlar kalmıştı.

Ensesinde gerilen kasları gevşetmek için eliyle masaj yaparken, "Emin misin Gül Güzeli? Ben şu köşeye..." derken yatağın yanındaki ancak yarısının sığabileceği koltuğu gösterdi. "Kıvrılıp uyurdum. Sen de yatakta rahatça uyuyabilirsin." derken cidden samimi görünüyordu.

Hüma, kalbinin sürekli hızlı attıracak yakışıklılığı haricinde, Sencer'in yorgunluğunun da farkındaydı. Bu yorgunluğun tek belirtisi gözlerinin altındaki morluklar değildi. Yanakları çökmüş, gözlerinin beyazında kırmızı damarlar oluşmuştu. Sevdiği adamın yorgun ve aç siyah bir aslan gibi göründüğünü inkâr edemezdi Hüma. Bir kez daha dizlerinin üstüne vurarak Sencer'i teşvik etti.

"Yorgunsun Sencer. Kendini umursamaman beni ilgilendirmiyor. Uykusuzluğa da alışkın olabilirsin ama bu vücudunun zayıfladığı bir anda direncini kaybetmeyeceği anlamına gelmiyor. Lütfen buraya gel ve uyu." dediğinde küçücük bir çocuğa doğruları açıklar gibiydi Hüma. Sencer söz dinleyip ona doğru gelirken onun çocuklukla uzaktan yakından alakası olmayan bedeni, Hüma'ya oldukça yanlış düşündüğünü söylüyordu ama.

Hüma, sabah düzelttiği yatağın üzerine serilmiş yorganı kaldırdı. "Sen uyuyunca başının altına yastık koyacağım." dedi Sencer yatağın üstüne çıktığında. Sesi heyecandan pürüzleşmiş miydi, yoksa yanlış mı duymuştu?

Boğazını hızla temizlerken "Bu seni uyandırır mı Sencer? Uyandırırsa yastıkta uyu, ben beklerim yine." dedi Hüma.

Hüma güzel gözlerini ona dikmiş bakarken Sencer, karınca yürüse bile uyanacağını ona söyleyemedi. En küçük

bir gürültüde bile uyanırdı Sencer. Bu yüzden, çoğu zaman, operasyonlarda nöbet tutan o olurdu. Çünkü uykuya pek ihtiyaç duymuyordu.

"Böyle iyi," dedi, Sencer. Başını Hüma'nın dizlerine koydu ve başını ona doğru eğmiş merakla ona bakan Gül Güzeli'ne baktı. "Böyle çok iyi."

Sencer zoraki gözlerini kapattığında, Hüma'nın gülümseyen sesini işitti. "Allah rahatlık versin Sencer."

Sencer huysuzca somurtmak istedi ama onun yerine, "Versin, Gül Güzeli'm. Versin." diye mırıldandı. İçinden de ekledi; "Allah bedenime de, söz dinlemeyen kalbime de, kıpırdatmamak için zor zapt ettiğim kollarıma da sabır versin."

Bu düşünceler, onu uyuşturan gül kokusuyla birlikte, kısa sürede bulanıklaşmaya başladı. Sencer, Hüma saçını okşamaya başlarken yarı yarıya uykuya dalmıştı bile. Dudakları masum bir tebessümle kıvrılırken işte şimdi huzurun koynundaydı. Hüma'nın tekrar gözlerinin dolduğundan habersiz, sakin bir uykuya dalmıştı.

Hüma ise bambaşka bir âlemdeydi. Hayatında ilk defa Sencer'in saçlarına dokunuyordu. Alnına dökülen, kömürden kara saçlara ilk defa teni değiyordu. Saçlarını geriye doğru hafifçe iterken sevdiği adamın buğday teninde gözlerini gezdirdi Hüma. Bu sırada gözleri Sencer'in sivri çenesinin her iki yanında, iki başlı kılıcı andıran yaralarına kaydı. Boştaki diğer eli, Sencer'in çenesine uzandı. Dokunmadan, yaralarının üstünde gezindi parmak uçları ."Kim bilir nasıl canı yanmıştır." dedi.

Sözlerinin farkında bile değildi. "Ruhundaki, bedenindeki her yaraya merhem olmak isterdim." diye sessizce fısıldadı.

Hüma, hayal âleminde gibiydi. Tutsakken gözlerini kapatıp kurduğu bir hayalin içindeydi sanki. O zaman da şimdiki gibi dokunmaya kıyamazdı Sencer'e. Dokunamayarak severdi. "Seni nasıl sevdiğimi bilseydin, benden korkup kaçar mıydın sevdiğim." Acı acı gülümsedi.

"O zamanlar çoğu zaman kendimden korkardım. Olmayacak bir hayalin içinde tutsaktım çünkü." Saçlarını okşar-

ken tebessüm eden dudaklarına baktı. "Gözüm gözlerine bir kere bile değmemişken düşmüş olduğum bu hayal için kaç gece gözyaşı döktüğümü hatırlamıyorum, inan sevdiğim."

Dudakları yoğun hisleriyle titrerken Hüma ağlamamak için set koydu gözyaşlarına. Sesi fısıltıydı, yaşadıkları ise bir haykırış. "Rabbimin isyan olarak görmesinden yine Rabbime sığınırım, ama benim içimde bir canavar yatarken keşke seninle, senin iyiliğin arasında bir tercih arasında kalmasam."

Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu. Dökemediği gözyaşları yüzünden boğazında kocaman bir düğüm oluşmuştu. "Keşke, korkularının sebebi ben olmasam, korkularından kurtulman için elimden geleni yapabilsem."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama çaresizim." derken sesi de çenesi de titredi.

"Çok çaresizim."

Gözlerini sımsıkı kapatırken eli canını yakmaktan korkarcasına sevdiğinin saçlarını okşuyordu. "Çok çaresizim Allah'ım." dedi.

Gece sesini duydu, hüzün sesini duydu, yıldızlar şahitlik etti bu acziyete. Bu iki insanın kaderi sabırla yoğrulmuş, imtihanlarla dövülmüştü ama o yüce Allah ki sevdiği kulunu sınar, imtihanını geçerse en yüce merhametiyle ödüllendirirdi. Gök yüce Rabbin o büyük vaadiyle sarsıldı bu yüzden; "Rabbin seni terk etmedi."

Hüma, saatlerce sevdiği adamın saçlarını okşar, yıllarca uzaktan izlediği yüzünü ezberlerken sürekli bu ayeti tekrarladı içinden. Hayalden gerçeğe dönüştüren Rabbinin elbette bu imtihana da bir çözüm kapısı açacağına inanarak dilinden duasını eksik etmedi.

Günün ağarmasına yakın bir vakitte, bitap düştü Hüma. Sencer'in başının altına bir yastık koyarken karıncanın ayak seslerine bile uyanan Sencer, mışıl mışıl uyumaya devam etti. Kendisi de diğer yastığı alıp Sencer'in hemen yanındaki kocaman boşluğa kıvrıldı ve sevdiği adama bakarken sessiz dualarla uyuyakaldı.

Sencer ise Hüma uyuduktan yarım saat sonra uyandığında, kendini günlerdir uyuyormuş gibi dinç hissediyordu.

Gözlerini açtığında gördüğü ilk görüntü, sevdiği kadının güzel yüzüydü. "Ressamların resmetmek için birbiriyle yarıştığı bir manzarayla uyansaydım, bu kadar mest olmazdım. Gerçi, bu güzelliği resmedecek kadar yetenekli bir ressam da yoktur zaten." dedi.

Saate baktı ve namaza bir saat olduğunu görünce kaybedecek zamanı olmadığını, çalışmalara başlaması gerektiğini düşünerek hazırlandı ve iki gecede ikinci kez sevdiği kadını kendi yatağında uyurken bıraktı. Çıkmadan önce kendi kendine söz verdi. "Bu görevi Allah'ın izniyle, alnımın akıyla bitirirsem, sabaha kadar Gül Güzeli'ni izleyeceğim."

25.BÖLÜM: GEÇMİŞİN GÖZYAŞLARI

Başkan Pars endişeliydi.Planları istediği yönde ilerlemiyordu.Onun gibi ekranı izleyen tecrübeli adama yönelip "Her şey fazla hızlı ilerliyor, durduramıyorum." dedi.

Ellerini ceplerine koymuş, sessizce ekranı izleyen adam "Bir şeyleri durduramıyorsak, akışına bırakırız biz de Pars. Korkunun ecele faydası yok. Eninde sonunda gerçekler su yüzeyinde süzülecekler. Bu çocuklar aptal değiller. Kontrolü ellerine alacaklar ve öğrendikleri gerçeklere göre yönetecekler. Tek sıkıntımız, Hüma. Eğer bu kadar gizemin içerisinde..." Parmağıyla ekrandaki Sencer'in yüzünü gösterdi tecrübeli adam.

"Bir çözüm kapısı bulursa, sevdiği kadını kurtaracak, yoksa hem kendini hem de bizi yakacak." dedi.

Başkan Pars'ın ela gözlerine yağmur kasveti çöktü. "Nereden biliyorsun?" dedi.

Tecrübeli adam hafifçe gülümsedi. Tebessümünde acı olmasaydı gerçekten bu gülüş, her şeyiyle kusursuzdu. "Böyle bir adamı sen de ben de tanımadık mı?" diyerek cevapladı Başkan Pars'ı.

Aynı anda Sencer ve Ubeydullah'ta bu konuyu konuştular. Sencer kendinden saklanılanları hissettiğini kardeşini dile getirirken aynı zamanda antrenman yaptılar. Yeni uyandırılanların eğitimine yardım ettiler ve böylece bir haftayı geçirdiler.Zaman geçtikçe Sencer,bir şeylere geç kaldığı hissiyatıyla daha çok yüzleşti. Zihninde anlamlandıramadığı görüntülerle uyandırılıyor,bazen hangi zaman diliminde olduğunu idrak edemiyordu.Ondan gizli yapılan toplantıların da oldukça farkındaydı.Üstüne üstlük Şemseddin Hoca da ortalıkta görünmüyordu.

Yine böyle bir gün,Ubeydullah ve Sencer Pars Başkanın odasına çağrıldı.Antrenmandan çıkıp direkt üstlerinin odasına gittiler.

Pars'ın odasına girer girmez Başkan Pars tarafından fırçalandılar bu yüzden. "Bari üstünüzü değiştirseydiniz beyler. Başkanınızın odasına geliyorsunuz."

Sencer ve Ubeydullah Başkanlarını umursamadıkları gibi, Pars Başkan'ın kirli olarak atfettiği kıyafetlerle boş olan iki koltuğa ikisi de oturdular. "Siz yeter ki isteyin efendim."- dedi Sencer oturduktan sonra.

Pars Başkan, yaramaz oğullarına laf anlatmaya çalışan bir baba gibi onlara sert bir şekilde bakıyordu. Ubeydullah, "Şemseddin Hoca nerede? Onu göremedim dün de bugün de." diyerek konuyu değiştirdi ve ilgiyi üzerine çekti.

Pars Başkan'ın sert bakışları ona doğru yöneldi ve "Adam üç yıldır mahzende işkence görüyordu. Sizin sandığınız kadar güçlü değil. Tedavi görüyor." diyerek tersledi Ubeydullah'ı ve böylece ödeşmiş oldular. Öfkesinin oturduktan sonra sakinleşeceğini bildikleri için Sencer ve Ubeydullah, Başkan oturuncaya kadar konuşmadılar.

Gerçekten de Başkan Pars oturunca sakinleşti ve Sencer "Neyi var Şemseddin Hoca'nın?" diye sorması üzerine yüzü düşünceli bir hal aldı.

"Vücudunun çeşitli yerlerinde ve organlarında ezilmeler var, iyileşince bölgesinin başına geçmek istiyor. Ben ise bunun oldukça tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Savaş yakınlaşıyor ve en çok arananlar arasında o var. Görüldüğü anda yakalanacak." dedi.

Üç adam da şimdi üzgün görünüyorlardı. Şemseddin Hoca onlar için oldukça değerliydi. "Bu görevde yeterince fedakârlıkta bulundu. Üç yıl boyunca o hapishanede işkencelere karşı direndi. Şimdi, güvende kalmasını istemekte haklıyım." diyerek çocuklardan onay bekledi Başkan Pars. Şemseddin Hoca ile aralarında beş yaş vardı ve abisini engellemeye çalışan erkek kardeş gibi hissediyordu Başkan kendini.

"Haklısınız ama sizi dinlemeyecektir." diyen Ubeydullah'tı ve Sencer'den onay aldı. "Şemseddin Hoca yumuşak başlı görünebilir ama siz de biliyorsunuz ki efendim, hepimizden daha güçlü ve davası için elinden geleni yapan biri. Onu durdurmaya çalışırsanız sizle çatışmasından korkarım sadece. Bu zamana kadar, Esirler Şehri'nin Dergâh şubesini yönetirken, bir kere bile kararından döndüğünü görmedim."

Sencer, Ubeydullah bu cümleleri kurarken, Şemseddin Hoca'nın şüpheli hareketlerini düşünüyordu. Davası için Sencer'den bir şey saklayacak kadar davasına sadık mıydı Şemseddin Hoca? Yoksa çocuğu gibi sevdiği bu iki genç adamı koruma içgüdüsü her şeyden üstün gelir miydi? Sencer'in içgüdüleri hayal kırıklığına uğrayacağını söylüyordu içten içe.

Gözlerinin daldığının farkında bile değildi bu garip düşünceye kapıldığında. Pars Başkan'ın kalın sesiyle kendine geldi. "Neyse, biz asıl konumuza dönelim. Yeni operasyonunuzun bütün planı hazır."

Ubeydullah, Başkan Pars'a döndü.

Başkan Pars'ın abartılı neşesi Sencer ve Ubeydullah'ın gözünden kaçmadı. Sanki açığını gizlemeye çalışan bir sihirbaz gibiydi. Kelimeleriyle büyülemeye çalışıyordu karşısındaki iki adamı.

"İkiniz de yine casus olarak 2.evre hapishanelere sızacaksınız ama bu sefer görevli değil mahkûm olacaksınız." dediğinde ikisi de şaşırmadılar. Sencer işte o an burada, tam bu odada birisinin daha olduğunu hissetti.

Dilini de tutamadı bu yüzden; "Size küçüklüğümde baba dediğim için samimiyetle soruyorum Başkanım; Ne zaman rol yapmayı bırakacaksınız?"

Konuşurken oldukça sakindi. "Ya da daha açık kurayım cümlemi. Bizden gizlenenler bizim iyiliğimiz için mi, yoksa kötülüğümüz için mi?" Sencer masaya doğru eğildi ve hafifçe gülümsedi. "En azından bu kadar bir açıklamayı bize borçlusunuz. Yoksa bu işi, sizin 'hemen..." En son kelimenin üzerini vurgulayarak konuştu. "Kurgulanan planlarınıza uymayarak yapmayı planlıyorum."

"Hayır, hayır bu bir isyan değil." Sencer'in gülümseyişi tehlikeyle mutluydu ve ona benziyordu. "Ben asla Dergâh'a ihanet etmem. Ama kuklacıyla savaşırken kukla gibi hareket edecek de değilim. En azından küçük bir açıklamaya ihtiyacımız olduğunu siz de düşünmüyor musunuz?"

Sencer'in ani öfkesi ve saldırısını beklemeyen Başkan Pars şaşkınlıkla ona baktı. "Veya bütün bu soruları buradaki yabancıya sormama ne dersiniz?" dediğinde ise beti benzi attı Başkan'ın. Çünkü Sencer, hedefi on ikiden vurmuştu.

Sencer, karanlığın en dibinde yüzerken bilinmezliğin en uç noktasında bile olsa sakindi. Korku yoktu, panik yoktu. Karanlığın onu ele geçirmediğini, aksine her daim onu korumaya çalıştığını öğrenmişti. Bu karanlık, bu yüzden gözlerindeydi. Düşüncelerinin üstünü, gecenin en karanlık vakti, okyanusun en derin yeri gibi örtüyordu.

"Konuşmayacak mısınız, Başkanım?" dedi Sencer.

Paniğin Pars Başkan'ın yüzündeki tesiri etkileyiciydi. Ela gözlerinde yanıp sönen bir uyarı ışığı gibiydi. "Neyden bahsediyorsun sen Sencer?" dediğinde Sencer siyah kaşlarını kaldırdı. Bir an, her ikisinin bakışları çarpıştı. Sencer, dişlerinin üstünde dilini dolaştırdı ve "Anladım." dedikten sonra öne, Başkana doğru eğmiş olduğu bedenini dikleştirdi.

Siyah gözlerinde, fırtınanın sessizliği vardı. Yıllardır ona öğretmenlik yapmış olan adam, ona öğretmiş olduğu yöntemle oltaya gelmişti. Bu odada yalnız değillerdi.

Başkan Pars, kısa sürede hatasının farkına vardı. Kaşlarını çatıp konuşmaya hazırlanırken Sencer ve Ubeydullah birbirlerine baktılar. Ubeydullah'ın zümrüt yeşili gözlerinde yine o ateş vardı. Tıpkı Sencer'in karanlığında saklanmış barut gibi.

"Bugün, cidden öfke sınırımı ölçer gibisiniz. İkinizin de büyüdüğüne inandığım için sizle ciddi bir şekilde konuşuyorum. Eğer hâlâ yaşadıklarınızın bir oyundan ibaret olduğunu düşünüyorsanız, sizi derhal tüm görevlerden azledebilirim. Ülkemizde, İslam topraklarında, sizin gibi binlerce yiğit var."

Pars Başkan'ın paniği, onun yanlış taşla hamle yapmasına sebep oldu. Dili, öfkesi kadar zehirliydi. Yetiştirdiği öğrencisine yenilmişti. Ses tonu bu sebeple yükselirken "Dergâhın ilkelerini adınız kadar iyi biliyorsunuz. Burada sıradan iki komutansınız sadece. Bizim size emrettiğimiz görevleri yerine getirmekle yükümlüsünüz. Bu görevlerin hazırlanma süreci sizi hiç ilgilendirmiyor." İşte bu, büyük bir yalandı. Sencer, üç yıl boyunca Hüma Hapishanesi için çalışırken operasyon planlarının hazırlanma sürecinde, her an aktif görev almıştı. Başkan, yakalandığı için her bir kelimesinin ne kadar sivri olduğunu bilmeden pişman olacağı cümleler kuruyordu. Sencer ve Ubeydullah aynı anda ayağa kalktığında bu yüzden siniri had safhaya ulaştı.

Ubeydullah "Görev alınmıştır efendim." dedi ortam kadar soğumuş sesiyle.

Sencer, diline kilit vurmuştu. Yoksa baba dediği hocasıyla kavga ederek bu odadan çıkacaktı. Böyle anlarda Ubeydullah öfkesinden az konuşabiliyordu ama bu odadaki herkes Sencer konuşursa, kimsenin onu susturamayacağını ve gerçeklerle yanlışı susturacağını biliyordu. Başkan Pars "Sözlerim bitmedi, ben sizin üstünüzüm." diye bağırdığında, kendini tutamayarak sadece bir cümle kurdu bu yüzden.

"Öfkenizin sebebi olan kişi, sizin için, sizin seviyenizde birine iyi bir dinleyici olur efendim. Biz, sadece sıradan komutanlarız."

Başkan Pars hatasının farkındaydı ve bu durumu gittikçe çıkmaza dönüştürenin de bizzat kendisi olduğunun idrakine vararak çocuğu bildiği iki genç adamın odadan çıkışını, hiçbir şey yapamadan izledi.

Onlar gittikten sonra masadaki her şeyi fırlatan Başkan "Hayatımda hiç bu kadar batırdığımı hatırlamıyorum." dedi, arka odadan çıkan arkadaşına. Bütün sorunun temel sebebi olan adam "Paniğin sonucu her daim hüsrandır. Çocuklar, gizli kapaklı iş yapmayacaklarını sana gösterdiler. Bu, onların ne kadar cesaretli olduğunun bir göstergesidir."

Hafifçe gülümsedi. Yaptıkları işin yükünü omuzlarında fazlasıyla hissediyordu tecrübeli adam. "Hem seninle hem

de kendisiyle satranç oynuyor Pençe. Akrep, önlerine koyduğun bütün zırhları bir bir deliyor ve sen, ilk defa postunu deldirdin ve şah-mat edildin kardeşim." dedi.

Başkan Pars, işleri çıkmaza sürüklediğinin farkına varsa da artık çok geçti. Her şeyi çocukların iyiliği için yapıyorken şimdi, yetiştirdiği iki genç adamın tuzağına düşmüş, onları yaralamıştı. Pişmanlığı, yanmış ormandan geriye kalan küller gibiydi, faydasızdı.

Babası gibi bildikleri hocaları tarafından yaralanan iki adam ise aşağılanmanın verdiği o gurur kırıcı hisle, hırsla operasyona hazırlanmaya başladı. Bir hafta içerisinde talimatlar onlara dergâh askerleri tarafından gönderilirken onları operasyona bir gün kala ziyaret eden sadece Envar'dı. Olanları öğrendiğinde kırmızı gözlüklerini geriye itmiş, sarı kaşlarını çatmış "Suçluluk psikolojisi onu paniğe sevk etmiş. Yıllardır tecrübeyle bilenmiş Başkan'ı bile paniğe sürükleyecek bu adam kim acaba?" demekten de kendini alamamıştı.

Bu sefer operasyonun odağında o olmadığı için "Siz buradan gittikten sonra sanırım ilgilenmem gereken bir konu daha oldu." dedi. Bulundukları yer, Dergâh'ın bir başka keşfedilmemiş bölgesiydi. Değişim odasına ilk girdiklerinde, Sencer ve Ubeydullah'ın tek tepkisi alışkanlık olmuştu. Çünkü bu oda, modernize edilmiş, en son sürüm teknoloji ile donatılmış bir kostüm odasından farksızdı. Sencer ve Ubeydullah ayrı ayrı iki küçük platformun üzerine çıkmış, üzerlerine yansıtılan ve bedenlerine uyarlanan farklı kişilikleri inceliyorlardı. Bedenlerinin yarısı çıplaktı ve yüzlerinin, bedenlerinin belirli bölgelerine küçük bantlara benzeyen alıcılar yerleştirilmişti. Yaklaşık bir düzine dergâh görevlisi onları incelerken bir o kadarı da yansıtıcıları yönetmek için kontrol odasındaydı. Kimi kel, kimi siyahi, kimi bir Rus kadar sarışın olan Hüma Hapishanesi mensupları, Sencer ve Ubeydullah'ın bedeni ve yüzüne bir kıyafetmişçesine, gerçek hayatta var olan bu insanlardan bir farkı olmadan denettiriliyordu. Bu kişilerin yerine geçecek bu adamlar ise, bu kıyafet bedenler hakkında yorumlarda bulunuyordu.

Sencer'in yüzünde sarışın, aşırı derecede toplu bir adamın yansıması vardı. Bu zıtlık karşısınnda Sencer'in yüzü

buruştuğunda Ubeydullah "Çakma sarışın seni." diyerek Sencer'i sinir etmek için bu fırsatı kaçırmadı. Aslında Sencer'in neşesini yerine getirmeye çalışıyordu Ubeydullah. Sencer, Pars Başkan'ın odasından çıktıktan sonra aşırı derecede sessizleşmiş, yüzündeki hafif tebessümünden başka hiçbir duygusunu yansıtmamayı oldukça iyi başarmıştı. Ubeydullah, bu zamana kadar Sencer'in ağzından laf almaya çalışma çabasına hiç girmemişti çünkü sessiz olan, Sencer'in düşük çenesine tahammül etmek zorunda kalan hep Ubeydullah'tı. Bocalamasının yegâne sebebi buydu. Hüma'nın yanına da gitmediğini fark eden Ubeydullah, Envar'ı bugün, bu yüzden, özellikle çağırtmıştı.

Operasyona sadece bir gün kaldığı gerçeği bir yana, kardeşinin bu kaçışından pişman olacağını adı gibi biliyordu Ubeydullah. Hüma'nın kaçışından yakınırken şimdi kendisi de bu hataya düşüyordu ve her kaçış, eninde sonunda pişmanlık dolu bir olaya sebebiyet verirdi.

Sencer sesini çıkarmadığında, köşede onları izleyen Envar'ın kardeşiyle aynı renkteki gözlerinin kısılmasını bir tek Ubeydullah fark etti. Sencer görevine odaklanmış, karşısındaki aynaya bakmaya devam ediyordu. Geldiği andan beri sessizce Sencer'in hareketlerini inceleyip Ubeydullah'la aynı sonuca varan Envar, Sencer'i uyandıracak yegâne cümleyi kurmaktan çekinmedi bu yüzden: "Hüma'nın bu günlerde gülüyor oluşu, beni oldukça mutlu ediyor. Bir kaç Dergâh askeri bana gelip Hüma'nın benim kardeşim olup olmadığını sorduğunu biliyor musunuz?"

Pençe, her daim avcı olamazdı. Gecenin aydınlattığı bir gül karşısında en aciz avdı. Bu yüzden, gafil avlandı ve siyah kaşları çatılırken kaşlarıyla aynı renkte olan gözleri, siyah alevlerle parıldadı. "Ne demek istiyorsun?" dediğinde, Sencer'in bu öfkeli ses tonu, Envar'ın yanında yıllardır Sencer'i tanıyan Ubeydullah'ı da şaşırttı. Sencer oldukça ürkütücü görünüyordu.

Platformdan inip "Ne için sordular karımı?" dediğinde, Envar, Sencer'i tanımasına rağmen, geriye doğru bir adım atmamak için kendini zor tuttu. Sencer'in sakalla gölgelenmiş

çenesi gerilmiş ve iki uçlu kılıca benzeyen yarası, tehlikeli görünüşünü gözler önüne sermişti. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler, uykusuzluğun bir göstergesi, tehlikeli görünüşünün bir alameti gibiydi.

Envar, iki elini ben suçsuzum dercesine kaldırdı ve "Dergâh'ta seninle evli olduğunu bilmeyenler var." dedi masum bir yüz ifadesiyle. Sencer, bu cümlenin sonunda, tabiri caizse alev aldı. Üzerindeki alıcıları hırsla yere doğru fırlatırken Ubeydullah'ın gülmemek için kendini zor tuttuğu bir küfür savurdu.

Kontrol odasından çıkan odanın baş görevlisi, "Komutanım, işimiz bitmedi. Ne yapıyorsunuz?" dedi, Sencer'in kontrolsüz hareketlerine dehşetle büyümüş gözlerle bakarken. Az önce gayet sakin gördüğü genç adamın birden delirmesi baş görevliyi oldukça korkutmuştu.

Oysa bu, o sakin görünen adamın patlama noktasıydı. Sencer, Başkan Pars'ın odasında çıktığında öfkelense de kendini tutmuştu. Gündüzleri sürekli antrenman yaparken kasları ona isyan etse de bedeninin alev alması için uğraşırken de öfkeli olsa da hırsını bedeninden çıkartmıştı. Uykusuzluktan başı döndüğü halde ibadet etmiş, Rabbine yönelmiş, öfkesini dindirmeye çalışmıştı ama bir an sönse de içindeki öfkenin ateşine sürekli benzin dökmüşlerdi. Planlar, onlara parça parça gönderilirken bu tutarsız öfkesi onu iyice çileden çıkarmaya başlamıştı. Bu öfkesinden dolayı sevdiği kadından kaçıyor, geceleri ona yeni temin edilen odanın kapısında nöbet tutarken buluyordu kendisini. Sabah öfkesini beslerken gece öfkesini biliyordu. Aşağılanmaları mı yoksa aptal yerine koyulmaları mı, hangisi daha çok zoruna gitmişti, bilmiyordu ama bu kontrolsüzlük, onu Hüma'dan uzak tutmaya zorlamıştı.

Şimdi, içinde sürekli yanan, diline kilit vurduran öfke, azabıyla birlikte, bütün kilitlerini kırıyordu. Hırsla tişörtünü üzerine geçirirken gerilen kasları, onu benzetildiği siyah aslanla bütünleştiriyordu. Artık kendisini de içinde büyüyüp bir canavara dönüşen öfkesini de tutamıyordu. Bu öfke, gözlerini kör etmişti.

Kapıya yönelmeden önce "İsterseniz sarışın yapın, isterseniz siyahi. Operasyona çıkmadan önce ne hazırladıysanız ona itaat edeceğimi biliyorsunuz. Başkan'ımız da biliyor." dedi ve hırsla değişim odasından çıktı. Ubeydullah, o gittikten sonra arkasından bir adım attı, sonra durdu.

Envar'a baktı ve "Bu kadar kolay tav olacağını bilseydim," dedi. Envar ise onun yerine cümlesini farklı bir şekilde tamamladı. "Hüma'nın onun en büyük zafiyeti olduğunu bilen herkes, bu zafiyeti kullanıyor Ubeydullah. Bu dediğimi sakın unutma." dedi.

Ubeydullah'ın kaşları çatıldı Envar'ın zekâyla parıldayan gözlerine bakarken. Bu cümledeki gizli anlam kilitli bir kapıyı yavaşça araladı.

Öte yandan, odadan bir hışımla çıkan Sencer'in beyninde dönen binlerce katliam görüntüsü, Sencer'in kişiliğinde bambaşka bir yönü gözler önüne seriyordu. Katlanmak mı? Değil katlanmak, konu Hüma olunca herhangi bir olumsuzluğa tahammül etmesi dahi gittikçe zor hale geliyordu. Sencer öfkesiyle, gözlerinin karanlığı kadar kördü. Sevdiği kadını nerede bulacağını bilen adımları ise seriydi. Komutanlarının öfkeli geçişini gören dergâh askerleri, şaşkın bir şekilde onu izliyorlardı. Sencer, bu bakışların farkında bile değildi. Günlerdir, gizli gizli Hüma'yı takip ederken onun çoğu zaman Doktor Selma'nın muayene odasında olduğunu biliyordu ve bu güzergâha hızla ilerliyordu. Kısa bir süre sonra ise bu odaya girdiğinde, tahmininde yanılmadığını fark etti.

Kader; bir taşı hareket ettiğinde düzinelerce domino taşının o ilk taşı izlediği muntazam bir düzendi. Bu öyle bir düzendi ki Envar'ın kurduğu cümlelerin sahnelenmiş hali, şimdi Sencer'in önündeydi.

İçeride Doktor Selma ve Hüma haricinde iki dergah görevlisi vardı ve önemli nokta ise Hüma'nın gülümsüyor oluşuydu.Kıskançlık, sivri tırnaklarını Sencer'in kalbine geçirdi ve sanki onu boğazlıyormuşçasına sıkmaya başladı. Hüma'nın onu görünce şaşkınlıktan yüzündeki gülümseyişinin yok oluşu, Sencer'in içinde yayılmaya başlayan zehri

hızlandırdı. Hüma'nın ağzından bir nefesle Sencer'in adı döküldü.

Sencer'in yüz ifadesinden, iki dergah askerine attığı bakışlardan, yılların tecrübesiyle her şeyi anlayan Doktor Selma, kendi koltuğuna rahatça yaslandı ve "Hayırdır Sencer, hangi rüzgâr seni attı buraya? Bu aralar pek göremiyoruz seni?" dedi.

Sencer, kızgın bir boğa gibi odanın ortasına dalmışken Doktor Selma'nın yaptığı, kırmızı bayrağı sallayıp hafifçe gülümsemekti sadece. Hüma, karşılıklı konumlandırılmış koltuklardan birinde oturuyor, iki Dergah askeri de Sencer gibi ayakta duruyorlardı.Bu iki asker Doktor Selma'nın vereceği bazı eşyaların başka Dergah şubesine aktarılması için çağrılmıştı.

"Karımla konuşmak istiyorum." dedi Sencer. Sesindeki öfke tonu, onun her an kendi cinsinden olan yanındaki iki adama saldıracağı düşüncesini pekiştirir nitelikteydi. Sencer'in gözleri, siyah alevlerle adeta öldürücü nitelikteydi. Doktor Selma, gülmemek için kendisini zor tuttu.

Hüma, hâlâ şaşkınlıktan büyümüş güzel gözleriyle Sencer'e bakıyordu. Sencer'in sabrının sınandığı ilk soru da tam da bu anda geldi. "Karım derken Sencer komutanım.Siz evli misiniz?"

Tehlikenin ne büyüklükte olduğunu hissedemeyen dergah askeri, uçuruma doğru bir adım attı. Sencer, bir hışımla döndü ve "Ne demek karım derken?" dedi. Sencer'den yayılan öfke, dergah askerinin bir adım geri çekilmesine sebep oldu.

Doktor Selma "Çocuklar buraya geleli fazla olmadı. Hüma'yla evli olduğunuzu bilmiyor olabilir. Gerçi buraya geldiğinizden beri benim bile sizi pek yan yana görmediğim varsayılırsa Dergâh'ın bu şubesinde, sizin evli olduğunuzu bilmeyen oldukça çoktur. Evliliğiniz sadece Esirler Şehri şubesinde duyuruldu." dedi.

Doktor Selma, Sencer'in damarına basarken Hüma'nın hiçbir şey anlamayan yüz ifadesine gülmemek için kendini tutarak baktı. Hüma "Bir sorun mu var Sencer?" diye ma-

sum bir şekilde konuşmaya dâhil olduğunda Sencer'in öfkeli yüzü, Hüma'ya döndü ve Hüma, Sencer odaya girdiği andan itibaren hızla atmaya başlayan kalbinin teklediğini hissetti. Bir kaç gündür onu görememenin hasretiyle yanan kalbi, onu görünce kendini kaybetmiş olmalıydı. Çünkü Sencer'in haşin yüz ifadesi, çelikle bilenmiş bakışları, ona korkunç gelmekten ziyade kalbine özlemi hatırlatmıştı. Çok özlemişti Hüma. Sencer'in yorgunluktan, yüzündeki keskin hatlar daha keskinleşmiş görünüyordu.

"Var," dediğinde Hüma ona bakmaktan, hangi soruya cevap verdiğini hatırlayamadı. İmdadına Doktor Selma yetişti ve "Varsa bile beklemek zorunda Sencer. İşlerimiz var. Öyle istediğin zaman Hüma'yı alıp sürükleyemezsin. O artık benim yardımcım." dedi.

Sencer'in yoğun bakışları Doktor Selma'ya yöneldiğinde Hüma nefes alabildiğini hissetti. Aralarındaki çekim öyle yoğundu ki kalbinde boğuluyordu Hüma.

Sencer,askerlere bakmadan "Beyler, bize biraz müsaade edebilir misiniz?" dediğinde Doktor Selma, Sencer'in iradesine şapka çıkartmamak için zor tuttu kendini. Şimdiye çoktan burada bir kavga çıkması gerekiyordu. Askerler, hiçbir şey anlamadıkları halde dışarı çıktılar.

Sencer Doktor Selma'ya yöneldi. Daha ağzını açmadan Doktor Selma "Kalıyorum. Kızı hırpalamana izin vermeyeceğim Sencer." dedi.

Sencer ona cevap vermedi ve Hüma'ya yöneldi. Hüma koltukta oturuyordu, ona yaklaştı ve tam önünde diz çöktü. Hüma, sesli bir şekilde yutkundu. Sencer, tam gözlerinin içine bakıyordu ve Hüma, Sencer'in siyahla karışmış öfkesini şimdi iliklerine kadar hissediyordu. "Ne oldu Sencer?" dedi tekrardan Hüma, bir yandan da onun sert bakışlarına karşılık vermeye çalışırken.

Sencer, Hüma ona bir gökyüzü kadar masum bir şekilde bakarken "Benim imtihanım da bu kadar güzel oluşun sanırım, Gül Güzeli." diyerek onu cevapladı. Sesi, öfkesinin yanında yenilmiş gibiydi de. İrade savaşında, tek pençesi kadar boyu olmayan güle âşık olmuştu siyah aslan. Kaybetmişti.

Doktor Selma, Sencer'in sözlerinden sonra gülüşünü saklamak için başını eğmek zorunda kaldı. Hüma ise hâlâ neler olduğu hakkında hiçbir fikir sahibi değildi. Sencer'in birden ortaya çıkıp itiraflarda bulunmasından dolayı kalpten gitmekten korkuyordu. Nitekim burnunun ucu kızarırken iradesini yıkmaya çalışan sevdiği adamın siyah gözlerinden gözlerini ayırmadı. "Ne oldu Sencer? Çok öfkeli görünüyorsun." dedi bir kez daha ne olduğunu öğrenmek için diretekrek.

Doktor Selma, hiç çekinmeden araya girdi ve "Pençe, gülüne zarar vermemek için kaçarken gülünün namının diyar diyar yayıldığını öğrendi sadece. Böylece öfkeli bir yırtıcı gibi, odamıza girdi." dedi, iki elini yanlara doğru açarak tespitini kendisi de onaylıyordu.

Hüma'nın gökyüzünden bir parça almış gözleri büyüdü ve Sencer'in sessizleşmiş siyah gözlerine baktı, bir kez daha. Onay almak istiyordu Hüma. Sencer, cevap vermek yerine "Yarın bir operasyona gidiyorum." dedi ve Hüma'nın yüzünde tekrar tomurcuklanan gülüşü soldurdu. Bu durumdan da kendinden de nefret etti o an Sencer.

"Solma, gözümün nuru. Kaç gündür kendimi tanıyamadığım için senden kaçıyordum. Öfkemin seni korkutmasını istemiyordum." diyerek cümlesine devam etti.

Sencer'in öfkesi, Hüma'nın yüzünü görene, onunla birazcık konuşana kadardı. Bu yüzden saman alevi gibi aniden parıldadığı gibi aniden sönmeye başladı. Hüma'nın kucağında duran ellerini tuttu Sencer. Hüma'nın kalbi acırken metanetli kaldı ve hafifçe gülümsedi. Bir kaç gündür önemli olaylar yaşayan sadece Sencer değildi çünkü. Artık güçlü kalması gerektiğini biliyordu Hüma. "Neden birkaç gündür öfkelisin?" dedi Sencer'e. Sencer, hafifçe gülümsedi. "Akıllı, Hüma kuşu." dedi. Sonra devam etti.

"İplerin elimde olduğunu düşünürken hiçbir şey bilmediğimi öğrendim, diyelim." dedi. Doktor Selma, onları sessizce izlerken "Öfken kaçman için bir bahane olmamalıydı. Hüma'yı kaçmamaya ikna etmen bu kadar zor olmuşken kendin de aynı hataya düşmemeliydin Sencer." dedi.

Sencer, Doktor Selma'ya döndü. "Abla, hayatımda ilk defa âşık oldum. Kendim kendimi tanıyamıyorken, sırf ürkmesin diye her hareketimi kırk kere düşünürken, bu kadar öfkeliyken nasıl kaçmayayım ondan?" dedi.

Hüma, Sencer ona bakmıyorken gözleriyle yılların aşkını itiraf edercesine Sencer'e baktı. Bir adam nasıl bu kadar güzel sevebilirdi? Seviyordu, gerçekliğine inanılmayacak şekilde seviyordu Sencer Aslanşah.

"O işler öyle olmuyor Sencer Efendi. Evlenmek demek, iyi anında da kötü anında da iki kişilik düşünmek, iki kişilik yaşamak demektir. Senin zor anında yanında olamadığın, zor anında yanında olmayan birisi, zaten senin eşin olmamış demektir. O diğer yanınsa sen öfkelenince, öfkeni dindirecek su olur. Mutluysan, mutluluğuna eşlik eden olur. Bu yüzden eştir. Senden, senin bir parçan olduğu için." dedi.

Hüma Sencer'in aşk itirafından utansa da Doktor Selma'nın sözlerini devam ettirdi; "Keşke operasyona gitmeden önce benden uzaklaşma fikrini bana da sorsaydın. Ben hasreti tercih etmezdim çünkü. "dedi.

Sencer, bu sözlerle çarpılmış gibi oldu.

Doktor Selma "Benim güzelim, senden daha mantıklı konuştu." diyerek onu onayladı.

Sencer, mahcup olmuştu. Hem kaçışına hem de kaçarken sevdiği kadınla değerlendiremediği her saliseye pişmanlık duyuyordu. Hafifçe gülümsedi, "Sanırım büyümesi gereken kişi benim, Gül Güzeli." dedi.

Hüma'nın tebessümü yüzünde daha da yayıldı. "Buraya neden öfkeli geldiğini de söyleyecek misin artık?" diyerek Sencer bütün kartlarını açık oynuyorken, onu konuşturmaktan vazgeçmedi ve kalbinin bir anlık durmasına sebep olan şu cevabı aldı; "Aylardır bir kere gülsen ömrümü verebilecek olan ben, başkalarının o gülüşü görmesini kıskanıyorum, Gül Güzeli."

Hüma, pes etti ve son bir cümleyle, Sencer kazandı aralarındaki egemenlik yarışını. "Senin kanatlarının da yapraklarının da bana ait olmasını istemem çok mu bencilce? İradem konusunda her zaman övünmüşümdür ama konu sensen,

kontrol edilmez bir hal alıyorum."

Başını sağa sola salladı Sencer. O şimdi en büyük âşıktı. "Bu bir sorun olmalı. Evet, büyük bir sorun olmalı ama senin çekim alanındayken bütün sorunlar göz ardı edilebilir, hemen çözülebilir gibi görünüyor. Şadece, bencilsem bile, buna hakkım olmasını istiyorum. Bu yüzden lütfen, bu kadar zamandır görmeyi dilediğim gülüşünü bana ait bir hazine olarak sakla. Kıskançlığın benliğimi ele geçirişini hiç sevmedim çünkü. O anlarda asla sakinleştirilemeyecek olan vahşi bir hayvana dönüşüyor gibiyim. Sana özgürlüğünü vermişken seni bana hapsetmekten korkuyorum, Gül Güzeli." dediğinde, Doktor Selma; "Bu kadar yeter, akşama yontulmamış kocamı haşlamak istemiyorum. Bu yüzden karını da alıp git." dedi. Gözleri dolmuştu ve mendili de elindeydi Doktor Selma'nın. Yüzünde sözleriyle çelişen, sevgiyle dolu bir tebessüm vardı.

Sencer, bir an bile tereddüt etmedi. Sevdiği kadının elinden tuttu ve odasına götürdü. Dillerinde Dergâh'ta yaptıkları olsa da kalplerinin birbiriyle hasret giderdiğinin ikisi de farkında olarak saatleri geçirdiler. Hüma, Sencersiz geçirdiği birkaç günde fark etmişti ki hayatta kendi sorunlarını unutturacak birçok dert vardı ve insanların yaralarına merhem olmak, kendi yaralarının iyileşmesini sağlıyordu. Umutsuzluğu, bu zorlukları gördükten sonra bırakmıştı. Aslında bir deneyde olduğunun, başkalarını inceledikleri gibi sürekli incelendiğinin farkında değildi Hüma. Kendini artık Dergâh'tan bir birey gibi hissediyordu. Bu yüzden Sencer'in üstün körü, nereye gittiğini bile tam olarak söylemeden anlattığı operasyon hazırlıklarını bile umutla dinlemişti.

Sencer ise, tüm umutsuzluklarının üstünü Gül Güzeli'nin gülüşü ile örtmüştü.Bir kez daha son hazırlıklar için çağrıldığında, sevdiği kadını yine kendi odasında bıraktı ve gecenin geç bir vakti geri geldiğinde, yine onu uyurken buldu. Uykuya ihtiyacı olduğunu bildiği halde, Gül Güzeli'ni saatlerce izlemekten kendini alamadı. Bu zordu, arkanda kalbinin diğer yarısını bırakmak oldukça zordu. Bunu fark edişinin son güne denk gelmesi, pişmanlığın bizzat tanımıydı.

Ertesi gün, sabahın en güzel saatlerinde, Dergâh'tan ayrılmadan kısa bir süre önce, sevdiği kadının gözlerinin içine bakarken Hüma'nın da aynı zorluğu yaşadığını biliyordu Sencer.

Hüma'nın yüreği, Sencer'le aynı yatakta uyandığı andan itibaren düzenli aralıklarla tüm bedenini acıtırcasına acıyordu. Yüreğine yerleşen sıkıntı, sanki ona gelecekten verilmiş bir haber gibiydi. Sencer'in üzerinde siyah dergâh üniforması vardı. Yanında iki düzüne asker ve Ubeydullah'la operasyona gidiyordu. Yine de Hüma, bir şeyler olacağını ve sürekli gerilen iplerin kopacağını elle tutulur bir şekilde hissediyordu. Bu yüzden, vedalaşmak için yanına gelen sevdiği adama, utangaçlığı bir kenara bırakarak sımsıkı sarıldı. "Rabbim, sağ salim geri dönmenizi nasip etsin. Aklınıza, bedeninize kuvvet versin, zaferlerinizle İslam âlemini sevindirsin, inşallah." dedi.

Hüma'nın hisleri haklıydı, Hüma'nın duası kadar haklıydı.

Kuklacı ve Esirler Şehri hükümeti, olayları parayla kontrol edemedikçe işlerin gittikçe çıkmaza dönüşüşünü çaresiz bir şekilde izliyordu çünkü. Vahşet, çaresiz kalınca köşeye sıkışmış bir hayvan gibi vahşileşmişti. Köşeye sıkıştıklarını düşündükleri için mantıklı düşünemiyor ve Esirler Şehri'nin bütün sınırlarına askerlerden bir duvar örüyor, dünyayla mazlumların arasındaki ince bir iplikle bağlı olan bağı da koparmaya çalışıyorlardı.

Akılla atılmayan her adım, satrançta bir taşın kaybına sebep olacaktı. Kuklacı bunu biliyordu. Bu yüzden bütün adamlarını uyandırmıştı. Pençe bulunmak zorundaydı. Dergâh yok edilmek zorundaydı. Yoksa uyuyan Müslüman ayağa kalkacak ve dünyanın çarpık düzenini paramparça edecekti.

Zamanın bir adım gerisinde, tehlikenin pusu kurduğu gecenin en karanlık vaktinde, Hüma Hapishanelerinin ana binasında bulunanlardan biraz daha az gelişmiş mahzenlerin içerisinde ise yakalanması için trilyonların ödendiği iki komutan, bizzat düşmanın ininde, sakin bir şekilde oturu-

yordu. Boyunlarına takmış oldukları bir yonga sayesinde yüzlerinde, mahzenden kaçırdıkları iki mahkûmun bir yansıması vardı. İşin aslına bakılırsa, kaçırdıkları mahkûmların bir kopyası, hatta iddia edilse büyük bir kesim tarafından bu iddianın kabul göreceği ikizleri gibiydiler.

Zaten, lotus suikastçılarının, kardeşlerinin kılığına girmişlerdi. Mısırlı bu iki kardeş sonradan Müslüman olmuş, geçmiş hayatları ve isimleri bir sır gibi saklanırken Müslüman olduktan sonra kendi belirledikleri hedefler için çalışan, ünlü suikastçılardı. Lakapları Gahiji ve Sef'di. Gahiji avcı, Sef ise Kurt demekti.

Dergâh'ın bünyesine girdikten yaklaşık bir ay sonra kaçırılan bu iki kardeşten bir yıldır haber alınamıyordu. Sencer; sarışın, Mısır'ın çölleri kadar altın renginde olan gözleri, boynunda 13 yapraklı mavi lotus çiçeği dövmesi olan, büyük kardeşin kılığına girmişti. Adı Gahiji'ydi büyük kardeşin.

Sef ise abisinden koyu renkte olan kahverengi saçları ve Ubeydullah ile aynı renk gözlere sahipti. Ubeydullah, şu an onun yansımasını taşıyordu.

Orta dereceli hapishanelerde kalan bu iki kardeşi, Sencer gittikten sonra Ubeydullah seçmişti. Bu iki kardeşi seçme sebebi ise onları yakından tanıyor oluşuydu. Sencer Esirler Şehri'ne gittikten sonra, kısa bir süreliğine Türkiye'de kaldığı zaman, bu iki adamla tanışmıştı Ubeydullah. O zamanlar bu iki kişi Müslüman değildi ve Ubeydullah'ın görevi, lotus suikastçılarını takip etmekti. Ubeydullah, takibinin beşinci gününde bu iki kardeşe yakalanmıştı. Daha 19 yaşında olmasına rağmen Gahiji onun iyi saklandığını ve sezgileri olmasa onu asla fark edemeyeceğini söylemişti. Kimlerden olduğunu hemen anlayan Gahiji ve Sef, ona hiç zarar vermemiş ve "Yakında biz size geleceğiz." diyerek Ubeydullah'ı serbest bırakmışlardı.

Ubeydullah serbest bırakıldıktan sonra, üstlerine bilgi vermiş, aklındaki soru işaretleriyle Esirler Şehri'ne gittikten sonra onlarla bir daha görüşememişti. Ama ikisinin de Dergâh için çalışmaya başladığını duymuştu. Ortada neler döndüğünü hep merak etmişti.

Kaçırıldıklarını ise simülasyonlar onlara sunulurken tesadüfen öğrenmişti. Kaçırılma şekilleri belli değildi. Gerçekleştirmek üzere oldukları bir suikastta birden ortadan kaybolmuşlardı. Verilen bilgilere göre, hapishanenin ilk evrelerinde konuşturulamayan bu ikili, hapishanenin diğer evrelerinde birbirlerine karşı düşürülmeye çalışılıyordu.

Sencer ve Ubeydullah yola çıktıklarında, onlar hakkında daha fazla bir bilgiye sahip değillerdi. Daha önce ellerine verilen tabletler ve çip kulaklıklardan başka, sadece izleyecekleri güzergâhı ve hapishanede yapacakları hakkında bilgi sahibiydiler. Gecenin bir yarısı, koordinatlar doğrultusunda, Esirler Şehri'nden yaklaşık seksen km uzakta olan başka bir Ortadoğu şehrine, bir arabanın sığabileceği bir başka tünelden, hiçbir tür silahın tek bir çizgi bile bırakamadığı sağlamlıkta bir zırha sahip iki Jeep ile gittiler.

Yeraltı Dergâh'ından tüm Hüma Hapishanesi şubelerine tüneller uzandığını Sencer ve Ubeydullah, tam olarak bu anda fark etmişlerdi. Hapishanelerinin hepsinin etrafını çevreleyen geniş tüneller ve bu tünellerin hepsinin hapishaneye çıkan gizli bir kapısı vardı.

Yapacakları operasyonun ilk kısmında, iki kilit noktasına sahiplerdi. Birincisi; Adsızlar beş gün boyunca hapishanenin etrafını kuşatmış bir şekilde, komutanlarının operasyonunu tamamlamasını bekleyeceklerdi. İkincisi ise; Sencer ve Ubeydullah hapishanede, arttırılmış bir korumayla korunuyor olsa da, yine tam nöbet değişimi sırasında, nöbeti devreden iki muhafızın mahzen kilitlerini açan kıyafetlerini odalarından alacak ve sahte olduğu asla anlaşılmayan kopyalarını bırakacaklardı. Kimse kıyafetlerin çalındığını düşünmeyecek, kilidin bozulduğuna inanacaktı. Bu teminat, Envar tarafından verilmişti.

Ubeydullah ve Sencer, mahzenlerin kilitlerini açan muhafız kıyafetlerini giyince muhafızlarla yer değiştirecek, tek bir mahzenin kilidini açacaklardı. Bu noktadan sonra işin püf noktası, kamuflaj kıyafetleriydi. Karanlıkla uyum sağlayan kamuflaj kıyafetleriyle iki adsız da onlarla içeri girecekti. Gahiji ve Sef bayıltılınca kamuflaj kıyafetlerini bu iki kardeşe

giydirecek, kendileri ise asıl kıyafetleri üzerine, Ubeydullah ve Sencer'den aldıkları muhafız kıyafetlerini giyecek ve operasyonun son kısmında Envar tarafından sistemi çözülen bu kilit kıyafetler kullanılacaktı. Sencer ve Ubeydullah, işin en zor kısmının kıyafetleri almak olduğunu düşünürken, tünelden hapishaneye açılan kapının yeni nöbeti devirmiş ve hızla uykuya dalan iki muhafıza ait olduğunu fark edince işleri oldukça kolaylaşmıştı. Bu hapishanenin mahzenleri, baş hapishane kadar korunaklı değildi ve sekiz kat yukarıda ve sekiz kat yer altında olan, toplam on altı katlı binanın yer altı katları, üst katları kadar korunmuyordu ve Gahiji ile Sef, en dip katta, buz gibi bir mahzene kapatılmıştı. Bu koordinatların nasıl bulunduğunu hiç sorgulamadı Ubeydullah ve Sencer. Sadece görevlerini yaptılar.

İki kardeşi bulduklarında, Ubeydullah onların dövülmemiş olduklarına oldukça şaşırdı. İkisi de bilekleri ve ayaklarındaki zincirlerle ayrı yataklarda-demirin üstüne serilmiş kirli bir bez parçası- ölü gibi uyuyorlardı. Uyanmalarına izin vermeden, yanlarında getirdikleri uyuşturucu iğneleri boyunlarına vurdular. Zincirlerini yanlarında getirmiş oldukları minik lazer silahıyla kırıp yine yanlarında getirmiş oldukları küçük kelepçeleri onlara taktılar ve üzerlerindeki kıyafetleri çıkarıp kendilerinin imal ettiği, komut verince açılan zincirlerini çıkardılar.

Adsızlar Gahiji ve Sef'i götürdükten sonra, çipleri aktif hale getirdiler ve işte bu stratejiyle yine düşmanın kalbindeydiler.

Yatağın altına koydukları kamuflaj çantalarda; silahları, kullanacakları malzemeleri ve acil durumlar için yiyecekleri vardı. Komut için bedenlerinde kulaklıkları saklıydı ve küçük bir kamerayı da kıyafetlerinin üzerinde taşıyorlardı.

"Hüma Hapishanesi'ne hiçbir güvencem olmadan, sadece pençe ile girmiştim." dedi Sencer, soluk bir sarı ışığın aydınlattığı mahzende elinde tuttuğu pençeye bakarken. Üzerindeki mavi mahkûm kıyafetine, küçük silahı için tam cep yerinde gizli bir cep açılmıştı. Sahte sarı saçları, soluk ışıkta parıldıyordu. Mahkûmiyet sürecinde Gahiji ve Sef zayıfla-

mışlardı. Bu ihtimali de düşünen Dergâh, mahkûm kıyafetini de simülasyonlarla düzenliyor ve zayıf göstermesini sağlıyordu. Ubeydullah "Şu an, üzerimde ikinci bir deri varmış gibi hissediyorum." dediğinde, işte bu yüzden, tam olarak haklıydı.

Kulaklıklarında, -Ubeydullah'ın bu sözü üzerine-operasyona çıktıkları andan itibaren ilk defa konuşan Pars Başkan'ın sesi yankılandı.

"Herhangi bir tehlike olduğunda, risk almamanızı istiyorum." dedi.

Sencer, acı bir şekilde gülümsedi. Babası gördüğü adamı, en derinlerine kadar tanıyordu. Operasyona gitmeden önce, uzaktan onları izlerken, konuşmamak için resmen kendini tutmuştu Pars Başkan. Sencer, pişmanlığını hissedebiliyordu. Yine de Başkan'a cevap vermedi.

Başkan, iki komutan da sessiz kalınca "Gahiji ve Sef neredeyse birbirine düşmek üzere olabilirler. O yüzden birbirinizle kavgalıymış rolü yapmanız gerekebilir. Bugünü inceleme günü olarak ayarlayın. İçeriden daha fazla istihbarata ihtiyacımız var. Teknolojinin bize sunamadığı olanaklar var." dedi.

Ubeydullah ve Sencer'in görevi, yine uyandırmak ve toplamaktı. Burada bulunan hiçbir mahkûm daha uyuşturulmamıştı. İşkence, sahte kanıt ve aralarına sızdırılmış yandaş görünümlü hapishane görevlileriyle Müslüman mahkûmlar gruplaştırılıyor, bölünmeleri için uğraşılıyordu.

Ortadoğu'nun ana bölgelerinden birinde bulunan bu şube, Esirler Şehri'nin ana şubesinden sonra ikinci en büyük şubelerden birisiydi. Bizzat Ortadoğu'da bulunan güçler tarafından destekleniyordu. Güç kaybetme korkusundan kardeşlerini satan bu sahte güç, dil uçuklatacak rakamlarla yardımlarda bulunuyordu Siyonizm'e, Esirler Şehrine.

"Görev ayrıntılarıyla anlaşılmıştır, efendim." dedi, Sencer. Sesi soğuktu. Karşıdan bir daha ses gelmedi.

Sencer, ses kesildikten kısa bir süre Sonra Ubeydullah'a yöneldi. "Eğlenmeye ihtiyacım var, Ubeydullah." dedi. Ubeydullah, karanlıkta görünmese de gözlerini devirdi. "Lu-

naparka geldiğimizi sana düşündüren ne kardeşim?" diye karşılık verdi. Sencer sırıttı ve simülasyonun altındaki siyah gözleri ışıldadı.

"Palyaçolarla uğraşmadığımızı sana düşündüren ne?" diye cevap verdi.

Ubeydullah yine onu tepkisiz bir şekilde izledi. "Benim ne zaman eğlendiğimi gördün?" dedi. Sencer, başını olumsuz bir şekilde salladı. Tehlikeli gülümseyişi, bu sefer sahte olmayan maskenin arkasına gizlenmişti. "İşine gelince Ubeydullah. Keyfinin kâhyası isteyince." dedi.

Nitekim beklentiyle geçen bir gecenin ardından sabah daha aydınlığını doğru düzgün sergileyememişken, Sencer'in çamurun bile daha temiz olduğunu iddia ettiği büyük bir havuza götürüldüler. İçerisinde iki yüz kişinin rahat bulunduğu buz gibi havuza, Gahiji ve Sef'in kılığına girmiş Sencer ve Ubeydullah girdiğinde, Ubeydullah'ın keyfinin kâhyası, hiç mutlu değildi.

Havuzun yüzeyindeki kahverengi topluluğun dışkı olmaması için dua ederken, "Eğlenceymiş, palyaçoymuş. Maymuna döndük burada. Adam işin oyununda." diyerek sinirini Sencer'den çıkardı. Biraz ileride, parmağın ucuyla onlara doğru gelen bir pisliği uzaklaştıran Sencer, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Kısa bir süre sonra, bu havuzun sabah işkencesinin bir parçası olduğunu öğrendi her iki komutan da. Kimse, sanki emir verilmiş gibi konuşmuyor, sadece birbirilerine öfke dolu bakışlarla bakmakla yetiniyorlardı. Havuzdan çıkarıldıktan sonra sabah ayazında, üzerindeki kıyafetlerle bir saat boyunca ayakta bekletildiler. Ortada sadece dişlerin tıkırtısından başka hiçbir ses kalmayıncaya kadar bu işkence devam etti.

Ubeydullah öfkeli yüzüyle ortama kolayca uyum sağlarken Sencer gülmemek için bastırdığı morarmış dudaklarıyla gerçekten de boynundaki mavi lotus çiçeği gibi parıldıyordu. Çıktıkları havuzun dört duvarla kapatılmış bir yere ait olduğunu bilseler de, Sencer de Ubeydullah da nereye ait olduğunu tespit edemedi.

En sonunda, sırayla dizilmiş mahkûmların arasından biri yere düşüp bayılınca, içlerinden bir başka grup sevinçle haykırdı ve bunca zaman bekletilmenin sebebi anlaşılmış oldu. Sencer, kaşlarının şaşkınlıkla havalanmasına emin olamadı. Ubeydullah ile kısa bir an bakıştılar. İkisi de aynı şeyi düşünüyorlardı. Buradaki Müslüman mahkûmlar, birbirleriyle acımasızca yarıştırılıyordu. Morarmaktan kaskatı kesilen adamın yere düştükten sonra kanayan başına rağmen, onun tarafında olduğu üzüntülerinden anlaşılan grup tarafından bile yardıma koşan olmadı.

Aksine, öfkeyle karşı gruba yöneldiler ve ölmek üzere olduklarını umursamadan birbirlerine sözlü saldırıda bulundular. Sencer, o an, üzüldüklerinin hayatını kaybetmekte olan adam olmadığını, aksine kaybetmiş oldukları için üzüldüklerini anladı. İçi yandı ölen kardeşi için. İki komutan da yumruklarını sıktı çaresizliğin acısıyla. Kulaklıkları işte tam o anda çalıştı ve "Grupların mekânlarını teker teker öğrenmeli ve liderlerini tespit etmelisiniz beyler. Ana binada tutulan hiçbir Hüma mahkûmu burada değil. Onlar bu binanın başka bir bölgesinde tutuluyor olmalı. Onları da bulmalısınız." dedi Envar.

İlk kendine gelen Ubeydullah'tı. Sessizce tıslarken "Kolaysa sen yap zekâ küpü." dedi. Envar sesini çıkarmadı.

Ubeydullah yan tarafındaki adama döndü ve "Bizim en zayıfımız kim?" dedi. Yanında donmaktan tüm yüzü morarmış adam sanki konuşmak için hep bu anı bekliyormuş gibi, "Burada herkes birbirine düşman. Müttefik mi arıyorsun, çıkar ilişkisi kur ve güçlü ol, yeterli. Küçük balıksan..." Yerde yatan adamı başıyla gösterdi. "Seni yutarlar."

Adam gülümsemeye çalıştı. Dudakları donmuştu çünkü. "Büyük balıksan, seni bir sonraki seviyede kuklaları yaparlar. Her türlü, onların ağlarındasındır." dedi.

Ubeydullah, "çaresizlik" diye geçirdi içinden. Burada yarıştırılırken kullandıkları en büyük koz, bütün duyguları tüketen çaresizlikti. Oksijenle bahar bahçelerine dönüşen ciğerleri, zehirli dumanla kurutmak gibiydi çaresiz hissetmek. Mümin kişi, ne kadar zorluğa göğüs geriyor olursa olsun,

başına gelen bütün imtihanlara rağmen, hüznün seline kapılmamalı, çaresizlikle yere düşmemeliydi. Yeterince zulme maruz kalan Müslüman, ayakta durmak ve devam etmek durumundaydı. Yoksa hiçbir zaman o aydınlık günler gelmeyecek, başarının, huzurun olduğu bir dünya görülmeyecekti.

Ubeydullah, "Allah'tan ümit kesilmez." dediğinde, yanındaki adamın gözleri korkuyla büyüdü. "Yeni mi geldin sen buraya? Oysa daha önce seni gördüğüme eminim." dedi.

Ubeydullah yüz ifadesini hiç değiştirmedi. "Bir yıldır buradayım." dedi. Korkuyla ondan bir adım uzaklaşan soğuktan tamamen morarmış adam, "Burada o kelimeyi kullanmak yasak. Burada ümit yok. Sadece sen varsın. Kalp yok, sadece bencil bir şekilde yaşam mücadelesi var. Hayat yok. Ölüm var. Şimdi benden uzaklaş." dedi ve başka bir adamın yanına doğru gitti.

Ubeydullah'ın adamla olan diyaloğunu dinleyen Sencer, "Umutsuzluk en büyük musibettir. Umudu unutan Allah'ı unutmuş demektir." dedi sessizce.

Verilen istihbaratlarda, bir gruplaştırmanın söz konusu olduğunu söyleniyordu ama bu hapishanelerde yapılan; insanları kendi içine hapsederken menfaatleri doğrultusunda belirli gruplara dâhil etmekti. Bu da bütün Müslümanların kardeş olduğunu unutarak, her an, her dakika, birinin arkandan bıçaklayacak olma korkusuyla yaşıyor olmak demekti.

Sencer ve Ubeydullah'ın grubu başka bir işkence bölgesine doğru götürülürken bir başka iki yüz kişilik grup soğuk suya sokulmak üzere getiriliyordu. Sencer ve Ubeydullah, zor şartlara karşı oldukça dayanıklıyken "Kıyafetlerinizdeki ısıyı arttırıyorum. Soğuktan donarsanız, zekâ küpü sizi kurtaramaz." dedi, Envar. Ubeydullah homurdanmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Vücutlarına yavaş yavaş arttırılarak ısı yayılmaya başlayınca, istemsizce rahatladılar.

Gittikleri yer, ısıtıcıdan daha fazla ısıya sahip geniş bir alan olduğunda ise bu ısıtıcıya hiç gerek kalmadı. Sencer, "Son evreye gelene kadar mahkûmlar zaten çoktan pes etmiş oluyor." demekten kendini alamadı. Bir sauna kadar ısıtılan odada, kocaman bir kafes ve huni şeklinde bir tribün vardı.

Farklı gruplara çağrılan iki kişi ölümüne dövüştürülüyor, birbirlerinin düşmanlıklarını körükleyecek görüntüler, tavana sabitlenmiş büyük ekranlarla seyircilerine sunuluyordu. Bu görüntüler, gerçek hayatın sahte bir yansımasıydı resmen. Bu yaşanılanlar, dünyanın temsilleri gibiydi.

Sencer, burada yaşanan vahşetten ziyade, öfkeli izleyicilerin gözlerinde gördüğü ölmüş kalplerden ürkmüştü. Bu, uyuşturulmuş bedenlerden daha tehlikeliydi. Mühürlenmiş kalbin tek tedavisi, insanın kendi isteğiyle yapmış olduğu tövbeden, Allah'a olan teslimiyetinden geçerdi.

İlk defa, Dergâh'ta tedavi edildiği halde hâlâ birbirlerini öldürmeye çalışan Müslüman kardeşlerini anladı Sencer. Ölmüş kalplerini uyandırmış olsalar da nefislerini öldürememişlerdi çünkü.

İşlerinin sadece tedaviyle hallolacağını düşünmüyordu artık. İnsanların ölü kalplerinde bir meşale yakılmalıydı, çünkü ruhları bile buz tutmuştu. Masumiyeti temsil eden kibritçi kız, son kibritini de tüketmiş ve dünya vahşetinin soğukluğunda, donarak can vermişti.

Kafese sokulan iki kişi, sanki ölümüne birbirine düşürüldüğünde, "Ne büyük ibrettir ki, Allah'ın ipine tutunamadığımızda zalimin elinde sirk hayvanlarına dönüşüyoruz." dedi Sencer. Yanında duran Ubeydullah'ın duyabildiği bu cümle, gerçeğin ta kendisiydi. Hevesle ve kahkahalarla dövüşü takip eden muhafızlar da bunun bizzat deliliydi.

Sirkin vahşi sahibi de yanında uzun sarı saçlarını topuz yapmış aşırı iri bir adamla alana giriş yaptığında, Sencer'in yüzüne yayılan tehlikeli gülümseyiş, uyarı çanlarının sessizce çalmasına neden oldu. "Aaron geldi." dedi Sencer Ubeydullah'a.

"Kambersiz düğün olmaz." dedi Ubeydullah sakince.

Sencer hiç sakin değildi. "Soytarısız sirk olmaz." diyerek onu düzeltti.

Aaron'u uzun zaman sonra, ilk defa görüyordu Sencer. Ona özel geniş bir alana yapılmış lobide, Hüma kuşu oyulmuş bir tahta oturduğunda, dişlerini birbirine bastırdı Sencer. Beyninde şimşekler çakıyor, zihnini susturamıyordu. Bir

adım önünde olan Ubeydullah'a yavaşça eğildi ve Aaron'un yanında ayakta duran sarışın adama bakarken, "Ubeydullah, eğlenmek istiyorum." dedi.

Ubeydullah hızla ona döndü ve "Başlayacağım..." dediğinde Sencer onun sözünü kesti. "Ubeydullah," dedi gözlerinin içine bakarak. Simülasyonun arkasındaki zekâyla parıldayan siyah gözleri gördü, Ubeydullah. "Eğlenmek istiyorum." dediğinde, bu sefer Sencer'in ne demek istediğini anladı.

Kaşları çatılırken "Bugün keşif günümüzdeyiz Sencer. Operasyonu riske atma ihtimalini de göz önünde bulundur." dedi.

Sencer ona bakmaya devam etti ondan bir adım uzaklaşırken. Yakınında durmamaya çalışıyordu izlenme ihtimallerine karşı. "Oyuncakmış gibi bizimle oynuyorlar Ubeydullah. Sessiz kalınarak nasıl gerçekler haykırılır?" dedi.

Sencer'in uzak durma tedbiri, bu cümlesinden yaklaşık bir dakika sonra işe yaradı ve "Gahiji." diyerek ona seslenen iri yarı, kel bir adam Sencer'e doğru yaklaşmaya başladı. Kafesteki dövüş bitmiş ve bir ölümle sonuçlanmıştı. Vahşet ve sıcakla daha da öfkelenen kalabalık, biraz daha ölüm istiyordu şimdi.

Sencer "Efendim," diye cevapladı karşısındaki adamı. Biraz ilerisindeki, Ubeydullah ile Sencer'in arasında gidip geldi iri yarı adamın gözleri. İri yarı yapısına rağmen sesi oldukça inceydi. "Onunla yeniden konuşmaya başlamadınız, değil mi? O seni öldürmeye çalıştı." dedi.

Sencer gelenin Müslümanların arasına sızdırılmış olan bir muhafız olduğunu hemen anladı. "Hayır." diyerek kestirip attı bu yüzden.

Adamın yüzünden rahatlamış bir gülüş geçti. Sonra hevesle, "Bugün, buranın sahibi, sizden birinizi üst seviye için seçecek. Bu intikamın için büyük bir fırsat olabilir. Geçen sene onu yenememiştin." dedi.

Sencer, bir an bile paniklemedi. Sakince, "Benim daha iyi bir fikrim var." diye cevap verdi karşısındaki adama. Fırsat ayağına kadar gelmişti çünkü. Merakla, onu izleyen iri

muhafızın omzuna kolunu attı ve onunla tribünden aşağıya doğru inmeye başladı.

Fikrini söylediğinde muhafızın kanı çekildi. "Hayır, onu yenemezsin Gahiji. O seni öldürür. Bunu iyi biliyorsun, ona bizzat kendin itaat ettin." dedi.

Sencer gülümsedi. Doğru yolda olduğunu biliyordu, bu yüzden ısrar etti. Kafesten içeri girdiğinde Ubeydullah'ın sesi kulaklıktan yankılandı; "Ne halt karıştırıyorsun?" Sencer gülümsedi.

"Ümitsizlik varsa, ümitsizliğe sürükleyen bizzat içinden bir parça da vardır. Nefsi arıyorum. Çünkü o ümitsizliğe düşürmek isteyen bir düşmandır." dedi.

Kollarını açarak avazı çıktığı kadar bağırdı. "En güçlünüze meydan okuyorum. Bugün onun ciğerlerini sökmek üzere ant içtim." diye haykırdı.

Kulakları sağır öden gürültü, birden son buldu. Bu meydan okuma, vahşetin bile bir anlık da olsun susmasına sebep olmuştu. Herkes şaşkınlıkla Sencer'e bakıyordu. Kafesteki adamı ilgisizce izleyen Aaron'un bile ilgisini çekmişti bu olay. Nitekim Aaron'un kulağına doğru eğilip bir şeyler söyledikten sonra aşağıya doğru inmeye başlayan sarışın adam, Sencer'in yanılmadığını gösterdi. "Ve nefis şeytanla arkadaştır." dedi Sencer.

Sonra kulağına hafifçe dokunarak Envar'a "Bana bu adamın Müslümanlardan olup olmadığını bulman ne kadar sürer?" dedi.

Envar'ın öfkeli sesi kulağında yankılandı. "Sen ölmeden önce tespit ederim." dedi.

Sencer gülümsemeye devam etti. "Bana ne kadar da az güveniyorsunuz beyler." dedi yaklaşan düşmanına gülümsemeye devam ederken.

Envar cevap verdi. "Bu adam bir danayı tek koluyla kaldırabilir Sencer. Akıl dövüştürmüyorsunuz, kemiklerin kırılabilir." dedi.

Sencer'in gülümseyişi genişledi ve karşısındaki adam haykırarak kafese girdiğinde "Ama aklı olmayan birinin

gücünün her zaman boşa harcandığını düşünmüşümdür." Adam ona yaklaşırken son cümlesini kurdu. "Çünkü o, gücün imandan geldiğini asla bilemez."

26.BÖLÜM: "EPİNEFRİN"

Gerçekte varlığı dillendirilmemiş bir devi andıran sarışın adam, Sencer'in karşısına geçince "Gahiji," dedi. Sarı dev, cüssesine göre ince çıkan sesiyle Gahiji ismini bir yılanın tıslayışı gibi telaffuz etmişti.

"Hadi, bana bu intihar teşebbüsünün sebebini anlat. Senin zavallı aklın yine çalışmayı mı bıraktı yoksa? En son, kardeşini öldürmeye çalışırken akıllanmış görünüyordun oysa."

Kafes onlar için kapatıldı ve sadece birinin sağ çıkacağı mezar çukuruna dönüştü. Sencer hafifçe gülümsedi. "Zekâ değerlendirmesi yetkisi sana biri tarafından mı verildi? Çünkü bir şeyi değerlendirmek için önce ona sahip olman gerektiğini duymuştum."

Kafeste birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Envar'ın sesi Sencer'in kulağında yankılanırken sarışın devin yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Sencer'in sözlerine oldukça sinirlenmişti.

"Asıl adı Ethan. Müslüman kılığına girmiş, Mülcem ismini kullanıyor. Dergâh kayıtlarına göre, Esirler Şehri askerleri arasında gücüyle oldukça ünlüymüş."

Ethan, Sencer'e doğru atılırken "Rakibinin belinden kavradığında bir daha kurtulmanın imkânsız olduğu söyleniyor. Belini kırıp öldürene kadar bırakmıyormuş." dedi. Ethan, bu cümlenin üzerine Sencer'in belini kavramak için bir hamle yapmıştı.

Sencer, usta bir manevrayla bu hücumdan kurtuldu. Ethan, Sencer'in yüzü kadar eliyle yumruk atmaya çalıştığında, Sencer başını yana doğru eğerek bu yumruktan da kurtuldu ve boşluğa düştüğü için bir anlık dengesizliğe düşen Et-

han'ın kolunu tutarak karın boşluğuna bir yumruk savurdu. Ethan acıya dair bir tepki vermezken hızla Sencer'in tuttuğu koluyla, Sencer'i kafesin diğer köşesine savurdu.

Sencer'in sırtı demir parmaklıklara çarparken Ubeydullah irkildi ve dişlerini birbirine kilitledi. "Öldürtecek kendini." dedi dişlerinin arasından. Sencer, sırtında yayılmaya başlayan yüksek dozdaki acıya rağmen, gülümseyerek ayağa kalktı.

Rakibi, "Gahiji, tek bir parmağımdaki güç sende yok." Orta parmağını gösterdi ve "Seni tam olarak bununla öldüreceğim." dedi.

Sencer sessiz kaldı ve Ethan'ın saldırmasını bekledi. Kalabalık gittikçe vahşileşirken, Ethan'a yapılan tezahüratlar geniş salonda yankılanıyordu. Ethan, birkaç kez daha Sencer'i yakalamak için hamle yaptı ve Sencer tarafından bu hamleler ustaca savruldu. Sencer, rakibini öfkelendirerek hata yapmasını sağlamak istiyordu. Karşıdaki rakibinin gücünün farkındaydı, bu yüzden onunla sinir harbi de yapıyordu. Nitekim bu kovalamaca tekniği kalabalık gibi Ethan'ın da öfkeden delirmesine sebep oldu.

"Senin uzuvlarını teker teker parçalayacağım." dedikten sonra ağır bir küfür savurdu Ethan.

Ubeydullah, "Ölümüne mi susadın Sencer? Adamdaki potansiyeli görüyorsun." dedi. Sencer, çok meşgul olduğu için ona cevap vermedi.

Ethan'ın bir yumruğunu daha savuştururken tekrar eğildi ve iki bacağının arasına sert bir yumruk savurdu. Ethan bu sefer duyduğu büyük acıyla geri çekilirken "Güç akıl demek değildir, Mülcem. Senin gibi zavallılar yumruklarıyla tüm rakiplerini alt edeceğini sanır. Ben tarafından alt edilirken, sana gücün ne demek olduğunu öğreteceğim."

Boynunu iki tarafa doğru kütletti ve "Zavallı et kütlesi seni." dedi, dişlerini göstererek gülümserken.

Ethan kükreyerek tekrar ona doğru saldırdığında, kulağına doğru hızla bir yumruk savurdu. Dengesini şaşırttıktan sonra sol kaburga kemiklerine hızla iki yumruk savurdu. Ethan dengesiz bir şekilde onu yakalamaya çalışırken geriye

çekildi. "Sen aciz ve tasması takılmış bir kuklasın Mülcem. Yerini ben alacağım." diye bağırdı.

Kalabalığın Mülcem'e karşı güveni sarsılırken sanki kendilerine hakaret edilmiş gibi kafese saldırıyorlardı. Ethan'ın göz kenarları da dâhil olmak üzere yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Sencer'e saldırırken bu sefer bilinçliydi. Dövüşmeye başladılar. Sencer'in gücü Ethan'la eşit değildi. Kullandığı profesyonel tekniklerle onun hücumuna karşılık veriyordu.

Ethan'ın attığı yumrukla burnu kanarken vazgeçmeden saldırmaya devam etti. Birbirlerini yenememeleri ortamı daha da gererken, Ethan boşluktan Sencer'in üstüne atılan kirli bir bez parçasını fırsat bildi ve Sencer'i belinden tutup havaya kaldırdı.

Sencer'in kaburgalarını ezerek onu sıkıştırırken "Şimdi seni benim elimden kim kurtarabilir?" dedi. Sencer'in belini kırmak için hazırlanıyordu. Yüzünü pis bir sırıtış kaplamış, zaferinin ilanını şimdiden yapmıştı.

Kalabalık dövüşün Ethan'ın lehine dönmesine o kadar sevinmişti ki heyecanla tezahüratlarını arttırdılar. Öyle ki hızla alınıp verilen nefesler ortamda, kötü kokulu bir sisin oluşmasına sebep olmuştu.

Ubeydullah Sencer'in yenilmek üzere olduğunu düşünerek hızla kafese doğru ilerlemeye başladı. Envar, "Kahretsin!" diye bağırırken Sencer durumun sıkıntılı olmadığı düşünen tek kişiydi.

Ethan'ın kollarında çırpınmadı büyük bir acıyla baş etmesine rağmen. "Sana benim kim olduğumu hiç söylemedim değil mi Ethan?" dedi sakin bir sesle. Ethan Sencer'in gerçek adını söylemesiyle şaşırdı ve Sencer'i gerektiği gibi sıkıştıramadı. Bunu fırsat bilen Sencer bütün gücüyle Ethan'a kafa attı.

Ethan, bu darbenin etkisini atlatamadan Sencer, Ethan'ın kollarından kurtuldu ve Ethan'ın kurtulmuş olduğu kollarını tutarak üstüne tırmandı. Arkasındaki boşluğa dengeli bir şekilde düşerken Ethan'ın kollarını ters çevirerek onları kırdı. Ethan'ın ters bir açıyla geriye düşen kollarını, Ethan'ın acı

Sencer saniyelerle yarıştığının farkında olarak, düşmek için bile fırsat bulamayan Ethan'ın omuzlarına tırmandı ve "Sana Allah'ın intikamının eninde sonunda tecelli edeceğini hiç söylemediler, değil mi? Pençe, son nefesinde sana, o intikamın geldiğini söylemekten zevk alıyor." dedi ve bu sözlerinin anlamını kavrayabilmesi için bir nefeslik bir süre bekledikten sonra Ethan'ın boynunu kırdı.

Kemik sesi, geniş odada şimşek etkisi yarattı. İnsanlar, gücünden dolayı itaatine girdikleri adamın ölü bedeninin yere hızla düşüşünü izlerken, dillerini kaybetmiş gibi sessizleştiler. Ethan'ın ölü bedeni zeminle buluştuğunda güçlü bir ses çıkardı ve düştüğü yerde kalarak ölümünü ilan etti. Büyük bir toz bulutu yükselirken insanlar şaşkın gözlerle Sencer'e bakıyordu. Sencer yenmişti.

Ubeydullah neredeyse kafese ulaşmak üzereyken, olanları gördükten sonra hızla kalabalığın arasına karıştı. Sencer'in geniş göğsü sarf etmiş olduğu gayret yüzünden hızla inip kalkarken, simsiyah gözlerini tahtta oturan Aaron'a çevirdi. Aaron'un yüzünde görmüş olduğu korkuyla gülümsedi ve eğilerek selam verdi. "Nefsini öldürürsen şeytanın korkarak kaçtığı bir düşmana dönüşürsün." dedi.

Kamuflajla saklanmış siyah saçları sırılsıklamdı. Vücudunda ezilmeler vardı. Sencer kendinde oluşan bu zayiatın farkında bile değildi. Ele geçirdiği fırsatı değerlendirmek için harekete geçti.

Herkes, Sencer'in liderliğini haykırmasını, güç gösterisi yaparak burada bulunan topluluğu boyunduruğu altına almasını bekliyordu. "Neye, kime itaat ettiğinizi göstermek istedim. Size, sizden aşağılık gördüğünüz insanların hükmetmesine izin vermeyin."

Bu sözlerle şunu anlatmak istiyordu: "Kendinize gelin. Siz aşağılık varlıklar değil, eşrefi mahlûksunuz. Benliğinizi kaybettiğinizde düşersiniz, düşürülürsünüz. Kimse sizin acıdığınız gibi acımaz size."

Sencer, Hüma Hapishanesi'ne ait dünyada, zorbaca, aklını kullanmadan gücüyle hükmeden zalim yöneticiyi alt etmişti. Kafes kapısı onun için açılırken, özgürlüğün fısıltısı

esirlerin kulağına çalınmıştı. Bunun idrakine varmakta gecikmeyen Aaron, Sencer kafesten çıktıktan sonra iki muhafızla Sencer'i yanına çağırttırdı.

Sencer onlarla birlikte Aaron'a doğru ilerlerken "Eğleniyor musun çatlak herif! Neredeyse bütün planı mahvediyor ve kafese giriyordum."dedi Ubeydullah.

Envar, Ubeydullah'tan sonra, "İlk defa Ubeydullah'a katılıyorum Sencer. Aklındakileri okumak gibi bir yetiye sahip değiliz." dedi. Sencer konuşamayacağı bir ortamda olduğu için sessiz kaldı. Yine de başarmış olmanın verdiği rahatlamayı tüm benliğinde hissediyordu.

Aaron elindeki içkisini yudumlarken özel lobiye giriş yaptılar. Aaron tahtında rahat bir şekilde yayılmıştı. Şüpheli gözlerle Sencer'i inceledi. Sencer otomatik bir tepki olarak meydan okuyan bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirmemek için kendini zor tuttu.

"Buradaki kuralları çoktan öğrenmiş olman gerekiyor Gahiji. İtaatsizlik mi ediyorsun bu sisteme? Düşmanlarını mı unutuyorsun yoksa?" dedi Aaron.

En korkutucu alev siyah rengindeydi. Kamuflajın ardında, Sencer'in siyah gözlerine öfkeyle yerleşmişti. "Bunun itaatsizlik olduğunu düşünmeyin efendim. Sadece şahsi bir kin besliyordum. Buradaki kimseden haz etmiyorum." diyerek Aaron'u cevapladı Sencer.

Aaron çarpık bir şekilde gülümsedi. "İntikamın hazzı hiçbir zevkle ölçülemez. Yine de bir gruba dâhil ol. Seni bir üst seviyeye çıkartacağım." derken ıssız bir sokakta şeker uzatan bir yabancıyı hatırlatıyordu sözleri.

Sencer'in yüzü ifadesizken "Tek başıma nefretimi beslemeyi tercih ederim." demekten başka hiçbir cümle kurmadı. Çizdiği profil, kalbi yok edilmiş bir seri katil şeklindeydi. Nitekim bu tehlikesiz ve istenilen sonuca ulaşmış gibi görünen görüntü, Aaron'u oltaya getirdi ve şeytani hislerini cezp etti. Bir kuklasının daha tasmasını bırakırken "O zaman bu nefretle gürlemeye devam et ve bu nefreti körükle. Burada hiç kimse birbirinin dostu değil. Özellikle kardeşin Sef." dedi.

Sencer, hiçbir şey yapmadan eline gelen fırsata dair bir cümle kurmadı. Sadece bir baş selamı verdikten sonra Aaron'un keyfinin sebebini merak ederek oradan ayrıldı. Bu sefer muhafızlar yanında değildi ve bu yüzden, "Aaron çok neşeli görünüyordu. Bir şeyler olacak." dedi.

Sesini duyan Ubeydullah, "Bir tuzak beklememek aptallık. Çok dikkatli olmalıyız. Aaron fare olduğunu idrak etmiş olabilir." diyerek cevapladı onu. Sencer tekrar kafes dövüşlerinin olduğu salona girdikten sonra, verilen talimatların dışında, kurtuluş senaryosunu yazmaya başladı.

Sencer yaptığı güç gösterisinden sonra ilgi odağı haline gelmişti. Fiziksel olarak çökertilmeye çalışılan Müslümanların kendi benliklerini nasıl kaybettiklerini göz önüne sermesi ve onları işbirliğine ikna etmesi gerekiyordu. Aaron tarafından mahkûmlarla sınırsız iletişim kurma iznini bunun için kullandı. Tam olarak beş günü vardı .İlk gün, Ubeydulah'la iki ayrı gruba ayrıldılar. Gece boyunca plan yapmış ve bu doğrultuda hareket etmeye karar vermişlerdi.

Yine aynı gün, Sencer'in gövde gösterisinden sonra gruplaşmayı temsil eden liderlerin kendini belli etmesi uzun sürmedi. Zaten hareketlerinden, davranış biçimlerinden kimin lider olduğu kolayca anlaşılıyordu. Geniş bir avluda denek hayvanları gibi tutulup birbirlerine girmeyi beklerlerken liderler, gruplarını kaptırma korkusu ve nefretiyle Sencer'i inceliyorlardı. Sanki anlaşmaya varmış gibi, işbirliği isteyen liderler tek başına avluda volta atan Sencer'in yanına bir bir gitti. İşbirliğine varmak istemeyen liderleri ise Ubeydullah, tarafına çekmek için harekete geçti.

Gahiji ve Sef bu hapishanede gruplaşmaya direnen en güçlü iki kişiydi. Birbirlerine düşürülmüş olsa da görüşleri yüzünden birbirilerine düşman edilen, ailesi kullanılan, zafiyetleriyle vurulan insanların aralarına karışmamışlardı. Bu yüzden işleri kolaylaşmıştı.

Grupların belli bir adı yoktu burada. Farklı görüşlerin birbirini çekememezliği, saygı yerine kendinden farklı olduğu için hor görme yerleştirilmişti Müslümanların kalplerine. Irkçılık zihinlere yerleştirilmiş, farklı ırklarda, farklı dilleri

konuşan insanların birbiriyle ortak konuştuğu tek dil, nefret olmuştu. Sencer ve Ubeydullah, bu kısa süre diliminde kimseye doğruyu anlatıp yola getiremeyeceklerini biliyorlardı. Bu yüzden mahkûmların kalplerini ele geçirmiş olan nefislerine oynadılar; onlara kendilerini özel hissettirdiler.

Kulaklarına, bu üstünlükleriyle kazanabilecekleri bir başarıyı fısıldadılar. Yanlışta birleşmiş olan her insan, aynı zihniyete, aynı düşünceye sahip olurdu. Liderlerin önemli bir özelliği yoktu, bu yüzden hepsiyle biraz konuştuktan sonra, "Sizin gücünüzü ve grubunuzun size bağlılığını uzun zamandır fark ediyorum. Bu güç ve saygınlığınıza dayanarak size bir sır verebilir miyim?" cümlesi liderlerin yüzünde kendini beğenmiş ve hevesli bir gülümseyişe sebep oluyordu.

Bu konuşmalardan, kaçırılan mahkûmların bir diğer bloğa götürüldüklerini, yaklaşık beş yüz kişi olduklarını öğrendiler. Kimse onların gelecekleri olduğunu bilmeden, uyuşuk yürüyüşleriyle dalga geçmiş, yeni düşman olarak belirlemişti.

Zihin oyunlarıyla gözlerinin önüne bir perde inmiş, onlarla eğlenen asıl düşmanı hiç göremez olmuşlardı. Sencer, muhafızlara itiraz eden bir tane bile mahkûm görmemişti. Bu çok acıydı. Dünyanın bir temsili olan bu görüntü, içler acısıydı. Yine de duygularına ayıracakları zamanları yoktu. Neredeyse hiç uyumadan, geceleri kafeslerden kaçarak planlarının evrelerini tamamlıyorlardı.

Liderlerle görüşmede teklif edilen plan şuydu: "Buradan daha büyük bir güç benimle iletişime geçti. Bir kaç gün önce buraya getirilen mahkûmları onlara teslim ederseniz, size özgürlük vereceklerini vadediyorlar. Gerçek dünyada güçlenmeyi siz de istemez misiniz?" Özgürlükten tamamen vazgeçmiş olan mahkûmlar, ilk evrede Sencer ve Ubeydullah'a inanmamışlardı. Bu inanmadıkları vaadi muhafızlara iletme ihtimalleri vardı ama yeni zafer kazanmış olan Gahiji'ye çamur atma, ya da Sef'i küçük düşürerek Gahiji'ye yalakalık yapmış gibi görünmekten başka hiçbir şey elde edemeyeceklerini bilecek kadar akıllıydılar.

"Aklını mı kaçırdın?" sözleri her lider tarafından tek bir ağızdan çıkıyormuşçasına dillendirildi. Yanlışa düşenin

dili de düşüncesi de aynıydı. "Hayır, size kanıtlayacağım. En güçlü siz olacaksınız ve ben de bu güçle ittifak yapmış olmanın avantajından yararlanacağım." dedi Ubeydullah ve Sencer.

"Kim bu büyük güç?" dediklerinde liderler, gerçek dünyada bulunan, onların müttefiki olan insanları, aynı ırktan olan kardeşlerini söylüyorlardı. Gözleri büyüyen liderlerin "Bize kanıt getir." demeleri, her şey göz önünde, bütün kâinat mucizesiyle ayaklarına serilmişken, umutsuzca melek bir Peygamber isteyen geçmiş atalarını hatırlatıyordu.

Gece, kopyalanmış muhafız kıyafetleriyle onlara gelen adsızlar, sessizliklerini koruyarak bir mektup teslim etti bu liderlere. Mektupta liderlerin kullanmış oldukları özel imzalar, sadece o gruba mensup insanların bildiği şifreli cümleler vardı. Dergâh tarafından deşifre edilen bu kodlar, Başkan Pars tarafından tasarlanmıştı. Liderlerin eline geçen bu mektupların inandırıcılığı yüksek dozda bir etki bıraktı. İkinci günü sonlandırdıklarında, hileyle de olsa müttefik elde etmişlerdi.Kalan üç gün boyunca ise buradaki sistemi çözüp bir plan yapmak kalmıştı geriye.

Dergâh tam bu evrede devreye girdi. İkinci gecenin sonunda Ubeydullah ve Sencer; bir çıkış yolu bulmak, doğru bir rota izlemek için konuşurlarken "Hapishaneden bizim yaptığımız tünellere çıkan beş çıkış var. Eğer konuşmalarınız doğrultusunda hapishanedeki mahkûm sayısı bin beş yüz civarındaysa, yaklaşık üç yüz kişilik gruplar halinde bir taşınma söz konusu olacak. Kaçırıldıklarını bilmeyen ve kendini özel hisseden liderlere de muhafızlara da durumu çaktırmadan sessiz bir kaçış istiyorsak eğer, Hüma Hapishanesi'nin aynı yöntemini uygulayacağız." dedi Başkan Pars.

Ubeydullah kaşlarını çatarken "Neymiş o?" diyerek şüpheci bir şekilde yaklaştı bu plana. Sencer yine sessizdi.

"Size çipler yollayacağız. Liderleri bu çiplerle itaat altına alacaksınız." dedi. Sencer sakalları çıkmaya başlamış çenesini kaşırken "Biz de onları kullanacağız yani. Bu çiplerin devre dışı kalması durumunda oluşacak karmaşa ihtimali sizi rahatsız etmiyor mu? Doğru bir yöntemle işbirliklerini

yakalarsak, acil bir durumda akıllarından yararlanma fırsatı da elde ederiz." dediğinde bir cevap alamadı.

Kısa bir süre boyunca ortam sessizleşti. Sencer, itaat isteyen Başkan Pars'ın bu sessizliğini kabul ettirme isteğine yorduğundan, direnmedi ve "Siz nasıl isterseniz efendim." diyerek itaatini bildirdi. Başkan Pars bu itaatin aralarındaki uçurumun artmasına sebep olduğunu fark etmeden "Şu işi hızla halledelim. Bir an önce bu mahkûmiyet artık bitmeli." dedi ve talimatlar vermeye devam etti.

Başkan Pars, birkaç gün sonra meydana gelecek olan felaketi tahmin etseydi, oğlu gibi sevdiği adamı dinlerdi. Oğlu gibi sevdiği adamın mantıklı düşündüğünü kabul eder, yanlış olduğu ispat edilmiş olan çip yöntemini kullanmazdı.

Nitekim o gün, bütün planların sivri bir dönüşle imtihan edildiği gün gelip çattı. Geceye ulaşıldı ve adsızlar tarafından kritik noktadaki muhafızlar bir bir etkisiz hale getirilip onların yerlerine geçerken, olağan bir akşamın sessizliği etrafı sarmıştı. Liderler, muhafızların yerine geçmiş olan Adsızlar tarafından yarım saat arayla serbest bırakıldılar. Alınan bilgilere göre, diğer bloğa ulaşım için geniş bir tünel vardı ve başında iki, sonunda iki olmak üzere dört muhafız tarafından korunuyordu. Bu bölge de Adsızlar tarafından ele geçirilirken çiplerle yönlendirilen liderler ve taraftarlarının geçişleri sağlandı. Diğer bloğun işgali büyük bir kuvvetle sağlanırken huzursuz olan sadece iki kişi vardı: Ubeydullah ve Sencer. Kılığına girdikleri Gahiji ve Sef olarak yönlendirilen liderleri kaçış noktalarına götürüyor, işgalin tamamlanmasında, sırayla muhafızların öldürülmesinde yer alıyorlardı. Yine de bir şeyler oldukça ters geliyordu. Bir yerde büyük bir sıkıntı vardı.

Gecenin karanlığında sistematik çalışmaları sonucunda, belirli bölgelerdeki değişimin diğer bölgelerdeki muhafızlar tarafından anlaşılmaması gayet normal bir durum olsa da böyle hissediyorlardı.

Olayın sıkıntılı kısmı, uyuşturulmuş diğer mahkûmların götürülmesiydi. Bu süreç, diğer kısımlardan daha karmaşık planlanmıştı. Bilinmeyen bölge olan diğer blok, yaklaşık

bir gün önce içeri sızan Sencer ve Ubeydullah tarafından keşfedilmişti ve ilginç bir şekilde basit kafeslere kapatılmış mahkûmların savunmasız bırakıldığını görmüş, bunu garipsemişlerdi. Sencer daha da huzursuzlaşmış, yine de talimatları dinlemeye devam etmişti. Görünüşte oldukça sistematik ve kusursuzca yapılmış planda bir şeyler ters gidiyor gibiydi.

Bu savunmasız bölge de takviye grup olarak gelen Adsızlar tarafından rahat bir şekilde ele geçirilirken, gittikçe sessizleşti Sencer. Bu bölgeden kaçış bölgesine taşınan gruplardan dört tanesi kusursuz bir şekilde geniş tırların içine yerleştirildiler.

Her kaçış bölgesi kapısı, işlem bittikten sonra, bir daha açılmamak üzere kilitlendi, duvarla bütünleşti. Son parçaya geldiklerinde bu sessizlikten gittikçe şüphelenen Sencer, "Bu işte bir terslik var. Bu bölgede hiç olmazsa bir iki tane devriyenin değişim yapması gerekiyordu şimdiye. Sanki bilerek terk edilmiş gibi." dedi mahkûmlar götürülürken.

Adsızlar geriye çekilmeye başlamış, Ubeydullah tünellere geçiş yapmıştı. Her şey bitiyor gibi görünüyordu. Yine de bitmemişti. Bir şeyler eksikti. Uyuşturulmuş mahkûmlardan bir tanesi tam bu sırada topallayarak önünden geçerken tam boynunda bir alarm gibi yanıp sönen kırmızı bandı fark etti Sencer ve bütün bu sessizliğin içerisindeki kirli planı anladı.

Bu sistemi daha önce Esirler Şehri askerlerinin yaptığını görmüştü. Kilit sistemi deniliyordu bu sisteme. Büyük bir topluluğu yem olarak kullanmak istediklerinde, bir kişinin üstüne büyük çapta bir bomba yerleştiriyor, kişi belirli sınırların dışına çıkarsa, önce uyarı çanları çalmaya başlıyor, sonra bağlantılı olduğu bütün insanlarla birlikte yok ediliyordu. Bu bomba, tende oluşan bir yarayı korumaya çalışan yara bandı gibi yapıştırılıyordu. Çıkartıldıktan 30 saniye sonra bir vücutta yerini almazsa, yine aynı yöntem işliyordu.

Sencer'in zihni büyük bir fırtınayla karşılaşmış gibi hızlandı. Bu olayın sonucunda tüm dergâh deşifre olabilir, tüm emekler boşa çıkabilirdi veya sadece bütün bu olanlar bir kişinin üzerine yıkılabilirdi. Tüm düşmanların dişlerini geçirmek için fırsat kolladıkları bir düşman tüm dikkatleri üzeri-

ne çekebilirdi. O an düşündüğü tek şey, İslam için, kardeşleri için fedakârlıkta bulunmaktan başka hiçbir şey değildi.

Bu yüzden hiç kimseye bir şey söylemedi. Kimseye fark ettirmeden kırmızı bandın takıldığı mahkûmu yanına aldı ve tahliyenin adsızların da çıkışı da dâhil olmak üzere en iyi şekilde yapılmasını sağladı. Komutanlarının tutmuş olduğu mahkûmdan şüphelenmiş olsalar da, ona itaat eden adsızlar, duvarla tekrar bütünleşecek gizli kapının önünde komutanlarını beklerlerken Sencer "Sizden bir şey isteyeceğim, çocuklar." dedi.

Kolundan tuttuğu genç mahkûmun boynuna elini götürdü. Kırmızı bandı, genç mahkûmun boynundan çıkartıp kendi boynuna takarken kapının bir adım dışına adım attı ve mahkûmu onlara doğru yönlendirdi.

"Götürdüğünüz mahkûmların üzerinde gizli vericiler var. Onları etkisiz hale getirene kadar Dergâh'a girmeyin. Veri bozucuların ne kadar etkili olduğunu bilmiyorum. Yine de tedbirsiz olmayın." dedi.

Adsızlar'dan biri, "Ne yapıyorsunuz komutanım?" diye sorarken Sencer'in bu garip sözlerini dinleyen Envar ve Ubeydullah da aynı soruyu sordu.

Sencer sakin bir şekilde gülümsedi. Mahkûmu hızla adsızlara doğru iterken kapıyı kapatmadan saniyeler önce alarmlar çalmaya başlamıştı.

Sencer, yüzündeki simülasyonu etkisiz hale getirdi. "Bugün veya başka gün." dedi.

"Sevdiğim kadını canınız pahasına koruyun. O beni anlayacaktır."

Bu cümleler sonu kabullenmiş, kendini kardeşleri için feda etmiş olan bir adama aitti.

27.BÖLÜM:"RAİNA"

"Durdurun şu araçları!" diye bağırırken bir yandan da tünelin biraz önce kapatılan girişine doğru koşan Ubeydullah'ın yüreği, korkuyla kendini parçalıyordu.

"Kahretsin, Sencer! Bana bunu yapmadığını söyle. Seni çiğ çiğ yiyecekler, parçalara ayıracaklar. Ne yapıyorsun?" diye gürlerken tüm tünel onun sesiyle inliyordu. Kapının girişine ulaştığında adsızların elinde olan mahkûma baktı. Mahkûmun elinde duran pençeyi fark ettiğinde ise, yüreğindeki korku büyük bir acıya dönüştü.

Çoktan kapatılmış olan duvarı iki eliyle yumruklamaya başladı. "Öleceksin adi herif. Seni bekleyen bir sürü insan varken pisipisine öleceksin, adi herif."

Sözlerini duyan Sencer'in yüzünde oluşan acı tebessüm gibi, faydasızdı Ubeydullah'ın çabası. Duvar kenarına çöktü Ubeydullah. Nefes nefese kalmıştı. "Hayır, hayır, hayır." diye sayıklamaya başladı. Başını sağa sola sallıyordu, kendini kaybetmişti. "Bu şekilde olmaz, kurtaracağım seni, kurtaracağım seni." dedi. Gözlerindeki yeşil alev zehir saçarken, kaybedecek tek bir saniyesi olmadığını bilerek hızla oradan kalktı Ubeydullah.

Aynı acıya eşlik eden Envar ve Pars Başkan, idare merkezinde yan yanalardı. "Sana emrediyorum, komutan. Kendini oradan kurtar." diye bağırdı Başkan Pars. Sencer'den ses gelmeyince içindeki acıyla önündeki masada olan her şeyi devirdi.

Son cümle Envar'dan geldi: "Kardeşime ne olacak Sencer? Anne babası gibi, ben gibi, sen de mi onu yüz üstü bırakacaksın?" dedi.

Sencer'e en büyük darbe, bu cümleyle vurulmuştu. Etrafını silahlı muhafızlar sararken "O beni anlayacaktır." diye zayıf bir itiraz çıktı ağzından. Yaptığından emindi ama bu içinin acıdığı gerçeğini değiştirmiyordu. "Dergâh deşifre olsaydı, ona ulaşacaklardı Envar. Kardeşlerimi korumak zorundaydım."

Muhafızlar, "Ellerini kaldır!" diye bağırırken Sencer, itaat etti. Yüzlerce muhafız ve tek başına silahsız bırakılmış siyah aslan. Görüntü, kırmızı alarm ışıkları içerisinde, tam bu şekilde tasvir edilebilirdi.

Envar, "Kahretsin, kahretsin! Bize haber verebilirdin. Bizden fikir alabilirdin!" derken bile Sencer'in o kısa süre içerisinde, en doğru kararı verdiğini görebilecek kadar akıllıydı.

"Ona, onu canımı verecek kadar çok sevdiğimi söyle, Envar." dedi Sencer. Bu onun son cümlesiydi.

Sonra muhafızların itirazını dinlemeden kulağındaki kulaklığı çıkarıp yere attı ve ayağıyla ezdi. Kimsenin onu öldürmeyeceğini biliyordu. Yakınına doğru ateş edilse de umursamadı.

Envar, Başkan Pars'a baktı. "Öylece duracak mısınız?" dedi. Başkan Pars'ın ela gözleri simsiyah olmuştu öfkeden. "Asla." dedi ve hızla kontrol odasından ayrıldı.

Sencer aynı anda Aaron'la ilk gerçek karşılaşmasını yaşadı. Aaron avının büyüklüğünün farkında olarak kibirli bir şekilde muhafızların oluşturduğu koridorda yürüyordu. "Kimmiş bakalım bugünün kaçağı?" derken yüzünde pis bir gülümseyiş vardı. Sencer de ona artık maskeleştirdiği tehlikeli gülümseyişiyle karşılık verdi. "Sana kim başardığını söyledi, küçük kukla?" dediğinde, tanıdık ses ve tanıdık yüz yüzünden şaşkınlığa düştü Aaron.

"Sen!" dedi öfkeyle. Gri gözleri, göz bebekleriyle beraber ürkütücü bir şekilde büyümüştü. Uyuşturucunun etkisinde olmalıydı, odaklanamayışından belliydi bu. "Diz çök!" diyen muhafızları dinlemedi Sencer. Dilini dişlerinin ucunda dolaştırırken gülüşü çarpıklaştı ve "Seninle nasıl oynadım Aaronnn." dedi her kelimeden zevk alırcasına yavaş yavaş, yaya yaya söylerken.

"Bağlayın onu!" dedi Aaron ağzından tükürükler saçarken. Konuşurken kelimeleri bile düzgün çıkaramıyordu. "Köpek gibi yalvaracak bana. Onu parça parça ederken bana yalvaracak." dedi. Muhafızlar Sencer'e doğru çemberleri ni daraltırken Sencer hiçbir tepki vermiyordu. "Kimsin lan sen?" dedi ve ağır bir küfür savurdu Aaron.

Sencer cık cıkladı. "Anasının kuzusuna bu küfürler hiç yakışmıyor Aaron." dedi. Aaron'un öfkeden, kazıtılmış kafasındaki damarları belirginleşti. Yüzü simsiyah kesildi. "Kimsin lan sen?" diye bağırdı tekrar. Sencer savunmasız olmasına rağmen hâlâ uzakta duruyordu. Muhafızlar da tedbirle yaklaşıyorlardı. "Kimim ben, kimin ben?" diye tekrarladı Sencer. Yüzünde sahte şaşkın bir ifade vardı.

Bu durum Aaron'u çileden çıkardı. "Ne duruyorsunuz, zapt edin onu!" diye bağırdı muhafızlarına. Sencer'e yaklaşıp korkarak onu yakalayan muhafızlara rağmen Sencer susmadı. "Mahkûmların nerede Aaron? Yoksa ışınlandılar mı?" dedikten sonra içten bir şekilde kahkaha attı. Kapıları açılmış boş kafeslere baktı Aaron. "Onları bulmamız an meselesi. Üzerlerinde vericiler vardı." dedi başardığını düşünerek Aaron. Sencer boynunu yana doğru eğdi, çene kemiği belirginleşirken boynundaki damarlarla beraber kırmızı bant da ortaya çıktı. Siyah saçları hafifçe gözlerini kapatıyordu.

"Bakın burada ne varmış?" dedi.

Aaron, mahkûmlarını kaybettiğinin idrakine henüz varırken çılgına döndü. Elleri bağlanmış olan Sencer'in yanına hızla geldi ve kulak kızartacak küfürler savururken bir yandan da Sencer'i yumruklamaya başladı. Sencer yumruklara rağmen konuşmaktan vazgeçmiyordu. Ağzına dolan kanı tükürdü ve "Sen benimle uğraşırken ben bütün mahkûmlarını elinden aldım Aaron. Kaybettin!" dedi.

Aaron vurmaya devam ederken "Yeter Aaron!" diyen tanıdık bir ses, Aaron'u durdurdu. Doktor Marcus'un sesini duyan Sencer "Selam doktor!" dedi sanki az önce sayısız yumruk yememiş gibi sakin bir sesle. Bir gözünde şiddetli bir yanma hissediyordu. "Muhtemelen göremeyeceğim kadar şişecek." dedi kendi kendine. Dudağı patladığı için çe-

nesinden süzülen kana ve yüzünde oluşmaya başlayan morluklara rağmen, hâlâ oldukça rahat ve güçlü görünüyordu. Siyah gözleri her zamanki ışıltısıyla, keskin iki kılıç gibi parıldıyordu.

Marcus, Sencer'i görünce kısa bir şaşkınlık süreci yaşadı. Aklı kendi odaklı çalıştığı için duraksaması kısa sürdü. Çok az bir sürede kendine geldi ve tekrar hareket etti. Sencer'in yanına ulaştığında, "Biliyordum, sende hep gizli bir şeyler seziyordum." dedi.

Sencer'in siyah kaşları havalandı. Başını havaya doğru kaldırdı. "Külahım nerede?" Sonra Marcus'a baktı. Şişman doktor, Sencer'in onunla oynamaya başladığını hissediyordu. Sencer'in gözleri kısıldı ve siyah gözleri bu sefer alayla parladı. "Bugün yanıma almamış olmalıyım. Ona anlatamayacaksın bu palavralarını." Gülümsedi.

Marcus, Sencer'e cevap vermedi. Aaron'a döndü. "Onu bana ver, bütün bilgileri almam bir günü almaz." dedi. Sencer başını olumsuz anlamda salladı. "Yanımda benim hakkımda konuşmaz mısınız, lütfen? Kendimi sorunlu çocuk, sizi de ebeveynlerim gibi hissediyorum sonra. Çok hassastır kalbim." dedi. Elleri serbest olsaydı, acıyormuş gibi elini kalbine bastıracaktı. Maalesef dramasını tam manasıyla yerine getirecek kadar müsait değildi.

Aaron, "O benim intikamım, Marcus. Geri dur." dedi, oldukça öfkeliydi. Muhafızlara dönüp "Onu en alttaki mahzene götürün. Benim için hazırlayın." dedi. Son cümlesini söylemek için Sencer'in gözlerinin içine baktı. "Eğlenmek istiyorsa, eğleneceğiz."

Sencer onun meydan okuyuşuna hiç korkmadan karşılık verdi. "Heyecanla bekliyor olacağım."

Aaron, sanki bir köpek gibi bağlanılıp zapt etmemiş gibi, Sencer'in meydan okumasından istemsizce korktu. Bunu belli etmemek için hırsını muhafızlardan çıkardı. "Ne bekliyorsunuz? Onu götürün ve mahkûmları aramaya başlayın. Bana mühendisleri çağırın!" diyerek tekrar gürlemeye başladı.

Sencer bu şekilde Aaron'un bahsettiği elektrikli mahzene götürüldü. Mahkûmun duvara zincirlenmek suretiyle

bağlandığı bölgenin zemini, işkencecinin mahkûma rahatça ulaşabileceği yere kadar çukurdu ve çukur suyla doldurulmuştu. Sencer'in zincirleri bütün vücuda elektrik verilmek için özel olarak üretilmişti. Sencer'in üstündeki kıyafetler çıkartıldı ve bir tek pantolonu bırakıldıktan sonra bu zincirlere bağlandı. Bir kaç saat boyunca hiç kimse mahzene uğramazken, Sencer sessiz bir şekilde bekledi.

Eninde sonunda, ne kadar Aaron'la uğraşırsa uğraşsın, öldürüleceğini biliyordu. Bu yüzden dilinden ayetler düşmüyordu. Başını eğmiş, pis suya bakarken kendi soluk yansımasını görüyordu Sencer. Yüzündeki kan kurumuş, sağ gözü şişmişti.

"Allah'ım!" dedi kimsenin onu dinleyip dinlemediğini umursamayarak. "Katında şehit olarak değerlendirir misin beni?" Boynuna takılan tasma şeklindeki demirin izin verdiği kadar başını kaldırdı. "Fedakârlık yapmasaydım, binlerce kardeşim haksız yere öldürülecekti. Bire karşı binlercesi." dedi. Kendi kendine gülümsedi. Bu düşmanına sergilediği gülümseyiş değildi. Acı saklıydı içinde. Kelimeleri sessizleşti. Sadece kendisinin ve Rabbinin duyabileceği kadar özeldiler şimdi. "Yine de kalbimin acımasına engel olamıyorum. Bana dünyada öyle bir hazine verdin ki, sanki cennetinden bir parçaydı." Tekrar başını eğdi. Ayağının altındaki su birikintisinde Hüma'nın silueti canlandı. Gökyüzünü kıskandıran güzel gözleri gülmüyordu sevdiği kadının.

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Hayır, hayır. Onun için yaptım." dedi. Gözlerini kapatsa bile sevdiklerinin yüzleri teker teker yanıp sönüyordu. Hiçbiri mutlu değildi. "Doğru olanı yaptım, Rabbim. Lütfen sen onları koru." dedi sızlayan kalbini susturmaya çalışırken. Korkusu hiçbir zaman ölüm değildi. Sadece sevdiği kadındı, sevdiği insanlardı. Kapılar açıldı ve Sencer birden sessizliğe büründü.

Aaron gelmişti. Kişilik değiştirir gibi yüz ifadesini değiştirdi ve gülümserken bağırdı. "Niye hep geç kalıyorsun Aaron? Randevularımızı önemsemiyor musun yoksa?" dedi. Aaron elinde bulunan demir sopayla giriş yaptı. Diğer elinde büyük boy viski şişesi vardı. Sencer burnuna gelen ağır alkol

kokusundan dolayı, yüzünü buruşturmamak için zor tuttu kendini.

Aaron sessiz kaldı ve Sencer'i incelemeye başladı. Gri gözleri ortamın loş ışığında rengini kaybetmiş, daha da ruhsuzlaşmış görünüyordu. Ölmüş kalbinin gözlerdeki etkisi oldukça acımasızdı. Koskocaman bir boşluğa bakıyormuş gibi hissediyordu insan.

"Görüntü hoşuna mı gitti Aaron? Uzun zamandır hiç bu kadar incelendiğimi hatırlamıyorum." dedi Sencer. Düz sesinin aksine alaycı sözleri, oldukça sivriydi.

Aaron karşısında yere çöktü ve sopayı kenara bırakıp "Şımarık, ruhsuz, ahlaksız gibi görünüyordun. Yıllarca sürekli amca parası yiyen bir varisi oynadın. Kimse senden hiç şüphelenmedi. Ben de dâhil. Kimsin sen? Bu kadar uzun süre planlanmış bir operasyonda nereye aitsin? Hüma'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Sencer başını, zincirin izin verdiği ölçüde kaldırdı. Hüma'nın ismi geçince öfkelenmeden duramadı."Bu kadar uzun süre planlanmış bir operasyonda, sana hiç açık vermemiş, seni âlemin enayisi yerine koyup parmağında oynatmış biri olarak..." Dişlerini göstererek gülümsedi Sencer. "Sence bu soruların cevabını sana söyler miyim? Tahmin et. Kimim ben?"

Aaron yerinden kıpırdamadı. "Boynundaki kırmızı bantla, kaçsan da köpek gibi bağlısın bana. Şimdi, kim âlemin enayisi?" dedi. Sencer'in tehlikeli gülümseyişi derinleşti. Siyah gözleri loş ışıkta değerli iki taş gibi parıldıyordu şimdi de. Orada zekâ saklıydı. Orada kocaman bir kalbin yansıması vardı.

"Seninle aramızda büyük bir fark var Aaron. Ben insanları kurtarmak için uğraşırken kendimi feda ettim. Sen ise insanları öldürmekten zevk alan, kalpsiz pisliğin tekisin. En son ne zaman doğru bir amaç için çabaladın, söylesene?" dedi.

Aaron bir süre sesini çıkarmadı. Konuştuğunda sesi zehirliydi. "Benim doğrum güç. Kendime köle olarak gördüğüm insanları yönetiyorum. Bu benim tek doğrum. Güç,

daha fazla güç!" Ellerini bu gücü betimlemek için kullanırken boynundaki ve ellerindeki damarları belirginleşti. Hırslanmıştı Aaron.

"Ya Tanrı? Asıl gücün ona doğru yönelmek olduğunu bilmiyor musun?" Aaron, Sencer'in sözlerini delilik belirtisi olarak sayılabilecek bir kahkahayla bitirdi. Sakinleştiğinde ise, "Tanrı mı? Onun bizden daha önemli işleri olduğuna eminim." dedi.

Sencer sakince konuşmaya devam etti. "Sana kimse, O'nun her nefesinde seninle olduğunu, sana şah damarından daha yakınında bulunduğunu söylemedi mi Aaron?" dedi Sencer.

Aaron'un aklı da kalbi de bu doğru sözleri idrak edemedi. Mahzende bulunan karanlıktan daha karanlıktı kalbi. "Sana bir şey söyleyeyim mi zavallı varlık?" derken bir elinden destek alarak dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Bir kere sendeledi ve toparlanmak için biraz bekledi.

"Tanrı'nın zavallıları umursadığını sanmıyorum. Eğer umursasaydı..." eline demiri aldı ve yerde sürüyerek Sencer'e doğru yürümeye başladı. "Seni elime düşürmez, sizin gibileri de bizim altımızda süründürmezdi." dedi ve demirle ilk darbeyi Sencer'in karnına vurdu.

Sencer acıdan dolayı dişlerini birbirine bastırırken dişlerinin arasından konuştu. "Biz zavallı değiliz Aaron. Sizin oyununuza kandığımız için Tanrı'yı suçlamak, senin ne kadar basit düşündüğünü gösteriyor. Biz İslam'ı tam manasıyla yaşar, doğru bir şekilde Allah'a yönelirken siz ve sizin gibiler bizim yenilmez olduğumuzu iddia edenlerin başında geliyordunuz. Bizim hatamızı Tanrı'ya yıkamazsın. Kendi zulmünü, taşlaşmış kalbinin suçunu onun üstüne atamazsın!" dedi.

Bir darbe daha aldı, Sencer. Konuşmaktan vazgeçmedi. "Biz ondan vazgeçtiğimizde bile, o bizim ona dönmemiz için vesileler çıkarır karşımıza." Bir darbe daha, bir darbe daha aldı. Kırılmış olan kaburga kemiğinin acısını en derinliklerine kadar hissediyordu. Yine de doğruyu söyleyememenin acısını hiçbir şey tutamazdı. Bu yüzden konuşmaya devam

etti. "Siz Allah'ı tanımıyorsunuz. Siz Allah'ın bize karşı olan merhametini bilmiyorsunuz!".

Bir darbe daha aldı ve Aaron yüksek sesle bağırdı. "Elektrik verin. Yanlış konu hakkında konuşuyor." Aaron'un emrine hemen itaat eden muhafızlar, elektriği açtılar. Bütün bedenini yakan acıyı kısa bir süre sonra hissetti Sencer. Bağırmadı. "Asıl ben doğru konuyu konuşuyorum. Sadece sizler duyamıyorsunuz. Sadece siz anlamıyorsunuz." dedi.

Bu sahnede, her şey oldukça basitti aslında. Aaron, kendini dünyaya kaptırmış nefsi temsil ediyor, insan tarafından beslendiği için de güçlüyü oynuyordu. Sencer ise zincire vurulmuş vicdanın vücut bulmuş haliydi. Sözü dinlenmiyordu, doğruyu duyuramıyordu bir türlü. Bu yüzden sustu. Ölmüş bir kalpteki vicdan gibi sustu.

Elektriğin mavi alevi tüm zinciri bir ağ gibi sarıp Sencer'in üzerinde büyük bir tahribat bırakırken, "Allah!"tan başka hiçbir kelime kullanmadı Sencer. Burnundan oluk oluk kan akmaya başladı. Aaron yorulana kadar demir sopayla vurdu Sencer'e. Sencer vücudunun bir kısmını hissetmiyordu artık. Bağırmak yoktu, cevap vermek yoktu. Zihninde acıyla savaşmak, ölümü beklemekten başka hiçbir hedefi yoktu. Bir de gözlerini kapattığında hüzünle bakan mavi gözler vardı. İşte bu gözler, işkenceden daha acıydı. Zihninin ona vurduğu en büyük darbeydi.

"Bana istediklerimi ver!" diye bağırdı Aaron. Demiri bir kenara fırlattı. "Elektriği kesin!" diye bağırdı yine. Cızırtı birden kesilirken yavaş yavaş bilincinin elinden gittiğini hisseden Sencer'in son gördüğü, Aaron'un yüzüydü. Sonra kendisine doğru uzanan yumruğu fark etti ve her zaman ki gibi gülümsedi.

Aaron, Sencer'in bilincini kaybettiğini yaklaşık beş dakika sonra fark etti. Bütün hırsını düşmanın yüzünden çıkarmış, onu kendi kanıyla boyamıştı. Yorulduğunu belli etmemeye çalışarak, "Bugünlük yeter. Nasıl olsa günler bizim." diyerek uzaklaştı Sencer'den.

"Belirli aralıklarla elektrik verin. Benden başka kimseyi içeri almayın." Diyerek dışardaki on muhafıza ve mahzenin

kontrol odasındaki muhafızlara talimat veren Aaron, keyifli bir şekilde mahzeni terk etti. Geriye fiziksel olarak yıkmış olduğu, yüreği ise taş kadar sağlam olan bir adam bırakmıştı.

Sencer uzun bir süre boyunca, vücuduna elektrik verildiği anlar haricinde ayılamadı. Kendine geldiğinde Aaron mahzenden ayrılalı saatler olmuştu. Önce nerede olduğunu idrak edemedi. Gerektiği gibi nefes alamadığını hissediyordu. Sanki boğuluyormuş gibi bir histi bu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kısa bir süre hırıltılı bir öksürük krizi tuttu. Her öksürdüğünde bütün kırık kemikleri tenini yırtmak için uğraşıyorlardı.

Öksürürken gülmeye başladı bu yüzden. "Allah'ım!" dedi. Öksürük krizi azalırken hâlâ gülmeye devam ediyordu. "Ölümüm yakın mı, bilmiyorum. Bilinçsizliğimden yararlanıp da beni konuşturma ihtimallerinden korkarım sadece. Bu yüzden, sakladıklarım için zihnimi, onu söylemeye çalışacak olan dilimi öldür. Bedenimin çektiği acıdan sana sığınır, yine çekmeye devam ederim. Ama herhangi bir şekilde zihnime sızılırsa, bunu kaldıramam. Lütfen Rahmetinle bizi kuşat, Rabbim."

Sencer, bilincini yerinde tutmak için, Rabbini çok yakınında hissettiği için, saatlerce O'nunla konuştu. Ölmeye başladığının farkındaydı. Gerektiği gibi nefes alamıyordu. Karın bölgesindeki sızılar gittikçe artıyordu. Uyumak istiyordu ama uykuya sürekli direniyordu. Rabbine dua etmeye devam ediyordu.

Artık kelimeleri soluk bir fısıltıdan ibaretken, "Allah'ım!" dedi yine. "Sevdiğim kadını sana emanet ediyorum. Lütfen, kötülüğün onun yanına yaklaşmasına izin verme. Hep sevgiyle kuşatılsın." Gözünün önünde Gül Güzeli canlandı. Ona ilk gülümsediği an, soluk su üzerinde parıldadı. "Hep gülümsesin. Dünya karanlıkta bile çiçek açsın." dedi Sencer hafif bir tebessümle. Görüntü değişti ve Hüma'nın ışık saçan mavi gözlerine dönüştü. "Gökyüzü onun gözlerini hep kıskansın. Güneş, gözleri için bir parça ışık çaldığını iddia edip dursun, Rabbim."

Görüntü tekrar değişti ve Hüma'nın gülen gözleri de yüzü de soldu. Sencer'e sanki "Ben sensiz nasıl mutlu olabilirim ki?" dercesine bakıyordu. Sencer, bu görüntüden gözlerini kaçırdı. Kalbi acıyordu. Kalbi tüm bedeninden daha çok acıyordu. Karanlığa bir süreliğine de olsa yenilerek uykuya daldığında kurtulabildi ancak bu acıdan. Yine de üzüntü, rüyasında bile onu bırakmadı. Rüyasında, derin ve karanlık bir suyun içerisinde Hüma'yı gördü. Ona ulaşmaya çalıştıkça daha derine yüzüyor ve Sencer'den kaçıyordu. Sencer nefesinin tükendiğini hissediyor, yine de yüzmekten bir türlü vazgeçmiyordu. Nefes alamadığı için zihni ona bu görüntüyü sunuyordu. Ona daha fazla acı çektiriyordu. Sencer savaşmaya çalışıyordu ama yorulmuştu. Bu rüyanın içeriğine demirin demire vurulduğunda çıkan sesi karıştığında, zihni bu uyarıyı hissetti.

Karanlıkta, elektrik akımının cızırtısı, sönmeye yüz tutmuş bir nefesin kısa kısa yankılarından başka hiçbir ses yoktu. Aaron, bu karanlıkta kahkaha attı ve elindeki demir sopanın mahzendeki demir parmaklıklara vurmasının sesleri, karanlıkta yankılandı, "Sıra bende, sıra bende. Ben de eğleneceğim, ben de eğleneceğim." dedi. Sencer, Aaron'un sesini uyarı olarak algılayan zihni sayesinde hemen uyandı. Gözlerinin her ikisi de şiştiği için görme yetisi azalmıştı. Aaron, bu yıkık görüntüyü görünce kahkaha attı.

"Ne güzel manzara ha!" dedi. Sencer'in dudakları alaycı bir gülüş kıvrıldı. "Ellerimi serbest bıraksaydın, senin için de aynı manzarayı oluşturabilirdim Aaron." dedi. Başını zoraki de olsa kaldırdı. "Yerimde olsan ne yapardın? Çığlık çığlığa bağırır mıydın? Yoksa ağlamaya mı başlardın?"

Aaron, "Seni," diye başlayan bir cümleyle küfürlerini sıralamaya başladı. "Lütfen Aaron. Gerçekleri söylüyorum diye bu kadar kızmana gerek yok." Yüzü mimiklerini oynatma yetisini kaybetmemiş olsaydı, gözlerini kısar ve gülümseyişi çarpıklaşırdı. "Hem, elinden kaçırmış olduğun mahkûmlar yüzünden annenden yeterince azar işitmiş olmalısın. "Yine de gülmekten geri kalmadı Sencer. Bu fırsatı elinden kaçıramazdı çünkü.

"Bu kadar sinirli olma nedenini gayet iyi anlamlandırabiliyorum. Senin için üzüldüğümü söyleyemem ama en azından yine kaybetmiş olduğunu izlemek beni eğlendiriyor." dedi. Sencer'in elleri bağlı olsa da dili sivri bir kılıçtı ve Aaron'u en hassas yerinden yaralıyordu. Kuklacı, bütün mahkûmları elinden kaçırdığı için bir gök gibi gürlemiş ve Aaron'u saatlere azarlamıştı. Yarım saat sonra birliklerini göndererek Sencer'i aldırmaya geleceğini söylemişti.

Aaron, Sencer'le son kez eğlenmek için aşağıya inmişti. Öfkeyle ve boğazını yırtarcasına bir bağırışla Sencer'e saldıran Aaron, elindeki demir sopayı tam Sencer'in üstüne indireceği sırada yine alarmlar çalmaya başladı. Aaron'un ağzından bir küfür savruldu. Durmak zorunda kalmıştı. "Ne halt dönüyor yine?" Bu cümleyi duyduktan sonra, yerin sarsıntısıyla büyük bir gümleme sesi duyuldu. Bir şeyler yıkılmış olmalıydı. Bu gümleme birkaç kere tekrarlandı. Tüm bina, korkmuş bir insan gibi zangır zangır titriyordu.

Tıpkı korktuğunu hissettirmemeyi unutan Aaron gibi. "Acil çıkış kapısını açın bana." diye bağırdı Aaron. Mahzende ikinci bir kapı daha açıldığında, mahzenin olduğu katta büyük bir gürültü duyuldu. Erkek bağırış sesleri, patlayan silahın gürültüsü birbirine karışmıştı. Sanki birileri büyük bir katliam gerçekleştiriyordu.

Aaron, "Bu burada bitmedi." diyerek gizli kaçış kapısına doğru hızla giderken, mahzenin kapısı büyük bir gürültüyle duvara çarparak açıldı. Elindeki muhafızın boynunu kırdıktan sonra sanki bez bebekmiş gibi yere fırlatan simsiyah giyinmiş, güçlü adam "Yerinde olsam, ben de kaçardım Aaron." dedi.

Aaron dönüp korkulu gözlerle arkasına baktı. Güçlü ve etkileyici olan sesi tanıdığını bütün bedeniyle belli etti. "Sen!" dedi iki günde, ikinci kez. Zihninde dönen Siraç Vuslat ismi, ikinci korkulu rüyasıydı. Beti benzi attı bu yüzden. Kanı bütün vücudundan çekilmişti

Karanlıkta lacivert gözler ortaya çıktı. Sencer, yüzünü tam olarak göremediği adamın kendisini gösterdiğini fark etti. "Onu buradan çıkarıp iyileştirdiğimizde senin için ge-

lecek. Her gün, niye bugünü yaşadım diyerek ağlayacaksın." dedi Siraç.

Gölgeler arasında hiç gülümsemeyen, sert yüz hatları belirginleşti. Lacivert gözler nefretini yansıttı. İçinde şimşekler çaktı öfkesiyle. "Favori işkencem deri yüzmektir. Bunu ona da öğreteceğime emin olabilirsin." Cehennemin iki çukurunu vadeden gamzeleri ortaya çıktı. Siraç Vuslat, intikamın zevkiyle gülümsemişti.

28.BÖLÜM: "TAĞUT"

Sencer kendini yakalattıktan bir saat sonra, Dergâh'ın yer altı şubesinde, sert adımların gürültüsü yeri göğü inletiyordu. Başkan Pars da dâhil olmak üzere, bu ayak seslerinin kime ait olduğu herkes tarafından biliniyor, gelmekte olan, hüzünle bekleniyordu.

Pars Başkan, "Ne yapacağız?" dedi yanında bulunan, öfkeden yüzü kaskatı kesilmiş adama. Gözlerinin lacivertleri büyük bir fırtınaya ev sahipliği yapan güçlü adam "Yüzleşeceğiz," dedi. Kapı hızla duvara savrulmadan bir saniye önce, "Savaşmak için yüzleşeceğiz." diyerek kendi sözünü tasdikledi.

Kapının duvarla buluşma gürültüsü, tüm dergâhın sessizliğe bürünmesine sebep oldu. Kapının önünde, acıdan kendini kaybetmiş olan Ubeydullah'ın yıkılmış bedeni belirdi. Gözlerinin beyazında kırmızı damarlar belirmiş, kan dökületeceğinin haber verir nitelikte yeşil alevle yanan gözlerine ulaşmıştı. Göğsü öfkeden, arabadaki esirlerin kurtarıldığı ve sinyallerinin yok edildiği haberini alır almaz esirleri bırakıp dergâhı bulana kadar koşmaktan, hızla inip inip kalkıyordu. Yine de onu tanıyan biri, gözlerinde öfkeden çok acı olduğunu fark edebilirdi. Kardeşini kaybetmemiş olsaydı, kardeşi de fark ederdi.

Ubeydullah bu acı ve öfkeyle Pars Başkan'ın yanındaki adamın varlığını fark etmedi. Pars Başkan'a kilitlenmişti gözleri. "Bana bir tek sebep söyle." dedi. Sesinde de öfkeden çok acı vardı ve Pars Başkan'ı da en çok bu durum yaraladı.

Başkan Pars, "Anlatabileceğim bir sebebim yok Ubeydullah." dedi kelimelerinden kendisi bile nefret ederken. Ubeydullah dişlerini birbirine kilitledi. Yüreği sıkışıyordu,

yüreği binlerce zincir tarafından sıkıştırılıyordu. "Dergâh'ta bulunduğum her konumdan istifa ettiğimi bildiririm efendim." dedi dişlerinin arasından. Diyecek başka bir sözü kalmamıştı çünkü.

Arkasına döndüğü anda lacivert gözlerini bir an bile Ubeydullah'tan ayırmayan, Pars Başkan'ın yanındaki adam konuştu. "Kendi başına, kardeşinin yanına esir olmaya mı gidiyorsun Ubeydullah? Onu kurtarmak yerine, birazdan seni de öldüreceklerini bilerek, Sencer'in ölümünü mü seyredeceksin?"

Ubeydullah duraksadı. Arkasına döndüğünde bir hikâyenin ilk satırları yazıldı. Bu an, iki kaderin bir noktada buluşmasıydı; "Sen de kimsin?" dedi Ubeydullah, tanımadığı yüzle ilk defa yüzleştiğinde. Kendisiyle neredeyse aynı boyda, sarıya yakın kahverengi saçları, keskin yüz hatlarından daha çok bizzat kendisine öfkeyle bakan lacivert gözlerinin dikkat çektiği, tehlikeli ve dikkat edilmesi gereken biri olduğunu ilk anda hissettiği bu adam, en fazla 35-36 yaşında gibi duruyordu. Baştan aşağıya simsiyah bir takım elbisesi giymişti. Ceketinin yakasında güneşe benzer bir sembol işlenmişti. Cüssesi Ubeydullah'ın cüssesi kadar, öfkesi Ubeydullah'tan farklı olarak bir sır gibi saklanmış olsa da en az onunki kadardı.

Tehlikeli adam, "Siraç Vuslat." diyerek tanıttı kendisini. Ubeydullah'ın tanıdık gelmeyen isimle yüz ifadesi değişmedi. "Adını sormadım, sen kimsin de beni, kardeşimi biliyorsun?" dedi, Siraç'a. Siraç'ın yüz ifadesi de Ubeydullah gibi hissizdi. "Bir sıfata mı sahip olmalıyım, seni mantıklı davranmaya davet etmem, sana yardımcı olmaya çalışmam için?" diye cevapladı onu. Lacivert gözlerindeki öfke yandı. Karşılık olarak Ubeydullah'ın zümrüt gözlerinde aynı öfkeyle şimşekler çaktı. Devam etti Siraç. "Arkana Dergâh gibi bir gücü alarak kardeşini kurtarmak varken, neden daha fazla tehlikeyi kendine çağırıyorsun?"

Ubeydullah içeri girdi ve hızla açtığı kapıyı tutup büyük bir gürültü eşliğinde kapattı. "Burada sadece istenilen cevaplar mı veriliyor?" diye bağırdığında Başkan Pars yüzünü başka bir yöne doğru çevirdi. Verecek cevabı yoktu. Ubeydullah,

Siraç'a doğru ilerledi. "Cevap istiyorum, cevaplar istiyorum. Kendimi öldürtmek umurumda değil. Siz ve sizin sırlarınız, sakladıklarınız, hiçbir açıklama yapmadan verdiğiniz emirleriniz yüzünden kardeşim kendini feda etti. "Kardeşim dediğinde, kalbindeki acının kimse tesellisini bulamazdı. Siraç'ın önüne geldiğinde, öfkesine yenik düştü ve Siraç'ın siyah ceketinin yakalarından tuttu.

Bu saldırıya rağmen Siraç, bir adım bile hareket etmedi. Sadece Ubeydullah'ın yüzüne bakıyordu. Gökyüzünü kaplayan simsiyah bulutlar kadar sakindi. "Gerçekler eline ne geçirecek Ubeydullah? Gerçeklerin kardeşinin daha fazla acı çektireceğini bile bile, onların sana ne faydası olacak?" dediğinde araya Başkan Pars girdi. Ubeydullah'ın öfkesinden daha da sertleşmiş kolunu tuttu. "Yeter Ubeydullah! Karşında üstün duruyor ve sen büyük bir saygısızlık yapıyorsun. Siraç, Dergâh'ın kurucu üyelerinden." dedi. Yüzünü kaplayan acı, üzgün oluşunun en büyük temsilcisiydi.

Ubeydullah, kafası karışmış bir şekilde Başkan Pars'a baktı. "Kurucu üyelerin hepsi öldü ve isimlerinin arasında bu adamın ismi yok." dedi. Sonra hızla çalışan aklı, ona bir seçenek daha sundu. Acı acı gülümsedi. Hayal kırıklığı bir kez daha onu hazırlıksız yakalamıştı. "Tabii ya! Neyi biliyoruz ki bunu da bileceğiz." dedi. Siraç'ı itekleyerek yakalarını serbest bıraktı. "Kardeşimin Dergâh için yapamayacağı hiçbir şeyin olmadığını, Müslüman kardeşleri için her daim ölümü göze alabileceğini biliyordunuz. Hepimiz bu sonuçları bilerek Dergâh'a katılıyoruz. Ancak sizin de bize her koşulda destek çıkacağınıza, üyelerinizin menfaatini koruyacağınıza dair sözünüz, Sencer için neden geçerli değil? Karanlıkta zorla adım attırmak, hangimizi pisipisine ölüme sürüklemez?"

Ubeydullah'ın ikna edilmeye değil, gerçeklerle yüzleşmeye ihtiyacı olduğunu bilen Siraç, küçük bir kapı araladı. "Küfür karanlıktayken ve biz bu karanlığın sırrını biliyorken o karanlığı aydınlatması için bu sırrı bilmeyen birisine ihtiyacımız vardı. Sencer, bunun için var, Ubeydullah. Birçok ilke liderlik edeceği gibi, karanlığa karşı savaşmak için var. Bu kirli oyunu öğrenmek eline hiçbir şey geçirmeyecek. Sadece bizimle birlikte, acı bir bekleyişe gireceksin." dedi.

Aynı anlarda, bu acının bizzat başrolü olan Hüma, Doktor Selma'nın dışarıdaki telaşın sebebini söylemek için geri gelmesini bekliyordu. Doktor Selma'nın odasında çalışırlarken bütün dergâh askerlerinin bulundukları koruma alanını koşarak terk etmelerinden dolayı çıkardıkları gürültüden, ters bir durum olduğunu anlamışlardı. Kimse telefonlarını açmayınca Doktor Selma, Hüma'ya odada kalmasını söyleyerek dışarı çıkmıştı. Bir saat olmasına rağmen hâlâ bir haber yoktu.

Hüma'nın kalbi, her atışında biraz daha sıkışıyor, adım adım yaklaşmakta olan kötü habere hazırlanıyordu sanki. Hüma, çenesinin titremesine, gözlerinin dolmasına engel olamıyordu, "Allah'ım, ne olur korktuğum başımıza gelmesin. Kötü haber tezliğiyle yok olsun, kimsenin saçının teline dahi dokunulmasın. Kapı açılsın," Ağlamamak için zorla yutkundu. Hızlı hızlı konuşuyordu çünkü duasını Rabbine hemen iletirse, kötülüğün kaybolacağını umuyordu. Masumdu. "Sevdiğim adam gülen yüzüyle girsin içeri. Desin ki; 'Ben sana dememiş miydim, Gül Güzeli hiçbir şey olmayacak diye. İşte bak, buradayım."

Ağlamamak için kendisini o kadar kasıyordu ki, birbirine kenetlemiş olduğu elleri bembeyaz kesilmişti. Gözleri hareket ettikçe, gözyaşları acıyla süzülmek için saniyeleri sayıyordu sanki. Tekrar, "Lütfen, Allah'ım." dediğinde, umutla beklediği kapı açıldı, tez ulaşmamış kötü haberle Doktor Selma içeri girdi. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Gözlerinin içi hüzünle dolmuştu. Hüma hemen anladı kötü bir şeyler olduğunu. "Hayır," dedi. Ayağa kalktı farkında olmadan. Çenesi titrerken gözyaşları daha fazla tutunamadı hayata.

"Deme abla, olur mu?" dedi elini kötü haberden korunmak için ileri doğru uzatırken. Doktor Selma konuşamıyordu. Ağlayamıyordu da. "Ama geri gelecekti." dedi Hüma. Gözyaşları inci gibi bir bir dökülürken "Ama geri gelmeliydi, çünkü daha yaralarımı iyileştirecekti."

Çöktü yere, ayakları bile taşıyamadı bu acıyı. Yüreği çoktan parçalanmıştı. "Canını mı yakmışlar abla?" dedi. Nefes alamıyordu bu acıdan. Selma abla, anlatılanlardan dolayı

o kadar kendini kaybetmişti ki, "Envar'a, 'Ona, onu canımı verecek kadar çok sevdiğimi söyle Envar.' demiş." dedi gerçekleri Hüma'dan sakınmayarak. Hüma kollarını harabeye dönmüş bedenine sardı ve öne doğru eğilerek içli içli ağlamaya başladı. Bu söz onu un ufak etmişti. Her zerresi acıya bulanmıştı. Bedeni bu acıyla iki büklüm olmuştu. "Böyle olmamalıydı. O giderse, canım mı kalır benim? Böyle olmamalıydı." dedi hıçkırıklarının arasında. Hüma kelimenin tam manasıyla tükenmişti. Hangi sözü söylerse söylesin, hangi ağıt ona eşlik ederse etsin, faydasızdı. İşte o an, zihnini saran acı, kemiklerinin arasına yerleşmiş olan gizli silahı tetikledi ve Hüma kafasını geriye doğru atarak çığlık attı. Gözleri açıldı ve neon ışık tüm odayı kapladı. Gizli silah ikinci evresine geçmişti.

Bir odada gerçekler öğrenilirken diğer odada ise bu gerçeklerin acı yüzü bir adım daha ileri taşındı. Sırrın ortakları, kontrollü bir şekilde hareket etseler dahi, olacakların önüne geçemeyeceklerinin farkına varmaya başlamıştı.

Saatler birbirini kovalarken dakikaların Sencer'in canına kastı olduğunun herkes farkındaydı. Hüma'nın aniden gelişen yeni atağına rağmen planlar yapıldı, Dergâh ifşa edilmeden Sencer'i kurtarabilecek tek bir kişi vardı; Siraç Vuslat.

Siraç, ortaya çıkmanın zamanı olmadığının farkındaydı. Yine de, şu an en büyük risk, Sencer'in öldürülmek üzere oluşuyken ilerlemeye çalıştıkları yoldan sapmak zorundaydı. Bu yüzden arkasına Dergâh'ın da kuvvetini alarak, arka planda Ubeydullah'ın yönettiği strateji ile Hüma Hapishanesini bastılar. Sencer'in üzerindeki kıyafetler sayesinde onun aşağıya indirildiğini biliyorlardı. Hapishanenin içerisini de bu kıyafetler sayesinde bir haritaya dönüştürmüşlerdi. Tünellerden bir kaçını patlatarak Hüma Hapishanesi'nin içerisine girdiklerinde, hapishanedeki kuvvetlerin hiç beklemedikleri, açıkça yapılan bu baskına 'Kurtarma Operasyonu' adı verilmişti. Tarih yer altından göğe doğru yükselen bir savaşın küçük bir ön gösterimine şahitlik etti. Suskunlar ve suikastçılar ile birlikte 250 kişilik, küçük bir gruptan oluşuyordu Dergâh askerleri. Daha önce gizledikleri kapıları kendi elleriyle patlatıp içeri girdiler. Gümleyen ve Aaron'un

bütün korkusuyla kaçmasına sebep olan, patlatılan kapılardı. Baştan aşağıya simsiyah giyinen dergâh askerlerinin en önünde, kendini kamufle eden Ubeydullah duruyor, Siraç'ın arkasından ilerliyordu. Dört bir yandan kuşatılan Hüma Hapishanesi'nde, acıma hissine dair hiçbir emare yoktu.

Büyük bir çatışma yaşanırken Ubeydullah yukarıda kaldı ve Siraç yanına bir grup asker alarak her katta bir kısmını çatışma için bırakarak hızla aşağıya ulaştı. Yanında 10 tane suskun vardı. Sencer'in hapsedildiği mahzen katında ise 30 Hüma muhafızı bulunuyordu. Yine acıma yoktu. Suskunlarla birlikte bir bütün halinde çalışmayı yıllarla birlikte kusursuzlaştırmış olan Siraç, kurşunların arasından sanki kayıyormuş gibi ilerledi. Ölmeden önce son nefeslerin gürültüsü çığlıklarla karışıyordu. Kurşunlarla sessizliğe bürünen bedenlerin bir bir yere düşüşü, düşmanın yenilgisinin adıydı. Siraç ne göreceğinden emin olmayarak, tedirgin bir şekilde mahzenin içerisine ulaştı ve Sencer'in tüketilmiş halini gördükten sonra öz kontrolünü sağlamak için oldukça uğraştı.

Korkudan neredeyse kendini kaybetmek üzere olan Aaron'un gitmesini izledikten sonra kulağına dokundu ve "Elektrik bölümünü etkisiz hale getirdiniz mi?" dedi. Envar'ın sesi kulağında yankılandı. "Evet, yanına gidebilirsin." dedi. Oldukça endişeli geliyordu sesi.

Siraç ona yaklaşırken "Dost musun, düşman mı?" dedi Sencer. Yüzünde tükenmek üzere olan bir gülümseyiş vardı. Siraç onunla gurur duyuyordu. Hâlâ çabalıyordu Sencer. Tüketildiği halde hâlâ çabalıyordu. "Sana özel işkencemi öğreteceğime göre düşmanın olamam herhalde Sencer." dedi. Bunun karşılığında kahkaha attı Sencer. Ciğerleri bu çabayı kaldıramadı ve kahkahası öksürüğe ve en sonunda kan kusmaya dönüştü. Siraç'ın lacivert gözlerinde öfkenin ateşi yanıp söndü. Suyun içine girip Sencer'i hapseden zincirlere ulaştı. "Kendini yorma Sencer." dedi.

Sencer, onu kurtaran adamın yüzünü bulanık bir şekilde görüyordu. "Ben iyiyim." dedi, hiç iyi olmadığı halde. Siraç ona yapılan işkenceyi gördüğü anda öfkeyle dolmuştu. Yüzü tanınmaz haldeydi. Bedeninde ezikler, elektrik veril-

mesinden dolayı yanıklar vardı. O kadar kötü görünüyordu ki Siraç gibi hislerini saklamakta usta olan biri bile acısının yüzüne yansımasına engel olamıyordu. Aaron'u gelecekte Sencer'in öldürmesi için bırakmak zorunda olmasaydı, o an yakalardı ve hiç de acıması olmazdı. Hem de hiç.

"Kendini kandırma." dedi bu kötü görüntü yüzünden Sencer'e. Zincirler için küçük, iğne kadar çelikten bir alet çıkardı. Kelepçenin üzerine denk getirdi ve arkasına bastı. Küçük, kırmızı ışın büyük bir ısıyla çeliği ikiye böldü. Sencer'in bir kolu serbest kalınca, ayakları onu taşımadı. Neredeyse düşmek üzereyken Siraç onu yakaladı. Ayağa kaldırırken "Biraz daha dayan." dedi Siraç. Sencer'in göz kapakları sanki kilolarca ağırlık taşıyormuş gibi zorla açılıp kapanıyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Hissizleşmişti. Acı bile onun için hissini kaybetmişti.

Çatışmanın sesi hâlâ yeri göğü inletirken mahzenin kapısında tamamen kamufle olmuş Ubeydullah göründü. Nefes nefese kalmıştı. İçeri hızla girdi. Sencer'i görünce o öfkeyle bir küfür savurdu. Kendini bildi bileli kardeşi bildiği bu adamı ilk defa bu kadar kötü görüyordu. Acısını öfkesiyle bastırdı. "Sana demiştim, lanet olasıca." diye bağırdığında Siraç'a yaslanmış olan Sencer son bir kuvvetle kafasını kaldırdı. Yüzünde hâlâ hafif bir tebessüm vardı. "Hoş geldin kardeşim." dedi ve göz kapakları, taşıdığı yüke daha fazla dayanamadı. Başı öne doğru düştü. Sencer bayılmıştı.

"Ubeydullah yardım et." dedi Siraç, Ubeydullah'a. Bir yandan Sencer'i taşıyor, diğer yandan da zincirlerle uğraşıyordu. Ubeydullah koştu ve Sencer'in gövdesine daha fazla zarar vermemeye çalışarak kolunun altına girdi. Siraç, kısa sürede işini bitirdi ve Sencer'in diğer kolunun altına da o girdi, onu mahzenden çıkardılar.

Yerde yatan Hüma muhafızları, kenara dizilmiş olan Suskunlar ve ortalarında yıkılmak üzere olan bir kahramanı tutan iki büyük kahraman. Hayatın ta kendisini temsil eden bu an, "Doğru da düşebilir." sözünü temsil ediyordu. Evet, doğru da düşebilirdi. Tağut'un, yani her türlü küfrün ağına yakalanabilir, kuklacısının oyununa yenilebilirdi. İmtihan

dünyasında, kimin ne zaman bir engelle karşılaşacağı belli değildi. Her ne koşulda olursa olsun doğrunun düştüğü zaman, Allah'ın yardımı eninde sonunda gelirdi. Küfre karşı iman. Önemli olan imanı seçebilmekti. Rabbe teslim olan insan yenilgiye uğrasa dahi, yenilmezdi: Sabrederse, bu dünyada da öbür dünyada da eninde sonunda kazanırdı. Teslim olursa, hayal kırıklığına uğramazdı.

İşte, teslim olan bir kulun ayakları yerde sürünüyor, kalbi ise arşa yükseliyordu imanıyla. İki kolunda destekçisi, arkasında binlerce mümin kardeşi, zaferle dolu kaderine doğru yürüyordu.

Sencer, Hüma Hapishanesi'nden kurtarıldıktan sonra, hapishaneden çıkmadan önce boynundaki bant etkisiz hale getirildi. Hızla Dergâh'a götürülürken, Ubeydullah geride kaldı. Dumanların çıktığı hapishaneye yüzünü tekrar döndüğünde emir verdi: "Acıma yok, yerle bir edin." Dünya küçük bir hapishanede yangın çıktığını zannederken Ortadoğu'nun gövdesine kurulmuş küfür tuzağı yıkılıyordu. Tüm Siyonist ve Esirler Şehri istihbaratına ulaşan bilgiler, saldırının nereden geldiğini bir türlü kestiremedikleriyle ilgiliydi. Kameralar suikastçılar tarafından patlatılıyor, muhafızların kulaklıklarından bağırış sesleri ve büyük bir savaşın ölüm gürültüsünü kaydediyordu. Muhafızlar, yardım istiyorlardı. Çoğunlukta olmalarına rağmen kaçmayı deniyor, girdikleri çukura lanet ederek ölüyorlardı.

Ubeydullah, geri çekilin emrini verdiğinde takviye grup gelmek üzereydi. Muhafızlar tükenmiş, kaçabilen kaçmıştı. Hezimete uğramışlardı. Dergâh askerleri tünellere çekildiler ve geri kalan işi lağımcılara devrettiler. Lağımcılar tünellerin hapishaneye yakın kısmını patlatıcıyla döşerken büyük taşıyıcı kamyonlar, dar yolun içerisinde kalın duvarlar taşıyordu. Lağımcılar geri çekildikten sonra tünellerin patlayıcı döşenmemiş kısmı, patlayıcılardan etkilenmeyen duvarla kapatıldı. Kamyonlar tek parça duvarlarla resmen tünelleri kapatmışlardı. Patlayıcılar aktif hale getirildi ve takviye grup içeri girdiği anda patlatıldılar. Böylece Hüma Hapishanesi'nin büyük şubelerinden ikincisi de yıkılmış oldu. Devasa dumanlar yukarı doğru yükselirken Hüma kuşunun kanat-

larını simgelercesine iki kanat şeklini aldılar. Özgürlüğü çağırıyorlardı, gelecekte olan kurtuluşu, Allah'a inanmanın sonucunu gösteriyorlardı.

Bu sırada Sencer, tünellere kadar götürüldükten sonra hızla Dergâha ulaştırılmak için özel bir araca bindirdi. İlk muayeneyi, ambulanstan çok daha fazla tıbbi gerece sahip olan özel araçta yapan Doktor Yaman, "Hiç iyi değil. İç kanamadan şüpheleniyorum. Nabız da iyi değil." dedi.

Yanında bulunan Siraç'ın yüzü acıyla kas katı kesildi. "Elinizden geleni yapın. Bunu da atlatacaktır inşallah Sencer. Onu bekleyen bir sevdiği var." dedi. Onu bekleyen bir gelecek olduğunu söyleyemedi. Onu bekleyenler olduğunu dile getiremedi Siraç. Sencer'in soluk yüzüne doğru eğildi. Yüzündeki morluklar, sakallarına karışmış kan, hepsi fedakârlığının nişaneleriydi." Dayan, çünkü hak ettiğin bir gelecek var Sencer."

Lacivert gözlerinde hüzün vardı. Siyah bir mürekkep gibi en derinlerine kadar işlemişti. "Dayan, çünkü Hüma var. Onun kanatları sensiz asla uçmayı öğrenmeyecek. Diğer yarın gitti mi, göğün rengi bile unutulur, bilirim." Geçmişini hatırladı ve bu geçmiş onun da canının ne kadar yanmış olduğunu hatırlattı. "Dayan kardeşim." dedi Siraç ve geri çekildi. Geniş araçta Doktor Yaman ile birlikte 6 kişi vardı ve hepsi Sencer'in etrafında dört dönüyordu.

Siraç, çaresizliği en derinine kadar hissetti. Kimseye rahatsızlık vermemek için aracın bir köşesine yerleştirilmiş olan krem renkli rahat koltuklardan birine oturdu. Bu anlarda Günışığı, 'Rabbime sığınmadıkça çekilecek gibi değil, Siraç.' derdi, diye düşündü. Günışığı Siraç'ın eşine vermiş olduğu lakaptı. Gerçek ismi Elif'ti.

Siraç, şu an bu gerçekten de çaresizliğin acısına katlanamıyordu. Öfkesi gözünün önünü karartıyor, eskiden zapt edemediği intikamı hatırlatıyordu. "Allah'ım, yalvarırım kurtar onu." dedi ellerini açıp Rabbine dua etmeye başladı. Sabır zordu. Zamana karşı sabretmek oldukça zordu. Yol bitmek bilmiyor, doktorların konuşmasına göre Sencer'in durumu iyiye gitmiyordu. En sonunda araba yavaşlayıp dur-

duğunda Sencer'i büyük bir hızla araçtan indirdiler. Sedye, geniş asansörle yer altındaki Dergâh'a indirildi. Giriş kapısında onları Başkan Pars, Doktor Selma, Hüma ve her bölümün uzmanı olan doktorlar karşıladı.

Siraç, Hüma'yı gördüğünde şaşırdı çünkü onu en son bıraktığında durumu her iki anlamda iyi değildi. Şimdi gözlerinde ve bedeninde hiçbir anormallik görünmüyordu ama Hüma'nın gözü Sencer'den başkasını görmediği için Siraç'ın orada olduğunu fark edemedi.

Sencer'in yüzünün ve bedeninin halini görünce, çökmüş bedeni yıkılmasın diye, yanında bulunan Doktor Selma'nın koluna tutundu. Doktor Selma da ona sımsıkı sarıldı. "Geçecek ablacım," dedi sedyede cansız bir şekilde yatan Sencer'e bakarken. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Her ikisi de güçlü kalmaya çalışsalar da yıkılmamak oldukça zordu. Özellikle Hüma, kendini yine kaybetmemek, sevdiğinin bu zor zamanlarında ona destek olabilmek için kendini kasmaktan, kaskatı kesilmişti. "Kıymışlar," dedi sedyenin arkasından ilerlerken. Gözyaşları akmasın diye kendini sıkmasına rağmen koridorda Doktor Selma ile ilerlerken, kontrolün kendisinde olmadığını ve gözyaşlarının bir bir yanaklarından süzüldüğünü hissediyordu.

Koridorun sonundaki acil ameliyat odasına hızla girilirken Hüma, kendini yere bıraktı. "Kıymışlar abla, canıma kıymışlar. Yıllarca uzaktan bile izlemeye kıyamadığım yüzünü paramparça etmişler." dedi. Bacaklarını kendine doğru çekti ve yüzünü dizlerine doladığı kollarına gömdü. Hıçkırıklarla ağlarken, çaresizlikle küçücüktü.

"Allah'ım!" dedi.

İnsanoğlu küçükken düştüğünde, fiziksel bir acı hissettiğinde, "Anne" derdi çoğu zaman. Çünkü annenin bir şekilde acısına derman olacağını bilirdi. Ama insan büyüyünce tüm bedenin sahibi olduğu gibi kalbinde sahibi olan Allah'ı anıyordu, çünkü çaresizliğinin, acısının tek çaresinin o olacağını biliyordu.

"Allah'ım!" dedi Hüma. Çünkü başka kimsesi yoktu, hiç olmamıştı.

Saatlerce orada, çökmüş bir şekilde oturdu. Kimse dokunamadı ona. Yaklaşamadı. Sanki acısı etrafında sürekli dönen muhafızdı. Doktor Selma birkaç kez ameliyathaneye girip çıktı. Hiçbir olumlu gelişme olmadığı için çıkınca bir köşeye çekilip sessizce Hüma'yı izliyordu. Ubeydullah geldi. Envar geldi. Beklemekten başka, dua etmekten başka yapılacak hiçbir şey yoktu.

Doktor Selma, Hüma'nın bir kez daha kontrolünü kaybetmesinden korktuğu için, ilk andan itibaren aklında olan fikirle, ameliyatın dördüncü saatinde harekete geçti. Hüma'nın yanına gitti. Hüma artık ağlamıyor, kapıyı izlerken sessizce dua ediyordu.

"Gel benimle." dedi Doktor Selma. Hüma başını kaldı. Göz kenarları ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. "Nereye?" dedi ama ağlamaktan sesi kısıldığı için, sesi bir rüzgâr gibi savrulup yok oldu. "Seni, onun yanına götüreceğim." dedi.

Hüma hızla ayağa kalktı. Doktor Selma'nın yüzü acıyla kaskatıydı. Önüne çıkan her engeli aşmakta hiç tereddüt etmeyecekti. Hüma'ya şu an iyi gelebilecek tek kişinin Sencer olduğunu biliyordu. Kapıları açtı ve Hüma'yla birlikte ameliyathane koridoruna girdi.

"Onun canlı canlı kesildiğini göreceksin. İç kanaması var, kırık kaburgaları iç organlarına zarar vermiş. Vücudu elektrikten dolayı hasar aldığı gibi şoka girmiş aynı zamanda. Bu yüzden, senin herhangi bir engele sebebiyet vermemen lazım. Acınla güçlüsün Hüma. Sen çok güçlüsün. Bu güçle Sencer'in yanında ol." dedi.

Hüma anladığını belirtmek için hızla başını salladı. Mavi gözleri, hüzünle doluydu. "Tamam, abla. Onunla konuşacağım sadece." dedi. Yaşadıkları, geçirdiği atağın sonucunda kendi içinde olan silahın ne kadar büyük bir risk olabileceğini tamamen hissettiriyordu. Hiçbir şeye geç kalamazdı artık. Ne sevdiğine ne de sevgisini ertelemeye.

Doktor Selma onu ameliyathane için hazırladı.İlk ameliyathaneye girdiklerinde, yaklaşık 10 kişilik bir doktor grubun Sencer'in etrafında dört döndüğünü gördü.Hüma, Sencer'in parçalanmış bedenine bakmadan, yüzünün olduğu

tarafa doğru ilerledi. Arkasında Doktor Selma vardı. Doktor Yaman onlara baktı. Eşinin ve Hüma'nın yüz ifadesini görünce hiçbir şey söylemedi. Hüma Sencer'in yanına ulaşınca, Doktor Selma onun için bir sandalye getirdi ve "Otur ablacım." dedi. Hüma, gözlerini Sencer'in yüzünden ayırmadan "Tamam abla." dedi. Sandalyeye oturdu ve Sencer'e doğru eğildi.

Sencer'in yüzü çökmüş, morluklarla birlikte daha da solgun hale gelmişti. Ona verilen hasarı daha yakından görünce kalbinin ateşe atıldığını hissetti. "Sana anlatacak bir hikâyem var Sencer Aslanşah." dedi. Kana bulanmış sakallarına dokundu yavaşça. "Bu kalbime yapılmış en büyük imtihanın hikâyesi."

Sakallarını yavaşça okşadı Hüma. "Yıllar önce, hayatın sadece bir oyundan olduğunu sanıyorken, seninle karşılaştım." Herkesin onu dinlediğinin farkındaydı, yine de içinde taşan bir sel vardı. Kalbini karanlığa boğan bu selden artık kurtulması lazımdı. "Hatırlamıyorsun, hatırlamazsın çünkü beni hiç görmedin. Şemseddin Hoca'yla yeni tanıştığım zamanlarda, Dergâha ilk geldiğim gün, dar koridorlardan birinden geçiyorduk. Bilirsin, o koridorların hepsi büyük avluya bakan balkona açılır."

Hüma hatırasıyla hafifçe gülümsedi. Hüzünlü bir gülümseyişti bu. Sencer'den gözlerini hiç ayırmadı." Avlunun balkonuna geldiğimizde, aşağıda tek başına oturan seni gördük Şemseddin Hoca'yla. Elinde bir kuş vardı ve onunla konuşuyordun. 'Duvar sizin görebileceğiniz kadar büyük. Üzerine sırf siz çarpmayın diye kuş da çizdim. Hâlâ nasıl çarpıyorsunuz, anlamıyorum.' diyordun. Şemseddin Hoca sana seslendi, 'Özgürlük istemiyorlar demek ki, Sencer.'dedi. O zamanlar düşman kabul edildiğim ve İslam'a karşı kalbimin ısındığı bir sır olduğu için bir adım geri çekilmiştim. Balkon eğimli olduğu için ben seni görebiliyordum ama sen beni fark etmedin. Kafanı kaldırdın, her zamanki gibi gülümsedin. 'Hocam kuşlar özgürlüğün temsilcileridir. Kanadı kırık kuşlar ise esirdir. Gökyüzüne ulaşamadıkları sürece hep kafestedirler. Onları özgürlüğe kavuşturuyorum ki Esirler Şehri özgürlüğe kavuştuğu zaman gökyüzünde bizi temsil etsin-

ler. Hem...'dedin ve elinde tuttuğun kuşu kaldırdın. 'Bakın, Rabbim ne güzel yaratmış.' dedin."

Sencer'in göz kapaklarıyla örtülmüş siyah gözlerine bakti Hüma. "Çok garip, elindeki kuşun ben olduğunu hissettim o an. Geleceğime dair endişelerim olsa da bir gün o kuş gibi olacağımı nereden bilebilirdim ki Sencer." Derin, titrek bir nefes aldı Hüma. "Ben kanadı kırık bir Hüma Kuşu'yum." Sencer'e doğru biraz daha eğildi. "Defalarca kez duvardan duvara vuruldum." Sencer'in simsiyah saçlarına dokundu Hüma. Onları da kanla kirletmişlerdi. "Kanatlarımı kırdılar. Özgürlüğümü elimden aldılar." Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Ama gökyüzünde uçarken dahi, senin sevgine vurulmuştum." Dudakları titredi acıyla. "Avuçlarındaki sevgiye hapsolmuştum." Gözyaşları itiraflarıyla birlikte ağıt yakıyordu. "Ama şimdi kanatlarım kırık." Yanağından öptü Sencer'in. Sicim gibi gözyaşları dökülüyordu. "Avuçlarındaki sevgin yok. Ben yalnızım, yine üşüyorum. Rabbimle güçlü kalsam da çok üşüyorum."

Biraz geri çekildi. "Seni seviyorum Sencer. Yıllardır o gün, o kuşu tutarken başını kaldırdığın, gülümsediğin andan beri seviyorum." Bir hıçkırık yüreğinin en derininden koptu. Gözyaşları gibi, yüzünü de hüzün sardı. "Ama söyleyemedim, cesaret edemedim. Lütfen uyan." Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Lütfen uyan, zamanım kısıtlı olsa da ben dünyada hep esir olsam da senin avuçlarında özgürleşeyim."

Hüma saatlerce süren ameliyatta bir an olsun Sencer'in yanından ayrılmadı. Ameliyat bitti. Kurtulduğunu söylediklerinde, sevdiği adamın kapalı göz kapaklarına baktı sadece. Sessizleşmişti. İçindeki yangın kelimelerini kül etmişti.

Yoğun bakım odasına götürüldüğünde, yanından bir an olsun onu yalnız bırakmadı. Şemseddin Hoca da dâhil olmak üzere herkes ziyaret etti Sencer'i. Kimse, Hüma'nın sessizlik orucunu bozmuyordu. İçeri girip sessizce Sencer'i izliyor ve onları yalnız bırakıyorlardı. Sanki Hüma diyeceğini demiş, sevdiği adam ona cevap vermeden konuşmamaya ant içmişti. Rabbiyle sessiz iletişimi, namazı haricinde üç gün boyunca Sencer'in odasındaydı hep.

Üçüncü günün sonunda, gece bir diğer yarısına ulaştığında Hüma uyumayı reddedip Sencer'in elini tutarak yatağa başını koymuş, sessizce dua ediyordu. Rabbi ise kirpiklerinin arasına uyku tozu serpiştirir gibi uyumasını dilemişti. Bedeni Hüma'ya itaat etmedi ve uyuyakaldı. Uyuduktan birkaç dakika sonra ise Sencer uyandı. İlk önce nerede olduğunu idrak etmeye çalıştı. Hüma'yı görünce ise her şeyi unuttu ve kurumuş dudakları kıpırdadı. "Ömrümün sonuna kadar seni avuçlarımda özgürleştireceğim, Gül Güzeli."

29.BÖLÜM: "ZAYİAT"

Sencer bilincini kaybettiğinde, Rabbi ona bir mucizeyi lütfetti. Karanlıkta sessizlik tarafından boğuluyorken, kulaklarına bir meleğin sesi ulaştı. Tenine dokunduğu yerlerde güller açıldı. Parmak uçlarında bahar, nefesinde çiçek kokulu bir meltem vardı ama meleğin sesi oldukça hüzünlüydü. Bir hikâye anlatıyor, geçmişi sihirli bir değnek ile canlandırıyordu.

Sencer, karanlık tarafından hapsedilmemiş olsaydı, meleğin anlattıklarıyla bilincinin açılacağını hatta uyandıktan sonra koşabileceğini bile düşünmüştü. İnanamamıştı ilk önce. Rabbinin ona güzel bir rüya verdiğini sanmıştı ama hayır, meleğin anlattıkları geçmişte yaşadığı bir olayla birebir örtüşüyordu. Duvara çarpan bir kuşun kanadını iyileştirirken Şemseddin Hoca'yla meleğin anlattığı konuşmayı yapmışlardı.

Hatırlıyordu, gözlerini açtığında kırık kanatlarını kalbine saklamış, masum bir şekilde uyuyan sevdiği kadına baktığı o an, her gün, her saat, her dakika, saniyelerin bir bir uzaklaştığı her an, hatırlamaya devam edecekti. Serum için sargılanmış bir elini kaldırdı. Nefes aldıkça hafifçe titreyen Hüma'nın yanağına yavaşça dokundu. "Nefes aldığım her ana yemin olsun ki seni her zaman seveceğim Gül Güzeli." dedi.

Hüma'nın nefes almak için aralanmış gül dudakları hafifçe kıpırdadı. Sencer, hayranlıkla izledi bu görüntüyü. Elini hafifçe kaldırdı ve Hüma'nın hokka burnuna dokundu. Bu sefer kirpikleri titreşti Hüma'nın. Sencer bencildi. Ellerine hâkim olamıyor, gözlerini bir tane kusur yakalayamadığı Hüma'nın yüzünden bir an olsun ayıramıyordu. Sencer,

konu Hüma olunca bencildi. "Gözlerin açılsa, gökyüzü çalınacak, bütün bulutlar sana ulaşmaya çalışacak, benim ise yine kalbim duracak. Yine de bana bakışını çok özledim, Gül Güzeli." dedi, bencilliğini itiraf ederek.

Hüma'nın gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etmiş, yüzündeki üzgün ifadeyi kalbinin en derinlerine kadar hissetmişti oysa. Yavaşça o morluklara dokundu. Nefes alırken canını yakacak kadar susamış olmasına rağmen konuşmaya devam ediyordu Sencer. Sanki sussa, Hüma'ya dokunmayı bıraksa, karanlığa doğru geri çekilecekmiş gibi hissediyordu. "Gözyaşlarının sesini duydum. Bana sitem ediyorlardı. Bir daha canını yakacak olursam zehir olup beni parçalara ayıracaklarmış. "Başparmağıyla yavaşça yanağını okşamaya devam etti. "Dedim ki; bir daha olursa kendi ellerimle teslim olacağım. Beni o zehirde boğun. Çünkü bir daha seni ağlatırsam dünyadaki en büyük suçlu ben olacağım."

Sencer'in siyah gözleri, bir an bile Hüma'nın yüzünden ayrılmıyordu. "Sesini duydum Hüma Kuşu. Sesin, kalbimde yankılanıyordu. Bana en büyük mucizemi anlatıyor, büyük bir hediyeyi, sevgini sunuyordun. "Yavaşça, derin bir nefes aldı Sencer. Büyülenmişti. Sevdiği kadına bakarken hipnoz edilmiş gibiydi. "Cennette miyim, Allah'ım? Eğer öyleyse, anlattığından daha güzelmiş."dedi.

Ellerini büyük bir çabayla kendine çekti, Sencer. Zorla nefes alışı, kalbinin hızlanışındandı. Bu hızlanışın bizzat sebebi ise karşısında uyuyan, gecenin gülüydü. "Duyduklarımı, cennetteki kuşlar mı fısıldadı yoksa?" Serbest elini yüzüne getirdi. Sargılara dokununca yaşadığı an biraz daha gerçekçi gelmeye başladı. Nitekim saniyeler sonra içeri Doktor Yaman'la birlikte Doktor Selma girince sanki havada asılı olan bu hayal, Sencer'in zihninde yavaşça oturdu.

Boştaki eliyle, Sencer'in uyandığını görünce yüzü aydınlanan çifte, susmalarını işaret etti Sencer. Doktor Selma ve Yaman'ın gözleri Hüma'ya kaydı ve ikisinin de tebessümü hüzünlendi. Doktor Selma, "Sonunda pes etmiş."dedi sessizce. Yüzünde anaç bir sahipleniş ifadesi vardı.

Sencer, tekrar sevdiği kadına baktı. "Abla," dedi Doktor Yaman kontrol için ona yaklaşırken. Doktor Selma, Sencer'in başucuna gitti. "İyi misin Sencer. Bizi o kadar korkuttun ki, hepimiz mahvolduk." dedi.

Sencer, onun sitemini es geçti ve cümlesine devam etti. "Ben cennete miyim?"dedi Doktor Selma'ya. Doktor Yaman kaşlarını çatarken Doktor Selma şaşırmış bir ifadeyle Sencer'e baktı.

Doktor Yaman, "Başın dönüyor mu genç? Neler olduğunu hatırlıyor musun?" dedi. Doktor Selma ve Doktor Yaman endişeli bir şekilde birbirlerine baktılar. Sencer'de oluşabilecek herhangi bir beyin sarsıntısından veya gözden kaçırdıkları bir darbe sonucu daha kötü bir sonuçtan korkmuşlardı her ikisi de.

Sencer onları dinlemeyip konuşmaya devam etti: "Ben karanlıktayken Hüma'nın bana eskiden âşık olduğunu ve bunu benden sakladığını dinledim. Gerçek hayatta yaşadığım bir olayla birebir uyuşuyordu anlattıkları." dediğinde, karşısındaki iki kişinin de yüz ifadeleri değişti. Doktor Selma tekrar tebessümüne kavuşurken Doktor Yaman Sencer'e doğru eğildi ve üzerindeki örtüyü çekerek sargılarını incelemeye başladı. Sencer bir cevap beklercesine Doktor Selma'ya bakıyordu. "Duyman için dua ettim ablam." dedi Doktor Selma. Gözlerinde, gözyaşlarının parıltısı, dudaklarında hüzünle karışık bir tebessüm vardı. Bu cümle onun verebileceği tek cevaptı.

Hüma'nın çöküş anı, ameliyatta bulunan herkesi mahvetmişti. Doktor Yaman'ın bile gözleri dolmuştu.

Sencer, bu üstü kapalı cevabı anladı ve bir çocuğun bayram sevincini taşıyan bir gülüş yüzüne yayıldı. Simsiyah gözleri ışıldadı aşkıyla. "O zaman dünyada cenneti vermiş bana Rabbim." dedi tekrar Hüma'ya dönüp. Konuşmaları fısıltı niteliğindeydi, anlamları ise odanın içinde gittikçe devleşiyordu. Gözleriyle sevdi, sevdiği kadını.

Doktor Yaman, "Durumunu sormayacak mısın genç? Kaç gündür baygındın. Susamış olmalısın. Nasıl hissediyorsun kendini, ağrın var mı?" dedi. Sencer, Doktor Yaman'a

döndü. Sadece, "Susadım." dediğinde Doktor Selma, büyük bir stresin ardından gelen sinir boşalmasıyla gülmeye başladı. Ses çıkarmamak için elini ağzına kapattı. Doktor Yaman, "Abayla birlikte ciğerlerini de yakmaya gerek yok Sencer." dediğinde, Sencer sırıttı.

Ona biraz su verdiler. Hüma'yı uyandırmamak için çok sessiz hareket ediyorlardı. Yaralarını kontrol ettiler, geldiğindeki durumundan bahsettiler Sencer'e. Aldığı hasar bir an bile umurunda olmayan Sencer, "Tutsakların durumu nasıl? Hepsi sağ salim buraya ulaştı mı?" dedi.

Doktor Yaman, bir yarayı kontrol ettikten sonra tekrar üstünü sargı beziyle kapatırken, "Şimdilik ayrıştırılıp yeterli kapasite olmadığı için diğer şubelere dağıtıldılar. Gerekli eğitim verildikten sonra hepsi burada toplanacak. Buraya getirildiklerinde bir tane bile kaybımız yoktu. Karmaşa çıkmasına rağmen Başkan Pars durumu çok iyi kontrol etti ve onları sakinleştirdi." dedi.

Sencer, Başkan Pars'ın adını duyunca onu kurtaran yabancıyı hatırladı. "Beni kim kurtardı?" diye sordu. Doktor Yaman geri çekildi ve ona baktı. "Savunma ve savaş birliklerinin yaptığı operasyonlar hakkında genel bilgileri bizden değil, Başkan'dan ya da diğer üstlerinden öğrenirsin Sencer. Bizim işimiz Allah'ın izniyle iyileştirmek." dedi Doktor Yaman. Sencer sessiz kalmakla yetindi. Yakında, yine sorgulayacaklarının olacağını hissetmişti.

Doktor Selma'nın sırlı gözlerine baktı. "Abla, Hüma'nın böyle her tarafı ağrır. Kalkmama izin verseniz yanıma taşırdım." dediğinde cümlesi Doktor Selma tarafından kesildi. "İzin vermem. İki hafta boyunca yerinden kıpırdayamazsın Sencer Aslanşah. Bir de Hüma'yı taşıyacağım diyor." derken sesi gittikçe hiddetlendi. İşaret parmağını ona doğru doğrultup bir çocuk gibi azarlamıştı.

Hüma kıpırdanınca, Sencer sevdiği kadını işaret ederek Doktor Selma'yı uyardı. Doktor Selma, ağzını kapattı pişmanlıkla. Ama kaşları hâlâ çatıktı. Sencer'e dik dik bakıyordu. Sonra elini ağzından çekti ve fısıltıyla konuşmaya devam etti. "Hem kıpırdatırsam uyanacak ve seni görünce ağlamaya

devam edecek."

Sencer'in kaşları çatıldı. Siyah gözleri kararlılıkla kararmaya dikkat ederek, "Ağlamayacak, izin vermeyeceğim." dedi.

Doktor Selma'nın tekrar sinirleri zıpladı. Bu sefer sessiz kinası alıp akmadan önce hepsini kurutacak mısın?" dedi. Sencer tekrar sırıttı. Ani ruh değişimi, Doktor Selma'nın başını döndürmüştü. O da kendini gülerken buldu.

Sencer, Hüma'ya döndü. "Onu mutlu etmem bu kadar zor mu abla? Elime illa kurutma makinası mı tutuşturman gerekiyor." dediğinde Doktor Selma onun aşkını gözlerinde gördü. Konuşurken Hüma'ya Dünya'nın en büyük hazinesiymiş gibi bakıyordu. Sencer zeki bir genç adamdı. Aklından geçen her neyse mantıklı olmalıydı ki bu kadar iddialı konuşuyor, diye düşündü Doktor Selma. "İkinizin de dinlenmeye ihtiyacı var ablam." dedi yumuşayarak.

Sencer kafasını sallasa da Doktor Selma ve Doktor Yaman gittikten sonra, sabah oluncaya kadar uyumadı. Ellerine bir türlü hâkim olamıyor, kelimelerine bir türlü sahip çıkamıyordu. Bir an, "Öleceğimi düşündüğümde en çok canımı yakan sendin. Bu kadar mı etkin büyük bende, Gül Güzeli?" derken diğer bir an, "Sanırım kalbim, seni merkezi haline getirmiş." diyerek kendi sorusunu yine kendisi cevaplıyordu.

Sabaha erişirken gözlerini bir an bile ayıramadığı sevdiği kadının yüzünün her santimini inceledi Sencer. Baktıkça her santimini ezberledi. En güzel manzara karşısında kendini kaybeden insanlardan biri oldu sadece.

Hüma, uyanmak üzere kıpırdanmaya başlayınca yakışıklı yüzü bir tebessümden daha fazlasına eşlik ediyordu. Hüma'nın kirpikleri hafifçe titreşip göz kapakları birbirinden ayrılırken, "Gökyüzünün feryadını duyabiliyorum." diye fısıldadı Sencer hayranlıkla.

Hüma başını kaldırdı. Ne zaman uyuduğunu hatırlamıyordu. Birinin onu izlediğini hissederek göz kapakları açılmıştı. Başını kaldırdığında sevdiği adamla gözleri çarpıştı ilk. Hüma kalbinin bir anlığına durduğunu, bu duruşla birlikte tüm dünyanın da hareketsizleştiğini hissetti. Toz zerre-

cikleri havada asılı kaldı. Yelkovan ilerlemeyi bıraktı. Sesler kayboldu, sessizlik hâkim oldu. Sencer Aslanşah'ın gülümseyişi, simsiyah gözlerinin en derinlerine kadar ışıldayışı, tüm dünyayı kapladı.

Hüma, "Sencer," dedi, çenesi titrerken. Gökyüzünden çalınan mavi gözleri, sonuna kadar açılmıştı. Bir kez daha heyecanla, "Sencer," derken doğruldu. Ne yapacağını bilemez halde, gözleri dolmuş, bir yandan da şaşkınlıkla gülümserken Sencer'in ismini tekrarlıyordu.

Sencer, başını iki yana doğru sallayıp "Ağlamak yok, Gül Güzeli." dedi. Hüma, sanki başının hareketlerini bile bir an kaçırmak istemeyerek onu gözleriyle takip etti. Siyah gözler, gökyüzünü hapsetmişti. Hüma yüreği ağzında "Ağlamak yok," deyip sözünü tekrar etti, tasdik etti onu gözleri hâlâ dolu dolu olmasına rağmen. Dudaklarında en mutlu tebessümü vardı. Kalbine bahar neşesi gelmişti sanki.

Hüma birden ayağa kalktı. "Ne zaman uyandın? Hemen Selma Abla'ya haber vermeliyim. Nasıl hissediyorsun kendini?" dedi hızlı hızlı. Kalbinin atışı kadar hızlı konuşuyordu.

Sencer sırıttı ve bir an yaslanıyorken diğer bir an Hüma'nın boşlukta olan elini tutup Hüma'yı kendine doğru çekti. Hüma dengesini kaybetti ve son anda yatağın kenarına tutunmayı akıl ederek, yavaş bir şekilde Sencer'in üstüne doğru düştü. Gerçi, sert bir şekilde düşseydi de Sencer'in umurunda olmazdı. "Sencer, kaburgaların kırık." diye feryat etmesine rağmen Sencer iki eliyle Hüma'nın kollarını tuttu. Burun buruna gelmişlerdi. Yüzündeki gülümseyiş Hüma'nın kalbine tehlike sinyalleri gönderiyordu. Gür kirpikleri, siyah gözlerini sarıyor, bir hapishane hissi uyandırıyordu."Umurumda değil." dedi Hüma'ya. Hüma'nın gözleri derin derin bakıyordu. Hüma, nefes alamadığını hissediyordu. "Umurunda değil mi?" Kaşları çatıldı Hüma'nın. "Ne kadar hasar aldığının farkında mısın Sencer? Ölmek üzereydin." dedi.

Sencer, Hüma kaşlarını çatınca sırıtmaya başladı. Başını hafifçe kaldırdı. Aralarında sadece kısa bir mesafe kalınca, "Vücudumun en büyük zayiatı kalbimin çalınmasıdır. Bu zayiatın tek suçlusu ise sensin, Gül Güzeli." dedi. Hüma'nın

şaşkınlıktan dudakları aralandı.

Gözleri iki yıldız gibi parıldadı. "Sencer!" dedi, feryat eder gibi. Sencer, gülmeye başladı ve kollarını Hüma'nın beline sardı. Boynunu başına gömerken "Çok özlemişim." dedi, iç çekerek. Hüma, sesli bir şekilde yutkundu. "Ben de." dedi kırık sessiz bir fısıltıyla.

Sencer uyurken, simsiyah gözleri kapalı ve onu kendine hapsetmiyorken, aşkını itiraf etmesi kolaydı. Şimdi ise kendini iki cümle kurmaktan bile aciz hissediyordu.

Sencer, Hüma'nın beline kollarını biraz daha sardı. "Zayıflamışsın." dedi.

Hüma utandı, sevdiği adamın yüzünü görmese bile başını eğdi hafifçe. "Farkında değilim." dedi mahcup bir sesle. Sencer'in sesindeki bir şeyler, ona yanlış yaptığını hissettirmişti.

Sencer bir elini Hüma'nın belinden çekti ve geri çekilip Hüma'nın çenesini tuttu. "Yemek yemediğinin mi farkında değilsin?" dedi.

Hüma gözlerini kaçırdı. "Sanırım." dedi.

Gözleri hâlâ ona değmiyorken, "Sencer, artık üzerinden kalkmalıyım. Sana zarar vermiş olabilirim. Kendimi affetmem o vakit." dedi.

Sencer'in yüzünde sevdiğini haykıran bir gülümseme, "Suçlu hep ben olsam da sen de artık kaçmasan, Gül Güzeli?" dedi.

Hüma kendini tutamadı ve dudaklarını birbirine bastırsa da gülümsedi. Geri çekilip ayağa kalktığında Sencer bu sefer müsaade etti ona. "En azından gülümsedin." dediğinde, Hüma ona baktı. Sencer sırıttı. "Ve bu gülüş benim kalbimin zaafı." diye ekledi Hüma'ya hayranlıkla bakarken.

Hafif çarpık gülüşü, simsiyah gözlerinin ışıltısıyla ona bakışı, duruşu, sözleri, her şeyiyle Hüma, bu anda kalmak istedi. Zaman onunla işbirliği yapsaydı tam bu saniyelerde, sevdiği adama bakarken zamanın durmasını dilerdi. Dudaklarında aşkını fısıldayan gülümseyişiyle ellerini önünde birleştirip sakin bir sesle, "Artık kaçmayacağım." diyen Hüma,

aslında zamanı durdurdu.

Sencer'in gözleri büyüdü, sonra karanlığı bile yok edercesine simsiyah oldu. Hafif gülümseyişi keskinleşti ve "Bu sözü söylemek için yatağa bağlı olduğum anı mı seçtin, Gül Güzeli?" dediğinde, kapı çalındı ve izin beklemeksizin içeri Ubeydullah daldı.

Hüma, sanki dakikalardır nefesini tutuyormuş gibi derin bir nefes aldı. Ubeydullah'a minnetle baktı çünkü Sencer'in hipnozundan onu kurtarmıştı.

Ubeydullah, Hüma'ya bir baş selamı verdikten sonra içeri girdi. Ubeydullah'ın gözlerinde sırlar bir an ışıldayıp diğer bir an var olmamış gibi yok oldu. Sencer'e dönünce kaşları çatıldı. "Yatak rahat mı bari? Yatmak için çok çaba sarf ettin çünkü." dedi.

Sencer, sakallarından arınmış çenesine dokundu ve sıvazladı düşünür gibi yaparken. "En son sesini duyduğumda bebek gibi ağlıyordun." diye cevapladı onu. Ubeydullah küfretti. Sencer sırıttı. "Ben de seni özledim kardeşim." dedi.

Ubeydullah'ın sesi yükseldi. "Az daha kendini öldürtecektin. Kuyruğunu sıkıştırmış ölümü beklerken bulduk seni. Her sene beyninin bir kısmını daha mı kaybediyorsun sen?" dediğinde rahatlıyordu aslında. Ubeydullah'ın endişesini belli etme şekli, yerden yere vurmak üzere kuruluydu. Sencer, cümlelerinin altında yatan anlamlara göre cevap veriyordu ona. "Sensiz ölüme tek başıma gitmeme kırıldın mı sen? Üzülme, üzülme. Bir dahaki sefere elinden tutar, seni de götürürüm." dedi.

Ubeydullah resmen alev alırken Hüma, "Sakinleş Ubeydullah." diye onu uyardı.

Ubeydullah, "Ulan, dua et karın var. O kadar ağladı arkandan," dediğinde Sencer'in suratı ciddileşti. Çenesindeki yaralar belirginleşti ve bakışları sertleşti. Hüma, suratını ekşitti. Ortam bir anda gerginleşmişti. "Hüma Kuşu, bize biraz müsaade eder misin?" dedi, Hüma'ya.

Hüma başını sallayıp suratı düşmüş bir şekilde dışarı çıktı. Sencer kapı kapanana kadar Hüma'nın arkasından

baktıktan sonra, gözlerini Ubeydullah'a dikti. "Bekliyorum." dedi.

Ubeydullah kaşlarını kaldırdı ve kalın kollarını birbirine kavuşturdu. "Neyi?" dedi sinirli bir sesle.

Sencer'in dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kalktı. "Öfken ezici bir kasırga gibi. Kontrolü yok. Sınırı yok. Öfken kontrolsüzse hayatında bir şeyleri kontrol edemiyorsun demektir. Bu yüzden bekliyorum." dedi Sencer.

Ubeydullah'ın yüz ifadesi değişmedi. Sencer onun ifadesiz yüzünden bir şeyleri doğru tahmin ettiğini anladı yine. "Ölümden döndün Sencer. Alkış tutarak mı karşılamalıydım seni?" Sencer'in gözleri kısıldı. Siyah gözleri, dilsiz bir tuzak gibiydi. Ubeydullah bu bakışa x ray diyordu. Sencer sanki insanların içini görüyormuş gibi bakıyordu bu şekilde baktığında. Bu bakıştan sonra tahmin ettikleri de genel de çıkıyordu.

"Kimdi beni kurtaran adam?" dedi. Ubeydullah tepkisiz kalmaya devam etti. Dilsiz tuzaklar, onu delecekmiş gibi bakıyordu. "Kendin öğren beyaz yataklı prens." diyerek cevap vermeyi reddetti.

Sencer birden sırıttı. "Merhaba, sırlar ülkesine hoş geldin Ubeydullah." dedi. Ubeydullah, küfretmemek için çok zor tuttu kendini. Bazen kardeşinin en nefret ettiği özelliği bu kadar zeki olması ve onu en küçük hareketine kadar tanıması oluyordu. Ubeydullah'ın bir şeyleri sakladığını saniyeler içerisinde anlamıştı. "Sencer, ben senin sıkıştıracağın taraf değilim kardeşim." dedi Ubeydullah.

Sencer, "Biliyorum." diye cevapladı onu. Biliyordu, konuşması ve sorular sorması gereken kişi Ubeydullah değildi. Bu yüzden konuyu kendisi değiştirdi. "Esirleri nasıl kurtardınız?"dedi.

Ubeydullah'ın rahatladığını hissederken onu konuşturabildiği kadar konuşturdu Sencer. Kısa bir süre sonra odaya Başkan Pars geldi ve Sencer tarafından sıcak bir şekilde karşılandı. Başkan Pars bu karşılanmaya oldukça şaşırmıştı. Sencer hiç kızgın görünmüyordu. Başkan Pars hatasından dolayı mahcubiyetini dile getirirken bile "Siz de işinizi ya-

pıyorsunuz, Başkan'ım. Plana uymak zorundaydınız." dedi.

Başkan Pars bunun altındaki manayı anlamadı hiç. Sencer tarafından hiçbir sorguya maruz kalmaması onu daha fazla şaşırttı. Bir ara, "Gerçekten iyi misin Sencer?" diye sordu teyit etmeyerek. "Hiç olmadığım kadar." diye cevapladı sorusunu Sencer. Başkan Pars, bu şaşkınlıkla odadan çıktı.

Akşama kadar Sencer'in ziyaretçisi eksik olmadı. Şemseddin Hoca bile rengi hiç iyi olmamasına rağmen onu ziyaret etti. Sencer, onun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordu. Şemseddin Hoca, defalarca iyi olduğunu söylemesine rağmen bir an bile ona inanmamıştı.

Hüma'yla birlikte iyileşiyorken, zihninin diğer tarafı önüne sunulan problemlerin çözümüyle uğraşıyordu. Ona bakan birisi asla yoğun bir şekilde plan yaptığını anlayamazdı. Hüma'yla sürekli uğraşıyor, etrafındaki insanları muzipliğiyle eğlendiriyordu. Diğer bir yarısı ise sevdikleri, en çok da yanından bir an bile ayrılmayan sevdiği kadın için çalışıyordu. Uyandıktan üç gün sonra akşam yemeği yerlerken Hüma'yı tam karşısına oturtmuş, bir kaşık yemek yiyip diğer bir kaşığında Hüma'ya bakıyordu. Hüma başını kaldırmadan gülümsedi. "Yemeğini ye Sencer." dedi.

Sencer'in bakışı ucu ateşlenmiş oklar gibiydi. Hissetmemesi imkânsızdı. "Bana bakacak daha güzel bir manzara ver, sana bakmayı bırakayım, Gül Güzeli." diye cevap verdi Sencer.

Hüma başını hafifçe kaldırdı. "Selma Abla'dan tableti getireyim. Senin için bulalım." dedi. Sencer'in göz kapakları hafifçe kısıldı ve munzur bir gülüş dudaklarına yayıldı. "Demek güzel pençelerini görmek de varmış." dedi.

Hüma kaşığını bıraktı ve tamamen ona döndü. Mavi gözlerinde gündüz var olan yıldızlar vardı. Yakınına koyduğu hareket ettirilebilir masanın üstünde yemek yiyordu. "Beni tanımıyorsun Sencer Aslanşah. Ben senin aksine pençelere sahip değilim." dedi.

Sencer de yemeğini bıraktı. Yüzündeki sargılar çıkartılmıştı. Başparmağıyla çenesindeki yara izlerinden birine dokundu. Hüma'nın bu yara izlerine zaafı olduğunu bilmeye-

rek onlarla oynuyordu. Yemek masasının izin verdiği ölçüde Hüma'ya doğru eğildi. "Seni tanıyorum, yeryüzünün gülü, gökyüzünün Hüma Kuşu. Avuçlarımın içerisindesin sen." dediğinde Hüma'nın ağzı açık kaldı.

Sencer, Hüma'nın sözlerine gönderme yapmıştı. Hüma, ilk önce duymuş olabileceğini düşünüp korktu. Sonra, sadece bir tesadüf olabileceğini düşündü. "Her avuçlarına aldığın kuşu bilir misin sen?" dedi Hüma. Sencer onun yüreğini hoplatacağını bilerek sesini derinleştirdi ve dedi ki; "Kırık kanatlarından ruhuna kadar bir seni bilirim. Her iki parçan da benim."

Hüma yüreğine kadar titrerken, "Kelimelerin çok sahiplenici." dedi. Sencer, masayı bir kenara fırlatıp Hüma'yı kendine çekmemek için masanın kenarlarına tutundu. "Ben sahipleniciyim." dedi. Hüma, "Sahiplenmek için rıza gerekir. Zorba mısın?" dedi.

"Hayır, aşığım." diye cevapladı onu Sencer. Hüma'nın kelimeleri tükenirken "Kararsız kalınca gözlerini kaçırışından, uyurken iki nefesinde bir iç çekişine, üzgünken kırık kanatlarına sığınışından, mutluyken mahcup bir şekilde gülümseyişine, sinirliyken sıktığın küçük ellerinden, utandığında kızaran burnunun ucuna kadar her zerrene kadar aşığım." diyerek cümlesini devam etti.

İradesini son zerresine kadar tüketirken, "Bu yüzden sahiplenirim, Gül Güzeli. Ben seni her zerrene kadar sahiplenirim." dedi.

Aralarındaki elektrik o kadar yoğundu ki, Hüma konuşsa ateş etkisi görecekti. "Sencer, ben..." diye cümleye başladığında, Sencer tarafından cümlesi kesildi bu yüzden. "Ben aşkımı itiraf ettiğim için değil, sen bana tamamen teslim olduğunda, sevginle beni tamamen kuşatabileceğini dile getirecek kadar cesaret sahibi olduğunda konuş, Gül Güzeli. Ben cesaretini istiyorum. O güzel gözlerin benden bir an ayrılmadan, dilin bir an bile tutulmadan beni sevdiğini söylediğinde, ben de kendimi tutmayacağım." dedi.

Hüma o an, Sencer'in ellerini fark etti. Yemek masasına sımsıkı kilitlenmişti. Boğazı kurudu birden. Hüma bütünüy-

le Sencer'in düşüncelerini hissetti. Sencer bütün sınırlarını yitirmişti. Hiçbir çekincesi olmaksızın saldırıyor ve geri çekilmiyordu. O an yıllardır sakladığı aşkını itiraf etmek istese de bir türlü dili çözülmedi. Tutulup kalmıştı sanki. Aralarındaki yoğunluk, Sencer'in simsiyah gözlerinin bakışı kadar ağırdı.

"Ben kararımı değiştirmeden masanı uzaklaştır hadi." dedi. Hüma hemen geri çekilince, Sencer derin bir nefes aldı.

Geceye zorla ulaşıp Hüma'nın odaya getirilen diğer yatakta uyuyuşunu izleyen Sencer, odasına gelen davetsiz misafiri görene kadar gözlerini Hüma'dan ayırmadı. Kapı kapandı ve Sencer davetsiz misafire mesafeli bir şekilde bakarken, "Hoş geldin, Siraç Vuslat. Ben de kaç gündür seni bekliyordum" dedi. Zekâyla parıldayan simsiyah gözler, yine aynı parıltıya sahip lacivert gözlerle çakıştı. "Hoş bulduм, Sencer Aslanşah. Ben de uzun zamandır bu anı bekliyordum." dedi Siraç Vuslat.

30.BÖLÜM: "HARS"

Kuklacı koltuğunu yavaşça döndürdü. Önünde diz çökmüş zavallı varlığa, uzun bir süre hissiz bir yüzle baktı. Elindeki küp şeklindeki kutuyu yavaşça döndürüyordu. Başını hafifçe çevirdi ve ekrandaki iki kişi ile yüzleşti; Siraç Vuslat ve Sencer Aslanşah. İki düşman, iki hissiz yüz.

Kuklacı, ilk önce deliliğinin bir alameti olarak yavaşça gülümsedi. Bu gülümseyişi histerik bir kahkahaya dönüşürken önündeki zavallı titremeye başladı.

"Aaron!" dedi kuklacı sakinleşmeye çalışırken.

"Aaron!" diye tekrar etti, karşısındaki zavallının adını.

Kuklacı ürkütücü kahkahasını durduramazken "Sen dünyanın en bahtsız adamı olmalısın." dedi. Güldü, güldü. Aaron'un korkudan nefesi kesilinceye kadar güldü. Elindeki kutuyu döndürmeyi bıraktığı anda kahkahası da durdu ve gözlerini elindeki kutuya dikti. Kutunun üstünde tek bir düğme sarıdan turuncuya dönmüştü.

Kuklacı yavaşça ayağa kalktı ve cilalı zeminde tok sesler çıkaran adımlarla Aaron'a doğru ilerledi. Aaron'a ulaştığında başparmağında Hüma kuşu işlemeli yüzüğünün olduğu elini Aaron'un terden sırılsıklam olmuş ensesine koydu. Aaron, başını kaldırdı ve kuklacının ölümcül bakışlarına maruz kaldı. "Çok yakınlaşmıştım efendim. Konuşacaktı." dedi. Kuklacı hiçbir cevap vermedi. Gerçekleri biliyorken konuşmak manasızdı. "Eğer silahın uyanışına şahit olmasaydım, seni babanın mezarına diri diri gömdürürdüm. En azından onunla soylu bir yerde yatardın. Bu son şansın Aaron. Silahını bul, kendine bağla. Yakında kendinden korkacak, kendisi açığa çıkmak isteyecek. İşte o zaman, onu bana getir. Vadedilen diyarların anahtarı, devlet kuşu."

Zevkle, gücün hayaliyle, hastalıklı bir şekilde kendini kaybetti kuklacı. "Omuzlarımıza konmasını istiyorsak, bizim olacak." dedi.

Aaron zar zor başını salladı. Aslında kuklacının elinden geleni yaptığını, kendisinin hiçbir şey yapamayacağını biliyordu yine de hayatı için, kuşu için çabalamak zorundaydı. Kutunun diğer tarafındaki, menora (yedi kollu şamdan) sembolünün hiçbir kolunun parıldamadığını görünce rahatladı. Daha zamanı vardı, daha zamanı vardı.

Aynı zaman diliminde yerin derinliklerinde, sahne ışıkları karardı, spotlar geçmişe ve geleceğe doğrultuldu. Geçmiş, hissiz bir şekilde geleceğe bakarken gelecek de aynı bakışlarla onu tanımlamaya çalışıyordu.

Sencer, "Oturmaz mısınız? Konuşacaklarımız olduğuna eminim." dedi. Siraç, hiç hissettirmese de gergindi. Geniş omuzları, bu gerginlikle sertleşmişti. Üstündeki siyah takım elbisesi loş ışıkta ürkütücü bir karanlık katıyordu ona.

Lacivert gözlerindeki aynı karanlık, Sencer'in hoşuna gitti. Güçlü insanı severdi Sencer. Bu adamdan aldığı enerji tek kelimeyle gücü yansıtıyordu.

Siraç, derin bir sesle, "Pekâlâ," dedi ve Hüma'dan uzak bir kısma boş bir sandalye getirerek dik bir şekilde oturdu. Ellerini dizlerinin üstüne koydu. Sencer de doğruldu. Bu süreçte siyah gözleri bir an olsun Siraç'ın üstünden ayrılmamıştı. Siraç ona bakınca Sencer, varlığını tanımlayamadığı bir hissin onu sardığını hissetti. Sustu çünkü bildikleri bilmediklerinin üstünde, suyun yüzeyinde süzülüyordu.

Siraç boğazını temizledi. "Kim olduğum hakkında bir bilgin var mı Sencer?" Karartılmış sahne, iki gücün varlığıyla elektrik saçıyordu sanki. "Hayır." dedi Sencer çok sakin bir sesle. "Anlatırsanız öğrenmek niyetindeyim."

Siraç, başka bir tepki beklese de bunu hissettirmedi. "Ravza Dergâhı'nın kurucularından biriyim." dedi kendinden emin bir sesle.

Sencer'in hafifçe kaşları kalktı. Yüzü hafif bir gülümseyişle durumun ciddiyetini hafifletti. "İlginç." dedi Sencer.

Siraç, Sencer'in yüzünden onun ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Bu süreçte kaşları çatıldı. "İlginç bulduğun nedir?" dedi.

Sencer, Siraç'ın yoğun bakışlarında bir an beklenti görür gibi oldu. "Daha karmaşık bir şey bekliyordum. Sanırım, zihnim fazla hayalperest. Bu durumda siz, saklanan kurucuydunuz ve Başkan Pars'la tartıştığımız gün geldiniz. Oldukça büyük bir sır olmalısınız efendim.Bu bu kadar büyük bir sırken niçin benim için açığa çıktınız?"

Siraç, karşısındaki genç adama bir kez daha hayran kaldı. Zekiydi, kısa bir süre içerisinde yapbozun parçalarını birleştirip konunun en can alıcı noktasıyla karşısına çıkmıştı. Siraç, bir an sessiz kaldı. Başını eğdi. Kafasını kaldırdığında, lacivert gözleri karanlıkla bütünleşmişti. "Her sırrın bir gün gerçekle yüzleşir. Sen bizim için önemlisin."

Sencer'in güçlü çenesi dikleşti. "Neyi riske attınız?" dediğinde Siraç hafifçe gülümsedi. Ürkütücü görünümüyle çelişen gamzeleri ortaya çıktı. "Hiç riske atmadığım bir şeyi değil, Sencer. Dergâh'ta doğan biri olarak, risk almadan ileri doğru adım atamayacağımızı en iyi sen bilirsin." dedi.

Sencer de gülümsedi ve iki uçlu kılıca benzeyen yara izleri bu gülümseyişiyle çelişti. Bu iki çelişki, yakışıklı yüzlerinde çarpıcı bir görüntü bırakıyordu. "Sorularıma cevap vermeyeceksiniz sanırım. O zaman ya kendi sorularınızı sormaya ya da kendi sınırınızdaki cevapları vermeye geldiniz." dedi.

Siraç'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Samimiyeti olmadığı insanların yanında gülümsemeyen, geçmişi karanlık adam için bu gülümseme, büyük bir sırrın ifşasıydı aslında. Sonra gülümsemesi yok oldu. Saklanan duygularının arasına keder de yerleşti. "Onu ne kadar seviyorsun Sencer?" dediğinde, gözleri ile Hüma'yı göstererek, sonra Sencer'e döndü.

Sencer'in gülümsemesi yok oldu. Siraç'ın tehlikeli sınırlara girdiğini hissettirerek siyah gözleri iki alev topuna dönüştüler. Yine de cevap verdi. "Her gülüşünün bedeli bir cana bedel olsaydı, onun için her gün ölürdüm. Mutluluğu için birinin ömür boyu karanlığa mahkûm edilmesi gerek-

seydi, seve seve kör olurdum. Saçının tek teline zarar gelse, dünyada cehennemin tek saç telinden alev aldığını ilan edene kadar durmayacağını biliyorum. Sınırlarımı hiç kimse bu zamana zorlamadı ama o benim canilikle aramdaki tek kapı gibi olduğunu hissediyorum bazen. "Sencer, zihnindeki her oyunun yanında, Hüma'yla birlikte gelen tehlikeli seviyede koruyuculuğunu hissedebiliyordu. Kontrolünü kaybetmeye yaklaştığını hissederken bir an duraksamak için kendini zorladı. "Ben sevgimi hiç ölçmedim çünkü evrenin her daim genişlediğini bildiren Rabbim, benim sevgimi de bu sınırsızlığın içine koymuş olmalı." dedi karşısındaki adamın tehlikeli olmadığına güvenerek.

Siraç, uzun bir süre sessiz bir şekilde ona baktı. Sencer, bu sessizlikteki sırrı hissetti. Bu sır karanlıktı, katranla karışmıştı. Sencer'in siyah gözlerine inattı.

Siraç, "O hep tehlikede Sencer. O ümmet gibi her an tehlikede." dediğinde, sakladığı olduğu keder bir an yüzüne yansıdı. Sencer acı acı gülümsedi. "Biliyorum." demekle yetindi sadece. Uzun zamandır ama en çok da uyandığı andan itibaren biliyordu.

Siraç, "Nereden biliyorsun?" dedi. Onun bu cevabına şaşırmıştı çünkü.

"Siz hiç yüreğinizi göz göre göre kaptırdığınızı hissettiniz mi efendim?" dedi. Üstü olduğu için bu şekilde hitap etmişti ona. Siraç hafifçe gülümsedi. Gamzelerinde gecenin aydınlığı, lacivert gözlerinde geceye rağmen günışığı saklıydı. "Bilirim genç adam." dedi.

Sencer, Siraç Vuslat'ın da aynı hırsızlığa maruz kalmış olduğunu hissetti. Elindeki sade alyansı görmüştü zaten. Sencer'in gülümseyişindeki acı hâlâ geçmezken "Yüreklerin hafızası yoktur efendim. Yaşamış oldukları her hissi bedenlerine kazırlar. Benim çalınmış kalbimin üzerinde kırık kanatlar var. Ona baktığım ilk an, ateşin bizzat kendisiyle damgalandı yüreğime. Acısı her gün damla damla tenime sızıyor. Hissediyorum, varlığıyla her gün sancı çekiyor. Gözlerindeki gökyüzüne hasret, hangi kafesten çıkartılırsa çıkartılsın hapsolmuş gibi hissediyor. Varlığım, her zerrem onunla bütün-

leşmişken, nasıl olur da onun tehlike altında olduğunu bilmem? Nasıl olur da acısını hissetmem?" dedi.

Siraç'ın yüreğinin üzerinde, ceketinin üstüne işlenmiş günışığı damgasının yandığını hissetti. Aslında kalbinin üzerindeki günışığının varlığı, onu bir kez daha yakmıştı. Tıpkı onu ilk gördüğü an gibi.

"Bu hislerinin cevabı Sencer. Hafızanın bir cevabı var mı?" dedi, Siraç Sencer'e. Sencer sırıttı. Gülüşü sahteydi ve ilk defa Ubeydullah'tan sonra Siraç fark etti bunu. Sencer, pantomimin nadir ustalarındandı.

"Sınırlarınızdaki sorular, sınırlarımdaki cevapları hedef alıyor efendim." dediğinde Siraç onu anladı. Siraç sorusunun cevabını direkt duymasa da Sencer'in kontrolü ele aldığını hissetti bu yüzden. "Bana hiç neden diye sormayacak mısın?" dedi Sencer'e.

Sencer hafifçe kıpırdandı ve Hüma'ya baktı. Sırtı ona dönüktü ve üstü beyaz bir örtüyle örtülüydü. Yine de sevgisini gözlerindeki siyah parmaklıklara hapsedemiyordu. "Bana istediğim cevapları, zamanı geldiğinde söyleyeceksiniz. Gerisini bana bırakmanızın sebebi, bütün neden sorularının cevabı efendim."

Sencer'in tebessümü, sevgisi gibi masumumaneydi. Yüreğindeki ağırlık, gözlerine yansıdı. "Bu kadar şanslı olacak ne yaptığımı öğrenmek isterdim." dedi kalbindeki sevginin ağırlığıyla.

Siraç, onun hafızasının hangi sırrı açığa çıkardığını bilmediği için tedbirli bir şekilde cevap verdi. "Zihnine hiç dokunmamış bir gerçek bu." dedi ve ekledi; "Elimizde olmayan nedenlerden dolayı yeni bir dönemece girdik Sencer. Freni patlamış bir arabada uçuruma düşmemek için mücadele vermek zorundayız. Omuzlarında yeterince yük olduğunun farkındayım ama yaklaşan savaşın sesini senin de duyduğuna eminim. Bu yüzden iyileşmene önem vermen gerekiyor." Siraç, bu cümlesinden sonra ayağa kalktı.

Sencer gözleriyle onu izliyordu. "Peki ya sonra?" dedi. İstediği soruya yine cevap alamaması onu sinirlendirmemişti. Artık bilinmezliğin onu sinirlendirdiği dönem de değildi.

O artık eski Sencer değildi. Her iki hayatının da Sencer Aslanşah'ı geride kalmıştı.

Siraç bir adım geri çekildi. Siyah takımı loş ışıkta parladı. Tıpkı lacivert gözleri gibi. "Konuşacağız, ileriye adım atmak için plan kuracağız. Ama Allah'ın izni olmadan bu planlarımızın gerçekleşmeyeceğini unutmayacağız. Hüma'yı sadece avuçlarında tutmakla kalma, gözlerini bir an olsun onun üzerinden ayırma Sencer. İyileştiğin zaman daha ayrıntılı konuşuruz." dedi.

Sencer sessiz kaldı. Siraç onun konuşmasını beklemeden çoktan ayağa kalkmıştı zaten. Siraç dönmek için hareketlendiğinde Sencer, "Bütün bu olanların ölen ailemle bir alakası var mı?" dediğinde Siraç, kaskatı kesildi. Yüzü hissizleşti. Cevap vermeden arkasını döndüğünde eski bir dostunun sözü aklında yankılanıyordu. "Ve kendi kibrimize göre çizdiğimiz kader kumdandır. Şimdi kum suya karıştı, kader ise bilinmezliğe."

Kapı kapandıktan sonra, uzun bir süre kapıyı izledi Sencer. "Gözlerim kapalı, kulaklarım sağır. Kazanmam gerekiyor, yine de kazanmam gerekiyor." diye mırıldandı. Sonra, derin bir iç çekişle birlikte Hüma'ya baktı. "Bütün bunlarla baş edebilecek kadar güçlü müyüm, Allah'ım?"

Hüma'nın mavi başörtüsü üstüne çekmiş olduğu örtüye rağmen hafifçe gözüküyor, Sencer'in gönlünü çeliyordu. "Sanırım, başarmadan ödülümü yolladın." dedi hafifçe gülümseyerek. Ayaklarını yataktan sarkıttı, serumu kendine hiç acımadan çıkarıp attı. En büyük sınavı, sürekli ona doğru çekildiği karısı için vereceğini biliyordu hâlbuki. Hâlâ açık olan yaraları olduğunu, asla hareket etmemesini söyleyen Doktor Selma'nın sözlerini duymuştu ama bir kulağından girip öbüründen çıkmış olmalıydı ki başı dönmesine rağmen ayağa kalkıp Hüma'nın yatağına ilerledi. Hüma'nın üstündeki örtüsünü hafifçe kaldırdı. Hüma yatağın bir köşesine kıvrılmış, Sencer'den uzaklaşabileceği her türlü şekilde uzaklaşmıştı. Sencer'in sözünü fazlasıyla dinlemiş görünüyordu. Yatağın büyük bir kısmı boştu.

"Bir de bana kafa tutuyor." dedi Sencer küçüklüğüne atıfta bulunarak. Siyah gözlerindeki hayranlık yıldızlarıyla onu izliyordu.

Yatağa yatmak için harekete geçerken, "Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun, Gül Güzeli?" dedi. Yatağa yattıktan sonra, Hüma'ya doğru döndü. Sarılsa onu uyandıracağını biliyordu. "Ben bencilim." dedi kendinden memnun bir şekilde. Sevdiği kadına kıyamayan bir bencildi Sencer. İki eliyle Hüma'nın belini hafifçe sardı ve özenle kendine doğru çekti.

Üzerlerine örtüyü örttükten sonra Hüma'ya sarılırken konuşarak da onu uyandırabileceğini unutan Sencer "Kanatlarının üzerinde uyu, Gül Güzeli. Nasıl olsa avuçlarımdasın." diye mırıldandı. Gül kokusunu içine çekerken, başını hafifçe Hüma'nın omzuna yasladı. Her zaman uyku sorunu olan genç adam, bir kez daha sevdiği kadının yanında deliksiz bir şekilde uyudu.

Güneş, Esirler Şehri'ne doğmadan yaklaşık yarım saat önce, Doktor Selma Hüma'yı uyandırmaya geldi. Hüma'yla tanıştıkları günden beri, kızını uyandırır gibi Hüma'yı sabah namazına uyandırıyordu Doktor Selma. İçeri girdiğinde, Sencer'i Hüma'nın dibinde bulunca, gözlerini devirmemek için zor tuttu kendisini.

"Koala gibi sarmış kızı. Sanki ona kıpırdama diyen ben değildim." dedi.

Sözlerine rağmen, Doktor Selma'nın bakışları sevgi doluydu. Aslında bakmaması gerekiyordu ama görüntü o kadar güzeldi ki kendisini alamamıştı. Sencer, muhtaçmış gibi Hüma'ya sarılmıştı. Baştan aşağı, muhtaç görüntüsü çiziyordu. Tasvir edilemeyecek kadar güzel görünüyorlardı.

Doktor Selma, sessiz adımlarla Hüma'ya yaklaştı. Yanına ulaştığında birkaç kez Hüma'nın omzuna dokundu. Hüma gözlerini birden açtı. Sonra birkaç kez göz kapakları hızla açılıp kapandı. Kendine gelmeye çalışıyordu.

Doktor Selma'ya odaklanınca, "Namaz." diye mırıldandı başını onaylamak için sallarken. Sencer'i fark edememişti daha.

Doktor Selma, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Hüma kalkmak için hareket etmeye çalıştığında, belindeki kocaman elleri, omzuna tüy gibi dokunan düzenli nefesleri hissetti. Gözleri büyürken Doktor Selma gülmemek için elini hemen ağzına koydu. Hüma kıpkırmızı kesildi. "Ne işi var bunun burada?" dedi biraz yüksek sesle.

Doktor Selma'dan boğazlanıyormuş gibi bir ses geldi. Sesi çıkmaması için neredeyse nefes almayacaktı. Hüma'nın yüzünde öyle bir ifade vardı ki kendisini tutamıyordu. O sakinleşmeye çalışırken Hüma yavaşça başını döndürdü. Gözleri daha da açıldı. Sencer'e bakınca hızlanan kalbinin etkisiydi bu. Başını hemen döndü. Sencer'in yanında küçük kalan ellerini, Sencer'in sımsıkı sardığı ellerinin üzerine koydu. Açmaya çalıştı ama nafile bir çabaydı.

"Abla," dedi Doktor Selma'ya yalvaran gözlerle bakarken "Kafesteyim resmen."

Doktor Selma zar zor kendini kontrol ederken "Bir kez daha dene ablacım. Eminim açılacaktır. Zaten her fırsatta seni kafeslemeye çalışıyor, şaşırmadım." dedi imalı bir bakışla Hüma'ya bakarken. Hüma biraz daha kızarırken bir kez daha denedi. Bu sefer ne hikmetse gevşeyen kollardan biraz zorlansa da kurtardı kendini.

Hızla ayağa kalkarken Doktor Selma, "Sen abdest bölümüne git ablam. Ben arkandan geliyorum." dedi. Hiçbir şey anlamayan Hüma, odadan ateş almış gibi kaçarken Doktor Selma "Gülümsediğini gördüm Sencer Aslanşah, büyü artık büyü. Hâlâ uyuma taklidi yapıyorsun." dedi.

Doktor Selma, Hüma, "Kafesteyim resmen." dediğinde, Sencer'in dudağının bir kenarı hafifçe kıvrılınca Sencer'in uyanık olduğunu anlamıştı.

Sencer, hiç uyumamış gibi dinç bir şekilde gözlerini açıp keskin bakışlarını Doktor Selma'ya dikerken, "Yaman Abi'ye, Doktor Ahmet'in siz tanışmadan önce sana ilgisi olduğunu, sürekli sana çiçek getirdiğini söylesem, senin de güzel oyunlar oynayacağına eminim abla. Hem hâlâ evlenmemiş olması eminim, yumruklu bir oyuna sebep olur." dedi. Doktor Selma'nın gözleri şaşkınlıkla büyürken "Sen nerede..." derken

Sencer onun sözünü kesti.

"Kuşlar abla, ben kuşları çok severim. Onların kanatları haberlerle doludur." dedi Sencer. Serseri gülüşü yüzünün tamamını kapladı. Doktor Selma'nın gözleri kısılırken, "Tüm Dergâh'ın dedikodusu niye sende bilmem ki? Bazen mahalledeki dedikoducu teyzelerden daha beter oluyorsun." diyerek homurdandı. Suratı asılmıştı.

"Sadece, kiminle, nasıl muhabbet kuracağımı iyi biliyorum. Yakışıklı bir yüzüm var. Benden kötülük geleceğini düşünmüyorlar." dedi. Bir yandan konuşurken diğer yandan yeni yeni iyileşmeye başlamış olan yüzünü gösteriyordu.

Ne kadar gerçeklerden bahsediyor olursa olsun, cüssesine rağmen ablasına sevimlilik yapan küçük kardeşiydi o. Bu yüzden kardeşi gibi sevdiği genç adamın bu haline dayanamadı, tekrar gülümsedi. "Yatağına geç Sencer. Çok riskli hareketlerde bulunuyorsun." dedi yine ona zarar gelmesinden korkarak.

Sencer, "Ne zaman yürüyebilirim?" deyip onu dinlemezken Doktor Selma elini kaldırınca sesi sonuna doğru kısıldı. "Tamam abla, tamam." dedi gülmemek için kendini zor tutarken.

Doktor Selma, "Yat uyu, gece gece cinlerimi tepeme getirdin." dedi ve hışımla odadan çıktı.

Sencer kaşlarını kaldırmış, Doktor Selma'nın arkasından bakarken kendi kendine, "Kadınlarda kaçma isteği uyandırıyorum sanırım." dedi. Hüma gelene kadar yastıkta, onun yattığı kısma geçti. Kokusunu daha iyi duyabilmek için başını yastığa gömdü. "Bu da cennet kokusu sanırım." dedi yüzünü biraz daha yastığa bastırırken.

Gün aydınlanıp biraz vakit geçtikten sonra Hüma'nın tüy gibi hafif ayak seslerini duyunca, zaten gül kokusundan mest olduğu için kapalı olan gözlerini açmadı. Hüma yatağın kenarına gelince, derin bir iç çekti. Sencer gülümsememek için zor tuttu kendini. Hüma'nın bocaladığını, karar vermeye çalıştığını hissedebiliyordu. Ayak sesleri uzaklaşıp diğer yatağa doğru ilerleyince, hiç şaşırmadı.

Hüma cesaretli olabilirdi ama bu cesaretini gösterecek kadar kendine güvenmiyordu. "İyi ki duydum itirafını Gül Güzeli, yoksa sürünmeye devam edecektim." diye düşündü.

Hüma'nın ilgisini istemediğini düşünüp geri çekilecekti. Hatta bu konuda kendini yiyip bitirecek, ona yaklaşmaya korkacaktı. Bu süreçte de onu özlemeye devam edecekti.

Şimdi ise, Hüma'nın yatağa yattıktan sonra nefesinin yavaşlamasını, uykuya dalmasını bekledi. Sonra gözlerini açtı ve bir günde ikinci kez yatağını değiştirdi. Yatağa ulaştığında, "Avuçlarımdan kaçmaya mı çalışıyorsun sen?" dedi ona sevgi dolu gözlerle bakarken.Yatağa yattı, geçen seferki gibi ona sarıldı ve uyudu.

Yaklaşık iki saat sonra ilk olarak Hüma uyandı. Arkasında Sencer'in varlığını hissedince, "Yine mi?" diye yakınmamak için zor tuttu kendini. Aklı durdu, kalbi durdu. Sanki sabah akşam demeden Sencer'in taarruzuna karşılık vermeye çalışıyordu. Hüma alışık değildi bu duruma. Hüma sessizce izlemeyi, sessizce sevmeyi biliyordu. Utangaç olmak istemiyordu. Karşısındaki, yıllarca sevdiği adamdı.

Sadece, aklını toplaması gerekiyordu. Ayık ayık bakıp cevap verememek ona göre değildi. Kaçmak değil, kendi sınırlarında itiraflarda bulunmak istiyorsa önce kelimeleri kurmasına yardımcı olacak bir beyne ihtiyacı vardı. Sencer'in yakınında devre dışı olan beynine.

Bu yüzden, bu sefer gevşek olan kollardan rahatça kurtuldu. Yataktan kalkıp iki adım atabilmişti ki Sencer'in uykudan dolayı daha derin çıkan sesini duydu; "Buraya gel, Gül Güzeli."

Hüma, sesli bir şekilde yutkundu. "Sana kaçmanın bir faydası olmadığını öğreteceğim."

Hüma küçük yumruklarını cesaret almak için sıkarken arkasını döndü. Sesini sakin tutmaya çalışarak, "Uyandım, elimi yüzümü yıkamaya gidiyorum Sencer. Bunun kaçmakla ne bağlantısı olabilir?" dedi. Sencer'in gözlerini açmadığını görünce istemsizce rahatladı. Tutsak değildi. Şimdilik.

"Mantıklı sebepleri mi sıralayayım, yoksa mantıksızlığını mı kanıtlayayım?" Gözleri açıldı Sencer'in. Hüma, hazır-

lıksız yakalandı çünkü yüzüne bakıyordu. Yakalanmış oldu bir kez daha Sencer'in gözlerine.

"Beni uğraştırma, Gül Güzeli. Ben yaralı bir adamım." dedi Sencer. Bakışlarıyla Hüma'yı darmaduman ettiğini bilmiyordu. Hüma doğru düzgün bir cümle kurabilmek için büyük bir çaba sarf etmek zorundaydı şimdi.

"Yaralı olman sürekli yatak değiştirmene engel olmuyor ama." dedi Hüma.

Sencer yavaşça, tahrip edercesine gülümsedi. "İşte benim pençeli Hüma Kuşu'm." dedi. Hüma gülmüyordu ama. Paslı kılıcı kırılmak üzereydi çünkü. "Bu konuşmayı gece yaptık, Sencer." dedi. Sencer yataktan kalkmak için hareketlendi. "Ve yine ben galiptim hatırladığım kadarıyla. Hadi beni uğraştırma Gül Güzeli. Sabah sabah sana güzel güzel sarılıp iyileşmek varken konuşturuyorsun şu yaşlı adamı." dedi.

Bu sırada yatakta oturmuş, kendini beğenmiş gülümseyişi yüzüne biraz daha yerleşirken bir elini başına destek olması için arkaya koymuştu.

Hüma dişlerini sıktı aklını toparlayabilmek için "Uğraştırmıyorum, sadece..." derken Sencer yine ona uzandı. Sımsıkı sarıldı.

Hüma'nın kalbi tüm vücudunda atarken, nefesi hızlandı. "Ben ikimizin yerine mantıklı kararlar alırım." dedi Sencer. Başını Hüma'nın omzuna gömdü. Bunun üzerine Hüma gözlerini sımsıkı kapattı. "Hiç mi yoksun hissetmedin, Gül Güzeli? Yataktan çıktığından beri saniyeler bile isyan ediyorlardı sensiz harcandıkları için."

Hüma derin bir iç çekmekten başka hiçbir tepki veremedi. "Demek bir de dilsiziz. Bak, bülbüller yas tutuyor şimdi de." dedi Sencer.

Hüma kıpkırmızı kesilse de kaçacak bir yeri olmadığı için mecburen konuştu. "Pençelerim yok benim Sencer. Kendimi anlatmak istiyorum ama her zaman düzgün cevapları bulabilen ben, bir türlü seninle başa çıkamıyorum." dedi pes eder gibi. Sencer başını kaldırdı, çenesini Hüma'nın omzuna yasladı. Yüzüne afacan bir ifade yerleşmişti. "Ben sadece uç-

mayı öğretiyorum sana Gül Güzeli." dedi.

Hüma, "Pata küte yuvarlanıyorum bence ben. Bunun uçmak olduğunu hiç sanmıyorum." deyince Sencer'in kahkahası odada yankılandı. Gülerken omuzlarıyla beraber Hüma'yı da salladı.

Kahkahasının arasında, "Uçmayı reddediyorsun sen. Eğitmenin yakışıklı olduğu için iyi öğrenemiyor olabilirsin de. Bundan sonra kese kâğıdı getirmeliyim yanımda." dedi. Hüma başını olumsuz şekilde salladı. "Şimdi de kendini beğenmiş mi oldun?" dedi.

Sencer başını geri çekti. Yüzünü Hüma'nın yüzüne yaklaştırdı. "Bu kadar güzel gözlerin elbette bir kusuru olmalıydı. Yoksa gökyüzü, ondan çaldığın güzel rengi için seni şimşekleriyle cezalandırırdı, Gül Güzeli." dedi.

Hüma haklı olduğunu biliyordu. Yıllardır Sencer'i uzaktan izleyen biri olarak, yakışıklı olduğunu bilmemesi imkânsızdı. Şimdi yakından, bütün kadınları kıskandıracak güzel siyah gözleri, gür kirpikleri ve yay gibi kaşları vardı. Sivri çenesindeki yara izleri en dikkat çekici özelliğiydi. Bir de gülüşü, güzel gülüşü vardı. Hüma'ya baktığında kullandığı en büyük silahıydı.

"Sen sadece pençelerimi çıkarmamı değil, onlarla seni yaralamamı istiyorsun bence." dedi Hüma.

Sencer'in gülümseyişi derinleşti. Geceden daha karanlık gözleri sanki kararabilirmiş gibi daha da karardılar. Hüma, yüz ifadesinden söyleyeceği şeyin dün onun odadan kaçmamak için kendisini zorladığı cümleye benzeyeceğini biliyordu. Bu yüzden, "Hayır, hayır. Aklıma ihtiyacım benim." diyerek Sencer'in bilerek serbest bıraktığı kollarından kurtuldu ve ayağa kalktı.

Sencer daha fazla gülmedi, yüzündeki ifade de değişmedi. "Akıllı Hüma Kuşu seni." dedi sadece. Derin bir nefes aldı sonra. Bu nefes bütün sözlerden daha etkiliydi aslında. Hüma'dan gözlerini bir an bile ayırmıyordu Sencer. "Ben kontrollü bir adamım." dedi. Gözlerinin ağırlıyla aynı seviyedeydi sözleri. Kendini kontrol edemediği için sözleriyle telkin etmeye çalışıyordu Sencer.

Aklını kaybetmek üzere olan Hüma, "Ben gideyim." deyip yine ateş alır gibi odadan kaçınca onu arkasından bakan Sencer, "O uçtuktan sonra ben de akıl hastanesine gitmeliyim. Bu kadar iradeden sonra devrelerimin yanmaması imkânsız." dedi.

Sabır diledi Allah'tan. Yaklaşık bir hafta boyunca, en azından iyileşene kadar Hüma'yla daha az uğraştı Sencer. Sırf kendini kontrol ederken, patlamaya müsait olan yaralarını daha fazla deşmemek için yaptı bunu. Bir de, Siraç'ın vadettiği toplantıyı sabırsızlıkla bekliyordu. Bir haftanın sonunda, bir ikindi sonrası toplantı için haber alınca,mutlu oldu bu yüzden. Hareket edememek, bir şeyler yapamamak ona göre değildi çünkü.

Hüma Doktor Selma'ya yardım etmek için çıktığı anda, kıyafetlerini güç bela değiştirdi ve dışarda onu toplantı salonuna götürmek için bekleyen askerle birlikte resmen odasından kaçtı. Yine koridorları geçtiler, geçtiler, Sencer'in toplantı odası diye bildiği bölümü de geçince Sencer, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Dergâh askerine. Daha en fazla 19 yaşında olan asker, "Sizi götürünce öğreneceksiniz, komutanım." diyerek onu cevapladı.

Sencer'in hafifçe kaşları havalansa da sesini çıkarmadı. Bir kaç koridor daha geçtikten sonra sade görünümlü bir kapının önüne geldiler. Asker, "Bundan sonrasına ben gelemem, efendim." diyerek geri çekildi ve koridordan ayrıldı.

Kapının üzerindeki kamera onu tanımak için öne doğru çıkarken, "Uzun zaman oldu Sencer. İyi akşamlar." dedi. Sencer bu sesi tanıdı ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sana da bebeğim." dedi.

Kilit, bir genç kız gibi kıkırdadı. "Bana bebeğim demeni özlemişim. Uzun zamandır seninle konuşmayı bekliyordum." dedi. Onu taradıktan sonra kapıyı açtı ve Sencer içeriye girince "Umarım bundan sonra daha fazla beraber oluruz." dedi.

Sencer kafa sallamaktan başka hiçbir şey yapamadı. Konuşursa gülecekti. Bir robotu incitmemek için veya onun ta-

rafından vurulmamak için nazik davranacağını biri söylese saatlerce gülerdi. Şimdi de gülmek istiyordu ama canı kıymetliydi. Kapı kapandıktan sonra loş, kırmızı ışıkla aydınlanan odada, kapsülün kapıları açıldı.

Sencer,"İnmediğimiz bir magma kaldı zaten." dedi.

Kilit tekrar kıkırdarken Sencer kapsüle girdi. Kapılar kapanınca uzun zamandır karşılaşmadığı maskeli simülasyon tekrar onun için belirdi. Sencer, "Yine mi sen?" dediğinde simülasyon kısa bir süre yüzüne baktı. Sonra maskesini çıkardı. Sencer, karşısında iki yıl önceki halini gördüğünde istemsizce gözleri büyüdü. "Ekin vakti Sencer." dedi simülasyondaki kendisi ona. Asansör birden durdu ve kapılar açıldı. Geniş bir odanın tam ortasında, gümüş renkli, yedi kollu bir şamdan vardı. Havada süzülüyordu. "Şimdi ekin vakti."

31.BÖLÜM:"YEİ OR"

"Tanrı yeri ve göğü yarattıktan sonra ilk olarak "Yei Or - Işık olsun" demiştir."

En koyu karanlığın gerçekçi bir dostluğu vardır. Gözler hüzünle örtüldüğünde, aydınlığa dair ümidin kesildiğinde, omzuna hafifçe dokunur ve "Bu karanlıktan daha ilerisi yok ama yukarı çıkmak için her zaman bir yola sahipsin." der.

Gözyaşları seni kurtarmaz, ümitsizlik senin yoldaşın olmaz, çırpınmak fayda etmez ama karanlık, en dipteyken bile Rabbinin senden ümidini kesmediğinin işaretidir.

Bütün zorluklara rağmen o an ayağa kalkmak gerekir. Başına ne gelirse gelsin, omuzlarındaki yük ne kadar ağır olursa olsun cesaretle adım atmak gerekir. Sencer karanlığa doğru sakin adımlarla yürürken biliyordu ki, ne kadar derine inerse insin vazgeçmek, onun lügatinde yer etmeyecekti. Havada süzülen yedi kollu şamdana doğru ilerlerken kararlıydı. Koruması gereken bir dünya, korunması gereken bir dünyası vardı.

Sonra birden durdu. Gözlerinin önündeki şamdan gittikçe parıldamaya başlarken gözlerine dolan keskin ışık yüzünden gözlerini sımsıkı kapattı ama hayır, bu ışık şamdandan değil bizzat zihninden geliyordu. Sencer yere çöktü ve ellerini başının arasına aldı. Tüm bedeni acıyla sarsılırken zihni bu ışıkla yandı, hiç karanlık yokmuşçasına yaktı. İşte bu, karanlık varken aydınlığı tercih eden bir ekindi. Kısa bir süre sonra nasıl geldiği belli olmayan bu sancılı aydınlık, kendini karanlığın ardına sakladı. Sencer ellerini başının etrafından yavaşça çekip ayağa zorla kalktığında tüm bedeninin şiddetli bir zelzeleye tutulmuş gibi titrediğini fark etti. Sanki aydınlık giderken yanında onun tüm gücünü de götürmüştü.

"Bu ilginçti işte."dedi.

Neyle karşılaşırsa karşılaşsın kendini şaşırmamaya odaklamış olsa da kendisine dair, bedenine dair bir şeyler olacağını hiç düşünmemişti. Sencer gücünü toplamaya çalışırken bir kez daha denedi. Şamdana cesaretle bir adım daha yaklaştı. Ve loş ortam, gizlediği ilk sırrı ortaya çıkardı. Karanlıkta saklanmayı bırakarak yüzünü ilk gösteren, Şemseddin Hoca oldu. "Hocam," dedi Sencer, onun solgun yüzüne bakarken. Loş ışık Şemseddin Hoca'nın yüzünü daha solgun, daha hastalıklı gösteriyordu. Şemseddin Hoca hafifçe gülümsedi. "Seni ayakta görebilmek çok güzel evlat." dedi.

Sencer sırıttı. "Biraz önce yerlerdeydim ama." dedi. Şemseddin Hoca hiçbir şey söylemedi. Hafifçe başını salladı sadece.

Başkan Pars, Şemseddin Hoca'nın bu hareketinden sonra karanlıktan kurtulan ikinci kişiydi. Sencer titreyen ellerini saklamak için kollarını göğsünde kavuşturdu. Üçüncü olarak Siraç göründü ve Envar ile Ubeydullah onu takip ettiler. Hepsi, simsiyah giyinmişlerdi.

Sencer, ortam ciddileştikçe sadece dudaklarında kalan bir gülümsemeyle, "Bu gece uzun olacak sanırım." dedi. Menoranın iki yanına dizilmiş beş kişi, gergin yüzlerle ona baktılar. Hepsi az önce gerçekleşen garip olayı izlemişti. Sencer bunu, sırlı gözlerinde görebiliyordu.

Işıklar biraz daha açıldı ve ileride, toplantı odasındakinin bir benzeri olan geniş masa göründü. Siyah oniks ile kaplanmıştı. Sencer, şamdanı işaret etti ve "İçimden bir ses, bunun karımla bir bağlantısı olduğunu söylüyor." dedi kendini tutamadan.

Siraç, Sencer'in tespitinden sonra ilk konuşan oldu. "Güzel bir başlangıç. "Dudakları gerginlikle düz bir çizgiye dönüşmüştü. Eliyle toplantı masasını gösterdi.

"Oturalım Sencer. Dediğin gibi gece uzun olacak. Kimsenin bizi rahatsız etmemesine ihtiyacımız var." dedi.

Yüz hataları oniksle kaplanmış zemin kadar sert görünüyordu. "Pekâlâ." dedi Sencer ve simülasyon onları takip

ederken masaya doğru ilerlediler. Hiçbir şey söylemeden, masanın etrafında boş buldukları en yakın koltuğa oturdular.

Sencer, Ubeydullah'ın her zamankinden daha öfkeli görünen yüzüne baktı. Bu öfkenin altında yatan endişeyi hissetti. Ubeydullah onun bakışlarına karşılık verdi. "Nasılsın, beyaz yataklı prens?" dedi. Sencer hiçbir şey yokmuş gibi sırıttı. "Sağlığınıza duacıyım, sırların efendisi." dedi.

Ubeydullah'ın yanına oturan Envar, hafifçe gülümsedi. Ubeydullah, "Doymadın sanırım yatmaya? Yeniden dayak yemek istiyorsun belli ki." dediğinde Siraç, "Bu kadar yeterli." diyerek onun sözünü kesti.

Yüzünde hiçbir ifade olmamasına rağmen sesi bir kılıç kadar keskindi. Ubeydullah alev alev yanan gözlerle ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Siraç ona sakince karşılık verdikten sonra, başını masanın ortasına doğru döndürdü ve "Başlayabiliriz." dedi.

Ortam daha da karardı. Kilidin sesi, ciddi bir ortama uygun şekilde yankılandı. Simülasyon masanın ortasında dünyayı yansıtırken "Dünya." dedi kilidin ciddi sesi. "Bizim için büyük bir tehlike oluşturan bir sırrı saklıyor. "Siyonizmin diyar olarak benimsediği bölgelere yakınlaşan simülasyon, bir an sonra bir başka yedi kollu şamdanı yansıtıyordu. Sadece kalıntılardan ibaret olan şamdan taşa kazınmıştı.

"Bize lazım olan, bu sırrın temelini bulmak. "Bir an ortam tamamen karardı ve ekranda tanıdık bir yüz belirdi. Uzun boylu, top sakallı, Envar'a çok benzeyen adam, bir kamerayı aldı ve laboratuvarını gösterecek şekilde ayarladı. Sencer, bu adamın Envar ile Hüma'nın babası olduğunu biliyordu. Bu yüzden gerildi.

"Bu kayıtları, bir gün izlemen için sana miras olarak bırakıyorum, oğlum." dedi Envar'ın babası. Sencer, Envar'a baktı. Simülasyondan yansıyan ışık, gözlük camına çarpıyor, dopdolu olan gözlerine bir set oluşturuyordu. Kasılan çenesini, acıyla çökmüş duruşunu ise hiçbir kalkan gizleyemezdi.

"Hiçbir şeyi anlatmadan önce, tehdit edildiğimi bil. Savaşamadım oğlum, kaybettim."

Envar dişlerinin arasından tısladı. "Hayır, çabalamadın. Kendini kandırma." dedi sadece. Envar'ın babasının suratı Sanki Envar'ın sesini duymuş gibi daha da asıldı. "Sıradan bir doktor değilim. Daha küçüksün ama senin de sıradan biri olmadığını biliyorum."

Envar'ın babası başparmağını şakağına doğru bastırdı. "Bu, ailemizin bir laneti. "Envar'ın çenesi titriyordu. Susmasına rağmen herkes acısını hissetti. "Bugün sana yaptığım en büyük hatayı anlatacağım. Düzeltmen imkânsız ama senin benden zeki olabileceğini ummak zorundayım."

Ekranda onun yüzü gitti ve Esirler Şehri'nin eski bir görüntüsü yayınlandı. "Bu şehir bizim mezarımız olacak evlat. Onlara bulaştım, bu şehri, bu dünyayı ele geçirmeye çalışanlara bulaştım."

Aaron'un babasının yüzü ekranda yayınlandı. "O, en küçükleri. Bir kum tanesinden bile daha küçük bir parçası sadece. Ona bağlıyım."

Uzun bir sessizlik oldu. Envar'ın babası sanki kendisiyle savaşıyordu. "Çok fazla şey anlatamam. Seni öldürmeyecekleri kadarını söylemem lazım çünkü bu kayıtları da bulurlar, biliyorum."dedi.

Ellerini önünde birleştirdi ve "Kız kardeşinin doğmasının tek sebebi, seni kaçırmalarından korumaktı. Onu, onu bir silaha dönüştürdüm. "Gözyaşları yüzünden akmaya başlarken, yavaşça ellerini kaldırdı. Sanki hâlâ bunu yaptığına inanamıyordu. Sencer'in kalbi iki el arasına alındı ve sıkıştırıldı. Hislerinin doğru çıkması onu içten içe kahretmişti. Hiçbir tepki veremeden ekranı izliyordu sadece.

"Ne yaptığımı, nasıl yaptığımı anlatmak için çok geç. Sadece bilmeni isterim ki direndim ama tüm ailemizi yok edeceklerdi."

Envar'ın titreyen sesi karanlık salonda yankılandı. "Korkak. Korkaktın sadece." Eliyle simülasyondaki acıyla bakan babasını gösterdi Envar. Öfkeden yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Görüyorsunuz ya, elinde imkân varken belki de yaptığı hatayı düzeltebileceğim bilgiler verebilecekken sadece günah çıkartmış." Tam o sırada babası, "Bu kadarı yeterli."

deyip aynı yüz ifadesiyle kaydı kapatınca Envar histerik bir kahkaha attı.

Sencer o an, Envar'ın her şeyi bildiğini fark etti. Onun zihni aydınlatılmıştı. Bunu nasıl hissetmişti, bilmiyordu ama bu odada kendisi hariç herkesin her şeyi bütün açıklığıyla bildiğinin farkındaydı. Kilidin sesi karanlık odaya tekrar hükmetti.

"Murat Bey sıradan bir doktor olarak bilinse de bu yüzyılın dehalarındandı. Ne zaman Siyonizm'in kontrolü altına girdiği tam olarak bilinmiyor. Olasılıkları hesapladığımızda 30-35 sene gibi ihtimalleri değerlendiriyoruz. Hesabında ani bir artış gözlenmemiş. Bir doktordan daha fazla kazanmasına rağmen, çok zengin olduğuna dair hiçbir açık da bulunmamış, Yine de istihbaratımız tarafından onun Siyonizm tarafından çalıştırılan bir kukla olduğu bilgisi gizli kaynaklarımız tarafından tespit edilmiş."

Ekranda Murat Bey'in gizlice yaptığı araba görüşmeleri, gizli toplantı bölgelerine giderken fotoğrafları, hatta arkada gözüken laboratuvarından resimleri simülasyonda akmaya başladı. "Murat Bey tarafından oğluna iki mektup ve bu video bırakılmıştı. Mektupların birinin içinde bir fotoğraf ve diğerinde ise bir kutunun çizimleri yer alıyordu."

Fotoğraf simülasyona yansıtıldı. İki elin rahatlıkla saklayabileceği büyüklükte küp şeklinde siyah bir kutuydu bu. Üzerinde, Sencer'in daha yeni görmüş olduğu menoranın bir işlemesi vardı. İşleme soluk ve içe doğru oyulmuştu. Gümüş rengindeydi. Ekran çizimlere geçiş yaptı, aynı resmin çizim versiyonun yanına küçük notlar alınmıştı.

Menoranın yanında sadece, "Yedinin bir sonu var." yazıyordu. Kutunun arkasında küçük bir sinyal ışığı konulmuştu. "Üç evreli. Sarı, turuncu ve kırmızı. En son evre, seni yediye götürecek." notu karalanmıştı yanına. Kutunun tepesinde ise üstüne gümüş renginde Hüma kuşu işlenmiş siyah bir düğme konulmuştu. "Son." yazıyordu yanında. Sencer o düğmenin gerçek bir son olabileceğini en başından beri bildiğini hissetti. Hüma sembolü, kiminle alakalı olduğunun bir göstergesiydi. Zihni çok hızlı çalışıyordu. Sanki bir şeyi arıyordu. Dişlerini sıktı ve sakin kalmaya devam etti.

Simülasyon tekrar menoraya odaklandı ve "Menoranın birçok sembolik anlamı vardır. İlk anlamı "Daimi Işık"ı simgelemesidir. Tanrı yeri ve göğü yarattıktan sonra ilk olarak "Yei Or - Işık olsun" demiştir." dedi kilidin sesi. Menoranın tarihini anlatırken hiç kimsenin sesi çıkmıyordu. Ölüm sessizliği karanlığın kılığına bürünmüştü.

" Menora İsrailoğulları'nın Mısır'ı terk edişleri ile Sina Dağı eteklerinde Tora'yı alışları arasında geçen yedi haftayı (Şeva Şavuot) temsil eder. Menoradaki merkez kolla diğer kollar arasındaki mesafe ve yükseklik eşittir. Ortaçağ'da bu yedi kol astrolojik anlamda yedi gezegeni simgelemektedir; ortaya güneş ve her iki yanında üçer gezegen. Bu savı ortaya atan kişi M.Ö.40 yılında İskenderiye'de yaşayan, Yunanlı Yahudi filozof Philon'dur. Philon "Tora"dan esinlenerek, alegorik olarak ortadaki merkez kolu Sara'nın figürü olarak çizmiştir. Çünkü Sara, Yahudi birliğinin annesi ve ışığın koruyucusudur. Menora bunlardan başka, hayat ağacı olarak nitelenmiştir. Ona bir badem ağacı kimliği kazandırılmış, ölümsüzlüğü simgelenmek istenmiştir. Son olarak, Yahudi mistisizmine göre hayat ağacı simgesi 7 tanrısal erdemi ifade eder." dedi kilit.

Tekrar mektuplara döndü. Bunlar birkaç satırlık mektuplardı. İlkinde, "Bu fotoğrafın çizimlerini sana ulaştırmanın bir yolunu bulacağım oğlum. Sana silahın çalışmasını sağlayacak olan kutunun çizimlerini yollayacağım. "yazıyordu. İkinci mektup ekrana geldiğinde ise "Bir bağ kurdum, artık ümidimiz var. Onu ve mektupları sana ulaştıracaklar."yazısı bütün her şeyi daha da karmaşıklaştırmış gibi duruyordu.

Toplantı odası biraz aydınlatılıp simülasyon kapatıldığında herkes birden Sencer'e doğru döndü. Sencer kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzünde ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu yoktu. "Ne tepki vermemi bekliyorsunuz?" dedi, ona uzun bir süre bakmaya devam edilince. Başkan Pars konuştu. "Bütün bu anlatılanlar sana hiçbir şey hatırlatmadı mı?" dedi.

Sencer'in kaşları çatıldı. "Karımın tehlikede olduğunu, onun içindeki silah her neyse, bunun istendiğini biliyorum.

Bu silahı üretenin kayınpederim olduğu konusunda ise en ufak bir fikrim yoktu. Bu kutu hangi cehennemde? Her neredeyse onu bulacağım." dedi.

Başkan Pars masaya doğru eğildi. "Konumuz bu değil. Hiçbir şey hissetmiyor musun Sencer? Karının içinde bir silahı taşıdığını nereden biliyordun mesela? Ya da menorayı gördüğünde zihninde olanlar?" dedi. Sencer uyandığında bunları içgüdüsel olarak bildiğini fark etmişti. Sanki üstü örtülmüş bilgilerin kapısı açılmış, tozları temizlenmiş ve örtüleri kaldırılmıştı. Şüphelerinin doğruluğu kapıdan girerken onunla yüzleşen kendisi tarafından onaylanmıştı.

Hüma ile aralarında olan bağın tesadüf olmadığını, Siraç'ın, Başkan Pars'ın, Şemseddin Hoca'nın bu işin içinde olduğunu biliyordu. Hatta bu işin içerisinde bizzat kendisi de vardı. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu işte. Ah, tam bir zihin karmaşasıydı bu. Sencer, kendine uzun zamandır sorduğu soruyu onlara iletti.

"Zihnim ne saklıyor?" dedi. Başkan Pars, Siraç'a döndü. "Göster ona." dedi. Şemseddin Hoca'nın yüzünde bir an endişe ifadesi belirdi. Sonra birden yok oldu.

Siraç Vuslat derin bir nefes aldı ve "Tamam." dedi. Bu son çareydi.

Sencer bir saat sonra sarsılmış bir şekilde koridorda yürürken zihninde Şemseddin Hoca'nın sesi yankılanıyordu. "Bu video bizzat bana teslim edildi evlat. Seninle onun bağı, üç yaşında başladı. "Sencer'in gözünün önünde menoranın sembolü dolanıyor, kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Ben, ben hatırlamıyorum." dedi kendi kendine. Bu sözleri ilk kez söylemiyordu. "Hatırlayacaksın." diyenin kim olduğu da sessiz bir fısıltıydı sadece. Aşağıda konuşulanlar, havada süzülen ve onu her adımda takip eden bir hayalet gibiydi.

"Menora, menora." diye mırıldandı, Sencer. Biraz toparlanması için onu yalnız bırakmışlardı. Doğruca, bütün bu olanların temeline doğru gidiyordu. Avuçlarındaki kanatlara ihtiyacı vardı.

Kaldığı odanın önüne geldiğinde, duraksadı. Gözünün önünden o video gitmiyordu bir türlü. Derin bir nefes aldı ve "Bu beni şaşırtmamalıydı. Onu ilk gördüğümde kaderim olduğunu biliyordum." dedi.

En azından şimdi, umuda daha fazla tutunacağı bir yolu vardı. Yolu ne kadar karanlık olursa olsun pes etmeyeceğini bilerek gitmiş, kafası karışsa da, hiçbir şey hatırlamasa da ümidin kendisinde başladığını öğrenerek gelmişti.

Sencer kapıyı açtığında yatağının üstünde otururken buldu Hüma'yı. Boş bakışlarla Sencer'in yatmış olduğu yatağa bakıyordu. Kapı sesini duyunca başını hafifçe kaldırdı. Masmavi gözleri Sencer'e değince, aydınlığı bulmuş gibi açıldı.

Sencer kendi kendine, "Kaç yaşımda olursam olayım, yine de onu bulurdum. Ben bu gözlerde tutsağım." diyerek bir kez daha Hüma'ya kapıldığını anlayıp hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. "Sen," dedi Hüma sinirle. Ayağa kalktığında Sencer sırıttı. "Sen ," diye tekrar etti işaret parmağını ona doğru uzatarak. "Biricik sevgilin ben mi?" dedi, Sencer ona doğru bir adım bile yaklaşmaya gerek duymayarak. Kollarını sonra kullanmak üzere göğsünde kavuşturdu. Hüma sinirden ona doğru geliyordu. Yüzündeki tehlikeli gülümseyişi, az önce öğrendiklerini gizlemekle görevliydi.

"Neredesin sen? Saatlerdir neredesin sen? Yaraların kapanmadı. Kaç kere anlattık bunu sana. Canın bu kadar mı değersiz?" dedi Hüma.

Sencer için o an sözler önemli değildi, Hüma adım adım sınırına doğru yakınlaşıyordu. "Aklım senle ilgili olmayan bilgilere karşı pek ilgili değil doğrusu, Gül Güzeli." dedi. Onu, avı küçük bir kuş olsa da, hayranlıkla onu izlemekten kendini alamayan karanlığa saklanmış bir aslan gibi izliyordu. Bir süre sonra bu siyah aslan, dünyanın en iyi avcısı, hiç tahmin edemeyeceği bir durumla karşılaşıp şaşırdı. Küçük karısı sağlam olan bacağına tekme atmıştı.

"Senin kafanın bir yere vurulması lazım." dedi sinirle. Sencer sonunda başarmıştı. Hüma'yı çileden çıkarmış, duygularını sınırsız bir şekilde yaşamasına olanak tanımıştı. Bu

yüzden kısa bir an şaşırdı, sonra istediğine ulaşmanın zevkiyle siyah gözleri parladı. Hüma tam önündeydi. Hafifçe eğildi ve "Vursana, Gül Güzeli." dedi. Hafifçe gülümsedi. Bu asla sevimli olarak tasvir edilecek bir gülümseyiş değildi. "Beni yerden yere vursana kalbime yaptığın gibi." dedi sessizce.

Duyguları kendini kontrol edemeyecek kadar yoğundu. Hüma bir adım geri çekildiğinde, sesini çıkarmadı bu yüzden. "Konuyu değiştiriyorsun." dedi Sencer'den gözlerini kaçırarak. Kalbi o kadar hızlanmıştı ki onu rahatlıkla duyabiliyordu.

Sencer bu sefer gülümsemedi. "Değiştirmiyorum. Ne yaptığının, bendeki etkinin hiç mi farkında değilsin cidden, Gül Güzeli?" dedi. Sencer, hâkimiyetin ellerinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu. "Bilmen gerekiyor bence." dedi. Hüma'nın gözleri hafifçe büyüyünce kelimelerinin de bu kontrolsüzlükten nasibini aldığını görebiliyordu.

Yapmak istediği sadece ona sımsıkı sarılmaktı ama bir türlü susamıyordu. Hüma bir kez daha gözlerini kaçırdığında, "Benden kaçma artık." dedi. Sesi duygularının ağırlığıyla yoğunlaşmıştı. Hüma cesaret edip gözlerini ona diktiğinde, bu sefer sevgiyle gülümsedi. "Yapraklarını açıyorsun, Gül Güzeli. Goncanda saklanmayı bırakıyorsun artık." dedi.

Hüma bu sözlerinde utansa da "Kaçmıyorum."diyerek cesaretle ona baktı. Sencer'in hafifçe kaşları kalktı ve ona baktı. "O zaman başa dönelim." dedi.

Hüma, ona bu şekilde biraz daha bakmaya devam ederse, nefes bile alamayacağını düşünüyordu. Oysa amacı sadece kızgınlığını göstermekti. Sencer sadece gülerdi. Yani o, nefesini kesecek şekilde gülümser sonra onunla uğraşırdı. Ona vurduğunda böyle olacağını düşünmüştü. Ama Sencer muzip bir şekilde gülmemişti. Gözleri yoğun bir girdaba dönüşmüştü. Bakışları, duruşu değişmişti ama gülmemişti. Bu çok tehlikeliydi.

"Ne istiyorsun, Sencer?" dedi. Sencer'in cevabı gecikmedi. "Seni." dedi. Aralarındaki kısa mesafe zincirlerle ikisini birbirine bağlıyordu sanki. Bu zincir sancılıydı, her bir hal-

kası ateşle kızdırılmıştı. "Seninle evliyim ben." dedi Hüma.

Konuşmak için kendini zorluyordu. Sencer'in dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Gözlerini bir an bile Hüma'dan ayırmıyordu. "Sen çok zeki bir kadınsın Gül Güzeli." dedi.

Hüma tüm vücudu gibi elleri de uyuştuğu için ellerini birbirine kilitledi. "Değilim Sencer. Özellikle bana bu şekilde bakarken." dedi. Sencer'in dudağının diğer yanı da yukarı kıvrıldı. Duydukları ve gördükleri; duygularını, sınırsızlığını körüklemişti. Şu an simsiyah gözlerinde yatan duygunun kaynağı tam olarak bu yoğunluktan geliyordu.

"Bana sözlerinle işkence ediyorsun bazen, "Bir kez daha Hüma'ya doğru eğildi. Ellerini arkada birleştirdi. "Sözlerinde benim olduğuna dair fısıltılar var." Sencer yavaşça nefes aldı. Hüma'nın nefesi kesildi. "Ama sadece yalancı yankılar da olabilirler. Gözlerinde bana bakarken küçük güneş ışığı tutamları görüyorum." Sencer yavaşça siyah kaşlarını kaldırdı. İki uçlu kılıca benzeyen yarası, dili kadar keskindi. "Ya da bana hiç ulaşamayacağım güzelliğini gösteren bir serap mı?"

Hüma yutkundu. Sencer ilk defa bu kadar acımasızdı. İlk defa saldırırken sadece kuşatmakla yetinmeyeceğini bu kadar net bir şekilde ifade ediyordu. "Ne istiyorsun, Sencer?" dedi, tekrar. Zihninde dolanan tek soru buydu. Sanki kelimelerinin, hislerinin devamı vardı.

"Senin sevgini." Dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. "Şu an o kadar muhtacım ki, gözlerin hem cennet hem cehennem gibi. "Bir adım yaklaştı. "Tenin benden uzakta hiç sönmeyen bir alev gibi, Gül Güzeli."

O acı tebessüm genişledikçe Hüma'nın canını yaktı. "Şu an o kadar muhtacım ki sevgine..." diye mırıldandı. Hüma'nın gözleri doldu. Kendine itiraf edemediği kelimeler dudaklarından yavaşça döküldü. "Kendimden korkuyorum çünkü. "Bir adım geri çekildi. "Ben kendimden çok korkuyorum. "dedi. Sencer onun neyden korktuğunu biliyordu. Hissetmişti Hüma. Bildiğini hissetmişti. Bunu o güzel gözlerinde görebiliyordu. Odadan çıkıp giderken kendinden kaçtığını biliyordu.

Onu takip etmeden önce arkasından, "Sen bizim sevgimizden, sevgimizin gücünden korkuyorsun. İşler sarpa sardığında kaçamayacak kadar bağlanmaktan korkuyorsun Hüma Kuşu."

Odadan çıkıp kapıyı kapatırken sözlerine devam etti: "Ama unuttuğun bir şey var. Sen zaten benim avuçlarımdasın."

Hüma'nın ayak seslerini duyacak kadar sessiz olan koridorda onu takip etti. Hüma'yı fazla zorladığının farkındaydı ama o çok güvendiği hâkimiyetini gelirken çöpe atmış gibi hissediyordu. Koridorlar birbirilerini takip ederken Hüma'nın hızla Doktor Selma'nın odasına girdiğini gördü Sencer. Tam o da odaya girecekti, "Dayanamıyorum Elif Abla." dediğini duydu Hüma'nın. Yumuşak bir ses Hüma'yı teselli etti. Sesi tanımıyordu; "Ne oldu ablacım?" dedi bu yumuşak ses. Hüma ağlamıyordu ama sanki kendini kaybetmiş gibiydi.

"Bu, zihnimdeki her neyse ona yakınlaşmak istememe rağmen kaçacak kadar korkak olmama sebep oluyor. Ben, ben onu ilk defa böyle gördüm. Çok sakindi, beni anlıyordu ama ilk defa tüm sırlarıma hatta sınırlarıma sahipmiş gibi hissettim. Sanki eskiden bu sahipliğini saklıyormuş da şimdi hükümranlığını ilan etmiş gibi."

Sencer bunun sebebinin yaklaşık bir saat önce izlemiş olduğu görüntüler olduğunu biliyordu. Bu görüntülerde bu sefer Hüma değil Sencer vardı. Hüma'nın babasının yanındaydı ve yine Hüma'nın babası tarafından bir kapsüle sokuluyordu. Kapsül kapandıktan sonra kurduğu tek cümle ise şuydu: "Düşmanımın yardımından başka hiçbir çarem kalmadı."

Kutuya işlenmiş menoranın şifresini zihnine gizlendiğini, Hüma'nın içindeki silahın o işkence görürken ikinci evreye geçtiğini, bir ailesi olduğunu öğrendiği için Sencer bu hale gelmişti. Sarsıldığı için, hem de hiç tahmin edemeyeceği kadar sarsıldığı için.

32.BÖLÜM: "CİBT"

Ümitsizliğin Allah'tan başka çaresi yoktur. Bu canlı ölümün Rab'e yönelmeden, pişmanlık duymadan tersine dönmesi, oldukça güçtür.

Sencer; Envar ve Ubeydullah'ın yanında otururken kendine bu cümleleri tekrar etmekten başka hiçbir şey yapamamıştı. Siraç tamam dedikten sonra simülasyon bir an kararmış ve Siraç "Göster ona sırrı."demişti. Kilit bile sırrın ne olduğunu biliyor olacak ki Sencer ekranda kendi küçüklüğünü gördüğünde ilk defa, ne söyleyeceğini bilemeyecek kadar şaşırdı. En fazla üç yaşında gibi görünüyordu videoda. Yanında Envar'ın babası Murat Bey vardı. Onun kucağındaydı ve hayır, ağlamıyordu. Sakin sakin onu izliyordu. Üstünde lacivert bir tulum vardı. Sencer, bu tulumun onun için dergâh tarafından saklandığını biliyordu. Bu tulumla bir sürü resmi de vardı hatta Dergâh'ta.

Kendi küçüklüğü Murat Bey'e "Ne yapacağız?" diye sorduğunda Envar'ın babası yavaşça gülümsedi. Küçük Sencer yüzüne büyük gelen, kocaman, zekâyla parıldayan gözlerini ona dikmişti. "Seninle bir oyun oynayacağız Sencer." dedi Murat Bey. "Seni bir araca yerleştireceğim. Bu araçla istediğin yere uçabileceksin."

Küçük Sencer gülümsediğinde, büyümüş ve bu anısını hiç hatırlamayan Sencer'in gözleri Şemseddin Hoca'ya takıldı. Herkes gibi o da kaskatı bir yüzle videoyu izliyordu. Tek bir farkla. Onun gözyaşları da bu ana eşlik ediyordu.

Küçük Sencer, "Bir kuş gibi mi? Kuşlar gibi mi?" dediğinde Sencer, videoya gözlerini çevirdi zorla. Bu video, videoda yaşananlar her neyse, sevdiklerinin canını yakıyordu. Envar'ın babası küçük Sencer'i onaylarken yavaşça Sencer'in

başını okşuyordu videoda. "Evet, bir kuş gibi." dedi.

Sonra kameradan uzaklaştı. Küçük Sencer, "O küçük kızın da kanatları var mı?" dediğinde Sencer, küçüklüğünde bu kadar düzgün konuştuğuna inanamadığı gibi, kimden bahsettiğini de hemen anlamıştı. Hüma'yı görmüştü. Hüma'yı daha üç yaşındayken görmüştü Sencer.

"O da benim gibi uçabilecek mi?" diye sorduğunda üç yaşındaki Sencer, siyah bir tabuta benzeyen küçük kapsüle yerleştiriliyordu. Kapağı siyah bir camdan yapılmıştı. Murat Bey'in profilinden anlaşıldığı kadarıyla hüzünle gülümsediğini fark etti Sencer. "Sen yardım edersen uçacak." dedi küçük Sencer'e Murat Bey.

Sencer, kendi küçüklüğünün yüzünü göremedi ama neşeli kıkırtısını duydu. "Ben ona kanatlar vereceğim. Melek gibi." dediğinde Sencer'in de gözleri doldu ilk defa. Kanadı Kırık Hüma Kuşu, nefes aldığı ilk andan beri onun kaderiydi. Onu gördüğü her an, yine onu gördüğü ilk an gibiydi." Ben ona kanatlar vereceğim." diye fısıldadı ve kapsül küçüklüğünün yüzüne kapatıldı.

Murat Bey cümlesinin devamını getirdi: "Düşmanımın yardımından başka çarem kalmadı."

Sencer, videonun devamında ne olduğunu bilmiyordu. Simülasyon karardı ve kendini yok etti. Etraf tekrar loş ışıkla aydınlatılınca herkes ona doğru döndü. Şemseddin Hoca konuşmaya başladığında Sencer kendini toparlamak için gözlerini kapatmıştı.

"Bu video, bizzat bana teslim edildi evlat. Seninle onun bağı üç yaşından itibaren başladı. "Sencer sakince Şemseddin Hoca'ya döndü. Söyleyeceği çok şey vardı. İlk olarak, "Neden? Neden ben ve neden sana?" dedi.

Şemseddin Hoca'nın yüzü, gözyaşlarıyla hâlâ ıslaktı. "Çünkü baban..." Sonra Ubeydullah'a döndü "Babalarınız Siyonizm'in en büyük düşmanlarından ikisiydi." Ubeydullah'ın yüz ifadesi daha da sertleşirken Sencer'in dudaklarında kırık bir tebessüm peydahlandı. "Eminim anne babamızı bir trafik kazasında kaybetmemişizdir." dediğinde, Şemseddin Hoca'nın yüzü daha da soldu.

Sencer'in başı yavaşça yana doğru eğildi. Gözleri çakmaktan çıkan iki ateş gibi parıldıyordu. Yakıyordu, Şemseddin Hoca onun sert bakışlarında yanıyordu. "Babalarımız kimdi?" dedi Sencer. Sonra duraksadı. O kadar zekiydi ki kendi kendine gülerken olumsuzca başını salladı ve "Niye soruyorum ki?" dedi. "Bilmemizi isteselerdi, bilirdik."

Şemseddin Hoca yorgun gözlerini Sencer'den kaçırdı. Siraç konuşmaya dâhil oldu bu süreçte. "Ailen, arkalarından haksızca konuşabileceğin insanlardan oluşmuyordu Sencer." dedi. Sencer'in ani çıkışını, daha yeni öğrenmiş olduğu bilgileri hazmedememesinden kaynaklanan öfkeyi anlayabiliyordu ama öfke, sevdiğin insanın karşısındaysa pişmanlık demekti.

Sencer Siraç'a dönüp oldukça sakin bir sesle, "Onları tanımıyordum." dediğinde Siraç, Sencer'in sesindeki maskelenmiş duyguyu hissetti. O seste bir yetimin acısı saklıydı. Ubeydullah'ın sıkmış olduğu yumrukları arasına gizlenmişti. Siraç bu acıyı bilirdi.

Şemseddin Hoca "Haklısın evlat. Kimliklerini onların belirlediği tarihe kadar gizli kalmasını istediler ve Siraç da haklı. Onları tanımıyor olabilirsin ama seni sen yapan bu yerde bulunmanın yegâne sebebi, yine onlar." dedi. Sencer derin bir nefes aldı ve zihnini netleştirmeye çalıştı. Soru sordukça aldığı parçalı, eksik cevaplar onun aklını daha da karıştırmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Bu yüzden elini kaldırdı. "Tamam! Burada duralım." dedi.

Herkes ona bakıp ne söyleyeceğini merakla beklerken başını yavaşça öne doğru eğerek, "Bu gördüğüm videodan sonra sır olmayan, saklanmaya ihtiyaç duymayan bilgileri benimle paylaşmaya ne dersiniz? Böylece, en azından biraz yol kat etmiş oluruz." dediğinde, germiş olduğu ortamı yine kendisi sakinleştirmiş oldu. Kontrolü de bu şekilde eline almıştı. Siraç'ın hafifçe gülümsediğini fark etmeden devam etti Sencer.

"Kim başlamak ister?" dediğinde sözü ilk Başkan Pars aldı. "Murat, babanın en büyük düşmanlarından biri olduğunu biliyordu ama Siyonizm tarafından kapana kıstırılmış-

tı. Bu yüzden seni bir gün kaçırdı ve zihnine menorayla ilgili bir şifre yerleştirdi. Seni bir mektupla beraber geri yolladığını söyleyebiliriz sana."

Kilit, mektup ismini duyunca "Efendim, Murat Bey'in mektubunu gösterebilir miyim?" dedi. Pars onu onayladı ve ekranda yine aynı el yazısıyla kısa bir mektup yayınlandı. "Sana bir formül yolluyorum, bir de anahtar. Zamanı geldiğinde oğlun, bu anahtara dönüşecek." yazıyordu. "Formül, bir makinanın yapım şemasını içeriyordu. Bu makine, kısaca anlatmak gerekirse, zihinde istenilen anıların silinip istenilen koda, herhangi bir bilgiye veya başka bir şeye odaklanabilmeyi sağlıyordu."

Sencer sessizce, "Aaron'un istediği gibi." dedi. Başkan Pars kafasını salladı ve "Aaron'un istediği gibi. Onların aradığı gibi." dedi. Sencer ekledi; "Boş bir hayale kapılmamıştı. Bu icattan haberi vardı ve yeni bir dehayı elde etmeyi amaçlıyordu." dedi.

Envar gergin bir şekilde gülümsedi. "Bu fikri kendi kendine üretmedi. O, bu kadar akıllı değil." dediğinde Sencer anladı. "Sen söyledin." dediğinde Envar kafasını salladı. O söylemişti. Zihnine sızar gibi, sessiz bir fısıltı gibi onu bu fikre yönlendirmişti.

Sencer, Başkan Pars'a döndü ve "Benim bütün bunlardan haberim vardı." dedi. Hayır, hatırlamıyordu. Sırlanmış zihni hâlâ aydınlanmamıştı ama anlayabiliyordu. Yapbozun her parçası oturmamış olsa da resmin bütünü anlaşılabiliyordu. "Biliyordun." dedi Başkan Pars.

Ela gözleri loş ışıkta yeşile dönmüştü. "Şimdi sana anlatacağımız kadar kısmını ama. Yine de fedakârlıkta bulundun ve biz çıkmazdayken bir başka sebepten dolayı olsa da, yer altı dergâhını kurma fikriyle geldin. Dergâh bu süreçte bütün gücünü keşfetti. Bu zamana kadar saklandığımız için kullanamadığımız bütün teknolojiyi yer altında en derine kadar keşfedebilme, işleyebilme fırsatı bulduk."

Sencer, Başkan Pars'ı bu cümlesinden sonra durdurdu. "Hüma'yı yerinden kıpırdatamıyor muyuz?" dediğinde Başkan Pars'ın gözleri büyüdü. Herkes Sencer'in ani çıkışına,

tam hedefinden vuran tahminine şaşırmıştı. Siraç hafifçe öne doğru eğildi ve "Hatırlıyor musun yoksa?" dedi.

Sencer başını olumsuz anlamda salladı. "Sadece mantıklı bir tahmindi. Hüma Kuşu'nun kafesinin altında bir özgürlük geçidi. Bu, sadece o izleniyorsa gerçekleşebilirdi." dedi. Başkan Pars onu onayladı. "Evet, böyle bir ihtimal vardı. O kutunun hangi özellikleri taşıdığını bilmiyorduk. Gerçi hâlâ bilmiyoruz. Risk alamazdık. Özellikle onu kurtarmak için seni riske atıyorken. Tek bildiğimiz Murat'ın tehdit edildiği, bu tehdit sonucunda onların elde etmek için yanıp tutuştuğu bir silahı bizzat kızının içine yerleştirdiği. Onları bu zamana kadar nasıl oyaladı, bu konu hakkında bir bilgimiz yok. Onların da bir bilgisi olmadığı aşikâr. Onların bildikleri tek en önemli ayrıntı, Hüma'nın gözlerindeki zafiyetti ve bunu sonuna kadar kullanıp onun geçici kör olmasına sebebiyet verdiler ama onun içindeki silahı çalıştıramadılar. Günlerce süren işkencelerinde, bedeninde bu silahı aradılar ama bulamadılar. Bu yüzden vazgeçtiler ve onu bir kafese kapattılar. Gardiyan olarak da başına Aaron'u diktiler. "Sencer'in içi yangın yeriydi. Kül oldu, tekrar tekrar kül oldu ama sustu. Her zamanki gibi sustu.

Envar derin bir nefes aldı ve herkes bu sesten dolayı Envar'a döndü. "Buradan sonrasına ben devam edebilir miyim Başkan'ım?" dedi Envar. Başkan Pars, buyur der gibi bir el işareti yaptı ve "Elbette Envar." dedi. Envar, Sencer'e doğru döndü ve "Senin gibi ben de hafıza kaybına uğratıldım ama bundan önce seninle, sizinle iletişimim vardı. Buraya gelene kadar ben de senin gibi şüphelere sahiptim. Hatta daha fazlasına. Kısa bir süre sonra, bana her şey anlatıldığında her şey yerli yerine oturdu."

Envar kırmızı kenarlıklı gözlüklerini düzeltti. "Sencer," dedi, bir şey itiraf etmeden önce kullanılan ses tonuydu bu. Sencer, sakin kalmak için kendini oldukça zorluyordu. Envar'a cesaret vermek için başını salladı yalnızca.

"Sana ailemle ilgili anlattığım çoğu şey bir kurguydu. Bizzat kendimiz, yine kendimize oyun oynadık." Sencer hafifçe gülümsedi. Acı bir gülümseyişti bu. Zehir gibiydi." Sana

ailemin çok sakin bir hayat yaşadığını söyledim ama ben biliyordum. Babam anlatmasa da laboratuvarından, gizli işler çevirdiğinden haberdardım. Aaron'un babası sürekli evimizdeydi. Aaron da öyle. Ben onları görebiliyordum ama Hüma'nın onları görmesi yasaktı. Aaron benden, ben Aaron'dan hiç haz etmezdik ama bir şekilde arada iletişim kuruyorduk. Sonra, biz büyüdük. Aaron ergenlik çağındayken Hüma'yı öğrenmiş. Ben bu bilgiyi yıllar sonra öğrendim. Pislik babası ona Hüma'nın bir hazine olduğunu anlatmış olacak ki Esirler Şehri'nde görev almaya başlamasına rağmen Hüma'yı bizzat kendisi takip etmeye başlamış. Ben bütün bu olanlardan o zamanlar habersiz olduğum için kardeşimi koruyamadım. O benim canımdı."

Sesi titrediği için bir an sustu. Sonra boğazını temizledi ve devam etti. "Babamın ona bakarken hüzünlenmesini, buruk bir tebessümle onu izlemesini hep fark ederdim ama hiç böyle bir şey çıkacağını hayal edemezdim. Sonra, babam ve annem trafik kazasında öldü ve ne gariptir ki tam bir gün önce babam bana tarafsız bir bankaya ait sahte isimle açılmış gizli bir kasanın bilgilerini verdi." Olayların ironikliğine güldü kendi kendine.

"Bu videoyu ilk izlediğimde dehşete düştüm. Bütün o cenazeye gelen insanlar, tehlikeydi. Hüma'yı görmüşlerdi. Babamı o günden sonra asla affetmedim ama o gün, onun bana bir şeyler için acele etmem gerektiğini anlatmak istediğini anlayabiliyordum. Bu yüzden, daha babam ile annemi gömdüğüm gece, babamın bana vermiş olduğu mektubun üstünde yazan adrese gittim. Bu adres, Dergâh'ın İstanbul şubesine aitti. Orada Başkan Pars ile tanıştım ve adresin yanında yazan Şemseddin Hoca ismini gördüğümden dolayı, onunla tanışmak istediğimi söyledim. Onlar da uzun zamandır bizi takip ediyorlarmış. Başkan Pars bildiği her şeyi bana anlattı. O gün dışarı çıktığımda, bana karşı ilk suikast girişimi gerçekleşti ve Siraç Başkan'la da orada tanıştım. Beni o gün, o suikasttan o kurtardı. "Sencer bir an Siraç'a baktı. Tepkisiz bir şekilde Envar'ı dinliyordu.

Envar devam etti. "Sonra, Şemseddin Hoca ile tanıştım ve bana her şeyi anlattı. O günler her şeyin bir oyun, belki de

benim hayal ürünüm olduğunu düşünüyordum ama hayır, Hüma'yı yakalamak için girişimde bulunduklarında ve yine Dergâh tarafından engellendiğinde her şeyin gerçek olduğunu anlamıştım. İşin sıkıntılı yanı, Hüma'nın hiçbir şeyden haberinin olmamasıydı."

Gözleri hüzün doldu Envar'ın. Sencer oturduğu koltuğun kenarlıklarına ellerini koymuştu ve parmakları var gücüyle kenarlıkları eziyordu. Envar konuşmaya devam etti. "Onu İzmir'e yolladığımda amacım, gerçekten Hüma'nın izini kaybettirmekti. Dergâh tarafından korunuyordu ve 15 kez yakalama girişimleri engellenmişti. Hatta seninle Hüma'yı tanıştırmayı planlıyorduk böylece sana bütün olanları anlatacak ve sen onu korurken aynı zamanda bu silahı yok etmenin yolunu bulacaktık ama Aaron faktörü bizim için oldukça büyük bir darbe oldu. O, birden ortaya çıktı ve Hüma bir an sonra Esirler Şehri'ndeydi. Ben de artık onun tutsağıydım. Dergâh vazgeçmedi. Şemseddin Hoca Hüma ile gizlice iletişime geçti ve onu dergâhtan haberdar etti. Şemseddin Hoca'yı kimsenin bilmediğinden emindik ama bir kez daha yanılgıya düştük çünkü bu süreçte Müslüman olan Hüma ile birlikte yakalandı Şemseddin Hoca. Bu sefer üçümüz hapishaneye tıkıldık. Ben bir şekilde karşı tarafın aklına girmeyi başarıp onların tarafında yer aldığıma onları inandırdım ama her gün kardeşime yapılan işkenceleri izlemeye de göz yummak zorunda kaldım. Bu süreçte onu dayanıklılığı, Şemseddin Hoca'nın sabrı sayesinde Müslüman oldum ve tekrar dergâhla iletişime geçtim. Bundan sonra olanları kısmen biliyorsun. Hüma Hapishanesi'ne girmen gerekiyordu Sencer çünkü videonun devamı da var ve babamın anlattığına göre ancak bu hapishanede menoranın şifresini bulabilecekmişsin ama onun icat ettiği makine da sadece onun istediği talimatlara uyarak, menoraya odaklanmanı sağlarsak ancak bunun gerçekleşebileceğini anlattı bize. Onu aradığını zihnin asla bilmeyecekti. Bu yüzden sen de, zorla hapishaneden çıktığım bir seferde ben de, o aletin içine girdik ve zihnimizin içinde bazı bilgilerin üstünü örttük."

İşte yapbozun ana parçası tam olarak bu noktadaydı. Sencer neden hafızasının silindiğini bir türlü anlamıyordu

ama şimdi bu nedenin mantıklı bir çerçeveye oturtulması onu boğsa da aynı zamanda rahatlatmıştı da.

Envar içindekileri dökmeye devam etti. "Benim zihnime yapılan bu müdahalenin amacı, babamın beni de bu işin içine alet edip etmediğini öğrenmekti ama hayır. Ben buraya geldiğimde bile bazı anılarımı hatırlamaya başlamıştım. Sen ise hâlâ hatırlamıyorsun ve babamın bize icat etmemiz için yolladığı makinayla ilgili talimatlarda istenilen hedefe ulaşana kadar da silinen anılarının asla hatırlanmayacağı yazıyor."

Envar cümlesini bitirdiğinde Sencer'e biraz daha yaklaştı ve "Sana istersen bu makinayı gösterebilirim, pek inandırıcı gelmiyor olabilir ama gerçek bu Sencer." dedi ve sonra sustu. Sencer'in aklında bin bir soru, bu hikâyenin kesildiği açıkça belli olan bir sürü kısmı olsa da, sessiz kalmak zorunda olduğunu hissetti Sencer.

"Bu şifreye, yani anahtara nasıl ulaşacağım? Gördüğüm menoranın bununla bağlantısı var mı?" dedi sadece. Sonuç odaklı bir soruydu ve herkesin rahatladığını görebiliyordu. Ubeydullah hariç. O hâlâ kaskatı bir şekilde oturuyordu ve hiçbir şey söylememişti toplantının başında çıkarmış olduğu maraz haricinde.

Siraç, "Makinanın yapım aşamasını tarif eden büyük mektupta sana gösterilen menoraya ait bir kod vardı. Bu kodu internette araştırınca çıkan tek görüntü sana gösterdiğimiz menoraya aitti. Murat Bey, buna ekin yapmak adını vermişti. Zihnin tüm görüntüleri algıladıktan sonra şifreyi ortaya çıkarması için bu görüntüyü sana gösterecektik. Bundan sonra zihninin şifreyi nasıl ortaya çıkartacağına dair bir bilgi yok elimizde. Biz de bu yüzden menoranın tarihiyle ilgili bir sunum hazırlattık sana. Belki bu, senin zihninde bir şeyleri çağrıştırır diye düşünüyorduk ama sanırım..." Siraç koltuğunda dikleşti ve "Bir etkisi olmadı. Şimdi ve her zamanki gibi top yine sende Sencer." dedi.

Siraç, bütün yükün ona ait olduğunu bir kez daha hatırlatmış olmuştu. Ve bu andan sonra, bütün bu yaşanılanlardan, duyduklarından kısa bir süre sonra Hüma'nın yanına gitmişti Sencer. Kaçınılmaz son gerçekleşip onun üstüne çok

gittikten sonra şimdi yine ve yine onun peşindeydi. Kapıyı açtı ve birbirine sarılmış iki kadınla karşılaştı. İlk başını kaldıran, kocaman kahverengi gözleri olan, güzel yüzlü bir kadındı. Ona hafifçe gülümsediğinde, Sencer ne yapacağını bilemedi. Hüma'ya sarılmış olan bu genç kadının adı Elif olmalıydı ve en fazla 30 yaşında gibi duruyordu. İki yavru kuş birbirine sokulmuş gibi duruyorlardı.

Elif, "Hoş geldin Sencer." dediğinde Sencer başını salladı sadece ve birden sıçrayarak Elif'in kollarından kurtulup kendisine bakan Hüma ile yüzleşti. Gözleri de yüzü de yumuşadı sevdiği kadını görünce. "Özür dilerim, Gül Güzeli. Dikenlerin bile yokken ben kusursuzluğunu sorguladım sanırım." dedi.

Bu cümlesinin üzerinden saniyeler geçmemişti ki arkasında birsinin varlığını hissetti ve bir saat önce oldukça fazla duyduğu sesin sahibi konuştu. "Benim de kusursuzluğunu kabullenmem oldukça uzun sürmüştü. Öyle değil mi, Günışığım?" dediğinde, yine aynı sesin sahibi, "Buraya gel, çok özledim." diye de ekledi.

Daha yeni adının Elif olduğunu öğrendiği genç kadın ayağa kalktı. Gözlerinin içi dahi gülerken Siraç Vuslat'a doğru yöneldi ve Sencer birkaç adım yana doğru kaymak zorunda kaldı. İşte o an, her zaman sert görünümlü olan Siraç'ın da yüzünde aynı ifadenin olduğunu gördü. Siraç'ın iki tane gamzesi olduğunu ilk defa fark etmişti Sencer. Göğsüne kadar gelen Elif'e o da ona ulaşmadan uzanıp sımsıkı sarıldığında, Sencer bu sahnenin özel olduğunu fark edip başını çevirdi. Hüma'ya döndüğünde onun bakmaya devam ettiğini gördü. Siraç Elif'in kokusunu içine çekip başının üstüne bir öpücük kondurduğunda da izlemeye devam ediyordu Hüma.

"Sabahtan beri buradasın ama işlerimden dolayı ben seni yeni görebiliyorum." diyen Siraç'ın sözlerini duymadı Sencer. Onlara mutlulukla bakan Hüma'ya takılı kalmıştı. "Sitem etme Siraç. Kaçmıyorum bir yere." diyen Elif'in sözleri de sessiz bir yankıdan ibaretti Sencer için. Hüma yoğun bakışlarını hissedip sonunda ona döndüğünde, sanki ilk defa

nefes alıyormuş gibi hissetti Sencer. Ne yapacaktı bu kızla? Gözlerini görmese, hep böyle ölüme bir adım uzaklıkta mı olacaktı?

"Neden sen de bana sarılmıyorsun?"diye fısıldadığında, Hüma bu fısıltısını duydu. Simsiyah gözlerindeki hüznü gördü. Yüzü de küçük bir çocuğun hüznünü taşıyordu Sencer'in. Hüma'nın kanadı kırık yüreği dayanamadı yine. Sanki onsuzluğuna ağlıyordu. Ayağa kalktığında, bir an ayrılmadığı avuçlarını özlemişti Sencer'in. Yanına gelip elini tuttu. O küçük çocuğun hüznü, bir yetimin başı okşandığındaki sevincine dönüştü. "Onları rahatsız etmeyelim." dedi Sencer'e.

Sencer, yavaşça gülümsedi. "Anlayışlı Hüma Kuşu." dedi. Sonra yine ekledi; "Özür dilerim." Hüma hiçbir şey söylemedi.

Sencer bu sessizlikte Siraç'ın sesini duydu. "Sana varamıyorsam, her yer gurbettir, Günışığı." diyordu Siraç.

Sencer Siraç'a döndü ve Siraç bakışlarını hissetmiş gibi Sencer'e baktı. "Beni anlıyordun." dedi Sencer. İkisinin de yüzünde acı bir gülümseyiş belirdi." Seni en iyi ben anlıyordum Sencer." Siraç'ın kollarındaki karısına daha sıkı sarıldığını fark etmişti Sencer. "O zaman anlayacaksın." dediğinde elini sıktı Hüma'nın.

Aralarında geçen konuşmayı anlamayan Hüma ile Elif birbirlerine baktılar. Siraç, "Anlayacağım ama bu yanlışsa engel olmaya çalışmayacağım manasına gelmiyor."

Sencer sustu. Cevap vermedi. Siraç engellese de vazgeçmeyeceğini ikisi de biliyordu. Siraç, "Biz gidelim. Daha sonra sizle oturup uzunca konuşuruz." dedi ve Elif'i sürükleyerek odadan çıkardı.

Elif'in "Ne yapıyorsun Siraç?" diye kızdığını duydular. Siraç'ın, "Özledim, Günışığım. Şuradan gidelim de istediğin yerde paralayabilirsin beni, razıyım." dediğini de duyduktan sonra kapı kapandı. Çok güzeldiler.

Sencer sırıttı ve Hüma'ya doğru döndü. Sonra gülümseyişi dudaklarında takılı kaldı. Hüma da aynı onun gibi gülümsüyordu. Hüma onun tekrar yoğunlaşan bakışlarını

hissettiğinde bakışlarını ona doğru çevirdi ve nefesi dudaklarının ucunda kaldı. "Neden..."dedi cümlesinin devamını getiremeden "Dünyadaki tüm hazineleri senin için bulup getirseydim, hep böyle gülümser miydin?" diye cevapladı onun sorusunu Sencer.

Siyah gözlerinin içerisinde gündüze ait gökyüzü hasreti vardı. Saçları biraz daha uzamıştı ve alnına gelişi güzel dökülmesine rağmen çok yakışıklı görünüyordu. Hüma "Benimleyken hep payına hüzün düşüyor, öyle değil mi?" dediğinde dudaklarındaki gülümseyiş de solmaya başlamıştı.

"Hayır, hayır. Sen sol diye söylemedim bunları, Gül Güzeli." dedi Sencer, sanki gözünün önünde solan gerçek bir gülmüş gibi. Hüma hiçbir şey söylemedi. Sencer boy farkından dolayı hafifçe eğildi. "Benim payıma düşeni insanoğlu bilseydi, kıskançlığından ölürdü. Bu büyük bir sır." dedi sırrı duyulsa gerçekten de insanlar onun başına üşüşecekmiş gibi fısıltıyla konuşuyordu. Sonra işaret parmağını dudağına bastırdı. Hüma, onun en çok da bu şebek hallerine dayanamıyordu. Gülümsedi.

"Tamam, sır." dedi. O da onun gibi işaret parmağını dudağının üstüne koyup sus işaretini yaptı. Sencer'in gülümseyişi genişledi. Hüma hızlanan kalbine söz geçiremedi. "Sır, bir tek senin dudaklarına yakışırdı zaten." diyen Sencer yüzünden burnunun ucu kızardı. Çizgi filmlerindeki periler gibiydi.

Sonra, bu perinin kaşları çatıldı. "Ne sırrıymış bu?" dediğinde, Sencer kahkaha attı. Hüma'yı kendine çekip sımsıkı sarıldı. "Aklını başından aldım değil mi?" dedi. Başını eğdi kokusunu çekti sevdiği kadının. Ve dedi ki "Sen bende akıl mı bıraktın be Gül Güzeli. Senden büyük hazine mi var şu dünyada bu garip kula, hiç mi anlamıyorsun?"

Hüma sımsıkı yumdu gözlerini. "Ne oldu sana?" dedi. Sencer başını geri çekti ve soruyu anlamasına rağmen,"Âşık oldum." dedi.

Hüma'nın yıllardır susan aşkı feryat etti. Haykırsaydı ya sevdiğini? Bu adamdan daha layık biri var mıydı bu sevgiye. Suskun kalışına, korkaklığına lanet etmek istedi. Günahına

sustu, korkaklığına sustu. Gözleri doldu Hüma'nın.

Sencer bilmeseydi, Hüma'nın onu sevdiğini bilmeseydi o an, Hüma'nın onu sevmediğini düşünüp geri çekilirdi ama biliyordu. Hüma'nın onu sevdiğini, sessiz kalışının korkuları yüzünden olduğunu, kaçmak istediğini ama kaçmayı da beceremediğini fark edebiliyordu. Zihnine döşenmiş deli mayınlardan biri, bu düşüncelerine çarptı ve büyük bir gürültüyle patladı.

Sencer, Hüma'nın alnından öptü. "Ben ikimiz yerine de severim," dedi. Geri çekildi bu patlamanın vermiş olduğu fikirle. "Ben ikimiz için de uçarım."

Sonra kollarını geri çekti Sencer. Sevdiği kadının güzel gözlerine baktı. Başında açık, buz mavisi başörtüsü vardı yine.

"Akşam beni hastane odasında bekle. Geleceğim." dedi. Hüma hiçbir şey anlamamıştı. Ondan uzaklaşan kollarla birlikte yoksunluk hissetti yüreği. Kollarını kendine sardı bu yüzden. "Benim yüzümden mi?" dedi. Telaşlanmıştı da. Sencer kapıya yöneldiğinde başını arkasına döndü ve ona nefesini kesen bir bakış attı. "Nefes aldığımda bile sebebi sensin, Gül Güzeli."dedi.

Hüma'nın kalbi bir kuş gibi çırpınmaya başladı. Bu adamın kelimeleri onun yüreği için kafesti. Hüma o kafeste gönüllü tutsaktı. "Bana bunu yapma. Nereye gidiyorsun?" derken yüreğine yaptıklarını kast ediyordu Hüma.

Sencer anlasa bile yine keskin zekâsıyla konuyu başka yöne çekti. Kapıyı açtı ve dedi ki, "Seni bensiz mi bırakmayayım? Sen bunu bana hep yapıyorsun, Gül Güzeli." dedi.

Kapıyı kapattı sonra. Hüma'nın yüzü düştü. Haklıydı Sencer. Kendine sardığı kollarını daha da sıktı. Parmaklarını etine geçirip kendine zulmederken kapı açıldı ve yine Sencer göründü. "Ama ben sana kıyabilir miyim hiç?" dedi gözlerinin içi bile sevgiyle ışıldarken.

O kadar yakışıklı, o kadar, o kadar seven bir adam gibi görünüyordu ki Hüma dişlerini göstererek gülümsedi. "Hadi bekle beni." dedi Sencer. Kapıyı kapattı. Hüma başını sağa sola sallayıp gülümsemeye devam ederken kapı tekrar

açıldı ve yine Sencer göründü. "Yeter ama." dedi Hüma. Sencer onu umursamadı. "Özle beni, Gül Güzeli." dedi ve öpücük attıktan sonra kapıyı kapattı.

Hüma, Sencer kapıyı kapattıktan sonra gülmeye başladı. Tam manasıyla feleği şaşmıştı. Pençenin avucunda bir o yana bir bu yana savrulmuştu. Fırtınaya tutulmuştu resmen.

Sencer, bütün enerjisini sevdiği kadından aldıktan sonra bir hışımla Ubeydullah'ın odasına ulaştı. Kapıyı nazikçe tıklatmak vardı ama o gümletmeyi tercih etti ve kızgın bir boğa gibi soluyan bir adet Ubeydullah'la karşı karşıya kaldı. Sencer'i görünce dilinin ucuna gelen küfrü yuttu Ubeydullah. Sencer imalı imalı gülümseyince "Ne var?" dedi ters ters.

"Arkamdan iş çevirmene rağmen ben bunu sana yapmayacağım." dedi Sencer. Ubeydullah'ın yüzünden öfke kayboldu. Donuklaştı. "Bir şey mi hatırladın?" dedi.

Sencer bir kez daha gülümsemedi. "Kardeşler bu günler içindir, Ubeydullah." dedi ve kapıdan ayrıldı.

Ubeydullah içeriye gidip deri ceketini alırken kendi kendine homurdanıyordu. "Başım yine belaya girecek. Başımı yine belaya sokacak bu salak herif!" diyordu.

Sencer yanında olsaydı, "Palavralarını kendine sakla Ubeydullah. Keyfin yerinde." derdi.

Ubeydullah, Sencer'den bu zamana kadar hiçbir şey saklamamıştı. Şimdi de saklamaktan nefret ediyordu zaten. Kardeşi de bunun farkındaydı ve bunu kullanmayıp onu affetmişti. Homurdansa da suratındaki öfkeli ifadenin tipi, neşeli diye adlandırılıyordu Sencer'in lügatinde.

Kapıdan hızla çıkıp Sencer'i koridorun sonunda, sırtını duvara dayamış bir şekilde buldu. Bacak bacak üstüne atmıştı. Üstünde hâlâ hastaneye ait eşofmanları vardı ama bir üniforma giymiş gibi duruyordu.

"Dikiş iplerine ihtiyacın var sanırım. Senin için sökebilirim. Bu kadar gerdirmene gerek yok." dedi Ubeydullah. Sencer sırıttı. "Kaşların için mi istiyorsun? Kırışıkların çıktı Ubeydullah. Kaz ayaklarını yok etmek lazım. Bu yakışıklı suratının bu kadar surat asmaya dayanma süresi ancak bu

kadarmış. Hemen sana estetikçimden randevu alıyoruz ve seni..." Ubeydullah kendini tutamadı ve sırtını duvara yaslamaya başlayan Sencer'in omzuna geçirdi. "İş ciddiye binince zevzekliğin artıyor Sencer. Dökül." dedi.

Sencer onun sert vuruşunu umursamadı. Başkası olsa çoktan yeri öpüyor olsa bile. Kolunu Ubeydullah'ın omzuna attı. "Yengene yıldızlar altında romantik ortam ayarlayacağım..." dedi ve Ubeydullah çekildikten sonra bir yumruk daha yedi.

"Beni bunun için hızla dışarı çıkarttın? Seni öldürürüm Sencer. Başkasının eline bırakmam, öldürürüm." dedi. İşaret parmağını ona doğrultmuş, her kelimesini vurgulamak için ona doğru sallıyordu Ubeydullah. Sencer ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol şampiyon. Sana şaka yapmaya gelmiyor." dedi ve Ubeydullah onun üstüne atlamadan önce ciddileşti. Gerçekten yapmak istediğini anlattığında, "Risk çok büyük Sencer. Bu kadar insan boşuna emek vermiyor. Buna sen de dâhilsin." dedi Ubeydullah.

Sencer hiç olmadığı kadar ciddiydi. "O benim yüreğim Ubeydullah. Vatanım, ümmetim. Sence onu ve kardeşlerimi riske atar mıyım? Çabaladığımı görmüyor musun?" dedi.

Ubeydullah aklında tam olarak ne döndüğünü anlamasa da ona her konuda güvendiği gibi bu konuda da güvendi." Ne kalbinin ne de bedeninin parçalarını toplamak istemiyorum." dediğinde, pes etmişti. Sencer işi her zamanki gibi alaya aldı ama minnetle bakıyordu kardeşine. "Kalbim önce Allah'a, sonra sana emanet Ubeydullah."

Sonra, bir kez daha Ubeydullah'tan yumruk yemeden onun yardımıyla hazırlıklara girişti. Bu süreçte Hüma hastane odasında saatlerce bekledi. Namaz kıldı. Günün bütün vakitlerini eda etti, Kuran okudu. Yine de Sencer gelmedi. Sıkılıp onu yatakta beklemeye devam ederken uyuyakaldı ve sevdiği adam tarafından şu cümlelerle uyandırıldı; "Kalk, gecenin hazinesi. Sen uyanmayınca Ay doğmayı reddetti bu gece. Hepimiz yine karanlıkta kaldık."

Yavaşça yüzünün okşandığını hissetti Hüma. "Kalk Gül Güzeli'm. Ben ellerimi senden çekemiyorum. Sen bana yar-

dım et." dedi.

Hüma gözlerini açtığında Sencer başını hafifçe yana doğru eğdi. "Böyle güzel bakarken yardım edebileceğine emin misin?" dedi Sencer.

Hüma uyanır uyanmaz Sencer'i görünce nutku tutuldu. Gözleri de büyüdü. Kalbi gibi. Nefes almayı unutmuştu. "Nefes al, Gül Güzeli. Nefes al. Ben o nefese de muhtacım bak. Çok ayıp ediyorsun." dediğinde Sencer gülümsüyordu.

Elini hafifçe Hüma'nın omzuna bastırdı ve Hüma derin bir nefes alınca kaşlarından biri hafifçe kalktı. "Etkimin tepkisi sana ne yakışıyor öyle, Gül Güzeli." dediğinde Hüma'nın yeni çalışmaya başlayan algıları bu cümleyle birlikte Sencer'in omzuna tüy gibi hafif bir şekilde vurmasına sebep oldu. Sencer biraz geri çekildi.

"Ama yeter ama." dedi sahte bir sitemle. "Şamar oğlanına döndüm iyice. Gelen vuruyor, giden vuruyor. Haksız değilim ki üstelik. Küçücük karımdan bile dayak yiyorum." dedi.

Hüma şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Sencer'in gündemi o kadar hızlı değişiyordu ki takip etmek deveye hendek atlatmak gibiydi. "Ama sen vurunca bende, gül de biter. Hani çiçek de açar, bahar da gelir. Sen vurabilirsin bak." dedi. Sencer kendi çenesine dokunup durum değerlendirmesi yapıyordu resmen.

Hüma'nın ağzı açılıp kapandı. Bir şey söylemek istedi ama ne söyleyeceğini bilemedi. Beyninin tüm fonksiyonları az önce sevdiği adam tarafından eritilmişti çünkü. Sonunda ağzını açtığında, "Gece gece pekmez filan mı yedin sen ya da bütün enerji veren çerezler? Et de olabilir. Bir kutu çikolata? Bu enerjinin başka bir açıklaması olamaz çünkü." dedi ayağa kalkmaya çalışırken.

Sencer, Hüma oturur pozisyona gelir gelmez elini tuttu ve ayağa kaldırdı. "Yaklaşık bir 15 dakika seni izledim, Gül Güzeli." dedi. Onu çekiştirmeye başladı. "Ubeydullah geç kaldığımız için kafamı kıracak."

Hüma'nın üstündeki feracesi koşuşturmaktan dolayı uçuşurken "Nereye Sencer?" dedi. Sencer ona döndü ve "Yıl-

dızlar seni özlemişler. Bana bugün sitem ettiler. Dediler ki bizden daha çok ışıldayan o güzelliği gökyüzünden mahrum ettiniz. Hâlbuki biz ondan ilham alıyorduk." dedi.

Kısa bir süre sonra, o sitemkâr yıldızların karşısına sevdiği kadını çıkardı Sencer. Hüma fark etmese de Sencer en büyük riski almıştı. Hüma artık yeraltındaki kafesinde değildi ve kısa bir süre sonra buradan tamamen ayrılacaktı.

33.BÖLÜM: "İMGE"

Gecenin kıskanç yıldızları, Dünya, onların ışığını yetersiz bulup yapay ışıklar ürettiğinden beri, insanlığa küsmüştü. Yapay ışıkların olduğu yerlerde görünmeyi reddediyor, ışıksız ortamlarda ise insanlara ne kaçırdığın hatırlatmak istercesine olağanca gücüyle parıldıyorlardı.

Bu gece hariç. Bu gece bir istisnayı gerçekleştiriyorlardı.

Dünya'ya ait, gerçek bir ışığı görmek için gökyüzüne toplanmış, hiç boşluk bırakmayarak ışıltılı bir kalabalık oluşturmuşlardı yapay ışıklara inat. Ve sevdiği tarafında gecenin en büyük hazinesi ilan edilen tutsak edilmiş kanadı kırık Hüma Kuşu, gökyüzüyle ilk buluştuğu an, nefeslerini tuttular bu güzellik karşısında. Gece, bu güzelliğe kucağını açtı. Gökyüzü karanlık da olsa, aydınlık da, onu tekrar sahipleneceğini söyledi. Sevdiği adam, bu karanlığa bir yemin emanet etti. Dedi ki; "Ben onu gökyüzünde özgürce uçarken görmeden canımı alma Rabbim! Sana yemin olsun ki; Son nefesime kadar Ümmetin, onun özgürlüğü için savaşacağım." Hüma ellerini bırakıp ormanın bittiği, denizin uçsuz bucaksız gibi görünen sınırına doğru ilerlerken yeni doğmuş ayın tam önünde durduğunda, fısıldadı gökyüzüne doğru. Sevdiği kadının yuvasına, geceye ait tüm canlıların duyduğu bu mührü bıraktı.

Hüma, ona doğru döndü yavaşça. Arkasındaki dolunay onu kucaklamış gibiydi. Gözleri dolu doluydu. "Gerçek mi bu, Sencer?" dedi.

Dışarıda olduğuna inanamıyordu. Neredeyse üç buçuk senedir dışarıya çıkmamıştı. Bu süreçte gökyüzünü sadece penceresinden izleyebilmiş, temiz toprak kokusuna ancak rüzgâr taşırsa kavuşabilmişti. Denizin Dünya'yı temizlemek

için çırpınışlarına, o güzel kokusuna o kadar zaman hasretti ki, "Gerçek mi bu, Sencer?" dediğinde ayağındaki ayakkabılarına doğru eğildi hemen. Hızla onları çıkardı ve ayağını temiz toprağa bastırdı gerçek olup olmadığını hissetmek için. Ve sonra, gerçekliğe, hasretliğine kavuştu.

Toprağın bittiği yerde kum başlıyor, kum ise denizle buluşuyordu bu yerde. Esirler Şehri'nin ölmeye yüz tutmuş ormanı, kullanılmayan limanıydı burası. Birazcık ilerisinde, kayadan bir dağ, onları hüzünle örtülmüş şehirden gizliyordu.

Sencer, ayak parmaklarını oynatarak toprağa bastıran, yüzünde çocuksu bir gülümseyişle ona bakan sevdiği kadını izlerken doğru bir karar verdiğini bir kez daha anladı. Onu özgürlüğe uçurmak istiyorsa, ne için uçması gerektiğini göstermesi gerekiyordu. Bu yüzden Ubeydullah'ı yanına almıştı. Envar'ı istihbarat için durumdan haberdar etmişti. Envar bilgisayarının başındaydı.

Onlardan, Dergâh'ın limana yakın çıkışı olup olmadığını öğrenmelerini istedi. Hüma'yı dışarıya çıkartacaktı. Hem de düşmanın tam önüne. Şansına, yıkılmış, paramparça edilmiş ormanın derinliklerinde bir çıkışı vardı Dergâh'ın. Onun basit planı için bulunmaz bir nimetti bu.

Eskiden direnişin komutanıyken, Esirler Şehri'nin istihbarat birimlerini adı gibi bilir, bu birimlerle oyuncak gibi oynardı. Kayalığa gizlenmiş, eski limandan gelebilecek herhangi bir yardımı engellemek için bulunan istihbarat birimi, oyuncaklarından sadece birisiydi. İstihbarat hatları; Hüma Hapishanesi, Başkanlık ve diğer birimlerle koordine halinde çalışıyordu ve şu an Envar sayesinde Ubeydullah tarafından dinleniyor, ormanın etrafında gizlenmiş Suskunlar tarafından izleniyordu.

Ne Pars Başkan'ın ne de Siraç'ın bu durumdan haberi vardı.

Sencer, Hüma'ya doğru giderken büyük bir risk aldığının farkındaydı ama Hüma asla bu riskin içerisinde yer almıyordu. Sadece bir tepki bekliyordu Sencer. Küçücük bir tepki dahi alırsa istihbarattan, onun izlendiğini anlayacak ve siyah

kutuyu bulmak için uğraşacaktı.

Çıkış kapıları ile arasında sadece 15 metre mesafe vardı. Hüma asla risk altında değildi. Onu tekrar içeriye alacak ve kısa süre sonra özgürlüğe kavuşturacaktı; ama eğer Hüma'nın izlenmediğini anlarsa, zihnindeki gizlenmiş anahtarı bulacak ve Hüma'yı o silah her neyse, ondan tamamen kurtaracaktı.

Murat Bey'in bir bildiği olduğunu düşünüyordu. Sencer'in zihnindeki anahtar, kutudan daha önemli olmalıydı ki ona kutunun sırrını değil, Hüma'nın anahtarını vermişti. Sencer önceliğini Hüma'nın özgürlüğünden yana kullandı bu yüzden. Şimdilik ayrıntılar önemli değildi. Sadece adım atmak, hızlı bir şekilde sonuç elde etmek istiyordu.

Hüma'nın karşısında durduğunda, kulağındaki kulaklıkta Ubeydullah'ın sesi duyuldu. "Bu kadar yıldır hiç dışarı çıkmadı mı cidden? "Sesi, öfkeliydi. Sencer'in bildiği Ubeydullah lügatinde ise üzgündü aslında.

Sencer ona cevap vermedi. Toprağın içinde kıpırdattığı parmaklarını hayranlıkla izleyen Hüma'nın tam karşısında durdu. Kollarına dokundu hafifçe.

Hüma, "Sencer bu, bu, bu..." Başını kaldırıp içten bir şekilde güldü. Özgürlüğün hayali, onun gülüşünde saklıydı. "Muhteşem." diyerek bitirdi cümlesini.

Sencer, Ay'a kavuşmuş denizi gördü Hüma'nın gözlerinde. "Benim gördüğümü görseydin, toprağında, Ay'ın da..." Başını hafifçe Hüma'ya doğru eğdi, "Gökyüzünün de, okyanusun da seninle muhteşem olduğunu bilirdin, Gül Güzeli." dedi. Sonra ekledi; "Ne şanslı adamım ben."

Yüzünde gururlu bir gülüş, karanlıkla bütünleşmiş gözleri, yakışıklı yüzü, Hüma'nın kalbindeki çocuk bayramına sanki güller ekti. Bu güller Hüma'nın yanaklarında yeşerdi. Başını eğdi gülerek. "Baharı getirdin yüreğime Sencer." dedi. Sonra dudaklarındaki tebessümle tekrar başını kaldırdı. "Bir sıkıntı olmasın?"

Dile getiremese de içindeki silahın ikinci evreye geçtiğinde olanları, endişesini, üstü kapalı olsa da söylemek durumundaydı Hüma. Sencer, bir elini bıraktı. Diğerini sımsıkı

tutup parmaklarını parmaklarına geçirdi.

Biliyordu. Endişesini, tüm hislerini.

Denize doğru götürmeye başladı Hüma'yı. Ay, onları sessiz sessiz izliyor, bir sahne ışığı gibi aydınlatıyordu her ikisini de.

"Sencer." dedi Hüma. Sencer onu dinlemedi. "Deniz de seni özlemiş. Bak, sana ulaşmak için nasıl da çırpınıyor?" dedi sadece. Bir yandan dalgaların dışındaki sessizliği, sessizliğin içerisine gizlenmiş suskunlar ve Ubeydullah'ı takip ederken diğer yandan Hüma'yı izliyordu gözlerini bir saniye bile ondan ayırmadan.

Hüma'nın yüzüne ayın ışığı vurdu. Gözleri sevinçle dolmuştu. Yine de bir gariplik olduğunu fark edebilecek kadar akıllıydı. Dudaklarındaki sıcak tebessüm tedirginleşti. "Sencer?" dedi tekrar, onun adını söylemek bile kalbinde ritim bozukluğuna sebep oluyordu.

Sencer onu yine dinlemedi. Denize doğru yürürken tüm dünyaya meydan okuyordu sanki. Gece tarafından sahiplenmiş, gücüyle geceye hükmeder gibiydi. "Özgürlük senin adını sayıklıyor Esirler Şehri'nde." dedi.

Gündüzün sıcaklığını hâlâ taşıyan deniz suyu, Hüma'nın parmak uçlarına dokunurken Hüma Sencer'i durdurdu. Sanki Hüma'nın sevinç gösterisi Sencer'i bir aleve dönüştürmüştü. Hüma onun koluna dokundu ve Sencer birden dönüp ona baktı. Gözleri, bu alevle cayır cayır yanıyordu. Zifire düşmüş ateş, oydu.

"Sen uçarsan bu şehir özgürleşecek, Kanadı Kırık Hüma Kuşu." dedi. Bildikleri de artık onu yakıyordu. Bu, özgürlüğün hasretlik ateşiydi.

"Sen gülersen, Güneş her doğduğunda bu şehre ağıt yakmayı kesecek."

Hüma'nın dudaklarındaki tebessüm yavaşça yok oldu. Gözleri doldu özgürlüğün hasretiyle. "Sen seversen, dünya ayağa kalkacak."

Siyah askeri botlarla, küçücük parmaklara dokunan deniz, gökyüzünü bir nur gibi kaplayan Ay, ölmeyi bu şe-

hirde kurtuluş sayan ağaçlar, kurumaya yüz tutmuş toprak, umutla doldu bu güzel çifti izlerken. "Özgürleşmek istiyor musun?" dedi Sencer, Ubeydullah kulağındaki kulaklığa konuşurken.

"Hiçbir istihbarat hattında bildirim yok. Hiçbir kıpırtı yok." dedi Ubeydullah.

Hüma onun gözlerinin içine sessiz çığlıklarla baktı.

"En küçük bir kamera hareketi bile yok."

Sustu Hüma. Sanki haykırsa özgürlük için, yukarıdan düşen bir kafes, onu tekrar hapsedecek gibiydi.

"Aaron uyuyor. Marcus, gece yatağında yemek yiyor."

"Susuyorsun" dedi Sencer.

İçinden haykırdıklarını duyabiliyordu. Hüma'nın yüzünü elleri arasına aldı. "Susma artık. Bir çığlık uyandıracak insanlığı." dedi Sencer.

Alnını alnına yasladı. Aradan yansıyan Ay ışığı, umudun zayıf ışığıydı. Hüma'nın gözlerinden yaşlar süzüldü yavaş yavaş. "Ya benim çığlığım da diğerlerinin arasına karışırsa Sencer?" dedi. Çenesi titrerken başını hafifçe eğdi ve göz temasını kesti. İç çekişlerini duyan deniz, hüzünle sessizleşmişti.

"Ya ben gülümserken bu yetim şehrin ağlamasına sebep olursam?" dedi.

Sencer, Hüma'nın hiçbir şey bilmese de bütün gerçekleri nasıl hissedebildiğini bir türlü anlayamıyordu. Çenesi titrerken, gözyaşları yerle buluşup deniz inci taneleri gibi onları bir bir kaçırırken, bir süre ona baktı. Hiçbir şey yapamadan, sanki dokunması yasak olan bir hazineymiş gibi izledi onu.

"Peki." dedi sadece.

Kafesinden tamamen kurtulması için Sencer'in elinden gelen her şeyi yapacağını bilmeyen Hüma, onun pes ettiğini düşündü. Korkaklığının haklı sebepleri olsa da ona dair umudun kesildiğini görünce hayal kırıklığına uğradı.

"Sen zihninde tutsakken benim ellerim sadece demir parmaklıklarının üzerinden sarabilir seni, Gül Güzeli." dedi-

ğinde tam bu düşüncesi yüzünden hiç yanmadığı kadar canı yandı.

Sencer geri çekilince avuçlarından yere düşmüş gibi hissetti kendisini ve Sencer'in onun kanatlarındaki yaraları canını acıtsa da sardığını bilmeden bir kez daha Esirler Şehri kadar yalnız buldu kendisini.

"Bir saatimiz var. İstediğin gibi hasret giderebilirsin." dedi Sencer.

Hüma'ya hemen ulaşabileceği kadar yakın ama onun sesini duyamayacağı kadar geriye gitti. Bu, Hüma için zulümdü. Yanarak güçlendiğini bilmeden acıyla çığlık çığlığa bağırmak istiyordu.

Ubeydullah gizlendiği yerden çıkıp Sencer'in yanına geldi. "Envar aşağıda işlerin karıştığını söylüyor. Öğrenmişler."

"Öğrensinler"

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Sencer'e Ubeydullah.

Sencer, o gittikten sonra denize dönüp kollarını kendine saran sevdiği kadına baktı. Kimse fark etmese de, Hüma'ya sarılmamak için kollarını neredeyse kıracak kadar sıkıyordu. "Eğer şifreyi çözersem ki çözeceğim, bir yerde veya bir şeyle bitmeyecek bu süreç. Bu basit bir şifre değil. Murat Bey -her ne amaçla yaptığını bilmesem de- sorunu oluşturduğu gibi kolayca bizi çözüme götürmeyecek, bunu biliyorum. Bu süreçte, onu bir daha yanımdan ayıramam. Benimle gelmesinde bir sakınca olup olmadığını öğrenmek için bugün onu buraya çıkarttım. Eğer şifre zihnimde açığa çıkarsa, her yere benimle gelecek. Zor da olsa kendine güvenmesi gerekiyor, Ubeydullah. Çünkü kendine sardığı parmaklarında bile zulüm var."

Sencer'in siyah gözlerine karanlığın hüznü yerleşti. "Onun canı yandıkça, ben zincire vurulmuş gibi hissediyorum."

Ubeydullah, Sencer'in karşısına hangi düşman çıkarsa çıksın, korkusuzca savaşacağını bilecek kadar onu tanıyordu. Ama çaresizce izlediği Hüma'ya karşı kuvvetli değildi. En çok da onun hüznüne yenikti.

"Savaşması gerekiyor. Savaşmadan fedakârlıkta bulunulmaz Ubeydullah. Kendini ölüme terk etmek, ölümü hiç çabalamadan beklemek, intihar etmekten farksız benim gözümde." diyerek devam etti Sencer.

Hüma ağıt yakan Esirler Şehri'ni sessizce izlemeye devam etti. Özgürlük, yine Kanadı Kırık kuşların üzerinde kalmıştı. "Önce özgürlüğün onun içinde başlaması gerekiyor. Bu sefer onu yalnız bırakmayacağım. Ben onun içindeki umutsuzlukla da savaşırım." dedi Sencer. Hüma'nın yüreğine bir toprak gibi işlemiş umutsuzluk düşmanını o görebiliyordu.

Bir saat sonra, operasyon bitip aşağıya inmek için kapsüle girdiklerinde Sencer de Hüma da ölüm kadar sessizdi. Sonra kapılar açıldı ve Başkan Pars, Siraç, Dergâh'ın komutanları, onları karşıladı. Siraç'ın arkasında Elif vardı. Yanında, Doktor Selma duruyordu. İkisini görünce yüzlerindeki rahatlama, ortamdaki tek olumlu hareket oldu.

Başkan Pars, öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Siraç, kıpırdamadan Sencer'in üzerine diktiği lacivert gözleriyle ölüm saçıyordu.

Başkan Pars bağırdı. "Ne halt yediğini sanıyorsun sen?"

Gece saat üçtü ve herkes ayaktaydı. Sencer'in odasını kontrol eden bir hemşire sayesinde öğrenmişlerdi ortalıktan yok olduklarını. Sahil kenarında sadece on beş kişilik birlikle üç yıllık planı bir kenara fırlatan Sencer yüzünden çıldırmak üzereydi, Başkan Pars. Herkesi ayağa kaldırmıştı. Dergâh'ta alarmlar yeni susmuştu.

Sencer ortamın gerilimini arttırmak ister gibi, yavaşça, bir sinir harbi yaparcasına, gülümsedi. Onun da ölümden bir farkı yoktu. "Top oynuyorum." dediğinde, Başkan Pars, Sencer'e vurmamak için yumruklarını birbirine bastırdı.

Siraç ise bir adım öne doğru çıktı."Neyle oynadığının farkında değilsin bence sen. Tehlikeye attığın yanındaki kadının. Bu mu senin koruman?" dedi.

Siraç Sencer'in nasıl damarına basacağını öyle iyi biliyordu ki birlikle beraber aşağıya inen Ubeydullah, "Bunun değerlendirmesini siz yapamazsınız. Tüm yetkiyi ona verdi-

ğinizin bizzat şahidiyim. Tim olarak hazırlıklıydık. İstihbarat hattının da durumdan haberi vardı." dediğinde, Sencer'in teninin altındaki damarlar belirginleşmiş, gülümseyişi genişlemişti. Siraç'ın üstüne atlamak üzereydi. Son anda kontrol etti kendini.

Ubeydullah, bacaklarını iki yana doğru açarak Sencer'in yanında durdu. Zümrüt yeşili gözleri, saklanmış ve saldırmaya hazırlanan akrebin zehrini saklıyordu.

Başkan Pars, "Ve sen de tehlikeye bayıldığın için bu saçma planı kabul ettin." dedi.

Siraç, Hüma'ya baktı ve onun yüzündeki hüznü görünce "Günışığı, Hüma'yı al. Sencer'in yalnız kalıp düşünmesi gereken konular var." dedi.

Sencer, Hüma'ya doğru döndü. "Hayır, karım yanımda kalacak." dediğinde Başkan Pars'ın tek bir bakışıyla tüm silahlar onlara doğru döndü. Sencer alışkanlıkla elini cebine attı ve Başkan Pars'tan bu akşam aldığı Pençe'sini avucunda sıktı. Sadece tedbir içindi. Hiçbir Dergâh askerine zarar vermezdi. Diğer eliyle, Hüma'nın omzunu tuttu. "Hüma, arkama geç." dedi sadece. Hüma ona baktı.

Yüzü hüzünle kaplı olsa da oldukça sakin duruyordu. "Sorun değil." dedi sadece. Kendisi yüzünden daha fazla sorun çıksın istemiyordu.

Elif'e doğru yürümeye başladı Sencer'in hayal kırıklığı her adımında onu takip ederken. Sencer, Hüma tamam deseydi, tüm dünyayı karşısına alırdı. Savaşırdı da aynı zamanda ama Hüma, kalbinde, zihninde tutsaktı ve Sencer'e ilk defa tamamen yüzünü çevirmişti.

Sencer'in o kadar canı yandı ki şaşkın bir şekilde bakmaktan başka hiçbir şey yapamadı Hüma'nın gitmesini izlerken. Hiçbir şey söylemedi. Umutsuzluğun zehirli zaferiydi bu.

Hüma gittikten sonra, onun tepkisini merak eden topluluğa baktı ve acı bir şekilde gülümsedi." Güzel," dedi sadece ve yürüyüp gitti. Yaralı bir aslan gibi. Öylesine yıkık, pes etmiş sevdiği kadınının görüntüsü gözünün önünden

gitmeden. Sanki kalbindeki hayat ağacı sökülüp götürülmüş gibiydi.

Ubeydullah'ın onu arkasında izlediğini bilse bile hissizmiş gibi yürümeye devam etti. Hastane odasına değil, kendi odasına doğru gidiyordu. Kapıyı açtı ve kapıyı kapatmadan üzerindeki Dergâh'ın siyah askeri takımının ceketini çıkarıp attı. Üzerinde siyah, kısa kollu tişörtü kalmıştı.

Yatağın üstüne oturdu ve ellerini başının arasına aldı. Ubeydullah kapıdan içeri girdiğinde, "Sadece beş saniye özgürdü Ubeydullah. Yüzündeki bahar gülüşünü gördüm ben. Nasıl daha fazlasını istemem?" dedi. Ubeydullah hiçbir cevap vermedi. Sencer onunla değil zihnindeki Hüma'yla konuşuyordu çünkü.

Sencer'in karşısına bir sandalye çekip oturmadan önce, kapıyı kapattı. Sencer, elleriyle saçlarını dağıttı. "Ne zaman ona yakınlaşmak istesem, ne zaman umut var desem, kaçıyor benden. "Başını kaldırıp Ubeydullah'a baktı. Ailesini kaybetmiş bir çocuk gibi bakıyordu. Kaybetmişti de.

"Ama neden Ubeydullah? Bana güvenmediğinden mi, yaşamak istemediğinden mi? Sanki dünya onu hiçbir zaman kabullenmeyecekmiş gibi davranıyor. Benim dünyam olduğunu anlatamıyorum ona." dedi.

Ubeydullah susmaya devam etti. Genelde bir sıkıntı başlarına geldiğinde Ubeydullah öfkeyle homurdanarak atardı yükünü üstünden. Sencer ise çoğu zaman saklanır, içine atar, gülümsemeye devam ederdi.

Olay Hüma olunca susmuyordu, susamıyordu.

"Benden kaçmasının imkânsız olduğunu nasıl anlatırım ona?" dedi. Yüzü acıyla buz kesti. "Binlerce duvar girse de aramıza," Elini göğsüne yumruk yaparak vurdu. "Buradan, benden kaçabileceğini mi sanıyor?"

Sustu Sencer. Sözleri gibi suskunluğu da yaralıydı.

Ubeydullah, "Aaron, onun her zerresini değersiz kılmış. Hüma kendinden çoğu zaman nefret ediyor olmalı Sencer. Kendini sevmeyen bir insana değerli olduğunu inandıramazsın. O insanlar, dünyanın onları kabul etmediğini düşü-

nürler. Çünkü insanlar tarafından buna inandırılmışlardır. Hapishanedeki en büyük mahkûm Hüma'ydı. En büyük psikolojik savaş da ona karşı verildi. Sen ona ne kadar altın olduğunu söylersen söyle o, kendini kirletilmiş hissetmeye devam edecek eğer içindeki savaşı bitirmezse."

Ubeydullah biraz sustu. Sencer'in yıkılmış hali onun da canını yakıyordu. "Bu, onunla Allah arasında. Rabbinin onu sevdiğine, her an seveceğine inanırsa kendisini sevmeye başlayacak. İşte o zaman, çabalayacak da. Senin sevgini de sahiplenecek. Şimdi, senin sevgini bile hak etmediğini düşünüyordur." dedi.

Ubeydullah haklıydı. Sencer çaresizliği ilk feda o an, en derinlerine kadar hissetti.

Ubeydullah ise kardeşini nasıl teselli edeceğini ilk defa bilmiyordu.

"O özgürleşmeden Esirler Şehri özgürleşmeyecek Ubeydullah." dedi Sencer. Aaron Hüma'nın hapishanenin kalbi olduğunu söylerken neyi kast ettiğini o zamanlar anlayamıyordu Sencer ama şimdi, sırlar ortaya çıkmaya başladıkça, Hüma'nın içindeki silahın tehlikesi arttıkça, onun sözleri de bir mana kazanıyordu.

Kanadı Kırık Hüma Kuşu, gerçekleşmesi düşlenen bir hayaldi. Eğer kafesinden uçarsa özgürlük, kötülüğün eline düşerse mahkûmiyetti. Zihninde tutsak kalmaya devam ederse kötülüğün eline düşecekti.

Sencer, gün boyunca odasından çıkmadı. Rabbinin karşısında saatlerce kaldı. O saatler, ona dayanma gücü için sabrı öğretiyordu çünkü. O an, bir tek O'nun huzurunda, huzur vardı.

İçten içe bir türlü onun gidişini, hemen pes edişini kabullenemiyordu. Hiç uykusu olmamasına rağmen, sızlayan yaralarını zorlamamak için yatağına yattığında gece yine 3'ü buldu. Dün mutluluğu tadan gece, karanlığıyla odaya doluştu. Gözleri siyah olsa da apaydınlık seven adamın hüznünü görünce, gecenin payına da hüzün düştü.

Çaresizlik kilitsiz kelepçeydi. Sencer acizce yatağında yatarken kafeslenmiş gibiydi. Sağına doğru yattı. Sımsıkı ka-

pattı gözlerini. O da Hüma'sız tutsaktı.

Kısa bir süre sonra, kapının açıldığına dair küçük bir tıkırtıyı duyduğunda, yerinden bir santim bile kıpırdamadı. Kapı açılıp hafif, küçük adım seslerini duyduğunda yüreği ağrıdı bu sesle. Tüm gün boyunca ağlayan Hüma'nın sessiz hıçkırığı, odadaki acının tek dışa vurumuydu.

Hüma Sencer'i sabahleyin herkesin ortasında bırakıp gitmişti, gitmişti ama her adımında paramparça olmuştu. Deniz ona küsmüştü, Ay onu terk etmişti. Yıldızların onu artık sevmediğini biliyordu. En önemlisi, en acısı da sevdiği adamı hayal kırıklığına uğratmıştı. Onun hayal kırıklığını, sırtında hissettiği gözlerde, boğazındaki yumruda, kalbindeki geçmeyen sızıda hissediyordu.

O, sevgisini bile söyleyemeyen bir korkaktı. Bu kadar korkakken nasıl olurdu da özgürlüğü temsil edebilirdi?

Hüma karanlığa gömülmek istedi. Elif ve Selma Abla'sı onu bir odaya götürdüklerinde, toprağa karışmak istedi. Kimse onu konuşturamadı. Sessizlik orucu tuttu, gözyaşlarını bile acısına rağmen susturulmuştu. Rabbinin karşısına geçti, kendisinden utandı, cesaretsizliğinden utandı, güvensizliğinden utandı. Cesaret edip Sencer'in elini tutabilseydi, kendi güvensizliğini kırıp hayata dair bir umut taşıyabilseydi, belki de her şey güzel olacaktı. Ama yapamıyordu, kendini, kendi sınırlarını aşamıyordu bir türlü.

Sanki adım atsa, tüm insanlığın canı yanacakmış gibi hissediyordu. Çünkü üç sene boyunca, nefes aldığı her an için kardeşlerinin canı yanmıştı.

Şimdi de içindeki silahtan korkuyordu. Sencer'in yakalandığını öğrendiği gün gözlerindeki ışık tekrar ortaya çıkmış, kendisini kontrol edememişti Hüma. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Neler olduğunu bilmiyordu ama kontrol onda değildi. Saatlerce olduğu yerde oturmuştu. Dinene kadar, geçene kadar beklemek zorunda kalmıştı. Bedeni tıpkı yıllarca yaşadığı, onu hapseden kafese dönüşmüştü. Nasıl geçtiğini hatırlamıyordu. Bayılmıştı çünkü.

Bunun bir sonraki evresinde kendini kontrol edemediği gibi başkasına da zarar verebilirdi. Ne yapabilirdi o vakit?

Nasıl kendisine tahammül edebilirdi? Ne kadar daha dayanırdı bu acıya? Şimdiden canı yanıyordu.

Doğru yaptığını düşünse de öyle canı yanıyordu ki tüm gün ağlamış olsa da, çaresizliğini Allah'ın huzurunda gidermeye çalışsa da, içindeki acıyı bir türlü söndürememişti. O acı, ona yanlış yaptığına dair söylemleriyle zulmediyordu. Sencer'in hayal kırıklığına uğradığını, acımasızca yüzüne vuruyordu.

Bu sese tahammülü kalmadığında Elif Abla'sından yardım etmesini istedi ve Sencer'in yerini öğrendi. Siraç, onun için yedek anahtarı getirdiğinde ağlamaktan gözleri küçücük kalmıştı. Sabrı kalmamıştı zihninde dur durak bilmeyen seslerden dolayı.

Dakikalar sonra kendisini Sencer'in odasında buldu.

Odada soluk, altın rengi ışıktan başka hiçbir ışık kaynağı yoktu. Sencer'in yüzünün bir kısmını aydınlatıyordu sadece. Gür kirpiklerine, karıştırmaktan dağılmış olan siyah saçlarına, acıdan belirginleşmiş olan yara izlerine, derinleşmemiş ama hüznü yansıtan yüz çizgilerine vurgu yapıyordu.

Elini ağzından çekti. Yüzünü temizledi hırsla Hüma. Ona acı çektirdiğini canlı canlı görmek, onu tekrar kül etmişti sanki. Kendisini toparlamaya çalıştı. Bir cesaretle, Sencer'in yatakta bıraktığı dar alana doğru kıvrıldı. Boynunun kıvrımına kafasını gömdü. Kokusunu içine çekerken dudakları titredi. İki küçük elini de Sencer'in göğsüne yerleştirdi. Sanki yuvasını bulmuş gibiydi.

Sencer'in kolları hareket etti. Hüma'yı kendisine çekip sımsıkı sarılınca Hüma'nın hıçkırıkları bir yetimin hüznüyle serbest kaldılar. Başını göğsünden ayırmadan "Özür dilerim." dedi. Sanki dillendirememiş bütün haykırışlar gizliydi bu özrün içinde.

"Dileme Gül Güzeli. Sorun değil." dedi Sencer. Sesi boğuktu.

Hüma'nın gözlerinden usulca dökülen gözyaşları bile yandılar, bu sözler üzerine. Hüma başını kaldırdı. Işık vurdu hüznünün yüzüne. Sencer ona bakınca, Hüma'nın yüreği iki taş kütlesi arasında sıkıştırıldı sanki.

Sencer'in simsiyah gözlerinde, saklanmış olsa da, yakıp yıktığı belli olan bir acının izi vardı. Sencer'in göğsüne saklamış olduğu ellerinden birini kaldırdı, Sencer'in canının nasıl yandığını bilmeden usulca yanağına götürdü.

"Korkağım Sencer." dedi. Dudakları titrerken çok masum görünüyordu Hüma. Burnu ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

Sencer ona cesaretlendirecek tek bir söz söylemedi. "Korkağım ama bana hak ver. Daha 17 yaşımda, birden hayatım alt üst oldu. Ben babasının biricik kızıydım oysa." Dudaklarından bir hıçkırık daha intihar etmesin diye sustu bir süre Hüma. Konuşabildiğinde, sesinde, yüreğinde, gökyüzüne benzeyen gözlerinde yas vardı. "Annem, her gün yatağıma gelip alnımdan öpmeden uyuyamazdım. Sonra bir gün herkes gitti. Abim beni kendinden uzaklaştırdı. Yapayalnız kaldım. Aaron cehennemine alana kadar Araf'ta savrulup durdum ben."

Hüma'nın gözlerinden bir damla daha düşünce Sencer gözlerini sımsıkı kapattı. Hüma, onun acı çektiğini en derinlerine kadar hissedebiliyordu şimdi.

"Ve beni zulmün simgesi yaptı." İşte bu cümle, Hüma'nın hayat hikâyesinin başlangıcıydı.

"İşkence görmediğim her gün, başka insanların ölüm çığlıklarına uyandım ben. Oradayken iradeli davranmak için kendimi zorluyordum çünkü karşımda düşman vardı, açık veremezdim ama burada seninleyken..." Yanağına koyduğu eliyle yüzünü okşadı. "Beni bu kadar güzel seviyorken, zayıflıklarımı örtemiyorum çünkü görmek istiyorsun." Sencer onu daha sıkı sarınca sesi biraz daha titredi. "Sarmak istiyorsun ama anla." Sencer gözlerini açıp ona baktı. Acizlik çok zordu. "Canım çok yandı." İkisinin de canı, ölümün gerçekliğiyle kül olup kaldı.

Sencer'in siyah gözlerinde acı dolaştı, Hüma'yı izledi uzun bir süre. Karşısındaki adamın kocaman yüreği onu sarıp sarmalarken Hüma bir bebek gibi sebepsizce, saatlerce ağlayabilirdi. O konuşmadıkça, teselli etmedikçe, kendine oluşturduğu kafesi onu boğdu.

Bir cesaretle, "Keşke sana yüreğimde yankılanan her cümleyi söyleyebilseydim. Duygularım özgürleşmeyince, cesaret benimle olmuyor sanırım." dedi. Ve sonra ekledi; "Bana yardım et, Sencer. Seni sevdiğimi söyleyecek kadar bile cesaretim yok benim."

Sencer'in zihninde sevdiğinin sesi yankılandı, büyüdü, büyüdü. Sanki gittikçe uzaklaşan bir yankıya dönüştü. Onu geriye, anılarına doğru çekti. Aynı cümleyi kuran başka birisinin sesiyle birleştirdi. "Ona yardım et, Sencer." dedi bu ses.

Sencer, küçük bir bebek gördü. Bileğindeki altın zincirde bir kuş vardı. Yavaşça elini tuttu ve zincire döndü. Bebek ona baktı ve Sencer hayranlıkla güzel gözlerini izledi. Sonra, kendini Hüma Kuşu'nun kafesinde buldu. Bu sefer gördüğü sadece altından demir parmaklıkları değildi. Hüma'nın imgeleriydi.

34.BÖLÜM: "CEPHALO-CAUDAL"

İnsan, 'unutmak' kelimesinden türemiştir. Sencer, bir insan olarak unuttuklarının bedelini ölerek değil, diğer insanlardan farklı olarak sanki tekrar dirilerek yaşıyordu. Bu bir ilkti. Rüyada mıydı, gerçekliğin içinde kaybolmuş muydu bilmeden, yıkıldığına emin olduğu kafesin önünde hayretler içinde dolanıyordu. Geceydi. Kafesin içerisinde Hüma Kuşu, ayın eşliğinde Rabbine ibadet halindeydi.

Bu ânı biliyordu Sencer. Bu ânı aylar öncesinde yaşadığına oldukça emindi. Tek bir farkla. Altından yapılmış kafesin demir parmaklıklarında hareket halindeki gezegenlerin bu anı yaşarken var olmadığına oldukça emindi. Ve kafesin içindeki Hüma Kuşu'na bile dikkatini verememişti bu yüzden.

Yedi tane gezegen demir parmaklıklar yoluymuş gibi, sanki gerçekten orada yaşıyorlarmış gibi hareket ediyorlardı. Güneş sistemindeki bu gezegenler, Güneş sistemindeki dizilime göre sıralanmamış ve eksiklerdi.

Sencer, tek tek onlara bakarken göğsünün büyük bir acıyla kavrulduğunu hissetti. Mavi-sarı rengi bir görünüp bir kaybolan, doğudan batıya doğru dönen ilk gezegen, ona dişi bir deve gösteriyordu. Ayakları kesilen bu deve yere çöktüğü anda gezegenin etrafını şimşekler kaplıyor ve çığlıkların sesi Sencer'e kadar ulaşıyordu. "Semud kavmi." diye mırıldandı Sencer. Büyük nimetlere nail olmuş, dağları, büyük taşları oyup görkemli evler inşa etmiş, uzun bir ömre sahip olmuşlardı. Bütün bu nimetler onları kibre sevk etmiş, onlara gönderilen salih peygamberi dinlememiş, imtihan olarak verilen dişi deveyi öldürmüşlerdi. Helâkları ise şiddetli gök gürültüsüyle olmuştu.

Sencer astronomi, uzay bilimi derslerinden aklında kalanlar doğruysa, gördüğü gezegenin Merkür olduğunu düşünüyordu.

Sencer ikinci gezegeni incelemek için bakışlarını ona doğru çevirdi. Ama ışıltısı yüzünden, elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. Ay haricinde, Hüma'yı aydınlatan ikinci kaynaktı bu gezegen. Işıltısı kaybolup da kanatların insanların yüzüne vurduğu ve insanların gezegenle birlikte ters düz olduğunu gördüğünde "Lut Kavmi" dedi Sencer. Gezegen de Venüs'e benziyordu.

Yanında duran kırmızı gezegenden çöl tozu savruluyor, Nil Nehri bir görünüp bir kaybolurken Kızıldeniz birden ortaya çıkıyor ve ikiye ayrılıyordu. "Mısır, Firavunun helâkı." dedi Sencer.

Mısırlılar tarafından 'kırmızı olan' diye bilinen, Mars gezegeniydi bu. Sencer, her gezegende ayrı bir acı çığlığın sesine şahit oluyordu. Son pişmanlığın acısıydı bu.

Mars'ın yanında, diğerlerinden çok daha büyük olan gezegenin üstünde, büyük, devasa putlara tapan insanları gördü. Ve bir gemi. Tüm gezgeni su bastı, geriye sadece büyük bir gemi kaldı. "Nuh Kavmi." dedi Sencer. Gezegendeki sular sanki bir şelale gibi yere doğru dökülüyor, bir yerden sonra da kayboluyordu.

Etrafındaki neredeyse görünmeyen üç halkayla beraber, bu gezegenin Jüpiter olabileceğini düşündü Sencer. Ve sonra, bir sonraki gezegenin üstündeki hayran kalınası, görkemli binaları fark etti. Şiddetli bir rüzgâr, bütün çığlıkları ve görkemli binaları yok etti. "Ad Kavmi." dedi Sencer. Ve devasa halkaları yüzünden bu gezegenin Satürn olduğunu düşündü.

Gördükleri yüzünden oldukça sarsılmıştı. Yüreğinin acımasının sebebi, sanki tüm helâkları bizzat görmüş gibi hissetmesiydi. O kadar gerçekçi ve o kadar ibretlik bir görüntüydü ki bir adım gerileyip izlemekten başka bir şey yapamadı Sencer. Satürn'ün hemen yanında olan Dünya ve Güneş'i yan yana gördüğünde onlara odaklanabildi sadece. Güneş'in etrafında dönen, rengarenk tüyleriyle hayran

kalınası kuşu fark ettiğinde, duygularının yoğunluğundan kurtuldu ve kafesin içerisindeki Hüma'ya baktı. Gözlerini avuçlarından ayırmadan, dua eden kanadı kırık Hüma Kuşu ve Güneş'in etrafında dönen Hüma kuşu arasında gözleri gidip geldi.

Hüma kuşu defalarca Güneş'in etrafında turladı. Sonra Dünya'ya yöneldi. Esirler Şehri'nin olduğu Ortadoğu topraklarında kayboldu ve Siyonizm'in olduğu bölge hariç, tüm topraklar kurudu. Sular çekildi.

Sencer ilk defa o an, Hüma'nın anahtarı olamazsa büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarına tam manasıyla inandı. Kuruyan gezegen oldukça gerçekçiydi. Başını kaldırıp yaşlı ama görmeyen gözlerle ona bakan Hüma gibi. Acı çığlıklar, helak edilmiş kavimler, ölmüş bir gezegene şahit olarak uyandı.

Gözlerini açtığı anda onu hıçkırıklarla uyandırmaya çalışan sevdiği kadını gördü ilk. O uyanınca Hüma, sanki uzun zamandır nefes alamıyormuş gibi derin bir iç çekti. "Bir şey oldu sandım. Allah'ım," dedi dudakları ve çenesi titrerken. "Bir şey oldu, bir şey yaptım sandım. Şükürler olsun." dedi. Sencer beş dakika boyunca baygın kalmıştı. Ve Hüma için bu dakikalar ölümden farksızdı. Ne yapacağını şaşırmış, eli ayağı birbirine dolanmıştı.

Sencer ise bütün bu olanlardan habersiz sanki Hüma'nın sözlerini duymuyormuş gibi ona bakıyordu. "İyi misin?" dedi Hüma korkuyla. Sencer uyandığından beri, gözlerini bir saniye olsun ondan ayırmamıştı.

Hüma kalkmaya yeltendi. "Hayır. Selma Abla'yı çağırmaya gideceğim. Durduk yere bilincini kaybettin. Bu hayra alamet değil." dedi. Sencer bileğini tutup onu kendine çekti ve sanki kollarının arasında hiçbir zarara uğramayacakmış gibi, sımsıkı sarıldı. "Sencer." dedi Hüma hiçbir şey anlamayarak, yakınan bir sesle. Hâlâ göz pınarında gözyaşları, yüzünde acının izleri vardı. Sencer'in sakin kalp atışlarını duyumsadı ve yüzünü boynuna gömdü.

"Beni güzelce dinlemeni istiyorum Hüma Kuşu." dedi Sencer. Hüma, Sencer'in tok sesinin titreşimlerini, tüm bede-

ninde hissetti. Uyandığından beri ilk defa konuşmuştu.

Hüma, başını onaylarcasına salladı ve Sencer onun bu hareketini hissetti. "Sözüme güveniyorsun, öyle değil mi?" dediğinde yine hızlı bir onay aldı Hüma'dan.

"Akıllı, Gül Güzeli." dedi Sencer hafif bir tebessümle ve bir elini Hüma'nın başına koyup açılmış örtüsünü çekti ve ipek gibi saçlarını okşamaya başladı.

"Ben hiçbir zaman senden sürekli itaat bekleyen bir eş olmayacağım. Karşılıklı konuşmak, orta yolu bulmak, senin görüşlerine saygılı olmak her zaman önceliğim olacak ama beni dinlemeden, niyetime, amacıma güvenmeden bu şekilde hiçbir yol kat edemeyeceğiz seninle."

İşte şimdi o, gerçekten seven bir adam gibi, hem bir eş hem bir arkadaş hem de bir baba gibi, baba şefkatiyle sevdiği kadına nazikçe yaklaşıyordu. "Göğsümde her daim bir yuvan var, ama asıl evin özgürlük. Gökyüzü." dedi.

Hüma sessizce onu dinliyordu. "Benden uçmanı sağlamamı istiyorsun ama kanatların kırık değil, bizzat sen tarafından bağlı."

Saçlarından öptü Hüma'yı Sencer. Bir adam yüreğinde bir kadını taşımayı bilirse şayet, her busesi, yaralı olan sevdiği için şifa olurdu. Hüma'nın yaralı yüreğindeki sızılar bizzat bu seven adam tarafından, bu şekilde sevilerek dindiriliyordu.

"Bana gerçekten güvenirsen bu dönemde, inan bana güvenini boşa çıkartmayacağım Gül Güzeli. Bu yolda canımı vermekten hiç çekinmem." dedi.

Hüma titredi en son cümleyle. "Hayır, hayır. Ölmek yok." dedi hafifçe geri çekilerek. Sencer, onun korkmuş yüz ifadesini görünce gözleriyle Hüma'yı severek gülümsedi. Hüma'nın dudaklarından seni seviyorum kelimeleri gizli saklı, tam mana ifade etmeyen şekilde iki kez dökülmüştü belki ama bakışlarında, davranışlarında, elleri titremediği zaman dokunduğunda, kalbi bir kuş gibi çırpınırken sarıldığında, sevdiğine dair haykırışları vardı. Şimdi olduğu gibi.

"Tamam, ölmek yok." dedi Sencer yatıştırıcı bir sesle. Gülümsemeye devam ediyordu. Simsiyah gözleri, soluk ışık-

ta farklı renklerin yansımalarını yakalıyordu sanki. "Ama güvenirsen, beraber yürüyeceğimiz uzun bir yol, senin için gelecek vadeden bir gökyüzü var."

Hüma'yı bırakmak yerine daha çok sardı. "Bu gece bu durumu çözmede, buradan ikimiz de çıkmayacağız. Zaman bizim için akıyor Gül Güzeli." dedi.

Hüma iç çekti. Yüzünde hâlâ geçmiş gözyaşlarının izleri tazeydi. Acı geçmeden, acı hakkında konuşulabilir miydi?

"Seninle hiçbir kötü duygu uzun sürmüyor, Sencer." dedi. Bu durumdan mutsuz değildi. Sadece duygu geçişlerinin hızına bir türlü yetişemiyordu. Oysa o, hüzünle bütünleşmişti.

Sonra devam etti. "Sana güveniyorum. Bunu biliyor olman lazım. Sıkıntımı da sen kendini kaybetmeden önce anlatmıştım zaten. Cesaret kolay kazanılan bir şey değil Sencer. Önümde, kendimi geriye çekmekten başka bir çözüm göremiyorum. Elimden gelse kendimi tekrar kafesin içine koyardım çünkü orada yalnızca kendime zarar veriyorum. Eğer bir çözüm yolu bulabilseydim, belki savaşabilirdim." dedi kırık dökük bir sesle. Hüma konuşurken Sencer'in gözlerinde parıldayıp sönen ışığı çözümlemeye çalışıyordu aynı zamanda da. Sanki hem zihniyle hem de tüm dünyayla oynamaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Konuşmayı bitirdikten sonra, Sencer'in eli yine durmadı. Saçlarını okşamaya tekrar başladı. Hüma aklını kullanma kabiliyetinin gittikçe azaldığını hissedebiliyordu. Bu, siyah gözlerin karanlıkta sakladığı bir çeşit sakinleştirici, hatta güzel kokulu bir büyü olmalıydı.

"Anladım. Sen benim öyle bir çözüm yolu bulabileceğime inanmıyorsun. Sanırım..." Sencer başını hafifçe yana doğru eğdi ve yapay ışığın gölgesi yer değiştirdi. Sivri uçlu yara izlerine vurgu yaptı. Bu yara izi geceye ait olan siyah aslanın pençelerini hatırlatıyordu Hüma'ya. Gizlenmiş, büyük bir tehlikeydi.

"Sanırım kendimi sana yeterince tanıtamadım Gül Güzeli." dedi. "Ya da beni tanısan da sorunlarına çözüm bulma-

ya yetersiz buluyorsun. Hatta güzelliğine vurgun zavallılardan sadece birisi bile olabilirim."

Sencer'in gözleri, karanlıkla yarışabilirmiş gibi simsiyah oldular.

"Sencer," diyerek isyan etti Hüma.

Hüma, Sencer'in etkisinden kurtulmak için geriye çekilmeye çalıştı. Sencer buna izin vermedi. Hüma'nın kaşları çatıldı. Sencer ise yavaşça gülümsedi. Tahrip ediciydi. "Senin bilincini kaybetmenden buraya nasıl geldik biz? Ne olduğunu anlatmadın bile."

Sencer'in yüz ifadesi değişmedi ama gözlerindeki karanlıkta dolanan küçük bir ışıltı aslında her şeyi açıklıyordu. Sencer onunla oynuyordu.

Yine.

"Şimdi, kendimi nasıl bu komplimanın içinden kurtarmam gerektiğini düşünüyorum. Oysa konumuz bu değildi. Buraya geldiğimde bunlar aklımda bile yoktu." dedi.

Sencer, "Hatalıydın." diyerek cevapladı onu.

"Evet, hatalıydım."

"Kendini affettirmek istedin."

"Evet, ama..."

"Aması yok Gül Güzeli. Affedilmek istiyorsan, bundan sonraki süreçte koşulsuz şartsız bana güvenmen, dediklerimi yapman gerekiyor. Amacım seni baskılamak değil, biliyorsun." dedi Sencer. Anlayışlı bir şekilde Hüma'nın yüzüne bakıyordu.

Hüma itiraz edecek bir şey bulamadığı için masum masum ona bakarken başını salladı olumlu bir şekilde. "Güzel." dedi Sencer. Sonra ekledi. "Bana söz veriyor musun Gül Güzeli? Bana koşulsuz şartsız güvenip bu süreçte dediklerimi yapacak ve elimi asla bırakmayacaksın." dedi.

Hüma, bu sefer kaçacak bir yer bulamadı. Buraya geldiğinde affedilmek için bedel ödeyeceğini biliyordu ama bu bedelin umut olacağını tahmin edemiyordu. Son zamanlarda, en çok korktuğu Rabbi yasaklamış olsa da istemsizce kaçtığı

duyguydu bu. Ve Sencer tarafından, zorla, yeniden yeşertiliyordu. "Söz veriyorum." dedi fısıltı kadar zor duyulan bir sesle.

Hüma, Sencer'in hiç olmadığı kadar rahatlamış olduğunu bilseydi, ne kadar büyük bir adım attığının da farkına varırdı ama Sencer'in karanlıkla karışmış, zekâ saçan siyah gözleri, tehlikeli gülüşünden başka hiçbir şey yoktu ortalıkta. Gerçi bunlar da Hüma için yeterince büyük bir yer kaplıyordu.

Sencer yataktan kalktı ve Hüma'yı da birlikte kaldırdı. Sırtını yatak başlığına yaslarken Hüma'yı da bir bebekmiş gibi taşıyordu.

"Şimdi" dedi Sencer. Hüma'nın gözlerinden gözlerini ayırmazken Sencer'in bakışlarından Hüma, kendi aklını mesul tutmuyordu artık. Onu, sürekli kaybettiği bir savaşa sokmak manasızdı. "Benim gitmem gerekiyor Gül Güzeli. Küçük bir işim var. Sonra gelip burada seninle uyumak istiyorum. Kalır mısın?" dedi.

Hüma'nın göz kenarları endişeyle kırıştı. "Daha yeni bayıldın Sencer. Neler yaptığını inan bana anlamıyorum. Bir doktora görünmen gerekiyor." dedi.

Hüma'nın pes etmediğini görünce sabahtan beri tuttuğu gülümsemesi yüzünde genişledi. "Sen büyük bir savaşçısın Hüma Kuşu."dedi.

Hüma'nın şekilli kaşları çatıldı. "Hiç sanmıyorum. Sana bakınca daha çok avlanılan tarafmış gibi hissediyorum kendimi."

"Bu savaşmadığını göstermez ama."

Tam zamanında Hüma'nin yine yüzüne gelen bir saç tutamını geriye doğru itti. Ve ekledi. "Ben iyiyim. Hiç olmadığım kadar hem de.Sabah, dünyamı elimden alıp akşam daha fazlasını veren senden başka kimse olamazdı zaten Gül Güzeli."

Hüma, bir şey söylemedi. Yine kazanamadığı bir savaştan çıkmış olsa da kaybetmiş gibi hissetmiyordu. Aksine, üzerinden yük kalkmış gibiydi. "Zamanı geldiğinde Sencer As-

lanşah..." Sencer, kendi adını duyunca biraz daha Hüma'ya yaklaştı. "Gizleyecek bir şeyin kalmadığında..." Hüma bu yakınlaşmadan dolayı hızlı bir şekilde yutkunmak zorunda kaldı. "Adil bir karşılaşma yaşayacağımıza eminim." dedi.

Sencer hiçbir şey söylemedi. Yavaşça ayağa kalktı.

Hüma, niyeyse son cümleyi yine ondan duyacakmış gibi hissediyordu.

Kaşları hafifçe havalandı Sencer'in. "Hüma Aslanşah," dedi yavaşça, bir adım geriye doğru gitti. Ellerini arkasında birleştirmişti. Üzerinde kısa kollu siyah bir tişört vardı. Kol kasları ve göğsündeki kaslar belirgin bir şekilde gözüküyordu. Bu adamla ilgili her şey, niçin Hüma'ya acımasızca geliyordu?

"Eğer bir gün..." dedi Sencer. Kapının koluna ulaştı ve onu yavaşça kavradı. "Beni sevdiğini söylemeye cesaretin olursa, adil savaşmaya başlarız. O zamana kadar benim sevgim her zaman seni kuşatmaya devam edecek."dedi.

Hüma'nın gözleri büyüdü. Duymuştu! Sencer bayılmadan önce, sözlerini duymuştu.

Utançla kızarırken Sencer'in yüzündeki tatmin olmuş gülümsemeyi gördüğünde, elinde olmadan yanındaki yastığı kaptı ve Sencer'e doğru fırlattı. Sencer, tam zamanında kapıyı açıp dışarı çıkarak, kapıyı kendine siper olarak kullandı. Kapı kapanırken Hüma, onun güldüğünü duymuştu. Pençe, avucunda gülünü tuttuğu sürece iflah olmazdı. Hüma ağlayarak girdiği odada gülerken, şaşkınlıkla kapıya bakıyordu. Hayır, asla olmazdı.

Sencer kapıyı kapattıktan sonra yüzünde tehlikeli bir ifadeyle koridorları geçti.

Envar'ın odasını bulup alacaklıymış gibi çalmaya başladığında, koridordaki asker meraklı ve endişeli gözlerle onu izliyordu. Sencer, kötü bir şey olursa onu nasıl zapt edeceğini düşündüğüne adı gibi emindi.

Kapı kısa bir süre sonra açıldı ve gözlüğünü yamuk olarak takmış, telaşlı bir Envar kapıyı açtı. "Philon." dedi Sencer. Envar'ın gözleri büyüdü. Ne dediğini algılaması uzun

bir zaman aldı.

"Sonunda delirdin mi?"

Sencer sırıttı. "Öncesinde deli olmadığımı düşünmen, beni oldukça incitti doğrusu." Elini yüreğine götürdü kalbi acımış gibi.

Envar etrafına bakındı ve meraklı bir şekilde onları izleyen askeri görünce "İçeri gir." dedi.

Sencer içeri girerken "Burada senin sevgili kilidinle uğraşmayacağım öyle değil mi?" dedi. Envar, dağılmış saçlarını geriye doğru atarken kız kardeşine benzeyen gözlerini Sencer'e dikti.

"Philon ne alaka? Gece gece filozof filan mı görüyorsun rüyanda?" dedi Envar. Sencer omuz silkti. "Fazla zamanım yok Envar. Philonla aile olarak veya herhangi bir şekilde bağlantınız var mı, öğrenmen gerekiyor. Bir de menoranın 7 gezegeni temsil ettiğine dair iddiasını iyice araştırmamız, bizim faydamıza olacak."

Envar gözlüklerini geriye doğru itti. "Bir şey mi hatırladın?" dedi kuşkulu bir sesle. Sencer suskun kaldı. Bildiklerini şimdi anlatsaydı, bu odadan hemen çıkabileceğini zannetmiyordu. Oysa onun zamanı yoktu. "Acil Envar! Dergâh'ın bütün imkânlarını kullan. Gerekirse Türk istihbaratı ile işbirliği yap. Çok acil." dedi.

Envar tamamen kafası karışmış bir şekilde odasında bulunan üç bilgisayardan birini açmaya gitti. "Neler karıştırıyorsun Sencer? Hüma'nın artık biraz rahat bırakılması gerektiğini düşünüyorum." dedi.

Sencer kapıya doğru ilerlerken "Rahat bırakılırsa uçamaz." dedi.

Envar ona doğru döndü ve "Sen şu inadınla, karşına kim gelirse gelsin çileden çıkartırsın." dedi. Masaya doğru eğilmiş eli klavye üzerindeyken ona bakıyordu. "İki kardeşten de bu kadar gurur verici iltifatlar duymak beni oldukça mutlu ediyor doğrusu." dedi ve ekledi: "Önemli bir bilgi edinirsen, bana ulaş."

Kapıyı kapatmadan önce Envar'ın "Bu saatte kargalarla beraber araştırma yaparken eminim harika sonuçlar elde ederim." dediğini işitti.

Sencer, kendi kendine gülüp "Sivri dilli Kızılkuş ailesi." dedikten sonra Başkan Pars'ın odasına doğru gitmeye başladı. Ona silah doğrultmayı emretmiş olması umurunda değildi şu an. Söz konusu olan ümmetin geleceğiyse kendi gururu asla önemli olmayacaktı.

Kendi odasının yanında bulunan küçük kapılı odanın ona ait yatak odası olduğunu biliyordu Sencer. Kapının önündeki iri yarı iki Dergâh askeri Sencer'i görünce ellerini yumruk yapıp göğüslerine koyarak onu selamladılar. "Selamünaleyküm komutanım." dedi her ikisi de.

Sencer de onları selamladı. "Aleykümselam Verahmetullah. Başkanla acil görüşmem gerekiyor." dedi.

Askerler dün olanlara rağmen tereddüt etmeden ona itaat ettiler ve askerlerden biri içeri girdi. Bir dakika sonra Sencer içeri alındı.

Sencer'e nasıl davranacağını bilemeyen Başkan Pars, "Ne oldu Sencer?" dedi sadece. Endişeli görünüyordu. Üzerinde kırışmış bir gecelik, uyuduğuna dair yüzünde izler vardı.

Sencer'in yüz ifadesi ise hiçbir açık vermiyordu. "Hüma'nın şifresini çözmek için dışarıya çıkma izni talep ediyorum Efendim. Bunun için tüm kurulu toplarsanız, kısa bir toplantı da kendimi savunabilirim." dedi. Başkan Pars ne tepki vereceğine karar veremeyerek yüzünü ovuşturdu. "Bir şey mi oldu? Bir şey mi hatırladın?" dedi Sencer'e.

Sencer bir an duraksadı. Söyleyeceklerini tartıyormuş gibi görünüyordu. "Engel olamazsam bir felakete sürükleneceğimizi ve bu savaşı hiçbir zaman kazanamayacağımı gördüm." dedi. Bu sözler, son dönemeçte büyük başlangıcın ilk adımıydı. Anahtar için aşılması gereken, hem hapishaneler hem de başka sırlar vardı. Kat edilmesi gereken yollar vardı. Gerçek manada...

35.BÖLÜM:"İNSAN"

"Ey Salih, bundan önce sen içimizde kendisinden (iyilikler ve yararlılıklar) umulan biriydin. Atalarımızın taptığı şeylere tapmaktan sen bizi engelleyecek misin? Doğrusu biz, senin bizi davet ettiğin şeyden kuşku verici bir tereddüt içindeyiz. (Hud suresi, 61-62.ayet)

Hüma onu sımsıkı saran kollarda hafifçe sallandığını hissederek uyandığında, nerede olduğunu ilk önce idrak edemedi. Gözlerini değişen ışığa alıştırmak için birkaç kez kırpıştırdı ve gözünün önündeki bulanık siluet netleşti. Sencer'in keskin hatlı çenesi ve çatal dilli kılıca benzeyen yarası başka bir açıyla tam önündeydi. Kalbi onu görünce, istemsiz olarak hızlandı ama üstündeki örtüyü, başına tekrar takılmış olan buz mavisi uzun başörtüsünü fark ettiğinde ve dışarıda olduklarını, Sencer'in onu taşıdığını idrak ettiğinde gözleri istemsizce büyüdü. Endişelendi.

"Sencer." dedi telaşlı bir sesle.

Nasıl uyanmamıştı? Giydirilmiş ve taşınmıştı. Nasıl olur da uyanmamıştı?

Sencer tüm benliğiyle onu hissetti. Yavaş ve Hüma'nın en tehlikeli olarak adlandırdığı gülümseyişiyle ona doğru döndüğünde Hüma, bir an ne diyeceğini unuttu. Sencer, onu sert göğsüne daha çok çekti ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi rahat bir tavırla yürümeye devam etti. Bu bir taktikti. Her zamanki gibi.

Yine de sevdiği kadına oynadığı her oyunda, kendisine işkence etmediği manasına gelmiyordu. "Günaydın Gül Güzeli." dedi sadece.

Hüma, isle boyanmış kalın kirpikleri arasından ona bakan Sencer'in karanlıkla aynı gizemi taşıyan gözlerinde, mu-

zip ışıltıyı fark etti ve telaş gittikçe onu sardı. Başını sağa sola çevirdi ve gördüğü manzara karşısında dili tutuldu. Kapalı bir pistte etrafında düzinelerce Dergâh askeriyle birlikte, simsiyah bir jete doğru gidiyorlardı. Siyah jet o kadar devasa ve dünyaya ait değilmiş gibi duruyordu ki Hüma, seslice yutkunmak zorunda kaldı. Başını gökyüzüne doğru çevirdi. Dikkatli bakıldığında görülen bir camla kaplanmış olduğunu fark etti ya da o öyle zannediyordu. Siyah jetin üstüne pisti aydınlatan ışıklardan biri denk geldiğinde, Dergâh'ın gizlenmiş amblemini gördü Hüma ve "Neler oluyor böyle?" dedi. Sesi, telaşı artık bütünüyle taşıyordu.

Sencer, onun tepkilerini gözlerini hiç ayırmadan izliyordu. Hüma'nın dikkatini dağıtmak için bir kez daha onu kollarında hareket ettirdi ve kaslı gövdesine daha çok yasladı. Başını ona doğru eğdi ve görüş alanını kısıtladı. Hüma, şimdi gerçekten avuçlarında olduğunu düşündü. "Sadece, önemli bir görevim var Gül Güzeli. Ve seni yanımda istedim."

Hüma, bütün yüz ifadelerini en ince ayrıntısına kadar görebiliyordu ve bu izleme sürecinde aklı faal bir görev almamıştı. "Benden uzaklaşınca yanlış fikirlerle arkadaşlık etmek gibi küçücük bir kusurun var." dedi. Sencer'in dudağının bir kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. O kadar güzel gülüyordu ki arkasında saklamış olduklarını hiç hissetmedi Hüma. Direnci kırıldı ısrarcı gülüşüne ve o da gülmeye başladı.

"İçimden bir ses, yine bir şeyler karıştırdığını söylüyor Sencer." dedi. Doğru bir noktaya parmak basmıştı. Sencer başını kaldırdı ve sırıttı. Omuz silkti. "İç seslerimiz hiç uyuşmuyor Gül Güzeli." dedi imalı bir sesle. Hüma yüzünü buruşturdu. İnkâr etmemiş, üstüne bir de konuyu başka yöne çekmeye çalışmıştı. Hüma'yı utandırmaya. Bu en büyük belirtiydi. Saklıyordu.

"Aklımı karıştırmana izin vermeyeceğim. Nasıl oldu da ben uyanmadan buraya kadar geldik ve nereye gidiyoruz?" dedi. Sencer ona cevap vermeden önce jete girmek için merdivenleri seri adımlarla çıkmaya başladı. Hiçbir nefes değişikliği, herhangi bir yorulma belirtisi yoktu. Sanki bu ağırlıktan memnunmuş gibi davranıyordu üstelik.

Hüma kendini tutamadı. "Taştan mı yapıldın sen. Kolların kopmadı mı beni taşımaktan?" dedi. Sencer merdivenleri çıkmayı bitirince dönüp ona baktı. Hüma, etrafta dolaşan ışıklarından bir kısmı dağılmış siyah saçlarına vurunca, dikkatinin bir kez daha dağıldığını hissetti. Onun bir şey yapmasına gerek yoktu. Âşık kalbi yeterince karşı tarafın kazanması için uğraşıyordu zaten.

"Demek beni taş olarak görüyorsun?" deyince Sencer, gözlerini ona çevirdi. Bir an ne söylediğini idrak edemedi. Anlayınca, yüzü kızardı.

Sencer, aklını okurmuş gibi ona bakarken Sencer'in şekilli, siyah kaşlarından biri kalktı ve "Güzel. En azından bu konuda hemfikiriz Gül Güzeli." diyerek devam etti cümlesine.

Yüzündeki 'kazanamayacaksın' ifadesini artık çok iyi tanıyordu Hüma. Bu yüzden başını olumsuz anlamda salladı. "İflah olmazsın sen." dedi.

Sencer içeri geçti ve sıralı birkaç tane koltuğun olduğu kısmı hızla geçip başka bir bölüme girdi. "Kucağımdasın Gül Güzeli. Avuçlarımdasın." dedi, ona bakmayıp ilerlemeye devam ederken. "İddialı konuşmalar yapmak için biraz geç bence. Bende kafeste olmayabilirsin ama..." Durdu. Gelmişlerdi ama Hüma fark etmedi. "Bizim birbirimize tutsak olduğumuzu idrak etmen gerekiyor artık."

Sesi yumuşamıştı. Hüma'nın gözleri doldu. Haklıydı. Hem de hiç itiraz etmeye hakkı olamayacak kadar. Gülümseyişi maskeleşmiş halinden çıktı ve sevdiği kadına özel bir hale geldi. "Susmanın sende hep kabullenmek olduğunu öğrenmek o kadar uzun sürdü ki." dedi Sencer.

Bir şeyler demek, bir şeyler yapmak istermiş gibi ona baktı ve sonra vazgeçti. Hüma ne olduğunu anlayamamıştı bile. "Geldik Gül Güzeli."dedi Sencer.

Derin bir iç çeker gibi söylemişti bu cümleyi. Hüma, o söyleyince etrafına baktı. Gördüğü görüntü karşısında şaşkınlıktan dudakları aralandı ve Sencer'in kucağında daha iyi bakabilmek için kıpırdandı. "Bu gerçek mi?" dedi kocaman bir oda gibi döşenmiş bölüme bakarken. Son teknolo-

jiyle döşenmiş duvarlar, dışarıyı bir cam gibi gösteriyordu. Hüma, dokunsa dışarıya düşecekmiş gibi hissetti. Oysa içeri girerken jetin dışının simsiyah olduğundan oldukça emindi. Dışarıda düzinelerce sıralanmış askerlerin başka bir uçağa bindiğini bu anda fark etti Hüma. Ve tam olarak idrak edemediği devasa bir pistin içerisindeydiler. İçinde sayabildiği kadarıyla on iki tane, bindiği jete benzeyen uçaklardan vardı. Hüma'nın dili tutuldu. İçinde bulunduğu jette, girdikleri bölümdeki odada, rahat koltuklar, bir yemek masası, küçük bir toplantı masası, Hüma doğru görüyorsa biraz ileride mutfak ve dikkatli bakınca bir oda daha görünüyordu.

"Kendi üretimimiz." dedi, Sencer gururla. Ve ekledi. "Bu süreçte fazla şaşırmamanı öneririm Gül Güzeli. Dergâh'ın önemli komutanlarından birisiyle evlisin. Dergâh'ın imkânlarını keşfetmenin zamanı gelmişti."

Gözlerini kısıp başını hafifçe eğerek tekrar ona baktı. Onun tepkilerini ezberlemek istermiş gibi izliyordu. Yine gözleri birbirlerinde takılı kaldı. Sanki ikisi de suskun cümlelerle, gözlerinde konuşuyorlardı. Hüma, etkilenmemek için her zamanki yolu seçti. Kaçmayı.

"Egonla konuşmamız bittiyse beni indirip bana bir açıklama yapar mısın Sencer?" dedi.

Sencer sırıttı. Hüma'nın kaçışı ona daha çok yaklaşma isteği oluşturuyordu. Hüma bunun farkında olsaydı, başka bir taktik denerdi ama aksine kaybedeceği bir strateji üzerinde yürüyordu hep. "Pençe, pençeleri sever." dedi Sencer. İndirirken de "Ben oldukça rahattım doğrusu Gül Güzeli." diyerek de pes etmediğini belli etti.

Hüma, bütün bu cesaret kırıcı etmenlere rağmen Sencer'in gözlerinin içine bakarak "Neler oluyor Sencer?" dedi. Ve tam bu anda, talih Sencer'le beraber olduğunu bir kez daha gösterdi. Kapıdan içeriye Başkan Pars, Siraç, Ubeydullah ve Envar girdi. Envar kız kardeşini görünce direkt ona geldi ve sarıldılar.

"Abi, neler oluyor?" dedi Hüma ayrıldığında. Envar gözlüklerinin üstünden Sencer'e baktı. Sencer omuz silkti. Sencer, anlatma yükünü Envar'ın üstüne atıyordu. "Sencer

göreve giderken seni de yanında götürmeyi şart koştu. Uzun bir süre boyunca Esirler Şehri'ne dönmeyeceğiz. Büyük bir operasyon olacağı için de dergâh bütün imkânlarını kullanacak. Ben de operasyon yönetiminde yer alacağım." dedi.

Hüma abisine biraz daha sokuldu. Abisi de kolunu omuzunda daha çok sıktı. Sencer'in aynı muameleyi kendisine de istediğinden habersiz "Ne operasyonu bu?" dedi.

Başkan Pars, "Harekete geçelim, kocan sana anlatır Hüma." dedi. Sencer'le bakıştılar. Başkan Pars, ona yavaşça gülümsedi. Sencer kaşlarını kaldırdı. Planında hiçbir açık bulamadığı için derhal tüm birimleri ayağa kaldıran Başkan Pars, yine de onu uğraştırdığı ve zekâsıyla onu alt ettiği için kendince intikam alıyordu.

Hüma iç çekti. "Eminim, en ince ayrıntısına kadar her şeyi anlatır." dedi. Ubeydullah Sencer'in yanına geçti. "Kardeşimi teşvik edeceğimden emin olabilirsin yenge." dedi. Sencer'in omzuna eline koydu ve Sencer'le bakıştılar. Sencer serserice sırıtıp ona istediğini vermezken, Ubeydullah'ın kaşları çatıldı.

Hüma, "yenge" sözcüğüne alışamamıştı. Bu yüzden utandı. Sencer tam ona döndüğü anda, bu ifadeyi yakaladı ve gözlerini kıstı. İçeride dört erkek olmasına rağmen, gözlerini ona dikti.

Sessiz kalıp bütün olanları izleyen Siraç, "Sencer." diyerek dikkati kendi üzerine çekti. "Beş dakika sonra kalkacaksınız." Lacivert gözlerinde sırrın karanlığı vardı. "Sözünde duracağına inanıyorum." dedi. Sencer ciddileşti. Ubeydullah ise elini Sencer'in kolundan çekip arkasında birleştirdi ve Siraç'a dik dik baktı. Sencer sakince onu onayladı. "Güveninizi boşa çıkarmayacağım Efendim. Geçen seferki gibi olmayacak." dedi.

Planın işlemesi için desteğe ihtiyacı vardı. Her anlamda.

Siraç bir şey söylemedi. Geçen sefer de usulü yanlış olsa da Sencer'i haklı bulmuştu ama bunu itiraf etseydi, Sencer'e karşı otoritesini kaybedeceğini biliyordu. Bu yüzden kafa sallamakla yetindi. "Biz merkezden her dakika sizi takip edeceğiz." dedi.

Ve "Allah'a emanet olun." diyerek Başkan Pars'la birlikte özel bölümden ayrıldılar. Hüma, hiçbir şey anlamayan gözlerle etrafına bakıyordu.

Envar, bu durumu fark edince "Biz ön tarafa geçelim." dedi ve Ubeydullah'a dik dik baktı. Ubeydullah, normalde bu hareketi yüzünden Envar'ı yumruklardı ama durumu anladığı için sesini çıkarmadı ve ön taraftaki bölüme doğru ilerlediler.

Hüma onlar giderken "Ön bölümde ne var?" dedi. Sencer ona bir adım yaklaştı. "İstersen, gel gidelim. Göstereyim." dedi Sencer. Hüma başını olumsuz anlamda salladı. Mavi gözleri, Sencer'e sakin bir şekilde baktı ve "Benden bir şey sakladığını hissettiğimde senden kaçmak istiyorum çünkü beni korumak istediğin her neyse, yine benimle alakalı çıkıyor, Sencer. Bu yüzden, dün nasıl sana karşı dürüst olduysam bugün karşılığında da senden, canımı ne kadar yakarsa yaksın bana karşı dürüst olmanı, her şeyi anlatmanı istiyorum." dedi.

Sencer, ilk defa kısa bir süre suskun kaldı. Hüma artık korkmuyordu. Ne yaşanırsa, başına ne gelirse gelsin Rabbi ona dünya da, gecenin karanlığını kanatlarına takmış, dünyayı istese pençesiyle dize getirebilecek, kocaman yürekli bir koruyucu vermişti. Hüma artık gerçekten korkmuyordu.

Biliyordu, işler sarpa sarsa, son noktaya ulaşsa, yine kendini feda edecekti ama o zamana kadar, en son ana kadar, karşısındaki dimdik duruşundan hiçbir zaman ödün vermeyen sevdiği adam için, yaşayacaktı. Onu sevmek için. Onun sevgisi gibi bir mucizeyi Rabbi lütfettiği için.

"Pekâlâ." dedi Sencer. Hüma aklından geçenleri, simsiyah gözlerinden asla anlayamıyordu. Sadece durgunlaşmıştı ve Hüma, yüzündeki her zaman dolaşan serseri gülüşünü görmeyince kendini huzursuz hissetmeye başladı. "Oturalım o zaman." dedi Hüma ve vintage tarzı döşenmiş odada, tekli bordo renkli koltuğa kendi oturdu. Hemen yanında bir tane çift kişilik koltuk, biraz ilerisinde bir tekli koltuk daha vardı. Sencer, tekli koltuğa oturmak yerine çift kişilik koltukta, ona yakın olan bölüme geçti ve Hüma'ya doğru eğildi.

"Bana ellerini ver. Ya da yanıma otur ki sana sarılayım. Sensizken mesafeler zaruri bir zulüm ama sen varken varlığına tahammül edemem bu boşluğun." dedi Sencer. Konuşurken tane tane konuşuyor, bir yandan da eğilip ellerini kendine doğru çekiyordu. Hüma, sevgisini belli eden bir tebessümle ona baktı.

Sencer'in davranışlarında bazen çocuksu bir masumiyet hissediyordu Hüma. Sanki bu zamana kadar dininden, vatanından başka hiçbir şeyi sahiplenmemiş bir adamın ilk defa birinin her şeyiyle kendisine ait olmasının korumacılığını taşıyordu. Bir çocuğa verilen ilk hediye gibi. Asla kırılmasın diye, hediyesini göğsünde saklayan bir çocuk gibi.

Hüma, bu hareketinden dolayı utanmamaya çalışarak yanakları kızarsa da "Sen, dikkat dağıtmayı seviyorsun." dedi. "Bizzat ben, dikkat dağıtıcı bir unsurum ama bunu bana söylemekten utanıyorsun Gül Güzeli." dedi.

Yüzüne yavaşça geri gelen gülümseyişinin geri gitmesinden korkan Hüma, burnunu kırıştırdı, "Özgüvensiz insanlara bu özgüvenini dağıtarak, büyük bir hayırda bulunabilirsin, Sencer." dedi. Sencer, ellerindeki küçücük elleri sıkıştırdı ve Hüma'nın gözlerindeki denizde, mutlulukla dalgalarla yarışan yunusları izledi. Asıl dikkat dağıtıcı unsurun kendisi olduğunu bilmeyen küçük karısıyla uğraşmak en büyük zevklerinden biri olmuştu. Sırıttı ve "Ben onu çocuklarımıza bırakmayı planlıyorum Gül Güzeli." dedi ve Hüma'nın donan yüz ifadesini zevkle izledi.

Kocaman bölmede, küçük, gökyüzünün birkaç kez daha Aslanşah ailesine davacı olacağı, güzel, mavi gözlü çocukların hayali, dolaşmaya başladı. Sencer'in gülümseyişi genişledi. Hüma utandı utanmasına da yine de hayal etmekten de kendini alamadı. Simsiyah gözleriyle ona bakan küçük bir oğlan hayal etti. Ağzı parmağındayken küçük bir tebessümle ona bakıyordu. Hayali bile o kadar güzeldi ki, Hüma gözleri dolmaması için başını eğip hızlı hızlı gözlerini açıp kapattı. İkisi de aynı anda boğazlarını temizlediler.

Konuşmaya cesaret bulan ilk kişi, Hüma oldu. "Hadi, başla artık." dedi tebessümünü korumaya çalışarak. Yüreği

sessiz bir dua fısıldadı içinde tekrar tekrar. "Allah'ım, lütfen." Duasının devamı yoktu ama ona şah damarından daha yakın olan Rabbinin onu duymuş olduğunu biliyordu Hüma. Sencer, "Pekâlâ." dedi ve avuçlarının içindeki Hüma'nın parmaklarıyla oynarken konuşmaya başladı.

"Hapishanelerin en küçük şubeleriyle ilgili yeni bir sır keşfettik. Yedi ana merkezde toplandığını ve hepsinin bir görevi olduğunu, birbiriyle bağlantısı bulunduğunu düşünüyoruz. Bu şubelerin burada olduğuyla ilgili, bu hapishanelerin fikrini ortaya atan kişi, bir mektup bırakmış Dergâh'a. Bir menora. Yani yedi kollu şamdan bu sırrın ana merkezinde. Ve yedi gezegen, beş helâk olan kavimle birleştirmiş bunu. Biz de ilk olarak Hicr bölgesine Semud Kavmi'nin yok olduğu bölgeye gidiyoruz. İstihbaratımıza bu bölgede küçük çaplı hapishaneler olduğuyla ilgili hiçbir bilgi gelmedi ama tahminimce var ve işin içerisinde daha karmaşık bir bağlantı gizli. Bunu aydınlatmak için bütün teknolojik imkânlarımızı, savaş gücümüzü kullanacağız." dedi. Hiçbir yalan yoktu. Sadece hikâyesinde eksiklikler vardı. Hem de oldukça büyük eksiklikler. "Bir ay gibi bir süre boyunca, tahminlerim doğruysa Dergâh'a dönmeyeceğiz. Bu süreçte getirdiğimiz kardeşlerimizin de toparlanmış olacağını umut ediyoruz ve eğer eğitimleri de tamamlanmış olursa yeni getireceğimiz kardeşlerimizle birlikte tamamen açığa çıkacağız ve kaçınılmaz olan savaş başlamış olacak." dedi. Hüma'nın yüz ifadesi ciddileşti. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordu ama büyüklüğünü, ehemmiyetini, Sencer'in gözlerine bakarken ilk kez tam manasıyla hissedebilmişti. Yakında bir savaşla yüzleşeceklerdi. Özgürlük için. Büyük bir başlangıç için.

"Bu sır, nasıl elinize geçti ve doğruluğundan nasıl bu kadar emin olabildiniz de böyle bir operasyona kalkıştınız?" dedi. Sencer, Hüma'nın zekâsına bir kez daha hayran kaldı. Ondan kaçıp her şeyi saklamasının en büyük sebebi karısının çok zeki olup yapboz parçalarını birleştirebilme ihtimaliydi.

"Dergâh tarafından yeni çözülebildi bu sır. Eski, çok kıdemli bir komutanımıza gönderilmiş."

"Doğruluğundan emin misiniz? Ya bu bir tuzaksa. Kim size bu sırrı ifşa edebilir ve neden?" dedi Hüma.

Sencer'in iç sesi "Baban." dedi. "Senin için, Hüma Kuşu. Seni kurtarabilmem için. Neden sana bunu yaptığını ben de bilmiyorum. Ama çözeceğim." İç sesi doğruları çok rahat söyleyebilse de Sencer için bu o kadar kolay değildi.

Bu yüzden "Endişelenme. Her türlü ihtimale karşı hazırlıklıyız Gül Güzeli." dedi. Hüma'nın kafası karışmıştı. Zihninde oturmayan bir sürü kısım vardı ama ısrarcı olmadı. En azından temelde bulunan konuyu öğrenmişti ve artık hiçbir sırrın konuşulmadığı kapalı bir alanda değildi. Hüma, artık hiçbir kafeste değildi.

Uçak havalanacağı için birkaç görevli gelip onları uyardı ve kalkış için kısa bir süre boyunca diğer koltuklara geçtiler. Sencer bu süreçte "Bir şeyler sormayacak mısın Gül Güzeli?" dedi. Hüma başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, sormayacağım. Sadece yardımcı olmak istiyorum." dedi. Bir de bedeninde saklanmış olan sırrı çözmek istiyordu.

"Selma abla seni giydirdi ve süreç uzun olacağı için seni uyutmasını ben ona söyledim. Geçici bir narkoz verdi sana." dedi Sencer. Onu deniyordu. Hüma ona baktı. "Ben de kış uykusuna yattığımı düşünmüştüm." dedi sadece gülerek.

Sencer, bu itirafından sonra Hüma'nın nedenle başlayan soruları sıralayacağını ve ona kızacağını düşündü ama Hüma onu şaşırttı ve bu şaşkınlıkla güldü.

Kısa bir süre sonra tekrar eski yerlerine geçtiler ve Hüma, dışarıya bakmaktan kendini alamadı. Bulutların üzerindeydiler ve gökyüzü onlara ışıltısıyla göz kırpıyordu. Uçmak bu muydu cidden?

O kadar olağanüstü görünüyordu ki Hüma gözlerini uzun bir süre gökyüzünden alamadı. Sencer yanına geldiğinde gözlerini gökyüzünden ayırmadan konuştu.

"Gökyüzüne uzaktan bakmak, ona hasret duymaktı. Ama kanatlarım olmadan uçurmak, umut etmemi sağlamak için sanki. Öyle değil mi? Sanki umut bulutların arkasına saklanmış da onu bulmuşum gibi hissediyorum." dedi.

Sencer sessiz kaldı. Bilerek yapmıştı. Bilerek, Başkan Pars'tan bu jeti onlara tahsis etmesini istemişti. Çünkü Hüma'nın böyle hissetmesini umut ediyordu. "Ön bölüme geçi-

yorum. Benimle gelmek ister misin?" dedi.

Hüma, başını olumsuz anlamda salladı. "Biraz sonra belki." Sencer onu izlerken gülümsedi. Bir kuşa kanatlarının umudunu vermek, dünyanın en büyük özgürlük haykırışı değildi de neydi?

Yavaşça onu izleye izleye yanından uzaklaştı ve ön bölüme geçti Sencer. Burası hem geniş bir kokpit hem de simülasyonlarla, bölgenin genel haritasını, jetin durumunu içeren bir bölümdü. İçeride üç dergâh askeri, Ubeydullah ve Envar vardı. Haritanın önünde Envar bölgeyi incelerken bir yandan da Ubeydullah'la konuşuyordu. Sencer ciddileşti ve "Bölge taraması ne kadar sürecek?" dedi. Yaklaşık yarım saat sonra bölgenin üzerinde uçuş gerçekleştirecek ve jetin özel tarama aleti, gövdesinden çıkarak bir on dakika boyunca tüm bölgeyi en ince ayrıntısına kadar tarayacaktı. Sonra, yakın bir piste iniş yapacaklardı.

Gündüz vakti olduğu için yerleşim ve planlarını yapacaklar, akşam ise bir şey çıkarsa operasyon yapacak, çıkmazsa menora için araştırma yapmaya, kavmin helak olmasına sebep olan, Rablerinden istedikleri mucize olarak gönderilen devenin çıktığı kayanın etrafını araştırmaya odaklanacaklardı. Bu yüzden herkes gergindi. Tıpkı gece yapmış oldukları toplantıda olduğu gibi.

Hiç kimsenin, özellikle Sencer'in uyumadığı uzun bir gece olmuştu.

Envar "Bölgede böyle bir sır saklanıyorsa devenin yavruladığı kayadan şüphelenmemiz çok normal. Üzerindeki kratere bak. "Kayayı yakınlaştırdı ve "Oturan deve şeklinde." dedi.

Sencer, konuşmaya başladı. "Bu konuda hemfikiriz. Benim sıkıntı duyduğum kısım, bölgede bulunabilecek Hüma askerleri ve güvenlik. Bu yüzden oldukça sessiz olmak zorundayız." dedi.

İçinde bulundukları jet, ülkelerinin, Dergâh'ın gizli silahlarından biriydi. Sessizliği ve Dergâh'ın önemli mühendislerinden biri tarafından yapılan -bunun Siraç Vuslat olduğunu öğrenmişti- gökyüzünde gizlenmiş olma özelliğine

sahipti. Bu jet sayesinde bu tarama sürecinde bütün güvenlik önlemlerini öğrenecek ve yeraltına gizlenmiş bütün yapıları ortaya çıkaracaklardı.

Ubeydullah ve Envar ona doğru döndüler. "Ona anlattın mı?" dedi Ubeydullah. Sencer başını salladı. "Genel olarak." dedi.

Ubeydullah'ın kaşları çatıldı. "Sencer, bu operasyonlar boyunca sürekli risk altında olacağız." dedi ama Sencer cümlesini devam ettirmedi. "Bu konuyu konuştuk. Bu bölgelerin onun bedenindeki silahla alakalı olabileceğini düşünüyorum ve bu yüzden arkamızdaki uçakta, Selma Abla başta olmak üzere bir sürü görevli bulunuyor Ubeydullah. Ne yaptığımı biliyorum. Bu sefer onu yalnız bırakamam. Her şey onu kurtarmamıza bağlı." dedi.

Ubeydullah, Sencer'in yüzündeki sert ifadeyi hayatında sınırlı sayıda görmüştü. Bu yüzden bir şey söyleyemedi. Sencer kararından dönmeyecekti.

Jetin kalkışından yaklaşık yirmi dakika sonra, kokpit bölümüne Hüma girdi. Yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Ve gözlerindeki umut kanatlarını açmış, mutlulukla uçmaya hazırlanıyordu. Kokpitteki ileri teknolojiyi gördüğünde o güzel gözler yavaşça büyüdü.

"Kendimi geçmişten geleceğe yolculuk yapmış gibi hissediyorum." dedi. Sencer, onun sesini duyunca hızla sesin geldiği tarafa doğru döndü. Her şey kontrolünde olsa da oldukça gergin olduğunu Hüma'dan saklamak için bütün yeteneklerini kullanıyordu.

Sırıttı bu yüzden. "Sana alışmanı söylemiştim Gül Güzeli." dedi. Hüma'nın gülümsemesi genişledi ve Sencer'in kalbi hızlandı. Bu gülüş için tüm ömrü boyunca gökyüzünde asılı kalmaya razıydı.

"Bunların..." önünde kavuşturduğu kollarından birini uzatıp etrafındaki gelişmiş teknolojik aletleri gösterdi. "Abim tarafından yapılanlarını gördüm ama bu kadar değil." dedi. Envar, Hüma'nın yanına geldi. "Abinin yeteneklerini küçümsedin daha yeni, küçük hanım." dedi. Hüma kafasını olumsuz anlamda salladı. "Tabii ki hayır. Sadece

şaşkınlığımı anlatmak istiyorum." dedi. Envar, onun küçük burnunu tutup çekiştirdi. "Abi, yapma. Kaç yaşına geldim ben ya." dedi.

Envar onu umursamadı. "Gel, sana abinin yeteneklerini göstereyim." dedi ve onu simülasyonlara doğru götürdü.

Sencer, Ubeydullah'ın yanına geldi. Ubeydullah, ona baktı. "Mutlu görünüyor." diyerek bir tespitte bulundu. "Doğru olanı yapıyorum." dedi Sencer.

Ubeydullah itiraz etmedi. Sencer haklı olmasaydı, bu uçağın kalkmasına izin vermez, Sencer'i de bizzat kendisi hapsederdi zaten ama yanında mutlu bir şekilde sevdiği kadını izleyen kardeşi, bütün dünyanın yükünü omuzlarına almasına rağmen, yine doğru adımlar atıyordu.

On dakika sonra Hicr Bölgesine ulaştılar. Kokpitteki görevli askerlerden biri, "Efendim, taramayı başlatıyoruz." dedi. Herkes oldukça gergindi. Sencer ve Ubeydullah, emri verdiler ve tarama başladı. Şeffaf ışınlar tüm bölgeyi elden geçiriyor ve yavaş yavaş sonuçları ortaya çıkarmaya başlıyordu. Kimse gözlerini haritadan bir saniye bile ayıramıyordu. Uzun bir tarama sürecinden sonra, bölgedeki güvenlik kameralarına, yeraltındaki silahlı bölgelere tek tek ulaşmaya başladılar. Ama işin en ilginç yanı, yeraltındaki yerleşim bölgesiydi. Envar, gözlerini kısıp bakarken "Bu bir şeye benziyor." dedi.

Sencer ise yavaşça gülümsedi. Kocaman bir güvenlik ağıyla korunan bölgenin zemininde, şamdanın bir koluna benzeyen bir yeraltı hapishanesi vardı. Güvenlik ağının, kameraların, gizli silahların yerleştirilme şekli ise bir deve şekline benziyordu. "Menoranın bir kolu ve bir deve." dedi Sencer. Başlıyorlardı.

36.BÖLÜM: "RECFE"

Toplantı Günü

"Mavi sarı renginden dolayı Merkür olduğunu zannettiğim gezegenin üstünde bir deve gördüm. Şimdi hatırlıyorum, yavrusu da vardı. Etrafını 9 kişi çevreledi ve bir tanesi öne çıkıp ayaklarını kesti. Ve deve yok oldu."

Sencer kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakları yere sağlam basarken ikna edici bir şekilde onu dinleyen üstleriyle konuşuyordu. Hiç uyumamış olmasına rağmen, simsiyah gözlerinde gecenin yıldızları olağan gücüyle parıldıyordu. Bu gece büyük bir başlangıçtı.

"Çığlıkları duymalıydınız. Sanki gerçekti."

Simülasyonda Dergâh görevlilerinden biri, hızla, Sencer'in anlatmış olduğu gezegenlerin tasvirini çiziyordu. "Merkür gezegeni olduğunu düşünmemin bir diğer sebebi gezegenin doğudan batıya doğru dönmesiydi." dedi.

Sencer, kendi tarafındaki simülasyon ekranına dokundu ve ekran değişti. Konuşmaya Envar da dâhil oldu.

"Sencer'in Philion teorisine göre, yedi gezegenden Merkür, Roma mitolojisinde, haberleşme, konuşma, yazı, yolculuk, hızı temsil ediyor. Yunan mitolojisinde hız tanrısı Hermes bu gezegenin görünen temsilcisi. Merkür Güneş'e en yakın gezegen. Semud ise işlemeleri, kaya oymacılığıyla ve refah içinde yaşamasıyla ünlenen bir kavim. Gezegen ve bu kavmin bir bağlantısı olduğuna eminim."

Sencer Envar'dan sözü aldı. "Bu yüzden araştırma bölümündeki Dergâh görevlilerinden, Semud Kavmi'ne ait önemli bilgileri yollamalarını rica ettim ve ayrıca diğer kavimlerin de." dedi.

Simülasyon ekrana dokundu ve çizimi yapılan gezegenlerin görüntüsünü küçülttü.

Bir başka ekranın görüntüsünü büyütüldü bu sefer. Hicr Bölgesinin bir görüntüsüydü bu. Kilidin sesi, küçük grubu bilgilendirmek için yankılandı.

Şemseddin Hoca, Başkan Pars, Siraç ve Ubeydullah önemli izleyicilerdendi. Bilmek istedikleri, akıllarına takılan kısımlar için arada bir kilidi durduruyorlardı.

Şemseddin Hoca, kilidi durdurduğu ilk seferde "Hicr Bölgesini ziyaret ettim. Kilidin dediği gibi, kayalıklı bir araziye sahip. Peygamberimiz o bölgeden hızla geçmemiz gerektiği konusunda bizi uyardığı için fazla durmamıştım ama kayalara oyulmuş yapılar insanüstü görünüyordu. İbn-i Batuta içinde insan kalıntıları bulunduğunu söylemiş." dedi.

O bölgeden ürktüğünü, elinden geldiğince hızlı bir şekilde ayrılmaya çalıştığını dillendirmedi Şemseddin Hoca.

Kilit anlatmaya devam etti. Herkes pür dikkat Semud kavminin helak oluşundaki ayrıntıları dinliyordu. "Devenin çıktığı rivayet edilen kayanın üstündeki krater, oturan deve şeklindedir. Krater normalde elips şeklinde olması gerekirken bu halde. Rivayetlere göre deve öldükten sonra yavrusu üç kere böğürüp ortadan kaybolmuş. Bu da helak oluş sürecini temsil ediyor. İbn-i Kesir, Taberi, Kurtubi'den gelen rivayetlere göre Peygamber Efendimiz, Hicr halkının helak olmadan önce ilk gün yani Cuma günü yüzlerinin sarardığını, Cumartesi kızardığını, Pazar günü ise ceset rengine büründüğünü ve helâki beklemeye başladıklarını buyurmuş."

Sencer hafifçe yüzünü buruşturdu. "İçimden bir ses bu üç gün ile ilgili bir bağlantı bulacağımızı söylüyor." dedi.

Siraç hafif çıkmış sakallarını sıvazladı ve öne doğru eğildi. Sadece simülasyonun aydınlattığı toplantı odasında, ışığa yaklaşınca lacivert gözlerindeki şimşekler daha da belirginleşti ve "Devenin geçidi, devenin suyu içtiği kuyu, dokuz çete üyesi. Sayılar ve gizemler her zaman bilmecelerdeki ipuçlarıdır. Üç gün de öyle olacak." dedi.

Semud Günü.

Nitekim Siraç'ın ve Sencer'in tahminleri doğru çıktı. Tarama sonrasında devenin çıktığı zannedilen kayanın altında gizlenmiş 10 geçit buldular. Geçitler yuvarlak bir halkanın etrafında toplanmıştı. Sencer heyecanla ekrana doğru yaklaştı.

"Biri devenin su içtiği geçidi, diğer 9'u ise deveyi öldürmek için gelen çete üyelerini temsil ediyor olmalı." dedi.

Ubeydullah kaşları çatık bir şekilde taramadaki ayrıntıları inceliyordu. "Bu da demektir ki diğer 9 geçit tuzaklarla dolu. Dergâh'tan bir sürü birlik operasyon için geldi ama bu tuzakları bilmeden onları riske atamayız. Geçitler buradan bakılınca oldukça dar görünüyor." dedi. Haklıydı. Gerçekten geçitler dar ve tek kişinin geçebileceği uzunluktaydı. O kadar derindi ki nereye gittiği tam manasıyla tespit edilemiyordu.

Sencer bütün bunlara rağmen sırıttı. "Güzel." derken aklından binlerce düşünce aynı anda geçiyor ve doğrular yanlışları eliyordu.

"Eğer doğru geçidi bulursak güvenlik duvarını güvenli bir şekilde geçip zaaf noktalarını bulabiliriz belki." dedi.

Hüma da onlarla birlikte haritayı inceliyordu bu sırada. Kendini tutamadı ve "Sizce de garip değil mi?" derken hisleri gözlerinde, onlara baktı. Kuşkuluydu. Mavi gözleri haritanın üzerinde dolaşırken pür dikkat her ayrıntıyı tarıyordu. Herkes ona doğru döndü.

"Sanki hapishaneyi yapan kişi, kendi menfaatleri için değil de bir sırrı çözmek için bu sistemi kurmuş gibi. Yoksa neden Müslümanların çözebileceği geçitler oluştursun ki?" dedi.

Eğer karşısında tepkilerini kontrol etmekte usta olan insanlar olmasaydı, Hüma'nın büyük bir açığı yakalamış olduğunu fark ettirirlerdi. Yüzü hiçbir his taşımayan üç adam ise ona hiçbir açık vermeyerek iyi bir şey yaptıklarını sanıyorlardı.

"Belki de aralarına bizden biri sızmıştı." dedi Sencer. Yüzündeki hiç değişmeyen gülümsemesi samimi olsa da bir maskeydi. Hüma'nın babasının tam olarak kendi tarafların-

da olup olmadığını bilmiyordu Sencer. Onun da kontrol edemediği bir gücün altında ezilince, çareyi zekâsını kullanmakta bulduğunu düşünüyordu.

Sadece Sencer'in çözebileceği bir sırrı, yine sadece onun zihnine saklayarak.

Hüma'nın yay gibi kaşları hafifçe çatıldı. Sencer, bu kaş çatışını, Hüma ciddi olmasına rağmen, tatlı buldu.

Karısı dünyanın sorununu çözmeye çalışan küçük bir kız çocuğu gibi duruyordu. Aşırı zeki bir kız çocuğu gibi. Ve aynı anda aşırı güzel bir kadındı.

"Olabilir ama yine de çok riskli. Yanlış geçide girerseniz sizi büyük tuzakların beklediğine eminim. Size ipuçlarını veren adam, neden bu ayrıntıları yazmamış?"

Envar yüz ifadelerini kontrol edemediği için tekrar ekrana yüzünü döndü. "Bilmiyoruz." derken vücudunun kasıldığını Sencer fark etmişti. Onun bu süreçte şimdiden oldukça yıpranmış olduğunu hissedebiliyordu Sencer. Bu yüzden biraz önüne geçerek Hüma'nın bütün görüş açısını kapladı.

"Elimizdekilerle yetinmek durumundayız Gül Güzeli." dedi. Hüma ona baktı. Gökyüzünü sığdırdığı gözlerinde bir sürü sessiz cümle döndü ama sonra, susmayı tercih etti.

"İşiniz bu, haklısınız." dedi.

Sencer etrafındaki insanları umursamayıp ona sarılmak istedi ama sakladıklarını ört bas etmek için sevdiği kadına karşı yeterince oyun oynuyordu zaten. Gerçeğin içine karışmış sahte davranışlarından dolayı, ondan uzak durmayı tercih etti bu yüzden.

Bütün bu konuşma boyunca sessizliği güven olarak bilen Ubeydullah "Artık gitmeliyiz. Tarama tamamlandı. Kısa sürede hazırlık yapmamız gerekiyor." diyerek bu gergin konuşmayı sonlandırdı ve böylece helak bölgesinden ayrıldılar.

Medine ile Şam arasında Vadi'l Kura olarak anılan bölgedeydiler. Hicaz bölgesinde birkaç tane Dergâh şubesi bulunsa da bunlardan hiçbirine gitmeyeceklerdi.

Hicr bölgesine yakın bir yerleşim bölgesinde, Türkiye müttefiki bir Türk işadamının özel jet pistine iniş yapacak-

lardı. "Kimmiş bu iş adamı?" dedi Sencer piste yakınlaştıklarında.

"Geçen sene vefat eden ünlü işadamı Levent Sarmaşık." dedi jet pilotlarından biri. Sencer'in kaşları havalandı. "O adam Türkiye'nin büyük güçlerinden birisiydi. Ben yoğun programıma rağmen, Türkiye dâhil birçok yerde o adamın ölümünün büyük olay olduğunu hatırlıyorum."

Envar hâlâ taranan haritayı incelerken "Aynı zamanda Siraç Vuslat'ın da akrabası. Eşinin büyükbabası." dedi.

Ubeydullah umursamazca omuz silkti. "Ailevi durumları bizi ilgilendirmez. Menfaatimiz önemli olan." dedi.

Hüma kokpit bölümündeki küçük koltuklardan birine oturmuş, onları izliyordu. "Elif Abla çok üzülmüştür. Vefat etmesine rağmen ülkeye hâlâ yardımı dokunduğuna göre, çok iyi bir adammış." dedi.

Sencer'in bu konu hakkında bir fikri yoktu. "Orası muhakkak." derken, Siraç'ın ailesi ve Dergâh'la bağlantısını düşünmekten kendisini alamadı ama.

Etrafı çözülmemiş sırlarla doluydu. Karmaşayı, çözülmemiş sorunları, gizli planları severdi Sencer. Kendi hayatı riskte olsaydı, bu zerre umurunda olmazdı. Ama elini çenesine koymuş, onu masum bir şekilde izleyen sevdiği kadın, onun en büyük korkusunu ortaya çıkarmıştı. Hayatındaki en değerli şeyi kaybetme korkusunu.

Onu.

Onu ve sevdiklerini kaybetme korkusunu.

İçinde süzüldükleri gökyüzü kadar mavi gözlerini ona dikmiş, hipnoz eden bir denizin sakinliğinde ona bakıyordu. Sencer gözlerini ondan ayıramadı. Hüma hafifçe ona gülümsediğinde kalbi hızlandı.

Sencer'in üstündeki etkisini bilseydi Hüma, onu nasıl oynatabileceğinin farkında olur muydu acaba?

Kısa süre sonra dudak uçuklatacak lükste bir pistin olduğu yere ulaştıklarında, Sencer en güzel manzarasından uzaklaşmak zorunda kaldı. Pistin yanına dev bir otel inşa edilmişti.

Envar, "Bu adamlar Karun kadar zengin sanırım." derken, oteli araştırmak için, simülasyon bilgisayarı kullanıyordu.

Verimli olmayan bu bölgede böyle lüks bir otelin neden inşa edildiğini merak etti Sencer.

"El Ula şehrindeyiz."

Pilotlardan birisi iniş için izin almadan önce komutanlarını bu şekilde tekrar bilgilendirdi. Sencer ve Ubeydullah bu pistten haberdardı ama böyle lüks bir otelin bulunduğundan haberleri yoktu.

Yaklaşık beş dakika sonra iniş yaptıklarında, onları karşılayan orta yaşlı bir adam ile bir kadındı. Adam hafif kumraldı. Çikolata renginde gözleri vardı. Genç kadın ise açık kumraldı. Bal rengi gözleri vardı. Siyah bir şal takmıştı. Bol, günlük bir elbise giymişti. Adam da yazlık kıyafetler içerisindeydi. Adam elini uzattı.

"Biz de sizi bekliyorduk. Ben Demir. "Sonra yanındaki güzel kadına baktı ve içten bir şekilde gülümsedi. "Eşim Eylül." dedi.

Sencer ilk el sıkışan oldu. "Tanıştığıma memnun oldum. Ben de Sencer."

"İşlerimizi halledip yarın buradan gidecektik. Siraç bize haber vermeseydi, bu çok kötü olurdu." dedi Demir.

Sencer göz ucuyla tanıştığı adamın eşinin Hüma'ya doğru gittiğini ve sımsıkı sarıldığını gördü. Tanışıyorlar mıydı?

"Bu verimsiz bölgede bu kadar lüks bir otelde ne gibi bir işiniz olabilir?" dedi Envar Sencer'in biraz arkasında duruyordu. Ubeydullah da diğer tarafındaydı.

Demir sırıttı ve Sencer bu adamla anlaşabileceğini hissetti. "Anlarsınız." derken gözündeki ışıltıyı biliyordu Sencer. Otelin içine girdiklerinde de, altın kaplama geniş salonu geçip bir oda genişliğindeki asansöre bindiklerinde de, asansörün en aşağı kata indikten sonra düğmelerin arkasında el okuyucu kilit bulunmasına da, otelin oldukça lüks ve geniş bir sahada kurulmuş bir laboratuvarı sakladığını görmeleri-

ne de işte bu yüzden hiç şaşırmadı ama aynı durum Hüma için geçerli değildi.

Eylül'ün kolunda sakin bir şekilde dururken, asansördeki gizli kilidi gördüğünde bir şeylerle karşılaşacağını biliyordu ama asansörün kapıları açıldığında şeffaf camlarla bölmelere ayrılmış laboratuvarla karşılaşacağını düşünmemişti.

"Sarmaşık Birliği'nin araştırma ve üretme laboratuvarlarından birine hoş geldiniz. Aynı zamanda Ortadoğu'daki maden ithalatında da büyük bir rol oynuyoruz. Bu otel de, pisti, geniş dinlenme tesisi sayesinde bize büyük imkân sağlıyor."

Hüma, şeffaf bölmelerle ayrılmış laboratuvarlardan birinin içine baktı. İçerisinde büyük bir demir kapı vardı, üzerinde açılmış delikler sanki eritilip de açılmış gibi görünüyordu. Laboratuvarın içerisindeki görevlilerin gözünde büyük koruma gözlükleri vardı. Havada süzülen bir simülasyon silahını parçalara ayırıyor, inceliyor aynı zamanda ayırdıkları parçalar, yanlarında bulunan bir makine tarafından inşa ediliyordu. Bir başka laboratuvar bölümünde kauçuktan yapılmış gibi görünen bir kıyafeti giymiş bir robota atış yapılıyordu. Araba lastiğinin kıyafetleştirilmiş hali gibi görünen bu kıyafetin üzerinden kurşunlar sekiyor ve atış yapan kişiye doğru tekrar dönüyordu. Bu yüzden kapalı bölümdeki silahın yavaş yavaş parçalandığını izledi Hüma.

"Sadece silah mı?" dedi, erkekler hevesle silahları izlerken. Özellikle Ubeydullah'ın güldüğünü görünce çok şaşırmıştı. Resmen silahlara aşkla bakıyordu.

Abisi laboratuvarlardan birine izin almadan girmişti. Muhtemelen çalışan görevliler arasında tanıdığı kişiler de vardı. Birisiyle dostça tokalaşmıştı bile.

Sencer ise Demir'in yanında duruyordu. Eylül, "Sadece birkaç laboratuvarımızda. Özellikle Ortadoğu bölgesindeki savaşlar için. Maalesef silah teknolojisinde ileri olan ülkeler, savaşta üstünlük sağlıyor. Dev teknoloji çağındayız. Her türlü teknolojik gelişim sisteminde rol almaya çalışıyoruz."dedi.

Hüma anladığını belirtmek için başını salladı. Kısa bir süre etrafı dolaştılar. Ne yapıldığını anlatmak için Demir

ve Eylül birbirilerinden sözü alıyorlardı. Hüma hayran kalmadan edemedi çünkü gerçekten devletten destek almadan devlet için çalışan büyük bir sistemden bahsediliyordu. Aynı zamanda Dergâh için de çalışılıyor, destek sağlanıyordu. Bu iş yalnızca gerçek bir imanla, vatan sevgisiyle yürütülebilirdi.

Nitekim ana girişte, büyük hatlarla yazılmış Allah ve Muhammed isminin altındaki Türk bayrağı bunu temsil eder nitelikteydi.

Yukarı çıktıklarında onları bir sürü görevli karşıladı ve birlikte büyük bir ev genişliğindeki süit odaların olduğu kata çıktılar.

Demir, "Bu katta planlarınızı yapmanız için bir toplantı odamız mevcut. Önce biraz dinlenirsiniz, sonra burada hazırlık yaparsınız. Bir ihtiyacınız olursa biz alt katta olacağız." dedi.

Sencer, "Dinlenmemize gerek yok, operasyona hazırlık yapmamız gerekiyor." derken yüzünde kararlı ifade, oldukça keskindi.

Hüma araya girmek istememesine rağmen, "Kaç saattir uyumuyorsun Sencer. Dün gece ve ondan önceki gece de uyanık kaldığını biliyorum. Hepiniz uykusuzsunuz." dedi.

Sencer ona dönüp tehlikeli gülüşünü serserice ortaya sererken Hüma da gülümsemek istedi. Sencer'in gülüşünün çarpıcı etkilerinden biri de buydu. "Biz bunun için eğitildik Gül Güzeli." derken ses tonundaki bir şeyler herkesin içerisinde bile utanmasına sebep oldu.

Hüma yine de direndi. "Yine de uykusuzluk, dikkat dağınıklığına sebep olur. Bu operasyonun riske atamayacağınız kadar önemli olduğunu sen anlattın bana."

İzleyiciler sessiz bir şekilde ikisi arasındaki tartışmayı dinliyorlardı. Eylül bir büyük olarak konuya müdahale etti.

"Hüma haklı gençler. Operasyon için geceyi bekleyeceğiniz belli. Biraz uyumak size hiçbir şey kaybettirmez."

Üç geniş kapıyı gösterdi. "İlk oda Ubeydullah'ın, ikincisi Envar'ın, Üçüncüsü ise Hüma ile Sencer'in." derken yüzün-

de sıcak bir tebessüm vardı.

Hüma kabağın kendi başına patladığını hissederek Sencer'den bakışlarını kaçırdı. Aynı odada kalacaklarına sevinen Sencer'in sırıttığını görmese bile, hissediyordu. Nitekim öyleydi de. Sencer sırıtıyordu.

"Biraz dinlenmekte bir sakınca yok sanırım."derken etrafında birileri olmasını umursamıyordu bile.

Hüma elini alnına vurmamak için kendini zor tutuyordu. Bu adam niye böyleydi? Konu Hüma olunca niye asla utanmak nedir bilmiyordu?

Demir, "Siz dinlenirken askerler de operasyona hazırlık için gerekli şeyleri buraya taşıyacaklar. Bir ihtiyacınız var mı acil olarak? Eşyalarınız biz aşağıdayken buraya getirildi." dedi.

Envar elindeki laptop çantasını kaldırdı, "Bu varsa, hiçbir eksik yok demektir." dedi ve herkes güldü. Envar'ın laptopu yanındaysa, sorun çıkma olasılığı oldukça azdı.

Böylece karar verildi ve herkes dinlenmek için odalarına çekildi. Hüma geniş süite girdiklerinde güzel gözlerinin büyümesine engel olamadı. "Çok büyük." derken Sencer'in hemen arkasında olduğunu hissedebiliyordu. Her odada bir salon, geniş bir yatak odası, banyo mevcuttu. Hatta büyük bir giyinme odası bile vardı. Büyük camlar, tarihi çok eskilere dayanan toprakları gözler önüne seriyordu. Hüma bu kadar büyük yerleri ve aşırı lüksü sevmediğini hissetti.

"Aşırı lüks." derken yüzünü buruşturdu ve tüy gibi hafif adımlarla yavaşça içeri girdi.

"Kaçmak ister gibi bir halin var Gül Güzeli." dedi Sencer. Hüma'nın yüzünü göremiyordu. Hüma kaşlarını hafifçe kaldırdı ve bir kaç adım ileri gitti. "Bu kadar şatafat beni yoruyor açıkçası." dedi.

Sencer'in kast etmiş olduğu kendisinden kaçıp kaçmadığıydı ama Hüma bunu anlamamıştı. Bu yüzden Sencer'in istemsizce rahatlamış olduğunu da fark etmedi. "Sen neyi seversin Gül Güzeli?" dedi Hüma'ya.

Hüma odanın içinde ona doğru döndü. Her zamanki muzip yüz ifadesiyle ona bakan Sencer'i hafif bir tebessümle karşıladı. İkisinin de kalp atışları hızlanırken Hüma yavaşça gözlerini kapattı. "Çok abartılı, biliyorum ama hep doğayla iç içe olan bir ev hayal etmiştim. Sıcak, ahşaptan. Mis gibi kokacağından oldukça eminim. Ve bir de kitaplar. Her tarafta güzel kitaplar, ahşaptan basit eşyalar. Sıcak sohbetlerin aydınlattığı küçük minderli odalar. Kuran'ın her gün yankılandı sıcacık odalar." dedi.

Sessizce iç çekti Hüma. "Bir de gökyüzünü dışarıda izleyebileceğim küçük bir salıncak."dedi. Gözlerini açtı ve gecenin en koyu anını hatırlatan gözleriyle, onu izleyen sevdiği adama baktı.

"Geleceği hayal etmek tehlikeli gibi hissettiriyor." dedi. Sencer ellerini Hüma'nın omzuna yerleştirdi. "Bunu neresi tehlikeli? Hayal etmek, bizi umuda sevk eder. Umut etmek ise Rabbimizin bize emrettiği yegâne duygu." dedi Sencer.

Hüma, kalbinde geceye ait fısıltılar duyabiliyordu. Sanki bir yıldız kaymış da dua etmiş gibi hissetti.

"Umut etmeye tekrar alışmam gerekiyor sanırım." dedi.

Sencer, "Bana alışırsan her şeye alışacaksın, Hüma Kuşu." diyerek onu cevapladı.Gülüşü genişledi ve sivri yarası ortaya çıktı. Çok yakışıklıydı.

"Olayı yine kendine nasıl getirmeyi başardın Sencer?" dedi Hüma görüntüsünün vermiş olduğu tahribattan kurtulmaya çalışarak.

Sencer bir elini aşağıya indirdi ve elini tuttu. Onu yatak odasına doğru götürmeye başladı.

"Seninle başlayan cümlelerin benimle bittiğini öğrenemedin mi hâlâ? Zaman ilerliyor Gül Güzeli. Hayallerine ulaşmak için elindekinin kıymetini bilmen, onu sımsıkı tutman gerekiyor." dedi.

Beyaz bir örtüyle kendini gizlemiş olan yatağa ulaştıklarında, Sencer ona doğru döndü.

"Ben sana alıştım. Ben seni avuçlarımda saklıyorum, Hüma Kuşu." derken, gülüşünün arasına saklanmış sevgiyi

gördü Hüma. Utandı utanmasına, gözlerini kaçırmak geldi içinden ama yapmadı. Yapmak istemedi.

Yatak beş kişinin sığabileceği genişlikte olduğu için yan yatmasına rağmen ayakları yataktan dışarı çıkmadı. "İnsan birine alışınca umut ederken canının yanmasından daha çok korkar çünkü önceliğin alıştığı kişidir ve ona bağlıdır tüm umutları. Kendine ait bir kaybediş de olsa bile ucunun ona dokunacağını bilir. Yine de umut etmek, insanoğlunun fıtratında var. Bu yüzden alıştım ve umut ediyorum." dedi.

Sencer gözlerini dikmiş dikkatli bir şekilde ona bakıyordu. Hüma, gür kirpiklerinin arasındaki iki dünyalı geceye kapılıp gitti.

Sencer, "Sen ne güzel düşünüyorsun öyle Gül Güzeli." derken hafifçe kızarmaktan başka hiçbir şey yapamadı. "Umut sana şimdiden o kadar yakışıyor ki." dediğinde, hafifçe gülümsedi.

Sanki ikisi de bu zorlu zamanda birbirlerine sığınmak için sadece kendilerine ait olan bir dünyaya iniyorlardı. Bu dünya da hayaller vardı. Bir insan için en büyük umut olan bu hayaller, aynı zamanda fazla kapınıldığında en büyük tehlikeydi de.

Hüma yavaşça ellerini uzattı ve gözlerine kapattı. "Uyu hadi. Gündüz geceden daha uzundur. Onunla baş etmek karanlığın kötü olduğunu düşünmekten daha zordur. Çünkü aydınlıkta asla yalnız kalamazsın."

Sencer'in dudakları kıpırdayınca diğer eliyle de ağzını kapattı. Gözlerinden elini çekti. "Baş edebileceğini biliyorum. Çok güçlüsün, biliyorum. Ama daha iyisi varken, kendini yıpratmanın bir manası yok. Riskle alay edercesine savaşıyorsun, Sencer. Ama ben hâlâ korkuları olan bir insanım. Bana daha fazla korkma sebebi verme."

Sencer sessizce onaylarken Hüma şaşırdı bu duruma. Gözlerindeki yoğun ifadeyle tepkisi oldukça zıttı. Sanki Hüma'nın itiraflarıyla sarılmış ve aynı zamanda sarsacak gibiydi de. Hüma elini çekmeden önce Sencer avucunun içini öptü, kelimeleri serbest kaldığında ise, "Şu an dediğini yapmakla aklımdan geçeni yapmak arasında bir yerdeyim Gül

Güzeli. Bana aklımı geri ver, geri ver ki bu kadar güzel konuşmuşken her şeyi mahvetmeyeyim. Yoksa ben konu sen olunca kontrollü bir adam değilim." dedi.

Hüma avucunda Sencer'in öpücüğünü hâlâ hissederken, daha fazla kızaramayacağını bildiği için geri çekilmedi. "Uyu Sencer." dedi. Yüzünde temiz bir tebessüm vardı.

İkisi de bir süre inatla birbirlerine baktılar. Hüma, bu bakışma yarışından kazanarak çıkacağına inanmıyordu ama Sencer kendi isteğiyle vazgeçip gözlerini kapatınca gülmekten kendini alamadı.

"Sadece kendimi kontrol etmek için." diye mırıldandı Sencer onun sessiz gülüşünü hissetmiş gibi.

Hüma bakışlarıyla güzel yüzünü sevdi bu sırada. Sencer tekrar mırıldandı. "Sadece hayalindeki evi yaşamak için."

Hüma'nın elleri yavaşça Sencer'in saçlarına gitti. İpek gibi saçlarına dokunduğunda, bir süre nefesini tuttu. Sencer'in yüzünde hiçbir mimik kıpırdamayınca yavaşça saçlarını okşamaya başladı.

Ve böylece sevdiği adamı kucağında uyuttu. Hem de saatlerce. Normalde dizleri uyuşması gerekirken o bunu hiç hissetmedi. Gözlerini kaçırdığı, bakamadığı anların acısını çıkararak saatlerce Sencer'i izledi. Eğer uyandırmayacağını bilseydi, çenesindeki pütürlü yara izine dokunur, yavaşça uzamaya başlamış sakallarını okşardı. Gür kirpikleri de saçları kadar yumuşak mı diye düşünmekten kendini alamıyordu, Hüma. Bu o kadar güzel bir andı ki, kalbi uçacakmış gibi hissediyordu.

Sencer yavaşça gözlerini açtığında, Hüma sadece izlemeye devam etti Sencer'i. Nasıl güzel baktığından habersiz, öylece onu izliyordu. Uyku mahmurluğuna rağmen oldukça dinç görünüyordu.

"Çok yakışıklı olduğum için böyle bakıyorsun, öyle değil mi Gül Güzeli?"dedi Sencer, yeni uyandığı için kalınlaşmış sesiyle.

Hüma yüzünü buruşturdu hafifçe. "Özgüvenin bütün dağları devirir Sencer." dedi. Sencer kalkmak yerine Hü-

ma'nın dizlerine daha çok yayıldı. Bir bacağını diğerinin üstüne attı. "Bazı bakışların söze ihtiyacı yoktur Gül Güzeli." dedi Sencer.

Gözlerini hafifçe kıstı ve o meşhur gülümseyişini sergiledi. Hani o en tehlikeli olanından.

"Sana böyle baktığımda seni kızdırırken bile her kelimene muhtacım demektir." dedi.

Sonra gülümsemesi silindi ve gözlerinde öyle bir ifade belirdi ki Hüma'nın boğazı düğüm düğüm oldu. "Böyle baktığımda ise güle vurgun zavallı aslan olurum." dedi.

Sonra yaklaştı. Son sözü söylemek ister gibi bir hali vardı. Her zamanki gibi. "Ama sen bana şimdi baktığın gibi baktığında hiçbir sevgi sözcüğü yeterli olmuyor. Bana hep böyle bakmana karşılık, ömrümden sensiz saatleri almak isteseler, hiç düşünmeden verirdim Gül Güzeli. "dedi.

Bir süre birbirlerine baktılar sadece. Zamanı durduran bu cümle, Hüma'nın bir kez daha Sencer'e âşık olmasına sebep oldu. Bu adam, bir diğer günü aratmayacak kadar, her seferinde daha çok seviyordu ve Hüma bu sevgiyi hak edecek ne yaptığını hiç bilmiyordu.

Sencer birden ayağa kalktı ve hafifçe gülümsedi. Saçlarını eliyle geriye doğru itti ve başını hafifçe eğdi. "Gülün aslana âşık olması da bir ilk sanırım. Bu ilki yaşadığım için dünyanın en şanslı insanı ben olmalıyım." dedi iç çeker gibi.

Hüma'nın vereceği cevabı yoktu. Sencer'in neden kaçtığını ilk defa anlamıştı. Bazı anlar, özel mekânlara aitti. Burası o özel mekân değildi.

Sencer duşla birlikte abdest aldıktan sonra Hüma da abdest aldı ve beraber namaza durdular. Dünyanın yükü omuzlarında olan bu genç çiftin en büyük dayanma gücü, huzurla kıldıkları namazdan, Rablerine olan teslimiyetten geliyordu. Bu öyle bir huzurdu ki tadını bir kez alan insan için dünyanın en büyük hazinesi haline geliyordu. Kaybetmek ise dünyadaki en büyük yalnızlıktı.

Beraber kıldıkları namazdan sonra Sencer selam verdi. İkisi de ayrı ayrı umutlarını, ihtiyaçlarını Rablerine fısılda-

dıdılar. Hüma, "Bu hissiyatı ilk tattığımda saatlerce ağlamıştım. O kadar zor günlerden geçiyordum ki boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Namaz kılmayı öğrenip de ilk namazıma durduğumda sanki bu dünyaya geldiğim andan beri hiç nefes almamış gibiydim. İlk defa nefes alıyordum sanki." dedi.

Sencer ona doğru döndü ve gülümsedi. Bu gerçek bir gülümsemeydi. "Dünyanın şanslılarındansın Gül Güzeli. Her insana, namaz kılsa bile kendini tam manasıyla teslim etmediği için, o huzur nasip olmaz." dedi.

Hüma tebessüm etti. "Öyleyim." dedi.

Beraber tekrar toplantı odasına gitmek için süitten çıkarlarken Eylül, Hüma'nın önünü kesti. Gözlerinde öyle bir ışıltı vardı ki Hüma Eylül'ün her zaman böyle olup olmadığını merak etti. Sanki büyük bir enerjiyi sürekli yanında taşıyordu.

"Ben de seni almaya geliyordum. Beraber biraz vakit geçiririz diye düşünmüştüm." dedi ve böylece Hüma'yı toplantı odasından uzaklaştırdı. Akşama kadar, mutfakta, özel dinlenme, masaj odalarında onu oyaladı ve bu sırada hiç durmadan yeni bir konu açıp konuştu.

Hüma, Eylül'ün konuşmayı yönlendiriş biçime hayran kalmıştı. Uzun bir süre yukarıdaki operasyona hazırlanıldığını bile unutmuştu. Sadece ana holden geçerlerken bir sürü Dergâh askerinin yukarı çıktıklarını, ellerinde büyük dosyalarla, büyük kutular olduğunu görmüştü. Yatsı namazını kılıp artık yukarı çıkmak istediğini ısrarla belirtince Eylül, Hüma'ya izin vermek zorunda kaldı.

Hüma, asansör yukarı çıktıkça endişesinin arttığını hissetti. Bu kadar donanımlı hazırlanıp Dergâh'ın tüm imkânlarını kullanmaları, bu operasyonun büyüklüğünün küçük bir ön gösterimiydi sadece. Asansörün kapıları açıldığında karşılaştığı görüntü de operasyonun dikkat çekici afişi olabilirdi.

Hüma seslice yutkundu.

Büyük boy afiş, dünyanın merkezinde yayınlanan devasa billboard da olabilirdi.

Karşısındaki görüntü onda bu boyutta bir tahribat oluşturmuştu çünkü.

Sencer simsiyah bir üniformanın içerisindeydi. Göğüs kısmında siyah metalden bir korumalığı vardı ve otelin gece aydınlatmasında, dikkat çekici bir şekilde hafifçe ışığı yansıtıyordu. Ellerinde siyah eldivenler vardı. Üstündeki parça deriler, pençeleri varmış gibi gösterecek şekilde tasarlanmıştı. Eldivenli ellerinin birinde maskesini tutuyordu ve üstünde Dergâh'ın sembolü işlenmişti.

Bir de tam ona doğru dönük olduğu için yanına yapılmış eklemeyi fark etti. Dergâh ambleminin yanında artık küçük bir Hüma Kuşu vardı. Üstelik kanatları güldendi.

Hüma gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırırken yukarı baktı ve neden gülümsemek istediğini dahi unuttu.

Sencer sanki birazdan riskli bir operasyona gitmeyecekmiş gibi gayet rahat bir şekilde karşısında, Hüma'nın tanımadığı bir askerle konuşuyordu. Yüzündeki o tarif edilmez gülüşü her zamanki gibi sarsıcıydı. Üniformayla birlikte yüzü, duruşu saçlarının duruşuna kadar her şey Hüma'yı tam hedefinden vurdu, sarstı.

Üzerinden güç akan bu genç adam, bu gücü doğru şekilde kullanabileceğini hissettiriyor, işte tam bu yüzden insanları bu kadar çok etkiliyordu.

Hüma, yavaşça Eylül'ün beline baskı uygulamasıyla öne doğru ilerledi.

"Haklısın ablacım, haklısın." derken sesinde gizli bir gülümseme vardı. Hüma tepkisinin herkes tarafından anlaşıldığını fark edince utandı ve tam bu anda Sencer tarafından fark edildi.

Sencer'in yüzü Hüma'yı görünce aydınlandı. Sonra burnunun ucunun kızardığını görünce sırıttı. Yanındaki askerin konuşmasını kesip karısına doğru yürümeye başladı. Hüma uzaktan bile bu kadar tahrip ediciyken yaklaşmamasını söylemek istiyordu. Kaçmak istedi ama arkasında, Eylül Abla'sı vardı. Ellerini önünde birleştirdi ve kendisini yere sabitleme-

ye çalıştı. Hissettiklerinden dolayı utancından yerin dibine girebilirdi çünkü.

Sencer yanına ulaştığında tek bir hareketle Hüma'yı kendisine çekip sımsıkı sarıldı. Üniforma yeni olmasına rağmen Sencer'in kokusunu hissetti Hüma. Odunumsu, biraz çam, biraz da daha yoğun bir şeyler vardı kokusunda. Rahatlatıcıydı.

"Senin üniforma zaafın mı var yoksa? İstersen operasyondan sonra senin için bu şekilde kalabilirim Gül Güzeli." dedi, kalın sesindeki muzip ton hissediliyordu. Hüma utancından yüzünü göğsüne gömerken boştaki eliyle hafifçe ona vurdu. Sencer kahkaha attı.

"Biliyordum, biliyordum." derken açıkça sırıtıyordu.

Başının üstüne eğildi ve "Sadece tahmindi. Kendin açık verdin." derken sırıtmaya devam etti.

"Yeter Sencer." dedi Hüma başını çekip ona bakarak. Kıpkırmızı olmuştu. Etraflarında insanlar kim bilir neler düşünüyorlardı.

Gerçi o insanlar bu güzel çifti onları umursuyormuş gibi durmuyorlardı. Ubeydullah bir kenarda silahlarının son kontrollerini yaparken silahlarına birer hazineymiş gibi bakıyordu. Envar ve yanındaki operasyonda görev alacak kişiler bilgisayarlarının başına oturmuştu. Demir onlarla birlikteydi. Askerler son hazırlıklar için oradan oraya koşturuyordu.

Bir tek Eylül onları sırıtarak izliyordu. Hem de hiç gözlerini kaçırmadan, o da büyük bir problem değildi zaten.

"Ne yeter?" Sencer kollarını havaya kaldırdı. "Ben bir şey yapmadım. Sadece Allah vergisi Gül Güzeli. Yapacak bir şey yok." derken dudaklarını büktü hafifçe Sencer.

Simsiyah gözlerindeki ışıltı, geceye âşık insanlar için görülmeye değerdi. Hüma başını sağa sola salladı.

"İflah olmazsın sen." derken, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Sencer yavaşça ona doğru eğilip "Islah et beni Gül Güzeli." dedikten sonra ise kendini tutamadı. Gülmeye başladı. Çocuksu bir masumiyet gülümseyişini kapladı.

Sencer de güldü karısının gülüşüne ve güzel karısını kendine çekip sımsıkı sarıldı yine. Başının üstünden öptü kokusunu içine çeke çeke.

Normalde operasyonda savaşmak için can atsa da bir yandan da içten içe endişeliydi de. En küçük hatada sadece kendi başının yanmayacağının endişesi onu sessizce kavuruyordu.

Hüma'yı görünce kısa bir an tüm sıkıntısını unutmuştu. Sonra, kollarındayken tüm o kaybetme korkusu tekrar onu ele geçirmişti. Bu korkuya karşı güçlüydü Sencer. Yine de olmadığını inkâr edemezdi.

Hüma "Allah'ım, sizi bütün musibetlerden korusun. Dua edeceğim operasyon boyunca." dedi.

Kuran isteyecek ve Kuran okuyacaktı. Allah'tan başka yardım edecek kimsesi yoktu hiçbir zaman da olamazdı.

"Âmin." dedi Sencer hiçbir hissini belirtmeyen bir sesle ve tekrar başının üstünden öptü Hüma'yı. Bunu yapmadan duramıyordu. Bir çeşit rahatlama metoduydu onun için.

Kısa bir süre içerisinde tüm hazırlıklarını tamamladılar ve Peygamberimizin sünnetine uyarak, korunmak için dualarını, surelerini okuyup tüm vücutlarına sürdükten sonra dillerinde Allah zikriyle oradan ayrıldılar. Namaz kıldıktan sonra iki rekât da bu operasyon için namaz kılmışlardı zaten.

Ve böylece bütün Müslümanları kurtarmanın son adımı için yola çıkıldı.

Sencer'in "Allah'a emanet olun." derken Hüma'ya yaklaşmaması, Hüma'nın gözünden kaçmamıştı.

Ama yine anladı Hüma. Sencer sarılsaydı şu anki ruh haliyle kendini tutamaz ve ağlardı. Sencer onun ağlamasını istemiyordu. Sencer onun güçlü olmasını istiyordu ve Allah'ın izniyle Hüma da öyle olacaktı.

Eylül Abla'sına sımsıkı sarıldıktan sonra "Abla Kuran var mı?" diye sordu Hüma.

Eylül, "Bu katta normalde biz kalıyoruz. Sizin odanızda iki tane bulunması lazım bu yüzden. Gidip getireyim." dedi.

Hüma onu onaylandıktan sonra koridorda nöbet tutan Dergâh askerleri hariç, yalnız kaldı.

Yaklaşık bir 10 dakika bekledi Hüma. Toplantı odasının biraz ilerde olduğunu biliyordu. Kapılar açıktı, içeriden sesler geliyordu. Eylül de gelmeyince, düşüncelerine daha çok kapıldı. Normalde, operasyonu takip etmek istemediğine karar vermişti çünkü Sencer'in sesini duyacak, tehlikeli anlarına şahitlik edecekti bu yüzden sadece Kuran okuyacaktı ama kısa bir süre içeri girip bir bakmak istiyordu.

Sonunda karar verdi ve gitmek için harekete geçti. Koridorda tüy gibi adımlarla yavaşça süzüldü ve toplantı odasından içeri girdi Hüma.

İçeride simülasyon şeklindeki iki kişiyi hemen tanıdı; Siraç Vuslat ve Pars Başkan. Bilgisayar ekranları da yansıtılarak, operasyondaki askerlere takılmış mini kameralar sayesinde farklı açılardan operasyon gösteriliyordu. Bir başka simülasyonda operasyon güzergâhı vardı. Ve dağın altındaki katmanlar ayrıntılı bir şekilde analiz edilmeye çalışılıyordu.

Otelden ayrılmalarının üzerinden on beş dakika bile geçmemişken,kraterin biraz aşağısında, haritanın dediğine göre deve geçidi diye bahsedilen gizli geçite girdiler.

Aynı zamanda ikiye ayrılmış gibi görünüyorlardı. Bir diğer kısım, vadinin diğer tarafında, hapishaneye başka giriş var mı diye dikkatli bir şekilde araştırma yapıyorlardı.

Herkes, kamera açılarından kaçıyor, kör noktaları kullanıyordu. Hüma hayranlıkla uzaktan operasyonu izledi bir süre. Sonra fark edildi.

Abisi kafasını kaldırdığı bir an, Hüma'ya gördü. "Hüma." deyince herkesin kafası birden ona döndü. Tam o sırada, Sencer konuştu.

"İçeriye girişi sağladık." Geçitlerin olduğu bölümdeydi.

Hüma nefesini tuttu. Herkes tekrar operasyona dönmek zorunda kaldı. Dağın altında oyulmuş 7 geçit ilk görüntülere göre, oldukça eski görünüyordu. İlginç bir şekilde temizdi ama ışıklarla aydınlatılmasına rağmen temiz geniş alan, 10

tane geçit, kül rengindeydi ve oldukça iç karartıcı görünüyordu.

Ortada daha ilginç bir yapı vardı. Silindir şeklindeki bu yapı, sanki üst üste konulan çarklardan oluşmuştu.

Ara bölmelerde oymalar vardı. Kameraların yakaladığı görüntüyü ana bilgisayar şimdiden incelemeye başlamıştı. Sencer o gizli yapıya yaklaşırken, arkasından onu Ubeydullah takip etti. Yanında 10 asker vardı sadece. Hüma birden ürperdi.

"Bu ne acaba? "derken Sencer gittikçe ilginç olan yapıya yaklaşıyordu. Silindir şeklindeki kaya gibi yapının üstünde, şekiller oyulmuştu. Üzeri toz kaplı olduğu için tam olarak bir şey gözükmüyordu.

Sencer eldivenli eliyle tozu temizledi ve bir yazıyla karşılaştı. Envar'ın heyecanla, "İbranice." dediğini duydu Hüma.

Abisi İbraniceyi de biliyordu. "Biraz daha yaklaş Sencer." dedi Envar. Ve Sencer onu dinledi. Envar gözlüklerini düzeltti ve yavaşça okurken çevirmeye başladı.

Başlarken, "Bu eski İbranice değil, yeni. Bu yapının uzun bir süre önce yapılmadığını gösterir bu." dedi ve satırları okumaya başladı.

"Denizden yukarıda,

Dişi deveyi öldürenlerin kılıçlarında,

Yavrunun acı çığlığında,

Bir medeniyet yok oldu."

"Yanında çok küçük bir yazıda, 'Yanılabilirsin.' yazıyor." dedi.

Sonra ikinci satırı okumak için gözlerini kıstı. Sesi oldukça konsantre olduğunu gösteriyordu.

"Kör edilenlerin acı çığlığını duymak istiyorsan, onların kalbi seni doğru kapıya götürecek. Yanlış kapı seni bulursa Recfe (gürültülü saldırı), senin için gelecek." dedi ve ekledi. "Yanılırsan, yanarsın."

Sencer bu garip yapının etrafında dolaşmaya başladı. Bir yandan çarkın etrafında yavaşça dönüyordu. Ubeydullah,

"İki parçalı şifre." dedi.

Sencer'le birlikte toplantı odasındaki herkes onu onayladı. "Ve birinci parçayı bulursak, ikinci parça ortaya çıkacak. "dedi.

Hüma gözlerini kapattı. "Allah'ım sen onlara yardım et." diye fısıldadı. Kalbinin göğüs kafesin dövdüğünü hissedebiliyordu.

Sencer tozları iyice temizledikten sonra ışık tuttu ve ortaya garip bir görüntü çıktı. Son üç dişli bölümün ilk kısmında, iki dişlinin arasında bulunan aralıkta, bir vadinin kabartmalı bir şekilde oyulmuş hali vardı. İkinci kısımda kılıçlar bir deveye doğrultulmuştu. Devenin yüzündeki hüznü bile işlenmişti bu garip kayaya. Üçüncü kısımda ise sadece çökmüş yavru bir deve ve gözyaşları vardı.

Sencer dişlilerden birini tuttu ve hareket ettirmek istedi. İlk önce kıpırdamayan kaya hayal kırıklığına uğrattı.

Ubeydullah da bu sırada yazıların kenarına işlenmiş anlamsız kabartmaları bir şeyler bulmak amacıyla inceliyordu. Dergâh askerleri ise geçitlere ışık tutup bir şeyler bulup bulamayacağına bakıyordu ama geçitler sanki ışığı yutuyordu. Hiçbir şey gözükmüyordu.

Sonra, Sencer başardı.

Dişlilerden ilki kıpırdadı. Her yer değiştirdiğinde garip bir ses çıkarıyor. Sanki bir kilidin dişlilerini andırıyordu bu ses. "Devasa bir kilit gibi." dedi Sencer hayranlıkla.

Uzun bir süre boyunca teorilerde bulundular. Bir yol kat edemediler. Bu süreçte Hüma o kadar çok odaklanmıştı ki arkasında duran Eylül'ü fark etmemişti bile.

Dişlilerin bir sistemi vardı. 10 kez döndükten sonra yavaşça geriye doğru kendi kendine dönüyor, sonra yavaşça oturuyordu. Bunu da öğrendikten sonra Sencer, "Envar Hicr Bölgesi'nin deniz yüzeyinden kaç metre olduğunu söylemiştin?" dedi kabartmayı incelerken.

Bilgisayarlar da hemen bu bilgi araştırıldı ve "800 metre." dedi Envar.

Ubeydullah'la bakıştılar ve Ubeydullah çarkı çevirmeye başladı. "Öyleyse 'dişi deveyi öldüren kılıçlarda' derken 9 kişilik çeteyi kast ediyor." dedi Siraç. Konuşmaya ilk defa katılmıştı.

Envar onun sözünü devam ettirdi. "Yavru devenin üç kez böğürmesi de üçüncü şifre olabilir." dedi. Böylece döndürülen çarklar, zihindeki çarkları tetikledi.

İlk çark 8. kısımda durdu. İkincisi dokuz, üçüncüsü ise üçüncü kısımda. Ubeydullah ve Sencer geriye doğru çekildiler. Çarklar hızla döndü, döndü ve bir bir içeriye gömüldüler. Geriye kalan sadece kabartmalar ve şu ayetti;

"Derken onları o korkunç sarsıntı yakaladı da yurtlarında yüzüstü hareketsiz çökekaldılar."

Çıkan toz bulutundan sonra öksürükler bitince, herkesi bu ayet şaşkınlığa uğrattı.

"Bu nasıl bir oyun böyle?" dedi Başkan Pars.

Gerçekten hiç kimse bu oyunu bilmiyordu. Sonuçlarını da öyle.

Askerlerle birlikte Ubeydullah ve Sencer tekrar kayaya yaklaştılar ve el şeklinde bir boşluk gördüler. El izinin bilek kısmında açık bir şekilde kelepçe parçaları vardı. Elin üstündeki izlere kadar işlenmişti el izi.

Hüma otomatik bir hisle kendi eline baktı. El şekli ana bilgisayar tarafından taranıyordu. Bu sırada görevliler, "Bu uzun sürebilir, hatta hiç bulunmayabilir." diyorlardı.

Hüma seslice yutkundu. Bir daha baktı, emin olmak istedi. Sonra acı bir sessizlik kapladı zihnini ve sakinlik düştü kalbine.

"Gerek yok. Kör edilenlerin kalbinin kim olduğunu biliyorum." dedi Hüma. Taranan ele doğru yürüdü.

Sencer onun sesini duyunca pür dikkat kesildi. Buz kesmişti aynı zamanda da. Hüma tüm operasyonu izlemişti ve hiç kimse Sencer'e bundan bahsetmemişti.

Oysa Eylül tarafından oyalanacaktı Hüma. Böyle ayarlamışlardı.

Hüma el izini tarayan simülasyona kendi elini koydu ve üzerine tam oturdu. Simülasyon elini de taradıktan sonra, onaylama sesi, hem yeraltında hem yer üstünde yankılandı.

"Kör edilenlerin kalbi benim." dedi Hüma kontrollü bir sesle.

Ve o anda kıyamet koptu çünkü Sencer kontrolünü kaybetti.

"Hayır." dedi ilk önce.

Sesi yükseldi ve "Hayır." derken hırladı.

Ayağa kalkıp "O buraya gelmeyecek. Gerekirse yanlış yola girerim ama o buraya gelmeyecek. Çok tehlikeli." dedi Sencer. Öfkeyle soluyordu.

Hüma, Ubeydullah ve diğer askerlerin kamerasından ona baktı. Öfkenin Sencer'in yüzünü nasıl ele geçirdiğine, bizzat şahit oldu.

Sencer hiç düşünmeden geçitlerden birine doğru ilerleyince, Hüma'nın ağzından bir haykırış koptu. O an, Ubeydullah Sencer'in kollarını zapt edip diğer askerlere, "Önünü kapayın." diye emretmeseydi, Sencer gitmiş olacaktı.

Hüma mikrofonlardan birine koştu. "Nasıl cesaret edersin? Nasıl bile bile ölmeye gidersin?" dedi. Sencer'in öfkeli sesi dindi ve içine acı yerleşti.

"Seni bu işin içine sokamam, yapamam Gül Güzeli. Dağı taşı şahit kıldım yeminime. Senin kılına zarar verilmesine asla izin vermeyeceğim. Ben yaşadığım sürece bu olmayacak." dedi.

Hüma kalbinden geçenleri söylemedi ona. "İnşallah demezsen Rabbim seni bununla imtihan eder Sencer." demedi.

Bunun yerine. "Yeminine kefaret gerek. Oraya geliyorum Sencer ve kendini ölüme terk ettiğin için seni affetmeyeceğim." dedi. Sencer zapt edildiği kollar arasında gözlerini sımsıkı yumdu. Yıkılmıştı.

Ubeydullah kulağına eğildi Sencer'in. "Bu işin sonunda sen kendini öldürtmezsen ben seni öldüreceğim." dedi. Sesi zehir gibiydi.

Sencer de aynı sesle cevap verdi. "Bu işin sonunda onun veya herhangi birinin benim yüzümden ölüme gittiğini görürsem senin önünde diz çökeceğim beni öldürmen için." dedi.

Hüma bu konuşmaları duyup içi yansa da kararından vazgeçmedi. Eğer işe yarayacaksa, her daim kendi canını ortaya koymaya hazırdı. Bu yüzden cesaretle hareket etti. Başkan Pars ve Siraç'ın onayını aldıktan kısa bir süre sonra Hüma gerçekten de geçit mağarasındaydı.

Herhangi bir yakalanma durumda, güzergâhı bilmesin diye gözleri bağlamıştı. Ve zırhlardan bir tanesi Hüma'ya giydirilmişti. Kıyafetinin üstünde oldukça kaba duruyordu.

Aşağı inince abisi tarafından gözleri açıldı. Hüma, gözlerini bir iki kere kırpıştırdı ve askerler tarafından aydınlatılan geçidi görmeye çalıştı.

Gözleri ışığa alışınca abisinin arkasında zapt edilmiş olan Sencer'i gördü ilk. "Bırak, yanına gideyim. "dedi Sencer tıslar gibi bir sesle.

Hüma kardeşi olmasa Sencer'in çoktan bir delilik yapacağını hissedebiliyordu. Kendine zarar vermek için. Evet, kendine zarar vermek için ve bu en çok ona dokunuyordu.

Sencer, eğer sonu iyi bitecekse, Hüma'yı yalnız bırakmaya kararlıydı. Hüma kendisinin de aynı düşündüğünü fark etmeden sırf bunun için Sencer'i yargılıyordu.

Sencer, Ubeydullah tarafından bırakılınca Hüma şaşırdı ve kızdı. "Ya geçide girerse." derken ona doğru gelen Sencer'e yaklaşmaması için elini uzattı.

"Ölümle terk etmek, bir başına bırakmak değil mi sanıyorsun? "dedi Hüma. Bağırmadı ama sesi haykırır gibiydi. "Babam gidince, annem gidince terk edildim ben. Niye bana aynı acıları yaşatmaya çalışıyorsun?"

Hüma, Sencer'in yüzünde bütün korkuları, öfkesini gördü. Sesi aynı öfkeden, yıkılmışlıktan etrafındaki kayalar kadar sertti. Alaycı bir şekilde güldü. Ellerini iki yana açtı.

"Ben deliyim Gül Güzeli." dedi yavaşça.

Hüma onun korktuğunu fark edemedi. Kollarını açıp ona yaklaşırken bile onu korumak istediğini göremedi. "Ben deliririm Gül Güzeli." dedi Sencer ve Hüma o zaman, yalnız bırakılmış küçük çocuğu gördü ilk defa. O kaybetmekten korkuyordu. O kaybetmektense ölüme gitmeyi tercih edecek kadar korkuyordu.

Ve Sencer birden onun arkasına geçip beline sarılırken, Hüma onun her zaman düzenli olan kalp atışlarını, sırtından bile hissetti. Artık düzenli değildi.

"Bu sefer gerçekten deliririm. Bana cehennem azabı yaşatma. Bana dünyada cehennem azabı yaşatma." dedi.

Hüma'nın gözleri doldu. Ona sımsıkı sarılan kocasına yaslandı ve "Hadi beraber gidelim." dedi yavaşça.

Sencer sessiz kaldı. Hüma ise hareket etti. O hareket edince Sencer onu engelleyebilecekken, o da onunla hareket etti.

İstemiyordu ama kaçınılmaz olanın o da farkındaydı.

Sencer çok zekiydi ama zeki adamlar bile kalplerine yenilirdi.

"Bir şey olacaksa da, beraber olsun. Ama olmayacak, biliyorum. Sadece korktuğumuzla kalacağız." dedi Hüma ipek gibi bir sesle.

Sanki bu cümlelerin altında onu bırakmayacağına dair bir ninniyi söylüyordu.

"Sadece beni korkuttuğunla kalacaksın." dedi Hüma ve silindirin önünde durdu. Sencer bileğini geriden tutunca itiraz etmedi. Pençe elindeydi aynı zamanda.

Sanki bir şey olursa kelepçeyi çıplak elle parçalayacakmış gibi duruyordu. Şu an yüreğindeki korku ve adrenalinle parçalardı da. Hüma onu teselli etmek için gülümseyerek onun elini tuttu. "Bir şey olmayacak Sencer." dedi. "Sen buradaki mahkûmları kurtaracaksın ve biz bu sırrı çözeceğiz." dedi.

Yanıldı. Elini elini boşluğa yerleştirirken emindi ama yanıldı. Sencer'in ona sarılan kollarından koparken acı çığlığı bu yüzdendi. O kaybolurken Sencer'in onu kurtarmaya fır-

satı bile olmadı. Kör eden ışık, orada bulunan herkesin kısa bir süre boyunca bilincini kaybetmesine sebep oldu. Zaman, kısa bir süre kavramını yitirdi. Bütün teknik araçlar bozulmuş, herkes bilincini kaybetmişti.

İlk uyanan Sencer oldu. Yüreği aklından öndeydi. Önce o hissetti acıyı. Yığıldığı yerden kalkarken kor alev onu yaktı. "Hüma." dedi acıyla. "Hüma!" dedi,mağaradaki bütün geçitler ışık saçıyordu .Silindir kilit ise yok olmuş yerine bir hitabe ortaya çıkmıştı. Sencer bu hitabeye doğru sürünerek ilerledi. Okuduğunda ise yıkıldı resmen. ***"O bir devlet kuşu. Kanatları yalnızca bizim elimizde ve yeniden bizimle doğacak."***

Sencer ilk önce idrak etmek, inanmak istemedi. Geçitler kör eden ışıkla onun yolunu kapatırken Sencer önlerindeki görünmez engelden geçmeye çalıştı,beceremedi.Sert zemini yumrukladı,hiçbir şey elde elde edemedi.

Sencer en sonunda pes etti. Öfkeyle sevdiği kadının ismini haykırırken dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerinden dökülen gözyaşları tüm dünyayı paramparça etti.

Ve sevdiği kadını kaybeden bu adam, sevdiğine verdiği sözü tutamadı.

Ona söylemişti. "Beni bırakırsan, seni kaybedersem deliririm." demişti.

Korktuğu başına geldi. Ve Delirdi...

DEVAM EDECEK...

“Ben kanadı kırık bir Hüma Kuşuyum.
Defalarca kez duvardan duvara vuruldum.
Kanatlarımı kırdılar. Özgürlüğümü elimden aldılar.
Ama gökyüzünde uçarken dahi, senin aşkınla
vurulmuştum. Avuçlarındaki sevgiye hapsolmuştum.”

O bir Türk kahraman.
Adı Sencer. Lakabı Pençe.

Teknolojinin en büyük silah olarak kullanıldığı bir çağda,
insanların acımasızca öldürüldüğü ve zulmün had safhaya
çıktığı Esirler Şehrinin tek umudu.

Bu şehrin kalbini kurtarmaya geliyor... Kanadı Kırık Hüma Kuşunu.
Yüreğini bulmaya adım adım yaklaşıyor.

BU BİR TÜRK MASALI.

Yüreğiyle savaşan bir kahramanın yazgısı. Ailesi tarafından
insanları bir savaş hizmetkarı haline getirmek için üretilmiş karanlık
bir hapishanede, bir kafese kapatılmış Hüma’nın tek kurtuluşu.

“Özgürlük, senin adını sayıklıyor esirler şehrinde. Sen
uçarsan bu şehir özgürleşecek, Kanadı Kırık Hüma Kuşu.
Sen gülersen, Güneş her doğduğunda bu şehre ağıt
yakmayı kesecek. Sen seversen, Dünya ayağa kalkacak.”

AY’IN ALTINDA BİR GÜLÜN KAFESİ,
VE ONA AŞIK OLAN
SİYAH ASLAN’IN HİKAYESİ...

www.herdemkitap.com
ISBN:978-605-7754-27-1
9 786057 754271
HERDEM
herdemkitap
herdemkitap
herdemkitapyayin